

Vọng Tưởng Cuồng

Contents

Vọng Tưởng Cuồng	2
1. Chương 1: Ban Ngày Hành Lạc	3
2. Chương 2: Kim Cương Bạo Chúa	4
3. Chương 3: Người Đẹp Thắm Thương	7
4. Chương 4: Bị Bắt Tăng Ca	9
5. Chương 5: Ác Mộng Phủ Xuống	11
6. Chương 6: Không Cửa Cầu Cứu	14
7. Chương 7: Thế Giới Sụp Đổ	15
8. Chương 8: Hai Tên Khốn Kiếp	18
9. Chương 9: Bạn Gái Tổng Giám Đốc	22
10. Chương 10: Tin Đồn Nhảm Nhí	25
11. Chương 11: Âm Hồn Không Tan	29
12. Chương 12: Cam Chịu	33
13. Chương 13: Phát Diên Lên Được	35
14. Chương 14: Người Lớn Đến Thăm	38
15. Chương 15: Báo Ứng Của Người Xưa	40
16. Chương 16: Lại Quay Về	43
17. Chương 17: Vọng Tưởng Chung Tình	46
18. Chương 18: Hai Mất Tội Sầm	48
19. Chương 19: Bị Ép Ở Chung	50
20. Chương 20: Đêm Cuồng Nhiệt	53
21. Chương 21: Thiên Sứ Bị Gãy Cánh	55
22. Chương 22: Người Đàn Ông Ngu Xuân	58
23. Chương 23: Bệnh Nhân Đáng Ghét	62
24. Chương 24: Ngày Càng Phiền Loạn	65
25. Chương 25: Gia Đình Kỳ Lạ	67
26. Chương 26: Người Tự Kỳ Cuồng	70
27. Chương 27: Tiếp Tục Hoang Tưởng	72
28. Chương 28: Đánh Bị Ép Buộc	75
29. Chương 29: Không Thể Thoát Thân	78
30. Chương 30: Gặp Lại Người Quen	82
31. Chương 31: Chuyện Về Người Xưa	85
32. Chương 32: Nguyên Nhân Gây Nên Chứng Hoang Tưởng	87
33. Chương 33: Chọc Vào Bệnh Nhân	91
34. Chương 34: Độc Sức Lấy Lòng	94
35. Chương 35: Hoang Tưởng Nặng Hơn	98
36. Chương 36: Không Được Ngừng Thuốc	102
37. Chương 37: Cuộc Hẹn Hoang Đường	105
38. Chương 38: Lại “bị” Tổ Tình	108
39. Chương 39: Đối Xử Dịu Dàng	112
40. Chương 40: Bạn Trai Chu Đáo	115
41. Chương 41: Đối Đầu Ghen Tuông	119

42. Chương 42: Thường Xuyên Thị Uy	123
43. Chương 43: Say Rượu Nổi Điên	126
44. Chương 44: Sâu Trong Ý Thức	129
45. Chương 45: Về Quê	133
46. Chương 46: Dẫn Anh Về Nhà	136
47. Chương 47: Diễn Xuất Cao Siêu	139
48. Chương 48: Giấu Đồ Bìm Leo	144
49. Chương 49: Trò Cười Trình Diễn	147
50. Chương 50: Từ Bỏ Đấu Tranh	150
51. Chương 51: Đổi Mặt Với Hiện Thực	153
52. Chương 52: Mất Tự Chủ	157
53. Chương 53: Luống Cuồng Sau Khi Tỉnh Táo	160
54. Chương 54: Hành Vi Điên Cuồng	163
55. Chương 55: Mọi Chuyện Đều Trở Nên Nhẹ Nhõm	166
56. Chương 56: Dư Luận Dậy Sóng	171
57. Chương 57: Nhượng Bộ, Thoả Hiệp	175
58. Chương 58: Xảy Ra Biến Cố	178
59. Chương 59: Chia Tay Từ Đây	181
60. Chương 60: Tự Chối Bỏ Mình	184
61. Chương 61: Công Tử Nghèo Túng	188
62. Chương 62: Công Tác Điều Tra	192
63. Chương 63: Phát Triển Quan Hệ	195
64. Chương 64: Hiểu Thấu Lòng Người	198
65. Chương 65: Tiến Hành Từng Bước	204
66. Chương 66: Anh Trai Quý Hiếm	207
67. Chương 67: Bạn Của Phụ Nữ	210
68. Chương 68: Rạng Ánh Bình Minh	212
69. Chương 69: Thỏa Lòng Mong Ước	216
70. Chương 70: Bại Lộ	219
71. Chương 71: Con Rể Đưa Đến Cửa	223
72. Chương 72: Đánh Đập Tàn Nhẫn	227
73. Chương 73: Quách Tử Chính Đến Thăm	230
74. Chương 74: Màn Cầu Hôn Xui Xẻo	233
75. Chương 75: Hạnh Phúc Viên Mãn	236

Vọng Tưởng Cuồng



Giới thiệu

Trịnh Thiên Dã cứ đinh ninh rằng La Phi vẫn một mực thầm thương trộm mến mình. Anh sống trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tuong-cuong>

1. Chương 1: Ban Ngày Hành Lạc

Dịch: Mon

Bởi vì trong tay còn một tài liệu phải nhanh chóng hiệu đính hoàn chỉnh nên sau khi ăn bữa trưa một cách qua loa ở nhà ăn xong thì La Phi vội vàng chạy trên đôi giày cao gót tám phân, vô thang máy quay về phòng làm việc của tổng giám đốc trong ánh mắt vừa thương hại vừa hâm mộ của đồng nghiệp.

Nhưng vừa bước vào cửa, còn chưa kịp thở ra hơi thì cô đã loáng thoáng nghe được từ trong phòng làm việc của boss vang lên tiếng rên rỉ nỉ non của phụ nữ, trình độ đậm đặc có thể so sánh với diễn viên phim cấp ba xuất sắc nhất của Nhật bản.

Thật ra thì La Phi cũng chưa xem bao nhiêu phim cấp ba của Nhật nhưng âm thanh này quá sức ám muội, khiến cô không thể không liên tưởng tới những việc ngoài tầm nhận biết của cô.

Cô vỗ ngực, cố nén hơi thở đang định thở phào ra xuống, chân thì như đóng đinh ngay tại cửa, không biết nên vào hay nên ra.

Chỗ ngồi của cô ở ngay trước cửa phòng làm việc của boss, có thể nhìn thẳng vào cánh cửa đang khép hờ kia. Cô hiểu rất rõ một điều rằng nếu bây giờ đi vào thì nhất định là một hạ sách. Nếu không cẩn thận phá hỏng chuyện tốt của boss thì đúng là lớn chuyện rồi.

Quan trọng nhất là... má ơi, cô không muốn mất bị mọc lẹo.

Sau khi cân nhắc giây lát, La Phi rất có lòng tin vào sức bền của anh chàng ngựa đực này. Lần trước một cô em ở trong phòng làm việc của anh ta suốt cả buổi chiều, khi ra ngoài thì bước chân loạng choạng, mặt đầy vẻ thỏa mãn.

Chắc chắn đại boss nhà cô chính là hân huyết bảo mã trong giống ngựa đực.

Nhưng tài liệu kia thì phải chỉnh sửa và giao nộp trước hai giờ, nếu không đến lúc đó ngựa đực sẽ nổi cáu.

La Phi đành phải cắn răng, nhón chân nhẹ nhàng, hết sức cẩn thận, lặng lẽ đi từng bước tới chỗ của mình, lẹ làng lấy tập tài liệu phải hiệu đính kia ra, rồi xách thêm laptop, chuẩn bị tới phòng trà nước để chiến đấu.

Ta nhẹ nhàng đi như khi nhẹ nhàng đến, phất tay áo một cái, không sợ bị mọc lẹo.

Không ngờ, không biết cơn gió từ đâu ủa tới, thổi cánh cửa vốn đang khép hờ kia ra tạo thành một khe hở.

La Phi thề là mình không hề có ý nhìn trộm, chỉ do nghe tiếng động nên mới vô thức liếc qua một tí.

Thật sự là chỉ liếc qua một cái, thật hơn cả trần châu nữa.

Đây chỉ là một cái liếc mắt theo bản năng nhưng lập tức khiến cho gương mặt trắng nõn của cô trở nên đỏ ửng.

Cầm thú!

La Phi thầm mắng trong lòng một tiếng. Tuy anh ta là đại boss của cô, là cơn áo của cô nhưng điều này cũng không thể ngăn cản việc cô âm thầm thể hiện sự ‘ca ngợi’ đối với tên ngựa đực ở trong phòng.

Giữa trưa đứng bóng, tên ngựa đực này lại ngang nhiên ở trong phòng làm việc để người ta gì gì đó cho anh ta. Ừm, cô là con gái nhà lành nên không thể nói được hai chữ ấy, đành phải bỏ qua nó.

La Phi cảm thấy giới hạn về nhận thức đạo đức của mình đang bị hai người này thách thức dữ dội.

Được rồi, đây không phải là lần đầu tiên cô đụng phải chuyện này trong vòng một năm nay. Ai bảo vị boss này của cô là một con ngựa đực có thể động dục bất cứ lúc nào cơ chứ. Nhưng táo bạo như hôm nay là lần đầu tiên.

Cầu nam nữ! Đúng là không biết xấu hổ.

Lòng thầm phỉ nhổ nhưng chân thì không dám dừng lại, La Phi nín thở, rón ra rón rén rời khỏi đó. Cô không biết rằng khi cô quay người đi thì sau cánh cửa kia, một ánh mắt nham hiểm mang theo vẻ thú tính đã lóe lên. Trịnh Thiên Dã dựa vào ghế, cô gái quỳ dưới đất vẫn đang dùng tay để chiều anh, nhưng vẻ ham muốn trên mặt anh thì đang dần tắt đi.

Anh tỏ vẻ bức bối, đẩy cô gái kia ra không chút khách khí rồi tiện tay lấy một tấm chi phiếu ra viết một hàng số thật dài, ném lên trên người cô gái kia rồi tỏ vẻ bảo cô ta cút đi, còn mình thì đứng dậy vào toilet trong phòng riêng.

Cô gái này có ngực bự, eo nhỏ, mông to, dáng người đúng là số một, mặt thì đẹp không chê vào đâu được, nghe nói không có phẫu thuật thẩm mỹ, tóm lại là một người đẹp hạng nhất, và kỹ xảo của đôi tay thì cũng ít ai sánh bằng.

Nhưng Trịnh Thiên Dã lại không có chút hứng thú với người đẹp này, thậm chí bị cô ta quán lấy tới mức bức bối. Hôm nay cô ta dám không qua thông báo mà chạy thẳng đến phòng làm việc tìm anh.

Mấy ngày nay tâm trạng của Trịnh Thiên Dã rất tệ, gặp được một cô gái không thức thời nên thậm chí còn có ý xô cô ta từ lầu 18 xuống. Ngay khi anh chuẩn bị đá cô ta ra khỏi cửa thì ánh mắt bỗng lướt qua đôi chân dài miên man mặc tất đen ấy.

Thật ra Trịnh Thiên Dã không hề có hảo cảm với tất đen, trong quan niệm của anh, nó đồng nghĩa với lẳng lơ, mà trước nay anh lại ghét đàn bà lẳng lơ. Ấy vậy mà trong đầu anh lại hiện lên một đôi chân cũng mang tất đen, hình ảnh ấy cứ lượn qua lượn lại trong đầu anh. Nghĩ tới đó thôi thì người anh em của anh đã dựng đứng lên, bức rức khó nhịn.

Shit! Giám đốc Trịnh lạnh lùng cao quý của chúng ta mắng một câu, nhìn cậu nhỏ đang dựng lên của mình, bức bối ngồi xuống ghế.

Cô gái kia tinh mắt, thấy được vẻ khác thường của anh thì mắt khẽ đảo qua đảo lại, tươi cười ngồi xổm xuống giữa hai chân anh, lấy hết can đảm tháo dây nịt của chiếc quần đang nhô lên cao kia...

Trịnh Thiên Dã không phải là người ngược đãi bản thân, tuy không có hứng thú với sự hầu hạ của cô ta, hướng chỉ anh còn có bệnh sạch sẽ, nhưng sự bức rức bên dưới đúng là khó nhịn nên anh đành miễn cưỡng ngầm đồng ý hành động của cô ta.

Ban ngày hành lạc.

La Phi trốn trong phòng trà nước ở lầu 18, tay hiệu đính tài liệu nhưng trong đầu lại vang lên câu ấy.

Tuy đã được điều đến phòng tổng làm đốc làm trợ lý hơn một năm nhưng bình thường, mỗi ngày cô và vị đại boss này nói với nhau không quá mười câu, trong đó hết chín câu là nói qua điện thoại nội bộ.

Mỗi lần mấy cô mê trai trong công ty mang theo đồ ăn vặt hối lộ cô trong nhà ăn để nghe ngóng tin tức về boss Trịnh cao – phú – soái của bọn họ thì cô khổ không nói nổi. Ai mà tin được những tin tức mà cô biết được đều là buộc phải nghe từ miệng của những cô nương nhiều chuyện này.

Nếu buộc vị trợ lý như cô phải nói gì đó thì đại khái là theo sự quan sát của cô thì cô cảm thấy boss Trịnh có phần hơi kỳ quái, anh ta có những hành động lạ thường làm cô hết sức khó hiểu. Ví dụ như cô từng ngẫu nhiên phát hiện số lần Trịnh Thiên Dã rửa tay trong ngày phải hơn mười lần. Có lần, cô nhìn qua khe cửa không khép chặt và thấy tổng giám đốc anh tuần nhân nhà của bọn họ đang ngẩn ngơ nhìn ống đựng bút thật lâu, hoặc là lằm bằm lằm bằm gì đó với cây xương rồng phía trước máy tính.

Có điều số lần cô nhìn thấy những chuyện này không nhiều lắm nên cũng không chia sẻ tin tức với người khác. Hướng chỉ những tin tức không có chất lượng thế này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng cao quý như kim cương của Trịnh Thiên Dã, chắc hẳn người khác sẽ không cảm thấy hứng thú.

2. Chương 2: Kim Cương Bạo Chúa

Chuyển ngữ: nhoclubu

Nhớ đến lúc La Phi vừa mới vào Hằng Thiên, vẫn còn là người mới ra xã hội, cũng không biết người lèo lái tập đoàn bất động sản lớn nhất thành phố này là ai. Sau khi vào đây, mọi tin đồn có liên quan đến Trịnh Thiên Dã mới lũ lượt kéo đến chỗ cô.

Nói chung, tổng kết lại thì tổng giám đốc Hằng Thiên chính là viên kim cương ngôi sao Châu Phi bự chẳng hiếm có nhất trên đời.

Thế nên, cứ cách một hai tháng khi nghe thấy trợ lý tổng giám đốc ở tầng mười tám khóc lóc khi bị sa thải, đám con gái hâm mộ trên dưới công ty bèn được dịp ngậm miệng.

Có tô điểm cho đẹp đến thế nào, cũng không thể che giấu sự thật trần trụi này— Tổng giám đốc Trịnh Thiên Dã trẻ tuổi đẹp trai của họ quả thực là một bạo chúa cực kỳ tàn ác. Mấy cô gái rạo rực kia cũng chỉ có thể tự sướng dưới tầng mười tám mà thôi.

Ngoài ra, thỉnh thoảng trên tạp chí lá cải, sẽ xuất hiện mấy ngôi sao hạng ba hay người mẫu loại hai gì đó, khóc lóc kể lể bị ai kia bội tình bạc nghĩa. Tệ hơn nữa, có vị ngọc nữ thanh khiết, bất ngờ té bị thương, khi tiếp nhận điều trị ở bệnh viện, cô trực tiếp tố cáo bản thân bị ai kia đối xử bạo lực ngay trước giới truyền thông để ngấm ngấm hại người. Mà “ai kia” được làm mờ đi, người ngoài không biết, người bên trong Hằng Thiên lại có thể đoán được tám chín phần, không phải tổng giám đốc Trịnh vĩ đại của bọn họ thì còn có thể là ai.

Vì thế, phía trước Trịnh bạo chúa không thể không có thêm vài định ngữ, ví dụ như lạm tình, đào hoa, ngựa đực, bạo lực; ví dụ như tàn nhẫn vô tình, điên cuồng, không có phong độ... đại loại như thế.

Tóm lại anh là máy bay chiến đấu trong đồng rác rưởi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đàn ông dù tệ hại đến đâu, chỉ cần là giàu có đẹp trai, đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp thì ở trong lòng đa số phụ nữ, địa vị của người đàn ông đó vẫn vô cùng kiên cố. Trên đời này tuyệt đối không thiếu mấy cô gái ngốc nghếch như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ở Hằng Thiên to như vậy, có thể nhìn thấy một đồng.

Lúc đầu La Phi vào Hằng Thiên, vốn ở bộ phận vẽ bản thiết kế, tuy xuất thân được đào tạo chính quy, nhưng tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm, ở trong bộ phận bị người ta xem là “chân sai vặt” tùy ý sai bảo suốt một năm.

May mà tính cách La Phi trước giờ luôn làm theo giáo huấn “bị thiệt thòi cũng là phúc” của tổ tiên họ La, hướng hồ, cô từ thành phố nhỏ thi đậu đến Giang Thành học đại học, sau khi tốt nghiệp còn có thể ở nơi này tìm được công việc lương cao, trong lòng cô đã cảm tạ trời đất lắm rồi. Mỗi ngày bị xem như chân sai vặt, trái lại cũng khá vui. Lâu ngày, quan hệ với đồng nghiệp cũng rất hòa đồng.

Bất quá chỉ mới một năm ngắn ngủi, sau khi đại boss ở tầng mười tám sa thải trợ lý tổng giám đốc thứ mười trong năm, bộ phận nhân sự trong công ty không thể không thay đổi sách lược, từ tuyển dụng bên ngoài sửa thành điều động nội bộ.

Có thể là sếp bộ phận nhân sự thấy bộ dạng tận tụy chịu khó của La Phi trong phòng, cuối cùng chức vụ đó lại rơi xuống đầu cô một cách thần kỳ.

Lúc cô nghe thấy tin ấy, thật có thể nói là sấm sét giữa trời quang, thiên lôi giáng búa. Không nói đến chuyện không đúng chuyên ngành, sợ nhất là chưa đến hai tháng, dưới chính sách tàn ác của bạo chúa, cô sẽ gói gém đồ đạc rời khỏi công ty.

Khi rời khỏi bộ phận, đồng nghiệp trong phòng không ai không ném ra ánh mắt thương hại, nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu cho cô.

Thực tế, bạo chúa quả thật là bạo chúa.

La Phi cảm thấy, con người Trịnh Thiên Dã này cả ngày giống như người khác thiếu tiền anh ta không trả, giọng điệu với ai cũng kiêu căng, thái độ lạnh nhạt, lỗ mũi hếch lên trời, cặp mắt thì mọc trên đầu, bộ dáng như gập ngọc hoàng đại đế cũng không nể nang. Tính khí càng đặc biệt nóng nảy, mắng cấp dưới như côm

bữa, lần nào cũng đất rung núi chuyển, lúc tức giận tới cùng, còn đập hư bàn làm việc bằng gỗ lim giá trị xa xỉ, mắng một vị nguyên lão hơn năm mươi tuổi của công ty đến nỗi phát bệnh tim phải nhập viện.

La Phi ngồi bên ngoài, khó tránh bị dọa đến vỡ mật.

Thỉnh thoảng, cô nghĩ ngờ Hằng Thiên có thể đứng vững cũng như dẫn đầu trong ngành công nghiệp này hoàn toàn là do kỳ tích. Nhưng sau khi nghe nói đến bối cảnh gia đình dọa người của Trịnh Thiên Dã, lại cảm thấy có lẽ đây là điều đương nhiên. Trên đời này, chỉ cần gia sản hùng hậu, có người làm chính trị, muốn làm gì không phải dễ như trở bàn tay hay sao.

Vả lại, chủ tịch Hằng Thiên cũng họ Trịnh, cũng là ba của Trịnh Thiên Dã, nói đơn giản, thật ra Hằng Thiên là do ba anh ta sáng lập ra, nói trắng ra Trịnh bạo chúa chính là con dựa hơi cha, rõ ràng chỉ là đời sau tốt số mà thôi.

Trịnh Thiên Dã đối với trợ lý tổng giám đốc La Phi này đương nhiên cũng không thêm ngó đến. Hoặc là nói không thêm để vào mắt, chỉ có lúc hối thúc công việc, mới có thể thô lỗ nói trong điện thoại: “Mau đem XX vào đây cho tôi.”

Thỉnh thoảng anh ta cũng mở cửa ra, lạnh lùng nghiêm mặt quát: “Sao còn chưa chuẩn bị xong nữa!”

Trừ mấy lần đó ra, mỗi khi đi ngang qua chỗ ngồi của cô, ngay cả mắt cũng chưa từng liếc qua cô. La Phi không khỏi nghĩ ngờ, cho đến giờ, không chừng ngay cả tên cô anh ta cũng không biết. Ra khỏi phòng làm việc, có lẽ anh ta cũng không nhận ra cô.

Nhưng mà dù sao đi chăng nữa, La Phi cũng an toàn vượt qua một năm trong nỗi thấp thỏm. Trong công việc, tiền lương còn cao hơn một bậc. Mỗi khi nghe thấy giọng điệu mất kiên nhẫn của Trịnh Thiên Dã kia, cô nghĩ đến câu tiếp theo của anh ta chính là “Cô có thể biến.” Nhưng thời gian dài như vậy, thật sự chưa từng nghe thấy câu nào hàm ý gần giống như thế.

La Phi cảm thấy trong công ty kỳ lạ này, thứ mình gặp cũng là kỳ tích.

Trên thực tế, người biết La Phi ở trong công ty đều cho rằng đó là kỳ tích.

Lúc La Phi trở lại văn phòng, hình như Trịnh Thiên Dã cũng đã xong việc.

Cô nàng xinh đẹp nọ cầm tờ chi phiếu, lách người ra khỏi phòng làm việc bên trong, sau khi đóng cửa liền đứng đó, vui vẻ hôn chùn chụt lên tấm chi phiếu. Khi ngẩng đầu, thấy không biết từ lúc nào, La Phi đột ngột xuất hiện trong văn phòng trống trơn, người đẹp nọ hình như có hơi bất ngờ, ngượng ngùng cất chi phiếu vào, lại khôi phục vẻ kiêu ngạo tao nhã như bình thường, mỉm cười kinh miệt với La Phi, hất đầu đi ra ngoài.

La Phi nhìn thấy bóng lưng cô đi khỏi, nhìn đến đôi tất đen kia, âm thầm thở dài. Không hổ danh là hot girl mới nổi, mang đôi tất đen, không chỉ không lảng lơ, ngược lại toát ra khí chất nữ thần.

La Phi cũng từng mang tất đen dài. Lúc trước khi vừa mới được điều từ tầng mười lăm lên, cô vẫn giống như trước, ăn mặc giản dị không quan tâm lắm tới bản thân. Sau đó, sếp bộ phận nhân sự đề cập với cô, đại diện trợ lý tổng giám đốc chính là hình tượng của toàn công ty, bảo cô học hỏi cách ăn mặc của các thư ký khác.

Giày cao gót, đồ công sở, tất dài... Dần dần, rốt cuộc La Phi cũng có chút ra dáng mỹ nhân thành phần trí thức. Nhưng mà ngày đó lần đầu tiên mang tất đen, khi đứng chen chúc trong thang máy, lại bị vài đồng nghiệp nam không có ý tốt lén lút nhìn trộm nhiều lần, giống như cô đã làm chuyện gì xấu, hoặc là mặc đồ mát mẻ lắm. Ra khỏi thang máy, đúng lúc gặp Trịnh Thiên Dã từ trong thang máy VIP đi ra, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng trước sau như một, khi liếc đến hai chân mang tất đen của cô, khuôn mặt lạnh lùng kia càng thêm rét lạnh, hồi lâu, từ trong mũi phun ra một luồng tức giận, nói: “Chúng ta là công ty đảng hoàng, không phải là hộp đêm.”

La Phi theo ánh mắt chán ghét của anh ta cúi đầu nhìn xuống chân mình, hai má lập tức đỏ lên, giống như đã làm chuyện tội ác tày trời gì đó vậy.

Từ đó về sau, cô không mang tất đen đi làm nữa.

Đang nghĩ vu vơ thì Trịnh Thiên Dã từ bên trong mở cửa ra, lạnh lùng liếc cô một cái, lên tiếng: “Tài liệu đâu?”

La Phi vội vàng khúm núm gật đầu, mang tài liệu đã in ra vào phòng làm việc để anh xem.

3. Chương 3: Người Đẹp Thảm Thương

Chuyển ngữ: Pussycat

Từ khi được điều đến làm trợ lý tổng giám đốc, La Phi hầu như là không có một buổi tối nào được tan sở trước tám giờ. Bởi vì chức vụ này của cô có một quy định ngầm là tổng giám đốc chưa tan sở đi về thì trợ lý cũng không thể đi trước. Không may, Trịnh Thiên Dã là một người hết sức cuồng công việc, mỗi ngày không làm thêm giờ giống như là có lỗi với bản thân.

Đáng ghét nhất là, cho dù không làm việc, dường như anh ta cũng thích ở lại văn phòng. Chưa đến x giờ thì tuyệt đối không về nhà.

Có một lần đã qua giờ tan sở, khi La Phi đưa tài liệu cho anh ta, thấy anh ta dán sát vào trước máy vi tính, dáng vẻ rất chăm chú. Cô tò mò vươn cổ ra liếc nhìn màn hình một cái, ngay lúc ấy thiếu chút nữa là không nén được phun ra một ngụm máu.

Nói cái gì đây, không ngờ vị tổng giám đốc vĩ đại này lại ở lại văn phòng chơi trò chơi sau giờ làm, quan trọng nhất là cái trò chơi “thực vật đại chiến cương thi” kia thật là trẻ con, vô bổ.

Lúc ấy La Phi rất muốn khóc, quỳ xuống van xin anh ta, ngài muốn chơi thì về nhà chơi đi, đừng hại tôi ở công ty đây đưa cùng ngài! Vất vả lắm mới nhận được ý nghĩ đi tìm chỗ chết ở trong đây. Sau khi ra khỏi văn phòng của Trịnh Thiên Dã, La Phi lặng lẽ nhìn phòng thư ký ở bên cạnh từ lâu đã không còn một bóng người, tự dưng có một nỗi kích động muốn phui tay mặt kệ. Nhưng nghĩ đến tiền lương hậu hĩnh thu vào mỗi tháng, nỗi kích động thoáng hiện lên rồi hạ xuống, tự động tan biến không chút khí phách.

Thật ra cái này không quan trọng, tàn ác vô nhân đạo nhất chính là, cuối tuần La Phi còn thường xuyên bị boss lớn gọi tới, đến công ty tăng ca.

Có đôi khi La Phi cũng rất khó hiểu, phần lớn thời gian Trịnh Thiên Dã đều ở công ty, hẳn là không có cách nào phân thân, nhưng tại sao những chuyện tai tiếng ở bên ngoài lại tới không ngừng?

Trăm mối ngổn ngang không sao hiểu nổi. Được rồi, có lẽ người thường như cô không thể hiểu được cuộc sống của bạo chúa ngựa đực.

Bây giờ cô nên quan tâm nhất chính là đám cưới của cô và Ngô Thần.

Ngô Thần là bạn trai của La Phi. Hai người là bạn học đại học, cùng đến từ một thành phố nhỏ, Ngô Thần trên La Phi một lớp.

Từ nhỏ La Phi đã là một đứa bé con xinh đẹp, lên đến đại học cũng là cô gái thuộc hàng hoa khôi. Dù cho cô không để tâm đến diện mạo của mình, ăn mặc bình thường, tẻ nhạt giống như thời trung học, nhưng cốt cách trời sinh mãi mãi không che dấu được. Vừa mới vào trường đã có không ít nam sinh theo đuổi, trong đó gồm có Ngô Thần.

Ngô Thần không quá đẹp trai, hoàn cảnh gia đình cũng chỉ bình thường, chẳng qua học giỏi hơn người bình thường một chút, chăm chỉ đến mức có phần lù đù khờ khạo. Gặp được người con gái mình thích, Ngô Thần hiển nhiên không giống như nhiều nam sinh khác, đường đường chính chính tặng hoa, tặng quà, trực tiếp thổ lộ, mà là lặng lẽ làm nhiều việc cho cô, ví dụ như múc nước, giữ chỗ ngồi, kỳ nghỉ mua vé về quê, xách hành lý.

Qua hơn hai năm như thế, cuối cùng La Phi bị sự chân thành đáng tin cậy của nam sinh này làm cảm động, trở thành bạn gái của anh. Lúc ấy, nhóm bạn đại học ở cùng phòng với La Phi trợn mắt và thất vọng một chút. Đám mê trai kia càng xem trọng một đàn anh đẹp trai từng ở dưới lầu ký túc xá đàn hát cho La Phi

Nhưng thật ra bản thân La Phi rất vừa ý Ngô Thần. Tuy rằng Ngô Thần không được đẹp trai cũng không giàu có nhưng rất thật lòng với cô. Hơn nữa, cô cảm thấy rằng người quá đẹp trai, quá giàu có đại đa số không đáng tin. Ngô Thần vẫn tốt hơn so với đàn anh đẹp trai, đàn hát cho cô, thổ lộ với cô không tới ba ngày đã bay qua bên kia bờ đại dương đi du học. Tình cảm thì ra là trò đùa thôi!

Phụ nữ chung quy nên cần tìm một người đáng tin cậy. Không cần xuất sắc hơn mình, như vậy mới biết quý trọng mình thật tốt. Ngô Thần rõ ràng là như vậy.

Nhóm bạn cùng phòng trước đây cảm thấy rằng La Phi còn trẻ tuổi mà có thể hiểu thấu đáo điểm này, thật là hiếm thấy. Họ thường trêu cô là người đẹp bình dị nhất. La Phi đương nhiên không biết, các cô nàng này thật ra đều ngầm cảm thán cô không có mắt. Nhìn chung, trong năm người đẹp nhất trong đám nữ sinh viên năm đó, trừ một tiểu thư nhà giàu ra không tính thì ba cô còn lại, sau khi tốt nghiệp, một người thì theo bạn trai ra nước ngoài xa xôi, một người thì gả vào nhà giàu, ngựa xe đưa đón, một người dựa vào nhan sắc, đi làm chưa tới hai năm đã leo lên chức lớn.

Duy nhất chỉ có La Phi đi theo người bạn trai phượng hoàng, thuê nhà ở, chen lẫn xe buýt, thành thành thật thật ở lại thành phố này ra sức làm việc. Thật sự là lãng phí vô ích cái thân xác này.

Có một chân lý: phụ nữ đẹp thì đỡ phải phấn đấu hai mươi năm, nếu vận vào La Phi thì đúng là vớ vẩn.

Sau khi tốt nghiệp La Phi ở lại thành phố này, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì Ngô Thần ở đây. Từ khi ở đại học, hai người đã gặp mặt cha mẹ của đối phương. Cha mẹ hai bên cũng đều đã nhận định hai người là con dâu con rể. Tất cả mọi việc dường như đều rõ ràng hợp lý.

Hiện giờ, điều bất tiện duy nhất là chỗ làm của La Phi và Ngô Thần, một người ở phía đông, một người ở phía tây thành phố, cách nhau hai giờ đi xe. Bởi vì cả hai vừa mới bắt đầu công việc này, dĩ nhiên đi làm là trên hết, hai người đều đã tự mình thuê nhà ở gần chỗ làm, không sống chung với nhau giống như những cặp tình nhân khác.

Yêu nhau đã được mấy năm mà còn chưa có cơ hội vượt rào, chính bản thân La Phi cũng cảm thấy rất ngượng ngùng. Nhưng Ngô Thần lại nói, tôn trọng cô thì sẽ đợi cho đến khi kết hôn mới chính thức có được cô.

La Phi muốn giả vờ không cảm động cũng không được.

Lúc ban đầu, cách năm ba ngày sau khi tan sở, hai người còn có thể sắp xếp thời gian cùng hẹn hò xem phim, ăn tối. Nhưng về sau bởi vì hầu như mỗi ngày La Phi đều phải làm thêm giờ, hẹn hò buổi tối cũng từ từ mất đi, chỉ có thể hẹn hò vào cuối tuần. Nếu gặp phải liên tục tăng ca vào cuối cùng cực kỳ tàn ác như vậy, hai người hầu như ngay cả thời gian gặp mặt cũng không có. La Phi và Ngô Thần, lần dài nhất là gần một tháng chưa gặp nhau.

Tình trạng này kéo dài, tính tình tốt như Ngô Thần cũng có chút bất mãn, nửa năm trước đã bàn bạc, nói chuyện hôn lễ rõ ràng, hai người tìm nhà ở vị trí cân bằng, như vậy cho dù có tăng ca cũng không đến nỗi không thấy mặt nhau.

Lúc đó La Phi không có trả lời, thứ nhất là bởi vì hai người còn trẻ, bất kể là tính tình hay nghề nghiệp đều chưa có thành thực, thật sự không thích hợp kết hôn. Thứ hai là lúc cô được điều tới làm trợ lý tổng giám đốc, có ký một bản hợp đồng, chức vị này trong vòng ba năm không được kết hôn, nếu không thì sẽ huỷ bỏ, trực tiếp cuốn gói rời đi.

Cô thật sự không nỡ bỏ công việc lương cao này.

Tuy rằng Ngô Thần không vui, nhưng mà không hề ép buộc. Ngày lại qua ngày như thế.

Nửa năm qua, mặc dù hai người ở cùng một thành phố, nhưng vẫn cứ trải qua cuộc sống Ngưu Lang Chức Nữ. Ngô Thần dường như cũng đã quen với cuộc sống như thế này rồi, thêm vào là bản thân được lên chức, cực kỳ bận rộn, cho dù một vài tuần không gặp mặt cũng không oán giận nữa. Có đôi khi hai người đã hẹn nhau, nhưng vì La Phi mắc công việc nên phải lỡ hẹn, trong điện thoại Ngô Thần còn an ủi cô “không sao cả không sao cả, công việc quan trọng hơn”.

La Phi cảm thấy rằng không có gì quan trọng hơn người bạn trai hiểu và quan tâm chăm sóc cô.

Nếu không phải mẹ của Ngô Thần gọi điện thoại nhắc đến chuyện đám cưới, La Phi nghĩ là cô và Ngô Thần có lẽ thật sự phải chờ đến vài năm nữa mới có thể kết hôn.

Vài năm trước đây mẹ Ngô Thần đã bệnh nặng một trận, mấy năm nay cơ thể vẫn không khỏe. Bởi vì mồ côi cha nên Ngô Thần rất có hiếu, mẹ nói gì thì nghe nấy. Đương nhiên là má Ngô cũng rất thích La Phi, có đôi khi dường như còn thân hơn so với con trai của mình. La Phi càng cảm thấy rằng mình rất may mắn, không chỉ gặp được bạn trai tốt, còn có một bà mẹ chồng tốt. Cô đã nghe nói rất nhiều chuyện mẹ chồng nàng dâu, không thể không thấy rằng mình có chút may mắn.

La Phi suy nghĩ vài ngày với đề nghị của má Ngô, rốt cuộc quyết định kết hôn cùng Ngô Thần, đương nhiên chỉ có thể là bí mật cưới. Bởi vì có khả năng không có thời gian nghỉ kết hôn nên chỉ có thể đơn giản đăng ký, nhìn chút thời gian chụp hình cưới là xong việc.

La Phi nghĩ chờ sau này có thời gian sẽ bổ sung hôn lễ, thế là được.

4. Chương 4: Bị Bắt Tăng Ca

Dịch: Mon

Khó khăn lắm mới có được hai ngày nghỉ không bị bắt tăng ca, La Phi và Ngô Thần hẹn nhau đi chụp ảnh cưới như đã dự tính trước đó.

La Phi trang điểm xong, mặc áo cưới vào, đẹp không sao tả xiết. La Phi ngấm mình trong gương, tim cũng đập lồi mấy nhịp. Thì ra câu: ‘phụ nữ mặc váy cưới trắng là đẹp nhất’ không phải là sách vở nói vớ vẩn.

Tuy từ nhỏ, La Phi đã được rất nhiều người khen là xinh đẹp nhưng bản thân cô thì lại không nghĩ thế. Bây giờ nhìn mình như vậy thì mới cảm thấy đúng là đẹp thật.

“Phi Phi, em thật là đẹp.” Ngô Thần đã thay vest xong, từ trong bên đi ra, ôm lấy cô, cùng nhìn vào gương, nhẹ nhàng khen ngợi.

Ngô Thần thật lòng ca ngợi cô. Anh nhìn mình trong gương, vì có bạn gái xinh đẹp bên cạnh mà khuôn mặt rất đổi bình thường kia cũng có vẻ trở nên không tầm thường.

Giờ khắc này, anh cảm thấy rất vui mừng, nhưng cũng rất thấp thỏm. Anh rất yêu La Phi, lúc trước khi cô nhận lời làm bạn gái anh, anh mừng đến nỗi mất ngủ mấy ngày.

Nhưng mấy năm qua, anh càng ngày càng thấy nghi hoặc, cứ luôn cảm thấy giữa bọn họ còn thiếu cái gì đó. Một người đàn ông bình thường mà có được một cô gái quá xinh đẹp, chung quy vẫn không có cảm giác an toàn.

Trước nay sắc đẹp chính là vốn liếng của phụ nữ, có đôi khi anh sẽ nghĩ một cách tiêu cực rằng rốt cuộc thì La Phi thật sự biết thế nào là đủ, hay là vì cô chưa gặp được cơ hội khiến cô dao động, để cô có thể phát huy vốn liếng của mình.

Có lẽ là vì anh còn thật sự có được cô nên mới cảm thấy bất an như thế. Vì vậy, anh nghĩ chắc kết hôn rồi thì mình sẽ yên tâm ngay thôi.

La Phi đang đắm chìm vào bộ váy cưới của mình, không chú ý đến trên khuôn mặt người bên cạnh mình thoáng xuất hiện vẻ mặt khó hiểu.

Lúc họ chụp ảnh cưới ở bồn hoa giữa hai làn đường, những người đi ngang qua nhìn thấy cô dâu chú rể đang chụp ảnh cưới thì đều khen một câu “cô dâu đẹp quá”.

La Phi thích thú với niềm vui sướng này, cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng chụp ảnh đúng là hoạt động tiêu hao sức lực, hai người chụp xong một bộ ảnh thì mệt đến hết hơi, thợ chụp ảnh liền bảo họ nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Bây giờ đang là tháng sáu, lại đứng giữa trưa nên dù có nấp dưới bóng râm thì cũng cảm thấy rất nóng.

Ngô Thần mặc áo sơ mi, lại thêm áo vest ở ngoài nên càng không chịu nổi, anh tiện tay cởi mấy nút áo sơ mi, để lộ vùng cổ ra cho đỡ ngột.

Lúc này thợ trang điểm xách đồ nghề qua dặm thêm phấn cho họ, lơ đãng liếc qua, nhìn thấy xương quai xanh của Ngô Thần thì nháy mắt với anh, la lên trêu đùa: “Woa! Dấu hôn kìa!”

La Phi mệt tới nỗi mơ màng nên không có phản ứng gì nhưng Ngô Thần thì lại giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, bỗng nhiên che áo lại, nhảy dựng lên, mặt thì đỏ bừng: “Đừng nói bậy!”

La Phi không hiểu gì nên ngơ ngác hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ngô Thần cài nút lại, ấp úng lắc đầu: “Không... không có gì.”

Thợ trang điểm thấy Ngô Thần biến sắc nên không trêu đùa nữa, chỉ khẽ mỉm cười và lắc đầu, thầm nghĩ đôi vợ chồng này hay thẹn thùng thật.

Trang điểm xong, chuẩn bị chụp thêm một bộ ảnh nữa thì nhân viên trợ lý xách túi của La Phi chạy tới, nói: “Chị à, điện thoại của chị cứ reo mãi, chắc là có chuyện gì gấp lắm.”

La Phi nghĩ ngợi, không biết là ai tìm mình gấp như thế? Cô nhận lấy túi xách, móc điện thoại ra thì chuông đã ngừng reo, nhưng khi nhìn màn hình thì gương mặt vui vẻ vì chụp ảnh này giờ bỗng nhiên sa sầm lại.

Lại là Trịnh bạo chúa. Đáng sợ nhất là có 15 cuộc gọi nhỡ, đều là từ Trịnh bạo chúa.

La Phi nghĩ thế nào cũng không ra, cuối tuần mà có chuyện gì gấp đến thế, có thể phiền Trịnh bạo chúa gọi đến 15 cuộc điện thoại. Lẽ nào Hằng Thiên sắp sắp rồi sao? Nhưng cho dù có sắp thì trợ lý nhỏ như cô cũng làm được gì đâu.

Tuy nghĩ như thế nhưng La Phi vẫn nơm nớp lo sợ gọi lại. Sau hai hồi chuông reo, bên kia liền có người nghe máy. La Phi dè dặt hỏi: “Tổng giám đốc, tìm tôi có chuyện gì không?”

Giọng nói lạnh như băng của Trịnh Thiên Dã từ đầu kia vang lên. “Lập tức đến công ty tăng ca ngay, trong vòng nửa tiếng đồng hồ.”

La Phi còn chưa kịp tìm lý do từ chối thì Trịnh bạo chúa đã ngắt điện thoại.

La Phi tức đến nỗi muốn chửi thề. cô cầm điện thoại, hít sâu một hơi, nhìn Ngô Thần với vẻ áy náy, nhún vai: “Xin lỗi anh, ông chủ gọi em đến công ty.”

Không ngờ Ngô Thần lại không tức giận mà còn cười ngược ngùng, dường như đang thở phào nhẹ nhõm. Anh nắm tay cô: “Không sao, công việc khẩn cấp mà, lần sau mình chụp tiếp.” Nói xong, anh nghĩ một lát rồi lại nắm chặt tay cô: “Nhưng có bận thế nào thì tuần sau cũng đừng quên xin nghỉ nửa ngày để đi đăng ký đấy.”

La Phi gật đầu, thực tế thì tuần trước cô đã xin nghỉ phép, lấy lý do là đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Lúc đưa đơn xin nghỉ, tuy Trịnh Thiên Dã không thích lắm nhưng vẫn ký duyệt cho cô.

Vì phải đến công ty gấp nên La Phi chỉ có thể về lại studio để thay váy cưới. Lúc mang tất chân, đôi tất màu da đã bị làm xước, không thể mang được nữa, mà trong studio chỉ còn lại tất đen.

Cô nghĩ ngợi một lát, mình đang mặc váy công sở, mang tất đen còn hơn là để chân trần nên đành mang tất đen do studio cung cấp.

Lúc chạy đến công ty thì cửa phòng làm việc của Trịnh Thiên Dã đã mở toang, chắc là anh đã đến lâu rồi. La Phi gõ cửa bước vào, dè dặt hỏi: “Tổng giám đốc, có chuyện gì gấp sao?”

Trịnh Thiên Dã đang nhìn vào máy tính, không thèm ngược mắt lên nhìn cô, chỉ tiện tay ném cho cô một tập tài liệu. “Nội trong hôm nay phải sửa chữa xong mấy hợp đồng và bản vẽ này.”

Chụp ảnh cưới nửa ngày trời, La Phi đã mệt ngoài ra. Nhìn xấp giấy dày cộm trên tay, cô ức muốn khóc lên.

Có lẽ là phát hiện cô không chịu đi ngay nên rốt cuộc Trịnh Thiên Dã cũng ngẩng đầu lên, bực bội liếc cô một cái, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

La Phi hoàn hồn lại, hít sâu một hơi, như muốn hít luôn cả nước mắt sắp trào ra vào, vội vàng lắc đầu. “Không có không có, tôi làm ngay đây.”

Cô làm một mạch tới 8h tối mới xong.

Cuối cùng thì La Phi cũng làm xong công việc của mình, cô gõ cửa tiến vào phòng làm việc của Trịnh Thiên Dã, đặt tài liệu đang ôm trên tay xuống. “Tổng giám đốc, tôi đã làm xong rồi, anh xem xem có vấn đề gì không?”

Trịnh Thiên Dã dựa vào ghế với vẻ lười nhác, cầm tài liệu lên, bắt đầu giở ra xem.

Không phải chứ? Cô chỉ nói cho có mà thôi, xấp tài liệu này mà xem xong chắc cũng phải mất mấy tiếng nữa, cô muốn được về ngay lập tức.

Thấy Trịnh Thiên Dã không có động tĩnh gì, La Phi đành phải hừ lạnh rồi ra ngoài, về lại chỗ của mình.

Vừa ngồi xuống thì cô nhớ ra mình chưa được ăn tối, lúc này bụng cũng sôi lên. Cuối tuần nhà ăn không mở cửa, gọi bên ngoài giao tới thì cô lười đợi nên đành phải đến phòng trà nước tìm chút điểm tâm lấp cái bụng rỗng.

Châm ỳnh một ly cà phê, lấy trong tủ lạnh ra một bịch bánh quy lớn, do quá mệt và chỗ này không có ai nên La Phi ngồi luôn lên trên bàn, cởi đôi giày cao gót ra, dựa vào tường, đung đưa chân, vừa ăn uống vừa ca hát.

Hai ngày nữa thôi, cô sẽ kết hôn.

Tuy giữa cô và Ngô Thần chưa từng có sự nồng nhiệt mãnh liệt gì, nhưng cô nghĩ rằng tình cảm nam nữ nên tự nhiên và nhẹ nhàng như là dòng nước chảy xuôi.

Dù thế nào thì cuộc sống của cô cũng sẽ bước vào một giai đoạn mới, không phải cô không kích động. Cô sắp có một thân phận mới, là một người vợ. Qua hai ba năm nữa, sẽ là một người mẹ.

Cô không biết mình có làm tốt hay không, nhưng cô sẽ cố gắng.

Đang nhắm mắt trầm tư, La Phi bỗng cảm thấy không khí trong phòng trà nước có gì khác thường, cô mở mắt ra xem thì quả nhiên nhìn thấy Trịnh Thiên Dã đang đứng ngoài cửa, nhìn cô chăm chăm với sắc mặt khó đoán.

“Tổng giám đốc!” La Phi vội vàng nhảy xuống bàn, rồi hoảng hốt mang giày vào, khẩn trương hỏi: “Anh cần gì sao?”

Trịnh Thiên Dã cầm một ly cà phê, chắc là vì không thấy La Phi nên đích thân đến đây pha cà phê.

La Phi hỏi anh nhưng anh không trả lời, chỉ bưng ly cà phê đi về phía cô.

La Phi cầm lấy ly của anh theo bản năng, không ngờ lúc cô chạm đến cái ly thì Trịnh Thiên Dã không hề buông tay ra mà lại nhìn cô chăm chăm, nói rõ từng chữ: “Cô dụ dỗ tôi!”

Không phải là một câu hỏi mà là một câu trần thật rất chắc chắn, giống như đang phán cho La Phi một tội danh mà cô không thể phản biện vậy.

5. Chương 5: Ác Mộng Phủ Xuống

La Phi hơi run một chút, tuy rằng không rõ những lời này của anh xuất phát từ đâu, nhưng theo bản năng, cô rất muốn giải thích. Nhưng vừa định mở miệng, đối diện với ánh mắt của Trịnh Thiên Dã, cô thoáng chần chừ.

Cho dù chưa trải đời nhiều, nhưng La Phi cũng phân biệt được ánh mắt như thế có bao nhiêu nguy hiểm và mang ý nghĩa gì.

Cô cố gắng không suy nghĩ nhiều, ý nghĩ duy nhất chính là, người này rất nguy hiểm, chỗ này không nên ở lâu. Cô không muốn giải thích gì nữa cả, nhanh chóng bỏ ly xuống, đi ngang qua anh, bước nhanh ra khỏi phòng.

Không ngờ, mới đến cửa, Trịnh Thiên Dã liền như con mãnh thú, từ phía sau xông lên, túm lấy eo cô, một tay đóng cửa lại, đè chặt cô sau cánh cửa.

“Anh làm gì vậy? Anh buông ra mau!” La Phi chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày bị đại boss, người ngoại trừ trao đổi đơn giản trong công việc, không có bất gì giao lưu nào khác, lại làm ra hành động như thế, cô sợ đến mức hét lên.

Nhưng vậy có ích gì? Công ty vào cuối tuần, ngay cả bảo vệ cũng sẽ không đến tuần tra.

Một tay Trịnh Thiên Dã bắt gọn lấy hai tay đang múa may của cô, dễ dàng bẻ quặt ra sau lưng. Thân hình cao lớn càng dễ đè cô lên cửa, không thể nhúc nhích xúu nào.

“Cô dụ dỗ tôi!” Anh kề sát tai cô, vẫn là lời nói đó, vang lên như một thứ ma quái.

“Không có không có, tổng giám đốc Trịnh, không phải anh đang hiểu lầm gì chứ?” Lúc này trong đầu La Phi toàn là tiếng ong ong, giọng nói sợ đến mức mang theo chút nức nở. Bởi vì cô cảm giác được rất rõ rệt dụng ý ác của anh đang trôi dạt ở phía sau cô.

Giọng nói Trịnh Thiên Dã vừa ma quái vừa lạnh lùng, tiếp tục vang lên bên tai cô: “Cô có, tôi nói rồi đây là công ty không phải là hộp đêm, cô lại còn ăn mặc như vậy, chỗ này cũng chỉ có hai người chúng ta, không phải cô dụ dỗ tôi thì là gì?”

“Tôi thật sự không có mà, rất nhiều đồng nghiệp nữ trong công ty cũng mang tất đen như vậy mà.” Giọng La Phi run run tiếp tục giải thích.

“Cô có, tôi biết cô luôn dụ dỗ tôi. Trước kia ở quán bar, cô chạy lại chỗ tôi tỏ tình. Sau lại không từ bỏ ý định, vào trong công ty của tôi, còn cố ý chuyển đến làm trợ lý tổng giám đốc. Cô hao tâm tổn trí để tiếp cận tôi như vậy, không phải để dụ dỗ tôi sao?”

La Phi thật sự rất muốn khóc, bây giờ cô mới biết tổng giám đốc Hằng Thiên hoàn toàn là tên biến thái, đầu óc có vấn đề; cô cố gắng muốn tránh khỏi anh, vừa dùng sức vừa giải thích: “Quán bar gì chứ? Tôi không biết anh đang nói gì hết? Trước khi vào Hằng Thiên, tôi hoàn toàn không quen biết anh, điều đến làm trợ lý tổng giám đốc cũng không phải ý muốn của tôi, là sắp xếp của bộ phận nhân sự. Tôi không hề dụ dỗ anh. Tôi có bạn trai rồi, chúng tôi cũng sắp kết hôn, sao có thể dụ dỗ anh chứ!”

“Nói láo! Phụ nữ toàn là nói một đằng nghĩ một nẻo, lật mềm buộc chặt. Bạn trai cóc khô gì chứ! Đùng cho là tôi không biết, hoàn toàn là dụ dỗ tôi không được nên tìm đại cái lớp dự phòng mà thôi.”

“Anh bị bệnh thần kinh à!” La Phi tức giận hét lên, phát hiện hoàn toàn không thể khai thông anh, ước gì có thể đánh anh một bạt tai.

Không ngờ câu mắng này vừa mới thốt ra miệng, bàn tay còn lại của Trịnh Thiên Dã đã nắm lấy cổ cô, chợt xoay đầu cô lại, bắt ngờ hôn xuống.

La Phi chưa bao giờ gặp qua nụ hôn nào khủng bố như vậy, trực tiếp và thô bạo. Hàm dưới bị bóp đến sinh đau, cơ miệng cắn bản không thể khép lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi nóng bỏng ướt át chui tọt vào miệng cô, khuấy đảo lên xuống. Cuối cùng dứt khoát quấn lấy đầu lưỡi cô, ra sức ngậm kéo, tiếng mút chùn chụt.

Nụ hôn hết như dã thú, nhanh chóng hút hết oxy của La Phi. Trịnh Thiên Dã cảm thấy cô nhũn ra, lúc này mới buông tay đang bóp hai má cô ra, hài lòng bao lấy môi cô hết lần này đến lần khác, trên đầu quấn lấy đầu lưỡi non mềm của cô.

Hiển nhiên, Trịnh Thiên Dã cực kỳ thỏa mãn với nụ hôn siêu dài này, so với mùi vị anh từng tưởng tượng vô số lần ở trong đầu còn đã hơn, ngọt hơn.

Đợi đến khi anh hôn đủ rồi, buông La Phi ra, cơ thể thoáng lui về phía sau một chút.

La Phi mơ mơ hồ hồ, nghĩ rằng ác mộng đến đây đã chấm dứt, cho đến khi cô nghe thấy tiếng động tháo dây lưng, mới có lại phản ứng, ác mộng thật sự chỉ vừa mới bắt đầu.

Đầu óc đờ đẫn bỗng giật mình, thoáng tỉnh táo, sau đó cuối cùng cô cũng bất chấp tất cả, nắm cửa, dùng hết sức lực kéo ra.

Nhưng khi mở ra được một chút, toàn thân đã bị sức ép nặng nề từ phía sau ngăn lại. Động tác của Trịnh Thiên Dã thật sự quá nhanh.

Người đàn ông đột nhiên đội lốt sói này hình như rất vui vẻ, khẽ nói bên tai cô: “Trò lạt mềm buộc chặt chơi hoài không vui đâu.”

Nói xong, tay đã luồn vào vạt dưới áo của cô. Cảm giác bàn tay tiếp xúc với da thịt thật sự rất sướng. Một tay anh nắm lấy nơi mềm mại ở trước ngực cô, không to không nhỏ, thích hợp vừa đủ bàn tay anh, giống hệt như trong tưởng tượng của anh.

La Phi không vùng ra được, bàn tay kia quấy rối trước ngực cô, khiến cô vừa xấu hổ vừa giận dữ, ước gì có thể giết chết tên này, cô hét lên, nhin không được văng tục: “Anh là đồ thần kinh! Mẹ nó anh nghĩ anh là thần à, ai cũng phải thích anh! Anh buông ra! Đây là anh đang cưỡng hiếp đó!”

“Cưỡng hiếp?” Hình như Trịnh Thiên Dã rất nghiêm túc suy nghĩ từ này, nghĩ xong lại càng ra vẻ vô tội mà nói, “Nhưng... là cô dụ dỗ tôi trước mà.”

La Phi rốt cuộc đã hiểu cô hoàn toàn không ở cùng một tinh cầu với tên biến thái này. Không còn cách nào, đành phải xuống nước, khóc nỉ non xin anh: “Tổng giám đốc Trịnh, anh thật sự hiểu lầm rồi, xin anh đừng đối xử với tôi như vậy, tôi sắp kết hôn rồi. Tôi không thể làm chuyện có lỗi với bạn trai được.”

Một tay Trịnh Thiên Dã giữ hai tay cô, một tay xoay đầu cô lại, liếm láp nước mắt trên mặt cô, hình như có chút mất kiên nhẫn: “Khóc gì mà khóc, tôi để em dụ dỗ được tôi rồi, em còn kết hôn gì nữa!”

Nói xong, lại đưa tay lần mò từ trước ngực cô xuống dưới, mãi cho đến vùng cấm thần bí ẩm áp kia.

Khi La Phi cảm giác được ngón tay đó đã xâm nhập vào trong cơ thể mình, rốt cuộc cô cũng bùng nổ, há miệng ngậm lấy vai anh. Cô ra sức cắn, nhưng hình như tên này không có cảm giác, cho đến khi cách lớp áo sơ mi, mùi máu tươi xộc ra, Trịnh Thiên Dã cũng không có phản ứng gì, chỉ là dừng động tác tay lại một chút, giống như đang đợi cô kết thúc.

La Phi thở hổn hển nhả ra, ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt sáng quắc của anh đang nhìn chăm chăm mình, khóe miệng mang theo ý cười quỷ dị. lát sau, kéo mạnh váy cô xuống, âm trầm nói: “Hóa ra em thích dữ dội hơn.”

La Phi chỉ cảm thấy mình bị quay mạnh người lại, mặt đối mặt bị anh đè mạnh lên cửa, một chân dễ dàng bị anh nâng lên, tiếp đó là một trận đau đớn thấu tim.

Anh lại có thể trực tiếp tiến vào.

Trịnh Thiên Dã không dừng lại, tựa đầu vùi vào gáy cô, mắt nhắm nghiền ra sức đẩy vào mấy chục cái, trong nháy mắt, khoái cảm từ xương mu truyền đến vỏ não, một khoảng đại não trống rỗng mông lung. Đó là dấu hiệu “lên đỉnh”.

Anh nhanh chóng hít sâu một hơi, đặt vào nơi sâu nhất rồi dừng động tác lại.

Cảm giác được người dưới thân không gãy dựa nữa, ngược lại mềm nhũn giống như muốn tiếp tục. Anh mới khẽ dời người ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ướt đẫm một mảng, trong lòng chấn động mạnh. Anh nhanh chóng đỡ cô, chính mình nhìn lại chỗ hai người vừa mới giao hợp, chỉ thấy vết máu đỏ lan ra tại chỗ đó.

Trịnh Thiên Dã bên ngoài nổi tiếng ngựa đực, đương nhiên không làm tình với gái trinh. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lòng anh vui mừng hơn kinh ngạc, cố rút ra, cầm lấy mặt của La Phi, hôn mạnh lên đó. Cuối cùng đặt môi lên môi cô, thì thầm: “Ngoan, tôi không biết đây là lần đầu tiên của em, bây giờ tôi sẽ nhẹ nhàng hơn.”

La Phi lúc này, ngoại trừ tuyệt vọng vẫn là tuyệt vọng, đau đớn bên dưới thân cũng từ từ chết lặng.

Tuy Trịnh Thiên Dã nói sẽ nhẹ nhàng, nhưng động tác nhẹ nhàng này duy trì chưa đến một hai phút, liền bắt đầu nhin không được phát cuồng, đè chặt La Phi lên cửa mà ra ra vào vào.

Rồi tiếp đó, ý thức của La Phi dần dần mơ hồ, cô cũng không biết con ngựa này kết thúc khi nào.

6. Chương 6: Không Cửa Cầu Cứu

Chuyển ngữ: Pussycat

Tỉnh lại lần nữa, La Phi đang nằm ở trên giường trong phòng nghỉ của Trịnh Thiên Dã.

Quần áo trên người đã bị cởi ra sạch sẽ từ sớm.

Cô mơ mơ màng màng nhìn lên trên, Trịnh Thiên Dã đang phủ trên người cô, cặp mắt giống như sói từ trên nhìn xuống.

Và gã cầm thú này hiện giờ đang hưng phấn suy nghĩ: con mẹ nó, thật tuyệt! Còn tuyệt hơn nhiều so với mấy con nhỏ được gọi là bảo vật với thân hình tỷ lệ vàng kia. Mấy thân hình nõn nà kia có cởi hết rồi cạo trên người anh thì anh cũng không cảm thấy hưng phấn nổi. Còn cô gái này, bây giờ giống như là một xác chết nằm ở trên giường của anh nhưng cũng đủ khiến anh cảm thấy mạch máu đang căng tràn.

Anh cũng không biết hơn một năm nay, ngày nào cũng bị cô gái này quyến rũ, làm sao mình có thể nhịn được. Ai phong anh là ngựa đực vậy chứ, rõ ràng anh chính là “thiên hạ đệ nhất Liễu Hạ Huệ”.

Đương nhiên La Phi không biết tên biến thái này đang suy nghĩ cái gì, bây giờ cô ngoại trừ tuyệt vọng thì vẫn là tuyệt vọng, cả người giống như bị mất đi sức lực, không còn bất cứ ý chí chiến đấu nào, chỉ còn duy nhất một ý nghĩ hoang đường là nếu sớm biết sẽ bị tên biến thái này cưỡng bức thì cô đã trao lần đầu tiên của mình cho Ngô Thần.

Có lẽ là bởi vì cơ thể trắng trẻo nõn nà của La Phi khiến cho Trịnh Thiên Dã nảy sinh dục vọng muốn chà đạp cô. Anh áp vào người cô, bắt đầu hôn từ trán đến môi, tiếp tục đi xuống, mỗi một chỗ đi qua đều tỉ mỉ, nhẹ nhàng cắn mút cho đến khi để lại những dấu vết, rồi mới tiếp tục xuống phía dưới.

La Phi đã không còn cảm giác gì nữa, ngay cả khóc cũng không được, người cứng đờ, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Trịnh Thiên Dã hôn hít, hơi thở ngày càng nặng nề, khi hôn đến vùng đất cấm đầy cỏ mọc kia, anh nhẹ nhàng kéo hai chân cô ra, nhìn nơi đã bị mình chà đạp qua, còn sót lại màu đỏ nhạt và thứ của mình để lại. Anh cảm thấy mạch máu trên trán giật lên, cuối cùng thì gập chân cô lại, rồi mạnh mẽ tiến vào.

Đến khi Trịnh Thiên Dã đã thỏa mãn, từ trên người La Phi lăn xuống, La Phi đã sớm hôn mê bất tỉnh không biết tự lúc nào.

Người nào đó đã ăn uống no đủ, nằm nghiêng bên cạnh cô, ngón tay lưu luyến vuốt ve trên cơ thể trắng nõn nà bị để lại nhiều dấu vết, trong lòng tràn đầy cảm giác tuyệt vời và thỏa mãn.

Trịnh Thiên Dã nghĩ, tuy rằng cô gái này đã ‘trăm phương ngàn kế’ để quyến rũ anh, hơn nữa anh cũng theo ý cô, để cho cô thành công quyến rũ mình, nhưng nể tình cô yêu thầm anh lâu như vậy, anh tạm thời sẽ thứ lỗi cho cô.

Huống chi hương vị của cô còn tốt hơn so với anh tưởng tượng.

Anh nhìn chằm chằm thật lâu làn môi và cặp mắt sưng đỏ của La Phi, không hiểu sao trong lòng ngứa ngáy, cuối cùng vẫn không nhịn được ôm mặt cô hôn một hồi lâu.

La Phi giống như đang mơ thấy một cơn ác mộng dài, bị một con rắn lạnh như băng ghê tởm quấn lấy, đuổi theo cắn xé. Cô thật vất vả giữa thoát khỏi cơn ác mộng đáng sợ này thì phát hiện ra sự thật càng tàn khốc hơn sợ hãi với giấc mộng.

Cô trần trụi nằm trên một chiếc giường xa lạ, cả người vô cùng đau nhức, rã rời. Chuyện đáng sợ nhất là bên cạnh còn có một thân thể lơ lửng giống cô, là một người đàn ông.

Lúc này, Trịnh Thiên Dã đã ngừng tấn công, ung dung nằm đó, như là chưa có xảy ra chuyện gì, tựa như anh chưa bao giờ làm ra chuyện cầm thú gì với La Phi.

La Phi quay đầu nhìn vào mắt anh, toàn bộ uất ức nhục nhã trong khoảnh khắc bùng nổ, cô ngồi dậy thật nhanh, dùng hết sức đâm vào mặt anh một cái: “Anh đi chết đi!”

Làm xong những hành động này, cô nhảy xuống giường nhặt lên quần áo nằm rải rác trên sàn, tay chân luống cuống, thở hổn hển. Cô mò lấy điện thoại di động trong túi quần, nhớ tới tình cảnh vừa rồi của mình liền vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Trịnh Thiên Dã bị một đám chảy máu mũi, đương nhiên nhìn thấy hành động của cô nhưng lại không bối rối một chút nào, chỉ chậm chạp mặc quần áo, cười mỉa mai nói: “Em muốn báo cảnh sát là tôi cưỡng hiếp em? Không phải tôi chỉ có chút thô bạo thôi sao? Lần sau nhất định sẽ không như thế, em có cần phải báo cảnh sát không vậy?”

La Phi ước gì có thể cầm điện thoại ném vỡ cái bản mặt ta đây của anh.

Khi tới cục cảnh sát La Phi mới biết được tại sao Trịnh Thiên Dã lại nhàn nhã không lo lắng như vậy. Anh ta một mực chắc chắn là La Phi quyến rũ mình, bởi vì chơi quá trốn nên mới giận dữ anh rồi báo cảnh sát, quan trọng nhất là còn giảo quyệt khẳng định La Phi vốn là người phụ nữ của anh.

Anh cảnh sát lấy khẩu cung nhìn thấy hình dạng nhếch nhác thảm hại của La Phi, lúc đầu còn suy nghĩ nên tin tưởng ai. Nhưng không bao lâu, sau khi cấp trên điện thoại dẫn dò, anh ta đã không còn thấy lý do tin tưởng cô gái nhìn như là rất đáng thương này, ngược lại cho rằng cô gái trẻ này sao lại có thể không đứng đắn như vậy? Có lẽ là muốn vớt vát một khoản từ người thương nhân giàu có nhất nhì thành phố này.

Vì thế sau đó anh ta hoàn toàn không lập hồ sơ vụ án cho La Phi, trực tiếp bảo họ đi về.

La Phi không ngờ thói đời lại đen tối như vậy, rõ ràng là kẻ có tiền thì một tay che trời. Con người một khi tuyệt vọng thì dễ dàng làm ra chuyện mất bình tĩnh.

Ví dụ như hiện giờ La Phi rõ ràng là bị oan ức, liền túm cái bàn ở cục cảnh sát, khóc nháo thật lớn, làm sao cũng không chịu đi. Bây giờ đã rạng sáng, mấy người cảnh sát trực ban cũng không còn kiên nhẫn nữa, bắt lấy người đuổi ra ngoài.

Khi Trịnh Thiên Dã đi ra, nhìn thấy cảnh tượng La Phi khóc lóc om sòm, mặt nhăn mày nhú đi qua, kéo cô vào trong ngực mình: “Àm ỉ cái gì? Không mất mặt sao? Theo tôi về!”

La Phi nghe thấy giọng nói của anh thì không nhịn được nữa, tức giận bùng nổ, vớ lấy ống đựng bút trên bàn giấy của cục cảnh sát nện thật mạnh lên đầu anh.

Người cảnh sát thấy một nhân vật lớn bị hành động thô bạo như vậy thì định làm bộ đứng lên đi giải quyết việc chung. Không ngờ Trịnh Thiên Dã đã bịt trán, sau đó quát La Phi: “Em còn chưa chịu thôi à?”

Từ trước đến nay La Phi là một cô gái tốt tính, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên khóc lóc om sòm, còn là ở cục cảnh sát nữa, nhưng thật sự là con hổ bị ép nóng nảy còn có thể cắn người mà. Cô bị Trịnh Thiên Dã rống một cái như vậy, đầu óc thoáng tỉnh táo, nhìn tình cảnh xung quanh một chút, bỗng sinh ra một nỗi tuyệt vọng, bùm mặt chạy ra ngoài.

Khi Trịnh Thiên Dã đuổi theo tới thì La Phi vừa lên một chiếc taxi. Anh vuốt đầu còn đang chảy máu, hơi oán giận suy nghĩ, phụ nữ đúng là được một tấc thì lấn một thước.

Hôm nay nói chung là một ngày đen tối nhất đối với La Phi trong hai mươi mấy năm qua. Bị sếp xâm phạm, báo cảnh sát cũng không được. Cô trở về nhà, nhìn thấy ánh đèn của nhà thuốc mở cửa hai mươi bốn giờ ở bên ngoài khu phố liền nhớ tới tên biến thái kia không dùng biện pháp an toàn nào nên vội vàng đi vào mua thuốc tránh thai khẩn cấp.

Cô uống thuốc xong, ở trong phòng tắm cởi quần áo định tắm rửa sạch sẽ. Khi đối diện với gương thì mới phát hiện toàn thân đầy dấu vết.

7. Chương 7: Thế Giới Sụp Đổ

Dịch: Mon

La Phi ngủ suốt một ngày một đêm. Khi thức dậy, mở điện thoại trên đầu giường ra thì thấy ngoại trừ một tin nhắn của Ngô Thần, nhắc cô thứ hai đến sở tư pháp phải mang theo đủ các giấy tờ thì còn lại đều là những tin nhắn của tên tội phạm cường bức kia nhắn tới.

Cô không biết có nên kể chuyện này với Ngô Thần hay không, nhưng cô biết vào lúc này, cô rất muốn được gặp anh. Cô thật sự không thể ngồi trong nhà một mình, chịu đựng sự giày vò kinh khủng này.

La Phi tắm rửa xong, thay quần áo, không gọi báo cho Ngô Thần trước mà bắt xe đến thẳng nhà trọ của anh luôn.

Bởi vì khoảng cách quá xa nên La Phi rất ít khi đến nhà trọ của Ngô Thần, bình thường đều là Ngô Thần đến chỗ cô, hai người hẹn hò ở khu vực gần nhà cô. Lần trước cô đến nhà Ngô Thần chắc cũng cách đây hơn nửa năm rồi.

Nhưng cô vẫn nhớ rõ địa chỉ.

Lúc này nhà nhà vừa lên đèn, khi La Phi đến chỗ của Ngô Thần thì đã gần 9 giờ. Dựa theo trí nhớ, cô tìm được căn phòng của Ngô Thần, chần chờ một lúc, cuối cùng cũng nhấn chuông.

Cửa được mở ra, gương mặt Ngô Thần thành linh xuất hiện trước mặt cô.

Có điều... dường như gương mặt ấy đang rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô. Không, không đơn giản chỉ là ngạc nhiên. Nếu La Phi không gặp phải chuyện khủng khiếp kia thì sẽ phát hiện ra sự khác thường của Ngô Thần. Nhưng đầu óc La Phi vẫn luôn suy nghĩ xem có nên khóc lóc kể lể với Ngô Thần hay không nên không để ý quá nhiều.

Thấy Ngô Thần đứng ngoài cửa, không có ý để mình vào, rồi lại nghe thấy trong phòng có tiếng xào xào nho nhỏ nên La Phi tò mò hỏi: “Anh có bạn tới chơi à?”

“Đúng... đúng vậy... Phi Phi, tối thế này rồi mà sao... sao em còn đến đây?” Ngô Thần lấp ba lấp bắp. Dưới ánh đèn, mặt anh đã tái mét.

La Phi nghe Ngô Thần hỏi nhưng vẫn không nhìn sắc mặt anh ta, chỉ tủi thân cúi đầu, chuẩn bị kể cho anh nghe những gì mình vừa gặp phải. Nhưng vừa định mở miệng thì trong phòng đã vang lên tiếng một cô gái. “Chồng à, tối thế này rồi mà còn ai đến vậy?”

La Phi giật mình ra, lập tức ngẩng đầu lên, cả kinh nhìn Ngô Thần. Lúc này cô mới phát hiện ra, không biết từ lúc nào mà trán Ngô Thần đã toát đầy mồ hôi hột. Sự phẫn nộ ủa tới, lấn át cả sự uất ức định thổ lộ lúc nãy. Cô lập tức đẩy người chắn trước mặt mình ra, xô cửa xông vào. Sau đó, cô liền nhìn thấy một cô gái trẻ mặc bộ đồ lót gợi cảm đang lau đầu tóc, rõ ràng là vừa từ trong phòng tắm bước ra.

Cô gái kia thấy La Phi, rõ ràng là cũng cả kinh. Cô ta nhìn Ngô Thần đứng ngoài cửa, hỏi: “Chồng à, cô ta là ai?”

Ngô Thần nhìn La Phi, vẻ mặt lúng túng, không biết làm thế nào, chỉ lấp ba lấp bắp nói. “Cô ấy... cô ấy là bạn gái của anh.”

Sự phẫn nộ, không dám tin, cộng thêm cơn uất ức từ tối qua... giống như là một ngọn núi lửa đang ngủ yên nay bỗng phun trào. La Phi thở hồng hộc, quay người lại, đi đến trước mặt Ngô Thần, tát cho anh ta một cái thật mạnh, hét lên. “Ngô Thần, anh đúng là lợi hại, người ta đã gọi anh là chồng rồi mà còn nói tôi là bạn gái của anh. May mà hôm nay tôi đến đây, nếu không ngày mai đi kết hôn với anh thì sẽ trở thành vợ bé mất rồi!”

Cô nói xong liền xông ra khỏi cửa.

Không ngờ, Ngô Thần bỗng hoàn hồn lại, chạy tới trước, kéo lấy tay cô. “Phi Phi, em nghe anh giải thích đã, không như em nghĩ đâu.”

La Phi càng thêm phẫn nộ. Sự thật đã bày ra sờ sờ trước mặt mà anh ta còn muốn ngụy biện. Cô vung tay anh ta ra, tức đến nỗi muốn cho thêm một bạt tai nữa. “Được, không phải như tôi nghĩ thì chính là như tôi thấy. Tôi mù rồi nên mới thích anh. Anh còn không mau về âu yếm vợ anh đi. Cút!”

Có lẽ là Ngô Thần không ngờ được người trước giờ tính tình rất ôn hòa như La Phi mà cũng có thể trở nên nóng nảy thế này, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới phải, chỉ có thể nhìn cô chạy đi, còn mình thì chạy theo sau.

Cuối cùng vẫn không có can đảm tiến lên, đành phải trở mắt nhìn La Phi leo lên một chiếc taxi.

Nếu nói hôm qua bị cưỡng bức đã khiến cho thế giới của La Phi biến thành màu đen thì sự phản bội của Ngô Thần hôm nay đã làm cho cả thế giới của cô bỗng sụp đổ.

Thật ra cô nên sớm đoán được mới phải. Càng ngày càng ít gặp nhau, khi hẹn hò Ngô Thần hay ngắt điện thoại của ai đó một cách kỳ lạ. Là do cô quá ngây thơ, cứ tưởng rằng dù tất cả đàn ông trên thế giới này đều ngoại tình thì Ngô Thần cũng sẽ không.

Cũng có thể là do cô quá tự tin. Tuy chưa từng nói ra nhưng với Ngô Thần, ít nhiều gì trong lòng cô cũng cảm thấy mình hơn anh một chút.

Hôm qua, cô còn biết khóc, nhưng hôm nay muốn khóc cũng không khóc nổi.

Xui xẻo nhất trong đời người phụ nữ chắc cũng đến thế này là cùng. Bây giờ cô đã hiểu phần nào tâm lý của những kẻ phạm tội, bởi vì giờ phút này cô rất muốn GIẾT NGƯỜI!

Taxi chạy đến trước khu nhà của cô, cuối cùng La Phi cũng từ trong cơn mơ màng tỉnh táo lại. Nhưng khi lấy ví tiền ra thì cô mới phát hiện mình chỉ còn một hơn trăm đồng, còn thiếu mấy chục đồng nữa mới đủ trả tiền xe.

Tài xế taxi thấy cô rề rề rà rà thì hơi bực mình. “Cô à, cô nhanh lên một chút được không?”

La Phi hít sâu một hơi, đưa tất cả tiền qua, nói lí nhí: “Bác tài à, tôi chỉ còn bao nhiêu đây thôi, anh xem có thể lấy thế thôi được không?”

Tài xế taxi cầm lấy tiền trong tay cô, đếm đếm, giọng có vẻ không hài lòng. “Còn thiếu bốn chục đồng nữa lận, cô muốn ăn quýt sao chứ?”

Vốn tâm trạng của La Phi đã rất tồi tệ rồi, nghe thấy những lời này thì nhảy xuống xe luôn. “Tôi chỉ còn có bao nhiêu đó, anh không lấy thì thôi!”

Tài xế taxi cũng không phải tay vừa, anh ta tức tối mở cửa xe ra, vòng qua trước mặt cô. “Con khốn, dám ăn quýt tiền xe của ông mày sao, xem ông dạy dỗ mày thế nào.”

Nói xong, anh ta giơ tay lên định tát cô. Không ngờ tay còn chưa tới nơi thì đã bị một bàn tay khác giữ chặt lại.

Trịnh Thiên Dã cao to lực lưỡng, hung dữ nhìn gã tài xế taxi thấp hơn mình nửa cái đầu, vung tay anh ta ra. “Chẳng phải có mấy chục đồng sao, có cần phải ra tay với một cô gái không?”

Nói xong, anh lấy từ trong ví ra một tờ tiền màu đỏ, ném cho tài xế, dữ dằn nói: “Còn không mau cút đi!”

Tài xế taxi thấy người trước mặt cao to trẻ tuổi, quần áo đắt tiền, chắc là không phải người tầm thường nên đành phải hừ một tiếng rồi cầm tiền, lái xe đi mất.

Trịnh Thiên Dã là một trong những người La Phi không muốn gặp nhất hiện nay nên cô không thèm nhìn anh một cái mà đi thẳng về phía nhà mình.

Trịnh Thiên Dã ở phía sau thấy thế thì tức đến nghiến răng. Anh đuổi theo, kéo tay cô lại. “Em đi đâu vậy? Tại sao lại không mở điện thoại? Sao không trả lời tin nhắn của tôi?”

La Phi giẫy một lát nhưng không có hiệu quả nên đành phải quay đầu lại, nhìn anh đầy căm hận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tại sao tôi phải trả lời tin nhắn của anh? Tội phạm cưỡng bức?”

Trịnh Thiên Dã thấy bộ dạng căm hận tới mức ước gì có thể ăn thịt anh của La Phi thì không khỏi chột dạ, nhưng nghĩ lại thì mình có sai gì đâu chứ. Thế là anh kéo lấy tay cô, hung hăng nói: “Em đủ rồi nha! Đừng có mở miệng ra là tội phạm cưỡng bức này nọ! Tôi chỉ thỏa mãn tâm nguyện của em thôi. Hơn nữa chúng ta đã thế này rồi, em đã là người của tôi, đừng thấy tôi nhún nhường thì làm tới!”

La Phi thiếu chút nữa là tức hộc máu mà chết! Nhưng bởi vì tay bị anh nắm lấy nên đành phải không giữ hình tượng mà nhổ vào mặt anh. “Mẹ nó, đầu óc anh có vấn đề hả? Có phải toàn bộ phụ nữ trên đời này đều muốn bò lên giường của anh mới là bình thường phải không? Bà nó, anh không đi soi gương lại mà xem, chẳng phải cũng chỉ có một cái ấy thôi sao, ai thèm anh chứ!”

Trước nay La Phi chưa từng nói thô tục như vậy, nhưng bị người ta cưỡng bức, bạn trai phản bội, thế giới của cô đã hoàn toàn sụp đổ rồi thì phải giữ hình tượng gì nữa chứ? Huống chi là trước mặt tên tội phạm cưỡng bức này!

Nhân lúc Trịnh Thiên Dã thả tay để lau mặt, La Phi đá cho anh một cái thật đau rồi nhanh chóng xoay người chạy vội về phía nhà mình.

Trịnh Thiên Dã lau mặt xong, nghiêng răng nghiêng lợi lằm bằm một mình. “Đúng thật là, con gái mà sao thô lỗ thế không biết? Chẳng phải thường ngày vẫn tốt lắm sao?”

Anh vừa nói vừa đuổi theo cô.

La Phi nghe tiếng bước chân sau lưng mà cứ như là nghe thấy ma âm nhập não, vội vàng tăng tốc độ.

Nhưng vì sức lực nam nữ khác nhau nên Trịnh Thiên Dã không cần tốn nhiều sức mà vẫn có thể đuổi kịp cô trước khi cô vào nhà đóng cửa lại, anh ỷ vào sức mình mạnh hơn nên lách mình chen vào được.

La Phi muốn phát điên lên được, hét vào mặt anh: “Rốt cuộc thì anh muốn làm gì?”

Trịnh Thiên Dã xoa lỗ tai mình, nhìn ngó xung quanh một lát: “Chắc nơi này cách âm không tốt lắm đâu nhỉ?”

Ý bảo cô nhỏ tiếng một chút.

La Phi cười mảy tiếng, chán chường ngồi xuống sô pha, sức lực trên người giống như là bị rút hết, uể oải hỏi. “Rốt cuộc thì anh muốn gì đây?”

“Tôi... tôi...” Trịnh Thiên Dã lên tiếng, rồi lại phát hiện bản thân anh cũng không biết mình đuổi theo cô để làm gì.

La Phi cười lạnh với anh. “Lẽ nào lại muốn cưỡng bức tôi thêm lần nữa sao?”

Trịnh Thiên Dã nghe thế thì mặt lập tức biến sắc, sau đó không cam tâm tình nguyện nói: “Nếu em không thích thì sau này tôi sẽ không làm thế nữa là được.”

La Phi cười xùy một tiếng. Có lẽ trên thế giới này chỉ có anh là cưỡng bức con người ta xong mà vẫn cảm thấy chuyện đó là đương nhiên. Thấy anh vẫn còn đứng đấy, cô cố nén nổi kích động muốn chạy vào bóp lấy dao giết anh, nhần nhịn nói thật nhỏ nhẹ. “Nếu bây giờ anh không muốn cưỡng bức tôi thêm lần nữa thì phiền anh ra khỏi nhà tôi, tôi muốn đi ngủ.”

Trịnh Thiên Dã nhìn đồng hồ đeo tay, cũng không còn sớm nữa. Thấy La Phi không có vẻ gì là mềm lòng thì anh cũng không biết nói gì thêm, bèn quay người rời khỏi đó.

Lúc vừa ra tới cửa, dường như anh bỗng nhớ ra điều gì đó bên quay trở lại, ném một hộp thuốc đến bên cạnh La Phi. “Hôm qua tôi thấy chỗ ấy của em sưng lên quá trời nên đã mua cho em một ống thuốc, nghe nói là rất tốt.”

La Phi liếc hộp thuốc trên sô pha, lửa giận lúc nãy lại bốc lên. cô nhặt một cái gối ôm lên ném về phía anh ở ngoài cửa. “Cút!”

Trịnh Thiên Dã né cái gối ôm, vội vàng chạy ra ngoài, hậm hực vuốt mũi. “Sao trước kia không thấy tính tình của cô ấy nóng nảy thế nhỉ? Không được, sau này phải bắt cô ấy sửa đổi!”

8. Chương 8: Hai Tên Khốn Kiếp

Đã kích trí mạng liên tiếp hai ngày, vốn tưởng rằng sẽ mất ngủ cả đêm, nhưng La Phi dần xuống giường liền ngủ, nhưng cả đêm lại bị ác mộng vây lấy. Buổi sáng khi thức dậy, nhìn người trong gương, rõ ràng là

bộ dạng con quỷ khiến cát bay đá chạy.

Cô không đi làm. Xảy ra chuyện thế này, kêu cô đi làm, mặt đối mặt với một tên tội phạm cường bức, cô tuyệt đối không làm được.

Nhưng mà, có lẽ là vì sự phản bội của Ngô Thần đã phân tán phần lớn oán hận đối với Trịnh Thiên Dã. Hiện giờ La Phi nhớ đến Trịnh Thiên Dã, thật sự cũng không còn bị kích động đến muốn giết người như lúc đầu nữa.

Không thể không nói, đả kích Ngô Thần cho cô còn lớn hơn cả tổn thương thể xác Trịnh Thiên Dã mang lại, vốn tưởng rằng người đó có thể phò thác cả đời, thế nhưng một người thật thà chất phác như Ngô Thần lại vụng trộm bên ngoài, cô thật không dám tin, trên đời này còn có thứ gì đáng tin được nữa. Về phần hành vi của Trịnh Thiên Dã, nhiều nhất coi như là bị chó dữ cắn một phát vậy.

Lúc La Phi đang tự hỏi bản thân mình nên đi đâu, thì tiếng đập cửa vang lên.

Cô còn đang dờ dẫm, không nghĩ nhiều liền ra mở cửa. Đã thấy Ngô Thần quần áo chỉnh tề đứng ở bên ngoài, trước kia La Phi chỉ cảm thấy Ngô Thần là người bình thường thôi, nhưng người hiện giờ đứng trước mặt cô, lại khiến cô cảm thấy, hóa ra người này lại xấu xí như vậy, bởi vì nội tâm xấu xí, cho nên vẻ ngoài cũng xấu xí theo.

“Phi Phi, hôm nay là ngày chúng ta đi đăng ký.” Ngô Thần đứng bên ngoài, hai tay chấp lại, áy náy mở miệng.

La Phi cười lạnh một tiếng: “Ngô Thần, từ trước đến nay tôi không hề nghĩ hóa ra da mặt anh dày đến vậy!”

Nói xong, liền muốn đóng cửa nhốt anh ở bên ngoài.

Ngô Thần nhanh tay, ngăn cánh cửa đóng lại, vội vàng mở miệng: “Phi Phi, thật sự không phải như em nghĩ đâu, em nghe anh giải thích đi.”

Lúc này La Phi cũng không còn máu xông lên não nữa, thả tay đang đóng cửa ra, khoanh trước ngực liếc mắt nhìn người đứng trước cửa: “Được, tôi nghe anh giải thích. Tôi thật sự rất muốn xem anh có thể bịa đặt ra thứ gì để khiến tôi tin vào câu chuyện của anh.”

Sắc mặt Ngô Thần trắng bệch, dè dặt nói: “Có thể để anh vào nhà trước không?”

La Phi suy nghĩ, rồi lách người, để Ngô Thần vào nhà, sau đó đóng cửa lại. Tuy đang là giờ đi làm, nhưng không tránh khỏi có người ở cùng khu đi ngang qua.

“Nói đi.” La Phi lạnh lùng mở miệng.

“Nhà cô ấy rất nghèo, vì phải chữa bệnh cho ba, nuôi em trai ăn học, không học hết trung học liền nghỉ, bị ép đến hộp đêm bồi rượu.”

La Phi biết anh đang nói đến cô gái ở trong nhà trọ của anh, gọi anh là chồng.

“Lúc anh cùng đồng nghiệp đi uống rượu liền quen biết cô ấy, sau khi biết được hoàn cảnh của cô ấy, anh cảm thấy rất tội nghiệp, cho nên mới giúp đỡ. Em biết mà, trước kia anh cũng từng trải qua mấy chuyện này, xem như cùng cảnh ngộ nên thông cảm với nhau.”

La Phi cắt ngang lời anh: “Cho nên cô ấy liền lấy thân đền đáp, còn anh liền biết thời biết thế. Câu chuyện đặc sắc thế này, anh nói sớm thì tôi đã rút lui sớm rồi, để tác hợp cho đôi nam nữ si tình các người, không phải tốt hơn sao? Sao anh còn muốn kết hôn với tôi làm gì?”

“Phi Phi, không phải như em nghĩ đâu. Người anh yêu là em. Anh đã nói rõ ràng trước với cô ấy, cô ấy cũng biết anh sắp kết hôn mà.”

“Người anh yêu là tôi, nhưng lại ngủ với người khác.” La Phi cười giễu, “Ngô Thần, tôi thật sự đã xem thường anh rồi, nếu anh nói anh thay lòng đổi dạ, tôi không còn lời nào để nói, nhưng anh chung sống với người khác, cho phép người ta gọi anh là chồng, lại lớn tiếng biện minh người anh yêu là tôi, muốn kết hôn với tôi. Tại sao trước kia tôi không nhận ra anh là người như vậy. Đúng là chó không sửa mới dễ cắn người.”

Ngô Thần vốn đang khúm núm, đột nhiên đánh mặt lại: “Từ trước đến giờ em chưa từng xem trọng anh. Em chọn ở bên anh, chẳng qua là bởi vì anh yêu em nhiều hơn những người khác, tốt với em hơn những người khác. Nhưng nhiều năm như vậy, em làm bạn gái anh, em có từng quan tâm đến anh không? Người ta còn biết nấu bữa cơm chờ anh về nhà ăn, pha cho anh một ly trà nóng, quan tâm anh làm việc có mệt hay không? Còn em, liên tục giẫm đạp tình yêu của anh ở dưới chân, thậm chí nhiều năm như vậy ngay cả đụng cũng không cho anh đụng vào.”

La Phi sưng sốt, đột nhiên bị chỉ trích nặng nề vô mặt như vậy, cô chợt có hơi kinh ngạc. Nhưng lát sau, cô có phản ứng, người vụng trộm là anh ta, anh ta có tư cách gì chỉ trích mình chứ.

Vì thế, cô thẹn quá hóa giận đi tới cửa, kéo mạnh ra: “Nếu đã như vậy, anh nên đi tìm người luôn quan tâm chăm sóc anh, tìm người tình nguyện để anh đụng vào đi!”

Ngô Thần tự biết đã nói lỡ lời, hơi hối hận nhỏ giọng xuống nước: “Phi Phi, em biết anh không có ý này mà. Anh biết là lỗi của anh, nhất thời bị ma ám, anh cũng quyết định cắt đứt với cô ấy rồi, hôm qua là lần gặp cuối cùng. Người anh yêu là em. Chúng ta đã nói sẽ kết hôn mà. Nếu em đổi ý, chúng ta phải ăn nói với ba mẹ thế nào.”

“Anh cút ngay cho tôi!” La Phi kéo anh, liều mạng đẩy ra ngoài.

Bị từ trong đẩy ra, thành linh đụng vào một người xuất hiện ở cửa.

Ngô Thần nhanh chóng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi!”

La Phi vốn cũng định nói xin lỗi, nhưng vừa ngược lên nhìn, trước mắt suýt tối sầm. Còn ngại chưa đủ loạn sao, tên khốn này lại đến góp thêm loạn?

Trịnh Thiên Dã phải phải quần áo, như là ghét người khác làm dơ chính mình. Cũng không thèm nhìn Ngô Thần, chỉ ngẩng đầu nhìn La Phi trần trối, thấy cô muốn đóng cửa, anh nhanh chóng đưa tay để lên cửa, thấp giọng nói: “Sao em không đi làm?”

La Phi không nói gì, nhìn người đứng trước cửa như nhìn một con quái vật, khi anh đã làm ra chuyện như vậy với cô, giờ còn ngang nhiên hỏi cô tại sao không đi làm.

Cô bỗng nhiên rút ra được một kết luận chắc chắn, đầu óc tên này nhất định không bình thường. Chắc luôn!

La Phi trừng mắt liếc anh một cái: “Tổng giám đốc Trịnh, tôi từ chức, không làm nữa.”

Ngô Thần vừa nghe, nhanh chóng xoay người túm lấy tay cô: “Phi Phi, anh biết em giận anh. Nhưng đừng vì vậy mà nghỉ làm, công việc của em không phải tốt lắm sao!”

Hình như bây giờ Trịnh Thiên Dã mới phát hiện ra người tên Ngô Thần này, nhìn thấy anh ta túm chặt tay La Phi, anh nhú mày, sau đó chộp lấy vai anh ta, dùng sức kéo mạnh, tách anh ta khỏi La Phi, bản thân đứng chắn trước mặt cô, nghiêng đầu liếc nhìn anh ta: “Anh là ai vậy?”

Thật ra anh biết Ngô Thần là ai. Nhưng mà, trong khái niệm của anh, Ngô Thần mà La Phi gọi là bạn trai này chỉ là người La Phi dùng để chọc tức anh, hoàn toàn chỉ là nhân vật nhỏ bé không đáng kể.

Ngô Thần vừa mới nghe thấy La Phi gọi anh là tổng giám đốc Trịnh, lại nhìn đến diện mạo và khí chất của anh, hẳn là Trịnh Thiên Dã, tổng giám đốc nổi tiếng trong truyền thuyết của Hằng Thiên. Tuy rằng không biết tại sao anh lại xuất hiện trước nhà của La Phi, nhưng vẫn lịch sự nhã nhặn nói: “Tôi là bạn trai của La Phi. Tổng giám đốc Trịnh, tôi và cô ấy có chút hiểu lầm, cho nên hôm nay cô ấy không đi làm, mong tổng giám đốc Trịnh bỏ qua cho.”

“Bạn trai?” Hình như Trịnh Thiên Dã để ngoài tai mấy lời khác của anh ta, chỉ nghiêng ngẫm mỗi hai chữ bạn trai, “Nói sai rồi, phải là bạn trai cũ.”

Thật ra ngay cả ba chữ bạn trai cũ anh cũng không muốn thừa nhận, đối với người phụ nữ của mình, người như anh ta hoàn toàn là kẻ qua đường.

Ngô Thần còn chưa hiểu tình hình lắm, ngượng ngùng nói: “Tôi và La Phi chỉ có chút hiểu lầm thôi. Tổng giám đốc Trịnh không cần lo lắng, La Phi sẽ nhanh chóng đi làm lại.”

Trịnh Thiên Dã cười nhạo một tiếng, quay đầu hỏi La Phi: “Em và anh ta chỉ có chút hiểu lầm thôi à?”

Đứng trước hai người đàn ông này, La Phi quả quyết mình càng lúc càng ghét Ngô Thần, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân anh ta đều vô cùng ghê tởm, liền lạnh lùng trả lời: “Em đã chia tay với anh ta rồi, không còn chút quan hệ nào hết.”

“Phi Phi...”

Ngô Thần bước lên trước một bước, muốn kéo La Phi, nhưng lại bị Trịnh Thiên Dã ngăn lại: “Nghe thấy chưa? Người phụ nữ của tôi nói hai người không có chút quan hệ gì cả, anh có thể đi rồi.”

Lời anh vừa thốt ra, Ngô Thần ngớ ra một hồi mới hoàn hồn lại, cơ thể muốn tiến lên liền lùi lại mấy bước. Giống như có chút không tin vào tai mình, ngập ngừng hỏi: “Anh mới nói gì? Người phụ nữ của anh ư?”

Trịnh Thiên Dã đương nhiên gật đầu: “Chính xác, La Phi là người phụ nữ của tôi. Cho nên, anh có thể đi rồi.”

Nói xong, anh còn cầm lấy tay La Phi, như là đang chứng minh.

Ngô Thần nhìn La Phi, không tin: “Không thể nào. Phi Phi, em hãy nói là anh ta đang gạt anh đi.”

La Phi nhìn vẻ mặt phờ phạc của Ngô Thần, bỗng nhiên có hơi khoái trá, dứt khoát khoát tay của Trịnh Thiên Dã: “Anh ấy nói không sai. Anh ăn chả, không cho phép tôi ăn nem sao.” Nói xong, lại mỉm cười kiêu ngạo, “Nhưng mà, tầm mắt của tôi cao hơn anh nhiều.”

Những lời này có lẽ đã bức chết cọng cỏ cuối cùng của lạc đà, vốn dĩ Ngô Thần còn có chút tự ti, hiện giờ người đứng trước mặt mình lại hơn hẳn mình về tất cả mọi mặt, anh càng cảm thấy bản thân như một tên hề.

Anh cười lạnh gật đầu: “Hóa ra là vậy, khó trách em tuyệt tình như vậy, hóa ra đã tìm được cảnh cao. La Phi, anh nhìn lầm em rồi, anh nghĩ em không phải là người phụ nữ chuộng hư vinh chứ, hóa ra em và người khác, không có gì khác biệt.”

Trịnh Thiên Dã tất nhiên rất bất mãn với mấy lời nói của anh ta, không đợi La Phi trả lời, đã lên tiếng trước: “Được rồi, giữa hai người đã không còn quan hệ gì, anh có thể đi rồi, đừng đứng ở đây cản trở chúng tôi.”

Ngô Thần bị dáng vẻ kiêu căng khinh thường của cô đâm bị thương, cũng không muốn lưu lại lâu hơn, anh lảo đảo chạy xuống lầu.

Nơi ngực La Phi đau đớn, hóa ra ăn miếng trả miếng cũng không dễ chịu là bao. Ngô Thần là tên khốn, nhưng mấy năm trôi qua anh đối xử với cô rất tốt, là điều không thể chối bỏ. Lời chỉ trích của anh đối với cô, tất cả cũng đều là thật, là cô không đủ quan tâm anh, cho nên anh mới có thể ngã vào vòng tay của người phụ nữ dịu dàng khác. Rốt cuộc anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường mà thôi.

Trịnh Thiên Dã thấy La Phi đột nhiên xoay người phẫn nộ, dáng vẻ hình như sa sầm, biết cô là bởi vì người qua đường kia, trong lòng có chút không vui. Đi theo sau cô, lạnh giọng hỏi cô: “Hôm nay tại sao em không đi làm?”

La Phi ngẩn ra, một hồi mới hoàn hồn, lại nhìn anh như nhìn quái vật, nhấn mạnh từng chữ: “Anh cảm thấy chúng ta như vậy, tôi còn có thể đi làm? Làm cùng một phòng với anh?”

Trịnh Thiên Dã ngạc nhiên, nhưng lại nghiêm túc gật đầu, trịnh trọng nói: “Cũng đúng, công ty chúng ta luôn không chủ trương tình yêu nơi công sở. Tôi là ông chủ theo lý cũng nên tránh. Nhưng mà nếu khác bộ phận thì cũng không sao, điển hình như vậy ở Hằng Thiên cũng có rất nhiều. Không thì, tôi điều chuyển em về bộ phận về bản thiết kế nhé?”

Thấy hai mắt La Phi tóe lửa nhìn anh, anh nhú mày suy nghĩ, rồi lại nói, “Nếu em không muốn đi làm, hoặc muốn làm gì khác tôi cũng không có ý kiến. Nhưng mà thế này, tuy rằng tôi nuôi em cũng chẳng thành vấn đề, nhưng tôi vẫn khuyến khích phụ nữ nên có công việc của chính mình, bằng không sẽ bị xã hội đào thải.”

9. Chương 9: Bạn Gái Tổng Giám Đốc

Chuyển ngữ: Pussycat

Sau một tiếng thét chói tai, La Phi đánh bể đầu Trịnh Thiên Dã.

Khi bạn phát hiện bạn và một người không cách nào nói chuyện với nhau, hơn nữa người đó ngoan cố cho rằng suy nghĩ của mình là đương nhiên, và quan trọng nhất là người này chính là tội phạm cường bức bạn thì phương pháp duy nhất mà bạn có thể làm cho người này biến mất chính là sử dụng vũ lực.

La Phi dùng chén trà mà mình yêu thích nhất đập bể đầu Trịnh Thiên Dã. Sức rất mạnh, ném rất chuẩn, vì thế khi máu tươi chảy xuống từ trên đỉnh đầu Trịnh Thiên Dã, anh đã không phụ sự kỳ vọng của La Phi, té xỉu.

Nửa giờ sau, xe cứu thương kéo Trịnh Thiên Dã đi, La Phi mới cảm thấy rằng thế giới rất cuộc được yên tĩnh.

Đương nhiên là Trịnh Thiên Dã không bị sao cả, ở bệnh viện hai ngày thì xuất viện. Tuy rằng anh không hiểu tại sao La Phi lại đánh anh, nhưng vẫn hiểu được là La Phi đang tức giận, rất tức giận.

Nhưng có nổi giận đi nữa cũng không thể không đi làm. Anh không tiện đến nhà tìm cô nữa, nhưng nếu không thể nhìn thấy cô ở công ty, anh thật sự không thể chịu được. Có người yêu nào vài ngày không gặp mặt, không liên lạc không?

Bốn ngày sau, La Phi nhận được điện thoại của bộ nhân sự Hằng Thiên, gọi cô đi làm trở lại. Cô nói thẳng trong điện thoại với đối phương là cô mặc kệ. Đối phương im lặng một lát, rồi rất trịnh trọng nhắc nhở cô lúc trước đã ký hợp đồng ba năm, nếu không báo trước cho họ biết, hơn nữa không có lý do từ chức chính đáng thì phải bồi thường một khoản tiền lớn vì vi phạm hợp đồng.

Bây giờ La Phi mới nhớ tới chuyện này. Lúc ấy được chuyển tới làm trợ lý tổng giám đốc, bởi vì cảm thấy được ưu đãi rất tốt cho nên không nghĩ nhiều đến những điều lệ không bình đẳng được ghi trong hợp đồng này.

Cô tức giận cúp điện thoại, trầm nghĩ, có đi làm nữa hay không đây? Dù sao cô đã đánh Trịnh Thiên Dã ngất xỉu một lần, xem như báo được nửa mối thù. Nếu anh ta có mưu đồ muốn quấy rối cô nữa thì cùng lắm lại đánh anh ta bể đầu một lần nữa.

Sáng sớm hôm sau La Phi đến văn phòng, cô thư ký ở phòng bên cạnh chạy lại đây kể khổ với cô, nói là cô không có ở đây, mọi người trong phòng thư ký đều bị tổng giám đốc tra tấn đến chỉ còn nửa cái mạng.

La Phi trầm nghĩ, cô còn bị tổng giám đốc cường bức đây nè, biết đi kể khổ với ai đây?

Mĩ Mi của phòng thư ký thấy sắc mặt của cô không tốt thì nhớ ra mấy ngày nay cô không đi làm, đoán là cô gặp chuyện gì không vui. Dù sao văn phòng không phải là nơi để nhiều chuyện, cô ta liền hăm hực tản đi.

Nếu đã trở lại thì tất cả công việc vẫn phải làm. Được nghỉ ở nhà nhiều ngày, càng nghĩ, trong lòng La Phi đã bình tĩnh trở lại rất nhiều. Có lẽ đúng như Ngô Thần nói, cô không thương anh ta nhiều.

Khi Trịnh Thiên Dã đi vào văn phòng thì La Phi đang làm việc. Đương nhiên, cô cũng không có ngẩng đầu lên khi cảm thấy được anh ta đã đến. Cô sợ nếu mình vừa nhìn đến khuôn mặt kia thì sẽ bị kích động đánh anh ta vỡ đầu nữa.

Trịnh Thiên Dã thấy La Phi không có phản ứng thì đi đến dừng lại trước bàn của cô, “hi” với cô một tiếng. La Phi vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Hăm hực bỏ đi vào văn phòng. Nhưng cuối cùng Trịnh Thiên Dã cũng không cam lòng, lại đi ra, đi qua đi lại ở trước bàn làm việc của La Phi mấy lần. Tiếc rằng La Phi vẫn không hề động đậy.

Cuối cùng không nhịn được nữa, anh dừng lại ở trước mặt La Phi, gõ xuống bàn cô: “Này, sắp tới rồi, dù sao em cũng nên có chút phản ứng chứ!”

La Phi hít sâu vào, chậm rãi ngẩng đầu, vốn định phun lời ác độc nhưng nhìn thấy băng gạc trên trán anh ta, ngẫm nghĩ hay là thôi đi, liền nói cho có lệ: “Chào buổi sáng, tổng giám đốc Trịnh.”

Trịnh Thiên Dã nghẹn lời, giận dỗi đi vào văn phòng của mình, đóng cửa rầm một cái.

Nhưng chỉ sau hai mươi phút, điện thoại nội tuyến trên bàn La Phi vang lên, bên trong truyền đến giọng nói của Trịnh Thiên Dã: “Pha cho tôi một ly cà phê mang vào đây.”

La Phi oán giận cúp điện thoại, đi phòng trà nước để pha cà phê, ác ý bỏ thêm vào hai muỗng đường lớn. Cho tới bây giờ Trịnh Thiên Dã uống cà phê chỉ bỏ thêm sữa không thêm đường.

Pha xong cà phê, cô gõ cửa đi vào văn phòng của Trịnh Thiên Dã, thấy anh ta lén lút nhìn cô ở đằng sau máy tính thì nổi giận, để cà phê thật mạnh xuống bàn, không màng nó bị bắn tung tóe ra.

Trịnh Thiên Dã cầm lấy cà phê uống một ngụm, lập tức nhú mày lại, nhưng cũng không nói gì, chỉ để La Phi đi ra ngoài tiếp tục làm việc.

Tuy rằng La Phi trở lại công ty làm, nhưng đã tính toán sẽ rời khỏi đó. Nếu không thể tìm được lý do từ chức chính đáng thì hãy làm cho Trịnh Thiên Dã đuổi cô đi. Theo như tính tình thối hoắc của Trịnh Thiên Dã, chỉ cần cô bày ra vẻ mặt khó chịu vài ngày, công việc làm rồi tung lên thì chắc chắn anh ta sẽ nổi điên mà khai trừ cô.

Nhưng rõ ràng là cô đã đã đánh giá lầm về Trịnh Thiên Dã. Mỗi ngày pha cho anh cà phê ngọt chết người thế mà anh cũng không có ý kiến gì, còn bảo cô cứ cách mỗi một giờ thì pha một ly đem vào. Công việc bị làm sai cũng chỉ kêu cô sửa lại một chút hoặc là cứ tự mình sửa lại, mặc dù thỉnh thoảng cũng không kiên nhẫn nhưng mà chưa từng nói nặng cô lời nào.

La Phi nghi ngờ là bởi vì anh đã ‘cưỡng bức’ cô cho nên trong lòng áy náy... Áy náy mới là lạ đó! Cô cũng không có nhìn ra anh ta có một chút áy náy gì.

Trên thực tế, đối với chuyện xâm phạm La Phi, Trịnh Thiên Dã vẫn luôn cho rằng là dĩ nhiên. Cho nên anh cũng không cảm thấy rằng đó là ‘cưỡng bức’. Từ đầu đến cuối anh nghĩ là mình đã thuận theo nguyện vọng của La Phi. Mà đã có quan hệ như vậy, anh cũng quyết định chấp nhận cô, trong nhận thức của anh cho rằng anh và La Phi đã là người yêu rồi. (Xợ anh luôn)

Về phần tại sao La Phi tức giận với anh, anh nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nghĩ ra được một nguyên nhân, nhất định là hành động lần đó của anh rất thô bạo.

Phụ nữ đều thích đàn ông dịu dàng. Cho nên anh quyết định làm một người đàn ông dịu dàng. Tuy rằng vẻ mặt khó chịu của La Phi cùng hành động cố ý làm khó dễ anh khiến cho anh thật giận, nhưng là đàn ông vẫn nên nhường nhịn một chút, anh cũng không muốn quan hệ của bọn họ luôn căng thẳng như vậy.

Mấy ngày trước, sau giờ tan ca, anh nhìn thấy những cô gái trẻ của công ty được bạn trai đến đón, bộ dáng nam nữ trẻ tuổi tay trong tay, rúc vào nhau khiến cho anh lẩn quẩn trong đầu, hình ảnh La Phi và anh như vậy thật sự là rất đẹp.

Nửa tháng trôi qua, La Phi dùng hết cách cũng không được như mong muốn, cô đành phải thỏa hiệp, liền chủ động nói với Trịnh Thiên Dã: “Tổng giám đốc Trịnh, tôi nghĩ là tôi quay về bộ phận vẽ kỹ thuật sẽ tốt hơn.”

Trịnh Thiên Dã vừa nghe xong, vốn là có phần mất hứng nhưng nghĩ lại, hai người không ở cùng bộ phận, chẳng phải có nghĩa là vì La Phi không muốn quan hệ của bọn họ bị xì xào, xem ra là cô đã suy nghĩ cho hai người.

Vì thế anh bèn vung bút lên, vui mừng khắp khối phê chuẩn cho La Phi chuyển công tác.

La Phi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không nhìn thấy Trịnh Thiên Dã thì cô vẫn có thể gắng gượng tiếp tục làm việc ở Hằng Thiên.

Người ở bộ phận vẽ kỹ thuật biết được La Phi trở về thì thật vui, còn cố ý làm một cái khẩu hiệu hoan nghênh trở về. La Phi buồn rầu xui xẻo mấy ngày nay, cuối cùng đã tìm được một chút ấm áp.

Đối với sự trở lại của La Phi, vui vẻ nhất chính là khoai sọ. Khoai sọ vốn tên là Vu Đồ, là kỹ sư thiết kế trẻ tuổi, tính cách cởi mở nhiệt tình, tuổi cũng xấp xỉ La Phi, vừa vào công ty liền đối xử với La Phi rất tốt, chẳng qua là vì La Phi đã có hôn phu nên anh ta chỉ có thể từ bỏ, lớn tiếng tuyên bố sẽ đem tình yêu chôn sâu ở trong lòng.

Sau khi La Phi trở lại bộ phận về kỹ thuật, Khoai sọ là người đầu tiên nhận ra tâm trạng cô không tốt, hỏi gần hỏi xa mới biết cô vừa thất tình. Chuyện này làm anh rất vui mừng.

Theo cách nói của anh, tuy rằng có chút thất đức, nhưng cũng không có cách nào, anh đúng là rất vui về phần khởi, bởi vì anh rốt cuộc lại có cơ hội.

La Phi chỉ coi đó là nói đùa, tình trạng hiện giờ của cô, không nói đến tổn thương do Ngô Thần mang lại, chỉ nói đến cái vị Trịnh Thiên Dã ở trên mấy tầng lầu kia cũng khiến cho cô không thể nào tỉnh táo nổi.

Nhưng cuối cùng cũng được bình yên vài ngày. Không ở cùng tầng, La Phi cố tình tránh né Trịnh Thiên Dã, thật ra rất dễ dàng.

Nhưng chẳng qua là chỉ vài ngày.

Đúng một tuần sau, La Phi đang cùng mấy người Khoai sọ ăn cơm ở nhà ăn, mọi người đang hăng say tán gẫu, không ngờ bỗng nhiên có một người ngồi xuống chỗ trống ở bàn của bọn họ.

Tiếng cười của mọi người im bật, Khoai sọ lấp bắp nói: “Tổng giám đốc Trịnh, anh... Làm sao anh lại đích thân đến ăn cơm?”

Nói xong thì bản thân giận không thể tát cái miệng nhiều chuyện của mình một cái, cái gì gọi là đích thân đến ăn cơm?

La Phi liếc Trịnh Thiên Dã một cái, thật đúng là âm hồn không tan. Mặt trời mọc ở phía tây rồi, tổng giám đốc chưa từng đến nhà ăn của nhân viên hôm nay lại chạy tới đây ăn cơm.

Trịnh Thiên Dã quét qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên mặt La Phi, thản nhiên nói: “Bỗng nhiên muốn nếm thử đồ ăn ở nhà ăn của nhân viên, nên tới đây.”

Nói thật, anh hơi tức giận một chút, anh vừa tận mắt nhìn thấy cô cùng mấy đồng nghiệp thân thiết, nhất là cái tên ảo lả kia, tay đều đặt ở trên bả vai cô mà cô cũng không biết tránh né. Thật sự là không có chút tự giác nào của một người bạn gái!

Trịnh Thiên Dã ở gần bên cạnh là tự nhiên La Phi hết muốn ăn, cô thu dọn mâm ăn, nói với mọi người: “Tôi ăn no rồi, mọi người cứ từ từ ăn.”

Khoai sọ thấy mâm đồ ăn của cô còn thừa hơn phân nửa nên nghi ngờ hỏi khi cô đứng dậy: “Em mới ăn có một chút mà?”

“Không còn cách nào, có người làm ảnh hưởng đến khẩu vị.” Cô ngậm nói xéo, nhưng thực chất cũng nói trắng ra.

Người thông minh sẽ đoán được ngay là nói ai, nhất thời có chút lo sợ.

La Phi làm trợ lý tổng giám đốc đã hơn một năm, dĩ nhiên quan hệ với tổng giám đốc sẽ gần hơn so với người bình thường. Về việc tại sao cô trở lại bộ phận về kỹ thuật, mọi người cũng có chút khó hiểu, nói cho cùng đây là chuyện chưa từng có từ đó đến giờ.

Nhưng dù sao chẳng nữa, không ai nghĩ đến La Phi cùng Trịnh Thiên Dã có quan hệ.

Nhưng bây giờ hành vi của La Phi khiến cho các đồng nghiệp có chút bất ngờ. Nói là La Phi không thích Trịnh Thiên Dã, đó là đương nhiên, dù sao bị một bạo chúa tra tấn như vậy, không thể nào không có một chút oán giận nào. Nhưng cô có thể trực tiếp bộc phát oán giận như thế này, không thể không nói, La Phi thật sự là Cmn rất có gan dạ, chính là nữ anh hùng hào kiệt của Hằng Thiên đó!

Trịnh Thiên Dã nhìn bóng dáng đã đi xa của La Phi, dĩ nhiên cũng không muốn ăn uống gì. Anh buông đũa thật mạnh, thở dài, nhìn mấy người đang lo lắng, chìa tay nói: “Khi phụ nữ tức giận thì lâu như vậy sao? Thật không biết cái tính ngang ngạnh bướng bỉnh ấy là do cục đá nào làm nên?”

Giọng điệu này của anh khiến ọi người càng thêm khiếp sợ, vẫn là Khoai sợ có phản ứng trước, run rẩy mở miệng: “Tổng giám đốc Trịnh, anh và La Phi...”

Trịnh Thiên Dã liếc mắt nhìn anh ta, làm như băng quơ nói: “À, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Anh nghĩ, anh thừa nhận cô là bạn gái của anh trước mặt mọi người như vậy thì chắc cô đã hài lòng!

Hả!?

Mấy người đối diện trong nháy mắt ghen hòng nhìn trân trối.

Khoai sợ phản ứng lại, kêu lên một tiếng rồi đứng dậy bỏ chạy đi.

10. Chương 10: Tin Đồn Nhảm Nhí

Dịch: Thanh Dạ

Một câu “cô ấy là bạn gái của tôi” ở nhà ăn dành cho nhân viên của Trình Thiên Dã, trong chớp mắt đã trở thành tin tức sốt dẻo nhất khó tin nhất ở Hằng Thiên, một truyền mười, mười truyền trăm, làm cho từ trên xuống dưới ở Hằng Thiên đều biết bí mật này.

Mặc dù chuyện xấu của Trình Thiên Dã không ít, cũng từng có rất nhiều người đẹp đến công ty tìm anh. Nhưng, đã nhiều năm rồi, chưa từng nghe thấy anh thừa nhận ai là bạn gái của mình.

Mà anh lại có thể làm như vậy, ở nhà ăn dành cho nhân viên, không hề đếm xỉa đến mấy nhân viên quèn trong công ty mà nói: “À, cô ấy là bạn gái của tôi!”

Dĩ nhiên ngay cả Nyma cũng xem như đang nói chuyện thời tiết hôm nay ha ha ha ha ha! Yes or no!

Chuyện này làm cho những ông tám bà tám ở công ty vừa thích thú vừa hậm hực.

Tin đồn như thế này về tổng tài và cô nhân viên nhỏ , làm sao có thể dùng cách này ở trong trường này mà bùng nổ chứ, chẳng quá kinh hoàng, cũng chẳng quá thăng trầm, mà đích xác là quá.....quá.....quá không giống một chuyên gia nhiều chuyện cao cấp rồi!!!

Nhưng mà, có một chuyện không thể không phủ nhận, đó là cho dù tin đồn này có lan truyền với hình thức nào, cũng không thể che giấu uy lực như một trái bom nguyên tử của nó.

Buổi trưa ngày hôm đó, La Phi nhìn thấy một nhóm đồng nghiệp qua trở về phòng làm việc, mọi người nhìn cô giống như cô là người ngoài hành tinh vậy. Cho đến khi cô bị nhìn tới dựng tóc gáy, mới hỏi: “Mọi người sao vậy? Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà sao giống bị trúng tà thế?”

Một cô gái trong nhóm đó cất tiếng nói sắc bén: “Chúng tôi còn bị khủng bố hơn cả trúng tà, La Phi, cô chơi không đẹp rồi..... chúng tôi muốn giết cô.....”

Nói xong, cổ của cô liền bị mấy cô ôm lấy.

Nhưng có một hai đồng nghiệp nữ lại có thái độ ngược lại, chỉ lạnh lùng nói: “Các người kiềm chế lại đi, làm mất lòng phu nhân tổng giám đốc, các cô gái không nổi đâu.”

Loại chuyện ghen tỵ như thế này, chỉ cần có sinh vật giống cái tồn tại, thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Mấy cô gái ngại ngùng buông ra. cười hì hì, nói: “La Phi không phải là người như vậy, phải không nào?”

“Ai biết được! Ngay cả người như sếp còn có thể giữ được, ai biết được rốt cuộc cô ta là loại người như thế nào?”

La Phi lơ mơ cảm thấy có gì đó không đúng: “Rốt cuộc các người đang nói gì hả?”

Một cô gái nhỏ trong nhóm mỉm cười nói chen vào: “La Phi à, cô còn giả vờ với chúng tôi sao, sếp Trình vừa ở nhà ăn thừa nhận rồi đó. Cô không thấy chúng tôi đau lòng biết bao nhiêu đâu nha?”

La Phi bắt đầu có một linh cảm không tốt: “Sếp Trình vừa thừa nhận chuyện gì?”

“Cô là bạn gái của anh ấy đó! Cô không biết lúc chúng tôi vừa nghe thấy tin này, kinh hoàng biết bao nhiêu đau nha! Nhưng mà, đoán chừng tin tức này, bây giờ cả Hằng Thiên đều biết hết rồi.”

“Gì chứ?!” La Phi suýt chút đập bàn đứng dậy.

“Ày, La Phi, cô đừng căng thẳng như vậy, chúng tôi biết cô muốn giấu. Nhưng sếp Trình không sợ, cô còn sợ gì. Cô không biết giọng điệu đó của sếp Trình đau nha, để tôi học lại cho cô nghe – ‘À, cô ấy là bạn gái của tôi’ Hai người chắc chắn qua lại với nhau lâu lắm rồi, còn giữ bí mật trong công việc, hí hí hí.....”

“Anh ta nói bậy nó bậy đó!”

Tất nhiên, đáng thương thay cho lời giải thích của La Phi đã bị chìm trong những tin đồn có thể khó mà lắng xuống trong một khoảng thời gian ngắn.

“Trình, Thiên, Dã.” Cô nói từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi gào thét tên anh.

Từ đó La Phi liền trở thành cục cưng của cả công ty.

Lúc nghỉ trưa, những đồng nghiệp ở bộ phận khác tò mò chỉ đến bộ phận thiết kế chỉ trỏ: “Nhìn thấy chưa? Đó là La Phi, bạn gái của sếp tổng đó.”

Đi trên hành lang, bên cạnh có vô số ánh mắt phóng đến, kèm theo những lời thì thầm nho nhỏ: “Cô ta là bạn gái của sếp tổng đó.”

Những tin đồn này đồn thổi trắng trợn ở trong công ty thì thôi đi. Nhưng điều đáng giận nhất là lúc ở nhà vệ sinh. Không chỉ một lần, La Phi nghe thấy có người ác ý nhắc đến tên của cô.

“Biết gì không? Lúc trước khi La Phi làm trợ lý của sếp tổng, thì ra cô ta đã là bạn gái của sếp Trình rồi.”

“Khó trách cô ta ở bên cạnh sếp tổng hơn một năm, cũng không có chuyện gì, ra là cô ta đã quyến rũ sếp Trình ở trên giường.”

“Còn phải nói, xem cô ta ngây thơ như vậy, không biết ở trên giường ghê gớm như thế nào mà dễ dàng sếp Trình vui vẻ đến thế, còn làm cho sếp Trình ở ngay trong nhà ăn, chính miệng thừa nhận cô ta là bạn gái mình.”

“Thì đó thì đó, phụ nữ quanh quay sếp Trình không ít, ngôi sao mới nổi tiền nhiệm kia còn công khai bày tỏ mình là người sếp Trình yêu thích nhất. Nhưng sếp Trình trước giờ chưa từng thừa nhận ai là bạn gái của anh ấy.”

“Cho nên nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài, một nhân viên quen nhảy một cái đã thành phu nhân tổng giám đốc, sau này đừng có bắt cẩn mà làm phật lòng người ta đó.”

Muốn nhin cũng không thể nhin nổi nữa, La Phi dùng sức mở toang cửa nhà vệ sinh ra, nhìn thấy đồng nghiệp nữ kia kêu không ra tên, đáng vẻ kinh hoàng khiếp sợ, trong lòng chợt thấy sáng khoái.

Nhưng sau khi sáng khoái qua đi, trong lòng lại càng tức hơn. Cô vốn dĩ muốn mặc kệ những tin đồn nhảm nhí này, cũng không muốn quan tâm cái tên khốn khiếp Trình Thiên Dã không biết đang nghĩ cái quái gì. Nhưng chuyện đã đến nước này, muốn cô tiếp tục trở thành tâm điểm của những tin đồn trong công ty, cô không làm được.

Lúc La Phi tức anh cách chạy thẳng vào văn phòng của Trình Thiên Dã, anh đang họp với vài quản lý cấp cao. Mấy vị quản lý cấp cao nhìn thấy đáng vẻ cô như vậy, vội vã biết điều đứng dậy, nói lời chào tạm biệt với tổng giám đốc rồi đi khỏi văn phòng.

Trình Thiên Dã nhìn La Phi, trên gương mặt đẹp trai có chút hờn giận: “Em bị sao vậy? Ngay cả lễ phép tối thiểu nhất em cũng không biết à?” Nói xong, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, môi nhếch lên nở nụ cười, từ phía sau bàn vòng ra ngoài đi đến trước mặt La Phi. “Có phải em đến đây ngừng chiến với tôi không? Thôi đi, tôi là đàn ông, không tính toán với phụ nữ, tôi tha thứ chuyện em cố tình gây sự.”

La Phi trợn mắt há hốc mồm, rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì hả? Nhưng cuối cùng cô cũng không quên mục đích đến đây, bình tĩnh lại, nghiêm mặt chất vấn: “Trình Thiên Dã, rốt cuộc anh muốn làm gì hả?”

Trình Thiên Dã tỏ ra không hiểu, hỏi: “Làm gì là làm gì?”

La Phi tức giận rống to lên: “Vì sao anh dám ở trước mặt các đồng nghiệp, nói tôi là bạn gái của anh hả?”

“Em nói chuyện đó à!” Trình Thiên Dã hiểu ra rồi gật đầu, “chẳng lẽ em muốn chơi trò yêu đương bí mật sao? Nhưng mọi người cũng đã biết rồi, chẳng còn cách nào che giấu nữa. Hơn nữa, để người khác biết em là bạn gái của tôi, cũng không có gì không tốt cả!”

La Phi cảm thấy mình sắp phát điên rồi, chẳng đếm xỉ gì mà nắm chặt tay lại, dấn vào mặt cái người đang đứng trước mặt: “Ai là bạn gái của anh! Ai là bạn gái của anh!”

Trình Thiên Dã bị đánh có hơi đau, đành phải lấy tay giữa chặt cô tay cô lại, vì thế khoảng cách giữa hai người càng gần hơn, La Phi thở hì hục, mũi thở ra phả khí xuống cằm của anh, bởi vì tức giận mà hai má đỏ ửng gần trong gan tấc. Trình Thiên Dã lập tức có chút thất thường, máu huyết xông lên, càng cảm thấy mình không muốn nghe thêm lời nào từ miệng của cô, cúi đầu hôn lên môi của cô.

La Phi mơ màng trong chốc lát, cả người ngơ ngẩn, vẫn bằng cách chiếm đoạt, anh dùng sức hút lấy môi cô, tiếm nhiễm mùi vị của anh. Cũng không biết hai người hôn nhau bao lâu, Trình Thiên Dã cũng cảm thấy mình thở không nổi, mới luyến tiếc buông ra.

Nhưng nhìn thấy mặt La Phi ửng đỏ, dáng vẻ ngây ngô, trong lòng lại ngứa ngáy, nhếch môi nở nụ cười rồi lại hôn từ trán cho đến mang tai của cô, cuối cùng dừng lại ở cổ của cô, hôn mạnh hơn, thậm chí còn buông lỏng tay đang nắm tay cô, dùng sức ôm cô vào lòng mình.

Cho đến khi La Phi nghe thấy được tiếng hít thở nặng nề bên tai mình, ở phía dưới có vật cứng đang chia giữa hai chân cô, cô mới tỉnh lại, dùng hết sức đẩy Trình Thiên Dã ra.

Trình Thiên Dã lão đảo lùi về sau hai bước, dựa vào bàn làm việc, gương mặt có chút ửng đỏ, hơi thở không ổn định.

La Phi vô thức liếc nhìn phía dưới của anh, rõ ràng nó đang nổi cộm lên, làm ặt của La Phi vốn đã ửng hồng, trong chốc lát lại đỏ hơn, cảm hận chửi một câu: “Đồ cầm thú!”

Trình Thiên Dã then quá hóa giận quay trở về chỗ mình ngồi xuống, ngượng ngùng nhìn cô, nghiêng răng nói: “Làm bạn gái mà một chút tự giác cũng không có.”

La Phi cuối cùng cũng nổi điên lên, cố gắng không để mình vì xúc động mà giết chết tên này, gương mặt mang vẻ cầu xin nói: “Sếp Trình à, chuyện anh cưỡng bức tôi, tôi không so đo với anh, nhưng mà, tôi xin anh đó, đừng trêu chọc tôi nữa, rốt cuộc anh muốn tôi làm sao đây, anh nói một câu thôi, chỉ cần tôi làm được, tôi có chết cũng không từ chối đâu.”

Cưỡng, bức gì chứ? Thật khó nghe. Trình Thiên Dã tỏ vẻ bất mãn, anh nhìn La Phi: “Tôi không muốn em làm gì hết, chỉ cần em đối xử với tôi giống như những cô bạn gái của người khác là được rồi.”

Nói xong, còn hài lòng hắc mặt lên nhìn cô, trong ánh mắt càng viết rõ, rất đơn giản mà.

La Phi không nói gì chỉ cúi đầu, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, bèn hỏi: “Sếp Trình, anh thích tôi sao?”

Khi cô hỏi câu này, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy khó tin, làm việc bên cạnh tổng tài hơn một năm, mặt của Trình Thiên Dã luôn hất lên trời, thái độ đối với cô cũng xem như xấu xa, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn trái nhìn phải cũng không giống người đang để ý đến cô.

Trình Thiên Dã dường như bị hỏi trúng tim đen, có chút xấu hổ mà tăng hắng: “Tôi thấy em yêu thầm tôi hơn hai năm, nhìn thấy vẻ si mê cuồng dại đó, không muốn em đau lòng, cho nên.....”

Yêu thầm sao? Si mê hả? Hơn hai năm ư?

La Phi chợt liên tưởng đến những lời mà lúc tên khốn này xâm phạm đã nói vào mấy ngày trước, đến giờ chẳng hiểu sao anh ta lại hành động vậy, cuối cùng lẽ mờ hiểu được là chuyện gì rồi.

Hóa ra, tên khốn này vẫn luôn cho rằng cô đang yêu thầm anh ta. Bằng con mắt nào mà anh ta nhìn thấy cô thích anh ta, rõ ràng cô vẫn có bạn trai mà..... Mặc dù bây giờ cô không muốn nhắc đến Ngô Thần chút nào.

Cô hít một hơi, bình tĩnh mở miệng: “Sếp Trình này, tôi không biết tôi đã làm gì mà khiến cho anh cảm thấy tôi thích anh. Nếu quả thật tôi từng có những hành động làm anh hiểu lầm. Anh tin tôi đi, đó chỉ là vô tình mà thôi. Tôi biết rõ bạn gái của anh rất nhiều, nhưng trong đó không bao gồm tôi.”

Trình Thiên Dã nhìn cô với vẻ mặt bất ngờ: “Em còn không chịu thừa nhận sao? Hơn hai năm trước, em ở trong quán bar tỏ tình với tôi. Lúc đó, em ở trước mặt rất nhiều người, nói em thích tôi mà.”

La Phi khó hiểu, suy nghĩ đầu tiên đó chính là Trình Thiên Dã đang nói bậy. Đang tính mở miệng bác bỏ, thì đột nhiên trong đầu xuất hiện một hình ảnh.

Đó là lúc tốt nghiệp, các chị em trong ký túc xá đang vội vã thu dọn đồ đạc, rồi chạy đến quán bar chúc mừng. Tuổi trẻ ngây thơ lại sắp tốt nghiệp, tự dưng lại chơi điên cuồng. Cô còn nhớ hình như lúc đó cô chơi trò chơi mạo hiểm nói thật lòng, có một vòng cô chọn cách chịu phạt đó là mạo hiểm lớn, mấy cô bạn học chỉ đến mấy anh chàng đẹp trai ngồi ở đằng xa, kêu cô đến đó tỏ tình. Lúc đó cô chơi rất hăng hái, lại uống chút rượu, không hề do dự chạy đến trước mặt anh đẹp trai, nói một tràng thật lớn lời tỏ tình.

Nếu là chuyện này, thật là khó tin mà.

La Phi nói: “Anh chính là người ở quán bar bị tôi tỏ tình sao?”

Trình Thiên Dã hả hê gật đầu: “Cuối cùng em cũng thừa nhận rồi.”

La Phi nói với vẻ mặt đau khổ: “Sếp Trình ơi, lúc đó tôi không hề biết anh mà, chúng tôi chỉ đang chơi trò mạo hiểm nói thật thôi, anh không nhìn ra sao?”

Có ngu cũng nhìn ra.

Trình Thiên Dã quăng câu hỏi của cô qua một bên, có chút không vui mà sa sầm mặt lại: “Vậy tại sao em lại vào Hằng Thiên hả?”

“Thấy thông báo tuyển dụng, thì vào thôi.”

“Vậy tại sao lại đến làm trợ lý của tổng tài hả?”

“Anh làm ơn đi, tôi chỉ là một nhân viên quèn thôi, điều động đó là chuyện của bộ phận nhân sự. Tôi không phải vì theo đuổi anh nên mới đến đây. Sếp Trình à, anh nghĩ kỹ lại đi, hành vi của tôi rất bình thường mà, đâu có chỗ nào là đang quyến rũ anh đâu? Tôi có thể thề với anh, tôi La Phi trước giờ chưa hề yêu thăm anh.”

Thật ra cô muốn bổ sung thêm một câu, cho dù anh là nhân dân tệ, cũng không phải là thứ mà phụ nữ trên thế giới này ai cũng đều thích.

Trình Thiên Dã vuốt cằm suy nghĩ thật lâu, rất lâu sau đó, dường như đã rút ra được kết luận cho chính mình: “Tôi biết rồi, tôi chắc chắn em đang ngại thừa nhận chuyện em thích tôi. Không sao đâu, em không cần nói, tôi biết là được rồi.”

Trình Thiên Dã không nhận ra sự ngang ngược và càng quấy của mình.

Trong đầu anh cứ nghĩ, La Phi đang thích anh. Từ lần đầu gặp ở quán bar, cô bày tỏ với anh, cho đến khi cô tốn công sức vào Hằng Thiên, rồi lại cố gắng chuẩn bị kỹ càng để được điều động đến văn phòng của anh.

Anh cứ cho rằng, La Phi từng khúm núm cẩn thận nhỏ nhẹ với anh là bởi vì cô thích anh, từ việc ăn mặc chừng mực, trang điểm kỹ càng là vì thích anh, mỗi ngày tặng ca với anh cũng là vì thích anh,

Tóm lại, những biểu hiện của La Phi ở trước mặt anh, đều là vì thích anh. Hơn nữa còn yêu điều cuồng đến không thể kiềm chế được.

Còn anh, hưởng thụ tình yêu của cô, anh cảm thấy mình không nên phụ lòng tấm chân tình tha thiết của cô, cho nên, anh quyết định chấp nhận La Phi, hoàn thành tâm nguyện của người phụ nữ yêu anh say đắm này.

P/S: Bó tay, không còn gì để nói anh này, trình độ ảo tượng lên hàng cụ tổ

11. Chương 11: Âm Hồn Không Tan

Dịch: Mon

Khi La Phi ôm một cục tức trở về phòng làm việc thì mấy đồng nghiệp trẻ đang tụm lại với nhau, say sưa bàn tán chuyện gì đó. Thấy cô tới, họ vội vẫy tay gọi cô: “La Phi, tin tốt, tin tốt nè. Lần du lịch này tới phiên phòng của chúng ta, ra biển đó nha!”

Vì Hằng Thiên là một công ty lớn, chỉ tính riêng nhân viên tại tổng bộ thôi cũng phải hơn ngàn người, mỗi lần công ty tổ chức đi du lịch thì chỉ có thể thay phiên nhau mà đi.

La Phi vào Hằng Thiên hơn hai năm trời, lúc ở bộ phận vẽ kỹ thuật, chưa đến lượt thì đã phải điều đến phòng tổng giám đốc. Đến phòng tổng giám đốc, những chuyện như du lịch này nọ thì khỏi mơ tới.

Bây giờ, nghe đồng nghiệp nói vậy, cô nghĩ gần đây mình liên tiếp gặp xui xẻo, có thể ra ngoài giải sầu một chút cũng tốt nên cũng nhào tới hỏi: “Đi đâu?”

“Đảo Mai Sơn đó, mấy năm nay chỗ đó rất có tiếng.” Một đồng nghiệp chuyển cuốn catalogue cho cô coi.

La Phi nhìn phong cảnh trong đó, biển xanh mây trắng, cát vàng mênh mông, đúng là rất hợp để khuây khỏa. Nhưng còn chưa kịp vui thì đã nghe một nữ đồng nghiệp hét lên: “La Phi, thành thật khai báo mau, có phải vừa rồi cô đi tìm đại boss không?”

La Phi vừa nghe tới chuyện này là thấy buồn bực, không muốn nói nhiều nên bực bội gật đầu và ừ một tiếng.

“Thì ra boss cuồng dã như vậy, ban ngày ban mặt mà còn đóng dấu yêu cho cô. Uống cho cô còn kháng kháng nguy biện cô và boss không có quan hệ gì, cái này đã chứng minh tất cả.”

La Phi thấy ánh mắt của các đồng nghiệp đều đổ dồn về chỗ cổ của mình thì mới nhớ sự ra, cô bịt cổ lại, kêu lên một tiếng rồi đẩy đám người kia ra, chạy vào nhà vệ sinh, để lại đám người kia ở phía sau cười ồ lên.

Cô soi gương trong toilet, quả nhiên nhìn thấy mấy dấu màu đỏ hồng do Trịnh Thiên Dã gặm ra lúc nãy.

Cô thật sự rất muốn GIẾT NGƯỜI!

La Phi phát hiện ra từ sau khi bị Trịnh Thiên Dã sàm sỡ, cô càng ngày càng không thể cắt đứt với anh. Giống như là bị trúng lời nguyền vậy, âm hồn không tan! Âm hồn không tan!

Mấy ngày sau, cái ngày mà bọn họ đi du lịch.

Bộ phận vẽ kỹ thuật từ trên xuống dưới tổng cộng có hơn hai mươi người, một chiếc xe bus là chở hết.

La Phi và một cô gái trẻ thân với mình ngồi ở băng ghế cuối cùng của xe.

Nhưng chiếc xe đang nhao nhao vì tìm chỗ ngồi bỗng trở nên im ắng. La Phi vốn đang nhắm mắt chuẩn bị ngủ một giấc, phát hiện không khí khác thường nên mở mắt ra nhìn về phía trước. Vừa mở mắt ra, cô muốn đập đầu chết đi cho rồi.

Cô nhìn thấy Trịnh Thiên Dã một thân một mình, chậm rãi bước lên xe bus.

Trưởng phòng ngồi ở ghế trước nhất, vừa thấy đại boss lên xe thì vội vàng cung kính đứng dậy: “Tổng giám đốc, anh cũng đi nghỉ mát với chúng tôi sao?”

“Không được hả?” Trịnh Thiên Dã bâng quơ ném ột câu, thái độ vừa kiêu căng vừa không kiên nhẫn.

“Không phải không phải, chúng tôi quá ngạc nhiên mà thôi.”

Trịnh Thiên Dã kiêu ngạo hừ một cái, không thèm để ý tới anh ta nữa, nhìn trong xe một vòng, giống như đang tìm ai vậy.

Sau đó, anh chậm rãi bước từng bước về phía này.

La Phi chửi bậy một tiếng, cảm thấy không ổn, lại phát hiện cô bạn bên cạnh đang rục rịch muốn đứng dậy thì vội vàng chặn tay cô ta lại, nhỏ giọng uy hiếp: “Nếu cô dám đứng dậy thì chết chắc!”

Cô gái kia quay đầu qua nhìn cô với ánh mắt ai oán, nói với giọng chỉ hai người nghe được: “Nếu tôi không đứng dậy thì mới chết chắc đó.”

Nói xong, còn không đợi Trịnh Thiên Dã đến thì đã đứng dậy nói: “Tổng giám đốc, mời anh ngồi.”

Trịnh Thiên Dã liếc nhìn La Phi đang phẫn nộ một cái rồi gật đầu, mỉm cười hài lòng với cô gái kia, ngồi xuống ghế trông không chút khách khí.

Vân Phi chỉ cảm thấy mây đen kéo tới đỉnh đầu, cơn buồn bực đã tan biến chút ít vì được đi du dịch nay lập tức bốc lên trở lại.

Giống như cuộc sống tối tăm của cô, vừa mở được một lỗ hổng sáng sủa thì lại bị mây đen giăng kín.

Trịnh Thiên Dã chính là đám mây đen đáng ghét đó.

Cô không thèm để ý đến người bên cạnh, chỉ nghiêng người qua, đầu tựa vào cửa sổ, nhắm mắt lại.

Nói là ngủ nhưng làm sao mà ngủ cho được.

Xe vừa xuất phát được một lát, đầu La Phi còn chưa kịp mơ màng thì đã cảm thấy có một luồng khí nóng phả vào má mình. Cô mở mắt ra, thiếu chút nữa là giật mình lăn xuống ghế.

Thì ra mặt của Trịnh Thiên Dã tí nữa là dán sát vào mặt cô, đôi mắt đen thẳm ấy cứ nhìn cô chằm chằm. Nếu không phải đang ở trong xe, có đồng nghiệp ở đây thì chắc La Phi đã cho anh một bạt tai.

La Phi hít sâu một hơi, cố gắng buộc mình phải bình tĩnh, nghiêng răng hỏi nhỏ: “Anh đang làm gì đó?”

Trịnh Thiên Dã bất mãn liếc cô một cái, ngồi ngay ngắn trở lại rồi tức giận nói: “Nhìn mà cũng không được sao?”

“Không được!” La Phi thở hổn hển, tức tối quay đầu qua dựa vào cửa sổ tiếp.

Nhưng chưa tới hai phút sau, tay cô đã bị Trịnh Thiên Dã nắm lấy. La Phi cố gắng rút ra nhưng vẫn không có tác dụng gì. Một lát nữa, La Phi lại cảm thấy khác thường, cảm giác dưới tay dần trở nên cứng rắn. Cô cả kinh, quay đầu qua nhìn thì suýt nữa là hộc máu tại chỗ. Tên mặt người dạ thú này dám cầm tay cô đặt trên quần mình. Mà ở phía dưới quần, rõ ràng là có động tĩnh.

La Phi hoàn toàn hết biết nói gì. Còn có ai vô sỉ, đáng khinh, mặt dày như tên này không trời! Trước mắt bao người mà động dục rồi quấy rối cô.

Cô hít sâu một hơi, từ từ ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn anh. Nhưng Trịnh Thiên Dã lại làm như không thấy gì, dựa người vào ghế, nhắm mắt lại, trông bộ dáng hết sức ung dung nhàn nhã.

Còn những người xung quanh, người thì ngủ, người thì tám chuyện, đương nhiên không ai cả gan quay lại, lên nhìn xem đại boss đang làm gì.

Không thể nhẫn nhịn được nữa, La Phi hít một hơi thật sâu, nhân lúc tay Trịnh Thiên Dã không dùng sức, cô nâng tay hai người lên rồi nện xuống thật mạnh.

Bởi vì tay bị Trịnh Thiên Dã nắm nên sức lực bị hạn chế, cú đấm này cũng không có lực sát thương gì mấy, chỉ làm cho người đang nhắm mắt kia hơi chấn kinh, mở mắt ra nhìn cô một cái thật dữ dằn nhưng lại vẫn nắm tay cô, rồi đặt tại bên người mình.

Suốt chuyến đi hơn bốn tiếng đồng hồ, La Phi hoàn toàn là cá nằm trên thớt, còn Trịnh Thiên Dã là đao. Tay bị anh nắm đởm mồ hôi mà cũng không chịu buông ra.

Cô cứ tưởng rằng xuống xe, đến nơi rồi thì cơn ác mộng này sẽ chấm dứt. Nhưng ai ngờ rằng, thật ra nó chỉ mới bắt đầu. Bởi vì sự có mặt của Trịnh Thiên Dã nên cô bị đồng nghiệp loại ra khỏi nhóm, ngay cả ăn cơm cũng để bọn họ ăn một bàn riêng, nói rất hay là cho bọn họ một thế giới chỉ có hai người.

La Phi nghĩ: ăn gì nổi nữa, tức no rồi. Còn Trịnh Thiên Dã thì ngược lại, tâm trạng hình như rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại nở nụ cười kỳ quái với cô.

Đây chưa phải là chuyện đau khổ nhất. Lúc vào khách sạn, cô cầm chìa khóa mà trưởng phòng đưa đi tìm phòng của mình, khi ấy mới biết đó là một phòng Vip. Vừa rồi do tức giận nên đi quá nhanh, cô không chú ý đến phía sau, bây giờ phản ứng lại thì mới phát hiện Trịnh Thiên Dã cũng đi theo phía sau cô.

“Anh làm gì vậy?” La Phi thối lui một bước theo phản xạ.

Trịnh Thiên Dã liếc cô một cái như liếc một con ngốc, anh vào phòng, nói: “Về phòng nghỉ ngơi.”

La Phi nhìn chìa khóa trên tay, giơ tay lên nói lớn: “Đây là phòng của tôi.”

“Cái gì mà phòng của em, là phòng của chúng ta.” Trịnh Thiên Dã lại nhìn cô với ánh mắt nhìn một con ngốc.

Lúc này La Phi mới nhớ tới vẻ mặt của trưởng phòng khi đưa chìa khóa cho cô lúc nãy, rõ ràng là đang bán đứng cô. Không, cũng không phải, tất cả mọi người đều cho rằng cô và Trịnh Thiên Dã có quan hệ đó, nên làm thế là đương nhiên thôi.

Cô xoa bóp trán, ném mạnh chìa khóa phòng cho Trịnh Thiên Dã. “Được, tôi không giành với anh, tôi tự đi mượn phòng.”

“Này!” Trịnh Thiên Dã cầm chìa khóa, ở phía sau gọi cô với giọng hậm hực. Anh cứ tưởng rằng La Phi còn tức giận vì sự thô lỗ của anh, cho nên lần du lịch này, anh muốn cho cô một đường lui, tiện thể làm hòa với nhà.

Nhưng... sao cô gái này là cứng đầu thế nhỉ? Đã lâu thế mà cô còn giận vì chuyện cón con như hạt mè ấy à?

Chuyện cón con như hạt mè? Nếu La Phi biết được suy nghĩ của anh thì chắc sẽ đập đầu tự tử mất!

Sự thật chứng minh, gần đây vận may của La Phi không được tốt lắm.

Khi cô kéo hành lý xuống tới đại sảnh thì được mấy cô tiếp tân cho biết phòng của khách sạn đã hết sạch.

Ông nội nó! Bà nội nó! Đây đâu phải mùa du lịch nghỉ mát gì đâu cơ chứ!

Lúc này đã chập choạng tối, cô cũng không tiện đi tìm khách sạn khác, hướng chi đồng nghiệp đều ở đây, tự tiện tách nhóm không phải là chuyện sáng suốt.

Cô chỉ có thể vác cái mặt dày tới gõ cửa phòng của mấy đồng nghiệp nữ.

Không ngờ, mấy cô đồng nghiệp bình thường rất thân với cô lại bỏ đá xuống giếng vào thời khắc quan trọng nhất. Họ đều có vẻ: cô và đại boss cãi nhau thì cứ cãi nhưng đừng kéo tôi xuống nước, tôi còn muốn giữ chén cơm của mình. Sau đó bọn họ để cô lại ngoài cửa.

Cô gõ cửa hết một lượt nhưng không có ai dám thu nhận cô.

Cô chỉ có thể kéo hành lý, hậm hực về lại đại sảnh.

Lần này, đại sảnh thoáng đang có thêm một người nữa. Trịnh Thiên Dã bực bội đứng trước quầy tiếp tân, thấy cô thì hùng hục xông tới, giật lấy hành lý của cô, quát: “Giận đối này nọ thì được, đừng có được một tắc thì lẩn một thước.”

Nói xong, lập tức dắt lấy tay cô, vừa kéo vừa ôm cô vào thang máy.

Trịnh Thiên Dã nghĩ phụ nữ đều được một tắc thì lẩn một thước, anh cần phải mang sự uy nghiêm của mình ra để uốn nắn cô, nếu không sau này sẽ hỏng mất. Vì thế, cả người anh toát ra khí thế dữ dằn.

Bình thường Trịnh Thiên Dã không cần giận mà vẫn uy nghiêm, khi nổi cáu lên thì có thể chấn động cả công ty. Trước kia vì là cấp trên cấp dưới nên La Phi cũng sợ anh phần nào, gần đây cô bùng phát là do bị bức ép.

Bây giờ, Trịnh Thiên Dã phát cáu, có lẽ là bị ảnh hưởng lâu dài nên La Phi cũng bất giác giật mình, mặc cho anh kéo mình về căn phòng lúc nãy.

Khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại thì cô mới hoàn hồn. Hình ảnh Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên hóa thành sỏi vẫn còn in đậm trong đầu cô.

La Phi nhìn vẻ mặt giận ngút trời của Trịnh Thiên Dã, tự nhiên rùng mình một cái. Cô cố gắng giữ giọng thật bình tĩnh: “Tổng giám đốc, rốt cuộc anh muốn làm gì đây?”

Trịnh Thiên Dã ném hành lý của cô vào sát tường, còn mình thì ngồi phịch xuống sofa, ngẩng đầu nhìn cô: “Lẽ nào trừ câu này ra thì em không biết nói câu nào khác sao?”

La Phi nghĩ cô cũng đâu muốn nói câu này mãi đâu, nhưng tại hành vi của anh quá kỳ lạ.

Trịnh Thiên Dã thấy cô mím môi không nói gì thì nói tiếp: “Em nói đi, phải làm sao thì em mới không giận nữa?”

Xem đi, bạn trai như anh nhún nhường cô biết bao!

Tuy La Phi rất căm hận hành vi cầm thú của anh nhưng bây giờ, ngoại trừ mong muốn anh buông tha mình thì không nghĩ gì khác hơn. La Phi không phải là con ngốc, cô nhận ra Trịnh Thiên Dã đúng là có ý với cô. Nhưng chút tình ý này được bao nhiêu thì cô không biết. Quan trọng nhất là Trịnh Thiên Dã quá tự kỷ, tự mình là đúng. Rõ ràng là trên trán cô có viết ‘tôi không thích anh’ thế mà anh vẫn cảm thấy cô thích mình, còn thâm mến hơn hai năm nữa chứ.

“Tổng giám đốc, tôi không có tức giận.”

“Không giận thì sao lại không chịu ở chung phòng với tôi?”

La Phi cố nhịn, không hề phát điên lên. “Tổng giám đốc, chuyện ở phòng làm việc hôm đó, tôi có thể xem như chưa từng xảy ra, nhưng anh có thể đừng được đăng chân lên đăng đầu được không? Giữa nam và nữ, đâu phải xảy ra quan hệ một lần là phải ở chung với nhau. Về mặt này, chắc anh cũng là người có nhiều kinh nghiệm phong phú, không đến nỗi không hiểu được điều này chứ.”

Trịnh Thiên Dã nổi trận lôi đình, anh đứng bật dậy, nước miếng cũng bắn lên mặt La Phi. “Cái gì mà coi như chưa từng xảy ra? Xảy ra quan hệ thì là xảy ra quan hệ chứ sao nữa. Tôi đã chấp nhận tình yêu của em, để em làm bạn gái của tôi mà em còn muốn gì nữa chứ?”

La Phi vuốt mặt, không nhịn nổi nữa nên cũng hét lại. “Mẹ nó, tôi không có yêu thâm anh, cũng không muốn làm bạn gái chó má gì của anh hết.”

Trịnh Thiên Dã ngẩn ra, hừ một tiếng. “Nghĩ một đằng nói một nẻo.” Anh ngừng một lát, thấy La Phi đang định đi thì nói tiếp. “Trẻ thế này rồi, không dễ tìm được khách sạn khác đâu, ngày mai mọi người còn phải đi chơi chung mà, em cứ ở lại đây đi. Yên tâm, tôi sẽ không làm gì em hết.”

La Phi nghĩ một lát, bây giờ cô vừa mệt vừa bức, cũng không có cách nào khác, đành phải ở lại trong căn phòng của khách sạn cao cấp này. Cô mệt quá, tinh thần và thể xác đều mệt mỏi.

Cô hậm hực moi quần áo từ trong vali ra, chui vào phòng tắm. Để an toàn, cô khóa trái cửa lại rồi mới yên tâm cởi quần áo ra.

Cửa nhà tắm tuy là kính mờ nhưng khi bên trong bật đèn thì bóng người hoàn toàn hiện rõ.

Trịnh Thiên Dã vốn đang chán chường dựa vào sofa, lật tờ báo hôm đó. Khi vô tình ngẩng đầu lên, suýt nữa là xị máu mũi. Anh đặc ý cười xùy, nghĩ: lại quyến rũ tôi, còn dám nói không thích tôi.

La Phi vội vàng tắm rửa thật nhanh. Vì ở chung phòng với Trịnh Thiên Dã nên cũng không dám mặc đồ ngủ quá mát mẻ mà bao bọc mình cho thật kín.

Ra khỏi nhà tắm, cô nhìn thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Trịnh Thiên Dã, anh đang như cười như không mà nhìn cô. La Phi không hiểu ra làm sao, chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh, tim tự nhiên đập thành thịch liên hồi.

“Tắm xong rồi?” Trịnh Thiên Dã làm như hỏi băng quơ.

La Phi gật đầu. “Tôi dùng xong phòng tắm rồi, anh đi đi.”

Trịnh Thiên Dã không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đi vào nhà tắm.

Khi trong phòng chỉ còn mình La Phi, cô mới ý thức được phòng Vip này chỉ có một chiếc giường. Tuy nó rộng tới mức có thể ngủ được năm sáu người nhưng dù sao vẫn là một chiếc giường.

Ở chung phòng với Trịnh Thiên Dã đã là chuyện hoang đường rồi, ít nhất không thể mơ mơ màng màng ngủ chung với anh được.

Nghĩ thế, cô không leo lên giường mà ngồi trên sô pha, chuẩn bị chờ Trịnh Thiên Dã ra và thương lượng.

Nhưng vừa ngồi xuống, quay đầu qua nhìn phòng tắm thì cô giật mình tới nỗi suýt nhảy dựng lên. Bóng dáng cao lớn của Trịnh Thiên Dã hiện ra rõ mồn một, đang di chuyển trên tấm kính mờ.

Vai, cánh tay, lưng, chân, chậm chạp giữa hai chân...

Đây không phải là trọng điểm, quan trọng nhất là... La Phi chán chường đưa tay che mặt. Thảo nào mà ánh mắt của Trịnh Thiên Dã lúc này lại quái lạ đến thế, thì ra những động tác của cô ở trong đó đều bị anh nhìn thấy hết.

Khi Trịnh Thiên Dã từ trong bước ra thì La Phi đã khôi phục vẻ bình thường. Có điều thấy anh chỉ quần một cái khăn tắm phía dưới thì xấu hổ đời mất đi, sau đó lạnh lùng nói: “Căn phòng này vốn là của anh, anh ngủ giường, tôi ngủ sô pha.”

Trịnh Thiên Dã liếc xéo cô một cái, tuy trong lòng không vui lắm nhưng vẫn nhẫn nhịn. “Tôi biết em đang nghĩ gì, tôi đã nói nếu em không đồng ý thì tôi sẽ không làm gì em cả. Tôi không đến mức không phong độ như vậy, tôi ngủ sô pha là được.”

Nói xong, anh bước về phía sô pha.

La Phi thấy anh ở trần thì không biết làm sao, cũng không khách khí với anh nữa mà vội vàng đứng dậy, leo lên giường, chui vào trong chăn.

Nhưng rất nhanh thôi, độ tin cậy trong lời nói của Trịnh Thiên Dã đã trở thành zêro.

La Phi vừa ngủ thì cảm thấy bên cạnh mình có động tĩnh. Cô cố mở mắt ra thì giật mình. Thì ra Trịnh Thiên Dã đã leo lên giường không biết từ bao giờ.

La Phi chần chừ ngồi dậy. “Sao anh lại ở đây?”

Trịnh Thiên Dã thản nhiên trở mình một cái. “Sô pha chật quá, không thoải mái.”

“Vậy để tôi qua đó ngủ.”

Ai ngờ, cô vừa nhồm dậy thì đã bị Trịnh Thiên Dã kéo lấy, rồi đè lại. “Tôi không lừa em đâu, sô pha cứng lắm, mai em thức dậy bảo đảm sẽ đau lưng nhức vai, không thể đi chơi được. Em yên tâm, tôi không làm gì đâu. Tôi cũng buồn ngủ lắm.”

Nói xong, để bày tỏ thành ý của mình, anh lăn ra phía ngoài, cách La Phi tới hai mét.

La Phi cũng rất buồn ngủ, thấy bộ dạng uể oải của Trịnh Thiên Dã cũng rất vô hại nên nửa tin nửa ngờ nằm xuống, rồi nhích ra xa thêm chút nữa.

12. Chương 12: Cam Chịu

Chuyển ngữ: nhoclubu

Sự thật chứng minh, Trịnh Thiên Dã đã nhanh chóng phá vỡ giới hạn cuối cùng ở trong lòng của La Phi.

Sáng hôm sau, La Phi mơ mơ màng màng như nằm mộng xuân, cảm thấy bản thân bị thứ gì đó ngăn chặn, có chút ngột thở, ngay cả miệng cũng bị thứ gì đó nóng nóng che kín, dưới thân lại như bị thứ gì đó trêu chọc. Dần dần, toàn thân hết như đắm chìm giữa một luồng hơi nóng, lại như tê ngứa, có chút khó nhịn, phần bụng dưới từ từ có luồng nhiệt trào ra. Cảm giác này ngày càng rõ ràng, cho đến khi dưới thân cảm nhận được cơn đau căng trướng xuyên qua, cô mới hoảng loạn mở mắt.

Vừa mở mắt, cô thà rằng mình đang nằm mơ.

Trịnh Thiên Dã đang đè lên người cô, khuôn mặt điển trai đỏ bừng, trong ánh mắt mê ly tràn đầy dục vọng, biểu hiện căn rằng nhũ mào không phân biệt được là đau khổ hay vui sướng.

La Phi kinh ngạc mở to hai mắt, cô không thể tin.

Trịnh Thiên Dã thấy cô tỉnh lại, nhếch miệng cười, hôn mạnh lên môi cô một cái, thở dốc nói: “Không phải em đã nói quan hệ một lần cũng không có nghĩa lý gì sao? Vậy chúng ta sẽ làm nhiều hơn vài lần.”

Cuối cùng, La Phi hét một tiếng, gơ tay muốn đẩy ra. Nhưng Trịnh Thiên Dã hình như đã có chuẩn bị trước, một phen túm lấy tay cô, dùng sức đặt ở hai bên sườn, động tác dưới thân càng thêm gấp gáp, nói giọng khàn khàn: “Lần này một chút tôi cũng không thô lỗ mà, tôi thấy phía dưới của em ướt đầm mới tiến vào. Có phải rất thoải mái hay không?”

La Phi rất muốn chửi ầm lên, nhưng cơ thể đã phản bội lại ý chí của cô, có lẽ do cô đang ngủ, không đề phòng, Trịnh Thiên Dã lại kịch liệt trêu chọc, cho nên cảm giác cơ thể rõ ràng chậm hơn rất nhiều so với tư tưởng của cô, bất luận thế nào cũng không thể xem nhẹ thứ khoái cảm này.

Trịnh Thiên Dã thấy La Phi không phản kháng như lần trước nữa, rất là hài lòng, càng hăng say di chuyển hơn. Miệng cũng không nhàn rồi, phủ xuống hôn loạn lên mặt La Phi, cuối cùng ngậm lấy môi lưỡi của La Phi, ra sức liếm mát.

La Phi vốn muốn giãy dụa, đây hoàn toàn là một giấc mơ. Cuối cùng bỗng nhiên lại nhớ đến Ngô Thần, rồi lại sinh ra khoái cảm trả thù. Một lần cũng là làm, hai lần cũng là làm, đều là cùng một người, có sự khác biệt lớn bao nhiêu chứ.

Tuy rằng Trịnh Thiên Dã là cầm thú, nhưng đẹp trai tuần tú, phóng khoáng nhiều tiền hơn tên Ngô Thần kia. Nếu tìm đối tượng để trả thù, Trịnh Thiên Dã hiển nhiên là lựa chọn tuyệt vời.

Vì thế, La Phi đánh mất ý niệm giãy dụa phản kháng, để mặc tên cầm thú này làm mưa làm gió trên thân thể cô.

Trịnh Thiên Dã thấy cô đỏ mặt, nhắm mắt, phát ra tiếng thở dốc khe khẽ, vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp lại gợi cảm, trong lòng vô cùng đắc ý, dứt khoát xấu xa đưa tay còn lại ra vò loạn tóc cô, hoàn toàn là đáng về anh cần anh cứ lấy, đâu còn về lãnh đạm xa cách anh như ngày thường.

Phụ nữ đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo, anh biết cô yêu anh đến nỗi không thể kiềm chế được mà.

Nhưng càng đắc ý hưng phấn, lại càng hết sức hung tàn. Trịnh Thiên Dã giống như con mãnh thú, mất từ từ đỏ lên, ước gì có thể nhào nặn người dưới thân nhập vào cơ thể mình, chỉ cảm thấy thế nào cũng không đủ sâu, không đủ nhanh và không đủ sức. Anh thậm chí muốn vĩnh viễn chôn vùi giữa sự sung sướng này, vĩnh viễn.

Rồi sau đó, Trịnh Thiên Dã điên cuồng lật người La Phi lại, áp xuống lưng cô, gần như dùng sức lực của toàn thân để tra tấn người dưới thân, đến khi La Phi thật sự không chịu nổi nữa, giữa hơi thở dốc đã mang theo tiếng nức nở.

Giống như trải qua một thế kỷ dài, rốt cuộc Trịnh Thiên Dã cũng áp xuống lưng cô run lên thật mạnh, cơ thể La Phi lập tức có một dòng nước ấm chảy qua, lúc này cô mới có phản ứng. Giật bắn người, nhanh chóng dùng hết sức lực toàn thân nâng mạnh lên, hất Trịnh Thiên Dã đang xụi lơ từ trên người cô xuống.

Bộ phận giao hợp của cơ thể hai người vì thế mà tách ra, La Phi bắt chặp xấu hổ, ngồi bật dậy nhìn xuống thân dưới, quả thật đúng như cô nghĩ, cô tức giận cầm lấy gối nện lên đầu Trịnh Thiên Dã: “Sao anh lại để ở bên trong chứ?!”

Trịnh Thiên Dã không cho là đúng, lấy cái gối đập trên đầu mình ra, thỏa mãn cười nhếch mép với người đang nổi giận đùng đùng kia: “Đúng vậy, lần trước anh cũng không dùng biện pháp an toàn, bộ có rồi sao? Cho dù lần trước không có, cũng không chắc là lần này sẽ có mà!” Nói xong lại có chút tiếc rẻ, “Nhưng mà hôm nay phải là kỳ an toàn của em chứ.”

La Phi sợ hãi trợn mắt, bấm tay tính toán, thật đúng là kỳ an toàn, nhưng sao ngay cả chuyện này Trịnh Thiên Dã cũng biết. Nếu không phải đầu óc cô còn chưa bị loạn, cô cũng cho là có phải hai người thật sự đã quen nhau rất lâu rồi hay không.

Trịnh Thiên Dã thấy bộ dạng sững sốt của cô, cảm thấy đáng yêu vô cùng, ngồi lên ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô nói: “Em là bạn gái của anh, anh đương nhiên biết tất cả mọi chuyện của em.”

La Phi giật mình: “Anh điên à? Nếu tôi thực sự có thai thì phải làm sao?”

“Có thai thì sinh thôi, cũng không phải anh không chịu trách nhiệm.”

La Phi xô anh ra, tức giận nhảy xuống giường, bỗng nhiên nhớ đến gì đó, lại hỏi, “Không phải là anh muốn có người sinh con cho anh, nên mới lên giường với tôi chứ?”

Mặt Trịnh Thiên Dã trầm xuống, có hơi không vui, trách móc: “Nói bậy gì vậy! Có rất nhiều người muốn sinh con cho anh. Em phải có lòng tin với bản thân, anh đã tiếp nhận em rồi, cũng chỉ để mình em sinh con cho anh thôi.” Nói xong, anh à một tiếng như tỉnh ngộ, “Em sợ chưa lập gia đình đã sinh con ư? Chuyện này em có thể yên tâm, anh không phải là người vô trách nhiệm, anh đã nói với người nhà anh rồi, họ đang giúp anh chọn ngày, chờ xem được ngày tốt, chúng ta kết hôn ngay.”

Kết hôn?!

La Phi càng thêm hoảng sợ, thiếu chút nữa té xuống đất, bỗng nhìn Trịnh Thiên Dã, nghiêm mặt, gằn từng chữ: “Anh đúng là điên rồi!”

La Phi cảm thấy sự việc càng trở nên kỳ lạ hoang đường. Đầu tiên, Trịnh Thiên Dã cương bức cô, tiếp theo là nói với người khác cô là bạn gái của anh, hiện giờ lại nói muốn kết hôn sinh con.

Từ đầu đến cuối mới chỉ có một tháng.

Cô không biết Trịnh Thiên Dã suy nghĩ cái gì, cho dù anh thích cô, suy luận và tốc độ này cũng không tài nào giải thích nổi.

Cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân như bị một miếng mè xừng dán chặt, vậy thế nào vậy không ra, hơn nữa miếng mè xừng này lại đến quá mức kỳ lạ hoang đường.

Giờ khắc này, cô hạ quyết tâm, bất luận thế nào, cho dù là bồi thường với giá trên trời, lát nữa cô sẽ đến Hằng Thiên từ chức, rời khỏi Trịnh Thiên Dã càng xa càng tốt.

Đây hoàn toàn không phải là người có lối suy nghĩ bình thường.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một ngày nào đó, Trịnh Thiên Dã tâm huyết dâng trào, bắt cô đến lễ đường cũng không chừng.

Trịnh Thiên Dã hoàn toàn không quan tâm tới lời nói của cô, anh chỉ đang đắm chìm trong màn mây mưa tuyệt vời lúc này, cùng với tương lai đẹp như mơ của hai người.

Anh lại khẳng định rằng thái độ ác liệt của La Phi hoàn toàn không đáng gì tới tình cảm của cô đối với anh, chẳng qua là vì cô sợ anh không chịu trách nhiệm, không có cảm giác an toàn mà thôi.

Haizz! Cô gái đáng thương!

Nhưng La Phi cũng may mắn lắm, quả thật quá may mắn. Người cô yêu là anh đây, sẵn lòng chịu trách nhiệm với cô, thật đúng là người đàn ông tốt mà!

13. Chương 13: Phát Điên Lên Được

Chuyển ngữ: Pussycat

Những này nghĩ sau đó, La Phi thật sự không có một chút hứng thú nào. Bởi vì quan hệ với boss Trịnh Thiên Dã nên cô đã bị các đồng nghiệp khác loại trừ hoàn toàn. Vừa nhìn thấy hai người đến, những người này liền che miệng cười rồi trộm bỏ đi, mặt gian hết chỗ nói.

La Phi thật sự đầu hàng, cô không biết là trên thế giới này còn có cái gì hoang đường hơn so với chuyện cô trải qua mấy ngày nay.

Ông trời ban cho cô một trò đùa không buồn cười chút nào, càng thảm hơn chính là không biết khi nào sẽ chấm dứt.

Khi ra tới biển, cô thay áo tắm xong, chạy về phía bãi biển. Trong tích tắc, cô thậm chí nghĩ đến chuyện đâm đầu xuống biển, kết thúc mọi chuyện. Nhưng mà ngẫm lại, người nên đâm đầu xuống biển không phải là cô mà là hai tên khốn nạn Ngô Thần và Trịnh Thiên Dã. Cho nên cuối cùng cô chỉ ngâm mình ở chỗ nước cạn một hồi.

Hơn nữa... bị chết đuối chắc là khổ sở lắm?

Người La Phi trẻ trung xinh đẹp, mặc áo tắm, chân dài trắng nõn, dáng người thon thả, lả lướt ở trên bãi biển tô đẹp thêm cho phong cảnh.

Cô từ dưới biển đi lên, một mình ngồi xuống bãi cát, chưa đến chốc lát liền có một thanh niên mon men đến gần cô.

Cô không có hứng thú, lạnh nhạt qua loa vài câu.

Không ngờ rằng người thanh niên cũng không chịu từ bỏ quấy nhiễu, vẫn chường mặt ra quanh quẩn ở bên cạnh cô.

Trịnh Thiên Dã bị La Phi vứt sang một bên, tìm nửa ngày mới phát hiện bóng dáng cô ở bãi cát, nhân tiện thấy luôn một người đàn ông xa lạ chướng mắt, không biết từ đâu lòi ra.

Anh trợn trừng mắt, hùng hổ tiến đến, cả người đằng đằng sát khí, đen mặt quát người kia: “Anh muốn làm gì? Ngay cả người phụ nữ của tôi mà cũng dám quấy rầy?”

Người thanh niên hoảng sợ, quay đầu nhìn người đàn ông đang trừng trợn kia. Ngoại trừ cao và đẹp trai hơn mình ra thì cũng không nhìn ra có cái gì đặc biệt, anh ta liền đứng lên nói: “Không có dán nhãn, ai biết được người phụ nữ này là của anh?”

La Phi không biết Trịnh Thiên Dã muốn gây sự giở trò gì nữa đây? Chỉ biết là tính tình anh nóng nảy, sợ anh nổi lên tranh chấp cùng người khác, đang muốn đứng dậy khuyên anh thì đã thấy anh lấy điện thoại ra, không biết là gọi cho ai, tùy tiện nói mấy câu đại loại như là “lập tức lại đây” xong rồi cúp điện thoại.

Chỉ sau bốn năm phút liền thấy hai người dáng vẻ như là bảo an, đi đến khúm núm hỏi: “Anh Trịnh? Có chuyện gì sai bảo ạ?”

Trịnh Thiên Dã khinh thường chỉ cái thẳng trước mặt, miệng cũng lười chẳng muốn mở ra một tí nào.

Hai người bảo an là người thông minh, lập tức hiểu ý, mỗi người một bên nâng gã kia lên, ném hất ta vào trong biển, mặc cho hất ta “oai oái” kháng nghị.

La Phi trợn mắt, há hốc mồm mà nhìn toàn bộ trước mắt, thật hết biết nói như thế nào: “Anh có cần phải làm thế không?”

Trịnh Thiên Dã cười giễu cợt một tiếng: “Nếu lần sau để tôi bắt gặp, sẽ có thể không phải đơn giản bị ném vào nước như vậy đâu!”

La Phi nhìn người thanh niên đang chật vật ở trong biển, liếc mắt khinh thường rồi xoay người đứng dậy. Cô bỗng nhiên phát giác vị sếp kiêu căng ngạo mạn, lạnh lùng cay nghiệt này hoá ra là vô vị ấu trĩ như vậy.

Nhưng cô chỉ mới đi có hai bước thì bị Trịnh Thiên Dã kéo lại, giũ ra một cái khăn tắm lớn không biết lấy ở đâu, bao lấy cảnh xuân đang lộ ra.

“Anh làm cái gì vậy?!” La Phi nổi giận.

Trịnh Thiên Dã tức giận nói: “Ăn mặc hở hang như vậy để làm gì? Cũng không phải là đang bán thịt.”

“Anh...” La Phi giận càn hông, cô nhìn áo tắm trên người mình, so với bikini trên khắp bãi biển thì còn kém rất xa!

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng La Phi cam chịu đầu hàng, thành thật để cho anh lôi kéo.

Sau đó cũng không nói nhiều, La Phi đi đâu thì Trịnh Thiên Dã liền đi theo đó, như hình với bóng, âm hồn không tan. Cứ phải nhìn thấy cái gã bên cạnh này, đáng lẽ ra ngày nghỉ là để cho khuây khoả, đã hoàn toàn bị huỷ diệt.

Trong khoảng thời gian này, nhiều chuyện đột nhiên xảy ra như vậy hoàn toàn vượt qua năng lực đối phó của La Phi. Cuộc sống tĩnh lặng như mặt hồ của người khác nếu bị một hòn đá nhỏ rớt vào thì đã xem như là biến cố, cuộc sống hiện giờ của cô ít nhất cũng là bị một quả bom rớt xuống, oanh tạc đến không thể nhận ra.

La Phi lười nói chuyện cùng Trịnh Thiên Dã, nhưng anh không cần cô mở miệng cũng có thể tự mình vui thú, còn có bản lĩnh khiến cho La Phi gần như muốn phát điên lên. Ví dụ như anh thường vốc nắm cát, bất ngờ rải lên cổ cô, hoặc là nài ép lôi kéo cô xuống biển, bất chấp cô giãy dụa, bồng cô lên, vắt cô xuống nước, nhìn thấy cô chật vật vùng vẫy đứng dậy thì cười ha hả.

Ban đầu La Phi còn có thể nhịn một chút, thật sự là thẹn quá hoá giận nên không thể nào nhịn được nữa, đã tức giận đến đỏ mặt, bên thì mắng anh ta bệnh thần kinh, bên thì đấm đá phản kháng lại anh ta.

Nhưng đối với sự phản kháng của cô thì Trịnh Thiên Dã không cho là phản đối, ngược lại còn cho rằng đây là tình thú giữa nam nữ.

Đánh là thương, mắng là yêu, không phải sao?

Kết quả là, nửa ngày trôi qua, boss Trịnh vẫn đặc ý như trước, còn La Phi thì đã nhanh chóng sức cùng lực kiệt, cuối cùng chịu không nổi nữa liền chạy đến nằm xuống nghỉ ngơi trên ghế ở bãi biển.

Trịnh Thiên Dã đuổi theo phía sau, nhìn thấy La Phi hai má ửng đỏ, nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, thì bỗng nhiên khoé miệng giương lên, ngồi xuống bên cạnh cô, cầm điện thoại di động, bấm vài cái ở trước mặt cô.

Hành động nhàm chán này khiến cho La Phi vô cùng gai mắt, quơ tay trước mặt chắn đi điện thoại cầm tay: “Đừng chụp, xấu chết đi được!”

“Tuyệt đối không xấu! Đi nghỉ phép thì đương nhiên phải chụp ảnh, đến đây đến đây, chúng ta chụp chung một tấm.” Trịnh Thiên Dã thường ngày mặt lạnh, bỗng nhiên hứng thú giống như một đứa trẻ, thật ngang ngược kéo đầu La Phi qua, áp vào đầu của mình, bắt chước tụi con nít chụp ảnh tự sướng.

La Phi cảm thấy mình chỉ còn chưa tới một li là sẽ bùng nổ. Nếu có thể, cô thật sự muốn biến thành một đại lực sĩ, đem tên vô lại này quăng xuống biển cho cá mập ăn!

Điều kinh khủng nhất là buổi tối. Trịnh Thiên Dã đã hoàn toàn ném được mùi vị, tất nhiên là được voi đòi tiên.

Lúc bắt đầu, anh thấy La Phi luôn có bộ dáng đau đớn, dường như cũng muốn dụi dằm. Nhưng mỗi lần qua hơn phân nửa, động tác liền trở nên thô bạo. Giữa chừng còn có thể sinh ra hứng thú ác ôn, muốn hung hăng chà đạp người phụ nữ này. Ví dụ như, khi nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của La Phi hơi hé mở, anh đột nhiên giật ra, tiến lên phía trên cô, đưa cái đó của anh vào miệng La Phi.

Nếu không nhìn thấy được La Phi trợn mắt, lộ ra bộ dáng phẫn nộ không thể tưởng tượng nổi, giống như là nói cho anh biết chỉ cần tiến thêm một bước nữa thì hai hàm răng đều đặn trắng tinh này của cô nhất định sẽ khiến cho anh sau này sẽ không người nổi dãi nữa, Trịnh Thiên Dã nhất định sẽ thực hiện hứng thú ác ôn này đến cùng.

Bất quá nghĩ thấy còn nhiều thời gian, anh cũng không phải là loại người ưa thích kiểu đặc biệt này, chỉ là muốn khi dễ bắt nạt cô mà thôi. Rồi cũng không cảm thấy được La Phi có bao nhiêu mất hứng, vẫn vui mừng rạo rức trở về vị trí lúc trước, tiếp tục chuyện đã bỏ dở.

Tóm lại vẫn là rất vui sướng thoải mái, sướng chưa từng có!

Đối với hành vi cầm thú của Trịnh Thiên Dã, ban đầu La Phi còn phản kháng, sau thấy phản kháng thật sự không có hiệu quả, thôi thì nhắm mắt đưa chân cho rồi. Dù sao thì bây giờ cô cũng tả tơi trong tay anh.

Nếu cuộc sống chính là bị một trận ‘cưỡng bức’ không thể phản kháng, vậy thì hưởng thụ đi!

Tuy nghĩ thế, nhưng mỗi lần hốt hoảng nhìn đến người đàn ông đang đè phía trên người mình – người chỉ có thể nói là quen sơ sơ – thì cô lại cảm thấy rất hoang đường, như muốn điên lên.

Đúng là... hết sức hoang đường!

Cũng may ba ngày nghỉ mà một ngày dài tự như một năm này cũng đã trôi qua.

Lúc trên đường trở về, toàn bộ mọi người trong xe vẫn còn hết sức phấn khởi, đương nhiên cũng chính vì boss lớn ở trong xe.

Tâm tình của Trịnh Thiên Dã rất tốt. Ha! Phụ nữ đúng là nói một đằng làm một nẻo, rõ ràng là thương yêu anh muốn chết mà lại cố ý làm khó anh, bây giờ còn không ngoan ngoãn sao?

Khi lên xe, Trịnh Thiên Dã vẫn lôi kéo tay La Phi, khiến cho tất cả đồng nghiệp cười nhạo, rỉ tai bàn tán, liên tục liếc nhìn.

Những hành động của La Phi cùng Trịnh Thiên Dã ở bãi biển đều bị tất cả các đồng nghiệp chứng kiến từ đằng xa. Bọn họ thấy boss Trịnh rải cát vào La Phi, vứt La Phi vào trong nước, bị La Phi dấm dáy nhưng không đánh lại, ôm La Phi tự chụp hình. Mọi người tuyệt đối không thể tưởng tượng được tất cả các hành động này, khi nói đến yêu đương thì tình trạng của bạo chúa Trịnh ‘cao cao tại thượng’ thật là rất thú vị, đáng yêu như vậy.

Sau khi lên xe, đối với ánh mắt của cấp dưới, Trịnh Thiên Dã tự lý giải là hành vi hâm mộ ghen tị, nên rất là hài lòng. Khi ngồi xuống chỗ ngồi còn cố ý kéo đầu La Phi đặt vào trên ngực mình, khoe tình yêu thầm thiết với mọi người.

La Phi sớm đã từ bỏ ý nghĩ chống cự, nhưng khi cô nghe được những người xung quanh mình thầm thì “ca tụng” Trịnh Thiên Dã, thật sự là không thể chịu được... Đương nhiên khó chịu nhất là đầu của cô bị đặt ở trên ngực Trịnh Thiên Dã, nói chung là qua khoảng vài phút sẽ bỏ mình vì nghẹt thở đó!

Để giữ cái mạng nhỏ, cô ra sức giãy giụa. Khi cô giãy ra khỏi gông cùm xiềng xích của Trịnh Thiên Dã, cô thấy rõ ràng sự bất mãn trên mặt anh. Nhưng có lẽ là nhìn thấy gương mặt La Phi ửng hồng vì ngộp thở, anh cười cười hiểu ra, rồi ôm lấy đầu cô, lần này có lòng tốt tựa vào trên vai anh ta.

Động tác của anh nhìn như bình thường nhưng độ mạnh lại không có chỗ để phản kháng. Vì thế La Phi cũng không phản kháng nữa, toàn bộ hành trình nhắm mắt giả chết.

Mà không phản kháng thì kết quả còn lại là, dọc theo đường đi, Trịnh Thiên Dã không để ý đến quanh mình còn có nhiều ánh mắt nhìn trộm, không đến mười phút liền quay đầu qua hôn lên miệng La Phi một cái.

Mấy năm về trước, có thể nói là boss Trịnh không hề hứng thú với chuyện lập gia đình, thậm chí có phần ghét bỏ. Theo kinh nghiệm có hạn của anh, anh chưa bao giờ cảm thấy loại chuyện này có gì làm cho anh sung sướng, nhất là cái kiểu hôn môi, ngoại trừ khiến cho anh ghê tởm thì không còn gì khác. Nhưng mà từ khi ở cùng La Phi, anh mới phát hiện thì ra hôn môi lại là việc thú vị như vậy. Thú vị đến nỗi lúc nào anh cũng muốn được dán vào môi của cô. Mà cho dù chỉ là như chuồn chuồn lướt nước một cái, cũng có thể khiến cho anh ta cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

14. Chương 14: Người Lớn Đến Thăm

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi quay trở về công ty, La Phi bắt tay vào việc xin từ chức. Cô gọi điện hỏi mượn bố mẹ mười triệu, chuẩn bị tiền bồi thường hợp đồng.

Ba mẹ La Phi đều là công nhân bình thường ở một thành phố nhỏ, mười triệu với ông bà mà nói là một con số không nhỏ, nghe cô nói cần tiền để xin thôi việc, lúc đầu đương nhiên còn định khuyên rằng, nhưng sau

khi nghe con gái nói mình làm việc ở công ty bị ghẻ lạnh còn bị quấy nhiễu, vì vậy hai ông bà không nói thêm lời nào mà gửi tiền lên, để con gái lập tức bồi thường tiền rồi chạy.

Nói thật thì ở những công ty bình thường thì chuyện xin từ chức làm gì cần bồi thường nhiều tiền đến vậy, nhưng lúc đầu khi được điều động đến bộ phận của tổng giám đốc, phòng nhân sự đã bắt cô ký một bản hợp đồng không công bằng, nói là làm việc cho tổng giám đốc có rất nhiều chuyện cơ mật, nếu như tự động xin từ chức thì cần phải bồi thường hợp đồng một khoản tiền kết xù. Lúc đó La Phi chỉ nhìn thấy khoản tiền lương hấp dẫn ở công việc mới, nghĩ rằng cùng lắm cũng chỉ có ba năm thôi, sợ gì chứ? Cho nên đã cầm bút, trên cái bản hợp đồng không công bằng đó, ký tên mình vào đó. Không ngờ, một chút lơ là lúc đó, trở thành tai họa chôn sống tương lai của mình, còn bắt ba mẹ cô lấy tiền dưỡng già đổ vào đó.

Vì không muốn Trịnh Thiên Dã quấy nhiễu nữa, cô quyết định rời khỏi mà không nói tiếng nói. Không phải chỉ bồi thường hợp đồng thôi sao, cô đây chuẩn bị ổn thỏa rồi.

Không ngờ, ngày cuối cùng cô quyết định ở công ty, đã xảy ra một chuyện cởn con.

Buổi chiều ngày hôm đó, thừa dịp mọi người đi ăn cơm, cô ở lại phòng làm việc, lén lút thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị ôm của chạy lấy người. Thì ngay lúc đó, có hai người phụ nữ đi vào phòng làm việc, nói trắng ra thì đó là một bà cụ khoan thai cao quý và một người phụ nữ trung niên nhã nhặn, đều là người lạ mặt, hiển nhiên không phải nhân viên của Hằng Thiên rồi.

Theo lý mà nói, lễ tân ở Hằng Thiên trước giờ luôn làm tròn trách nhiệm của mình, chắc chắn không để người lạ đi vào, nhưng nếu là khách hàng, chắc chắn sẽ không đến bộ phận thiết kế.

Tâm trạng của La Phi gần đây cực kỳ bức bối, nhưng cũng không đến mức trút bức tức lên người kẻ khác, trong phòng làm việc giờ chỉ còn mình cô, vì thế cô trưng bộ mặt ôn hòa ra chào hỏi: “Xin hỏi hai vị đến tìm ai vậy?”

Trên mặt bà cụ đó mang theo nụ cười tươi, đánh giá con người cô từ trên xuống dưới, khoan thai mở miệng: “Xin hỏi ở đây có phải có một cô gái tên là La Phi không?”

La Phi sững sờ, mặc dù biết của cô rất thông dụng, nhưng cả một công ty xác thực chỉ có một mình cô tên La Phi, nhưng vấn đề là, cô hoàn toàn chắc chắn mình không quen biết hai người này, đành phải do dự trả lời: “Tôi là La Phi.”

Bà cụ đó và người phụ nữ bên cạnh nhìn nhau cười, đột nhiên đi nhanh về phía trước, nhiệt tình nắm lấy tay cô: “Ta nói mà, vừa đi vào nhìn thấy cháu, thì cảm thấy rất thân quen rồi, xem ra ta đoán không sai.”

La Phi bị sự nhiệt tình bất thành linh xuất hiện của bà cụ, mà sững sốt một phen, nói thầm trong lòng mình đây hẳn không phải người thân thất lạc gì đó chứ, hay mình nhớ mình cũng chưa từng làm chuyện gì thiếu nợ đâu nhỉ, cho nên cô buồn bã trả lời: “Xin hỏi hai vị.....”

“A, cháu xem ta lúc lẫn mất rồi, quên tự giới thiệu mình, ta là bà nội của Thiên Dã.” Rồi lại chỉ người phụ nữ ở phía sau, “đây là dì của Thiên Dã đó.”

Gi؟!

Đang lúc cô trợn mắt há mồm ngẩn ngơ, thì Trịnh Thiên Dã đột nhiên từ ngoài hấp tấp đi vào, kéo tay của bà cụ, thái độ ngưng ngừng kỳ quái nói: “Bà nội à, sao bà lại đến công ty vậy? Không phải cháu nói cuối tuần sẽ đưa cô ấy về nhà sao?”

Bà cụ nhiệt tình kéo cháu trai cười vang: “Bà nội chẳng qua chỉ không đợi được muốn nhìn thấy cháu dâu tương thôi mà?”

La Phi nhìn mấy người ở trước mặt, trong đầu cảm thấy ong ong..... ong ong....., có rất nhiều ruồi bọ quay quanh mình, sao cô lại không ngất xỉu được nhỉ?

Trịnh Thiên Dã nói nhỏ mấy câu với bà cụ, một câu La Phi cũng không nghe lọt, chỉ nhìn anh ta chạy đến nắm lấy vai cô, cười muốn sái quai hàm mà nói với bà cụ: “Bà nội à, bà làm vậy sẽ dọa La Phi sợ đó.”

Bà cụ cười tủm tỉm nhìn La Phi, thân thiết vỗ tay cô: “Được rồi, vậy bà nội đi, cuối tuần gặp lại nha.”

Trịnh Thiên Dã tiễn hai người ra cửa, đi được nửa đường lại quay trở về nhìn về mặt như nuốt phải ruồi bọ và không chấp nhận được của La Phi, nói: “Tôi cũng định nói với em, tôi đã nói với người nhà rồi, cuối tuần này tôi dẫn em về ra mắt mọi người.”

La Phi ngẩn ngơ ngẩng đầu lên nhìn anh, đang định nói trả vài câu, nhưng đột nhiên nghĩ đến mấy ngày nay chỉ toàn đàn gảy tai trâu, cho dù có nói nhiều hơn đi nữa, cũng là đàn gảy tai trâu, cuối cùng cô quyết định nén giận, cam chịu nuốt hết mọi lời nói, về mặt bình tĩnh không nói một chữ.

Trịnh Thiên Dã nhìn thấy sắc mặt cô không ổn, đi đến sờ tóc cô: “Lúc này có hơi đột ngột, làm em sợ rồi sao, bà nội là vậy đó. Mọi người nhất định sẽ thích em mà, em đừng lo nha.”

Hành động và giọng điệu của anh trước giờ chưa từng dịu dàng như vậy, người nào không biết, còn tưởng rằng anh đang nói chuyện với người mình yêu đó.

Và đương nhiên, chính anh cũng đang nghĩ như vậy.

La Phi nhìn dáng vẻ sung sướng của anh, cảm thấy thật kỳ lạ, thầm rùng mình một cái, ấp úng mở miệng: “Chuyện đó... đồng nghiệp sắp quay lại rồi đó.”

Cô vừa nói xong, có vài đồng nghiệp vừa ăn cơm xong, liền nối đuôi nhau đi vào, nhìn thấy Trịnh Thiên Dã ở đây, có lẽ do có La Phi làm lá chắn, cho nên mới có gan trêu chọc ông chủ: “Boss Trịnh, anh có cần ngọt ngào đến vậy không? Ngay cả lúc nghỉ trưa cũng đến hẹn hò với La Phi nha!”

Mặt của Trịnh Thiên Dã không có biểu cảm gì, nhưng vẫn không cảm thấy không vui vì lời nói này, chỉ gật đầu, rồi nhìn La Phi, rồi thầm nhếch miệng cười, sau đó rời khỏi.

La Phi quay trở về chỗ ngồi, thở ra một hơi thật mạnh, Bậy bạ, thật quá bậy mà! Quả thật là còn bậy hơn cả chuyện gặp quỷ yêu. Cô cũng bắt đầu nghi ngờ mình có phải ký ức kia có gì sai lệch không, trên thực tế, cô vẫn luôn âm thầm đau khổ yêu thầm Trịnh Thiên Dã, theo lô-gíc bây giờ thì, tình nhân trở thành thân thuộc.

Shit!

Đến lúc tan ca, La Phi âm thầm ôm đồ của mình, rồi chào từ từ biệt công việc mình đã làm hơn hai năm, Đương nhiên, điều quan trọng đó là, cô đã hoàn toàn thoát khỏi Trịnh Thiên Dã một cách kỳ diệu.

Cô sợ Trịnh Thiên Dã thật rồi, tự kỷ, tự kiêu, tự ình là đúng, hoàn toàn chìm đắm trong nhận thức của biết từ đâu đến của mình, còn bậy bạ cho rằng cô yêu thầm anh ta, đã vậy còn cho rằng mình long ân vĩ đại mà ban ơn cho cô, sung hạnh cô, thậm chí còn công bố ọi người biết.

Thái độ ôn hòa của cô dành cho anh ta mà nói quả thực bị anh ta xem nhẹ, cho dù cô đánh cô chửi anh ta đi nữa, thì với anh ta mà nói, chẳng qua đều là cô đang giữ tính gắt gỏng cáu kỉnh với anh ta mà thôi.

15. Chương 15: Báo Ứng Của Người Xưa

Dịch: Mon

Bởi vì Trịnh Thiên Dã đã biết địa chỉ nhà La Phi nên hai ngày trước, cô đã trả phòng, rồi dùng tốc độ nhanh nhất để dọn sang nhà mới.

Ngày hôm sau, cô trực tiếp gọi điện thoại cho trưởng phòng nhân sự để xin từ chức. Trưởng phòng nhân sự vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, bởi vì chị ta biết quan hệ giữa cô và Trịnh Thiên Dã nên ở trong điện thoại do dự hỏi cô có cần thương lượng với boss Trịnh trước không.

La Phi hùng hồn từ chối qua điện thoại. Bà đây không có chút quan hệ nào với Trịnh Thiên Dã nhá. Thôi được rồi, cô nói tiền bồi thường hợp đồng đã được chuyển khoản vào, sau đó dứt khoát ngắt điện thoại.

Trước giờ chưa bao giờ ngông nghênh lớn lối như vậy, đúng là sướng cực kỳ!

Trưởng phòng nhân sự là người rất sáng suốt, đã làm việc ở Hằng Thiên rất nhiều năm, sau khi ngắt điện thoại thì vòng tay sau gáy trầm ngâm: lẽ nào boss và La Phi đã cãi nhau? Không, nghe người bên bộ phận về kỹ thuật nói chuyện du lịch này hai người gần bó như keo sơn, khiến mọi người cực kỳ ngưỡng mộ mà?

Bất luận thế nào, La Phi là người của đại boss, chị ta chưa nhận được thông báo từ phòng tổng giám đốc mà là trực tiếp nghe La Phi xin từ chức, lại là qua điện thoại, chắc chắn là không ổn.

Nghĩ thế, chị ta lập tức chạy lên lầu báo cáo với Trịnh Thiên Dã.

Khi chị ta gõ cửa bước vào thì Trịnh Thiên Dã đang ngấm ngứa điện thoại và cười ngây ngô, giống như là người đang rơi vào bể tình vậy. Trưởng phòng nhân sự quanh năm chỉ nhìn thấy vẻ mặt điển trai nhưng lạnh lùng của anh, chưa từng thấy vẻ mặt... ngu si này cho nên lập tức rung mình, rồi nhẹ nhàng tăng hắng vài tiếng. “Tổng giám đốc, tôi có chuyện muốn báo cáo với anh!”

Trịnh Thiên Dã hoàn hồn lại, ánh mắt lưu luyến rời khỏi màn hình điện thoại, sa sầm mặt hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện này... La Phi gọi điện thoại xin từ chức, anh biết chưa?”

Chân mày Trịnh Thiên Dã hơi nhíu lại. “Từ chức? Khi nào vậy?”

“Vừa rồi mới gọi điện thoại tới, nói là đã chuyển tiền bồi thường hợp đồng qua rồi.”

Trịnh Thiên Dã vốn đang suy nghĩ xem La Phi lại giả tính cáu kỉnh gì nữa đây, nhưng nghe được câu này thì mới cảm thấy nghiêm trọng, chân mày càng nhíu chặt lại, một lát sau, trầm ngâm nói: “Tôi biết rồi, chị ra ngoài đi.”

Sau khi trưởng phòng nhân sự ra ngoài, anh lập tức cầm điện thoại lên, gọi vào số của La Phi. Màn hình hiện lên bức ảnh hai người chụp chung trên bờ biển hôm trước.

Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...

Giọng nữ dịu dàng vang lên trong phòng làm việc rộng lớn mười mấy lần.

Lửa giận của Trịnh Thiên Dã từ từ bốc lên, anh đập mạnh điện thoại xuống bàn, suy tư một lát rồi cầm áo vest lên, ra khỏi phòng làm việc.

Anh lái xe thẳng đến nhà trọ của La Phi, nhưng khi xuống xe, đến trước cửa nhà trọ thì thấy cửa mở toang, hai người trẻ tuổi đang chuyển đồ đạc vào trong phòng.

Anh không khỏi cau mày lại, kéo một người hỏi: “Các người đang làm gì vậy?”

“Chuyển nhà!”

“Chuyển nhà? Anh nói người ở nhà này trước kia đã dọn đi rồi sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi vừa chuyển tới.”

Trịnh Thiên Dã nghiêng răng, lăm băm mắng một câu: “Nhỏ chết tiệt, rốt cuộc em đang làm gì đây?”

Hai người trẻ tuổi kia nhìn cái người đột nhiên trở nên lạnh như đóng băng này, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, rồi sợ hãi nấp vào trong phòng, len lén đóng cửa lại.

Tin đại boss của Hằng Thiên bị thất tình được lan truyền đi với tốc độ chóng mặt. Thật ra muốn biết tin tức này thì cũng rất đơn giản. La Phi tự nhiên từ chức, lửa giận của Trịnh Thiên Dã gần như lan từ trên xuống dưới, cả Hằng Thiên to lớn đều nơm nớp lo sợ.

Thật ra tính tình của Trịnh Thiên Dã trước nay đã chẳng tốt lành gì, rất ít khi qua lại với nhân viên, tính khí thất thường, vui buồn không biết đâu mà lần, lại hết sức nóng nảy. Mà khi toàn bộ những tính cách này tụ lại với nhau, không ngừng bùng phát ra ngoài thì tất nhiên sẽ khiến cho cả công ty bị chấn động.

Trịnh Thiên Dã không tìm được La Phi. Từ chức, chuyển nhà, đổi số điện thoại. Trong cái thành phố rộng lớn này, cho dù Trịnh Thiên Dã có tiền có thế đi nữa nhưng muốn tìm một nhân vật nhỏ nhoi như La Phi, giống như là mò kim đáy bể thì cũng phải mất một khoảng thời gian. Huống chi Trịnh Thiên Dã cũng không có phí sức đi tìm.

Bởi vì boss Trịnh hết sức tức giận, cho nên anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho La Phi, cho dù cô ba quỳ chín lạy trước anh thì anh cũng phải suy nghĩ lại đã.

Nói cách khác, Trịnh Thiên Dã không đi tìm La Phi mà đang đợi cô tự động quỳ nhận lỗi với anh.

Tuy anh không biết nguyên nhân tại sao cô lại ra đi nhưng trong nhận thức của anh, chắc chắn không phải là do không yêu anh. Mà nếu cô còn yêu anh thì chắc chắn sẽ quay lại.

Nhưng suy nghĩ này cũng không thể ngăn cản tâm trạng tồi tệ cứ ghé thăm anh mỗi ngày.

Cho nên những người bắt buộc phải tiếp xúc của đại boss trong Hằng Thiên, tất cả đều bất hạnh bị vạ vào thân.

Bên này, La Phi chuyển nhà, giao tiền thuê, bồi thường hợp đồng nên cuộc sống có hơi túng quẫn, vì thế phải lập tức tìm công việc mới ngay. Cô phải vứt bỏ hết những ám ảnh đen tối trước đây, bắt đầu lại một cuộc sống mới. Cô còn trẻ, mọi thứ vẫn còn kịp. Bất luận là gã Ngô Thần ngoại tình hay Trịnh Thiên Dã tự dưng xuất hiện khiến thế giới của cô sụp đổ kia, tất cả đều chỉ là một trang trong quá khứ.

Cô không phải là loại phụ nữ hay sụt sùi khóc than, mặc dù gặp phải đả kích rất lớn nhưng một khi đã hạ quyết tâm thì sẽ trở nên thông suốt hơn nhiều.

Có điều không ngờ được rằng, khi cô đang ung dung bước vào cuộc sống mới thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của mẹ Ngô Thần.

Số mới của cô chỉ nói cho ba mẹ cô biết, rõ ràng là mẹ của Ngô Thần đã có được số của cô từ ba mẹ cô.

Lúc trước cô và Ngô Thần quen nhau được ít lâu thì cha mẹ hai bên đã biết nhau. Mẹ của Ngô Thần là một bà mẹ Trung Quốc hiền lành chất phác điển hình. Bà thương con trai mình, cũng thương người mà con trai mình yêu, và hết sức tôn trọng ba mẹ La Phi, thỉnh thoảng lại gọi điện hỏi thăm sức khỏe. Có lẽ ba mẹ cô đã không ngờ từ chối khi bà hỏi số của cô.

Tuy La Phi có bất ngờ nhưng cũng không thể trút giận lên đầu người lớn, khi nghe điện thoại của mẹ Ngô Thần, cô vẫn hết sức lễ phép.

Không ngờ, bên kia vừa lên tiếng thì tiếng khóc đã kèm theo. “Tiểu Phi à, cô biết là Ngô Thần có lỗi với con, nhưng nó đã biết sai rồi, con có thể đến thăm nó không? Cô sợ nó không còn bao lâu nữa.”

Cô nghe được vẻ khác thường từ trong giọng của mẹ Ngô Thần. “Cô à, Ngô Thần làm sao thế?”

“Ngô Thần nó bị bệnh rồi, rất nặng.”

Cách hai tháng, khi La Phi gặp lại Ngô Thần thì anh ta đã nằm trên giường bệnh. Chàng trai trẻ khỏe mạnh phần chân ngày nào bây giờ đã trở nên tiều tụy ốm yếu.

Nếu La Phi đủ độc ác thì cô nên vui mừng khi người gặp họa mới phải. Báo ứng, đây chính là báo ứng cho kẻ ngoại tình.

Có điều La Phi không thể đóng vai một người độc ác. Khi nhìn thấy Ngô Thần, cô chỉ cảm thấy đau lòng nổi tiếp đau lòng.

Hai người đã lâu không gặp, Ngô Thần thấy cô thì ánh mắt ảm đạm vì bị bệnh bỗng nhiên sáng lên, khó nhọc nói: “Phi Phi...”

Giọng của anh hơi yếu ớt, mang theo chút run rẩy, không biết là vì quá kích động hay là do sức khỏe quá kém.

La Phi thăm thở dài một tiếng rồi đi đến bên giường bệnh, nắm bàn tay đang giờ ra của anh. Mẹ của Ngô Thần ngồi bên cạnh, nhìn thấy cảnh này thì bụm miệng, khóc thút thít.

La Phi an ủi Ngô Thần xong thì cùng mẹ anh ra khỏi phòng bệnh.

“Cô, rốt cuộc thì Ngô Thần bị bệnh gì vậy?”

Mẹ của Ngô Thần đang khóc nho nhỏ, nghe cô hỏi thế thì nước mắt đổ xuống như mưa, ngay cả thân mình cũng lão đảo theo. La Phi thấy thế thì cũng giật mình hoảng sợ, thầm nghĩ đừng nói Ngô Thần bị bệnh nan y gì đó chứ? Nghĩ xong, còn thăm mắng cái miệng ăn mắm ăn muối mình.

Mẹ Ngô Thần bình tĩnh lại, kể cho La Phi nghe bệnh tình của Ngô Thần. Bà chỉ là một phụ nữ tỉnh lẻ bình thường, không học nhiều, không biết những thuật ngữ y học, chỉ lơ lơ biết rằng gan Ngô Thần xảy ra vấn đề gì đó, tuy không phải là bệnh nan y nhưng cũng phải làm một cuộc đại phẫu, cũng có những nguy hiểm nhất định.

Không, nên nói là có nguy hiểm rất lớn.

Đương nhiên, La Phi cũng nghe ra được vấn đề lớn nhất trong đó. Phẫu thuật và trị liệu sau phẫu thuật cần một khoảng tiền khá lớn. Trừ tiền bảo hiểm chi trả và tiền tích góp trong nhà Ngô Thần thì vẫn thiếu một khoảng kha khá.

Lúc này, La Phi cũng không thể so đo tính toán chuyện Ngô Thần từng ngoại tình, dù sao thì mạng người quan trọng hơn.

La Phi vỗ nhẹ bàn tay của mẹ Ngô Thần. “Cô à, cô yên tâm đi, con sẽ nghĩ cách giúp anh ấy.”

Hai người nói chuyện xong lại vào phòng bệnh. La Phi ngồi bên giường của Ngô Thần, nhẹ nhàng an ủi, động viên anh, hoàn toàn không có vẻ quyết liệt và căm hận như khi hai người cắt đứt quan hệ.

Ngô Thần cảm động không thôi, mắt không ngừng rơm rớm nước mắt.

La Phi cũng cảm thấy thế sự thật là vô thường.

Sau khi về nhà, việc đầu tiên là La Phi gọi điện thoại cho ba mẹ mình.

Tuy mấy ngày trước cô đã xin một khoản tiền lớn, bây giờ mở miệng hỏi nữa thì không thích hợp lắm nhưng cô còn cách nào khác đâu chứ.

Nhưng cô không thể ngờ được là cô còn chưa kịp lên tiếng thì mẹ cô đã kể lể không ngừng trong điện thoại. “Phi Phi, con biết không, mấy ngày trước ba con nghe người ta dụ dỗ, mang tất cả tiền gửi ngân hàng của chúng ta đi mua hai lô cổ phiếu, nhưng không ngờ nó lập tức bị rút giá, nếu vẫn cứ thế thì phải làm sao đây? Đó là toàn bộ tiền dưỡng lão của ba mẹ.”

La Phi ngẩn ngơ, một lúc sau mới nói chuyện được. “Không sao đâu, mẹ à, cổ phiếu có khi lên khi hạ, mẹ đừng gấp. Hơn nữa ba mẹ còn có con mà.”

Mẹ La Phi nghe cô nói thế cũng cười hì hì theo. “Con nói thế thì mẹ yên tâm rồi, mẹ không tin cổ phiếu cứ tụt mãi mà không tăng. Đúng rồi, con gọi điện thoại có chuyện gì không?”

“À, cũng không có gì, con chỉ nhớ mẹ thôi.”

Mẹ cô nghe thế thì hết sức vui vẻ, cứ kể lải nhải hết chuyện này đến chuyện khác, đại loại như con nhà ai sắp kết hôn, nhà ai sắp ly hôn...

La Phi kiên nhẫn lắng nghe bà nói một lúc thật lâu, cuối cùng cũng ngắt điện thoại, rồi chán nản ngồi phịch xuống sofa.

16. Chương 16: Lại Quay Về

Chuyển ngữ: nhoclubu

Cách một ngày, La Phi lại đến bệnh viện. Bộ dạng của Ngô Thần vẫn tiều tụy, giọng điệu nói chuyện với cô vẫn rất cố sức.

La Phi đã không còn muốn tính toán chuyện anh vụng trộm bên ngoài nữa, lúc này, còn có chuyện gì quan trọng hơn là sức khỏe đâu?

Có lẽ do mẹ của Ngô Thần chăm sóc con trai suốt mấy ngày liền, đáng vẻ đương nhiên lao tâm lao lực quá độ, nhìn thấy cô, phần lớn toàn là khóc. La Phi nhìn thấy trong lòng không khỏi xót xa.

Khi ra khỏi bệnh viện, sau khi cô mờ mịt ngẩng mặt nhìn trời xanh thật lâu, lúc cúi đầu, trong lòng đã có dự tính.

Buổi chiều hôm đó, cô lập tức trở lại Hằng Thiên, đi thẳng đến bộ phận nhân sự. Tuy rằng nói một đằng làm một nẻo có chút bề mặt, nhưng có thể cầm lại số tiền vi phạm hợp đồng kia, để làm tiền thuốc men cho Ngô Thần, chuyện này cũng chẳng đáng kể gì.

Trưởng phòng nhân sự thấy cô, tất nhiên rất bất ngờ, nhưng không quên lập tức gọi điện thông báo cho Trịnh Thiên Dã, dù sao Hằng Thiên cũng là công ty lớn, không phải là nơi ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi được.

Trong điện thoại, trưởng phòng nhân sự vâng dạ mấy tiếng, cúp máy, sắc mặt u ám khó hiểu, nói với La Phi: “Tổng giám đốc Trịnh bảo em lên văn phòng.”

La Phi hít sâu một hơi, khi bước vào thang máy, cô có cảm giác như lại rơi vào động quỷ.

Vất vả lắm mới có thể thoát khỏi tên ôn thần Trịnh Thiên Dã kia, trở mình bước vào thời đại mới, không ngờ thoáng chốc lại bị đánh ngược trở về trước thời giải phóng.

Số khổ không thể trách xã hội, vận đen không thể oán chính phủ. Cô tự nhận mình xui xẻo.

La Phi biết tính tình Trịnh Thiên Dã xưa giờ luôn không tốt, cô lại bỏ đi như vậy, sợ đã chọc giận đến anh. Nhưng bất luận thế nào, nhần nhện là tốt nhất, nhất định phải nhặt lại công việc, phải cầm về hơn mười triệu tiền vi phạm hợp đồng kia.

Đến phòng tổng giám đốc, La Phi dè dặt gõ cửa phòng Trịnh Thiên Dã, đáp lại bên trong là tiếng nói lạnh đến nỗi không thể lạnh hơn, “Vào đi.”

Cơ thể La Phi run lên từng hồi, chậm rãi đẩy cửa bước vào, thấy Trịnh Thiên Dã tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn chăm chăm về phía cửa với vẻ mặt không có biểu hiện gì, hoặc là nói đang nhìn chăm chăm vào người vừa mới bước vào cửa là cô.

Cô hít sâu một hơi, bước vào, đóng cửa lại xong, đứng cách xa khúm núm mở miệng: “Tổng giám đốc Trịnh, lúc trước từ chức là do tôi xúc động nhất thời, tôi biết mình sai rồi, cho nên muốn quay về làm việc.”

“La Phi, em xem Hằng Thiên là chỗ nào?” Trịnh Thiên Dã sắc mặt lạnh lùng, thấp giọng nói.

La Phi khê cần môi: “Tổng giám đốc Trịnh, thật sự tôi không phải cố ý đâu. Xin anh hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa.”

Trịnh Thiên Dã nhìn thấy đáng vẻ rụt rè của cô, tự cho rằng đây là biểu hiện cô hối hận và bất lực, bỗng nhiên tâm trạng tốt hẳn lên, đắc ý nhếch miệng cười, nói: “Tôi biết em luyến tiếc tôi mà.”

Hả?!

La Phi mở to hai mắt ngẩng đầu nhìn về phía anh, sự việc giống như trở lại tình trạng hoang đường và khó hiểu như ban đầu.

Trịnh Thiên Dã ngoắc cô lại: “Mấy hôm nay tôi đều bị em làm cho tức chết. Chỉ giải quyết như vậy một lần thôi biết chưa? Nếu em còn làm loạn thế này, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em nữa đâu.”

La Phi không biết động tác của anh có ý gì, nhưng vẫn bất giác tiến lên phía trước, dừng lại trước bàn làm việc của anh.

Trịnh Thiên Dã vui vẻ nhìn cô: “Cho tôi đi?”

La Phi không rõ lắm nên hỏi lại: “Cho gì?”

“Số điện thoại và địa chỉ nhà mới của em đó.”

“Hả?!” Giờ phút này La Phi cũng không quản được nhiều chuyện, chỉ cần vị đại boss này có thể để cô quay về công ty, lấy lại hơn mười triệu tiền vi phạm hợp đồng kia là được. Vì thế, cô nhanh chóng thẳng thắn viết số điện thoại và địa chỉ của mình lên giấy ghi chú đưa cho anh.

Trịnh Thiên Dã nhìn thấy rất hài lòng, đột nhiên nhớ đến gì đó, lại chìa tay ra: “Đưa chìa khóa dự phòng của nhà em cho tôi.”

“Cái này... không cần đâu!” La Phi cảm thấy bản thân thật sự không thể nhún nhường hơn nữa.

Trịnh Thiên Dã bắt mắt lườm cô, vẻ mặt lạnh đi: “Tôi nói đưa tôi thì đưa đi, từ chối cái gì chứ.”

Người đang đứng dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu, La Phi vừa oán thăm, vừa không can tâm đưa chìa khóa nhà của mình cho anh.

La Phi vốn định sau khi quay lại, sẽ cùng Trịnh Thiên Dã đấu trí đấu dũng, độ sức với anh. Nhưng tâm trạng này của cô nhanh chóng biến mất không còn một mống.

Bệnh tình của Ngô Thân đột ngột chuyển biến xấu, cô nhận được điện thoại của mẹ Ngô Thần liền chạy đến bệnh viện thăm, lại nhìn thấy mẹ Ngô Thần ngất xỉu trong phòng bệnh. Mà sau khi người mẹ đơn thân này tỉnh lại, La Phi liền biến thành cọng rơm cứu mạng duy nhất của bà.

Nhưng La Phi đâu phải thần tiên, cô ngoại trừ lo lắng như bà, cũng bó tay không có cách nào.

Đang lúc hai người túc trực bên giường bệnh của Ngô Thần đang mê man, khi hết đường xoay xở, đúng lúc gặp được bác sĩ bệnh viện cùng viện trưởng Trương Cẩm Hoa đến tuần phòng.

Tất cả tâm tư của La Phi đều đặt hết trên người Ngô Thần, tất nhiên không để ý. Cho đến khi được một giọng nói khê gọi: “Xin hỏi cháu có phải là La Phi không?”

La Phi hoài nghi ngẩng đầu, nhìn thấy một nữ bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng, đang hỏi chính mình. Cô nhìn mặt của người phụ nữ này, cảm thấy hình như có hơi quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra là đã từng gặp ở đâu.

Nữ bác sĩ nọ thấy thế bèn khê cười: “Tôi là viện trưởng ở đây, cháu có thể gọi tôi là viện trưởng Trương hoặc bác sĩ Trương đều được.” Bà dừng lại một lát, nhìn qua Ngô Thần trên giường, lại hỏi: “Anh Ngô đây là bạn của cháu à?”

La Phi gật đầu, không biết vị viện trưởng này muốn làm gì.

“Bệnh tình của anh Ngô có hơi phức tạp, tâm trạng của mẹ anh ta cũng không được ổn định. Tôi nghĩ, nếu tiện, cháu có thể đến văn phòng của tôi, để thảo luận kỹ càng lại phương pháp điều trị cho anh ta.”

La Phi nhìn mẹ Ngô Thần, trông bộ dạng như sắp sụp đổ của bà, kéo tay cô mà nói: “Tiểu Phi, con đi nghe xem bác sĩ nói gì đi. Cô...”

La Phi biết bà không đành lòng nghe thấy mấy lời không vui, cô liền gật đầu, theo viện trưởng Trương đến văn phòng.

“Viện trưởng, viện trưởng biết cháu sao?” Vừa vào văn phòng, La Phi liền hỏi nghi vấn của mình, cô không quên lúc này vị viện trưởng này đã gọi thẳng tên cô.

Trương Cẩm Hoa mỉm cười: “Thời gian trước, tôi đã cùng bà nội của Thiên Dã đến Hằng Thiên gặp cháu.”

Não bộ La Phi sáng lên, nhớ đến người đi cùng với bà nội Thiên Dã ngày ấy, khi đó, bà không nói gì, xem cách ăn mặc như là một quý bà, lúc ấy La Phi đã nghĩ, có lẽ bà chính là mẹ của Trịnh Thiên Dã.

Mà người hiện tại trước mặt, trên người khoác áo blouse, tác phong chuyên nghiệp, không chút nào nhìn ra là bà chủ nhà giàu có.

Trương Cẩm Hoa nhìn ra nghi vấn của cô, cười cười: “Tôi là dì của Thiên Dã, cũng chính là mẹ kế. Mẹ của nó đã qua đời năm nó lên chín rồi.”

La Phi thoáng giật mình, cũng chỉ là thoáng qua thôi, lập tức nhớ đến mục đích chính của mình: “Viện trưởng Trương, cháu muốn biết bệnh tình của Ngô Thân.”

Trương Cẩm Hoa không nhanh không chậm ngồi xuống chỗ ngồi của mình: “Anh Ngô là bạn trai của cháu à?”

La Phi lắc đầu: “Chúng cháu đã chia tay, nhưng anh ấy ở chỗ này không có thân nhân nào khác, dù sao hai đứa cũng có tình cảm nhiều năm, cháu không mong muốn nhìn thấy anh ấy xảy ra chuyện.”

Trương Cẩm Hoa cười: “Mấy cô gái lương thiện như cháu bây giờ rất hiếm.” Bà ngừng một lát lại nói, “Tôi không phải là bác sĩ chủ trị của Ngô Thần, nhưng tôi vẫn nắm rất rõ bệnh tình của anh ta. Bệnh tình của anh ta bỗng nhiên chuyển biến xấu, phẫu thuật bây giờ là rất nguy hiểm, bởi vì phương diện này trong nước vẫn chưa hoàn thiện. Chúng tôi đã nói qua với mẹ anh ta, tỷ lệ phẫu thuật thành công có lẽ chỉ là 30%.”

Hàm ý chính là tỷ lệ xảy ra nguy hiểm chiếm 70%. La Phi hơi sốt ruột: “Không còn biện pháp nào tốt hơn sao?”

Trương Cẩm Hoa giơ tay làm động tác an ủi cô: “Cháu không cần gấp gáp, không phải không có khả năng giảm bớt rủi ro. Thật ra tôi có quen một chuyên gia nước ngoài về phương diện này, tỷ lệ phẫu thuật thành công loại này của đoàn bọn họ là 80%. Nhưng mà, mời người đó đến trung Quốc, e rằng hơi khó khăn.”

“Cần tiền đúng không? Không sao đâu ạ, muốn bao nhiêu cũng được, chỉ cần có thể cứu Ngô Thần.” La Phi gần như rống lên như ngựa, tiến lên bắt lấy tay bà.

Trương Cẩm Hoa khoát tay: “Không phải vấn đề tiền nong, mà vị chuyên gia này thật sự rất khó mời.”

Bây giờ, La Phi giống như đang bắt lấy cọng rơm cứu mạng, vội nói: “Viện trưởng, viện trưởng quen người đó mà, nhất định viện trưởng có cách mời người đó đúng không?”

Trương Cẩm Hoa cười cười, nhẹ nhàng lên tiếng: “Cháu là bạn gái của Thiên Dã mà, đương nhiên tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để giúp cháu.”

La Phi bỗng giật mình, vẻ mặt thoáng cứng đờ.

Sự thay đổi nho nhỏ này đương nhiên không thoát khỏi cặp mắt của Trương Cẩm Hoa, bà thử hỏi dò: “Không phải tôi đang hiểu lầm gì chứ? Lúc trước Thiên Dã nói sẽ dẫn cháu về nhà, nhưng lại không dẫn, sau đó có một thời gian tâm trạng của nó rất tệ. Chẳng lẽ hai đứa chia tay à?”

La Phi nghĩ, quan hệ giữa cô và Trịnh Thiên Dã thật sự là quá hoang đường, nếu viện trưởng Trương bởi vì Trịnh Thiên Dã mà giúp Ngô Thần, lẽ như giữa chừng phát hiện sự tình không phải như vậy, không chừng sẽ chữa tốt thành xấu. Huống hồ, cô cũng không muốn lừa gạt người khác, liền thành thật nói với bà: “Cháu và tổng giám đốc Trịnh không phải như mọi người nghĩ đâu ạ. Hoặc là nói, không phải như lời anh ấy nói với mọi người đâu ạ.” Mặc dù hơi khó mở lời, nhưng cô vẫn tiếp tục giải thích, “Cháu là cấp dưới của tổng giám đốc Trịnh, lúc trước vẫn bình thường không có chuyện gì, nhưng sau đó có một ngày, boss Trịnh đột nhiên cường bức cháu...”

Hai từ “sự thật” đúng là quá khó để mở miệng. Nói ra đều là thương tổn.

Đây là lần đầu tiên La Phi bởi vì không thể trút hết uất ức, có chút muốn trào nước mắt.

17. Chương 17: Vọng Tưởng Chung Tình

Chuyển ngữ: Pussycat

Trương Cẩm Hoa hoàn toàn không ngờ được chuyện sẽ như thế này. Bà hít sâu một hơi, nhú mày, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Ý của cháu là, cháu không phải giống như Thiên Dã nói, đã yêu thầm nó hai năm, nó bị cháu làm cho cảm động nên mới tiếp nhận cháu?”

La Phi gật đầu: “Cháu cũng không biết tại sao anh ta lại hiểu lầm cháu thích anh ta, cháu tự thấy mình chưa từng có một hành động ám muội nào cả. Hơn nữa, cháu cũng đang có bạn trai, thậm chí đã sắp kết hôn.”

Trương Cẩm Hoa nhú mày: “Bởi vì Thiên Dã đã làm ra chuyện này cho nên cháu mới chia tay với bạn trai?”

“Vậy thì không phải vậy, là giữa cháu và Ngô Thần xảy ra vấn đề.” La Phi lúc này mới phát hiện đã lạc đề, vội vàng trả lời vấn đề Ngô Thần: “Viện trưởng, mặc cho cháu và tổng giám đốc có quan hệ gì, cháu cũng cầu xin viện trưởng cứu Ngô Thần.”

Trương Cẩm Hoa nhìn chằm chằm gương mặt vô cùng lo lắng của cô, thoáng biểu lộ cảm xúc: “La Phi, tôi có thể cố gắng hết sức để cứu Ngô Thần, nhưng mà tôi cũng muốn cháu phải giúp tôi một việc.”

“Việc gì?” Há chỉ là một việc, mười việc đều có thể. Cô oán giận Ngô Thần, nhưng mà không thể phủ nhận mấy năm nay, anh đối với cô vô cùng tốt, cô không thể nào nhìn anh gặp chuyện không may.

Trương Cẩm Hoa thản nhiên nhìn cô, mở miệng nói rõ từng tiếng: “Ở bên cạnh Thiên Dã, làm bạn gái của nó.”

“Hả?” La Phi nhất thời không phản ứng kịp.

Viện trưởng Trương nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô, nhẹ nhàng cười: “Nói thẳng ra, tôi cũng không chắc là Thiên Dã có thật sự thích cháu hay không. Nhưng mà tôi biết trong thời gian nó tuyên bố quen với cháu thì rất vui vẻ. Tôi là mẹ của nó, tuy rằng không phải là mẹ ruột, quan hệ của nó với tôi vẫn không được tốt lắm nhưng tôi vẫn luôn hy vọng nó được vui vẻ.”

La Phi rốt cuộc biết bà ta đang nói cái gì, cô hít sâu một hơi: “Viện trưởng Trương, cháu có thể đồng ý với cô. Nhưng đây là lừa gạt, tổng giám đốc không phải là người đàn độn, cuối cùng sẽ biết ra. Nếu anh ta biết là cô kêu cháu kết giao với anh ta, cháu nghĩ quan hệ của anh ta và cô chắc hẳn sẽ càng tệ hơn!”

Trương Cẩm Hoa cười cười: “Trước hết cháu hãy nghe tôi nói hết đã. La Phi, cháu không cảm thấy rằng khi Thiên Dã ở cùng cháu, ý tưởng và hành vi của nó thật sự rất kỳ lạ, thậm chí không giống với một người bình thường?”

La Phi gật đầu, cô quả thật đã nghĩ như vậy. Có hơn một lần cô cảm thấy được Trịnh Thiên Dã đúng là một người bệnh thần kinh.

“Tôi có thể nói cho cháu biết, đây có thể là bởi vì nó đã mắc chứng suy diễn viễn vông rất nặng, cũng chính là triệu chứng của bệnh hoang tưởng.” Trương Cẩm Hoa nhìn thấy trên mặt La Phi lộ ra vẻ khiếp sợ, không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Năm Thiên Dã chín tuổi, nó và mẹ mình bị người ta bắt cóc. Sau đó, trong quá trình tìm cách giải cứu thì mẹ nó bị bọn bắt cóc giết ngay trước mặt nó. Tuy rằng nó sống sót nhưng lại bị kích thích quá độ, nảy sinh trở ngại tâm lý. Thời điểm tệ nhất, nó không nói chuyện với ai cả, không bước ra khỏi phòng mình, tay luôn nắm một con dao, khi ngủ cũng như vậy. Nó đã tiếp nhận tâm lý trị liệu trong khoảng thời gian rất dài mới sống như bình thường, nhưng sau đó tính tình lại thay đổi lớn, tính khí nóng nảy, âm trầm khó đoán, không tin tưởng bất cứ ai. Trước khi kết hôn với ba nó, tôi là hàng xóm của bọn họ, coi như là đã chứng kiến nó từ nhỏ đến lớn, nhìn thấy một cậu bé sáng sủa hoạt bát biến thành như bây giờ, tôi rất đau lòng.”

Lúc này La Phi không nói nổi một lời. Bệnh thần kinh là những lời cô hay mắng Trịnh Thiên Dã khi tức giận không chịu nổi, không ngờ lại nói trúng như vậy. Cô không cách nào ngờ được thường ngày thấy Trịnh Thiên Dã cao quý lạnh lùng, xa với không tới, vậy mà thần kinh thật sự có vấn đề.

Cho nên... những hành vi của anh ta từng khiến cho người ta khó hiểu, ví dụ như thường xuyên rửa tay, ngăn người thật lâu, hoặc là lăm bắm một mình... tất cả đều trở nên “hợp tình hợp lý”. Cũng ví dụ như, sự kỳ lạ trong chuyện anh ta bắt ép cô.

Chỉ cần tưởng tượng đến mình đã làm việc ột người bị bệnh tâm thần lâu như vậy, còn tự nhiên bị anh ta quần lấy, La Phi liền cảm thấy lạnh cả sống lưng, sồn tóc gáy.

Trương Cẩm Hoa đại khái là nhận ra sự lo lắng của cô, thông thả nói: “Cháu đừng sợ. Sau khi mẹ của Thiên Dã vừa qua đời thì quả thật vấn đề của nó rất nghiêm trọng. Nhưng từ từ thì tốt lên rồi. Người lớn chúng tôi thấy ngoại trừ tính tình của nó có chút nóng nảy thì học hành, công tác và giao tiếp với người khác đều rất bình thường, thậm chí cũng có thể gọi là nổi bật, chắc là nó thật sự không còn vấn đề gì nữa. Huống chi nó lại bài xích tâm lý trị liệu nên chúng tôi không tiếp tục cho nó gặp bác sĩ tâm lý. Nếu cháu không nói ra, tôi cũng sẽ không nghĩ đến nó còn có thể xảy ra vấn đề. Tôi muốn cháu qua lại với nó cũng vì

hy vọng nó có thể thoát khỏi tự kỷ.” Bà ta cười cười: “Không phải người ta thường nói sức mạnh tình yêu là lớn nhất sao?”

Mặt La Phi hơi đỏ lên: “Nhưng mà...”

“Cháu chỉ cần đóng tốt vai bạn gái là được, nếu ngày nào đó nó không muốn quen cháu nữa, cháu có thể ra đi không cần gánh vác, và chắc chắn cũng sẽ nhận được bồi thường đủ để cháu không cần phải lo toan nữa. Còn nếu như nó thật sự yêu cháu, tôi nghĩ cháu cũng nên thử xem. Thiên Dã cũng không phải là bị bệnh tâm thần bẩm sinh, bỏ qua một chút vấn đề trước mắt này, không phải nó là một đối tượng tuyệt hảo sao? Ba nó và bà nội đều là người văn minh tiến bộ, bao nhiêu năm nay chỉ hy vọng nó có thể vui vẻ hạnh phúc, xuất thân từ gia đình như thế nào cũng không quan trọng.” Trương Cẩm Hoa thấy cô mím chặt môi thì cười khê: “Nói thẳng ra, cuộc sống cá nhân trước đây của Thiên Dã có chút phóng túng, nhưng chúng chỉ là tin vụn, cho tới bây giờ tôi chưa thấy hay nghe chính nó nói đến. Cháu là người con gái đầu tiên nó muốn giới thiệu với gia đình, cho nên tôi mới có nguyện vọng này. Và tôi có thể bảo đảm với cháu, mặc dù thần kinh của Thiên Dã có vấn đề, nhưng nó tuyệt đối sẽ không bao giờ sử dụng bạo lực với phụ nữ.”

La Phi quả thật là lo lắng ở điểm này, cô có nghe nói người thần kinh có vấn đề, đa số sẽ có khuynh hướng bạo lực nhất định. Huống chi, cả ngày Trịnh Thiên Dã kia đều giống như con rồng phun lửa, làm việc dưới tay anh ta đã hơn một năm, thật nhiều lần rất lo sợ có khi nào lúc anh ta tức giận sẽ tát cô một cái xiềng niềng hay không?

Hơn nữa, chuyện mà anh ta đã làm đối với cô còn không phải gọi là bạo lực sao?

Nhưng mà nếu Trương Cẩm Hoa nói như vậy thì cô cũng sẽ không nghi ngờ chất vấn cái gì nữa.

Trương Cẩm Hoa thấy cô còn do dự thì nói: “Tuy rằng nói như vậy có chút không biết xấu hổ, nhưng mà chỉ cần cháu đồng ý với tôi ngay thì tôi bảo đảm sẽ tận sức chữa trị cho anh Ngô. Tôi biết rằng làm một bác sĩ mà đưa ra điều kiện trao đổi thì rất không có đạo đức nghề nghiệp. Thật ra, cho dù cháu không đồng ý, bệnh viện của chúng tôi cũng sẽ nhất định cố gắng hết sức chữa trị cho anh Ngô. Nhưng mà về phần vị chuyên gia nước ngoài kia thì tôi nghĩ là tôi không có nghĩa vụ gì phải giúp đỡ các người cả. Mỗi ngày bệnh viện đều có rất nhiều người bị bệnh nặng, năng lực của chúng tôi thật sự có hạn.”

Bà ta nói rất khéo léo, cũng không tính là uy hiếp hay dụ dỗ, chỉ nói sự thật mà thôi. Bác sĩ cũng chỉ là bác sĩ, không phải là thượng đế. La Phi suy nghĩ một lát, nghĩ đến Ngô Thần. Dù sao cô cũng đã bị ăn mất rồi, nên sẽ không quan tâm đến bị ăn nhiều hay ít, chỉ cần Trịnh Thiên Dã đừng phát tác bệnh thần kinh bạo lực với cô là được.

Vì thế cô rút cuộc cắn cắn môi: “Cháu đồng ý với cô.”

18. Chương 18: Hai Mắt Tối Sầm

Dịch: Thanh Dạ

Quay trở lại phòng bệnh, mẹ Ngô Thần ngẩng đầu nhìn cô với vẻ mặt vừa lo lắng lại mong chờ: “Phi à, viện trưởng đó nói như thế nào? Có cách nào tốt hơn phải không?”

La Phi cầm tay bà rồi an ủi: “Cô à, cô đừng lo quá, viện trưởng Trương nói là bà ấy sẽ giúp Ngô Thần liên lạc với chuyên gia nước ngoài chuyên về lĩnh vực này. Chuyện này chắc không có gì khó khăn đâu cô.”

Gương mặt suy sụp của mẹ Ngô Thần ngay lập tức nở một nụ cười vui sướng: “Viện trưởng đúng là người tốt mà, cháu quen bà ấy sao?”

La Phi gật đầu, cũng không định nhiều lời.

“Phi Phi à.....” Ngô Thần đang nằm trên giường bấy giờ mới tỉnh lại, trong miệng mơ màng cất tiếng gọi.

La Phi vội vàng chạy đến bên giường của anh ta: “Ngô Thần, anh thấy sao rồi?”

“Phi Phi à, lúc này anh vừa mới nằm mơ, trong mơ anh thấy em không cần anh nữa.” Con người trong lúc bị bệnh luôn yếu đuối, rất hay tự lừa mình. Ngô Thần gần như quên mất anh ta và La Phi đã chia tay nhau rồi.

La Phi giật mình: “Ngô Thần, anh đừng nghĩ quá nhiều nữa, em vẫn ở bên cạnh anh mà. Bác sĩ nói bệnh của anh chỉ cần làm phẫu thuật thì sẽ khỏi bệnh nhanh thôi.”

Nói thật ra, cô cũng đang tự lừa mình dối người. Cho dù Trương Cẩm Hoa có mời được vị chuyên gia đó, nhưng ai có thể đảm bảo Ngô Thần không xui xẻo mà dính vào hai mươi phần trăm kia.

Có lẽ do tình trạng bệnh chuyển biến đột ngột, cho nên Ngô Thần thích dính lấy La Phi hơn. Chỉ cần tỉnh lại, giây đầu tiên liền tìm kiếm bóng dáng của La Phi. La Phi cũng cảm thấy hơi buồn phiền, nhất là khi nghĩ đến mình vì tên khốn này mà phải giả vờ yêu Trịnh Thiên Dã, thật mệt mỏi mà, nhưng dù sao người ta cũng là người bệnh, đành phải chịu đựng cho đến tối mới rời khỏi bệnh viện.

Lê lết cả người mệt mỏi mở cửa nhà ra, La Phi lại nhìn thấy trong nhà có ánh đèn. Cô hoảng sợ, còn tưởng trong nhà có trộm, đang định tìm vũ khí rồi hét lên, thì nhìn thấy Trịnh Thiên Dã thông thả đi ra từ nhà vệ sinh.

Liếc nhìn dáng vẻ căng thẳng của La Phi, oán giận nói: “Chỗ của em là cái chỗ quỷ quái gì thế, cái nhà vệ sinh gì mà ngay cả lách người cũng khó.”

La Phi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại bắt đầu nổi giận, cái người này rốt cuộc muốn gì nữa đây, sao lại có thể tùy tiện ra vào nhà của người khác. Cô đang muốn nổi giận thì đột nhiên nhớ đến những lời mình đã hứa với Trương Cẩm Hoa ở bệnh viện, mà cô cũng đã đưa chìa khóa nhà mình cho anh rồi còn gì.

“Sao anh lại ở đây hả?” La Phi cố ý nói bằng giọng ôn hòa.

Trịnh Thiên Dã ngồi xuống trên chiếc sofa nhỏ: “Tôi gọi điện thoại cho em, nhưng em cứ khóa máy hoài, cho nên tôi mới đến xem thử xem em có xảy ra chuyện gì không.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, cau mày lại, “Sao lại muộn thế này, em đi đâu vậy?”

La Phi lấy điện thoại ra, màn hình tối đen, chắc hết pin rồi: “Tôi đến bệnh viện thăm một người bạn.”

“Ồ.” Trịnh Thiên Dã dường như chẳng có ý kiến gì với câu trả lời này, chỉ vỗ vào chỗ kế bên ghế sofa. “Ngồi xuống đi, chúng ta nói về vấn đề của em.”

Nói thật thì La Phi có chút sợ anh, vốn là tên có tính tình nắng mưa thất thường, mà bây giờ còn biết thần kinh của anh có vấn đề, thì lòng cô càng run sợ hơn. Do dự mà ngồi xê ra một chút.

Trịnh Thiên Dã bữu môi coi thường sự sợ hãi của cô: “Em lẽ mà làm gì, tôi có ăn em đâu.” Nói xong, anh vươn tay ra, kéo cô lại gần, để cô ngồi bên cạnh mình.

La Phi ngượng ngùng cười hì hì.

Trịnh Thiên Dã hừ một tiếng, nói với vẻ khinh thường: “Nhìn vẻ mặt chột dạ của em kìa, nói đi, lúc trước tại sao lại đột nhiên từ chức còn đổi số chuyển nhà, có phải em làm vậy vì muốn trốn tôi không?”

Tất nhiên La Phi không có cách nào nói câu nói thật lòng tìm đường chết “tôi muốn thoát khỏi tên thần kinh như anh” này, cô nghĩ một lát, nói: “Quan hệ giữa chúng ta tôi vẫn chưa chắc chắn lắm, cho nên...”

“Nói như vậy, thì bây giờ em chắc chắn rồi sao? Cho nên mới chủ động quay trở về đây.” Trịnh Thiên Dã nhếch môi mà diễn trai lên, tỏ vẻ khoái chí.

“Vâng.”

“Vậy em nói xem chúng ta có quan hệ gì hử?”

“Anh là bạn trai của em.”

Trịnh Thiên Dã nhếch môi lên, dường như đang hưởng thụ câu nói này. Quay đầu lại ôm cô vào trong lòng, hôn thật mạnh lên môi cô, rất lâu sau đó, mới buông cô ra, nói với vẻ dữ tợn: “Lần sau không được cãi kình với anh, bằng không anh sẽ đá em đi thật xa, để em không thể nhìn thấy anh nữa. Cho dù em có quỳ xuống cầu xin anh cũng vô dụng.”

La Phi thầm khinh bỉ, cô còn ước gì có thể ngay lập tức cút đi thật xa, mãi mãi cũng không gặp lại kẻ thần kinh này. Nhưng nghĩ đến những lời viện trưởng nói, cô đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Trịnh Thiên Dã hiềm khi nhìn thấy dáng vẻ giống như vợ nhỏ này của cô, trong lòng giống như kiến bò, cả người ngứa ngáy, cho nên lại đặt đầu của cô dựa vào cánh tay, rồi hôn lên môi cô, hôn qua rồi hôn lại.

La Phi nghĩ, bệnh thần kinh chắc không lây đâu nhỉ? Cô cảm giác mình cũng chút điên khùng.

Buổi tối ngày hôm đó, đương nhiên Trịnh Thiên Dã có lý do chính đáng ở lại nhà La Phi, trong mắt viết đầy mấy chữ to đùng “muốn làm chuyện đó”.

Mặc dù La Phi và anh từng có quan hệ, cũng mấy lần rồi, bây giờ cũng quyết định đóng giả bạn gái của anh. Nhưng trong lòng vẫn luôn có chút không thể chấp nhận được.

Lúc đầu cô lấy lý do không có dư dụng cụ vệ sinh cá nhân, không có quần áo thay để từ chối, nhưng Trịnh Thiên Dã lập tức móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện thoại kêu người mang đến. Cô chỉ biết lo lắng ngăn anh lại, nói với vẻ ấp úng: “Thực ra do em cảm thấy chúng ta như vậy có hơi quá nhanh.”

Trịnh Thiên Dã mất kiên nhẫn liếc cô một cái, cất điện thoại: “Sao em lại phiền phức vậy chứ, cũng đâu phải chúng ta chưa từng ngủ chung với nhau.” Nói xong, anh lại xoa tay, “được được được, em nói sao thì như thế đó.”

Giọng điệu tuy bực bội, nhưng trên mặt anh cũng không tỏ vẻ không vui, cầm lấy áo khoác, hăm hở đi ra khỏi cửa, trước khi đi, còn không quên nựng La Phi một lát.

La Phi đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần Ngô Thần phẫu thuật thành công, cô sẽ lập tức rời khỏi chỗ quỷ quái này, rời khỏi tên Trịnh Thiên Dã bệnh thần kinh này càng xa càng tốt, ở một hành tinh khác thì càng hay. Nói cô qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ cũng được, nhưng bắt cô qua lại với tên thần kinh này, cô làm không được. Cô cũng không phải thiên sứ hay chúa cứu thế gì đó, vì cứu vớt ác ma kia, mà hy sinh cả tuổi trẻ của mình. Hơn nữa, bằng lòng làm người phụ nữ của Trịnh Thiên Dã, ngoài kia có đầy, chỉ cần anh ta phẩy tay, thì có một đồng người đẹp kéo đến, xếp thành một hàng dài, người nào cũng vui vẻ bằng lòng, mắc mớ gì cô phải chịu sự giày vò này chứ.

Shakespeare từng nói: ước mơ là điều tốt đẹp, nhưng con đường thì lại ngoằn ngoèo.

La Phi sau khi tiễn ôn thần đi, cả ngày do lao lực quá nhiều, cho nên cô ngã nhanh xuống giường rồi chìm vào giấc ngủ. Không ngờ, giấc ngủ này lại không được ngon, gặp ác mộng liên tục, càng đáng ghét hơn nữa, trời vừa hửng sáng, cửa của cô lại vang lên tiếng va đập mạnh làm cô tỉnh giấc. Mở trừng mắt ra, còn tưởng nhà mình có trộm, thay quần áo, lê lết ra ngoài cửa nhìn xem ai.

Bạn La Phi vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn, thì hai mắt suýt chút tối sầm lại.

Thì ra, Trịnh Thiên Dã đang chỉ huy hai người thanh thiên, ôm thùng lớn thùng nhỏ chuyển vào nhà của La Phi.

Khó khăn lắm La Phi mới thoát khỏi tình trạng muốn té xỉu mà tỉnh táo lại, nắm chặt nắm tay để nén cơn tức giận, lịch sự lên tiếng hỏi người trong phòng khách: “Tổng giám đốc, anh đang làm gì vậy?”

Trịnh Thiên Dã vẫn đang chuyên chú chỉ huy mấy người kia nên không chú ý đến La Phi đã đứng trước cửa phòng ngủ. Khi nghe thấy giọng của cô thì vô thức quay đầu qua, thấy cô hai mắt nhấp nhem, vẻ mặt nghi hoặc thì nhường mày cười rồi bước nhanh tới, ôm lấy cô: “Anh biết em không muốn dọn qua nhà anh nên anh dọn tới nhà em rồi nè. Anh không chê nhà của em nhỏ xíu, có phải em rất vui không?”

19. Chương 19: Bị Ép Ở Chung

Dịch: Mon

**

Vui... về...?!!!

Phải nửa ngày sau La Phi mới có thể nói chuyện được. “Anh... anh dọn tới chỗ em?”

“Ừ.” Trịnh Thiên Dã gật đầu. “Chúng ta hòa hảo lâu thế rồi, đương nhiên phải ở chung một chỗ.”

“Hòa hảo.. lâu thế rồi?” Không phải La Phi chậm hiểu, mà là do thế giới của Trịnh Thiên Dã thay đổi quá nhanh.

“Đúng vậy, hôm qua em nói chúng ta làm thế thì quá nhanh, anh về nghĩ cả một đêm, cảm thấy em nói sai rồi. Em thấy đấy, chúng ta đã quen nhau hơn hai năm rồi, em lại luôn thầm thương trộm mến anh, anh cũng không từ chối em, chúng ta gần như là sớm chiều gặp mặt, đương nhiên là nên ở chung với nhau. Ở bên nhau mà đến hơn hai năm mới có quan hệ thì không nhanh chút nào, nói ra người ta còn cười cho ấy chứ. Chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ mới được, cho nên từ nay phải bắt đầu ở chung.”

Bên nhau hai năm trời?!!!

Ồ... chung...?!!!

Đầu La Phi ong ong cả lên, như là sắp vỡ ra. Nhưng cô không cách nào uốn nắn được tư duy của cái gã bị bệnh hoang tưởng này.

Cô cố nén cơn kích động muốn đâm vào mặt Trịnh Thiên Dã xuống, giãy khỏi vòng tay anh, quay người đi vào trong phòng ngủ, mở cửa sổ ra, hít thở thật sâu.

“Em làm gì vậy?” Trịnh Thiên Dã thấy khó hiểu với hành động của cô.

Cô rất muốn đi tự tử cho xong, La Phi thầm nhủ với bản thân.

Trịnh Thiên Dã thấy cô không lên tiếng thì rất phật ý. Anh bước tới đứng phía sau cô, dùng sức xoa đầu cô thật mạnh. Nhìn cái đầu bị mình làm thành tổ quạ của La Phi, cuối cùng cười hải lòng, rồi chạy ra chỉ huy mấy người dọn nhà. Không lâu sau lại vang lên tiếng quát tháo sai bảo của anh, cùng với tiếng văng dạ khúm núm của mấy người kia.

La Phi từ tầng ba nhìn xuống lầu, nếu không vì biết từ đây nhảy xuống không chết thì nói không chừng cô đã lao đầu xuống cho xong, để thoát khỏi cuộc sống hoang đường này.

Trịnh Thiên Dã quen sống an nhàn sung sướng, đương nhiên là cảm thấy mình hạ mình đến sống trong cái phòng nhỏ có ba chục mét vuông của La Phi là đã nhún nhường lắm rồi. Phòng thì không thể làm lớn lên nhưng đồ đạc trong nhà thì có thể đổi được.

La Phi không ngăn cản hành động của anh, cũng không có tâm trạng nào mà đi ngăn cản. Cô tìm đại thứ gì đó để ăn bữa sáng rồi đi làm trong sự bất mãn của Trịnh Thiên Dã, để Trịnh đại boss đang tràn trề nhiệt huyết kia và mấy nhân công ở lại căn nhà trọ mà cô vừa thuê không lâu.

Thật ra La Phi làm gì có tâm trạng mà đi làm, Hằng Thiên thì không thể ở yên được. Không chỉ Trịnh Thiên Dã mới làm cô phiền chết được mà vừa bước vào văn phòng, thấy ánh mắt tò mò trêu chọc cùng giọng điệu chua ngoa của một đám đồng nghiệp thì cô không thể chịu nổi.

Người khác đều ngưỡng mộ cô từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, cô bé lọ lem trở thành công chúa, nhưng làm gì có ai biết được gã hoàng tử kia căn bản là một tên bị bệnh thần kinh.

Cô giữ bí mật lớn nhất của Hằng Thiên, nhưng lại không thể bật mí với ai.

Ai cũng sẽ không tin Trịnh Thiên Dã có bệnh, nếu cô mà nói thế người ta sẽ cho là cô có bệnh mất.

Ở trong cái công ty mà ngay cả khi boss Trịnh nổi cáu cũng có thể được coi là đẹp trai chết người thì La Phi không dám hy vọng đám nhân viên đại diện cho trường phái mê trai này sẽ có năng lực phân rõ trắng đen trong chuyện của Trịnh Thiên Dã.

Tóm lại, trong mắt của mọi người, cô tính toán thâm sâu, thủ đoạn inh, cực kỳ may mắn nên mới câu được vị tổng giám đốc đẹp trai giàu có của Hằng Thiên.

Cô ngơ ngáo ngáo đi làm một ngày, điều may mắn duy nhất chính là hôm nay Trịnh Thiên Dã dồn hết tâm trí vào chuyện sửa sang nhà cửa nên không đi làm, cũng không gọi tới quấy rầy, khiến La Phi được thanh tĩnh một ngày.

Lúc tan ca, cô nhớ tới chuyện của Ngô Thần nên bắt xe đi thẳng tới bệnh viện.

Tình hình của Ngô Thần không được tốt lắm, La Phi nói với anh vài câu, lại an ủi mẹ anh một chặp rồi liền đi đến phòng làm việc của viện trưởng Trương.

Trương Cẩm Hoa nói cho cô biết ca phẫu thuật của Ngô Thần chắc là không có vấn đề gì lớn mới làm cho cô thoáng yên tâm.

Nói xong chuyện bệnh tình, Trương Cẩm Hoa bỗng nhiên cười và đổi đề tài: “Nghe nói hôm nay Thiên Dã dọn qua chỗ cháu rồi?”

La Phi ngẩn ra một lát rồi mới hoàn hồn lại, mặt thì lập tức hiện lên vẻ buồn bực.

Trương Cẩm Hoa tiếp tục cười, nói: “Tiểu Phi, tôi gọi thế cháu sẽ không để ý chứ? Sáng nay khi Thiên Dã nói nó muốn chuyển qua nhà cháu ở thì tôi và bà nội nó đều khuyên ngăn nó nhưng nó không nghe lấy một câu, không ăn sáng mà xách vali thu dọn hành lý, sai nhân công giúp nó dọn nhà. Từ nhỏ nó đã được sung sướng quen, ăn ở đều phải có người chăm sóc. Tôi biết cháu rất là khó xử, nhưng thời gian này phải làm phiền cháu rồi.”

“Đúng là cháu rất khó xử.” La Phi nhú mày nói thẳng. Cho dù cô cố thôi miên buộc mình phải ở bên Trịnh Thiên Dã, nhưng vẫn không thể tiếp nhận ngay chuyện anh lập tức dọn vào ở với cô. Đây đúng là hoang đường đến đỉnh điểm.

Trương Cẩm Hoa vẫn cứ mỉm cười. “Thật ra cháu không cần phải nghĩ nhiều quá, hãy thử thật lòng qua lại với Thiên Dã không được sao?”

Đương nhiên không được!

Đối với cô mà nói, trước kia Trịnh Thiên Dã chỉ là một cấp trên tính tình nóng nảy kỳ quái, sau đó là một tên tội phạm cường bức, bây giờ lại là một gã bị bệnh thần kinh.

Bất luận là thân phận nào đi nữa thì cô đều không thể thật lòng qua lại với anh.

Trương Cẩm Hoa thấy vẻ mặt kháng cự của cô thì trở nên nghiêm túc. “Chúng tôi đã tham khảo ý kiến của bác sĩ tâm lý, bởi vì Thiên Dã rất bài xích chuyện trị liệu tâm lý nên không thể cứng rắn ép buộc nó đi điều trị. Bởi thế bác sĩ đề nghị chúng tôi nên làm cho nó luôn giữ được trạng thái tâm lý vui vẻ thoải mái nhất, theo dõi thật kỹ những hành vi thường ngày của nó, nhìn xem chỗ nào có điểm bất thường. Bây giờ cháu là người gần gũi với nó nhất, tôi hy vọng cháu có thể giúp chúng tôi việc này.”

La Phi cười khổ. “Cô yên tâm, trong thời gian cháu đồng ý làm bạn gái của tổng giám đốc thì sẽ giúp cô lưu ý tình trạng của anh ấy, kịp thời báo cáo với cô. Tuy những chuyện anh ấy đã làm với cháu khiến cháu rất tức giận nhưng cũng biết anh ấy không phải xuất phát từ ác ý, cháu cũng không muốn trách tội anh ấy nữa. Cháu biết nỗi lòng của những người làm cha mẹ như cô, và đương nhiên cháu cũng hy vọng anh ấy có thể trở lại bình thường.”

Trở lại bình thường rồi thì chắc là sẽ không báo hại cô nữa mà đi tìm người khác để báo hại.

Trương Cẩm Hoa mỉm cười. “Cháu đúng là một cô gái lương thiện.”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa. Trương Cẩm Hoa nói “mời vào”, nhưng khi nhìn thấy người vào thì mặt khẽ biến sắc.

La Phi nghi hoặc quay đầu qua nhìn thì thấy Trịnh Thiên Dã mặt hầm hầm bước tới chỗ cô, hét cô rất dữ dội: “Tan ca không chịu về nhà, em chạy tới đây làm gì chứ?”

“Em...” La Phi nhất thời ngây người ra, không biết nên trả lời thế nào, cả buổi trời sau mới hỏi ngược lại: “Sao anh lại ở đây?”

Trịnh Thiên Dã nhú mày. “Anh đến đón em tan ca, thấy em lên xe đến bệnh viện nên đi theo. Đâu xe xong lên tìm em thì mới phát hiện em ở đây.”

Trương Cẩm Hoa đảo mắt nhìn hai người mấy lượt, xong hiểu ra và lên tiếng. “Thiên Dã, là do La Phi thấy trong người không được khỏe lắm nên mới đến bệnh viện kiểm tra.”

Bà rất hiểu tính cách đứa con riêng của chồng này, nếu để cho anh biết La Phi đến thăm bạn trai trước thì chắc chắn là sẽ giận sôi lên. Tuy rằng có thể anh sẽ không thừa nhận đó là bạn trai trước.

Trịnh Thiên Dã nghe Trương Cẩm Hoa nói thế thì sắc mặt mới hơi dịu lại. Anh đến trước mặt La Phi, hai tay nâng mặt cô lên, quan sát từ trên xuống dưới. “Em sao thế?”

Hành động của anh làm La Phi rất xấu hổ, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng cười khê đầy mờ ám của Trương Cẩm Hoa, cô gạt tay Trịnh Thiên Dã ra, buồn bực nói: “Em không sao, chỉ làm kiểm tra định kỳ thôi.”

Trịnh Thiên Dã như thở phào nhẹ nhõm. “Vậy bây giờ làm xong rồi chứ, xong rồi thì chúng ta về nhà.”

Nói xong, cũng không thèm chào hỏi Trương Cẩm Hoa mà kéo tay La Phi đi luôn.

20. Chương 20: Đêm Cuồng Nhiệt

Chuyển ngữ: nhoclubu

Đội La Phi được kéo quay về căn nhà cả ngày không ở của mình, vừa mở cửa ra, mắt cô sắp hồng mắt. Phòng trọ đơn sơ ba chục mét vuông, trong vòng một ngày, cứ vậy mà bị Trịnh Thiên Dã “dày vò” biến thành xa hoa mê người.

Thiết bị điện, đồ dùng trong nhà hoàn toàn thay mới, ngay cả đèn tuýp trên đỉnh đầu cũng được đổi thành đèn treo thủy tinh, phải nói là chột sáng lung linh, lấp lánh như sao trên trời.

La Phi quay đầu lại theo tiếng vặn khóa cửa răng rắc, nhìn cánh cửa được Trịnh Thiên Dã thay đổi một cách khó tin, chiếm hơn nửa cánh cửa là loại khóa chống trộm cực tốt và phức tạp.

Trịnh Thiên Dã vừa khóa cửa, vừa nói: “Cánh cửa này lúc trước của em cũng quá sơ sài đi, cạy đại một cái cũng có thể mở ra. Em không thấy mấy tên đàn ông sống bên cạnh nhà em sao, bộ dạng lăm la lăm lét, nhìn là biết chẳng phải người tốt. Một cô gái như em sống ở chỗ này, rất không an toàn biết không? Nhưng mà hiện giờ không sao rồi, đã có anh ở đây, nếu có người dám đến chỗ này làm bậy, anh sẽ đánh chết người đó. Nếu anh không có nhà cũng không hề gì, anh đã chuẩn bị cho em cánh cửa này, siêu đạo chích cũng không vào được.”

La Phi hồng mắt khi nhìn thấy anh mất hai phút mới đóng cửa xong, đây rõ ràng là một bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng bị hại mà!

Trịnh Thiên Dã quay đầu, thấy biểu hiện hồi hộp trên mặt cô, khóe miệng hơi gợn gợn lên, hôn lên trán cô một cái: “Em cảm thấy căn nhà hiện tại thế nào?”

La Phi nghiêm mặt: “Em có thể nói tục không?”

Trịnh Thiên Dã sững sốt, theo bản năng anh nói: “Không thể.”

“Vậy em không có lời gì tốt để nói.”

La Phi nói xong, nghiêng người đi về phía phòng ngủ. Quả nhiên, phòng ngủ cũng rực rỡ hẳn lên, ngay cả gối chăn ra giường đều được thay mới hết. Cô xoa huyệt thái dương đau nhức, đi mở tủ đồ của mình, cũng may là quần áo của cô không bị vứt đi.

Cô tiện tay lấy quần áo sạch để thay, chuẩn bị đi vào phòng tắm. Ai ngờ khi quay người lại, đã thấy Trịnh Thiên Dã, hai tay khoanh trước ngực tựa vào cạnh cửa phòng ngủ, như là một pho tượng thần giữ cửa đẹp đẽ đứng chắn ở đó, sắc mặt không tốt lắm.

La Phi không thèm quan tâm, chỉ liếc anh một cái rồi chuẩn bị lướt qua anh, ai ngờ anh đứng thẳng người lên, dứt khoát đứng giữa cửa, trực tiếp cản trở đường đi của cô.

“Em muốn đi tắm.” La Phi nhú mày, giương mắt, không kiên nhẫn nói.

Trịnh Thiên Dã không dao động, vẫn đứng tại chỗ, nói bằng giọng lạnh lùng: “Anh cảm thấy thái độ hiện giờ của em với anh rất có vấn đề. Anh rất mất hứng.”

Mất hứng? Người bị chứng ngại tâm lý mất hứng ư? La Phi nhất thời cảm thấy có hơi nghiêm trọng. Cô đảo mắt khắp phòng, lại nghĩ đến cánh cửa phiền phức kia, sợ bệnh tâm thần của anh phát tác sẽ làm ra chuyện gì bậy bạ, cô muốn chạy cũng không có chỗ chạy. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, một người bị bệnh tâm thần như anh tất nhiên không cần chịu trách nhiệm hình sự, người xúi quẩy cũng chỉ có thể là cô mà thôi.

Vì thế cô nghiêm mặt lại, rất cẩn thận nói: “Tổng giám đốc Trịnh, anh thấy em có vấn đề ở chỗ nào?”

Trịnh Thiên Dã nghiêm mặt: “Gọi tên anh.”

“Trịnh... Trịnh Thiên Dã.” La Phi rất biết nghe lời, nhưng chỉ hơi khó mở miệng.

“Là Thiên Dã.”

“Thiên... Thiên Dã.” La Phi thật sự rất muốn cắn đứt đầu lưỡi cho rồi.

Sắc mặt Trịnh Thiên Dã thoáng dịu đi: “Từ khi anh đồng ý ở bên cạnh em, em liền đối xử đặc biệt lạnh nhạt với anh, điều này khiến anh rất không hài lòng.” Nói xong, hình như nhớ thêm gì đó, lại bổ sung, “Quả nhiên chiếm được rồi thì không quý trọng nữa.”

Quý trọng ông nội nhà anh! La Phi thật rất muốn tặng anh một câu thơ tục.

Cô lẳng lẳng siết chặt nắm tay, nghĩ có lẽ người này có nói cũng không hiểu mà có đuổi cũng không đi, bệnh tình của Ngô Thần lại dựa vào người mẹ kế của tên thần kinh này.

Nhấn nhẹn chút đi, chờ Ngô Thần làm phẫu thuật xong, cô nhất định trốn xa được bao nhiêu thì trốn, không bao giờ lộn xộn với tên thần kinh này nữa.

La Phi cố nặn ra một nụ cười đặc biệt giả tạo, phát ra tiếng nói đặc biệt gượng gạo: “Thiên Dã à, nếu em có làm chuyện gì khiến anh mất hứng, cho em nói một tiếng xin lỗi với anh nhé, khoảng thời gian này em có hơi rối, cho nên thái độ có thể hơi kém một chút.”

Trịnh Thiên Dã làm ra vẻ vô cùng phóng khoáng và rộng lượng, giơ tay lên: “Không cần nói xin lỗi. Anh không phải người nhỏ nhen như vậy, tự em biết bản thân không đúng là được rồi, sau này đối xử với anh tốt một chút. Nếu không, lúc anh không cần em nữa, dù em có khóc lóc cầu xin thì anh cũng không cần.”

Hiện giờ, đối với những lời này của anh, La Phi nghe mãi cũng quen, im lẳng lẳng nghe xong, trong lòng cô liền sụp đổ, ngoài mặt lại chỉ có thể bày ra nụ cười giả tạo khúm núm mà thôi.

Trịnh Thiên Dã có chút hài lòng với thái độ nhận sai của cô, đương nhiên lách người, để cô đến phòng tắm, lại hảo tâm nhắc nhở cô: “Anh đã đổi bồn tắm có hệ thống mát xa, nếu em cảm thấy mệt mỏi, có thể ngâm mình trong đó.”

La Phi nghe anh nói, cửa phòng tắm mở ra, quả nhiên nhìn thấy một cái bồn tắm mới toanh chiếm vài mét vuông trong phòng tắm. Cô nghĩ mấy ngày nay cũng khá mệt mỏi, thần kinh liên tục căng thẳng, thật sự nên thư giãn một chút, không cần nghĩ nhiều liền mở nước, nằm trong bồn tắm.

Vẫn phải nói, bồn tắm này tuy lớn không lớn, nhưng hiệu quả thật sự không tồi, La Phi nằm ở bên trong, bất giác thanh tĩnh lại, mí mắt nặng dần, lại thoải mái ngủ thiếp đi.

Cô bị tiếng động thành linh xuất hiện trong nước đánh thức, mơ màng mở mắt ra, suýt chút nữa sợ đến cầm đầu xuống nước, may mà Trịnh Thiên Dã nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

“Anh... anh làm gì vậy?” La Phi mặt như đưa đám, mặc dù họ đã từng có thứ quan hệ thân mật nhất, nhưng không tính là quá quen thuộc đúng không? Cơ thể trần trụi như vậy nằm trong bồn tắm lớn thì giống cái gì chứ?

Trịnh Thiên Dã không trả lời cô, chỉ ngồi ở đối diện, mỉm cười nhìn thẳng vào cô.

Từ sau khi La Phi biết thần kinh của anh có vấn đề, giờ lại nhìn thấy nụ cười như vậy, chỉ cảm thấy sờn gai ốc, toàn thân nổi da gà, đây hoàn toàn là nụ cười đúng chuẩn bệnh tâm thần, kỳ dị mà khó hiểu.

La Phi thấy anh không lên tiếng, cũng không dám ở trong bồn tắm lâu hơn, cô nhanh chóng đứng dậy, tiện tay rút khăn tắm bọc lấy cơ thể, đang muốn bước ra, cả người bỗng nhiên nghiêng ngã, hóa ra là bị Trịnh Thiên Dã ở sau kéo lại, cả người cô ngã vào trên người anh.

Nước văng tung tóe, La Phi bị nước làm ờ mắt, cuối cùng mở mắt không được, tức giận la hét.

Lúc này, Trịnh Thiên Dã như cảm thấy đây là chuyện khá thú vị, anh cười ha ha, ôm lấy cô vào lồng ngực trần trụi của mình, nhắm thẳng xuống mặt cô mà hôn.

La Phi tránh không kịp, nhịp thở rối loạn, bị nước làm cho sặc, ho khan thật mạnh.

Lúc này Trịnh Thiên Dã mới buông cô ra, còn đặc biệt hảo tâm vỗ lưng cho cô, giúp cô nhuận khí: “Sao lại không cẩn thận vậy chứ? Thật không biết trước kia không có anh, em làm sao mà sống được nữa?”

Sống cái đầu nhà anh đó! La Phi vừa ho vừa chảy nước mắt, ông trời ơi mau mau đánh chết cô đi!

Đương nhiên lòng tốt của Trịnh Thiên Dã không đơn thuần là lòng tốt, tay để trên lưng La Phi rất nhanh liền thay đổi, lực nhẹ dần giống như đang vuốt ve. Da thịt La Phi mang theo hơi nước, đã sớm làm cho lòng anh nhộn nhạo.

Anh thấy cô ho không ngừng, nhưng hai má của người đang ho kia đã ửng đỏ, làm lòng anh ngứa ngáy khó chịu, dục vọng mãnh liệt thiêu đốt trái tim, dứt khoát một tay ôm lấy lưng cô, để cô dựa sát vào mình, một tay nâng giữ mặt cô, lại hôn xuống thật mạnh.

La Phi đã tắm qua, khiến Trịnh Thiên Dã cảm thấy hương vị của cô thật hết chỗ chê, vị nóng nóng ẩm ẩm trong miệng kia như mang theo đường mật, anh há miệng ngậm lấy cánh môi cô, đầu lưỡi luồn vào trong tử mĩ liếm mát.

Cơ thể hai người dựa sát vào nhau, La Phi ngồi ở bên hông Trịnh Thiên Dã, cô cảm nhận rõ ràng biến hóa dưới thân anh, cảm thấy xấu hổ và tức giận đan xen. Cả kích thích muốn cắn lưỡi tự tử cũng có.

Nhưng bồn tắm khá chật chội, La Phi hoàn toàn không tránh được, cũng không dám dùng sức, sợ chọc giận tên thần kinh đang trong giai đoạn động dục này. Cứ như vậy bị anh hôn đến hồng mắt, rồi sau đó cảm nhận được cơ thể mình bị anh tách mở từng chút một ở trong nước.

Nhưng vị trí như vậy tất nhiên không khiến Trịnh Thiên Dã thỏa mãn, anh hôn La Phi xong, liền thoáng buông mặt cô ra, xoay cô một cái, chuyển sang tư thế tiêu chuẩn ngồi trên người anh.

Thoáng chốc, boss Trịnh đã tìm thấy tư thế hoàn mỹ tuyệt vời. Hai tay anh giữ lấy eo La Phi, giúp cô phối hợp với chuyển động thân dưới của mình, toàn bộ cơ thể cô đều nảy lên trước tầm mắt anh. Chỉ cần thoáng ngẩng đầu, anh có thể hôn đến làn môi đỏ mọng hơi hé mở của cô, cúi đầu liền có thể ngậm lấy nụ hoa đào căng tròn đang nảy lên của cô.

La Phi đáng thương không dám mở mắt, sợ mở mắt ra sẽ nhìn thấy tư thế đáng xấu hổ đó, nhìn thấy ánh mắt phát ra dục vọng của Trịnh Thiên Dã kia.

May mà tư thế đã hoàn mỹ như vậy, cuối cùng cũng vẫn không thể thỏa mãn được tên thần kinh lửa dục đốt người này. Dù sao tốc độ chịu hạn chế, thoải mái thì thoải mái nhưng không thể thỏa mãn.

Trịnh Thiên Dã đứng dậy, thuận thế vớt La Phi từ trong nước lên. Lúc này La Phi vẫn còn đang ngây ngẩn, cứ để mặc anh lau qua loa ỉnh, bế về phòng ngủ.

21. Chương 21: Thiên Sứ Bị Gãy Cánh

Cực kỳ bi thảm! Hôm sau, La Phi tỉnh lại, cụm từ duy nhất mà La Phi nghĩ đến sau đêm đầu tiên ở chung với Trịnh Thiên Dã chính là thế.

Tuy rằng nằm bất động nhưng cô cũng có thể cảm nhận được toàn thân cực kỳ đau nhức.

Xoa cái trán đang bị nhức, La Phi lấy điện thoại di động ở đầu giường nhìn một cái. Trời đất ơi, mới đó đã hơn chín giờ rồi, cô giật mình ngồi bật dậy.

Nhưng mà vẫn không ngồi dậy được, bởi vì eo của cô đã bị hai tay của Trịnh Thiên Dã quấn quanh, khi đứng dậy thì bị một lực kéo, kéo trở lại trên giường.

Trịnh Thiên Dã bị tiếng động của cô làm cho tỉnh giấc, lim dim mở mắt nhìn. Lúc này anh không có chút nguy hiểm nào, cũng không quá dị như một người bị bệnh thần kinh, thật ra còn có chút trẻ con đáng yêu.

La Phi tức giận gạt tay anh ra: “Đã trễ giờ rồi, anh không đi làm sao?”

Tay của Trịnh Thiên Dã vừa mới bị gạt ra, giống như là cái vòi quần lên trở lại, ồm ồm nói: “Anh mệt, không đi làm.”

“Ngày hôm qua anh cũng không đi làm.” La Phi nói xong mới nhớ anh là ông chủ, tất nhiên có thể không đi. Nhưng mà cô thì không giống, một ngày còn giữ chức vụ thì đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm, vì thế cô lại gạt tay anh ta ra: “Anh không đi nhưng em phải đi.”

Lúc này trái lại Trịnh Thiên Dã không làm nũng nữa, đứng dậy, không biết từ đâu lấy ra điện thoại, bấm một dãy số, nói ngay trước mặt La Phi để cho cô nghe.

Nói chuyện điện thoại xong, anh thuận tay ném điện thoại xuống, kéo La Phi đang chuẩn bị xuống giường lại, cười ám muội: “Em xem, em cũng không cần đi. Anh không tin là em không mệt mỗi. Anh thì mệt chết đi được. Chúng ta phải nghỉ ngơi cho thật tốt!”

Nói xong thì ôm La Phi, vừa nằm xuống liền ngủ.

Đương nhiên La Phi cũng mệt mỗi, cả người đau nhức không có sức lực. Nhưng đã là giờ này rồi, thật ra có muốn cũng không ngủ được, hơn nữa bụng cũng rất đói.

Tiếng hít thở của Trịnh Thiên Dã ở bên tai dần dần nặng nề, cô nhẹ nhàng gạt tay anh ra, chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Rửa mặt, thay quần áo xong, dốc hết sức bình sinh, rốt cuộc mới mò tới được tới cái cửa lớn đang đóng kia, kéo cửa ra, bị cảnh tượng ở trước cửa làm cho sợ hãi.

Nguyên nhân là, có ba người đang đứng trước cửa nhà cô không biết từ khi nào, người dẫn đầu đang thiết tha nhìn cô, là một bà lão có gương mặt hiền từ, đứng phía sau bà lão là hai người phụ nữ trung niên khác.

“Tiểu Phi, Thiên Dã còn chưa ngủ dậy sao?” Bà lão thân thiết hỏi.

La Phi mở mắt nửa buổi mới chợt nhớ ra đã gặp qua bà lão này ở công ty lần đó, là bà nội của Trịnh Thiên Dã. Dù sao cũng là bề trên, La Phi không dám chậm trễ, vội vàng gạt đầu nói: “Anh ấy còn đang ngủ.”

Bà nội Trịnh cười ảm áp, đi thẳng vào cửa, quan sát trang trí ở trong nhà, gạt đầu hài lòng: “Tuy là hơi nhỏ chút, nhưng cũng không tệ lắm. Thiên Dã có thói quen hay soi mói, bà chỉ sợ nó không quen.”

Đương nhiên là không tệ, đây chính là do thằng cháu nội thích soi mói của bà tự mình sắp xếp.

Bà cụ nhìn xung quanh, mỉm cười kéo tay La Phi, ngồi xuống sofa: “Tiểu Phi, bà nội bất ngờ đến nhà, cháu sẽ không bực mình chứ?”

Bực mình thì chưa đến nỗi, nhưng mà bị giật mình chắc chắn là có. La Phi xấu hổ cười: “Không có, bà là bà nội của Thiên Dã, bà nội đến thăm Thiên Dã là chuyện đương nhiên.”

Bà cụ cười càng tươi hơn: “Bà nội thấy cháu đúng là một cô gái hiểu chuyện, Thiên Dã thích cháu, bà nội cũng thích cháu. Đây là lần đầu tiên Thiên Dã nhà ta dọn ra ngoài ở, nó là con trai một của nhà họ Trịnh, thương nó tuổi còn nhỏ đã phải mất mẹ cho nên trong nhà từ trên xuống dưới đều nuông chiều nó, chưa bao giờ bị uất ức nên ngay cả nhà bếp nó cũng chưa vào. Bà nội đến là muốn xin cháu giúp đỡ chăm sóc nó thật tốt.”

Rốt cuộc La Phi đã hiểu được vì sao Trịnh Thiên Dã có thần kinh không bình thường mà vẫn có thể có cuộc sống thật tốt cho đến hôm nay, chưa bao giờ bị đầu rơi máu chảy. Đó là bởi vì từ trước đến nay anh có một không gian riêng tùy ý muốn làm gì thì làm. Gia thế to lớn của anh đã tạo ra một thế giới ảo tưởng cho riêng anh, cho nên những gì anh cho là đúng thì chính là lẽ phải. Bởi vì cưng chiều anh nên làm tất cả những chuyện anh làm, đối với người trong nhà họ Trịnh mà nói, dường như đó là chuyện đương nhiên, thế cho nên ngay cả sự thất thường của anh ta cũng không bị phát hiện.

Cô không biết là Trịnh Thiên Dã quá may mắn hay là bất hạnh!

La Phi suy nghĩ một chút: “Bà nội, bà hãy yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Thiên Dã.”

Ít ra trước khi rời đi, cô sẽ thử chăm sóc người không tự biết là mình bất thường này.

Cô cũng không thể so đo quá mức với một người không được bình thường, người đáng giận tất nhiên cũng có chỗ đáng thương.

Khi La Phi phát hiện lòng mình đang thương hại Trịnh Thiên Dã thì giật nảy mình. Một người đàn ông sống trong thế giới lý tưởng của mình, không thiếu thốn thứ gì cả, cho dù là thần kinh có vấn đề thì cũng chẳng có gì để ột đứa xui xẻo như cô thương hại cả.

“Bà nội, sao bà lại tới đây?” Cuộc trò chuyện ở trong phòng khách đã đánh thức người ở bên trong, Trịnh Thiên Dã tùy tiện mặc bộ đồ ở nhà đi ra.

Bà cụ vừa thấy được cháu nội đã một ngày không gặp thì khuôn mặt nhăn nheo như nở hoa, cười với hai dãi ở đằng sau, phát tay ra hiệu: “Thiên Dã, bà nội kêu đầu bếp ở trong nhà nấu đồ ăn ngon mang đến cho cháu và Tiểu Phi. Thanh niên tuổi trẻ vẫn phải bồi bổ cơ thể.”

Hai bà dì mở hộp đồ ăn ra, đồ ăn và canh ở bên trong còn nóng hổi, trong nháy mắt mùi thơm đầy nhà.

Trịnh Thiên Dã vò vò tóc, nhìn hộp đồ ăn, bĩu môi: “Bà nội, sau này đừng phiền phức như vậy nữa, bà như thế này sẽ dọa Phi Phi sợ.”

La Phi nghe thấy hai tiếng “Phi Phi”, tim gan cũng run lên.

Bà cụ cười ha hả: “Được, được, được, bà biết cháu ngại bà nội quấy rầy thế giới của vợ chồng son, sau này bà nội ít đến là được. Nhưng mỗi cuối tuần đừng quên về nhà ăn cơm. Qua vài tuần sau là sinh nhật của cháu, bà nội cũng phải bắt đầu chuẩn bị.”

Trịnh Thiên Dã nhìn La Phi một cái: “Cám ơn bà nội, mỗi cuối tuần cháu sẽ mang Phi Phi về nhà ăn cơm.”

La Phi lặng lẽ liếc anh một cái.

Bởi vì La Phi đang bận suy nghĩ đến ca phẫu thuật của Ngô Thần nên sống chung với Thiên Dã cũng không đáng sợ như vậy. Cô chỉ hy vọng phẫu thuật của Ngô Thần thành công thì cô cũng có thể thành công rút lui, bất luận là Ngô Thần hay là Trịnh Thiên Dã, ai nấy cũng phải quay về nhà, tự ôm mẹ mình đi.

Chỉ trách là số mệnh của cô không tốt, gặp phải đàn ông mà người sau luôn khốn nạn hơn người trước. Thế nhưng, cô vẫn hy vọng là hai tên khốn nạn ấy, Ngô Thần còn sống khỏe mạnh, Trịnh Thiên Dã có thể trở lại bình thường vào một ngày nào đó.

Mỗi khi La Phi nghĩ đến điều này thì lại ‘ha ha’ tự giễu hai tiếng, nghĩ là mình nên về nhà soi gương cho thật kỹ, xem trên đầu có một vòng hào quang, phía sau có mọc ra hai cánh hay không? Chắc kiếp trước cô là thiên sứ bị gãy cánh, từ trên trời rớt xuống... một đồng phân.

Thật ra Trịnh Thiên Dã cũng không phiền toái như những gì cô đã tưởng tượng, tuy rằng mười ngón tay không dính nước, nhưng cũng không phải là cái loại làm biếng không giúp đỡ một cái gì. Ngược lại, dường như anh có thể ý thức chính xác trách nhiệm của đàn ông và đàn bà khi ở chung với nhau. La Phi nấu cơm, giặt quần áo thì anh lại giành rửa chén, vui đến quên trời đất. Dù có được nuông chiều thế nào đi nữa thì những chuyện này anh vẫn có thể làm. Mặc dù thần kinh của anh có vấn đề, nhưng đầu óc cũng không phải thật sự ngu ngốc.

Việc La Phi lo lắng nhất là chuyện buổi tối ở trên giường, ngoại trừ lần đầu tiên có chút mạnh bạo, sau đó thì cũng đi vào bình thường.

Buổi tối ngày hôm sau, khi lên giường, Trịnh Thiên Dã nhớ ra đã hai ngày mình không có đi làm thì cảm thấy hơi áy náy vì không biết cách tiết chế dục vọng của mình. Anh lẩm bẩm đọc một câu ‘Đêm xuân ngắn ngủi, trời lên sớm/Từ đây vua ra chậm buổi chiều[1]’ rồi chỉ ‘ăn hiếp’ La Phi một lần cho có lệ.

Từ đó về sau, mỗi ngày xem như là có tiết chế.

Việc này khiến cho La Phi thật sự thở phào nhẹ nhõm. Càng khiến cho cô ghen hờn chính là, sau khi cô nói những lời đại loại như con nít rất phiền phức thì Trịnh Thiên Dã cũng cảm thấy có lý, liền chủ động gánh vác trọng trách không tạo ra một sinh mệnh mới.

Tổng bộ của Hằng Thiên có hơn một ngàn nhân viên, một truyền mười, mười truyền trăm, chuyện La Phi là bạn gái của boss Trịnh trở thành bí mật mà người người đều biết. La Phi cũng lười đi phản bác. Cũng đã ở chung với nhau rồi, không thừa nhận thì là già mồm cãi láo, không nói cô là người yêu thì chẳng lẽ cô là tình nhân của anh ta?

Mình đã bị đủ nhục nhã rồi, không cần phải tiếp tục tự sỉ nhục mình.

Hơn nữa, đối với những đồng nghiệp trước kia luôn ngáng chân hay bắt chẹt cô, hiện giờ cô dựa vào thân phận bà chủ tương lai, trước khi rời đi sẽ ăn miếng trả miếng đủ, coi như là xả cơn giận bị đè nén.

Hiệu suất của Trương Cẩm Hoa bên kia rất cao. Sau hai tuần, đoàn chuyên gia nước ngoài đã đến.

La Phi không đi thăm Ngô Thần nữa, chỉ nghe nói phẫu thuật rất thuận lợi, nếu như không có biến chứng gì sau khi phẫu thuật thì căn bản là sống lâu trăm tuổi không thành vấn đề.

Câu nói tai họa lưu lại ngàn năm xem ra là không sai.

Ngô Thần bên kia đã được yên ổn, La Phi đương nhiên tính toán chuyện thối lui. Nhưng rốt cuộc lại không thể cưỡng lại lời cầu xin của mẹ Ngô Thần ở trong điện thoại, cuối cùng cô quyết định gặp người đàn ông si tình Ngô Thần một lần, nghe nói vì muốn gặp cô mà không chịu ăn cơm.

Buổi chiều tan ca, La Phi đến bệnh viện, đi vào phòng bệnh của Ngô Thần. Quả nhiên thấy ở tủ đầu giường của anh ta có một chén cháo nguội lạnh chưa hề động qua. Mẹ Ngô thì đang than thở ở bên cạnh, nhìn thấy La Phi thì lập tức giống như thấy cứu tinh, đi tới giữ chặt cô: “Tiểu Phi à, con mau khuyên nhủ Ngô Thần đi, nó làm thế nào cũng không chịu ăn cơm.”

La Phi nhìn đến người đàn ông gầy còm ở trên giường kia, một thời gian ngắn không gặp, vậy mà cảm giác giống như cách một đời, xa lạ đến ngay cả chính mình cũng cảm thấy đáng sợ. Cô không biết là tại mình quá lạnh lùng, hay là giống như lời của Ngô Thần, cô căn bản là không thương anh ta sâu đậm.

Ngô Thần vốn đang chập chờn ngủ, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt lơ đãng ảm đạm bỗng bừng sáng ngời lên, vươn tay giữ chặt La Phi ở bên giường: “Phi Phi, anh biết lỗi rồi, em tha thứ cho anh được không?”

La Phi cười nhạt, bởi vì biết rằng anh không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, chính mình cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, trước kia thương hại anh ta, giờ đây chỉ còn lại chán ghét. Cô hơi giễu cợt nói: “Ngô Thần, tôi đã quên hỏi, anh nằm viện lâu như vậy, cái người gọi anh là chồng cưng đâu?”

Ngô Thần ngẩn người: “Anh đã cắt đứt với cô ta từ lâu. Phi Phi, anh thật sự biết lỗi rồi, em quay lại có được hay không?”

“Ngô Thần, chúng ta sớm đã chấm dứt rồi.” La Phi muốn thoát ra, nhưng lại phát hiện một người vừa mới làm xong phẫu thuật có vài ngày, vậy mà sức lực lại không thể tưởng tượng nổi.

“La Phi!” Một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị của đàn ông bỗng bừng vang lên từ cửa.

[1] Nguyên văn: Đêm xuân khổ đoản nhật cao khởi/Tông thử quân vương bất tảo triều (Trích Trường hận ca của Bạch Cư Dị)

22. Chương 22: Người Đàn Ông Ngu Xuân

Dịch: Thanh Dạ La Phi vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Trịnh Thiên Dã đã xông vào, kéo cô ra, còn tức giận hét lớn vào người bệnh đang nằm trên giường: “Mày muốn chết hả? Dám đụng vào người phụ nữ của tao!”

Có thể nói đó là một bộ mặt dữ tợn cùng với khí thế hùng hục!

Ngô Thần là một người bệnh chỉ có thể nằm ở trên giường, bị khí thế của anh làm cho kinh hoàng, càng tỏ ra đáng thương hơn. Một hồi lâu cũng không nói tiếng nào.

Trịnh Thiên Dã tức giận liếc anh ta vài cái, rồi quay đầu nhìn La Phi, ra lệnh với cô: “Em nói với anh ta, sau này em không gặp lại anh ta nữa.”

Không cần anh nói, La Phi cũng đã quyết định cắt đứt với Ngô Thần rồi, hôm nay là lần gặp mặt cuối cùng, nhưng anh nói bằng cái giọng ra lệnh này, làm cho người ta thật khó chịu.

Nhưng vì để cho Ngô Thần không nghĩ đến cô nữa, cô vẫn kiên quyết nói: “Ngô Thần, sau này tôi sẽ không gặp lại anh nữa.”

Cô nói xong, thì Trịnh Thiên Dã thỏa mãn mỉm cười, khinh miệt nhìn người nào đó đang nằm ở trên giường, sau đó kéo cô, rời khỏi phòng bệnh với một dáng vẻ cao ngạo, trong phòng bệnh chỉ còn lại những cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của tất cả những bệnh nhân còn lại.

Vừa ra khỏi bệnh viện, Trịnh Thiên Dã bắt đầu oanh tạc. Ngồi ở trong xe, la hét với La Phi: “Em có ý gì đây, dám chạy đến đây gặp tên đàn ông đó, em muốn cảm sừng anh hả?”

Nếu không phải bây giờ La Phi nghi ngờ hạ sách qua cầu rút ván để trở mặt với anh là quá nhanh, hơn nữa anh còn là một kẻ bệnh tâm thần thì cô đã hét vào mặt anh rồi. Nhưng nghĩ lại, tức giận với một kẻ bị bệnh thần kinh dù sao vẫn là không sáng suốt.

Nhưng lý lẽ vẫn lý lẽ, bắt La Phi phải dịu dàng giải thích, đây cũng là một chuyện rất khó. Cho nên cô quay mặt đi, mở cửa sổ xe cho gió thổi vào.

Trịnh Thiên Dã bị cô chọc tức, đạp chân ga một cái, xe gào thét chạy trên đường.

La Phi kinh hoàng, mới nhớ đến tên này là người bị bệnh thần kinh. Để một người bệnh thần kinh lái xe, mười người hết tám chín người là kẻ giết người trên đường! Cô vẫn chưa muốn chết sớm đến vậy, cho nên quay nhanh người lại, nói nhỏ nhẹ: “Em với Ngô Thần không có chuyện gì hết, chẳng qua em đến xem anh ta có bị nguy hiểm gì đến mạng sống không thôi. Em chắc chắn với anh là em không có cảm sừng anh đâu.”

Cuối cùng mặt Trịnh Thiên Dã cũng ôn hòa một chút, giảm tốc độ xe, nhìn cô với vẻ nghi ngờ: “Tất nhiên anh biết rõ em sẽ không cảm sừng anh, em yêu anh đến vậy, làm sao có thể làm chuyện đó. Hơn nữa, cái tên ngu xuẩn nằm ở trong bệnh viện kia, làm sao có tư cách cướp người phụ nữ của anh chứ?”

La Phi im lặng liếc anh.

Trịnh Thiên Dã liếc lại cô, lại tăng tốc xe, hừ một tiếng. “Anh cũng không lừa em, bây giờ anh dẫn em đi, xem coi tên kia ngu xuẩn đui mù đến mức nào.”

Xe dừng lại trước một hộp đêm. Trịnh Thiên Dã xuống xe, kéo La Phi đi vào bên trong.

“Này! Anh dẫn em đến chỗ này làm gì hả?” La Phi nói lớn, hộp đêm này vừa nhìn là biết chỗ không tử tế rồi, cho dù nó rất tương xứng với tên ngựa đực Trịnh Thiên Dã này, nhưng cũng không có nghĩa nó phù hợp với loại con gái con nhà đài hoàng như cô. Thứ nhất cô không bán mình, thứ hai cô không bán tuổi trẻ, cả đời này sợ rằng ngoài chuyện sau này xui xẻo gặp lại tên đàn ông cận bã cho cô cơ hội đến bắt hai kẻ ngoại tình, thì không còn lý do nào khác để cô bước vào những chỗ như thế này.

Nhưng bây giờ lại bị Trịnh Thiên Dã kéo đi, nghĩ đến chuyện thần kinh anh không được bình thường, làm cho cô miên man nghĩ, anh sẽ không đưa cô đến chỗ này làm gì hay xem gì chứ?

Trịnh Thiên Dã cảm thấy có chút bức bối vì sự chống đối của cô, quay đầu nói với cô bằng giọng điệu cực ghê tởm: “Không phải nói dẫn xem đi xem tên ngu xuẩn nằm trong bệnh viện kia, mắt đui đến cỡ nào sao?” Nhìn thấy La Phi không chống đối nữa, tay anh dùng sức hơn, “em chỉ cần đi theo anh thôi, anh không bán em đâu.”

Nói đến vấn đề này, La Phi có thái độ nghi ngờ như thế nào, trước hết cũng chỉ có thể xem anh muốn làm cái quái gì.

Có một người trẻ tuổi từ cửa hộp đêm đi ra, cung kính mở cửa giúp bọn họ: “Ngài Trịnh.”

La Phi khinh bỉ trong lòng, quả nhiên Trịnh Thiên Dã hợp với những chỗ này, nhìn là biết ngay anh là khách quen mấy chỗ này mà, cái này có thể hiểu là phục vụ tận tình đến nỗi khách xem như là nhà.

Đương nhiên Trịnh Thiên Dã không biết La Phi đang oán anh ở trong lòng, mà La Phi cũng nghi oan cho anh rồi. Trịnh Thiên Dã từng đến chỗ này, nhưng nói là khách quen thì còn chưa đến mức đó, anh từng đến chỗ này vài lần với đám bạn bè, bởi vì có vài tên là khách quen thường trực chỗ này, trong đó còn có một tên là cổ đông lớn của nơi này, cho nên đám nhân viên kia rất có trách nhiệm nghề nghiệp và cũng có mắt nhìn, nên tự động sẽ âm thầm nhớ rõ vị Trịnh thiếu gia này.

Trên dãy hành lang dài bao quanh bởi những ánh đèn mê ly, La Phi bị kéo đến một đại sảnh lớn càng mờ ảo hơn. Đập vào mắt, đó là tiếng nhạc âm ỹ, rượu ngon gái đẹp đan xen nhau.

La Phi chưa từng đến nhưng cũng từng nghe nói đến những chỗ như thế này, trên hàng ghế dài, những tên đàn ông đang uống rượu cười đùa với những người phụ nữ lẳng lơ, cô cũng không ngu tới mức nghĩ những cô gái đó là vợ hay bạn gái của bọn họ, cũng sẽ không cho rằng các cô là tình nhân hay vợ nhỏ.

Nơi này là chỗ đặc biệt, đương nhiên sẽ có những người phụ nữ có chức vụ đặc biệt.

La Phi quay đầu nhìn đến nơi tụ họp những người làm nghề đặc biệt, đầu óc ngây ngốc trong chốc lát.

Cho đến khi Trịnh Thiên Dã đẩy cô, nạt một tiếng: “Em nhìn thấy chưa, cái tên ngồi dựa vào tường ngồi ở hàng ghế số ba vừa uống rượu vừa ôm ấp đàn bà không?”

Ánh đèn bên trong đại sảnh quả thực tối và mờ ảo, La Phi nghe anh nói, nhìn hồi lâu, mới nhìn thấy người con gái anh nói. Nhưng anh kêu cô nhìn người phụ nữ sa đọa đó là gì?”

Trịnh Thiên Dã lại đung cô: “Nhận ra không?”

La Phi cảm thấy mình có nên thẹn quá hóa giận không.

Mặc dù cô không kỳ thị nghề nghiệp, nhưng là một người phụ nữ con nhà đảng hoàng, lại phải dính líu với một người phụ nữ lẳng lơ, vẫn làm cho cô có chút bực bội.

Trịnh Thiên Dã nhìn thấy cô im lặng không nói, đáng vẻ không thể tin được, nên mở miệng nói lần nữa: “Đừng nói em không biết cô ta nhé?”

“Em tại sao phải biết cô ta?” La Phi bực bội trả lời anh.

Mặc dù Trịnh Thiên Dã không thừa nhận Ngô Thần là bạn trai cũ của cô, nhưng La Phi không nhận ra người tình của bạn trai cũ, vẫn làm cho anh có chút bất ngờ.

Anh lắc đầu nghĩ, cô gái này quả nhiên đầu óc không được sáng suốt mà, cũng may gặp được anh, nếu không anh không biết cô sẽ bị người ta lừa đến mức nào. Nghĩ như vậy, trong lòng bỗng chốc có chút tự hào về mình.

Anh mang theo cảm giác tự hào về chỉ số thông minh ưu việt của mình kéo tay La Phi: “Em nhìn lại lần nữa xem nào? Nhìn cho kỹ vào, em từng gặp qua cô ta chưa?”

Vì thế ánh mắt của La Phi nhìn xuyên qua ánh đèn mơ ảo, nhìn kỹ thêm lần nữa. Lần này, quả nhiên cô đã nhận ra.

Cô lục lại ký ức của mình, liền nghĩ ra mình đã từng gặp người phụ nữ này. Nếu không lầm, thì cô ta chính là người ngày đó gọi Ngô Thần là ông xã.

Cô nhớ rõ từng nghe Ngô Thần nói, người phụ nữ này vì cuộc sống bức bách, bị ép đến hộp đêm làm việc, bây giờ nhìn thấy cô ta như vậy cũng không có gì lấy làm lạ.

Mà lúc này, cô đột nhiên nghĩ đến, khoảng thời gian Ngô Thần bị bệnh, người phụ nữ này không hề xuất hiện. Nghĩ đến những lời Ngô Thần nói, hai người đã cắt đứt quan hệ từ lâu, có lẽ cô ta cũng không biết anh bị bệnh nặng.

Cô không biết tại sao Trịnh Thiên Dã biết người phụ nữ này, vì sao kéo cô đến xem người phụ nữ này chứ? Đúng rồi nha, anh nói là anh muốn cho cô biết Ngô Thần ngu xuẩn đến cỡ nào? Cũng đúng, nhìn người phụ nữ lẳng lơ này, thì biết ngay mắt Ngô Thần đui mù đến cỡ nào. Nhưng mà, cô đã biết từ lâu rồi, nên một chút bất ngờ cũng không có. Được chưa nào?

Đang nghĩ thế, người phụ nữ đó dìu người đàn ông bên cạnh, đi thẳng đến hành lang.

La Phi vẫn chưa phản ứng lại, thì người đã bị Trịnh thiên Dã kéo đến đến một chỗ khác.

Cho đến khi đi vào một gian phòng, nhìn thấy một loạt máy vi tính, mới biết cô bị kéo vào phòng giám sát. Cậu bảo vệ trong phòng giám sát, vừa nhìn thấy Trịnh Thiên Dã, liền cung kính gọi ngài Trịnh, rồi tự mình lùi qua về phía sau, bước ra khỏi cửa.

“Anh muốn làm gì hả?” La Phi bỏ tay anh ra, bực bội nhìn thái độ kỳ lạ của Trịnh Thiên Dã.

Trịnh Thiên Dã nhún vai, chỉ vào những màn hình máy vi tính, nói: “Em nhìn đi.”

La Phi nhìn về phía màn hình máy vi tính, trên đó hiện ra hình ảnh một căn phòng. Cô nghĩ đó là một gian phòng nào đó ở trong hộp đêm, đang định hỏi Trịnh Thiên Dã muốn giở trò quỷ gì, thì lại thấy trong phòng có một đôi nam nữ..

Về khả năng phân biệt người của La Phi, vẫn có một chút. Gần như trong nháy mắt, thì đã nhận ra đó người phụ nữ và người đàn ông lúc này.

Cũng ngay trong một giây cô nhận ra đó, thì đôi nam nữ cô cho là bình thường liền trở thành đôi cầu nam nữ, hai kẻ ôm nhau găm nhắm nhau.

Phong cách táo bạo, hành động dửng mẫn, bầu không khí nóng bỏng, La Phi nhìn đến buồn nôn.

Quá ghê tởm, cực kỳ ghê tởm, ghê tởm cùng cực, ghê tởm muốn chết.

Cô trừng mắt nhìn Trịnh Thiên Dã: “Xin lỗi anh nha, em không có sở thích đó.”

Trịnh Thiên Dã nở một nụ cười khinh miệt: “Em đừng vội, tiếp tục xem đi.”

Nói xong, không biết anh gõ gì trên bàn phím, máy vi tính lại phát ra tiếng.

Cũng may đôi cầu nam nữ đó không còn tiếp tục làm chuyện hăng hái kia nữa, chỉ ôm nhau ngồi trên ghế sofa, mở một bình rượu, chơi đùa với nhau. Bằng không La Phi sợ rằng mình phải làm chuyện kia, chẳng những phải tự móc mắt, mà còn phải tự hủy lỗ tai mất.

Hai người ở trong màn hình dừng làm việc kia, La Phi cũng bình tĩnh lại.

Có lẽ tò mò và nhiều chuyện là bản tính trời sinh của phụ nữ, mặc dù đôi cầu nam nữ này chẳng dính líu gì tới mình, nhưng La Phi cũng có chút hứng thú, muốn rình coi đôi cầu nam nữ này.

Tiếng nói chuyện của đôi nam nữ đó, phát ra rõ ràng.

“Lộ Lộ à, lâu rồi không gặp em nha, nghe nói lúc trước em tìm được ông xã rồi mà? Không lẽ không muốn làm người lương thiện sao?”

“Ông xã gì chứ? Anh Trương đây mới là ông xã của Lộ Lộ nha.”

“Hay cho cái miệng ngọt của em, nhưng anh nghe chị em của em nói, tên ông xã đó của em là thành phần tri thức tốt nghiệp đại học danh tiếng mà, đối xử với em rất tốt, nghe hoàn cảnh em tội nghiệp, còn đưa em đi học bổ túc mà.”

“Thành phần tri thức tốt nghiệp đại học danh tiếng gì chứ, chẳng qua chỉ là chỉ là tên đàn ông vô dụng lừa gạt người phụ nữ của hắn để ăn vụng thôi. Em giả bộ nói hoàn cảnh đáng thương thế, anh cho rằng người ta tin sao, chẳng qua chỉ ỉn cái cố để ăn vụng thôi. Lúc còn muốn ngủ với em, đối xử với em tốt lắm nha, nhưng khi bị bạn gái phát hiện quậy ột trận, thì lập tức hoảng sợ, cũng may em không đặt cược lên loại người như thế. Nghe nói gần đây anh a bị bệnh nặng, cũng may em chuồn lẹ, bằng không em bị vạ lây rồi. Vẫn là ông xã Trương tốt nhất.”

“Ha ha ha, Lộ Lộ đúng là một tiểu yêu tinh thông minh mà.....”

Nhìn thấy đôi cầu nam nữ muốn dây dưa với nhau nữa, Trịnh Thiên Dã ấn cạch một tiếng, màn hình vụt tắt. Quay đầu nhìn về mặt bình tĩnh của La Phi.

La Phi vẫn nhìn chằm chằm màn hình đã tối đen kia, một lát sau, mới phản ứng lại: “Sao tắt rồi?”

Trịnh Thiên Dã cười nhạo một tiếng: “Em muốn xem biểu diễn trên giường đến vậy sao? Quay về chúng ta tự diễn là được rồi.”

La Phi ngẩn người, trên mặt bỗng dưng hơi đỏ lên, nhỏ tiếng xì một cái.

Trịnh Thiên Dã nhìn thấy dáng vẻ thẹn quá hóa giận của cô, cười to ha ha, đi đến, nâng cầm cô lên, hôn thật mạnh lên môi cô, mặt mày sung sướng nói: “Nhìn ra tên ngu xuẩn nằm ở bệnh viện kia, ngu xuẩn biết bao nhiêu chưa? Anh ta mang cái mác tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, thế mà lại bị người đàn bà nhỏ bé kia lừa. Cũng đúng thôi, anh thấy anh ta giống y như những gì cô ta nói, đàn ông mà! Ngoài mặt thì nói là đồng cảm, chẳng qua chỉ tìm ính một cái cớ để ăn vụng thôi.”

La Phi cau mày: “Anh có thể đừng nói chuyện khó nghe đến vậy không?”

Về mặt Trịnh Thiên Dã xụ lại, có chút hờn giận: “Sao nào, còn muốn bảo vệ tên đó hả? Anh chỉ muốn em nhìn rõ sự thật, đập tan mọi hy vọng đi. Để em toại nguyện làm người phụ nữ của anh, đừng có đứng núi này trông núi nọ với tên đàn ông kia. Chỉ cần ngoan ngoãn một lòng với một mình anh thôi, biết chưa hả?”

La Phi tự động gạt bay những lời anh nói, nghĩ đến những lời người phụ nữ tên Lộ Lộ đó vừa nói, mặc dù có chút ghê tởm. Nhưng trong lòng đột nhiên có chút thoải mái.

Ngô Thần vì chính mình đã biện bạch vô số lần, anh ta nói anh ta không yêu người phụ nữ kia, chẳng qua đồng cảm với hoàn cảnh của cô ta mới ở bên cô ta. Thậm chí cô còn tin tưởng lời nói của anh ta, bởi vì ở trong nhận thức của cô, Ngô Thần luôn là một người hiền lành.

Sau khi Ngô Thần ngoại tình, cô luôn nghi ngờ chính mình, có phải cô làm một người bạn gái rất tồi tệ, cho nên bạn trai mới ra ngoài dúi dằm chăm sóc người khác không nhỉ.

Nhưng cuối cùng cô cũng hiểu ra, Ngô Thần có ngu hơn nữa, cũng không thể không nhìn ra những lời nói dối của cô gái đó, cũng không thể không nhìn ra cô gái kia giả vờ dúi dằm, Đồng cảm chẳng qua chỉ là một cái cớ, một cái cớ dùng để nguy trang việc ngoại tình bên trong vẻ hiền lành, chẳng qua chỉ là lừa mình dối người để thỏa mãn ham muốn của mình thôi.

Ngô Thần không phải mất mù mà đi thích cô gái đó, chẳng qua đó là bệnh chung không kiểm soát được người anh em bên dưới của người đàn ông thôi. Chẳng qua anh ta tồi tệ hơn những người đàn ông khác, bởi vì ngay cả chính mình cũng không dám đối mặt.

Giây phút đó, cuối cùng La Phi chối bỏ tất cả những tình cảm gần đây năm của mình, người đàn ông bình thường so với những người đàn ông đẹp mã nhiều tiền càng đáng tin hơn.

Ngô Thần không đui mù, mà do mắt cô đui mù thôi.

23. Chương 23: Bệnh Nhân Đáng Ghét

Dịch: Mon

Sau khi từ hộp đêm trở về, Trịnh Thiên Dã phát hiện La Phi ngày càng lạnh nhạt với mình. Anh cảm thấy cô gái này đúng là cực kỳ đáng giận. Thích anh lâu như thế, nhưng một khi có được thì lại không biết quý trọng. Lẽ nào anh cũng phải bắt chước cái tên ngu xuẩn trong bệnh viện, diễn một màn khổ nhục kế?

Trên thực tế, La Phi cũng cảm thấy chiêu qua cầu rút ván của mình quá rõ ràng, từ sau khi ca phẫu thuật của Ngô Thần thành công, cô liền không còn tính nhẫn nại để tiếp tục diễn kịch với Trịnh Thiên Dã nữa. Sau khi bị anh dẫn đến hộp đêm để biết Ngô Thần đáng khinh như thế nào thì cô càng muốn lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái đã khiến cuộc đời cô trở nên be bét thế này.

Ra đi là điều tất yếu, nhưng phải làm thế nào để bàn giao công việc của mình, rồi sau đó định đi đâu thì phải nghĩ cho kỹ, mọi chuyện phải sắp xếp cho thật chu đáo.

Cô muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái khiến cuộc đời cô rối lung lên, rời xa Ngô Thần trong quá khứ, cùng Trịnh Thiên Dã của hiện tại, bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng không phải cô đi lưu vong, nên không thể để mình quá chật vật thê thảm.

Vài ngày như thế trôi qua, đến buổi tối, La Phi leo lên giường là ngủ ngay như thường lệ. Trịnh Thiên Dã tắm rửa xong, cũng leo lên giường, nhìn cô gái đang ngủ mê man, đôi mày anh tuấn khẽ chau lại, lộ vẻ bất mãn.

Lại thế nữa!

Mấy ngày nay, anh vẫn làm theo tiêu chuẩn của một người bạn trai dịu dàng chu đáo, không đánh thức cô dậy hay quấy rầy cô. Nhưng bây giờ anh đưa tay tính nhẩm thì đã bốn ngày trời mình và bạn gái không thân thiết với nhau.

Nói sao đi nữa thì hiện nay bọn họ cũng đang ở trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, tần suất như thế đương nhiên là khiến anh cực kỳ không hài lòng, đúng hơn là rất bất mãn.

Nghĩ như thế, máu nóng bốc lên não, Trịnh Thiên Dã cởi sạch sẽ, chui vào trong chăn, hai bàn tay cũng không chịu an phận mà mò vào trong áo ngủ của La Phi.

La Phi vốn đang giả vờ ngủ để tránh phải thân thiết với Trịnh Thiên Dã, bây giờ bị hai bàn tay của anh sờ soạng khắp người, lúc đầu còn cố mà chịu đựng, nhưng khi bàn tay ấy sờ soạng trên ngực xong, dời xuống vùng đất cấm bên dưới thì cuối cùng cô không nhịn được nữa, khẽ nhúc nhích người một chút.

Trịnh Thiên Dã thấy cô có động tĩnh thì tay không ngừng động dậy, đồng thời miệng cũng không nhàn rỗi, dán sát vào sau cổ La Phi, bắt đầu hôn thật nhẹ.

La Phi cảm thấy giống như có kiến bò qua, khiến cả người cô trở nên tê dại, ngứa ngáy. Tinh thần và thể xác của phụ nữ là không thể tách rời, cho dù cô và Trịnh Thiên Dã đã có nhiều lần thân mật nhưng lần nào cũng khiến cô sồn da gà, không được tự nhiên. Cho dù thân thể phản bội lý trí, có sự khoan khoái nhất thời nhưng phần nhiều là sự chán ghét và tức giận bản thân mình.

Lần này, Trịnh Thiên Dã giống như tên đã trên cung chờ bắn. Khi anh cởi quần áo của cô ra, đè lên người cô, hôn lên môi cô thì La Phi bỗng nhiên mở to mắt, đẩy bật anh ra giống như là được thần giúp sức.

Trịnh Thiên Dã không kịp đề phòng, suýt nữa là lọt xuống giường.

La Phi ngồi bật dậy, nhìn anh đầy phẫn nộ. Trong khoảnh khắc ấy, cô rất muốn mang những uất ức phải chịu trong thời gian này cùng những lời thô tục muốn mắng chửi anh bộc phát hết ra ngoài. Cô muốn nói với anh, cô không thích anh một chút xíu nào; nói với anh rằng anh là một người bị bệnh thần kinh, phải đến bệnh viện khám. Thậm chí nói với anh, cô muốn giúp Ngô Thần chữa bệnh nên mới giả vờ tốt với anh.

Nhưng khi nhìn gương mặt ngơ ngác không hiểu gì và có chút tức giận của Trịnh Thiên Dã, cuối cùng cô cũng cố mà nhịn, chỉ rầu rĩ nói: “Hôm nay em hơi mệt, không muốn làm chuyện đó.”

Trịnh Thiên Dã ngẩn ra, sắc mặt hơi dịu lại, như là thở phào một hơi. “Không muốn thì thôi, làm gì mà dữ như thế?”

Nói xong, bày ra vẻ ‘anh rất độ lượng, không so đo với em’, rồi leo lên giường xoa đầu La Phi. “Vậy em ngủ đi, anh đi tắm cái đã.”

La Phi thấy anh vừa tắm xong giờ lại muốn đi tắm nữa thì nghĩ đúng là bệnh thần kinh tái phát, cô uể oải ừ một tiếng rồi, nghĩ rằng phải cố mà nhịn, chứ so đo với một tên đầu óc có vấn đề thì chỉ có thể chứng minh đầu óc mình cũng có vấn đề mà thôi.

Trịnh Thiên Dã – người đầu óc có vấn đề – đi tắm rửa, nhưng không phải do bệnh thần kinh tái phát, mà là muốn đi an ủi người anh em đang rục rịch ngóc đầu dậy kia bình tĩnh một chút.

Bây giờ đang là mùa thu, nước lạnh ban đêm đã làm cho sự nóng bức khó chịu trên người Trịnh Thiên Dã tan biến. Nhưng khi anh mang hơi lạnh về lại phòng ngủ thì đúng lúc hắt xì một cái như ước nguyện.

Đêm nay, câu phản ứng dây chuyền đã ứng nghiệm một cách hoàn mỹ trên người Trịnh Thiên Dã. Sau cái hắt xì đó là nghẹt mũi, nóng sốt, khó khăn lắm mới trần trọc đi vào giấc ngủ được. Sáng hôm sau thức dậy, Trịnh đại boss đã hoàn toàn bị bệnh.

La Phi bị cái lò lửa bên cạnh làm cho thức giấc.

Cô lồm cồm bò dậy, nhờ những tia sáng lờ mờ mà nhìn qua, suýt nữa là giật mình rớt xuống giường. Mặt Trịnh Thiên Dã đã đỏ bừng lên, giống như là vừa trong lò hấp bước ra vậy.

La Phi lay anh dậy: “Anh bị sao thế?”

Anh mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ cảm thấy cả người đều khó chịu, đầu cũng mờ mịt, nhìn thấy La Phi thì không không nghĩ ngợi gì cả, chỉ gơ hai tay ra ôm lấy eo cô, thì thào: “...khó chịu quá.”

La Phi đưa tay sờ lên trán anh, sau đó lập tức giật mình. “Anh bị sốt rồi, mau dậy đi, chúng ta đến bệnh viện.”

Trịnh Thiên Dã không chịu buông tay ra, càng ôm chặt lấy cô, nũng nịu hết như một đứa trẻ. “Không đi, em lấy cho anh ít thuốc là được.”

La Phi nhú mày nhìn tình trạng của anh, thấy cũng chỉ giống như bị cảm, cũng không quá nghiêm trọng thì đứng dậy lấy thuốc cảm cho anh.

Có lẽ là biết anh bị bệnh thần kinh nên La Phi không thể tức tối hung dữ gì với anh. Chỉ hận mình xui xẻo tới tám đời, bị một gã thần kinh quẩn lầy.

May mà hộp thuốc dự phòng trong nhà La Phi cũng coi như đầy đủ, thuốc cảm hay thuốc hạ sốt đều có cả. Cô lấy thuốc ra, rồi đi rót nước, mang về phòng ngủ.

“Dậy uống thuốc đi.” La Phi đặt thuốc và nước lên trên cái kệ đầu giường.

Trịnh Thiên Dã hé mắt ra nhìn những thứ trên đầu giường, ngoan ngoãn ngồi dậy, mệt mỏi dựa vào đầu giường, nhưng lại không có động tĩnh gì.

La Phi tưởng rằng anh sốt đến ngớ ngẩn nên bèn chỉ vào cái kệ đầu giường. “Thuốc kia, anh mau uống đi, sốt lâu quá, đầu óc sẽ bị hỏng đấy.”

Đầu óc tên này vốn đã có vấn đề, giờ mà bị hỏng nữa thì chắc sẽ gây hại đến xã hội mất.

Trịnh Thiên Dã hừ một tiếng, vẫn không chịu nhúc nhích, chỉ dựa vào giường, mở đôi mắt hơi mơ màng vì bị nóng sốt ra, miệng thì ngượng ngập nói: “Bạn trai bị bệnh, lẽ nào bạn gái không dứt thuốc sao?”

Lời nói này, giọng điệu này, thần thái này...

La Phi ngồi bên cạnh, suýt nữa là ngã ngửa xuống giường.

Tuy không biết cái gã thần kinh này bao nhiêu tuổi nhưng chắc là cũng gần ba mươi, làm nũng và giả đáng yêu như thế, mấy ‘đồng chí’ của anh biết không vậy?

La Phi ngồi ngay ngắn lại, nhìn thẳng vào mặt Trịnh Thiên Dã thì thấy anh vầu môi lên, vừa bất mãn vừa mong chờ. Gương mặt anh tuần và trưởng thành nay có thêm phần ngây ngô trẻ con. Thấy La Phi không nhúc nhích, anh nhìn chăm chăm vào cô, bĩu môi, tiếp tục hừ hừ. “Tóm lại là anh muốn em dứt anh, nếu em không dứt thì để anh bệnh chết đi cũng được.”

La Phi lại muốn ngã ngửa ra sau lần nữa.

Cô đỡ thành giường, ngồi cho vững, cười gượng một tiếng rồi lẳng lặng liếc mắt khinh thường, sau đó nhích lại gần Trịnh Thiên Dã, cầm ly nước đã nguội và thuốc đã bóc sẵn lên, đưa đến trước mặt Trịnh Thiên Dã, cố ý nói: “Ngaoan, uống thuốc nào.”

“Lúc nhỏ, mẹ anh cũng dứt anh như thế.” Trịnh Thiên Dã há miệng ra, uống một hơi hết sạch thuốc, rồi uống một ngụm nước, sau đó chấp chấp lưỡi, có vẻ rất là hân hoan vui sướng.

La Phi hằm hằm boss Trịnh xong, bảo anh nằm xuống. “Anh ngủ thêm chút nữa đi, đợi hết nóng rồi hẵng dậy.”

Cô vừa đứng dậy, Trịnh Thiên Dã đang nằm đó bỗng kéo cổ tay cô lại. “Em định đi đâu đó?”

“Em đi làm chứ đi đâu.” La Phi nói rất đương nhiên.

Lời của cô khiến cho đại boss đang bị bệnh kia thấy hết sức bất mãn, chỉ thấy Trịnh Thiên Dã lập tức từ trên giường bật dậy: “Sao em có thể đi làm được? Em không thấy anh bị bệnh sao? Sao em không có chút ý thức của người làm bạn gái gì hết vậy? Lẽ ra em phải ở nhà chăm sóc anh chứ!”

La Phi nhìn anh từ trên xuống dưới, tuy anh bị cảm là sự thật, nhưng có thể từ trên giường bật mạnh dậy, chỉ thua cá chép vượt vũ môn thì làm sao mà cần phải có người ở nhà chăm sóc?

Trịnh Thiên Dã vờ như không thấy ánh mắt nghi ngờ của La Phi, anh lại nằm xuống giường, rên hừ hừ. “Anh khó chịu chết đi được mà em còn muốn đi làm, em có nhân tính không vậy?”

La Phi xoa trán. “VẬY... nếu anh đã nghiêm trọng như thế, có cần em thông báo cho người nhà của anh không?”

Trịnh Thiên Dã ừ một tiếng, lấy di động trên đầu giường ra, sau đó La Phi nghe anh nói với người phía bên kia. “Bà nội, cháu bị cảm mà Phi Phi còn muốn đi làm, không chịu chăm sóc cháu.”

.....

“Không cần, không cần, bà không cần qua đây.”

.....

“Dạ.”

La Phi há hốc mồm nhìn anh đưa điện thoại ỳnh: “Bà nội muốn nói chuyện với em.”

24. Chương 24: Ngày Càng Phiền Loạn

La Phi nhận điện thoại, nhìn thấy bộ dạng sôi sục cảm phẫn của Trịnh Thiên Dã, cô run run áp điện thoại vào lỗ tai: “Dạ, chào bà nội.” Bên kia truyền đến giọng nói tràn đầy khí thế của bà nội Trịnh Thiên Dã: “Tiểu Phi à, Thiên Dã ngã bệnh, sao con có thể bỏ đi làm vậy chứ? Bà muốn dẫn người qua đó chăm sóc nó, nó lại không chịu, nên con cố gắng chăm sóc nó cho tốt nhé. Đi làm chỉ là chuyện nhỏ thôi, dù sao cũng là công ty của nhà mình, có đi hay không cũng được mà con, nhưng Thiên Dã thì con nhất định phải chăm sóc, tuyệt đối đừng để nó có sơ xuất gì...”

La Phi nghe đến nổi da gầu gãi tăng tăng, sau hồi lâu, nghe thấy đầu dây bên kia cuối cùng cũng nghỉ thở một chút, cô nhanh chóng nói chen vào: “Yên tâm đi nội, con sẽ chăm sóc Thiên Dã thật tốt.”

Bà Trịnh vừa nghe cô bảo đảm, cũng không còn lo lắng khác nữa, sau khi dặn dò mấy câu nên làm gì nấu cháo gì, liền gác máy.

La Phi cầm điện thoại, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Trịnh Thiên Dã, trong lòng cô thầm thề, nhất định phải lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái này, rời khỏi con người lộn xộn đó.

Cuối cùng là tuổi còn trẻ nền tảng tốt, bệnh tới thì như núi đổ, bệnh đi thì như kéo tơ.

Uống thuốc không bao lâu, cơn sốt của Trịnh Thiên Dã gần như lui hết. Chẳng qua là lâu lâu mới ngã bệnh, toàn thân anh vẫn còn khá uể oải, nói tới nói lui cũng là hằm hừ như làm nũng.

La Phi chỉ cảm thấy đau đầu run lên từng hồi, mấy lần kích động muốn ném người này ra ngoài cửa sổ.

Vì nghĩ dù sao anh cũng khó chịu, La Phi miễn cưỡng phát huy chức năng “bạn gái”, nấu canh hầm cháo cho anh, nhưng đến khi gọi anh đến bàn ăn cơm, vấn đề khiến La Phi đau đầu lại kéo đến.

Trịnh Thiên Dã đại boss lại tựa vào lưng ghế, chống đầu thở dài: “Làm sao bây giờ? Một chút sức lực cũng không có, Phi Phi à em phải dứt anh mới được!”

La Phi siết nắm tay, khẽ thở dài nhìn người ở đối diện. Người này thật đúng là khéo che giấu mà! Lúc trước không nói tới chuyện bản thân mắc bệnh thần kinh tiềm ẩn, chưa có người nào phát hiện ra; hiện giờ mới phát hiện ra, anh ta đúng là một tên vô lại, siêu cấp vô lại!

La Phi nghiêm mặt dần cái chén thật mạnh xuống bàn, hít sâu mấy hơi, mới nén được kích động muốn ụp chén cháo lên đầu anh. Sau một hồi, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, nở nụ cười giả tạo trên mặt: “Nếu cậu chủ Thiên Dã không có sức, vậy để em hầu hạ cậu chủ nha.”

“Vậy còn được!” Trịnh Thiên Dã thoáng ngờ vực, nhìn thấy bộ dạng cực kỳ tức giận của La Phi, vẻ mặt anh hơi đặc ý.

Phục vụ Trịnh đại boss ăn cơm xong, La Phi thật sự không chịu nổi sự phiền hà này, nên đưa anh vào phòng ngủ để ngủ, với “mỹ danh” là nghỉ ngơi.

Tất nhiên, La Phi rõ ràng xem nhẹ chỉ số đáng ghét của Trịnh Thiên Dã. Tuy rằng nằm ở trên giường, anh cũng không chịu yên lặng, chưa được ba phút lại muốn ăn trái cây, chưa được năm phút lại đòi uống nước, chưa được mười phút lại muốn La Phi hát cho anh nghe.

Ở lần cuối cùng này, khi Trịnh Thiên Dã yêu cầu La Phi vào phòng hôn nhẹ để an ủi người bệnh yếu đuối là anh, rốt cuộc La Phi cũng bùng nổ, cô kéo chăn trùm lên đầu anh, đè cả người lên chặn.

Cho anh ngạt thở chết luôn đi!

Bị trùm trong chăn, Trịnh Thiên Dã vùng vẫy, cuối cùng sức của anh không lớn bằng La Phi, mấy lần cũng không thoát được, liền xoay người làm chủ, ném La Phi xuống giường, cả cơ thể đè lên người cô, giả bộ bóp cổ cô, trong mắt lộ ra tia hung ác: “Dám mưu sát chồng, không muốn sống à?”

Rõ ràng biết anh hay nói đùa, nhưng nghĩ đến chuyện anh là người bệnh mắc chứng chứng ngại thần kinh, La Phi chứng kiến khóe mắt muốn rách ra của anh, vẫn không tránh khỏi có chút rung mình.

Cho đến khi Trịnh Thiên Dã nhếch miệng để lộ hàm răng trắng sáng, khuôn mặt tràn đầy vẻ gió xuân ấm áp, La Phi mới hoàn hồn, nhẹ nhàng thở ra.

Trịnh Thiên Dã cười sảng khoái, đặt La Phi trên người, tay đặt trên cổ cô, xoay qua đối mặt với anh: “Bây giờ chê anh phiền à? Còn sau này nữa mà, hôm nay thế nào anh cũng phải trừng trị em mới được, bằng không sau này em sẽ đè đầu cưỡi cổ anh mất.”

La Phi thầm nghĩ không xong rồi, Trịnh Thiên Dã đã cúi mặt xuống, dán lên môi cô, đầu lưỡi nóng ẩm nhanh chóng chui vào giữa làn môi chưa kịp ngậm lại của cô.

Tuy rằng cơn sốt trên người đã hạ, nhưng môi lưỡi của anh vẫn như ngày thường, vẫn nóng bỏng không ít.

La Phi bị anh hôn đến nhóp nhép, nhất thời như bị đặt trong nồi nước, vừa ẩm ướt vừa khô nóng.

Anh liếm mát một hồi, như là giải tỏa được sự tham lam, rời khỏi môi lưỡi La Phi, thỏa mãn chép miệng. Lại mặt kề mặt nói: “Anh có người bạn là bác sĩ từng nói, bài thuốc trị bệnh cảm tốt nhất chính là vận động trên giường.”

Ta khinh!

Bạn bè vứt đi, khó trách từ trước đến giờ Trịnh Thiên Dã là loại người suy nghĩ bằng nửa thân dưới, hóa ra đến cả thằng bạn làm bác sĩ cũng không đáng tin đến vậy.

La Phi nghiêm mặt đẩy anh: “Em cũng nghe bác sĩ nói, lúc bị cảm cần phải nghỉ ngơi nhiều mới có thể mau khỏi bệnh được.”

Trịnh Thiên Dã làm bộ cân nhắc: “Em nói vậy cũng có lý, sau khi vận động xong thì nghỉ ngơi thật nhiều, chưa đến ngày mai, bệnh cảm này của anh chắc chắn sẽ khỏi một cách hoàn toàn triệt để.”

Nói xong, hai tay đã cởi sạch sẽ quần áo trên người La Phi.

Ông tướng này bây giờ đã ngựa quen đường cũ, không đợi La Phi từ chối thì đã cởi sạch đồ trên người rồi.

Bốn năm ngày không “khai hỏa”, Trịnh đại boss hiện rất đói, chiếc quần ngủ dưới thân còn chưa cởi hết, đã nắm người anh em trần trụi sinh lực kia nhét vào cơ thể La Phi.

Cơ thể hơi sốt, kết hợp với sự khô nóng đang lan rộng của tuyến thượng thận, La Phi bị Trịnh Thiên Dã đốt cháy đến toàn thân khó nhin, lúc bắt đầu còn hơi phản kháng, dần dần thì hoàn toàn chìm đắm trong lửa nóng vô hạn.

Để cơ thể đạt được sung sướng thật ra rất dễ, cho dù Trịnh Thiên Dã là đối tác không hề có kỹ xảo, chỉ làm lung tung bậy bạ nhưng sự sung sướng lại không cách nào nén xuống được.

Hoặc là nói, đây chỉ là màn dạo đầu, La Phi đối với người ở trên cô đã không vùng vẫy mãnh liệt nữa. Cô giật mình nhận ra, đây thật sự là một bé trai chưa lớn trong lốt người đàn ông trưởng thành.

Cô ghét anh, nhưng cũng tội nghiệp anh.

Điều La Phi không hiểu chính là, Trịnh Thiên Dã ngã bệnh, tại sao còn có thể trần trụi sinh lực như vậy? Mấy lần giãy vò tới lui, mới hoàn toàn mềm nhũn người, mồ hôi đầm đìa ôm lấy cô, nằm trên giường thờ dốc.

Trịnh Thiên Dã lấy lại nhịp thở bình thường, quay đầu cọ cọ cái trán ướt nhẹp của mình lên mặt La Phi, cười xấu xa nói: “Ra nhiều mồ hôi như vậy, bệnh cảm này sẽ khỏi hoàn toàn.”

La Phi nhất thời không quen với loại thân mật đột ngột xuất hiện này, còn không quen hơn cả việc thể xác tiếp xúc thân mật, cô nghiêm mặt đẩy anh ra, mất tự nhiên oán trách: “Bắn chết đi được.”

Trịnh Thiên Dã vui vẻ cười ha ha, hồi lâu sau, người họ Trịnh nào đó thỏa mãn, bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, lại hôn cô một cái rồi nói: “Cuối tuần này là sinh nhật của anh, anh muốn mời mấy người bạn về nhà dùng cơm, đến lúc đó em cùng anh về nhà nhé.”

La Phi hả một tiếng, “... Không cần đâu.”

Trịnh Thiên Dã nghiêm mặt: “Thế nào? Ngay cả sinh nhật của anh cũng không dự à? Anh nói cho em biết, anh đã nói với người trong nhà, còn có bạn bè anh nữa là sinh nhật năm nay muốn giới thiệu em ọi người biết. Nếu em không đi, anh phải ăn nói thế nào với họ. Hơn nữa, mấy cuối tuần vừa rồi, anh bảo em theo anh về nhà dùng cơm, em đều kiếm cớ từ chối không đi, cuối tuần này cho dù trời có sập xuống, em cũng phải theo anh về nhà.”

La Phi im lặng chôn đầu giữa hai đầu gối, bấm tay nhắm tịt, còn có ba ngày nữa là đến cuối tuần, không biết có kịp thu dọn đồ đạc chạy trốn không nữa.

Ông trời ơi, đây rốt cuộc là chuyện gì thế này!

25. Chương 25: Gia Đình Kỳ Lạ

Chuyển ngữ: Pussycat

Sự thật chứng minh, La Phi không tìm được cơ hội bỏ trốn.

Mỗi ngày cùng thức dậy, cùng đi làm, cùng ăn cơm, rồi lại cùng nhau tan sở. Ngoại trừ mấy giờ ở văn phòng ra, trong thời gian còn lại cô đều trong tầm kiểm soát của Trịnh Thiên Dã.

Trịnh đại boss thường ngày bận trăm công nghìn việc, bây giờ lại không tăng ca, không xã giao. Đừng nói tới thu dọn hành lý rồi đi, La Phi chỉ đi xuống lầu quảng rác trở về hơi chậm, anh liền đứng ở ngoài ban công, cất giọng gọi cô.

Lúc này cho dù La Phi có dự định chạy trốn thì cũng bị giọng nói như sói tru không biết xấu hổ của anh gọi trở về. Mặc dù xung quanh chỉ có một vài người nhận ra cô, nhưng mà bị người ta phát hiện cô là đồng loã với kẻ tạo ra tiếng ồn ở nơi công cộng thì cũng có chút áy náy.

Sáng sớm tinh mơ, Trịnh Thiên Dã đã lôi kéo La Phi lên xe, chạy tới nhà lớn của Trịnh gia.

Trên đường đi, La Phi nghĩ đến việc mình sắp sửa dùng thân phận bạn gái của Trịnh Thiên Dã bệnh thần kinh này đối mặt với người nhà và bạn bè của anh ta thì lại nhức đầu.

“Thiên Dã.” Cô cố gắng hết sức dùng giọng điệu lấy lòng mở miệng nói: “Anh xem, em còn chưa kịp chuẩn bị quà tặng cho anh, nếu không thì anh đến trước đi, chờ em đi cửa hàng mua quà tặng, rồi tự mình trực tiếp đi đến nhà của anh.”

“Mua quà tặng ở cửa hàng thì có gì quý trọng đâu.” Anh chồm qua hôn cô một cái: “Nếu em cảm thấy áy náy thì buổi tối tự mình biến thành món quà tặng cho anh, anh sẽ cố mà chấp nhận.”

“Em đang nói thật đó, sinh nhật của anh, em rất cuộc cũng nên tặng một cái gì đó.”

“Anh cũng nói thật mà, tự em đóng gói mình lại tặng cho anh, anh cảm thấy thực dụng hơn mấy thứ trong cửa hàng.”

Cái đầu anh! Lẽ nào tôi chính là vật dụng của đàn ông sao?

Kế hoạch chạy trốn giữa đường của La Phi bị sụp đổ, chấm dứt trong thất bại.

La Phi chưa từng tới nhà họ Trịnh, nhưng có nghe qua lời đồn một chút, đại khái là khu nhà cao cấp như thế nào thôi, nói tóm lại ngắn gọn là hai chữ giàu sang.

Nhưng mà tới trước mặt rồi mới biết được khu nhà cao cấp của họ còn cao cấp hơn một chút, cổng lớn chậm chậm mở ra, khiến cho người ta giống như là tiến vào một lâu đài.

Trịnh Thiên Dã căn bản chính là hoàng tử của toà lâu đài này—Ừm, một hoàng tử bị bệnh thần kinh.

“Cậu chủ đã trở về.” Xuống xe, có một bà dì kính cẩn chào đón.

Trịnh Thiên Dã kéo tay La Phi, thuận miệng nói: “Dì Trần, bà nội và ba đâu?”

“Ông chủ, bà chủ và bà cụ đều ở nhà, đang thảo luận thực đơn của tiệc sinh nhật đêm nay.”

Trịnh Thiên Dã coi mình giống như quân vương thời cổ đại, vung bàn tay lên: “Biết rồi.”

Nói xong liền kéo La Phi đi về hướng biệt thự phía trước.

La Phi kinh ngạc với phong cảnh xung quanh, trải rộng ra trong tầm mắt cô. Cô cảm thấy giống như mình đã vào một khu vườn lộng lẫy, rồi lại cảm thấy rằng mình giống như là cô bé lọ lem lạc vào hoàng cung!

Xí, ai muốn làm cô bé lọ lem chứ!?

Vào phòng khách của biệt thự, toàn bộ căn phòng đã được trang trí, có vài người ngồi trên sofa trong phòng, nhìn thấy người đã tới thì náo nhiệt lên ngay lập tức.

Trong ba người này thì có hai người là La Phi nhận ra, một người là bà nội Trịnh, một người là viện trưởng Trương Cẩm Hoa.

Bà nội Trịnh nhìn thấy người đã tới thì lập tức vươn cổ ra, ngoắc hai người: “Thiên Dã, Tiểu Phi, hai cháu đã về đến. Mau tới đây xem thực đơn của đêm nay.”

Trịnh Thiên Dã vừa cười vừa kéo La Phi đi qua: “Bà nội, mọi người cứ chuẩn bị là được rồi, cháu thì không quan trọng.”

Nói xong liền kéo La Phi lên trước, nói với người đàn ông duy nhất đang ngồi ở trên sofa: “Ba, đây là La Phi, bạn gái của con, bà nội và dì đã gặp qua.”

Người đàn ông này khoảng năm sáu mươi tuổi, ngoại hình có vài phần giống Trịnh Thiên Dã, nhưng mà khác một chút đó là khí chất “không giận mà oai”. La Phi đã từng từ xa xa nhìn thấy qua nhân vật quan trọng của thành phố G này, người sáng lập ra và cũng là chủ tịch của Hằng Thiên, Trịnh Gia Thắng.

Hiện giờ ở gần như vậy, lại dùng thân phận hoang đường này, cô không khỏi cảm thấy lo lắng bất an, cung kính cúi mình vái chào: “Xin chào ông Trịnh!”

Trịnh Gia Thắng ngẩng đầu, mang theo ý cười thần nhiên nhìn cô, sự uy nghiêm trên mặt trong nháy mắt nhạt đi không ít, ông ta cười cười: “Tiểu Phi đừng khách sáo, bà nội của Thiên Dã cùng dì đã nói cho chú

nghe, kêu chú là được rồi. Khó khăn lắm Thiên Dã lắm mới có bạn gái, chú làm cha cũng thật vui mừng cho nó.”

Tuy là nhân vật nổi tiếng được người kính trọng, nhưng mà La Phi vẫn không nhịn được oán thầm, cái gì gọi là khó khăn lắm mới có bạn gái, mấy cô oanh oanh yến yến của Trịnh Thiên Dã trước kia, không gọi là bạn gái chẳng lẽ gọi là “bạn giường” sao? Thật ra cô mới thực sự là “bạn giường”, được không!

Nghĩ vậy, nhưng cô vẫn cười cười.

Trịnh Gia Thăng lơ đãng dùng tay ra hiệu, ý bảo cô ngồi xuống.

La Phi có muốn khách sáo cũng không được, Trịnh Thiên Dã trực tiếp kéo cô đến ngồi bên cạnh bà nội Trịnh: “Bà nội, nếu không thì để Phi Phi chọn thực đơn đi.”

“Đúng đó mẹ, mẹ để cho Tiểu Phi chọn thực đơn đi. Bạn bè của Thiên Dã đều là người trẻ tuổi, người trẻ tuổi thì biết sở thích của người trẻ tuổi.” Trương Cẩm Hoa ở bên cạnh hòa theo.

Bà nội Trịnh cũng cười: “Đúng đúng vậy.”

Đầu La Phi như bị phình ra, dưới ánh mắt tha thiết của một nhà bốn người, cả ba đời của nhà họ Trịnh, đành phải theo hy vọng của bọn họ mà tiện tay chọn một phần thực đơn.

Nhưng người nhà họ Trịnh đều là những người rất dễ dàng thỏa mãn, cô tùy tiện chọn một cái, mọi người còn khen ngợi vài câu, nói cô là người rất cần kiệm, chọn một cái thực đơn mộc mạc đơn giản nhất.

Cô nhìn gương mặt lộ vẻ đắc ý kiêu ngạo của Trịnh Thiên Dã, giống như ngầm nói, nhìn đi nhìn đi, đúng là bạn gái của con tốt lắm phải không?

La Phi lại trộm nhìn mặt mấy người khác, ai cũng có ánh mắt như là đồng tình với Trịnh Thiên Dã.

Này này! Sao mấy người lớn này lại khoa trương như vậy? Cô cũng chưa xem qua là đồ ăn gì, chẳng lẽ bọn họ không thấy sao? Các người lớn này vì lấy lòng con trai độc nhất của nhà họ mà giả bộ khen ngợi cô diễn viên tạm thời này, các người không... có lỗi với lương tâm của mình sao?

Một nhà kỳ lạ!

La Phi im lặng oán thầm xong, cái thực đơn được cô chọn đã bị người giúp việc nhận lấy để đi chuẩn bị.

Tiệc sinh nhật là buổi tối, trước đó, ban ngày Trịnh Thiên Dã dùng thân phận chủ nhân, dẫn La Phi, như lời anh ta nói “nữ chủ nhân tương lai”, đi dạo tỉ mỉ một vòng nhà lớn của Trịnh gia.

Vì thế La Phi rốt cuộc được mở mang kiến thức, cái gì là kẻ có tiền điên rồ, vườn hoa lớn như một sân bóng, hồ bơi có nhiệt độ ổn định, trong ga ra có một hàng xe hơi sang trọng mà cô không biết hết tên. Còn có biệt thự lớn này với mấy chục gian phòng.

Thế cho nên lần đi thăm gia đình này đã biến thành một nhọc giống như trèo đèo lội suối, cho đến khi Trịnh Thiên Dã lôi kéo La Phi, trân trọng giới thiệu “khuê phòng” của anh ta, cô đã cảm thấy buồn ngủ, không thể nào không bổ sung thể lực trên cái giường xa lạ này.

Nằm ở trên giường, trước khi chìm vào giấc ngủ, còn xảy ra một sự việc nhỏ. Bởi vì hoàn cảnh lạ lẫm, tuy rằng La Phi buồn ngủ, nhưng lại không ngủ được. Đợi Trịnh Thiên Dã đi ra ngoài, có lòng tốt đóng cửa lại cho cô, khi cô nhắm mắt, lặn qua lộn lại thì tay vô tình đứt vào dưới cái gối nằm, ngay lập tức chạm phải một vật lạnh như băng, cô theo bản năng lấy ra nhìn, đó là một con dao găm sáng loáng, không có vỏ. Cô sợ tới mức giật cả mình, thiếu chút nữa là hét ra tiếng.

Trong đầu La Phi lúc này mới nhớ tới Trương Cẩm Hoa đã nói, hồi đó, lúc Trịnh Thiên Dã mới vừa bị kích thích, nghiêm trọng nhất là mỗi ngày đều nắm một con dao, ngay cả khi ngủ cũng không buông ra. Cho nên giờ đây cô cũng sẽ không đơn giản cho rằng anh ta giấu con dao găm dưới gối nằm là để trừ tà.

La Phi run rẩy cầm con dao găm để trả lại dưới gối, lo lắng suy nghĩ. Trịnh Thiên Dã của hiện giờ, vấn đề thần kinh rốt cuộc là nghiêm trọng bao nhiêu?

Nhưng cuối cùng vì mệt mỏi, nghĩ một chút, rồi lại miễn cưỡng ngủ đi.

26. Chương 26: Người Tự Kỷ Cường

Dịch: Thanh Dạ

La Phi bị Trịnh Thiên Dã gọi dậy, mà cách gọi thức dậy cũng rất đặc biệt.

Trong lúc mơ màng cô cảm thấy khó thở, có cảm giác tê dại và ngứa trên môi. Vừa mở mắt ra, chính là bản mặt của Trịnh Thiên Dã che ở trước mặt cô, hôn đến nỗi như đó là điều hiển nhiên.

Cũng đúng thôi, trong lối suy nghĩ của người bệnh tự kỷ, có lẽ mình làm cái gì cũng là điều hiển nhiên.

Nhìn thấy cô mở mắt ra, người nào đó lại lập tức ngừng hôn, chỉ là hai tay vẫn chống ở trên giường, bao bọc chính cô ở bên trong, nhìn cô từ trên xuống dưới, giọng nói có hơi khàn, nhưng nghe ra vẫn có chút dịu dàng: “Em thức dậy thay quần áo đi, khách khứa đến rồi đó.”

Trong đầu La Phi vốn vẫn còn chút mơ màng, bị anh làm cho cả người không được tự nhiên, nghe rõ những gì anh nói, cũng coi như đã tỉnh hẳn.

Những điều phải đến muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Trịnh Thiên Dã di chuyển người mình, kéo La Phi đứng dậy, tâm tình dường như có chút hơi kỳ lạ, lại còn hôn trên má cô một cái, đứng dậy lấy hai chiếc váy dạ hội trên ghế sofa, mở ra đặt ở trên giường: “Em xem thử xem em thích bộ nào?”

La Phi nhìn hai chiếc váy trên giường, đó là hai chiếc váy tham gia buổi trao giải Oscar, ngửa đầu lên nhìn ánh mắt mong chờ của Trịnh Thiên Dã, chẳng biết phải nói gì mà cất tiếng nói: “Sinh nhật thôi mà, phải ăn mặc đến vậy sao?”

Trịnh Thiên Dã gạt đầu tỏ vẻ đó là điều hiển nhiên: “Tất nhiên rồi, hôm nay là ngày anh giới thiệu em là bạn gái của anh, đương nhiên em phải trang điểm cho thật đẹp, rồi đứng ở bên cạnh anh, mới giống một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, mới để ấy tên đó ghen tỵ ngưỡng mộ đến muốn nhảy lầu chứ.”

Cô mới là người muốn nhảy lầu được chưa hả? La Phi oán thầm trong lòng, lúc này mới nhận ra, không biết bắt đầu từ lúc nào, Trịnh Thiên Dã đã thay một bộ âu phục được cắt may tinh tế, hình như trên cổ còn đeo một cái nơ.

Không thể không nói, điều này làm cho cô oán hận đến nghiêng rằng, mỗi giờ mỗi giây đều ước gì có thể đập chết tên thần kinh này, anh quả thật có một dáng người rất đẹp.

Đổi lại người thường, nếu ăn mặc như thế này sẽ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng khi anh mặc lên người, làm cho người ta có cảm giác như người mẫu trên tạp chí, hào quang tỏa ra bốn phía, đẹp trai đến mọi người phải diên đảo.

Nhưng cho dù đẹp trai đến cỡ nào, thì cũng không thể gạt bỏ sự thật anh ta là cái tên bị bệnh thần kinh.

Cô thầm liếc mắt khinh bỉ, trong hai chiếc váy này, cô qua quyết chọn đại một cái cho có lệ, nhìn thấy Trịnh Thiên Dã vẫn đứng yên tại chỗ không có bất kỳ hành động gì, nên cô buộc phải mở miệng: “Anh này..... em phải thay quần áo, anh ra ngoài một chút được không?”

Trịnh Thiên Dã không nói gì chỉ nhún vai, cất bước đi, La Phi tưởng anh đi ra ngoài, ai ngờ, anh chỉ đi đến một chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng, ung dung ngồi ngay ngắn trên đó, dáng vẻ như đang ngồi làm khán giả.

La Phi hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nghĩ cũng chẳng còn trong trắng gì, dù sao anh cũng nhìn thấy hết rồi, cũng không cần phải giả vờ làm gì.

Chỉ là trong giây phút cởi quần áo, luôn cảm thấy hai đôi mắt của Trịnh Thiên Dã cứ dán vào người cô, làm cho cả người cô không được tự nhiên, thêm vào đó bộ váy này lại rườm rà khó mặc, loay hoay cả buổi trời mới mặc vào được, nhưng lúc cô nhìn mình ở trong gương, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ kỳ.

Rồi sau đó, cô liền nghe thấy tiếng cười hi hí của Trịnh Thiên Dã, rõ ràng còn mang theo chút đùa cợt không ác ý cho lắm.

La Phi cũng đoán ra có lẽ có chỗ nào đó sai, nghe thấy tiếng cười của anh, cô tự nhiên có chút bực bội, quay đầu lại, mặt mày không vui nhìn anh, nói với vẻ bực bội: “Anh cười gì đó!”

Tuy Trịnh Thiên Dã chỉ cười mà không nói, đứng dậy đi đến, đứng ở phía sau cô, giúp cô thắt lại dây lưng buộc sai ở hông, cởi hết ra rồi thắt lại theo nếp của nó.

La Phi ngồi vực ngẩng đầu nhìn vào gương, vừa này còn khó chịu về bộ váy, nhưng đột nhiên cảm thấy nó rất vừa vặn với mình.

Chiếc váy dài màu tím tôn lên đường cong tinh tế của cô, cao gầy nét nha, cả người trong chốc lát tăng thêm vài phần tao nhã.

Làn da của La Phi vốn trắng nõn, bây giờ được tô điểm bởi bộ váy, càng làm cho nước da trở nên trắng hơn, trên khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn tỏa sáng chói lọi. Trịnh Thiên Dã đứng ở phía sau cùng cô, quả nhiên làm cho người ta có cảm giác đây là một đôi hoàn mỹ.

Bây! Trong đầu cô vừa nảy lên ý nghĩ này, làm cho chính mình giật mình hoảng sợ. Phải bay ngay cái ý nghĩ kỳ quái trong đầu, không tự nhiên tìm túi xách của mình, lấy hộp mỹ phẩm ở bên trong ra, trang điểm nhẹ trên mặt rồi đeo vài món trang sức.

Sau khi chuẩn bị xong, cô quay người lại, Trịnh Thiên Dã vẫn nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực đó.

Cái nhìn mất hồn thường gặp này của Trịnh Thiên Dã, La Phi cũng cảm thấy quen rồi, bây giờ trong mắt cô, đây chính là triệu chứng của một người bị bệnh thần kinh, bởi vì nó quả thật khó có thể hình dung được. Tóm lại đó là một cái nhìn kỳ lạ làm cho người khác sờn tóc gáy.

Cô cố gắng bỏ qua ánh mắt của anh, đi về phía cửa: “Nếu khách khứa đến rồi, chúng ta cũng mau chóng xuống dưới đi.”

“Đợi đã.” Trịnh Thiên Dã chợt cất tiếng nói.

La Phi không rõ chuyện gì nhưng vẫn dừng bước, quay đầu nhìn anh với ánh mắt ngờ vực. Chỉ thấy anh bước nhanh đến, dừng ở trước người La Phi, đến gần La Phi rồi cong cánh tay trái lên.

La Phi sửng người nhìn hành động của anh, tỏ vẻ không hiểu.

Trịnh Thiên Dã không phải người có tính nhẫn nại cao, liếc cô một cái, giọng điệu mất kiên nhẫn, nói: “Nhanh đi!”

“Nhanh gì chứ?” La Phi cứ cảm thấy anh quái lạ.

Trịnh Thiên Dã tỏ vẻ khinh thường, La Phi cảm thấy có thể hiểu được như thế này, “Anh tại sao lại có thể chấp nhận một cô gái ngu ngốc như em chứ?”

Nhưng cô không cảm thấy mình có khả năng hiểu rõ lối suy nghĩ của một người bị bệnh thần kinh, trừ khi chính cô có vấn đề.

Có lẽ Trịnh Thiên Dã đã mất hết kiên nhẫn, cho nên lập tức quay người thô lỗ kéo tay phải của La Phi, móc vào trong khủy tay của mình, làm một hành động quàng tay nhau theo tiêu chuẩn của Anh. Lúc này La Phi mới hiểu ra anh cong tay lên để làm gì.

Vấn đề đó là, cô không muốn quàng tay với tên này một chút nào, được chưa hả?

“Sao em lại ngốc thế không biết? Ngay cả chuyện đơn giản vậy cũng phải bắt anh dạy!” Lần này, Trịnh Thiên Dã dùng thẳng lời nói để biểu đạt thái độ khinh bỉ La Phi.

Ông nội anh!

La Phi muốn mắng người.

Hiển nhiên Trịnh Thiên Dã là một tên tự đại tự kỷ, cũng thích trở thành tiêu điểm của mọi người. Lúc anh quàng tay La Phi, đi xuống lầu, nhìn thấy mọi người đều tán thưởng người đi xuống, trên mặt tuy không có thái độ gì, nhưng La Phi nhìn thấy khóe miệng của anh thoáng nhếch lên.

Đi xuống lầu, vài tên đàn ông xấp xỉ tuổi của Trịnh Thiên Dã đi tới vây quanh. Trong đó có một người vỗ vai Trịnh Thiên Dã, nói: “Tôi còn tưởng cậu lừa anh em chúng tôi chứ, thì ra cậu có bạn gái thật, bạn gái cậu đẹp như vậy, thế mà dám giấu không giới thiệu cho chúng tôi biết, cậu quá coi thường bạn bè rồi nha.”

Trịnh Thiên Dã mỉm cười: “Tại sao tôi phải giới thiệu cho lũ khốn các cậu biết chứ.” Mặc dù nói như vậy, nhưng anh vẫn kéo tay La Phi ra, ôm vai cô, nói với mấy người trước mặt: “Đây là La Phi, bạn gái tôi, bây giờ gặp cũng không muộn mà.”

“Không muộn không muộn.” Người kia gật đầu với La Phi, mỉm cười đưa tay ra, giọng điệu đủ tiêu chuẩn của một công tử trắng hoa: “Chào em, La Phi, kẻ hèn Ngô Thanh là bạn thuở nhỏ của Thiên Dã.”

La Phi lễ phép bắt tay lại, nhưng bị Trịnh Thiên Dã nắm cổ tay kéo lại: “Cậu đừng có ở đó mà giả vờ.”

Lời nói này tất nhiên là nói với người đàn ông tên Ngô Thanh.

Ngô Thanh cười ha ha, đi đến bên tai anh, nhỏ tiếng đùa cợt nói: “Cô gái lần này không tệ, so với những cô gái trước không giống, cậu cũng đem về nhà rồi, chắc không chơi đùa đó chứ? Nếu không phải, thế hôm nào chơi đã rồi, nhớ giới thiệu cho anh em, ngày nào cũng bị mấy cô ngồi sao đó bám đuôi, chẳng thú vị gì hết.”

Những người bạn này của Trịnh Thiên Dã, đều là những cậu ấm, cuộc sống đời thường một người đầu với một người rất đặc sắc, đừng nói là giả trò đùa kiểu này, bình thường xài chung một người phụ nữ, cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên. Ngày trước, Trịnh Thiên Dã cũng từng vài lần đá mấy cô ngồi sao ở bên cạnh mình, chuyển tay ấy anh em chơi đùa. Theo lý mà nói, lời nói đùa này của Ngô Thanh, anh hẳn phải không để bụng đến.

Nhưng ai mà biết, Ngô Thanh vừa dứt lời, khuôn mặt đang mỉm cười của Trịnh Thiên Dã chợt tắt hẳn, quay đầu lại nhìn tên bạn chơi từ thuở nhỏ với mình, hai mắt đột nhiên trở nên ớn lạnh rùng mình.

27. Chương 27: Tiếp Tục Hoang Tưởng

Dịch: Mon

Thường ngày Trịnh Thiên Dã đã quen thói kiêu ngạo, tính tình thì rất tệ, chơi với bạn bè thì cũng hết sức ngang tàng. Ngô Thanh thấy anh đột nhiên biến sắc, dựa theo sự hiểu biết của mình với vị đại gia này bao nhiêu năm nay, lập tức hiểu ra là anh đang tức giận. Anh ta đang định cười xoa để xoa dịu không khí thì đã bị Trịnh Thiên Dã gơ chân lên đập mạnh vào đầu gối, phải quỳ mọp xuống đất.

Mấy người bên cạnh thấy thế thì giật mình, vội vàng bước tới đỡ Ngô Thanh dậy, ngăn Trịnh Thiên Dã còn đang định dùng bạo lực lại. “Thiên Dã, cậu làm gì vậy?”

Trịnh Thiên Dã gạt mấy người đang chặn trước mặt mình ra, gơ tay chỉ vào Ngô Thanh đang ngượng ngùng bò dậy, hung hăng nói: “Mẹ nó, cậu ăn nói sạch sẽ chút cho tôi nghe chưa!”

Lúc này La Phi không nghe Ngô Thanh đã nói gì vào tai Trịnh Thiên Dã, chỉ cảm thấy đối với bạn bè mà Trịnh Thiên Dã cũng có thể ra tay tàn nhẫn như vậy thì đúng là đáng sợ, chợt nghĩ đến con dao dưới gối anh, rồi không khỏi rùng mình.

Ngô Thanh không phải là kẻ ngốc, lúc này anh ta còn chưa ý thức được, nhưng thấy phản ứng vừa rồi của Trịnh Thiên Dã thì liền biết cô gái hôm nay Trịnh Thiên Dã mang về hoàn toàn khác với mấy cái cô không thể ở bên anh quá hai ngày trước đây, chỉ cần bực mình là sẽ đập đến Thái Bình Dương ngay.

Cũng phải, đã được dẫn về nhà rồi, tuyên bố với tất cả mọi người thân phận của cô ấy thì đương nhiên là khác hẳn. Có điều Ngô Thanh thật sự nghĩ không ra, Trịnh Thiên Dã bao nhiêu năm nay không hề mặn mà gì với phụ nữ mà cũng có ngày hôm nay ư.

Thế sự khó đoán mà!

Ngô Thanh vuốt mũi, rất thức thời mà bước tới xin lỗi: “Thiên Dã, vừa rồi tôi nói sai rồi, hôm nay là sinh nhật cậu, đừng tức giận nữa.”

Trịnh Thiên Dã hừ một tiếng, coi như là đại nhân không chấp kể tiểu nhân, chỉ kéo La Phi đi vào giữa phòng khách.

Cuối cùng La Phi vẫn không nhận được, đi sát bên cạnh anh, nói nhỏ: “Sao tính tình của anh lại xấu thế? Đối xử với bạn bè thật là hung dữ.”

Trịnh Thiên Dã vốn đang còn tức giận vì lời nói của Ngô Thanh, nay bị cô nói thế thì càng bốc hỏa, quay đầu lại nói lớn tiếng: “Ai bảo mồm miệng của cậu ta không sạch sẽ.”

Bởi vì giọng nói quá lớn nên đã làm kinh động đến những người lớn nhà họ Trịnh. Bà nội anh còn tưởng là hai người cãi nhau nên vội vàng bước tới, kéo cháu nội mình, nói: “Sao lại cãi nhau thế?”

Trịnh Thiên Dã ngơ ngác nhìn bà nội mình, rồi lại nhìn gương mặt không được tốt lắm của La Phi. “Ai cãi nhau?” Nói xong, như để chứng minh, anh ôm lấy La Phi. “Bọn con không có cãi nhau, Phi Phi yêu con như thế, làm sao mà cãi nhau với con được.”

La Phi nghe thế thì muốn trào máu, nhưng thấy mọi người xung quanh đang tò mò vây xem thì đành phải cười hì hì vài tiếng.

Ông nội anh! Bà nội anh!

Tiệc sinh nhật của Trịnh Thiên Dã không làm linh đình long trọng lắm, trừ người nhà và La Phi ra thì chỉ mời vài người bạn của anh tới nhà.

Bạn bè tổng cộng có sáu người, đều là đàn ông, là bạn từ thời để chớm của Trịnh Thiên Dã, người nhà anh cũng biết họ nên không khí trong bữa tiệc rất thoải mái.

Nhất là Trịnh Thiên Dã, anh có vẻ rất vui, chỉ có La Phi là không được tự nhiên.

Mọi người trên bàn cười nói vui vẻ, đang lúc thích chí thì anh chàng tên Ngô Thanh lúc nãy cười hì hì, bụng lỵ rượu đứng dậy nói với Trịnh Thiên Dã. “Thiên Dã, lúc nãy tôi nói những lời không lọt tai, cậu đừng để trong lòng, tôi kính cậu và chị dâu tương lai một ly.”

Khi anh ta nói chuyện, nhìn thì có vẻ cà lơ phất phơ nhưng thật ra ánh mắt luôn chăm chú nhìn Trịnh Thiên Dã và La Phi. Quả nhiên, Trịnh Thiên Dã nghe được lời của anh ta, hình như rất tán thành chữ ‘chị dâu’ nên lập tức bụng lỵ rượu, tay kia thì khoác lên vai La Phi, sáng khoái cười nói: “Tôi là người nhỏ mọn vậy sao? Sau này tiểu tử cậu nói chuyện phải biết suy nghĩ là được. Cậu cũng đã không còn nhỏ nữa, đừng có lông bông mãi, nên chín chắn thì phải chín chắn, phải học anh cậu đây.”

Nói xong, anh đắc ý ôm chặt La Phi hơn, mọi người hiểu ý cười ha hả. Trước mặt bao nhiêu người, da mặt La Phi lại mỏng, không tiện trở mặt với anh nên chỉ có thể cổ mà gồng người lên, bị anh lấy làm đạo cụ khoe sự ân ái.

Đến lúc này, mấy anh bạn kia cũng đã xác định được vị trí của La Phi trong lòng Trịnh Thiên Dã. Ngô Thanh cười rất tươi. “Cậu nói rất phải, tôi phải học hỏi cậu, mau nghiêm túc tìm một cô gái dẫn về nhà, bảo đảm ba mẹ tôi sẽ vui như hoa nở. Nói tới thì cậu còn lớn hơn tôi nửa tuổi, cũng đã ba mươi rồi. đàn ông ở tuổi này sớm đã có một đám con rồi, chúng ta phải tranh thủ thôi!”

“Phải phải phải!” Bà nội Trịnh Thiên Dã cũng cười phụ họa. “Nên kết hôn thì kết hôn, nên sinh con thì sinh con, đừng có lông bông nữa.”

Những người khác cũng cười òa lên.

Đây vốn chỉ là những lời giúp vui, nhưng khi Ngô Thanh nhìn lại Trịnh Thiên Dã thì ngạc nhiên phát hiện không biết từ khi nào nụ cười trên mặt anh đã tắt ngấm, cả khuôn mặt lạnh như băng tuyết. Ngô Thanh ngẩn ra, vô thức hỏi: “Thiên Dã, sao thế hả?”

“Không Sao!” Trịnh Thiên Dã trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, hần học trả lời, bàn tay đặt lên vai La Phi cũng buông xuống.

La Phi hơi nghiêng đầu qua, cũng phát hiện Trịnh Thiên Dã có sự khác thường. Chỉ thấy anh sa sầm mặt, cúi đầu cầm đĩa, cứ chọc vào một món ăn trước mặt, giống như là có thù với nó vậy. Cô cảm thấy ngơ ngác không hiểu gì, rồi thấp thỏm lo sợ, lặng lẽ nhích người ra xa một chút.

Bà nội anh cũng cảm thấy kỳ lạ. “Phải đấy, sao Thiên Dã lại mất vui thế?”

“Không có gì!” Về hẳn học lúc này đã trở thành sự buồn bực. Nói xong, Trịnh Thiên Dã bưng ly rượu lên, uống một hơi hết sạch rượu trong ly, rồi đưa ly rượu cho người giúp việc ở bên cạnh. “Rót cho tôi ly khác, đầy vào.”

Người giúp việc đang định bước lên thì bị Trịnh Gia Thăng ngồi phía trên đưa mắt cản lại. “Uống một chút là được rồi, chẳng phải lát nữa các con còn phải ra ngoài chúc mừng sao?”

Trịnh Thiên Dã – cái người đột nhiên thay đổi cảm xúc kia – không thêm để ý lời của ba mình, thấy người giúp việc không làm gì cả thì tự mình đứng dậy lấy hai bình rượu, dưới sự ngạc nhiên của mọi người, mở nút ra, uống một hơi hết nửa bình.

La Phi hoàn toàn không biết sợi dây thần kinh nào của Trịnh Thiên Dã đột nhiên có vấn đề, có điều thần kinh của anh vốn không bình thường mà. Thấy hành động đột ngột của anh, cô chỉ nín thở im lặng, lại lặng lẽ nhích người ra xa anh thêm vài cm nữa.

Mọi người nhìn cảnh này, ít nhiều cảm thấy ngỡ ngàng nhưng không ai dám lên tiếng ngăn cản. Trịnh Gia Thăng nhíu mày nhìn Trịnh Thiên Dã buồn bực uống rượu, lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với La Phi.

La Phi rất muốn giả vờ như không thấy ám chỉ của ông, nhưng cô nhanh chóng nhận ra tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt đầy kỳ vọng. Cô đành phải cố lấy hết dũng cảm, nói nhỏ: “Uống ít thôi anh, mọi người đang nhìn kia!”

“Tâm trạng của anh không tốt, uống miệng rượu thì ảnh hưởng tới ai chứ?” Trịnh Thiên Dã hẳn học nói, rồi lại uống tiếp mấy hớp.

La Phi bị anh quát lớn nên có hơi xấu hổ, cô tỏ vẻ ‘tôi đã cố gắng hết sức’ với mọi người.

Trịnh Gia Thăng nhìn đứa con trai đang đột nhiên cáu kỉnh. “Thiên Dã, mọi người đến chúc mừng sinh nhật con, con cáu kỉnh gì chứ?”

Trịnh Thiên Dã nghe thế, bỗng nhiên đứng dậy, đập bàn một cái, mắt đỏ sòng sọc. “Con ba mươi tuổi rồi, cáu kỉnh một chút cũng không được sao?”

Nói xong, không thêm để ý đến mọi người, xách một bình rượu bước lên lầu.

Trịnh Gia Thăng lắc đầu thở dài, rồi lại nói với mấy chàng trai đang chuẩn bị an ủi mình kia. “Tính tình Thiên Dã tệ vậy đó, các con cũng biết mà, đừng để trong lòng. Hôm nay đến đây thôi, hôm khác chúng ta chơi tiếp.”

Mấy người kia tỏ vẻ hiểu ý, cười hì hì rồi đứng dậy cáo từ.

La Phi đang cực kỳ xấu hổ, vốn chuẩn bị trà trộn vào đám người để ra về thì không ngờ bị Trịnh Gia Thăng vẫy tay gọi lại. “Tiểu Phi, con lên lầu xem Thiên Dã xem, không biết nó cáu kỉnh chuyện gì nữa.”

Đương nhiên La Phi rất không muốn, nhưng dù sao vẫn đang ở trong nhà người ta, đành phải im lặng lên lầu trong ánh mắt mong đợi của ba người lớn.

Đẩy cửa phòng ngủ của Trịnh Thiên Dã ra, cô thấy anh ngồi trên giường, tay còn xách bình rượu, chậm rãi uống.

La Phi bước tới vài bước, đứng cách anh khoảng hai mét, dè dặt hỏi. “Chẳng phải lúc này vẫn tốt ư, sao tự nhiên anh mất hứng thế?”

Trịnh Thiên Dã chậm rãi quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt đỏ hồng vì rượu không còn vẻ phẫn nộ nữa, chỉ có một sự ai oán không nói nên lời. La Phi bị anh nhìn đến mức nổi da gà, thấy anh không nói gì thì thử hỏi. “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Chỉ thấy anh lại ngửa đầu uống một hớp, rầu rĩ nói. “Là vì đột nhiên phát hiện mình đã ba mươi tuổi rồi, cảm thấy rất buồn.”

La Phi chỉ cảm thấy giống như bị sét đánh.

Nhưng trong giọng anh đúng là có vẻ đa sầu đa cảm, La Phi thở phào một hơi, rồi không khỏi cảm thấy đúng là vợ vắn, tư duy của người bệnh thần kinh đúng là không thể hiểu nổi. Không ngờ, những lời của Trịnh Thiên Dã sau đó càng khiến cô hết biết nói gì. “Anh còn tưởng mình vẫn đang hai mươi tuổi.”

La Phi trợn tròn mắt, cả buổi trời không biết nên nói gì. Bỗng nhiên cô lại nhớ tới chứng hoang tưởng của anh, những thứ anh nghĩ khác với sự thật thì cũng bình thường thôi.

Trịnh Thiên Dã uống hớp rượu cuối cùng trong bình, lắc lắc thấy không còn nữa thì hừ một tiếng, ném bình rượu xuống chiếc thảm nhung dưới đất, ngã vào chiếc giường phía sau, rồi vẫy vẫy La Phi. “Lại đây.”

Vốn đã không bình thường, cộng thêm uống vào không ít rượu vang, La Phi không xác định được hiện nay tính khí anh thế nào nên người cứng đờ, đi thật chậm đến ngồi xuống bên cạnh anh, e dè hỏi: “Sao thế?”

Tuổi lượng của Trịnh Thiên Dã vốn bình thường, lúc này rượu đã có tác dụng nên ý thức đã mơ màng, lúc mở miệng nói thì hơi ngắt quãng. “Ừm... Ngô thanh nói đúng lắm, người ta ba mươi tuổi đã kết hôn sinh con rồi, anh không thể lạc hậu được. Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn, lập tức chuẩn bị sinh con.”

La Phi vốn đang căng thẳng, giờ nghe anh nói thế thì sợ tới mức rùng mình, đang muốn nhảy dựng lên nhưng bàn tay bị nắm chặt, sắp nhao tới trước nhưng lại bị giật trở về theo phản xạ, gục trên ngực anh.

Trịnh Thiên Dã thuận thế ôm lấy cô, mặt dán mặt, hơi thở ấm áp phả vào cô, giống như là đã quyết định. “Cứ vậy đi!”

La Phi sợ tới mức cả người phát lạnh, đang muốn giãy ra thì tay của Trịnh Thiên Dã đã mềm nhũn, ánh mắt vốn đang nheo nheo nay nhắm chặt, thì ra đã ngủ mất rồi.

28. Chương 28: Đành Bị Ép Buộc

Chuyển ngữ: nhoclubu ***

Tay chân La Phi luống cuống rời khỏi người anh, thở hổn hển nhìn trần trời người không biết chuyện đời này, lại khó chịu gờn nẩy tay lên, làm động tác đánh quyền để trút hết bất mãn trong lòng.

Đợi đến khi hơi thở bình ổn, cô bỗng nhiên nghĩ, Trịnh Thiên Dã đã có tính toán đáng sợ này, sợ đến sáng mai thức dậy sẽ thật sự bất cô đi đăng ký kết hôn, đến lúc đó thật sự là chuyện nực cười nhất trên đời.

Cô nhất định phải rời khỏi nơi quỷ quái này ngay lập tức.

Nghĩ như vậy, cô nhìn người đang nằm ngủ trên giường, nhẹ nhàng đứng dậy ra khỏi phòng.

Lúc này không đi thì còn đợi đến lúc nào?

Xuống lầu đến phòng khách, người làm của nhà họ Trịnh đã thu dọn bàn ăn sạch sẽ, ba vị trưởng bối họ Trịnh ngồi ở sofa, không biết đang cúi đầu nói chuyện gì.

Nhìn thấy La Phi đi xuống, bà nội Trịnh Thiên Dã mở miệng đầu tiên: “Thiên Dã thế nào rồi?”

La Phi đến gần, thấp giọng nói: “Anh ấy ngủ rồi ạ.”

“Ồ.” Bà Trịnh nhẹ nhõm gật đầu, “Không gây rối nữa là được rồi, không biết thằng cháu này sao lại thế, nói phát cẩu liền phát cẩu.”

La Phi lặng lẽ oán thầm, người ba mươi tuổi vẫn còn là con nít, không phải đều do các người nuông chiều sao, cho nên thần kinh không bình thường cũng không phát hiện, vậy mà còn cho là tính tình không tốt. Nhưng trong lòng nghĩ vậy, ngoài mặt cũng không biểu lộ ra, chỉ thần nhiên cười nói, “Bà nội, cô chú, nếu Thiên Dã đã đi nghỉ rồi, con cũng nên về nhà.”

Trịnh Gia Thăng mỉm cười với cô, ôn hòa nói: “Thời gian không còn sớm, ở lại đây đi, tuy rằng Thiên Dã uống rượu nên không tiện lắm, nhưng phòng trống còn rất nhiều, để chú bảo người làm giúp cháu chuẩn bị một phòng.”

La Phi vội vàng xua tay: ‘Không cần phiền thế đâu ạ, giờ này cũng không muộn lắm mà, để con về nhà đi.’ Nói xong cô bỗng nhớ đến gì đó liền bổ sung, “Quan trọng là còn chút công việc con vẫn chưa làm xong, tối về làm nốt phần còn lại.”

“Vậy à!” Trịnh Gia Thăng cười, như đang nói đùa, “Hằng Thiên có nhân viên chuyên nghiệp như con thật hiếm. Con đã muốn về nhà, để chú sắp xếp người đưa con về.”

La Phi vội vàng nói cảm ơn không ngừng: “Cảm ơn chú.”

La Phi về đến nhà, cảm thấy vui sướng như chim sổ lồng, đây là lần đầu tiên trong nhiều ngày trong phòng này không có Trịnh Thiên Dã.

Cô chỉ cảm thấy tinh thần thật sảng khoái, động tác cũng nhanh nhẹn hơn nhiều, ngay cả khóa chống trộm chướng mắt trên cánh cửa kia, đèn treo thủy tinh trên đỉnh đầu nữa đều trở nên vô cùng đáng yêu.

Cô cũng không cần suy nghĩ nhiều, hì ha hì hục thu dọn hành lý, không cần dự định nơi dừng chân tiếp theo, cùng lắm thì về nhà trước rồi tính sau, trời đất bao la ba mẹ là lớn nhất.

Thứ phải mang đi không nhiều, chỉ một chiếc vali là thu dọn xong toàn bộ. Sau khi dọn đồ xong, cô nhìn quanh căn phòng nhỏ, nơi đâu cũng có dấu vết của Trịnh Thiên Dã, dép lê ly thủy tinh trong phòng khách, quần áo trong phòng ngủ, đồ dùng cá nhân trong phòng tắm, toàn bộ đều biểu hiện người đàn ông này từng bước vào cuộc sống của cô. Cô chỉ cảm thấy oán hận, rất muốn trút ra, dứt khoát hoặc là không làm, hoặc đã làm thì phải làm đến cùng, cô đem toàn bộ quần áo và đồ dùng của Trịnh Thiên Dã ném xuống đất, hung hăng dùng hai chân giẫm đạp một phen không chút khách sáo. Cho đến khi cảm thấy bất mãn và phần nộ trong lòng thoáng dịu bớt, mới sảng khoái kéo hành lý ra cửa.

Lúc này đã hơn mười giờ tối, người qua lại trên đường thưa thớt. La Phi kéo hành lý, đi đến chỗ chờ taxi của khu nhà, vừa mới đứng đó, một chiếc xe cách chỗ cô không xa chậm rãi chạy đến, đèn xe phía trước phát sáng chiếu thẳng về phía cô.

La Phi giơ tay che ánh sáng theo bản năng, khi buông tay, chiếc xe nọ đã dừng lại trước mặt cô.

Kính xe chậm rãi hạ xuống, bên trong là Trịnh Gia Thăng đang cười nhạt, hàm ý không hiện rõ trên mặt, nhìn cô.

La Phi kinh ngạc, đúng là rất kinh ngạc. Cô lắp bắp nói: “Chủ tịch Trịnh, sao chú lại ở đây?”

Trịnh Gia Thăng không trả lời câu hỏi, giọng điệu vẫn khách khí ôn hòa như trước: “Đã trễ thế này, Tiểu Phi, con kéo hành lý đi đâu vậy?”

“Dạ con...” La Phi nhất thời không biết phải trả lời thế nào, mà lúc này cô đã có thể chắc chắn, chuyện xảy ra giữa cô và Trịnh Thiên Dã, Trưởng Cẩm Hoa đã kể hết cho nhân vật từng làm mưa làm gió ở Giang Thành này biết rồi.

Về mặt Trịnh Gia Thăng đành lại, ánh mắt nhìn về phía La Phi cũng trở nên nghiêm túc, “Lên xe đi, chúng ta nói chuyện.”

Tay nắm hành lý của La Phi vô thức nắm thật chặt, chần chờ một lúc, cuối cùng cũng hít sâu một hơi, lấy lại chút tự tin: “Chủ tịch Trịnh, con không biết mọi người muốn con làm gì, nhưng con là người tự do không lệ thuộc vào ai, và cũng có cuộc sống của riêng mình. Cái Trịnh Thiên Dã can chính là điều trị tâm lý, không phải con. Hy vọng mọi người đừng làm khó con, để con đi đi.”

Trịnh Gia Thăng cười cười; “Tiểu Phi, con nói vậy có hơi nghiêm trọng rồi. Chú không phải làm khó con, chỉ hy vọng con thấu hiểu nỗi khổ của người làm cha như chú, hy vọng con có thể giúp đỡ Thiên Dã.”

“Xin lỗi chú, con không giúp được anh ấy đâu, người giúp được anh ấy là bác sĩ tâm lý kia.” La Phi thấy cách đó không xa có chiếc taxi chạy đến, cô nhanh chóng kéo hành lý, chuẩn bị chạy đến giờ tay ra đón xe.

Nhưng cô vừa đi được hai bước, đã bị người xế cao lớn đi theo kia ngăn lại.

Trịnh Gia Thăng ở phía sau cô, không nhanh không chậm nói: “Lên xe đi, chỉ mất vài phút thôi, Tiểu Phi con rồi sẽ quyết định đi hay ở.”

La Phi nhìn thấy người đàn ông trước mặt hết như la sát, giận dữ ném hành lý trên đất, xoay người mở cửa xe ngồi vào trong.

Bên trong xe bật đèn, đây là lần đầu tiên cô nhìn vị thương nhân truyền kỳ này gần như vậy, tuy rằng tức giận, nhưng không thể không thừa nhận, Trịnh Gia Thăng đáng vẻ không giận mà oai, nhưng vẫn khiến cô có chút sợ hãi.

Sợ thì có sợ, nhưng bức bối và tức giận vẫn chiếm thế thượng phong, cô vào bên trong xe: “Chủ tịch Trịnh, con trai chú có vấn đề, thật sự phải tìm bác sĩ, làm gì phải khó dễ người vô tội là con chứ?”

Sắc mặt Trịnh Gia Thăng vẫn đầy ý cười như cũ: “Chú biết con chịu oan ức rồi. Nửa năm được không? Con ở bên cạnh Thiên Dã nửa năm, phối hợp với trị liệu của bác sĩ.” Nói xong ông rút ra một tờ chi phiếu, đưa đến trước mặt La Phi, “Đây là mười triệu, nếu con thấy không đủ thì có thể thương lượng lại. Chú không có ý gì khác, chỉ là lo lắng một cô gái như con ở cùng Trịnh Thiên Dã như vậy đúng là rất uất ức, về tình về lý đều phải bồi thường cho con.”

La Phi nhìn tấm chi phiếu nhiều con số đến nỗi bản thân cô đếm không hết, tim đập mạnh hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Đối với một gia đình bình thường, thu nhập hàng tháng bất quá chỉ mấy ngàn, nhưng con số này đừng nói là suốt cả đời cô không có khả năng kiếm được, thậm chí cả cơ hội thấy nó cũng cực kỳ mong manh.

Nếu nói cô không động lòng, không có chút xú động lòng nào tất nhiên là lừa mình dối người. Thực tế, khoảnh khắc cô nhìn thấy tấm chi phiếu kia, cô đúng là bị lung lay nghiêm trọng.

Đương nhiên, cũng chỉ là trong khoảnh khắc.

Không nói đến chuyện không làm không thể hưởng lợi, cho dù việc cô ở bên cạnh Trịnh Thiên Dã đối với nhà họ Trịnh mà nói là công lao to lớn đi chăng nữa, nhưng con số lớn thế này, cô cũng không thể yên tâm thoải mái mà nhận. Hơn nữa, đây không còn nghi ngờ gì chính là sỉ nhục cô. Cô không phải người tình của Ngô Thần ở hộp đêm kia, sẽ vì tiền mà bán đứng thể xác và linh hồn của mình.

La Phi cười ruồi: “Chủ tịch Trịnh, nói thẳng ra, cám dỗ của đồng tiền quả thật khiến con động lòng thật, nhưng chú làm vậy không chỉ sỉ nhục con, còn sỉ nhục cả con trai chú.”

Lời nói của cô cũng không khiến Trịnh Gia Thăng tức giận, ông như có cùng quan điểm với cô, gật đầu, lấy lại chi phiếu: “Tiền bạc không thành vấn đề với họ Trịnh, chỉ là chú thật lòng muốn bồi thường một chút chuyện cháu làm với Trịnh Thiên Dã thôi. Thế nhưng...” Lời ông vừa chuyển, giọng điệu lại nhẹ nhàng như nước, “Ba của Tiểu Phi làm kế toán ột ngân hàng đúng không? Gần đây chú có nghe nói có rất nhiều ngân hàng xuất hiện nhằm lẫn tài vụ, tình trạng lợi dụng tín nhiệm chiếm đoạt tài sản cũng có rất nhiều.”

La Phi cả kinh, cô không tin một cáo già như Trịnh Gia Thăng lại vô duyên vô cớ nói ra chuyện quái lại này. Đang muốn hỏi ông có ý gì, Trịnh Gia Thăng đã nói tiếp, “Nếu không con gọi điện thoại về nhà hỏi thăm xem, công việc của ba con có phải đang gặp vấn đề giống như vậy không?”

Trong lòng La Phi thấp thỏm, cuống quýt móc điện thoại trong túi ra, gọi về nhà. Đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy.

Trong thời gian này bị Trịnh Thiên Dã làm phiền đến lao tâm khổ tứ, lại sợ bị ba mẹ phát hiện cô sống chung với tên đàn ông không biết từ đâu chui ra này, đương nhiên rất ít liên lạc về nhà.

“Phi Phi, trễ lắm rồi con gọi điện về có chuyện gì vậy?” Tiếng của mẹ La Phi từ trong điện thoại truyền đến, nghe ra có vẻ mệt mỏi.

“Mẹ, ba đâu?” La Phi vội hỏi.

“Ba con hả... ông ngủ rồi.”

La Phi rất hiểu mẹ cô, giọng như vậy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, cô nhanh chóng hỏi tới, “Mẹ, mẹ gạ con đúng không? Có phải mẹ có chuyện gì gạ con không, mẹ mau nói ba nghe má đi.”

Bên kia hình như im lặng một lát, mẹ La Phi mới nói sự thật, “Không phải mẹ muốn gạt con, là sợ con ở một mình bên ngoài phải lo lắng thôi. Ở chỗ làm ba con xảy ra chút chuyện, bị người ta nghi là tham ô công quỹ, hai ngày nay phải phối hợp điều tra. Nhà mình chưa bao giờ làm chuyện trái với lương tâm nên không sợ điều tra, con cũng đừng lo lắng quá, chăm sóc bản thân cho tốt là được.”

“Vâng, con biết rồi.”

La Phi cúp máy, lòng cô lạnh lẽo như gió lạnh tràn vào, không tin nhìn về phía Trịnh Gia Thăng: “Chủ tịch Trịnh, chuyện của ba con là chú làm đúng không? Ba con xưa giờ là người hiền lành, chú hại ba con như vậy, không cảm thấy thẹn với lương tâm sao?”

Trịnh Gia Thăng chẳng ừ hử gì chỉ nhún vai: “Chú là dân kinh doanh, cho nên lúc làm giao dịch gì, nhất định phải chuẩn bị chút lợi thế trong tay chứ. Chú biết con cảm thấy như vậy là rất vô sỉ, chú cũng cho rằng làm khó dễ một cô gái như con là chuyện rất vô sỉ. Vẫn là câu nói kia, xin con hiểu nỗi khổ của người làm cha. Chú chỉ có một thằng con trai là Thiên Dã, nó còn nhỏ đã mất mẹ, sau đó tâm lý có vấn đề, sau khi hồi phục mọi người cũng không quan tâm nữa, chỉ nghĩ là còn nhỏ mà mất mẹ, nên càng yêu thương nó nhiều hơn, làm nó được chiều quá nên sinh ra kiêu ngạo ương bướng, thế nên nó lại xảy ra vấn đề thì mọi người không phát hiện ra. Chú là ba nó, đương nhiên sẽ dốc sức che chở nó, nhưng dù sao tuổi tác của chú cũng đã cao, sức khỏe cũng không được tốt lắm, không có khả năng bảo vệ nó cả đời. Nếu có ngày người làm cha này nhắm mắt ra đi, Thiên Dã vẫn cứ như thế, đắm chìm trong ảo tưởng, không không chế được cảm xúc, chỉ sợ ứng phó không nổi với đám người rình rập họ Trịnh như hổ rình mồi.”

Ông rất có kỹ năng nói chuyện, khiến La Phi chưa kịp có ác cảm với việc làm tự tung tự tác của ông, đã cảm thông cho nỗi khổ của người làm cha, có lẽ “dùng tình cảm để đả động, dùng lý lẽ để thuyết phục đối phương” chính là cái dạng này.

Thấy La Phi dao động, Trịnh Gia Thăng nói tiếp: “Chú đã sắp xếp bác sĩ tâm lý rồi, nhưng trong lòng Thiên Dã trước giờ luôn bài xích điều trị. Chỉ hy vọng con có thể chú ý ngôn hành cử chỉ của nó hằng ngày, nói lại tình hình với bác sĩ, cũng nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ, giúp Thiên Dã hồi phục. Nhiều nhất cũng chỉ nửa năm thôi, cả nhà chú sẽ vô cùng cảm kích con.”

Nói xong, ông thật sự cúi đầu với La Phi.

Động tác này thật sự khiến La Phi hoảng sợ. Không nói Trịnh Gia Thăng là nhân vật thế nào, chỉ cần tính đến chuyện ông là bậc trưởng bối lớn hơn cô 30 tuổi, cô cũng cảm thấy tổn thọ.

La Phi vừa xấu hổ vừa nóng lòng, cuối cùng im lặng thật lâu mới không cam lòng nói: “Được, con đồng ý với chú.” Nói xong hình như nhớ tới gì đó liền bổ sung, “Nhưng chú về nhất định phải khuyên Trịnh Thiên Dã một chút, đêm nay anh ấy bức bối là bởi vì cảm thấy bản thân mới 25 tuổi, không thể chấp nhận sự thật mình đã 30, còn nói cái gì mà 30 rồi, không thể lạc hậu hơn người khác, muốn lập tức kết hôn sinh con, còn đòi ngày mai dẫn con đi đăng ký ngay. Đây không phải là điên ư?”

Nói xong cảm thấy mình dùng từ không ổn lắm, anh ta vốn dĩ là tên thần kinh mà.

Quả nhiên, biểu hiện trên mặt Trịnh Gia Thăng khê biển, không phải tức giận vì cách dùng từ của La Phi, mà là bị chính con trai mình mang lại. Lại lần nữa cảm thán sự thất trách của người làm cha, Trịnh Thiên Dã đã thành bất bình thường đến vậy, hiển nhiên không phải là chuyện ngày một ngày hai, mà người làm cha như ông luôn luôn ở chung lại không phát hiện được gì.

Xin lỗi vì đăng trễ, do máy tính ở nhà mình bị hư nên hôm qua không làm được hix

29. Chương 29: Không Thể Thoát Thân

Chuyển ngữ: Pussycat

La Phi kéo cái vali, gục đầu quay trở lại chỗ ở, tùy ý lấy quần áo ra để vào ngăn tủ. Cô nhìn căn phòng bị mình biến thành một đồng hồ độn trước khi rời đi, nhất thời rối như tơ vò, vô cùng lo lắng, lại vừa cảm thấy chán nản. Hết sức buồn bực, cũng lười đi thu dọn, nhào lên trên giường, nằm xuống ngủ liền, hận

không thể ngủ thẳng đến khi trời đất mờ mịt, vô tận, không bao giờ phải đối mặt với cái đồ phá hoại cuộc sống này.

Vì trong tư tưởng thâm có ý này, La Phi thật sự ngủ như chết, ngày hôm sau nghe được tiếng động trong phòng mới từ từ tỉnh lại.

Mới vừa lấy đồng hồ ra xem giờ thì Trịnh Thiên Dã hoảng sợ vội vã chạy vào, chỉ thấy vẻ mặt của người này thật khẩn trương, nhìn cô, lao tới thật mạnh, ôm chầm lấy cô vừa mới ngồi dậy, hỏi: “Làm anh sợ muốn chết, em không bị chuyện gì là tốt rồi!”

Đầu óc La Phi còn mơ mơ màng màng, chỉ thấy chán ghét suy nghĩ vô cùng minh mẫn của người này, bực mình đẩy anh ta ra: “Anh hù người ta đấy à? Em có thể bị gì?”

Về mặt của Trịnh Thiên Dã hoảng sợ: “Trong nhà bị trộm, em còn chưa biết?”

“Bị trộm?” La Phi nhất thời không có phản ứng lại.

“Đúng vậy. Anh vừa mới vào cửa, nhìn thấy trên mặt đất thật lộn xộn, không phải bị trộm thì còn có thể là cái gì nữa? May mắn là em không có việc gì.” Nói xong, anh lại lo lắng kiểm tra La Phi từ trên xuống dưới, xác định là cô thật sự không có bị gì thì mới thôi. “Em nói coi sao em lại thế này? Tối hôm qua anh uống rượu ở lại trong nhà, tại sao em không ở cùng với anh, một mình chạy về nơi này, nói coi giống cái gì! May mắn là ăn trộm chỉ làm cho căn phòng bị rối loạn, không có làm em bị thương. Nhưng mà nói tiếp, kẻ trộm kia đã vào bằng cách nào? Anh không thấy cửa có dấu vết bị cạy gì cả!”

Lúc này La Phi mới hiểu được là anh ta đang nói cái gì. Vốn là tối hôm qua cô phát tiết một trận, ném đồ vật tứ tung ở trong phòng, bị anh tưởng là gặp ăn trộm.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của anh, thật giống như là rất lo lắng cho cô, cô không khỏi có chút mềm lòng. Nếu như thần kinh của anh không bị gì như đã nói thì hẳn là được coi như một người không tồi.

Bởi vì nhất thời không nhận được trả lời của La Phi, Trịnh Thiên Dã bất mãn vươn tay chọt chọt mặt của cô: “Nghe thấy chưa? Sau này anh ở nơi nào thì em ở ngay nơi đó. Không được một mình chạy lung tung!”

Được rồi, La Phi quyết định thu hồi suy nghĩ vừa rồi của mình. Anh tuyệt đối không có khả năng là một người không tồi, vẫn chỉ là một thằng khốn khiến cho người ta muốn đánh một trận tới bời. Cô bất mãn né đi tay của anh: “Đừng có động tay động chân!”

Trịnh Thiên Dã không đồng ý, cười nhạo một tiếng, buông tay ra, nhưng đổi lại là khuôn mặt kẻ sát đến, cắn hai cái ở trên mặt cô: “Người phụ nữ của anh mà còn không được chạm vào?”

La Phi cố nén cơn kích động muốn đập anh ta một cái, hít sâu một hơi, ngượng ngùng cười: “Em còn chưa có đánh răng đó.”

Nói xong thì vén chăn nhảy xuống giường, cấp tốc chạy vào toilet.

Trịnh Thiên Dã bất mãn đuổi theo cô ở đằng sau, đứng ở cửa nhà tắm, chen tay vào cửa, mở miệng nói: “Buổi sáng trước khi lại đây, anh đã nói chuyện kết hôn với người nhà.”

Tay La Phi không kiềm chế được run lên, kem đánh răng được nặn trên bàn chải bị rớt xuống bồn rửa mặt, đành phải run rẩy bắt đầu nặn lại một lần nữa.

Trịnh Thiên Dã tiếp tục: “Ba anh đề nghị chúng ta không cần gấp như vậy, sắp tới ở tập đoàn sẽ có mấy dự án lớn, đàn ông cần phải lấy sự nghiệp làm trọng, trong tạm thời không nên gấp gáp kết hôn. Anh suy nghĩ lại, cảm thấy rằng ông ấy nói có lý, cho nên trước hết chúng ta hoãn hoãn lại chuyện kết hôn đi.”

Ai sẽ kết hôn với anh, bệnh thần kinh!

La Phi “à” một tiếng không rõ ràng, tựa như là chuyện không liên quan đến mình, hì hục đánh răng. Trịnh Thiên Dã im lặng một lát, chân mày bỗng nhiên nhướng lên, tỉnh bơ đi đến, đứng dán sát vào sau lưng cô.

Động tác lặng yên không một tiếng động này của anh ta đã dọa La Phi nhảy dựng, thiếu chút nữa là bị sặc nước đang ngậm trong miệng, vội vã qua loa đánh răng cho xong, bỏ cái ly xuống, xoay người cả giận nói: “Anh làm cái gì vậy?”

Mặt Trịnh Thiên Dã không chút thay đổi, chỉ có hơi híp mắt nhìn cô, như là đang suy nghĩ, sau đó nâng tay nắm lấy cằm của cô, nói: “Em không vui à?”

“Đương nhiên em không vui, anh đột nhiên đứng ở sau lưng em, khiến em sợ tới mức thiếu chút nữa là nuốt xuống một miếng đầy bọt.” Giọng điệu của La Phi mất kiên nhẫn.

Nhưng Trịnh Thiên Dã giống như là không có nghe thấy lời nói của cô, tiếp tục nói: “Anh nói đám cưới của chúng ta sẽ hoãn chậm lại, em không vui?”

La Phi hết sức sốt, mới phản ứng lại lời nói của anh ta, nhất thời kích động muốn đập đầu vào tường. Anh ta không nổi điên lôi kéo cô đi kết hôn là cô đã vui mừng muốn khóc, làm sao lại không vui, quả thật là rất vui mừng.

Nhưng mà cô biết cô làm sao mà phản bác lại lời nói của anh ta được, đều là vô dụng. Nếu thật sự nói ra lời nói thật vui mừng này, chỉ sợ là anh ta sẽ nghĩ cô đang giận dỗi với anh ta đó chứ.

Suy nghĩ một chút, La Phi quyết định nói theo ý của anh ta: “Em cảm thấy rằng chú nói đúng đó, quả thật Hằng Thiên nửa năm tới công việc bề bộn, rất bận rộn, em biết là có vài dự án lớn, anh là tổng giám đốc, trước hết vẫn nên xử lý những chuyện này cho tốt. Đám cưới gì đó không cần phải sốt ruột. Đàn ông ba mươi tuổi còn rất trẻ.” Nói xong, lại muốn bổ sung thêm, nói: “Tuổi của em cũng không lớn, còn chưa tới nông nổi gấp gáp lấy chồng.”

Trịnh Thiên Dã buông tay xuống, vừa lòng gật đầu: “Tuy rằng anh biết trong lòng em không được thoải mái, nhưng mà em có thể nghĩ thoáng, anh thật là vui. Em yên tâm, anh là một người đàn ông có trách nhiệm, đã nói cưới em thì nhất định sẽ cưới em, tuyệt đối sẽ không bắt em uống phí chờ anh, cũng tuyệt đối sẽ không để em chờ anh lâu. Chậm trễ lắm là sang đầu năm sau, anh sẽ cưới em vào nhà họ Trịnh.”

La Phi chỉ im lặng coi thường quay đi, thật sự là cảm ơn cả nhà của anh! Sang đầu năm sau, hai ta đoán chừng đều đã sớm mỗi người một ngả.

Tối hôm qua, La Phi vốn đã nghĩ là có thể thoát khỏi cuộc sống giống như cứt chó này, rốt cuộc là phần khởi một hồi, không ngờ rằng ba của Trịnh Thiên Dã đã làm rối lên, tất cả đều trở thành mây bay.

Nghĩ tới còn phải giả vờ đóng kịch sống cùng Trịnh Thiên Dã nửa năm nữa, cô có ý nghĩ muốn giết người. Đừng nói nửa năm, thật sự là một giây một phút cô cũng không muốn ở cùng với người bệnh thần kinh này.

Khi Trịnh Thiên Dã gọi điện thoại phân phó người đến thu dọn lại nhà cửa thì La Phi đã bị tiếng nhấn tin của điện thoại di động làm cho hoàn hồn. Cô cầm lên nhìn, mới nhớ tối hôm nay là chủ nhật, đã hẹn gặp hai người bạn lúc trước ở cùng phòng khi còn học đại học. Bị nháo loạn đến như vậy, thiếu chút nữa là quên bẵng đi, nhìn thấy tin nhắn tới của bạn cùng phòng thì mới nhớ đến việc này, vội vàng nhấn tin lại, thay quần áo đi ra ngoài.

“Em đi đâu đó?” La Phi đi ra tới cửa thì Trịnh Thiên Dã đang bị cô làm lơ gọi lại.

Tuy rằng La Phi nghe thấy giọng nói của anh thì đã phiền, nhưng vẫn đứng lại ở ngưỡng cửa, nhẫn nại giải thích: “Hôm nay em cùng bạn cùng phòng hồi đại học đã hẹn gặp, thiếu chút nữa là quên.”

“À” Trịnh Thiên Dã lên tiếng đã hiểu, đuổi theo kịp lên bên cạnh cô.

La Phi khó hiểu nhìn anh ta đóng cửa lại: “Anh muốn đi ra ngoài?”

“Đúng vậy, đi gặp bạn bè với em.” Trịnh Thiên Dã đáp lại cô một cách đương nhiên.

Đầu La Phi thiếu một chút là nổ tung, nhìn thấy biểu tình tự nhiên, bình tĩnh của anh ta, cô xoa cái đầu đang phát đau, nói: “Em đi gặp bạn bè, anh đi theo để làm gì?”

“Em đã gặp qua bạn bè của anh rồi, đương nhiên anh cũng muốn quen biết bạn bè của em.” Nói xong, Trịnh Thiên Dã kéo cô đang sững sờ đi. “Đi thôi, đừng để cho người ta chờ lâu.”

“Khoan đã...chờ một chút!” La Phi dùng sức thoát ra. “Tụi em là mấy người bạn cùng phòng tụ tập lại, đều là phụ nữ cả, anh là một người đàn ông đi theo thì coi sao được!”

Trịnh Thiên Dã dừng bước, sắc mặt không tươi quay đầu nhìn cô, mắt kiên nhẫn nói: “Anh là bạn trai của em, không biết bạn bè của em mới gọi là kỳ cục.”

La Phi thấy thái độ của anh thật nghiêm túc, lập tức thấy rất đau đầu: “Coi như là em cầu xin anh được không? Anh để cho em đi một mình được không?”

“Không được!” Trịnh Thiên Dã cự tuyệt hết sức thẳng thắn.

La Phi ngẩng đầu nhìn bộ dáng cố chấp của anh ta, cuối cùng thì hờn hển hất tay nói: “Anh muốn đi thì đi theo đi!”

Trên đường đi, La Phi chịu thua không nói được một lời, nhưng không có ảnh hưởng chút nào đến tâm tình của Trịnh Thiên Dã, khi gặp đèn đỏ còn nhìn vào gương sửa sang lại tóc, bộ dáng rạng rỡ khiến cho La Phi nhin không được quay lại trợn mắt nhìn.

Nơi hẹn là một quán trà, hai người bạn cùng phòng của La Phi là Trương Hiểu Tĩnh và Chu Diễm đã tới rồi. Ba người là bạn bè thân, nhưng sau khi tốt nghiệp thì đều rất bận rộn, mặc dù ở cùng thành phố nhưng cũng không tụ tập thường xuyên. Lần gặp mặt trước đã là mấy tháng rồi. La Phi cũng chỉ nói qua ở trên mạng là cô và Ngô Thần đã chia tay, nhưng chưa có nói đến sự tồn tại của Trịnh Thiên Dã này.

Hai người chị em nhìn thấy La Phi lững thững đi đến, vốn là đứng lên khỏi ghế, nhiệt tình muốn tới ôm một cái thật mạnh. Không ngờ Hiểu Tĩnh mới đứng lên, liếc mắt nhìn thấy bộ dáng cao lớn của Trịnh Thiên Dã ở bên cạnh La Phi, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền có phản ứng, thu lại động tác, ánh mắt nhìn La Phi hỏi: “La Phi, đây là ai vậy?”

“Chào các em! Tôi là bạn trai của La Phi, Trịnh Thiên Dã.” Không đợi cho La Phi trả lời, Trịnh Thiên Dã đã trả lời thay cô.

“Anh đẹp trai, xin chào! Chúng tôi là bạn cùng phòng hồi đại học của La Phi. Tôi tên là Trương Hiểu Tĩnh, cô ấy là Chu Diễm.” Hiểu Tĩnh cười tủm tỉm chỉ vào Chu Diễm ở bên cạnh nói với Trịnh Thiên Dã, ánh mắt nhìn anh ta suýt nữa là đã xuất ra hai đoá hoa.

La Phi không nói gì đối với hành vi mê trai của người bạn cùng phòng này, mà chỉ đảo cặp mắt lên nhìn, rồi lại bị cô ta kéo lại, kề vào tai nói: “Người đẹp, rốt cuộc là cậu đã thông suốt? Sau khi chia tay với Ngô Thần đã tìm được một anh chàng nhà giàu đẹp trai?”

La Phi trừng mắt liếc cô ta một cái: “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Chu Diễm ở bên cạnh chưa nói lời nào, ánh mắt tò mò nhìn Trịnh Thiên Dã từ trên xuống dưới, từ trái qua phải vài lần, bỗng nhiên mắt ánh lên, “a” một tiếng: “Trịnh Thiên Dã? Chẳng lẽ anh chính là vị tổng giám đốc của Hằng Thiên?”

Trịnh Thiên Dã hơi hột gật đầu, cười cười với hai người, bộ dáng tràn đầy tao nhã: “Mọi người ngồi đi, từ từ trò chuyện.”

Hai cái người mê trai hưng phấn nhìn nhau, lại vừa phóng ánh mắt như dao về phía La Phi, ý nói rõ ràng “Chuyện lớn như vậy mà mày lại không nói, gạt tụi tao”, “Mày nhất định là sẽ chết”.

Ví dụ như thế.

Đầu La Phi to ra như cái đầu, chỉ có thể coi như không thấy.

Nhưng mà, sau khi ngồi xuống xong, sự hứng thú của hai cô nàng cũng không có ở trên La Phi một chút nào, toàn bộ là đặt ở trên cục kim cương lớn Trịnh Thiên Dã này. Lúc đầu còn có chút nghiêm túc, rụt rè, sau khi phát hiện Trịnh Thiên Dã hỏi đầu đáp đó thì liền bắt đầu trăm ngàn câu hỏi tại sao. Từ chi tiết hai người quen nhau đến chi tiết yêu đương, chỉ thiếu điều không có hỏi chuyện giường chiếu của bọn họ.

La Phi nhiều lần muốn xen miệng vào đều bị thất bại.

Khi nghe được Trịnh Thiên Dã nói cô thầm mến anh hai năm, rốt cuộc cảm động được anh, sau đó đến kế hoạch kết hôn. La Phi tức giận đến nghiến răng, ngay lập tức cảm nhận được ánh mắt kính nể của Hiểu Tĩnh và Chu Diễm.

Bị coi thường đã lâu, bỗng nhiên nổi tiếng. La Phi nghĩ mình nhất định là có hình tượng mới trong mắt bạn bè.

Cô lười giải thích. Trên thực tế, có Trịnh Thiên Dã ở đây cô cũng không thể nào giải thích tất cả được.

La Phi lén nhìn Trịnh Thiên Dã vài lần, nếu không biết là thần kinh của anh ta có vấn đề, nhất định cũng sẽ cảm thấy rằng đây là một viên kim cương hàng thật giá thật, mà lời kim cương nói tất nhiên cũng là kim cương thật.

Tóm lại, đây là cuộc họp mặt bạn bè vô cùng buồn chán. Hậu quả trực tiếp chính là, sau khi Trương Hiểu Tĩnh và Chu Diễm trở về, lập tức lên mạng truyền ra tin tức mới nhất của La Phi. La Phi – một trong năm đóa hoa khi đó – hiện giờ là bạn gái của tổng giám đốc Hằng Thiên, cùng tin tức không lâu sau đó sẽ gia nhập vào nhà họ Trịnh. Còn nhân tiện to nhỏ bàn tán Trịnh Thiên Dã đẹp trai, khôi ngô tuấn tú như thế nào.

Như thế, sau một khoảng thời gian rất dài, La Phi đã nhận được rất nhiều hỏi thăm tò mò của những bạn học trước kia qua điện thoại lẫn trên mạng.

“La Phi, nghe nói cô và tổng giám đốc của Hằng Thiên quan hệ qua lại, có phải sự thật hay không?”

“Nghe nói tổng giám đốc Hằng Thiên rất tuấn tú, có phải thật hay không?”

Xí!

Mỗi khi như vậy, La Phi quay đầu nhìn Trịnh Thiên Dã đang ở trong tầm mắt, đều có xúc động muốn mắng chửi người.

Cô càng ngày càng cảm thấy rằng bản thân mình đã sa vào một vùng bùn không cách nào giẫy thoát.

30. Chương 30: Gặp Lại Người Quen

Dịch: Thanh Dạ

Tuy lần họp lớp này là một cơn ác mộng với La Phi, nhưng Trịnh Thiên Dã kia thì lại rất hài lòng. Tâm trạng vui vẻ đó kéo dài gần một tuần, cho đến ngày cuối tuần kế tiếp, lúc anh không bằng lòng kêu cô theo mình cùng về nhà ăn cơm, tâm trạng anh bỗng trở nên tồi tệ.

Lúc trước, những ngày cuối tuần về nhà ăn cơm là một chuyện anh rất thích thú, nhưng La Phi cứ diện có này nọ, cho đến ngày sinh nhật của anh mới lần đầu đến nhà họ Trịnh. Mà lần này, sau khi La Phi từ bỏ chuyện chống đối đến nhà họ Trịnh từ lâu, thì mặt mày của Trịnh Thiên Dã lại không vui.

Cho đến sáng thứ bảy, lúc tài xế nhà họ Trịnh đến, anh vẫn trưng cái mặt lạnh băng thối tha đó, ngồi ở ghế sau không nói lời nào.

Từ lúc La Phi nhận nhiệm vụ quan sát những hành vi thường ngày của anh, quả thật cô cũng im hơi lặng tiếng mà ngày ngày quan sát anh.

Hết cách rồi, vì muốn sớm ngày có được tự do, thoát khỏi cái đồ phá hoại cuộc sống làm cô khóc không ra nước mắt đó, cô không thể không nghiến cứu tên bệnh thần kinh này, tốn không ít công sức nha.

Nhưng một tuần qua, cũng không biết có phải có nguyên do gì mà tâm trạng của Trịnh Thiên Dã rất tốt, ngoài chuyện vẫn khẳng định cho rằng La Phi yêu anh đến không thể buông tay được, thì những hành vi còn lại đều cực kỳ bình thường.

Đừng nói là cô, mà ngay cả bác sĩ tâm thần, cũng chưa chắc nhận ra anh có bệnh.

Mà lần này tâm trạng của anh lại chuyển biến đột ngột, ngay cả về nhà ăn cơm cũng không chịu, điều này làm cho La Phi cảm thấy không được bình thường, nên cô liền đề cao cảnh giác ngay, thận trọng quan sát hành vi của anh.

Xe chạy được nửa đường, Trịnh Thiên Dã vẫn luôn im lặng này giờ chợt cất tiếng nói với tài xế: “Chú Lý à, Trịnh Trạch Thi ly dị rồi phải không? Còn nữa..... Quách Tử Chính có dẫn bạn gái về không?”

“Vâng, nghe nói cô Trạch Thi đã ly hôn rồi. Còn về cậu Tử Chính, cậu ấy về được mấy ngày rồi, tôi cũng không nghe nói cậu ấy có dẫn bạn gái về.”

Cuộc đối thoại của hai người này, La Phi nghe không hiểu lắm, nhưng cô vẫn chú ý đến anh, sau khi nghe chú Lý trả lời xong, lông mày đang nhíu chặt của Trịnh Thiên Dã đột nhiên giãn ra, còn tươi cười mang theo chút đắc ý hiện trên hai gò má.

Anh quay đầu lại, đột ngột ôm cô vào trong lòng, giống như đang chúc mừng chuyện gì đó, hôn hai cái lên má cô, nói: “Xem ra, hai kẻ mà anh ghét sống cũng chẳng ra sao! Cũng coi như tin tốt trong đồng tin xấu.”

La Phi chán ghét đẩy tay anh ra: “Anh đang nói gì vậy?”

“À, lúc này quên nói cho em biết một tin xấu. Có hai kẻ anh ghét nhất mới vừa trở về nước, làm cho tâm trạng anh có chút tồi tệ. Nhưng mà, nghe nói hai kẻ đó sống cũng chẳng ra sao, coi như cũng làm anh vui về được chút! Đợi về đến nhà, anh với em thân thiết một chút, cho bọn họ tức chết.”

La Phi không biết hai kẻ anh đang nói là ai, nhưng nếu là nhà họ Trịnh, thì nói sao họ cũng là người nhà bọn họ. Cô có quan hệ không rõ ràng với nhà họ Trịnh, còn Trịnh Gia Thắng và Trương Cẩm Hoa nữa đường trở thành vợ chồng, một gia đình như thế này, tất nhiên cũng có chút phức tạp, hình như La Phi có nghe nói Trương Cẩm Hoa có một người con trai đang sống ở nước ngoài, nhưng trước giờ chưa hề nghe Trịnh Thiên Dã nhắc đến người em trai này, nhưng cũng không nghe nói gia đình này có chuyện lục đục gì, tất cả người lớn trong nhà đều coi Trịnh Thiên Dã là bảo bối quý hiếm, mặc dù sự yêu thương này làm cho La Phi không thích, nhưng mọi người trong nhà này thoát nhìn cũng có được sự hòa hợp hiếm thấy.

Có lẽ Trịnh Thiên Dã lại nghĩ đến chuyện gì đó, nói tiếp: “Hai kẻ đó, một người là chị họ anh, một người là con trai của viện trưởng Trương. Nói tóm lại đó là những kẻ rất đáng ghét, em cố phớt lờ bọn họ là được.”

Xi! Còn có kẻ đáng ghét hơn cả anh sao?

Đương nhiên, câu này La Phi chỉ có thể oán thán nói thầm trong lòng mà thôi.

Về đến nhà họ Trịnh, Trịnh Thiên Dã vừa xuống xe liền nắm lấy tay của La Phi, cố ý vẽ nên một hình ảnh đôi vợ chồng son đang mặn nồng. Mặc dù vẻ mặt của La Phi không phối hợp lắm, nhưng hành động lúc đó cũng chỉ có thể đi theo anh.

Vừa bước vào cửa, Trịnh Thiên Dã liền cất cao giọng gọi: “Tụi con về rồi.”

Có vài người đang ngồi trên ghế sofa quay lưng về phía cô, cũng đồng thời quay người lại. Bà cụ nhà họ Trịnh là người đáp lại đầu tiên, dặn dò người làm dọn dẹp phòng, rồi nói: “Ày, cháu trai và cháu dâu về rồi. Mau rót nước cho hai đứa đi, đừng để bọn nhỏ khát.”

Trịnh Thiên Dã kéo La Phi đi vòng qua rồi ngồi xuống ghế sofa, mỉm cười với bà cụ, rồi quay đầu nhìn người phụ nữ trẻ tuổi ngồi kế bên bà, hiên ngang ngẩng đầu lên giả giọng mỉa mai: “Mèo mập, nghe nói chị bị người đàn ông của mình bỏ nên mới ỉu xiu quay về nước à.”

Lúc này La Phi mới chú ý, ngoài người lớn nhà họ Trịnh ra, còn có một người phụ nữ lạ ngồi trên ghế sofa, mặt mày có vài nét giống Trịnh Thiên Dã, tuổi tác không lớn lắm, nhưng rất đẹp nha. Nghĩ ra đây chắc là người chị họ bị Trịnh Thiên Dã ghét rồi.

Trịnh Thiên Dã vừa dứt lời, nụ cười trên môi của người phụ nữ đó hơi biến đổi, ngược lại người lớn ngồi ở bên cạnh có chút không tự nhiên. Bà cụ cất tiếng: “Người ngoại quốc có gì tốt chứ, Trạch Thi quay về là chuyện tốt rồi.”

“Đúng ạ, bà nội nói đúng, người ngoại nhảm chán lắm. Cuộc sống và văn hóa ở nước ngoài khác hẳn với nước mình. Cho nên cháu ly hôn rồi. Mà đính chính lại một chút, là cháu ép anh ta ly dị nha.” Người phụ

nữ xinh đẹp kia vừa nói vừa cười, nói xong quay qua nhìn La Phi, vươn tay, chìa ngón tay dài ra, không e dè gì mà chỉ về phía Trịnh Thiên Dã: “Em là bạn gái của tên này sao? Đáng thương thật! Sao lại xui xẻo để nó thích em vậy? Đúng rồi, chị tên là Trịnh Trạch Thi, là chị họ của tên kia.”

Quả nhiên! Chính là..... Trịnh Trạch Thi sao? Khó trách Trịnh Thiên Dã gọi cô ấy là mèo mập, nghe tên có vẻ giống Trịnh Tắc Sĩ [1].

“Cái gì mà xui xẻo bị tôi thích chứ? Phi Phi yêu thầm tôi hai năm đó nhé, biết chưa hả?”

Trịnh Trạch Thi cười nhạo: “Không biết!”

Trịnh Thiên Dã kiêu căng hừ một tiếng: “Một người phụ nữ ly hôn như chị thì biết gì đến tình yêu đẹp đẽ của chúng tôi chứ.”

Không chỉ Trịnh Trạch Thi, mà ngay cả La Phi cũng run rẩy khắp người.

Nhưng mà, hiển nhiên Trịnh Trạch Thi chẳng coi lời nói của anh ra gì, sau khi làm hành động muốn nôn mửa xong, liền kéo La Phi nói: “Mặc dù chị rất ghét cái tên này, nhưng niệm tình chị và nó có nửa huyết thống, chị vẫn tặng cho em dâu tương lai một món quà, thuận tiện cảm ơn em đã có tinh thần dũng cảm hy sinh thân mình, chị là người hiểu em hơn ai hết, em đã phải chịu đựng tên này như thế nào, đây quả là chuyện chẳng dễ dàng chút nào.”

Có lẽ người lớn trong gia đình đã quen cách nói chuyện đối chọi gay gắt của hai người này, cho nên khi hai kẻ này giương đao múa kiếm, cũng chẳng có ai đứng ra ngăn, ngược lại còn ngồi cười hùa theo.

Mặt Trịnh Thiên Dã sắp trở nên xanh lè, kéo La Phi về bên mình: “Ai thèm quan tâm những thứ thói tha của chị.”

Trịnh Trạch Thi cũng mặc kệ anh, ngẩng đầu nhìn căn phòng trên lầu, cất cao tiếng gọi: “Tử Chính à, em lấy đồ xong chưa?”

“Xuống ngay xuống ngay, hành lý của em lung tung quá, em lục cả ngày trời mới lục thấy.” Đi kèm theo tiếng nói, đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Đầu La Phi căng ra một chút, theo bản năng tìm kiếm tiếng nói đó mà quay đầu lại nhìn. Chỉ nhìn thấy một người đàn ông trẻ đẹp cao to, ôm hai hộp quà, từ trên lầu chạy xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, sấm chớp vang ầm!

La Phi phản ứng lại, ước gì có thể tìm một cái động chui vào. Làm ơn đi, cuộc sống lộn xộn ngẫu này, mà còn gặp lại người quen nữa, thật là quá quá quá mất mặt mà!

“La Phi.....” Quách Tử Chính còn ngạc nhiên hơn cả La Phi, lộ ra ngoài mặt, đáng vẻ giống như vừa gặp quỷ.

“Học trưởng à?”

“Ừa? Hai người biết nhau sao?” Trịnh Trạch Thi tò mò nói một câu.

Quách Tử Chính phản ứng lại, đi đến ghế sofa rồi ngồi xuống, vẻ mặt có chút không tự nhiên: “Chúng em là bạn học cùng trường, em được xem như là học trưởng của La Phi.” Nói xong, anh quay đầu nhìn La Phi cùng với Trịnh Thiên Dã ngồi kế bên, vẫn đáng vẻ không thể tin đó: “Tiểu Phi nè, không ngờ mấy năm không gặp, em lại trở thành bạn gái của anh trai anh.”

Trịnh Thiên Dã tỏ vẻ không vui, kéo La Phi lại gần: “Quách Tử Chính, cậu nói chuyện đằng hoàng chút nha, tiểu Phi tiểu Phi gì chứ, ngay cả hai chữ chị dâu cũng không biết gọi sao?”

Quách Tử Chính mấp máy môi, vẫn không thể mở miệng được, đành phải xấu hổ mà nhún vai với La Phi.

[1]: Trịnh Tắc Sĩ (tên tiếng Anh: Kent Cheng Jak-si; sinh 22 tháng 5, 1951) là một diễn viên điện ảnh Hồng Kông. Ông đã hai lần được nhận giải thưởng Điện ảnh Hồng Kông cho diễn viên xuất sắc nhất.

31. Chương 31: Chuyện Về Người Xưa

Dịch: Mon

Bữa ăn gia đình này trở nên rất kỳ lạ.

Trong suốt quá trình, Trịnh Thiên Dã cứ hằm hừ buồn bực, từ đầu đến cuối không nói tiếng nào. Nhưng mỗi khi bà nội anh gấp thức ăn cho Trịnh Trạch Thi và Quách Tử Chính thì anh sẽ ngẩng đầu lên, nhìn bà nội mình với ánh mắt bất mãn.

Lúc ấy, bà nội anh sẽ cười ha ha và vội vàng nói: “Thiên Dã, con cũng ăn nhiều một chút, hôm nay bà cố ý bảo đầu bếp nấu mấy món mà con thích nhất đó.”

Sau đó, ngoại trừ hừ lạnh một cái thì Trịnh Thiên Dã không hề có hành động nào, khiến cho cả bàn ăn đều rất ngượng ngùng.

Có điều hai cái người lẽ ra nên xấu hổ nhất kia thì lại không hề bị ảnh hưởng chút nào. Một người vẻ mặt bình thản, lẳng lặng mà ăn. Một người thì cố tình khen ngợi, miệng ăn không lúc nào dừng.

“Đồ ăn trong nước vẫn là ngon nhất.”

“Mấy món hôm nay toàn là thứ con thích, nhiều năm như thế mà bà nội vẫn còn nhớ con thích ăn cái gì, thật là cảm động!”

“Làm sao bây giờ? Nội à, con sắp tăng thêm một kg nữa rồi.”

Dù sao thì cháu nào cũng là cháu, tuy bà biết hai đứa cháu của mình không hợp nhau nhưng cũng không thể chỉ quan tâm đến cháu trai mà mặc kệ cháu gái. Hơn nữa Trịnh Trạch Thi quả thật là khéo mồm khéo miệng, nên không lâu sau bà liền không quan tâm đến cái mặt lạnh của Trịnh Thiên Dã nữa mà nói chuyện say sưa và đứa cháu gái của mình.

La Phi len lén nhìn Trịnh Thiên Dã mấy cái, thấy sắc mặt của anh ngày càng tối sầm, ngày càng u ám... Quả nhiên, ăn được một nửa thì anh bỗng ném đũa lên bàn, hừ lạnh. “Ồn chết được!Ồn đến nỗi không còn khẩu vị gì nữa!”

Nói xong, không thèm để ý đến ánh mắt người khác, phủ tay rời khỏi bàn ăn.

Mặt Trịnh Gia Thăng sa sầm lại, đang định lên tiếng gọi anh thì bị Trịnh Trạch Thi ngăn lại. “Bác hai, bác đừng quan tâm đến nó, chúng ta cứ ăn cơm thôi.”

Trịnh Gia Thăng nghĩ một lát rồi gật đầu, nhìn về phía Quách Tử Chính đang lẳng lặng không nói tiếng nào kia. “Tử Chính, Thiên Dã là vậy đó, con đừng để trong lòng.”

Trương Cẩm Hoa nhìn con trai mình, cười an ủi Trịnh Gia Thăng. “Yên tâm đi, Tử Chính sẽ không so đo với Thiên Dã.”

Quách Tử Chính làm đúng như lời mẹ mình, vẻ mặt rất thờ ơ. “Dạ phải, nếu con đã trở về thì sẽ không so đo với anh ấy. Mọi người đừng lo lắng.”

Nói xong, anh làm như vô tình liếc qua La Phi đang cúi đầu, xấu hổ đến nỗi muốn độn thổ kia. Mối anh mấp máy, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

Trịnh Gia Thăng không hề chú ý đến động tác nhỏ này của anh, chỉ hài lòng gật đầu, nói: “Lát nữa con đến phòng làm việc của chú, chú bảo Thiên Dã cùng thương lượng chuyện sắp xếp cho cháu vào Hằng Thiên.”

“Dạ.” Quách Tử Chính khẽ nhú mày, nhẹ giọng đáp.

Bữa ăn này, La Phi cảm thấy dài như cả một thế kỷ.

Tuy người nhà họ Trịnh đều không khó ở chung nhưng cả người La Phi vẫn không được tự nhiên, nhất là tối nay lại đột nhiên xuất hiện một cố nhân – Quách Tử Chính. Cô thật muốn biến mất khỏi thế giới này!

May mà ngoại trừ việc hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy cô thì sau đó Quách Tử Chính cũng biểu hiện hết sức bình thường, giống như chỉ coi cô là bạn gái của Trịnh Thiên Dã, thậm chí không có cả ý định ôn lại chuyện cũ.

Ăn cơm xong, La Phi không muốn đối mặt với những người họ Trịnh xa lạ kia nên liền nói muốn lên phòng xem Trịnh Thiên Dã, thoát khỏi hiện trường xấu hổ.

So với việc ngượng ngập ngồi giữa những người xa lạ thì cô thà rằng một mình đối diện với tên thần kinh Trịnh Thiên Dã.

Lúc này Trịnh Thiên Dã đang nằm trên sofa trong phòng ngủ, mặt lạnh như tiền, cầm một quyển sách, không biết đang xem thật hay cầm chơi cho vui. Nghe thấy tiếng La Phi bước vào, anh quay đầu liếc cô một cái rồi lạnh lùng nói: “Anh rất không hài lòng đối với biểu hiện của em tối nay.”

“Hả?” La Phi không hiểu ra làm sao cả, từ tốn đi về phía anh và ngồi xuống bên cạnh, nghĩ ngợi một lát mà vẫn không biết mình đã chọc giận anh lúc nào.

“Hai cái đứa đáng ghét ấy cứ châm chích anh như vậy mà em không hề có phản ứng gì.”

“Châm chích anh?” La Phi nghĩ ngợi. Được rồi, dường như Trịnh Trạch Thi cũng cố ý chọc tức anh, nhưng hình như Quách Tử Chính không hề làm gì cả mà. Vì thế, cô ăn ngay nói thật. “Em không hề cảm thấy bọn họ đang châm chích anh, nhất là Quách Tử Chính, gần như anh ấy không hề nói chuyện.”

“Hai người đó là vậy, một người dẻo miệng, một người thì giả vờ ngoan ngoãn, người lớn trong nhà đều bị hai người đó dụ dỗ. Đúng là cố tình gây sự với anh mà.”

“Không phải đâu, em cảm thấy đàn anh Tử Chính không phải là loại người như vậy.” Cô không quen biết Trịnh Trạch Thi nhưng vẫn hiểu Quách Tử Chính phần nào.

“Anh Tử Chính?” Trịnh Thiên Dã quay đầu qua, nhìn cô từ trên xuống dưới, nói với giọng là lạ. “Em và nó thân lắm sao?”

La Phi bị anh nhìn tới nổi sồn da gà, vội vàng nói: “Không thân lắm, anh ấy lớn hơn em vài khóa, cũng coi như là sơ giao.”

Cô không biết sao mình lại vô thức nói dối như thế, thậm chí cô còn không biết đó có phải là nói dối không.

Bây giờ cô và Quách Tử Chính có thể coi như là không thân thiết lắm, nhưng năm ấy, chắc cũng coi như là thân thiết, thậm chí không chỉ thân nhau mà thôi.

Lúc trước khi cô vừa vào đại học thì Quách Tử Chính đã học năm ba, hai người quen nhau vào buổi lễ đón người mới. Đàn anh đàn em trong trường, rất dễ xảy ra ám muội.

Có lẽ Quách Tử Chính vừa gặp đã thương cô đàn em La Phi xinh đẹp mà ngây thơ này. Anh là chủ tịch hội sinh viên, lợi dụng chức vụ kéo La Phi vào hội sinh viên làm việc. Hai người qua lại nhiều lần thì trở nên thân thiết, thường vì việc chung mà cùng ra cùng vào.

Lúc ấy La Phi đúng là ngây thơ, mặc dù Quách Tử Chính rất tốt với cô nhưng cô lại không hề nhận ra tình cảm của anh ngay. Có điều một cô sinh viên vừa vào đại học, gặp được một đàn anh đẹp trai học giỏi luôn quan tâm chăm sóc mình thì đương nhiên trong lòng sẽ nảy sinh một tình cảm không thể nói rõ được. Tiếc là Quách Tử Chính cởi mở dễ gần, bên cạnh luôn có nhiều cô gái theo đuổi, La Phi không phải là một cô gái tự tin cho lắm nên chỉ có thể cố giấu tình cảm không rõ ràng kia xuống tận đáy lòng.

Nhưng điều làm cô bất ngờ là vào đầu năm hai, vào đêm trung thu, Quách Tử Chính ôm đàn ghi ta tỏ tình với cô ở dưới lầu của khu kí túc nữ. Lúc ấy, chuyện này từng gây chấn động một thời.

Đương nhiên, điều khiến cô càng bất ngờ là khi cô vẫn chưa quyết định có chấp nhận lời tỏ tình của anh hay không thì Quách Tử Chính đã nói với cô lời xin lỗi, sau đó không từ mà biệt, bay qua bên kia đại dương để du học.

Lúc ấy La Phi còn lấy làm may mắn vì mình vẫn chưa bắt đầu với Quách Tử Chính, nhưng thật ra sâu trong lòng, cô không thể phủ nhận thật ra mình cũng thấy hơi mất mát.

Chuyện đã nhiều năm, thật ra cô gần như đã quên Quách Tử Chính và chuyện năm ấy. Nếu anh không đột nhiên xuất hiện thì chắc là cô sẽ không nhớ tới nữa. Có điều, dù sao thì cũng từng có quan hệ tế nhị nên khi gặp nhau với thân phận này, đương nhiên là cũng hết sức xấu hổ.

Bên này, Trịnh Thiên Dã coi như hài lòng với câu ‘sơ giao’ của cô. Anh gật đầu. “Đừng có qua lại nhiều với loại người ấy, nó thay bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo đó, đúng là loại cặn bã.”

Đối với lời nhận xét về người khác của Trịnh Thiên Dã, La Phi có phần không dám tin. Anh đang nói chính mình đấy à?

Đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Trịnh Trạch Thi không mời mà tự vào, mặt cười tươi tắn. “Cậu hai, bác gọi cậu đến phòng làm việc kìa.”

“Biết rồi.” Trịnh Thiên Dã bực bội liếc cô một cái, đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Thấy Trịnh Trạch Thi ngồi xuống bên cạnh La Phi thì giọng có vẻ không vui. “Phi Phi, chị ta có nói gì thì em cũng đừng nghe, nhất là những lời nói xấu anh.”

Trịnh Trạch Thi cười ha hả, quay đầu sang nói: “Chị mày không xấu xa đến thế đâu, đâu rảnh đi nói xấu sau lưng người khác. Chị chỉ nói trước mặt mày thôi— thẳng thắn, mau cút đi!”

Trịnh Thiên Dã tức đến nổi nghiêng sắp nát răng, anh lườm Trịnh Trạch Thi thật dữ dằn nhưng đổi lại, chỉ được một cái liếc mắt xem thường của cô ấy.

32. Chương 32: Nguyên Nhân Gây Nên Chứng Hoang Tưởng

Dịch: Thanh Dạ Đợi đến khi Trịnh Thiên Dã bỏ đi với bộ mặt xanh mét, lúc quay đầu nhìn La Phi về mặt đang bốn cột của Trịnh Trạch Thi cũng từ từ nghiêm túc lại, ánh mắt có chút phức tạp.

La Phi cảm thấy có chút thấp thỏm khi bị cô ấy nhìn như vậy: “Chị họ à, sao vậy?”

Trịnh Trạch Thi im lặng rất lâu, sau đó đột nhiên thở một hơi thật dài, bất đắc dĩ ngoảnh miệng lên cười: “Chuyện của em và Thiên Dã, chị đã biết hết rồi. Nhưng mà.....chị không ngờ rằng mọi chuyện lại xảy ra như vậy. Đừng nói em là đương sự trong chuyện này, mà nếu là chị, chị cũng cảm thấy rất hoang đường.”

La Phi sửng sốt, không biết vì sao, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của Quách Tử Chính, ngay lúc đó tự dưng cảm thấy có chút xấu hổ, hai gò má cũng đỏ ửng hơn bình thường, vô thức hỏi: “Mọi người ai cũng biết hết rồi hả chị?”

Trịnh Trạch Thi lắc đầu: “Tình trạng của Thiên Dã, chỉ có bác và dì Trương biết thôi, ngay cả bà nội cũng không biết. Hai người đó cũng sẽ nói cho chị biết, bởi vì chị là bác sĩ tâm lý. Thiên Dã bài xích với bác sĩ, cho nên trong nhà không thể bắt ép nó đến bệnh viện, mà lần này chị về nước, thật ra là để chữa bệnh cho nó.”

“Chị là bác sĩ tâm lý sao?” La Phi nhìn từ đầu đến chân người phụ nữ gần như có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, có hơi khó tin.

Dưới cái nhìn đánh giá của cô, Trịnh Trạch Thi vuốt mái tóc quần dài của mình, nở nụ cười khoái chí: “Không giống sao?”

La Phi cười ngượng, có một sự khâm phục từ trong tận đáy lòng hiện rõ trên gương mặt: “Em nhìn không ra.”

Trịnh Trạch Thi cảm thấy hài lòng về thái độ của cô, cười hi hi nói: “Chị là PHD [1] chuyên ngành tâm lý của trường đại học Princeton đó.”

“Chị giỏi thật nha!”

Trịnh Trạch Thi tỏ vẻ tự hào: “Em biết tại sao Trịnh Thiên Dã ghét chị đến vậy không? Bởi vì từ nhỏ đến lớn, bọn chị học cùng một lớp, mà nó chẳng bao giờ vượt qua được chị, nó đứng hàng thứ hai sau chị suốt mười năm trời. Cho nên nó vẫn ầm ứ trong lòng chuyện này.” Nói xong, cô ấy lại nhớ đến nhiệm vụ của

mình, nên vẫy tay, “thôi đi, không nói những chuyện này nữa. Bây giờ em kể tỉ mỉ cho chị nghe những vấn đề của nó đi.”

La Phi sững người, nói có chút hấp tấp, cũng có chút lúng túng: “Chắc hẳn chị cũng biết rồi, dù sao chuyện chính là..... Anh ấy cứ một mực cho rằng em thích anh ấy, nói gì mà bị em làm cho cảm động, cho nên mới bằng lòng quen em. Bây giờ em muốn anh ấy trở lại bình thường, nhìn nhận rõ ràng chuyện em thích anh ấy không phải là thật, cũng không cần anh ấy mở lòng từ bi mà quen em.”

“Em đừng vội. Chuyện em vừa nói viện trường Trương cũng kể cho chị nghe rồi. Vài năm về trước, mặc dù tính cách của Thiên Dã có chút vấn đề, nhưng vẫn chưa đến mức rối loạn về mặt nhận thức. Chị muốn chữa trị cho nó, kê đúng thuốc, tìm đúng nguyên nhân và nguồn gốc căn bệnh. Cho nên, chị cần phải biết nhiều chuyện về nó hơn, chuyện giữa em và nó, cũng chính mọi thứ đã diễn ra giữa em và nó, bắt đầu từ lúc hai em quen biết nhau.”

La Phi nghĩ ngợi, rồi nghĩ đến những chuyện diễn ra trước đó giữa cô và Trịnh Thiên Dã, cũng chẳng có gì đáng nói, chỉ cần vài ba câu thì có thể kể hết, cho nên cô kể chuyện mình lần đầu tiên gặp Trịnh Thiên Dã ở quán bar, cho đến khi bị anh hiểu nhầm là mình thăm men anh, ngăn gọn xúc tích kể rõ một lần. Hai năm trước và hai năm sau, cũng chỉ có vài câu thì hết chuyện.

Trịnh Trạch Thi nâng cằm, cau mày nghĩ: “Em nói lần đầu hai đứa gặp nhau là hơn hai năm trước, ở trong quán bar, em chơi trò mạo hiểm lớn tố tình với một người lạ, mà người bị em tố tình là Trịnh Thiên Dã sao?”

“Vâng, nói thật lúc đó em làm gì nhớ đến chuyện đó, cũng không biết người đó là Trịnh Thiên Dã. Sau này anh ấy nhắc đến, em mới mang máng nhớ lại.”

“Sau đó..... Em vào làm việc ở Hằng Thiên, nhưng làm ở Hằng Thiên hơn một năm trời, em và anh ấy chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không, cho nên cũng không xem là quen biết nhau.”

“Đúng vậy, em chỉ là một nhân viên nhỏ vừa mới tốt nghiệp. Em nhớ bọn em chỉ gặp nhau vài lần trong công ty. Nhưng đừng nói là nói chuyện với nhau, mà ngay cả liếc mắt nhìn nhau một cái cũng không có. Chị cũng biết là mặt của Trịnh Thiên Dã lúc nào ngược lên trời mà.”

Trịnh Trạch Thi hiểu rõ gât đầu: “Vậy đó là sự thật sao? Dù sao người ngoài nhìn vào thì nó cũng coi là một đại gia đẹp trai, em chắc chắn em chưa bao giờ có ý định thân thiết hay nịnh bợ nó như những người khác chứ?”

“Sao có thể chứ? Mặc dù em chỉ là một cô nhân viên bình thường, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ đến những chuyện như thế. Hơn nữa lúc trước em cũng có bạn trai mà.”

Trịnh Trạch Thi cười hi hi: “Chị thấy em cũng không giống hạng người đó. Thôi được rồi, sau khi em chuyển đến văn phòng tổng giám đốc, em có chắc là em không có bất cứ hành động gì làm cho nó hiểu lầm chứ?”

“Em và anh ấy một ngày còn chưa nói với nhau quá mười câu, tất cả cũng đều liên quan đến công việc, mà báo cáo cũng toàn báo cáo qua điện thoại nội tuyến. Nếu muốn làm cho anh ấy hiểu lầm, e rằng em chẳng có cơ hội.”

“Nhưng tại sao có một ngày nó đột nhiên một mực chắc chắn em quyến rũ nó, còn yêu nó hơn hai năm trời nữa? Thậm chí còn.....” Nhìn thấy mặt La Phi ửng đỏ, Trịnh Trạch Thi hiểu ra nên không nói hết câu, mà chuyển đề tài. “Theo như những gì em nói, vậy suy nghĩ của nó, có thể không phải do những hiểu lầm giữa hai em, cũng không phải do nó tự kỷ. Mà là..... nó thích em.”

“Không thể nào!” La Phi nhảy dựng lên sau khi nghe câu kết luận của cô ấy, vô thức phản bác lại.

Trịnh Trạch Thi mỉm cười, đứng dậy đi đến trước bàn làm việc, mở máy vi tính của Trịnh Thiên Dã lên: “Trước hết em đừng vội vàng phản bác lại kết luận của chị, mà hãy để chị tìm chứng cứ trước đã, rồi mới phân tích cho em nghe sau.”

Máy tính của Trịnh Thiên Dã có cài mật khẩu, nhưng Trịnh Trạch Thi chỉ cần thử hai lần là vào được, còn thì thảo tự nói: “Lấy chính ngày sinh của bạn gái mình làm mật mã, xem ra cậu em họ yêu dấu này của

tôi, vẫn còn là một đứa ngu ngốc y như lúc nhỏ.”

La Phi đi đến, nhìn vào chiếc máy vi tính ở trên bàn làm việc, hình nền trên máy là ảnh của cô và Trịnh Thiên Dã chụp ở bờ biển.

Nhưng, cô lại chẳng lấy làm lạ về tấm ảnh này, trong điện thoại của Trịnh Thiên Dã cũng có một tấm giống vậy, đã vậy anh còn cố ý đưa cho cô xem. Hiển nhiên, tấm ảnh này chẳng thể nói lên điều gì, chỉ ít với Trịnh Thiên Dã thì trong khoảng thời gian đó hai người đã quen nhau rồi.

Trịnh Trạch Thi liếc cô một cái, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, trong lòng cũng sáng tỏ. Sau đó cô ấy lại mở ổ đĩa trong máy anh ra. Nhưng mà, ở trong ổ đĩa của Trịnh Thiên Dã lại sạch sẽ, ngoài những thư mục liên quan đến công việc, thì chẳng có thư mục nào đáng nghi. Cô ấy nhũn mày lại, lầm bầm tự nói: “Không phải chứ!”

Nói xong, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mở lệnh tùy chọn trong thư mục, làm hiện lên những thư mục bị ẩn. Quả nhiên, có một thư mục vô danh được làm ẩn đã bị cô ấy tìm ra.

Trịnh Trạch Thi tỏ vẻ vui mừng, mở thư mục đó ra xem, bên trong lại có tới mấy trăm tấm hình. Cô mở tấm thứ nhất ra xem, từng tấm từng tấm được mở ra, gương mặt đang mỉm cười, bây giờ còn lộ ra vẻ không thể tin được và khiếp sợ, thậm chí còn quên mất La Phi đang đứng bên cạnh: “Thật biến thái mà!”

Sau khi coi hết, cô ấy cũng không thể tin được mà xác nhận lại thời gian chụp những bức ảnh đó, sau đó hít một hơi thật sâu, quay đầu lại, nhìn gương mặt tái xanh của La Phi: “Em tin câu kết luận của chị chưa?”

Cô ấy nhìn thấy La Phi bị dọa đến chết khiếp, vỗ vai an ủi: “Em thả lỏng chút đi. Mặc dù hành vi của em họ chị đúng là có chút biến thái, nhưng, em cũng nhìn thấy rồi, thời gian chụp những bức ảnh này là bắt đầu từ lúc em vào Hằng Thiên không được bao lâu.”

La Phi run tay, cầm con chuột bật một tấm ảnh lên, rồi lại bật thêm vài tấm nữa, xem lại lần nữa.”

Về mặt ý nghĩa mà nói, những tấm ảnh này không phải được chụp, mà là được lấy từ trong camera quan sát. Người trong tấm ảnh là cô, mà những tấm ảnh chỉ có hai cảnh, một là camera quan sát gắn ở trong thang máy, mà cái thang máy đó cô rất quen thuộc, đó chính là nơi mỗi ngày cô phải đi làm. Cảnh còn lại là trong phòng làm việc ở văn phòng tổng giám đốc. Đầu óc La Phi tê dại, suy nghĩ có chút hỗn loạn. Rồi liền nghĩ, trong thang máy thì thôi đi, mà mình làm gì trong tòa nhà lớn đó đều bị theo dõi hết. Vậy ở bàn làm việc thì sao đây? Chẳng lẽ, cô làm việc ở cái bàn đó hơn một năm trời, ở đó cũng bị gắn camera quan sát sao?

Nhìn thấy dáng vẻ gần như suy sụp của La Phi, Trịnh Trạch Thi tỏ vẻ đồng cảm, rồi vội vàng an ủi cô: “Em đừng nóng vội. Em xem đi, thời gian trong những bức ảnh này lâu lắm rồi, có lẽ là hơn hai tháng trước, cũng chính sau khi nó cho rằng hai đã quen nhau, cho nên sau này cũng không có những tấm ảnh như thế này.”

La Phi then quá hóa giận, hít một hơi sâu hơn nữa: “Làm vậy coi được sao? Dám theo dõi em? Làm sao có thể biến thái đến vậy chứ?”

Trịnh Trạch Phi nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, đột ngột cất tiếng cười: “La Phi à, em bình tĩnh chút đi. Chị nghĩ không phải nó theo dõi em đâu. Nếu như phân tích của chị là đúng, vậy đó hẳn là do nó thích em rồi.”

“Thích chẳng khác nào biến thái?”

Trịnh Trạch Thi lấy tay che trán: “Em nghe chị nói. Với những gì chị biết về nó, cùng với những chuyện xảy ra giữa em và nó. Chị nghĩ tình hình thật sự phải là như thế này, có lẽ lần đầu tiên hai đứa gặp nhau thì nó đã thích em rồi, điều đó cũng giải thích lý do vì sao sau này nó vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp nhau. Nhưng điều đáng tiếc đó là em lại không thích nó, thậm chí còn quên mất nó. Em biết rõ con người nó trước giờ đều kiêu ngạo ngược mặt lên trời, nhìn thấy em ở Hằng Thiên, sau khi nó nhận ra em mà em lại không hề nhớ đến nó, thì trong lòng nó tự nhiên thấy khó chịu. Rồi sau này, hai đứa gặp nhau một lần rồi lại một lần, mà em vẫn không có bất kỳ hành động nào với nó, đã vậy nó còn biết em có bạn trai nữa. Những bức ảnh trong máy tính này, mặc dù nhìn có vẻ biến thái, nhưng điểm khởi đầu vẫn là vì nó thích em, nhưng lại sợ mất mặt không dám đến tìm em, cho nên mới làm chuyện biến thái đi rình mò mọi hoạt

động làm việc của em. Em xem đi, sau này khi hai đứa quen nhau, nó cũng không tiếp tục làm chuyện đó nữa.”

La Phi cứ ngỡ như mình đang nghe tiếng Ả Rập vậy, vẻ mặt càng ngày càng suy sụp.

Trịnh Trạch Thi vẫn phân tích một cách nhẹ nhàng cho cô nghe: “Hơn nữa, tâm lý của nó bắt đầu có vấn đề cũng chính là vì yêu mà không được đáp lại, dẫn đến gây nên áp lực tâm lý, thời gian kéo dài, uất ức dồn nén, cho nên mới có biểu hiện của chứng hoang tưởng.”

“Chị đang nói đùa đúng không!” Cô ấy nói một tràng liên tu bất tận như vậy làm cho La Phi choáng váng, suýt chút nữa bị ngớ ngẩn.

“Em tin chị đi, chị là một người hiểu rõ Trịnh Thiên Dã nhất, đồng thời cũng là một bác sĩ tâm lý. Nguyên nhân hình thành chứng hoang tưởng của nó, chị chắc rằng mình không phân tích sai đâu. Có thể em không chấp nhận được sự thật này..... Không phải em yêu nó hai năm yêu đến không thể buông bỏ được, mà là nó yêu em suốt hai năm. Có rất nhiều người mắc chứng bệnh hoang tưởng là do muốn mà không có được, không bằng lòng với hiện thực, cho nên mới đem những ảo tưởng của chính mình trở thành suy nghĩ của đối phương.”

“Không thể nào!”

Trịnh Trạch Thi nhìn dáng vẻ kích động của cô, nhún vai: “Chị cũng cảm thấy điều này quá là không thể. Bởi vì chị quả thật nghĩ không ra người như nó sẽ thích một cô gái đến nỗi mắc bệnh tâm thần. Nhưng theo những gì chị hiểu thì trong cảm xúc của nó xuất hiện chứng rối loạn nhận thức, do đó chị chỉ có thể giải thích như vậy thôi.”

Những câu phân tích mang tính bùng nổ này, quả thật làm cho La Phi cảm thấy vô cùng hoang đường, vì vậy cô cũng không thể nào tin được, nhưng cũng không thể phán đoán bừa bãi mà phản bác lại kết luận của một bác sĩ tâm lý, chỉ có thể nói với vẻ mặt đờ đẫn: “Nếu đã như vậy, thế thì chị giúp em phân tích lại lần nữa đi, anh ấy thích em ở điểm nào không, để em biết mà sửa?”

Mặc dù Trịnh Trạch Thi cảm thấy cô gái ở trước mặt này quá xui xẻo, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khóc không ra nước mắt của cô ấy, trong lòng vẫn có chút gian ác mà vui mừng khi người khác gặp họa, sau đó nghiêm túc lại, suy nghĩ vấn đề của cô ấy.

Con gái xinh đẹp trẻ tuổi ở đâu cũng có, hơn nữa hoàn cảnh sống như thế này của Trịnh Thiên Dã, nếu muốn theo đuổi người đẹp chỉ sợ họ đổ thành hàng dài. Nhưng nếu như bởi vì cô ấy bướng bỉnh kiêu căng mà Trịnh Thiên Dã muốn lại không có được, thì e rằng cũng không hẳn vậy. Mặc dù mới lần đầu tiên gặp nhau, nhưng là một bác sĩ tâm lý như Trịnh Trạch Thi không khó nhận ra, La Phi là một gái ngoan hiền bình thường, kiêu căng ở đâu ra.”

Cô ấy vuốt cằm, đánh giá La Phi từ đầu xuống chân, đột nhiên vươn tay ra sờ vào ngực cô: “Hình như cũng không to mấy.”

La Phi bất ngờ, hoảng hốt lùi về sau hai bước.

Trịnh Trạch Thi nở nụ cười vô tội mà thả tay ra: “Chị là bác sĩ tâm lý, không phải chuyên gia tình yêu, cho nên chị không phân tích được nguyên nhân tại sao thằng em họ ngu ngốc kia lại thích em!”

Đương nhiên La Phi cũng chẳng trông mong chị ấy sẽ ỉn câu trả lời, nói thật cô vẫn còn nghi ngờ về những phân tích mà chị ấy nói Trịnh Thiên Dã thích cô lúc này.

Hai người mỗi người đều đang đắm chiêu ngư ngắc nhìn nhau thì ở cửa đột nhiên vọng đến tiếng cãi vã.

[1] PHD: Ph.D là viết tắt của chữ Doctor of Philosophy. Nghĩa là Tiến sĩ, Học bậc Ph.D, cao nhất trong các học bậc, đầu tiên xuất hiện ở Đức, sau đó được Mỹ và nhiều nước phương tây khác sử dụng. Bằng Ph.D đầu tiên của Mỹ xuất hiện khoảng cuối thế kỷ 18.

- Philosophy (triết học). Philosophy ở đây dùng để chỉ các ngành học không dẫn đến một nghề nghiệp thực tế nhất định của ngày xưa.

- Đến nay thì không phải Ph.D nào cũng liên quan đến philosophy, cho dù là lấy theo nghĩa bóng nhất của philosophy. Nhưng chữ doctor vẫn mang đầy đủ ý nghĩa của nó. Ở phương Tây, trong nghi thức giao tiếp người ta gọi một người có bằng Ph.D là doctor (Tiến sĩ)

33. Chương 33: Chọc Vào Bệnh Nhân

Chuyển ngữ: nhoclubu

Trịnh Trạch Thi nhú mày: “Không phải chứ, vừa mới gặp mặt chẳng bao lâu liền cãi nhau?”

Nói xong, cô đã đóng laptop lại, kéo La Phi còn đang hồi hộp ra cửa trước.

Cửa vừa mở ra, tiếng cãi vã trên hành lang liền rõ ràng hơn.

“Không phải rất có khí phách sao, đánh chết cũng sẽ không về nước mà, sao giờ lại vào Hằng Thiên? Sao tự mình lại vả miệng mình thế? Tao thấy mắt mặt dùm mày đó!” Trịnh Thiên Dã giọng sắc lạnh, ở hành lang nghe có vẻ rất to.

“Hằng Thiên cũng không phải của họ Trịnh anh toàn bộ mà, ba tôi cũng có 10% cổ phần công ty dưới danh nghĩa của tôi, tôi là cổ đông của Hằng Thiên, muốn vào Hằng Thiên thì vào, vừa hợp tình lại hợp lý.” Đối nghịch lại, tiếng nói của Quách Tử Chính khá nhỏ, hơn nữa giọng điệu bình tĩnh, không nhanh không chậm.

“Đừng nghĩ tao không biết mày có ý đồ gì, chẳng qua chỉ là 10% cổ phần công ty thôi mà, chia huê hồng ày là được, còn chuyện khác thì đừng miễn bàn đi.”

“Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, tôi không then với lòng là được.” Quách Tử Chính thản nhiên nói, có lẽ không muốn tranh cãi với Trịnh Thiên Dã nữa, bèn cất bước lướt qua anh.

Nhưng mà không ngờ Trịnh Thiên Dã ở đằng trước cũng dờ dẫm, dùng thân người hung hăng húc anh: “Nhà mày là bên cạnh, còn đây là chỗ của họ Trịnh tao, vui lòng nhớ cho rõ.”

“Anh đừng khinh người quá đáng!” Chắc là không thể nhịn được nữa, trong giọng nói của Quách Tử Chính cuối cùng cũng mang theo chút phẫn nộ,

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc ở cuối hành lang mở ra, Trịnh Gia Thăng bước ra, giọng nói mang theo giận dữ quát khẽ: “Thiên Dã, con là anh, cũng đã 30 tuổi rồi, đừng giở thói trẻ con nữa. Không để gì Tử Chính mới chịu từ nước ngoài trở về, con ít nói lại cho ba. Đều là người một nhà cả, con bớt xấu tính đi.”

“Đúng rồi, nó hiểu chuyện nhất chứ gì! Ba kêu nó làm con trai ba luôn đi.” Trịnh Thiên Dã nhìn ba mình, vẻ mặt bất mãn hỏi vặn lại, bước đến kéo La Phi đang đứng trước cửa phòng ngủ của anh, lại quay đầu hét lên với Trịnh Gia Thăng. “Tính con xấu lắm, không làm chương mắt các người nữa.”

Nói xong liền kéo La Phi đi xuống lầu.

Anh đang cực kỳ tức giận, sức lực ở tay không có chừng mực, La Phi bất ngờ không kịp trở tay, thất tha thất thiếu suýt té ngã, xuống tới dưới đầu cầu thang mới đứng vững, không khỏi quay đầu lại nhìn người đứng phía sau.

Từ đầu đến cuối, Trịnh Trạch Thi ra vẻ như người đứng xem náo nhiệt, trên mặt còn cười hì hì. Trịnh Gia Thăng thì cau mày, vừa tức giận vừa đành chịu. Còn Quách Tử Chính thì im lặng, khi đối mắt với La Phi, ánh mắt anh hơi dao động, như muốn nói gì đó, nhưng môi vẫn không hé ra.

Lên xe rồi, cơn giận của Trịnh Thiên Dã vẫn còn chưa tan, toàn thân lạnh lẽo như trong động tuyết mới ra. Một bên căn dặn tài xế lái xe đi, một bên cả giận: “Đúng là ảnh hưởng tâm trạng ghê gớm, sớm biết vậy thì sẽ không về cái nhà này ăn cơm đâu.”

La Phi nhìn dáng vẻ nổi giận dùm dùm của anh, cuối cùng cũng có chút tò mò, cô cẩn thận hỏi: “Quách Tử Chính làm gì khiến anh ghét dữ vậy?”

“Thằng đó không cần làm gì ghét, chỉ dòm mặt nó thôi thì người ta cũng đủ ghét rồi.”

La Phi đỡ trán, âm thầm tội nghiệp ấy anh đẹp trai trong xóm. Nhưng cô hỏi vấn đề này bỗng nhiên nhớ đến cuộc đối thoại lúc nãy với Trịnh Trạch Thi, vì thế lại thử hỏi dò: “Vậy anh thích người như thế nào? Ờ... ý của em là con gái đó.”

Trịnh Thiên Dã liếc cô trắng mắt: “Em bị hâm à? Em tự đi soi gương chẳng phải sẽ biết hay sao. Sao em lại không tự tin thế chứ? Tuy rằng em thương thầm anh hai năm, làm anh rất cảm động, nhưng khối cô thích anh như vậy, tại sao anh chỉ đón nhận mỗi em? Đương nhiên là sau khi bị em làm cho cảm động, cũng dần thích lại em. Đạo lý đơn giản như vậy mà em còn bắt anh phải giải thích à?!”

Anh nói như lẽ tự nhiên, La Phi lại nghe muốn lạnh sống lưng. Tuy rằng cô cảm thấy cái gọi là thích của người bị chương ngại tinh thần có lẽ không giống với khái niệm của người bình thường, nhưng cô không thể không thừa nhận, với thân phận địa vị của Trịnh Thiên Dã, nếu không phải không có ý gì với cô, tuyệt đối sẽ không bởi vì cái gọi là “cuồng si” của một cô gái mà miễn cưỡng bản thân chấp nhận cô.

Cô không khỏi nhớ đến mấy tấm ảnh trong máy tính của anh: “Ý của anh là, sau khi em thương thầm anh hai năm, cuối cùng bởi vì anh cảm động mới thích em. Còn trước kia anh không có ý gì với em đúng không?!”

Trịnh Thiên Dã nhìn cô hoài nghi, không đáp mà hỏi ngược lại cô: “Sao hôm nay em lại hỏi mấy vấn đề kỳ lạ vậy?” Anh ra chiều suy tư, “Có phải Trịnh Trạch Thi nói gì với em không?”

La Phi vội lắc đầu, nếu cho anh biết Trịnh Trạch Thi về nước là vì trị bệnh cho anh, không chừng bệnh cũng khỏi cần trị.

“Vậy em hỏi mấy cái này để làm gì?” Hiển nhiên Trịnh Thiên Dã cũng không muốn vướng vào mấy vấn đề này, không đợi LaPhi trả lời anh liền thay đổi đề tài, “Gặp mấy người đáng ghét, cơm chiều cũng ăn chưa no, về nhà em nấu mì cho anh ăn nha.”

“Ừm.” La Phi lúng túng đáp.

Trở về nhà trọ của hai người, có lẽ Trịnh Thiên Dã đói, nên cơn giận lúc nãy đã tan đi ít nhiều, chỉ giục La Phi nấu mì cho anh.

Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa đều đã nói chuyện với La Phi, kêu cô cố gắng theo Trịnh Thiên Dã, để anh giữ tâm trạng tốt, như vậy sẽ có ích cho chuyện hồi phục từng bước một.

Cho nên, tuy rằng tối nay La Phi cảm thấy rất giận với mấy tấm ảnh chụp trong máy tính của anh, cũng chỉ có thể chịu đựng không nhắc đến. Anh muốn ăn mì, cô liền ngoan ngoãn nấu mì.

Khẩu vị Trịnh Thiên Dã khá tốt, ăn xong một tô rồi còn bảo không đủ, La Phi lại nấu cho anh thêm một tô nữa. Trịnh Thiên Dã có một thói quen xấu, tuy rằng chỉ có một mình anh ăn, nhưng La Phi phải ngồi đối diện nhìn anh ăn.

Động tác khi ăn của anh thật tao nhã đẹp mắt, vừa thấy là biết đến từ gia đình giàu có. Có như vậy trong một thoáng, La Phi nghĩ, ví dụ như bỏ qua vấn đề tâm lý và tính cách, một người đàn ông như vậy ở ngay trước mặt mình, cô có thể dễ dàng động lòng hay không?

Đương nhiên ví dụ như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, tình hình thực tế đã làm cô hết sức khó chịu rồi. Cũng may là Trịnh Thiên Dã ăn được một nửa, điện thoại của La Phi đổ chuông, cô như trút được gánh nặng, mau chóng rời khỏi bàn ăn để nhận điện thoại.

Là điện thoại của ba mẹ cô, vấn đề gặp phải trong ngân hàng của ba cô đã được điều tra rõ, cũng không có vấn đề nữa rồi. Ba mẹ cô gọi báo để cô yên tâm.

La Phi đương nhiên biết ba mẹ không có chuyện gì rồi, nhưng nhận được cuộc điện thoại này vẫn nhẹ nhõm hẳn. Do đó tâm trạng cô tốt hơn, còn nói chuyện phiếm với ba mẹ nữa.

Khi đang nói chuyện thì có tiếng nói thỉnh thoảng vang lên ở sau lưng: “Nói gì mà vui vậy?”

La Phi hết hồn, nhanh chóng che điện thoại, quay đầu ề thấp giọng nói: “Anh nói nhỏ chút, ba mẹ em nghe thấy thì phiền lắm.”

Trịnh Thiên Dã nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của cô, trên mặt vốn đang cười bỗng nhiên nghiêm lại, giọng nói cũng to hơn: “Anh đâu phải là gian phu của em chứ, em khấn trương như vậy để làm gì?”

Ở đầu dây bên kia, có lẽ mẹ La Phi nghe thấy tiếng nói, vội hỏi vào điện thoại: “Phi Phi, không phải con đang ở nhà à? Sao có tiếng của đàn ông vậy?”

La Phi thấy sắc mặt Trịnh Thiên Dã không tốt, nhanh chóng cầm điện thoại xê ra xa xa một chút, trả lời: “Mẹ, mẹ nghe nhầm rồi, làm gì có giọng đàn ông chứ.”

CỔ đang giải thích, Trịnh Thiên Dã đã bay qua sô pha, đưa tay giật lấy điện thoại của cô: “Bộ anh không phải đàn ông à? Đưa điện thoại đây, để anh nói với em.”

La Phi sợ xanh mặt, cũng không đợi mẹ cô bắt đầu sinh nghi, nắm chặt điện thoại, nhanh chóng tắt máy, vừa giãy nảy vừa giận dữ nói: “Anh điên à? Nếu biết nhanh như vậy em đã chung sống với người khác, ba mẹ em sẽ bị tức chết.”

Trịnh Thiên Dã không làm bừa nữa: “Sao vậy được? Cô chú mà biết em qua lại với người bạn trai tốt như anh, chắc chắn sẽ cười không khép miệng, sao lại tức chứ? Mau đưa điện thoại cho anh, để anh nói chuyện với họ.”

La Phi đau đầu đến giật tăng tăng, nhìn thấy điện thoại sắp bị anh giật đi, đầu bốc khói, tung một cú đá vào bụng anh, đá văng anh ra khỏi người mình, ngồi xuống sô pha, lại thở hì hục quát lên: “Anh được lắm! Em đều đã như vậy với anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Làm ơn đừng bức em đến đường cùng được không?”

Trịnh Thiên Dã bị cô đá một cú không hề nhẹ, lại bị cô gào rú một phen, đầu tiên là sững sờ nhìn cô hồi lâu, tiếp đó sắc mặt từ từ tái mét, từ trên sàn đứng bật dậy, đi một mạch vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

La Phi sợ đến nổi chấn động, mặt đau khổ ra sức hít thở sâu, cẩn thận cầm lấy điện thoại đang đổ chuông, lại làm bộ thoải mái giải thích với mẹ một hồi, rốt cuộc cũng lừa được mẹ.

Cúp máy, cô dám mắt vào cánh cửa phòng ngủ đóng lại, phiền não đi vào bếp, phát hiện thấy Trịnh Thiên Dã đã rửa chén xong rồi, trong lòng cũng thoáng dịu bớt.

Nhìn đồng hồ, cũng đã quá 10 giờ. Tuy rằng ngày mai không cần đi làm, nhưng tối nay đủ thứ chuyện xảy ra, La Phi cảm thấy có hơi mệt mỏi, cũng không thèm quan tâm xem Trịnh Thiên Dã còn giận hay không, đi thẳng ra ban công lấy quần áo đi tắm.

Từ phòng tắm đi ra, cửa phòng ngủ vẫn còn đóng. La Phi suy nghĩ, Dù sao mùa hè cũng chưa hết, thời tiết cũng không lạnh lắm, liền trải mền lên sô pha, ôm gối, chuẩn bị ngủ tạm một đêm.

Sô pha tuy nhỏ, nhưng bởi vì không có hơi thở của Trịnh Thiên Dã, La Phi cảm thấy vô cùng dễ chịu, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Ngủ mơ mơ màng màng không biết bao lâu, lơ mơ cảm thấy mền trên người ướt xuống, cơ thể có hơi lạnh lạnh, La Phi nhắm mắt sờ soạn kéo lên.

Không ngờ, sờ thấy mền rồi nhưng lại kéo không được, hai mắt nhấp nhem hé mở, chỉ thấy trong bóng tối có bóng người ngồi bên cạnh.

La Phi đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, bực bội nói: “Trả mền lại đây!”

Trịnh Thiên đã không thèm nói gì với cô, chỉ ném mền sang một bên, sau đó bế bổng cô khỏi sô pha, ôm cô về phòng ngủ. Đến cửa, mới giận dữ nói: “La Phi, lá gan của em càng lúc càng lớn, đá anh quát anh còn không ngủ chung với anh. Anh thấy em thèm ăn đòn lắm rồi!”

La Phi bị sự lạnh lẽo toát ra từ người anh làm cho hoảng sợ, cũng không biết anh muốn làm gì, còn chưa kịp phản kháng, người đã bị ném lên giường. Cho đến người Trịnh Thiên Dã áp người xuống, cô mới hoàn hồn.

Bản năng của cô muốn phản kháng nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của Trịnh Thiên Dã, hơn nữa cô không biết hiện giờ có phải anh đang phát bệnh hay không, nên không dám tùy tiện chống cự.

Trong lúc phân vân, Trịnh Thiên Dã đã lột sạch quần áo trên người cô, bản thân cũng trần truồng sấp vào.

Loại quan hệ vớ vẩn này của hai người đã duy trì được một thời gian, Trịnh Thiên Dã giở trò này đương nhiên quá quen thuộc. Anh bắt lấy cổ tay đang vùng vẫy của La Phi, đặt ở bên sườn cô, vừa dùng sức chuyển động, vừa hung hăng nói: “Em nói anh ép em hả? Anh ép em thế nào? Ép giống vậy không?”

La Phi hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng, lại bởi vì căng thẳng sợ hãi, toàn thân cứng ngắc, nhưng trốn không thoát, chỉ có thể thở hồng hộc, giận dữ la hét: “Đồ khốn! Đau... đau quá, anh nhẹ thôi!”

“Nhẹ thì làm sao trị được em chứ! Tin anh khiến em khỏi xuống giường luôn không, để xem sau này em còn dám nổi giận với anh không.” La Phi càng la, anh càng làm mạnh, cực kỳ giận dữ khiến người khác sợ hãi.

La Phi bị anh làm vậy, sợ tới mức yếu xiu, cũng không dám chửi anh nữa, nhỏ giọng cầu xin: “Là em sai rồi, em không nên nổi giận với anh, anh nhẹ thôi.”

Lực dưới thân của Trịnh Thiên Dã cuối cùng cũng chậm lại, không đợi La Phi mở miệng, anh đã buông tay La Phi ra, cả người dán lên người cô, kề sát mặt cô, nói: “Không có thành ý gì hết, hôn anh đi!”

Về mặt La Phi khổ sở, thoáng ngẩng đầu hôn anh lấy lệ.

“Đang dở con nít hả?” Hôn sơ sài như vậy, đương nhiên Trịnh Thiên Dã rất không hài lòng, dưới thân anh lại dùng sức.

La Phi đành phải ôm lấy cổ anh, hôn anh lần hai.

Sự thật chứng minh, sự nịnh nọt của La Phi cũng không có tác dụng quá lớn, tuy rằng Trịnh Thiên Dã không làm mạnh bạo nữa, nhưng lại quần lấy cô làm tới nửa đêm.

Bài học xương máu sâu sắc này khiến La Phi về sau hiểu ra một đạo lý, kết cục chọc vào người bệnh tâm thần là cực kỳ bi thảm.

34. Chương 34: Độc Sức Lấy Lòng

Dịch: Thanh Dạ

Lẽ dĩ nhiên, sau khi trừng trị cô một trận cơn giận của Trịnh Thiên Dã với La Phi cũng sẽ không tan thành mây khói. Cho đến ngày thứ hai đi làm, anh vẫn trưng bộ mặt lạnh tanh với La Phi, ngay cả nói chuyện cũng không thêm nói thêm mấy câu thì đã quay trở lại là ông sếp kiêu căng như lúc trước.

La Phi bị xơi tái một trận cho nên cũng cẩn thận hơn, không dám chọc anh nữa.

Bên phía Trịnh Trạch Thi cũng đã bắt tay vào nghiên cứu, vì thế bắt La Phi mỗi ngày phải ghi chép lại những hành vi của Trịnh Thiên Dã, mỗi ngày báo cáo lại cho cô ấy. Mà đương nhiên, chuyện cô chọc giận Trịnh Thiên Dã, cô cũng báo cáo cho Trịnh Trạch Thi từ đầu đến đuôi.

Nhưng sau khi Trịnh Trạch Thi nhận được báo cáo, cũng chẳng tỏ thái độ gì, chỉ bảo kêu tiếp tục hầu hạ vị đại gia này cho đàn ông, cố gắng giữ cho tâm trạng của anh thật vui vẻ.

Mặc dù tính cách cũng không tốt lắm, nhưng làm một mỹ nhân trời sinh đã xinh đẹp thì La Phi quả thật không biết dỗi dành là gì, nhất là dỗi dành một người đàn ông. Gặp phải một tên bệnh thần kinh như Trịnh Thiên Dã, càng làm cô không biết phải ra tay như thế nào mới có thể làm cho anh nguôi giận đây.

Đến ngày thứ hai đi làm, cô cũng đành chịu với gương mặt lạnh tanh của Trịnh Thiên Dã, đành phải giống như mọi khi, đi theo phía sau anh, khúm lúm đi vào trong công ty.

Tin La Phi là bạn gái của Trịnh đại Boss Hằng Thiên cũng chẳng còn là bí mật nữa. Cô bị ép phải đi ra đi vào cùng với Trịnh Thiên Dã, mọi người ở Hằng Thiên nhìn vào, tưởng rằng cái ghế phu nhân tổng giám đốc cô đã ngồi chắc rồi, suy cho cùng, trước đó quả thật không có cái tiền lệ này.

Từ lúc bắt đầu La Phi cũng cảm thấy không được tự nhiên, đến bây giờ vẫn chết lặng.

Đúng ngay giờ cao điểm. Ba cái thang máy trong tòa nhà, thì cửa của hai cái kia đã đứng đầy người. Ngay lúc đó chỉ còn lại một cái thang máy VIP là có một người đứng.

Trịnh Thiên Dã chỉ thản nhiên đáp lại lời chào “tổng giám đốc Trịnh, chào buổi sáng” của các nhân viên, híp mắt nhìn vào bên trong, rồi kéo tay La Phi, đi vào trong.

Quách Tử Chính đang đứng chờ thang máy, cảm giác được Trịnh Thiên Dã đi đến, quay đầu nhìn anh một cái, sau đó ánh mắt lại nhìn đến gương mặt của La Phi, khóe môi cong lên, mỉm cười với hai người, nhích qua một bên để chỗ cho hai người đứng.

La Phi nhìn thấy ánh mắt của anh ấy nhìn mình, cũng khách sáo cười nói lại: “Học trưởng à, bắt đầu đi làm rồi phải không?”

“Ừ” Quách Tử Chính chỉ mỉm cười rồi gật đầu với cô.

Chưa kịp nghe anh ấy nói tiếp, thì đã bị giọng quát gở của Trịnh Thiên Dã chặn lại: “Học trưởng cái gì, người ta bây giờ là giám đốc điều hành, phải gọi là giám đốc Quách đó!”

Về mặt Quách Tử Chính cứng nhắc trong chốc lát, nhưng cũng không muốn gây hấn với anh ở nơi đông người, chỉ cười gượng một tiếng, rồi khinh thường liếc anh một cái, sau đó quay đầu đi.

Lúc Trịnh Thiên Dã đang đứng ở cửa thang máy, ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, đương nhiên cũng không nhìn thấy cái liếc mắt của anh ấy, nhưng cái cười khẻ mang theo sự khinh thường đó, có thể nghe thấy rất rõ. Vì thế anh cũng không chịu theo kếm mà cất một tiếng hừ lạnh lùng.

La Phi nhận ra bầu không khí kỳ lạ giữa hai người, lạnh đến nỗi làm cho người cô suýt chút run cầm cập. Cho nên cũng chẳng dám nói chuyện với Quách Tử Chính.

Cũng may thang máy nhanh chóng xuống đến, cất một tiếng ding rồi mở ra trước mặt ba người.

Quách Tử Chính vốn dĩ muốn đi thẳng vào trong trước, nhưng lại bị Trịnh Thiên Dã giành bước vào trước, cả người cao to lực lưỡng đứng che hết cả cửa, một tay anh nhấn đúng đóng cửa, một tay kéo La Phi đang đứng ngớ ngẩn vào. Sau đó nhìn Quách Tử Chính bị đẩy ra khỏi thang máy, phải đứng ở ngoài cửa bằng vẻ mặt khinh thường.

La Phi thận trọng quan sát vẻ mặt của anh, lúc đó nhận không được nữa nói: “Đây là ngày đầu tiên đi làm của giám đốc Quách, anh làm như vậy không phải có chút không hay sao?”

“Có gì mà không hay! Anh không đá bay nó là đã nhân từ lắm rồi.” Nói xong, anh đột nhiên híp mắt lại, nhìn cô từ trên cao, “sao em cứ nói giúp cho nó hoài vậy? Có phải em tơ tưởng đến nó không?”

“Làm gì có!”

“Cho em cũng không dám!” Trịnh Thiên Dã liếc cô một cái, “anh biết em chỉ yêu anh thôi!”

Ồ! La Phi che trán, âm thầm nhớ kỹ hành vi này của tên Trịnh Thiên Dã này, để còn báo cáo với Trịnh Trạch Thi, để cùng cô ấy nghiên cứu căn bệnh này.

Thang máy đến tầng mười lăm, La Phi vừa bước ra khỏi cửa. Giọng nói lạnh lùng của Trịnh Thiên Dã vang lên ở phía sau lưng cô: “Anh vẫn còn giận đó.”

Lúc La Phi phản ứng lại, cửa thang máy đã đóng lại, đi thẳng lên tầng mười tám.

Câu vẫn còn giận của Trịnh Thiên Dã, hiển nhiên không phải chỉ nói chơi thôi. Cả một buổi sáng, các bộ phận nhiều lần truyền cho nhau nghe là hôm nay tâm trạng của tổng giám đốc không được tốt. Quản lý bộ phận báo cáo công việc xúc tiến và rủi ro còn đặc biệt chạy một chuyến đến chỗ La Phi, hỏi xem có phải cô và sếp Trịnh cãi nhau không.

La Phi chỉ ừ ừ à à mà chẳng biết phải trả lời như thế nào.

Nhưng mà bây giờ thân phận của cô thay đổi rồi, tâm trạng Trịnh Thiên Dã không tốt cũng lan đến người bên cạnh, cho nên đương nhiên cô cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

Nghĩ đến đây, La Phi chợt cảm thấy vô cùng áp lực. Cô đón nhận sự mong chờ của nhà họ Trịnh thì thôi đi, bây giờ còn phải lo lắng cho nhân viên ở Hằng Thiên.

Trịnh Thiên Dã quả nhiên là yêu quái hại người mà, là yêu quái hại chết người.

Giận thì giận, nhưng tâm trạng của anh vẫn tồi tệ như vậy vẫn không hay, bên bác sĩ Trịnh Trạch Thi đã dặn dò, nhất định phải để cho tâm trạng của anh thật vui vẻ.

Do dự cho đến buổi trưa, cuối cùng La Phi cũng buộc phải gọi điện thoại cho Trịnh Thiên Dã.

Bên kia nhanh chóng bắt máy, chỉ là vẫn giọng điệu tồi tệ đó: “Em muốn gì?”

“Em muốn hỏi anh, buổi trưa này anh muốn ăn gì?” La Phi nói nhẹ nhàng, trả lời thật cẩn thận.

“Ăn gì mà ăn, vẫn còn tức nè, không muốn ăn!” Nói bằng giọng hung dữ xong, Trịnh Thiên Dã liền cúp máy.

La Phi chẳng biết nói gì mà nhìn điện thoại bị ngắt, do dự có nên gọi lại hay không. Suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn cất điện thoại rồi đi đến nhà ăn.

Mười phút sau, La Phi cầm hai hộp cơm, từ nhà ăn đi ra, rồi đi thẳng lên tầng mười tám.

Cô rất quen thuộc với phòng làm việc của tổng giám đốc, vị trí bàn làm việc trước cửa phòng làm việc của Trịnh Thiên Dã, cô đã ngồi hơn một năm. Đến bây giờ cô đã rời đi được một thời gian, nhưng bàn làm việc vẫn trống, cô nghe phong phanh là sẽ không tuyển trợ lý nữa.

La Phi liếc nhìn chỗ ngồi kia, nghĩ đến chỗ đó có gắn một cái camera mini, thì người tự dưng run lên, đầu óc tê dại đi lướt qua chỗ ngồi quen thuộc đó, cô gõ cửa trước khi vào văn phòng.

“Vào đi!” Đó là giọng nói lạnh lùng quen thuộc của Trịnh Thiên Dã.

La Phi cầm hộp cơm đẩy cửa vào, Boss Trịnh thì đang cầm cù gõ máy vi tính, sau khi liếc mắt nhìn cô, lại nhìn về màn hình máy vi tính, coi cô như là không khí.

Trước khi lên lầu, La Phi đã nghĩ sẵn trong đầu rất nhiều câu dễ dàng, nhưng khi đối mặt với gương mặt lạnh lùng này, những câu nói ngon ngọt hay ho để dễ dàng, tất cả trong chớp mắt đều theo gió mà bay.

Cô nghĩ gờ, nghiêng răng đi về phía trước, mở miệng nói chuyện nhỏ nhẹ: “Anh đừng giận nữa, để bụng đôi không tốt cho sức khỏe đâu, bà nội và mọi người sẽ đau lòng vì anh đó.”

Trịnh Thiên Dã nghe cô nói như vậy, bèn ngẩng gương mặt lạnh lùng lên, nói: “Vậy còn em?”

La Phi giật mình, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh, gật đầu nói lời trái lương tâm mình: “Em cũng sẽ.”

“Em sẽ sao?”

“Em sẽ đau lòng.”

“Đau lòng vì ai?”

“Đau lòng vì anh.”

“Nói lại nguyên câu.”

“Em sẽ đau lòng vì anh.”

La Phi chỉ cảm thấy có ngàn con ngựa điên loạn đang gào thét chạy qua, ước gì có thể vung tay ném cái hộp vào bản mặt của anh.

Trịnh Thiên Dã cảm thấy có chút vừa lòng với thái độ nghe lời của cô, gương mặt giả tạo như tảng băng kia cũng ôn hòa được vài phần. Anh vẫy tay với cô: “Em mở hộp cơm ra đi, ngồi ăn với anh.”

La Phi thấy khỏe miệng anh nhếch lên cười, nhất thời cũng cảm thấy những lời trái với lương tâm lúc này, cũng coi như có ích, lặng lẽ thở một hơi, sau đó nghe lời ngồi xuống, mở hộp cơm ra, còn cầm đôi đũa nhét vào tay anh.

Trịnh Thiên Dã cầm đôi đũa, trước hết anh ung dung lừa đồ ăn qua lại, rồi bắt màn bữ môi: “Anh không ăn cà rốt đâu.”

La Phi vừa mới gấp một miếng vào miệng, nghe anh nói như vậy, nuốt một cái rồi ờ một tiếng: “Vậy anh gấp ra vứt đi, đồ ăn cho thêm mà, chắc không nhiều đâu.”

Trịnh Thiên Dã cau mày lại, đột nhiên đặt đũa để bàn, nói: “Không ăn nữa.”

La Phi ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ không vui của anh, thấy anh sắp nổi giận nữa, cuối cùng lấy hộp cơm của anh để trước mặt mình: “Vậy để em gấp ra giúp anh.”

Chờ cho đến khi cô gấp hết cà rốt ra, Trịnh Thiên Dã mới cầm đũa lên lần nữa, bắt đầu ăn từ từ.

Boss Trịnh vẫn còn chưa hết giận, giở trò hơi bị nhiều. Ăn một bữa cơm, không chỉ tay kêu cô rót trà, thì cũng kêu cô lựa xương cá ra cho anh.

Chỉ ăn một bữa cơm, mà La Phi cảm thấy mình vừa đánh một trận. Cũng may, Trịnh Thiên Dã sau khi ăn no uống đủ, tâm trạng cuối cùng cũng tốt hơn chút. Trước khi La Phi ra cửa, có chút ngạo mạn nói với cô: “Biểu hiện của em hôm nay không tồi, chờ đến khi tan ca, anh mới quyết định có nên tha thứ cho em hay không.”

La Phi cầm hai cái hộp không đi ra, quay lưng im lặng mà liếc anh, rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lúc tan ca, La Phi ngồi vào xe của Trịnh Thiên Dã, nhìn thấy vẻ mặt hờn hờ của anh, chắc chắn anh không còn tức giận nữa. Nhưng ở ngoài mặt vẫn không dám buông lỏng, đợi đến khi anh lái xe đi được một đoạn, mới dè dặt hỏi: “Anh vẫn còn giận sao?”

Trịnh Thiên Dã ngờ vực liếc nhìn cô, xe đột ngột dừng lại rên đường: “Vẫn còn một chút.”

Nói xong, kéo mạnh đầu La Phi vào trong lồng ngực, rồi hôn lên môi cô một nụ hôn ướt át.

Ngoài trừ trên giường ra, số lần hai người hôn nhau không nhiều, làm chuyện những đôi yêu nhau hay làm này, ở trong một không gian nhỏ hẹp như vậy, La Phi cảm thấy vừa xấu hổ vừa thẹn thùng. Trịnh Thiên Dã thì vẫn còn cảm thấy hai người cách nhau quá xa, hôn được một lát, sau đó dứt khoát kéo La Phi ngồi trên đùi mình.

Nụ hôn của Trịnh Thiên Dã mang tính xâm chiếm rất mạnh, trong lòng La Phi mặc dù chống đối lại, nhưng vẫn bị anh hôn, nhấp nhẹ cắn chậm, còn quần lý lười của cô, trong miệng đều là mùi vị của anh, từ từ cô có chút khó thở, giống như bị thiếu khí, đầu óc mờ mịt, dần dần chìm vào trong màn sương.

Cho đến khi cảm thấy bên dưới cứng lên, cô mới bừng tỉnh từ trong màn sương, vội vã đẩy anh ra, đỏ mặt cúi đầu xuống: “Đang ở trên đường đó.”

Trịnh Thiên Dã nhìn cô bằng đôi mắt sáng rực, hai tay vẫn giữ lấy gương mặt của cô, ngón cái của tay phải, nhẹ nhàng sờ trớn đôi môi sưng đỏ của cô, giống như đang nỉ non: “Sao em lại đẹp đến vậy chứ.”

Ánh mắt của anh lơ mơ bay bổng, trong mắt gần như chỉ có bóng dáng của La Phi. La Phi vốn vì điều này mà có chút ngượng ngùng, bỗng nhớ đến những điều Trịnh Trạch Thi từng nói với cô, bệnh tình hiện tại của Trịnh Thiên Dã, được gọi là bệnh hoang tưởng chung tình, còn có tên là yêu cuồng si.

Cô ngọ ngoạy ngồi ngay ngắn ở ghế phụ, lặng lẽ liếc nhìn dáng vẻ của Trịnh Thiên Dã, quả nhiên rất giống kẻ yêu cuồng si.

Hai người tách nhau được vài giây, Trịnh Thiên Dã hít sâu một hơi, cũng quay trở về trạng thái bình thường, còn sờ đầu La Phi, nói: “Anh không giận nữa. Nhưng mà, em còn chọc anh giận lần nữa, anh sẽ không cần em nữa đâu.”

“Có thật không?” La Phi hỏi lại theo bản năng, trong đầu bắt đầu rục rịch nảy sinh ra một ý nghĩ, ý nghĩ muốn chọc cho anh nổi giận.

Nhưng không ngờ, Trịnh Thiên Dã nhìn dáng vẻ của cô, mi mắt hơi động đậy, chợt vươn tay ra giữ lấy bả vai cô: “Xem em sợ chưa kia, em yên tâm đi, anh làm sao không cần em chứ? Nếu em còn dám chọc giận anh nữa, anh sẽ trị em thật nặng, cách trừng trị giống như hôm trước đó.” Nói xong, anh còn kề sát bên tai cô, “để em khỏi xuống giường luôn.”

“Lưu manh!” La Phi đỏ mặt mắng một câu. Đầu đau ong ong, sao anh không để cô cút đi nhỉ.

Tên lưu manh đùa giỡn Trịnh Thiên Dã không xem lời chửi cô của ra gì, chỉ vươn tay ra: “Đưa anh.”

“Cái gì?”

“Điện thoại đó.”

La Phi đột ngột cảnh giác: “Anh lấy điện thoại của em làm gì?”

“Đương nhiên là gọi điện thoại cho bác và dì rồi, anh muốn hai bác biết đến anh.”

“Không.....không cần đâu mà, chuyện này vẫn nên đợi thêm một thời gian đi.” Đây chính là điểm mấu chốt của La Phi, bởi vì cô biết, một khi đề cập đến ba mẹ, chỉ sợ là càng khuấy càng đục, thời gian nửa năm, sợ là sẽ không có lúc thoát ra được.

“Có đưa hay không?” Tâm trạng vừa mới tốt đẹp của Trịnh Thiên Dã, trong chớp mắt lại quay trở lại như ban nãy.

La Phi thầm nói không xong rồi, nhìn thấy vẻ mặt xanh lè của anh, trong lòng nghĩ, trước mắt phải cố gắng lấy lòng đã, rồi sau này mới qua cầu rút ván.

Quả nhiên, Trịnh Thiên Dã cũng không ép nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Em hay lắm, La Phi.” Nói xong, lạnh lùng đáp: “Em xuống xe cho anh, tự mình đi về đi.”

La Phi sợ đến run cầm cập, nắm chặt lấy di động, vội vã cút khỏi xe.

Trịnh Thiên Dã không hề do dự mà nổ máy xe gào thét bỏ đi, chỉ để lại hai làn khói cho người còn đứng yên tại chỗ.

Cuối cùng cảm thấy uất ức, La Phi nén không được cơn tức mà đá mấy cục đá ven đường vào bồn hoa. Cuối cùng, cũng không vượt qua được sự thất vọng và chán nản trong lòng, trút giận thì trút giận, đợi cho đến khi không còn sức nữa, mới từ từ ngồi xỏm xuống đất, nhỏ tiếng khóc nức nở.

“Tiểu Phi.....”

35. Chương 35: Hoang Tưởng Nặng Hơn

Chuyển ngữ: nhoclubu ***

La Phi theo tiếng gọi ngẩng đầu lên, thấy Quách Tử Chính chau mày, bước từ trên chiếc xe màu xám đậm xuống, lo lắng không vui đi tới chỗ cô.

Cô nhanh chóng quệt đôi mắt có hơi ẩm ướt, đứng dậy: “Học trưởng Tử Chính.”

Quách Tử Chính quay đầu nhìn ra giữa đường lớn, xe của Trịnh Thiên Dã đã chạy đâu mất. Anh nhăn mặt nhíu mày, lại nghiêng đầu nhìn đôi mắt đỏ hoe của La Phi, thấy mặt cô có vẻ oan ức, “Em cãi nhau với anh trai anh à?”

La Phi cảm thấy xấu hổ, ấp úng ừ một tiếng.

Quách Tử Chính im lặng cau mày một hồi, bỗng mỉm cười: “Vứt một cô gái ở ngoài đường thế này, cũng chỉ có loại người như Trịnh Thiên Dã làm được.” Anh đi tới, vỗ vỗ vai cô, như nhiều năm trước, quan hệ giữa hai người họ vẫn là đàn anh đàn em thân thiết với nhau, ra về thoải mái nói: “Đi thôi, anh đưa em về. Lớn rồi còn khóc nhè ngoài đường, coi chừng người ta thấy sẽ cười cho.”

Hai má La Phi càng ửng hồng, nhưng vì lời nói này trong lòng cô lại cảm thấy được an ủi.

Năm đó, khi cô vẫn còn là cô sinh viên mới bước vào ngưỡng cửa đại học, gặp phải chuyện không vui, Quách Tử Chính luôn xuất hiện kịp thời như vậy, quan tâm và giúp đỡ cô, để cho vấn đề của cô được giải quyết dễ dàng.

Khi đó, tình cảm tinh tế với anh mà cô có, có lẽ đến từ chính cảm giác đúng mực này khiến người khác cảm thấy an tâm.

Quách Tử Chính thắt dây an toàn, khởi động xe, sau một lát, mới chậm rãi quay qua nhìn La Phi, như là tiện miệng nói: “Sau khi anh ra nước ngoài, nghe nói không bao lâu em liền nói chuyện yêu đương, là một nam sinh hiền lành yêu thương em lúc đó. Anh còn tưởng hai người vẫn ở bên nhau chứ, không ngờ, lần này về nước gặp lại em, em lại ở bên cạnh anh trai anh. Thế giới này đúng là nhỏ bé thật.” Nói xong, còn nói thêm, “Em và anh trai là chuyện sau khi vào Hằng Thiên à.”

“Vâng ạ, cũng không bao lâu.” La Phi vờ như bình tĩnh trả lời.

Quách Tử Chính thần nhiên liếc nhìn cô, thấy vẻ mặt cô trốn tránh, tiếp tục cười nói: “Thật ra hai hôm nay anh đã suy nghĩ rất kỹ, nhưng nghĩ thế nào cũng không thông, tại sao em lại ở bên Trịnh Thiên Dã chứ? Tính tình của anh ấy tệ bao nhiêu, anh là người hiểu rõ nhất, từ nhỏ đến lớn bị nuông chiều đến hư hỏng, hoàn toàn không có khái niệm thương hoa tiếc ngọc, cũng chưa bao giờ tôn trọng phụ nữ. Lòng tự trọng của em cao như vậy, sao em có thể thích anh ấy, rồi sao lại có thể chịu đựng được anh ấy.” Nói xong, anh mỉm cười bất đắc dĩ, “Anh còn có suy nghĩ tiêu cực nữa kìa, không phải là em nhìn trúng gia cảnh của anh ấy chứ. Đối với hiểu biết của anh về em, em tuyệt đối không phải là cô gái như vậy, bằng không cũng sẽ không qua lại với nam sinh kia.” Anh nói xong mấy lời này, im lặng một hồi, lại nói tiếp, tuy rằng giọng nói vẫn ôn hòa, nhưng lại thoáng nghiêm túc mấy phần, “Tiểu Phi, anh nhìn ra được quan hệ giữa hai người không bình thường. Em nói thật cho anh biết đi, có phải anh ấy ép em không?”

Sắc mặt La Phi đột nhiên trắng bệch.

Đối với Quách Tử Chính mấy năm không gặp này, cô không thể kể hết tình hình thực tế của mình cùng Trịnh Thiên Dã được, nhất là quan hệ giữa anh và Trịnh Thiên Dã cũng không được bình thường cho lắm.

La Phi cũng hiểu, nếu Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa đều đã không nói với Quách Tử Chính, có lẽ cũng có tính toán trong đó. Vì thế anh không nên biết sự thật từ chỗ cô.

Cô im lặng một hồi, cuối cùng cũng miễn cưỡng mỉm cười rồi lắc đầu: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

Quách Tử Chính giật mình, cũng cười: “Vậy thì tốt. Nhưng mà, tính tình của anh trai anh không tốt đâu, sau này có thể em sẽ chịu thiệt.”

La Phi vâng một tiếng, nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, sao Trịnh Thiên Dã lại tỏ thái độ thù địch với anh nhiều như vậy?”

Quách Tử Chính lắc đầu bất đắc dĩ: “Chuyện này nói ra cũng buồn cười lắm, từ sau khi mẹ anh kết hôn với chú Trịnh, anh ấy bắt đầu bài xích anh, có lẽ anh ấy cảm thấy anh cướp ba, cướp bà nội, cướp mọi thứ của nhà họ Trịnh. Thời điểm ấy, anh đột ngột xuất ngoại, cũng bởi vì quan hệ như nước với lửa giữa anh và anh ấy trở nên gay gắt. Thật ra anh vẫn nghe lời người lớn nói, nhường nhịn anh ấy, nhưng dù sao tuổi trẻ háo thắng, tới lúc không chịu đựng nổi nữa, anh liền giận dỗi bỏ đi.”

Hóa ra là vậy. La Phi than thầm, có lẽ trở ngại tâm lý của Trịnh Thiên Dã luôn tồn tại, chỉ là không ai chú ý tới mà thôi.

Hai người cứ thế trò chuyện, bất giác xe đã chạy đến dưới lầu khu nhà trọ của La Phi.

Đang định xuống xe, Quách Tử Chính bỗng nhiên gọi cô lại: “Tiểu Phi...”

La Phi quay đầu, nhìn qua vẻ mặt thoáng nghiêm túc của anh, theo bản năng dạ một tiếng.

“Anh có một vấn đề muốn hỏi em.” Quách Tử Chính nói.

“Chuyện gì?”

“Anh muốn biết... nếu lúc đó anh không ra nước ngoài đột ngột, đáp án em cho anh sẽ là gì?”

La Phi sửng sốt. Lúc trước sau khi Quách Tử Chính thổ lộ tình cảm với cô, nói sẽ cho cô thời gian một tuần để suy nghĩ thật kỹ, nhưng ba ngày sau anh bỗng nhiên xuất ngoại.

Lúc ấy cô đã nghĩ thế nào? La Phi bỗng nhiên phát hiện bản thân không còn nhớ nữa. Nhưng cô biết, đáp án chưa kịp nói ra ấy, ít ra sẽ không phải là kiên quyết từ chối. Cô cũng không cách nào phủ nhận, sau khi Quách Tử Chính đi, trong lòng cô từng có cảm giác mất mát mà không muốn ai biết.

Thậm chí sau đó lại lựa chọn Ngô Thần, trong tiềm thức có lẽ cũng là do bị ảnh hưởng bởi chuyện này.

Bởi vì chuyện này, cô bắt đầu nhận định rằng nam sinh quá xuất sắc thì rất không đáng tin. Đương nhiên sự thật đã chứng minh, đáng tin hay không cùng xuất sắc hay không không hề liên quan đến nhau.

Khi hai người đang im lặng đối mặt với nhau, kính xe bỗng nhiên bị người khác dùng sức đập mạnh. Hai người bên trong xe đều hết hồn, La Phi quay đầu nhìn ra, nhìn thấy Trịnh Thiên Dã đang giận tím mặt.

Cô lại càng sợ hơn, nhanh chóng mở cửa. Không ngờ, cửa vừa mới hé ra một chút, Trịnh Thiên Dã đã kéo mạnh cửa ra, sau đó khom người xuống, lôi cô từ trong xe ra ngoài.

“Á!”

La Phi bị bắt ngờ nên trở tay không kịp, lão đảo suýt té, sợ tới mức kêu toáng lên.

Giữa chân mây Quách Tử Chính nhúu chặt, nhanh chóng bước xuống xe ở bên kia, trách: “Trịnh Thiên Dã, anh làm gì vậy!”

Cả người Trịnh Thiên Dã toát ra khí lạnh, thả La Phi ra, nổi giận ùng ùng bước tới trước mặt anh: “Ông đây định hỏi mày đang làm gì?! Mẹ nó đúng là mày cướp đồ cướp đến nghiện rồi, bây giờ ngay cả phụ nữ của ông mày cũng nhớ nhung nữa sao!”

“Anh nói bậy bạ gì đó, Tử... anh Quách thấy em bị anh vứt ở ngoài đường, nên tốt bụng đưa em về thôi.” La Phi thấy anh lại nổi điên, nhanh chóng chạy đến, giữ chặt lấy cánh tay anh.

Ai ngờ Trịnh Thiên Dã hất cô ra, quay đầu quát: “Em câm miệng cho anh, đợi lát nữa anh sẽ tính sổ với em.”

Rồi sau khi quay người lại, liền tung cú đấm ra.

Có lẽ Quách Tử Chính không ngờ anh đột ngột động thủ, bắt ngờ không kịp né nên bị trúng một cú, ánh mắt liếc thấy La Phi sắp bị đẩy ngã, mặt cũng lộ vẻ tức giận, mắt kiên nhẫn.

Khi Trịnh Thiên Dã lại giơ nắm đấm lên, anh nghiêng đầu né tránh, dưới chân thuận thế tung một cú đá.

Một cú đá này hoàn toàn dẫn đến sự bùng nổ chiến tranh giữa hai người.

Một người nổi điên, còn người kia quyết không nhường nhịn.

Hai người đàn ông cứ vậy mà đánh nhau ở nơi công cộng.

La Phi vừa bị Trịnh Thiên Dã đẩy ra, lưng va vào xe, vừa đứng vững, liền thấy hai người đánh nhau thành một cục ở cách đó hai mét. Lúc này là giờ cao điểm tan làm, người qua lại không ít, nhìn thấy cảnh này, không thể không đứng lại vậy xem, chỉ trở bàn tán.

Da mặt La Phi rất mỏng, ước gì có cái lỗ nẻ để chui xuống. Cho dù Trịnh Thiên Dã thích nổi điên không sợ mất mặt xấu hổ, nhưng liên lụy đến Quách Tử Chính khiến cô thật sự áy náy.

Nhưng hai người đánh nhau thật ác, La Phi nghe thấy tiếng đánh đấm, đều hoảng hốt, cô cắn răng chạy đến tách hai người ra, sợ đến nỗi lá gan cũng phát run.

“Hai người đừng đánh nữa!” Cô kéo Trịnh Thiên Dã, muốn tách anh ra.

Nhưng chút sức mọn này của cô sao địch nổi anh, kéo hồi lâu vẫn kéo không nhúc nhích, còn suýt nữa bị anh đẩy ngã. Cô đành phải chuyển chiến thuật, đi kéo Quách Tử Chính.

Quách Tử Chính đang bị cô lôi kéo, động tác bị chậm lại, né tránh đấm đá của Trịnh Thiên Dã rồi lui về sau mấy bước.

Quách Tử Chính nường tay hết lần này đến lần khác, còn Trịnh Thiên Dã mù quáng đánh không ngừng, xông lên không chút khách sáo, lại đấm một cú vào mặt Quách Tử Chính.

Một đấm này, Quách Tử Chính không đề phòng nên bị xệt máu mũi.

Lòng La Phi nóng như lửa đốt, nhìn thấy máu chảy trên mặt Quách Tử Chính, Trịnh Thiên Dã lại không chịu bỏ qua, thật sự nổi giận, dứt khoát chắn trước mặt Quách Tử Chính, vừa nổi điên vừa đấm túi bụi lên người anh, hét lên: “Anh dừng tay!”

Nắm đấm của cô tuy rằng không thể mạnh bằng Quách Tử Chính, nhưng lại có tác dụng khiến Trịnh Thiên Dã dừng tay.

Trịnh Thiên Dã không tin, nhìn cô trân trối, lại nhìn về phía Quách Tử Chính đứng sau lưng cô đang lau máu mũi. Tiếng nói tựa như tiếng băng vỡ: “Em giúp nó?”

La Phi hết hồn, quay đầu nhìn Quách Tử Chính, lại nhìn Trịnh Thiên Dã ở đối diện, đầu óc bỗng nhiên xoay chuyển nhanh chóng, vừa ôm lấy anh vừa nói: “Em chỉ muốn anh dừng tay thôi.”

Nói xong cô lại sờ mặt anh: “Em sợ anh bị thương. Anh có đau không?”

Tuy rằng trong lòng cô thật sự là giả vờ đóng kịch, nhưng chẳng có gì quan trọng hơn so với việc làm anh bình tĩnh lại.

Trịnh Thiên Dã hừ một tiếng, vuốt mặt, nhưng vẻ tức giận rõ ràng dịu đi một chút. Anh trừng mắt nhìn Quách Tử Chính, ôm La Phi vào lòng: “Lần này tao tha ày, nếu để tao thấy mày xuất hiện bên cạnh người phụ nữ của tao nữa thì đừng trách tao đánh chết mày.”

“Trịnh Thiên Dã, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ cướp đoạt thứ gì với anh?!” Quách Tử Chính lau máu trên mặt, hừ một tiếng, đi về phía chiếc xe, ngay khi định bước lên, bỗng nhiên xoay người lại, liếc nhìn La Phi đang trong vòng tay của Trịnh Thiên Dã, như là nhớ tới gì đó, giọng lạnh lùng nói, “Tôi cũng muốn nhắc nhở anh, thứ gì của anh thì là của anh, người khác muốn cướp cũng không được. Còn không phải của anh, dù thế nào cũng là không phải, cần bản không cần người khác tới cướp.”

Lời này của anh khiến tim La Phi run lên, ngẩng đầu nhìn Trịnh Thiên Dã, chỉ thấy anh u ám nghiêm mặt, khẽ xùy một tiếng, cũng không biết có hiểu hàm ý của lời này hay không.

Trở về nhà trọ, La Phi thấy trên mặt anh có vết thương, vội vàng đi lấy hộp thuốc, cũng không quên gửi tin nhắn báo cáo tình hình với Trịnh Trạch Thi, thuận tiện hỏi xem, Trịnh Thiên Dã nổi giận không phân biệt trắng đen gì cả, như vậy có nguy hiểm ỉn hay không.

Trịnh Trạch Thi chỉ nói lát nữa sẽ kê một ít thuốc mát gan để lưu thông khí huyết, áp chế nóng nảy của anh. Nhưng trước mắt chủ yếu vẫn dựa vào sự chăm sóc chu đáo của cô, đừng để anh có cơ hội nổi giận, nguy hiểm thì chắc là không.

La Phi cầm hộp thuốc đi ra, Trịnh Thiên Dã ngồi ở sô pha còn đang tức giận.

“Mặt có hơi sưng, để em bôi thuốc giúp anh.” Cô cẩn thận ngồi xuống bên cạnh anh, thấy anh không phản đối, mới lấy bông băng thuốc đỏ xử lý vết thương trên mặt anh.

Trịnh Thiên Dã hình như không thấy đau, La Phi bôi thuốc cho anh, mày anh cũng không nhíu lại. Nhưng La Phi vẫn rất cẩn thận, cũng khó trách, La Phi nghe Trịnh Trạch Thi nói, người mắc trở ngại tâm lý hoặc tinh thần, thì ý thức và cảm giác đau đớn sẽ yếu đi.

Sát trùng xong, La Phi thấy mặt anh lồm đóm chỗ này chỗ kia trông rất hài, nhin không được liền bật cười.

Trịnh Thiên Dã không nghĩ vậy, hai tay gối ra sau đầu, cả người tựa vào sô pha, chậm rãi lên tiếng: “Thằng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị trừng trị. Giữa em và Quách Tử Chính rốt cuộc là sao vậy?”

La Phi làm ra vẻ oan ức: “Sự thật là thấy em bị anh bỏ lại ở giữa đường nên tốt bụng đưa về thôi mà.”

“Trên đường nhiều người như vậy, sao nó lại cố tình đưa một mình em về chứ?”

“Anh nói chuyện có đạo lý chút được không? Trước kia, em và anh ấy có biết nhau mà.”

“Chỉ là biết nhau thôi à?”

“Đương nhiên.”

Trịnh Thiên Dã lườm cô: “Vừa rồi em giúp nó đánh anh.”

Nói đạo lý cùng một tên thần kinh, rõ ràng là một chuyện không thể thực hiện được. La Phi thút thít dựa vào lòng anh, ôm anh lấy lòng, “Em chỉ muốn anh dừng tay thôi, sợ anh đánh tiếp sẽ bị thương. Anh là bạn trai em, sao em có thể giúp đỡ người ngoài chứ?”

Nhưng lời này rõ ràng đã lấy được lòng của Trịnh Thiên Dã, sắc mặt anh thoáng dịu lại, nhắc cô lên, đặt lên đùi mình: “Hiện giờ anh cũng bị thương, rất đau, em hôn anh nhé.”

Trong lòng La Phi không ngừng than khổ, nhưng vẫn đấu tranh hôn lên khuôn mặt dính đầy nước thuốc của anh.

Nhưng mà, khi tối đến, La Phi mới biết, trận phong ba này vẫn chưa kết thúc. Đầu tiên là trước khi ngủ, Trịnh Thiên Dã bảo La Phi phải cam đoan cô và Quách Tử Chính không có gì. Sau khi lấy được bảo đảm từ cô, boss Trịnh mới yên tâm đi ngủ.

Nhưng ngủ đến nửa đêm, anh bỗng nhiên lại gọi cô dậy, bảo cô phải cam đoan nữa. Cứ thế lặp lại cả buổi tối, La Phi bị gọi dậy bốn năm lần. Cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cô lấy điện thoại ra cầu cứu Trịnh Trạch Thi.

Đương nhiên, nhận được câu trả lời của Trịnh Trạch Thi đã là buổi sáng hôm sau. Tin nhắn chữ ít mà ý nhiều: Chúng lo âu và chứng ép buộc là biểu hiện áp lực tâm lý của nó, bệnh tình có lẽ đã nặng thêm.

Có phải cô cũng có áp lực tâm lý lắm đúng không!

36. Chương 36: Không Được Ngừng Thuốc

Chuyển ngữ: Lạc Bằng Cũng may Trịnh Trạch Thi được đi lại ra vào tự do, sau khi kết luận bệnh tình của Trịnh Thiên Dã đã nặng thêm, buổi trưa ngày hôm đó liền ra ngoài tìm La Phi.

Từ sau khi La Phi cùng Trịnh Thiên Dã được cho là đã qua lại với nhau, cô mỗi ngày đều đáp ứng những đòi hỏi mãnh liệt từ anh, hai người cùng nhau ăn cơm trưa. Thật vất vả mới cơm nước xong xuôi, lấy có là phải đi làm, cô mới có thời gian rảnh rỗi, liền chạy tới quán cà phê dưới lầu của tòa nhà để gặp Trịnh Trạch Thi đã đợi sẵn từ lâu.

Bên trong góc khuất, Trịnh Trạch Thi đợi đến giữa trưa mà vẫn chưa thấy gì liền cuống cuống mất hết kiên nhẫn, nhìn thấy cô lòng như lửa đốt chạy tới, trên mặt vẫn cười một cách ung dung tự tại.

La Phi ngồi xuống đối diện cô với vẻ mặt đau khổ, cầm ly thủy tinh trước mặt uống vào một ngụm nước, vỗ vỗ ngực thở phò phò mở miệng: “Sao rồi? Có xác định được phương án trị liệu chưa? Em thật sự chịu đựng không nổi nữa rồi!”

Trịnh Trạch Thi nhú mày, cười như không cười nhìn cô: ” Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Tình huống ngày hôm qua chị cũng biết mà, anh ta không phân biệt tốt xấu chưa gì đã động tay động chân với Quách Tử Chính, buổi tối còn đem em đánh thức năm sáu lần, muốn em khẳng định cùng với Quách Tử Chính không có vấn đề gì cả.”

“Ahh..... Vậy em cùng với Quách Tử Chính có quan hệ gì không?”

“Đương nhiên là không có.” La Phi theo bản năng liền phủ định, có chút buồn bực mà thở dài, “Em cùng Quách Tử Chính chỉ là quan hệ bạn học bình thường, mấy năm rồi cũng chưa gặp, sao có thể có quan hệ gì chứ.”

“Là vậy à!” Trịnh Trạch Thi hiểu rõ mấu chốt gật đầu. “Được rồi, Chị muốn xác nhận lại với em về bệnh tình của Thiên Dã một chút. Uhm..... Hiện tại tình hình ăn uống nghỉ ngơi của nó như thế nào?”

La Phi suy nghĩ một chút “Giấc ngủ trừ bỏ tối hôm qua, thì bình thường rất tốt. Thường ngày ăn cũng rất khỏe.”

“Không có mất ngủ, hoặc là phần khích muốn ăn cái gì không?”

“Mất ngủ thì thực sự không có. Muốn ăn.....” La Phi nghĩ tới bữa trưa vừa xong, Trịnh Thiên Dã đã ăn sạch một cặp lồng cơm thật lớn, còn đem phần ăn còn dư của cô tiêu sạch hết, đây coi như là phần khích đi. Vì thế cô gật gù: “Sức ăn so với người thường còn tốt hơn”

Trịnh Trạch Thi “Còn bên trong, biểu hiện chức năng sinh lý có nó như thế nào, ví dụ như ham muốn về chuyện đó” Nói xong, cô như nhớ tới cái gì liền nói: “Đúng rồi, tần suất của hai người làm nhiều hay ít?”

“Cái gì?” La Phi nhất thời không kịp phản ứng lại.

“Tần suất hai người làm nhiều hay ít?” Nhìn đến sắc mặt ửng hồng của La Phi, bộ dạng muốn có bao nhiêu xấu hổ liền có bấy nhiêu, cô liền liếc mắt một cái: “Chị là bác sĩ tâm lý, không phải kể nhiều chuyện, hỏi em vấn đề này vì muốn tốt cho việc trị liệu. Chị phải biết mức độ Thiên Dã ở phương diện này ra sao.

Đương nhiên, ý nghĩa tuyệt đối nhiệm túc, ăn ngủ là bản tính, ham muốn là bản năng của con người, dùng hai chữ đơn giản như vậy có hơi phô trương. Nhưng mà nói đi nói lại, chúng ta đều là con gái, em cũng đừng quá thẹn thùng như vậy.”

“ Em không giống như các chị từ nước ngoài trở về tư tưởng cởi mở như vậy.” La Phi đỏ mặt than thở một câu, suy nghĩ lại, thấp giọng nói “ Một hai lần gì đó”

“ Mỗi ngày”

“Cỡ đó.”

Trịnh Trạch Thi sờ sờ cằm : “ Thật đúng là phần khích mả. Thời gian thì như thế nào”

“ Này này! Cái này cũng muốn biết sao?” La Phi nhin không được liếc cô một cái.

Trịnh Trạch Thi ha hả cười nói : “ Chị là muốn xem em họ chị khả năng chinh chiến về phương diện đó có chịu ảnh hưởng của tâm lý bệnh tật hay không thôi.”

La Phi nhìn bộ dáng của cô ta, cuối cùng cũng xác định được là thật hay đùa, không khỏi trở mình xem thường : “ Bác sĩ tâm lý có phải người nào cũng đáng khinh như chị hay không?”

Trịnh Trạch Thi phát phát tay : “ Được rồi, không đùa nữa. Nhưng mà, mục đích của chị là sự thật. Nếu như ham muốn càng tăng, sẽ làm cho nó bệnh tình càng nặng, ảnh hưởng tới cảm xúc, tính khí lại càng dễ nổi cáu.” Cô vừa nói vừa lấy trong túi ra một lọ thuốc. “Đây là thuốc chị đưa cho nó, trước mắt dùng để ức chế cảm xúc, một ngày dùng một lần.”

La Phi cầm lọ thuốc, trên nhãn mác đều là từ Tiếng Anh chuyên ngành, nhất thời xem cũng không hiểu, liền do dự hỏi “ Anh ta phải uống sao?”

Trịnh Trạch Thi tái mặt liếc cô một cái : “Nó phải uống, chứ chị nhờ em làm cái gì. Dù sao em dùng cách gì cũng được, nhưng mà đừng nói với nó thuốc này là do chị kê đơn cho nó là được.”

“ Ahh” La Phi gật gật đầu

Trịnh Trạch Thi thấy bộ dạng mơ màng của cô, liền dặn dò thêm một lần nữa: “Dù sao không thể cho nó biết là chị kê đơn thuốc.”

La Phi cau mày nhìn lọ thuốc, bỗng nhiên buồn cười nói : “ Sao lại có cảm giác giống như âm mưu giết người cướp tài sản thế chứ.”

“ Chị xem em quả thật là muốn giết người.” Trịnh Trạch Thi cũng cười, dừng một chút, sắc mặt vội nghiêm lại : “Tác dụng phụ của thuốc không lớn, quan trọng nhất vẫn là làm cho nó vẫn giữ được tâm trạng vui vẻ. Việc này toàn bộ đều dựa vào em nhé.”

La Phi nháy mắt về mặt cầu xin : “Không sợ nói chị biết, ông lớn này của nhà chị, em thật sự rất muốn đem anh ta lên bàn mà cúng vái. Anh ta thường xuyên vô duyên vô cớ mà nổi giận, chị muốn em phải làm sao bây giờ?”

Trịnh Trạch Thi gật đầu tỏ vẻ thông cảm : “Em quả thật rất vất vả, nhưng mà ngẫm lại nhiều lắm em chỉ cần kiên nhẫn nửa năm thôi, Chú và Di Trương lúc đó sẽ không bạc đãi em đâu.”

La Phi giận dữ : “ Chị nghĩ rằng em là vì tiền của bọn họ sao.”

“Đương nhiên không phải. Ý của chị là nửa năm này vất vả cho em, thì đến lúc đó cũng phải bồi thường cho em hợp lý mới được chứ. Được rồi, những gì cần nói chị đã nói rồi đó, em đi ra ngoài cũng lâu rồi, mau trở về làm đi, tiếp tục giữ liên lạc nhé.”

Trở lại văn phòng, La Phi ngồi xuống chỗ ngồi, đối với lọ thuốc tràn đầy Tiếng Anh kia, liền trầm tư suy nghĩ phải làm như thế nào để cho Trịnh Thiên Dã mỗi ngày nuốt vào một viên đây.

Lúc này trong phòng làm việc vừa hay có vài cô nhân viên trẻ đang lên mạng mua sắm, nhỏ tiếng bàn tán về về sản phẩm bảo vệ cho sức khỏe. Đúng là may mắn, đến đâu cũng thông minh ra, trong nháy mắt La Phi cũng nảy ra một kế.

Thừa dịp công việc còn đang nhàn rỗi, cô vội chuồn ra khỏi công ty, chạy tới tiệm thuốc tây, mua một lọ vitamin, đem lọ thuốc của Trịnh Trạch Thiên trao đổi với lọ vitamin.

Buổi tối cơm nước xong, Trịnh Thiên Dã ngồi xuống sofa mở máy tính bắt đầu làm việc. Ban ngày sau khi La Phi lên lút đánh trao đổi vitamin kia, một lúc sau, vội chạy nhanh đến bên người anh ta, kéo tay anh ta, dịu dàng hỏi “ Gần đây có phải rất nhiều việc phải không?”

“Ừ”. Trịnh Thiên Dã liếc cô một cái, rồi gật đầu. “ Gần đây có hạng mục ở nông thôn , phải phá bỏ và dời đi nơi khác, để chuẩn bị khởi công.”

“Uhm”. La Phi dừng một chút, chuẩn bị tư tưởng xong, càng thêm dịu dàng như nước “ Vậy anh có mệt lắm không?”

Trịnh Thiên Dã sững sốt, quay đầu hoài nghi nhìn cô, “ Em hôm nay có chỗ là lạ đấy.”

La Phi trong lòng yên lặng không khỏi xem thường, nhưng trên mặt vẫn như cũ vui vẻ thản nhiên. “ Em chính là quan tâm anh. Nếu anh lại bị bệnh như lần trước , phải chăm sóc anh, thật là phiền phức đi.”

Cô nói xong, cơm buổi tối ăn xong thiếu chút nữa là phun ra ngoài.

Bất quá cô trời sinh bộ dáng thanh lệ nhã nhặn lịch sự, thanh âm dịu dàng như vậy, ngữ khí thân thiết như thế, hương vị như vậy thật làm cho người ta vài phần động lòng. Chỉ thấy Trịnh Thiên Dã hí mắt mỉm cười, liền ôm cô vào trong ngực, ở môi cô liền hôn một cái: “Như thế nào? Vậy mà không nghĩ đang chăm sóc anh sao?”

La Phi quả thực cảm thấy diễn xuất của mình có thể trực tiếp lên ngôi Kim Mã. Cố nén lửa nóng bùng lên, cười hì hì, đưa lọ thuốc cầm trong tay cho anh ta : “Em mua cho anh một lọ vitamin, nghe nói người công tác bận rộn thân thể mệt mỏi, thì cần bổ sung thứ này.”

Trịnh Thiên Dã cầm lọ thuốc lên, ghét bỏ nhìn thoáng qua, tùy tay ném lên sofa : “ Những đồ này chỉ là hù dọa người khác, thân thể anh rất tốt, không cần thứ này.”

La Phi nhìn lọ thuốc lăn xuống sofa, khẩn trương liền muốn chộp lấy.

Trịnh Thiên Dã thấy bộ dáng cô khẩn trương như vậy, liền nhăn mặt lại, đem cô kéo lên : “Không phải chỉ là lọ vitamin thôi sao.”

La Phi bắt mắt oán giận nhìn anh ta :” Em có lòng tốt đi mua cho anh về, anh lại không uống, em thấy rất mất hứng.”

“ Được rồi, Anh uống!” Trịnh Thiên Dã đoạt lấy lọ thuốc trong tay cô, mở nắp ra, tùy tay đổ ra một ít, toàn bộ đều nhét vào miệng.

La Phi nhất thời ngây người, nửa ngày mới phản ứng lại được, sợ tới mức chạy nhanh kéo cái miệng của anh ta : “ Anh có bị điên không? Một lần chỉ được uống một viên, anh sao lại uống nhiều như vậy chứ?”

Nhưng cuối cùng cũng chậm vài bước, chỉ móc ra được vài viên, chỉ ít anh ta cũng đã nuốt năm sáu viên xuống cổ họng rồi.

“ Vitamin thôi mà? Uống nhiều hơn cũng có sao đâu. Trịnh Thiên Dã không cho là đúng, cầm ly nước trà, đem mấy viên thuốc trong cổ họng nuốt xuống “Anh hiện tại đã uống rồi đó, em cũng vui vẻ đi.”

“Vui vẻ cái rắm a!” La Phi da đầu run run từ sofa bước xuống đứng lên, sắc mặt bỗng dưng trắng bệch. “ Thuốc bổ cũng là thuốc, đã là thuốc thì có ba phần là độc, người này sao lại không hiểu chứ? Uống nhiều như vậy, anh không sợ uống ra vấn đề luôn hả?”

“Vitamin có thể có vấn đề gì chứ?” Trịnh Thiên Dã không hiểu liền liếc cô một cái, rồi nói tiếp : “Bất quá, hương vị vitamin của em tựa hồ không đúng thì phải.”

La Phi trong lòng cả kinh, vừa tức lại vừa sợ, thật sự sợ anh ta xảy ra chuyện gì, cũng không quản mặt khác, đoạt lấy lọ thuốc trong tay anh ta, chạy tới phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Thời điểm cầm điện thoại, La Phi mới phát giác tay mình có chút run rẩy, thật vất vả mới mở điện thoại gọi, rất nhanh bên kia truyền đến âm thanh của Trịnh Trạch Thi : “Sao vậy? Có chuyện gì cần báo cáo sao?”

“Cái kia. lọ thuốc kia uống nhiều hơn có thể hay không gặp chuyện không may?”

“ Nhiều hơn là bao nhiêu”

“Đại khái là khoảng năm sáu viên gì đó.”

“ Năm sáu viên?” Trịnh Trạch Thi im lặng một lát. “Vấn đề thật ra cũng không lớn lắm, bất quá sẽ có tác dụng phụ đấy.”

“ Tác dụng phụ gì chứ”

“ Loại thuốc này có thành phần an thần, nếu như nó mới vừa uống, em đi xem thử đi, hiện tại nó chắc hẳn là đang muốn ngủ rồi. Bất quá phải nói như vậy,, nó ghét nhất là bị uống thuốc, chính là viên thuốc như vậy đó, em như thế nào có thể để cho nó uống một lúc năm sáu viên như vậy? Quả thực là lợi hại, chị sùng bái em thật.”

La Phi bắt chập cô nói cái gì, cầm điện thoại, chạy ra phòng ngủ vừa nãy, quả thực thấy Trịnh Thiên Dã đã muốn ngã vào sô pha ngủ, tiếng gáy đều đều vang lên.

“Anh ta sẽ không bất tỉnh chứ?” Cô cầm điện thoại lo lắng hỏi Trịnh Trạch Thi.

“Yên tâm, thuốc này không có lợi hại như vậy. Bất quá nó không phải kẻ ngốc, em suy nghĩ đi sau khi nó tỉnh lại, em nên giải thích với nó như thế nào đi?”

37. Chương 37: Cuộc Hẹn Hoang Đường

Dịch: Mon

Ngắt điện thoại, La Phi lo lắng đi đến bên cạnh sô pha, vỗ vỗ mặt của Trịnh Thiên Dã. Cô vỗ mấy cái không hề nhẹ, thế mà người bị vỗ vẫn không có phản ứng gì.

Cô nhớ tới lời của Trịnh Trạch Thi, nếu như Trịnh Thiên Dã thức dậy, phát hiện sự khác thường và hỏi tới chuyện thuốc có vấn đề thì cô phải làm sao để giải thích đây? Nếu để anh biết mình uống thuốc khống chế bệnh tâm thần thì e là sẽ nổi điên lên với cô mất.

Cô càng nghĩ càng thấy sợ, càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu. Trong đầu La Phi gần như là hình dung ra được bộ dáng Trịnh Thiên Dã mắt long sòng sọc, gờn nanh múa vuốt muốn bóp chết cô.

Cô rùng mình một cái, quyết định không nghĩ ngợi nhiều nữa, dù sao thì đến lúc ấy nếu anh có phát hiện điều gì khác thường thì cô cứ giả ngốc, chối không nhận là được.

Nghĩ thế, cô dùng hết sức lực của mình để kéo Trịnh Thiên Dã đang ngủ không biết trời đất kia về lại trong phòng ngủ.

Bởi vì không yên lòng nên đêm ấy La Phi gần như là ngủ không được ngon, thường sờ người bên cạnh xem anh có điều gì khác thường không. Mỗi khi xác định là anh đang ngủ say thì cô mới thoáng yên tâm mà ngủ tiếp.

Bình thường, Trịnh Thiên Dã không có thói quen ngủ nướng, nếu đêm trước đó không làm vận động quá sức thì chưa đến 7h anh sẽ thức dậy.

Nhưng lần này đến 9h sáng mà anh vẫn ngủ say sưa, không có dấu hiệu gì sắp thức.

La Phi hơi nóng ruột, vỗ vỗ vào mặt gọi anh dậy nhưng anh chỉ ú ớ vài tiếng, sau đó trở mình, ngủ tiếp.

Nhờ động tác này mà La Phi có thể xác định được anh chỉ đang ngủ say, cơ thể không có gì đáng ngại. Cô chỉ có thể cố buộc mình phải ráng ngủ tiếp, đợi anh thức dậy.

Đến 10h, Trịnh Thiên Dã trở mình, cuối cùng cũng dần tỉnh táo lại, vô thức vươn tay ra ôm La Phi vào lòng. La Phi cảm nhận được hành động của anh nên vội vàng nhắm mắt lại, không nhúc nhích, giả vờ như còn đang ngủ.

Trịnh Thiên Dã nhập nhèm mở mắt ra, vươn một tay lên lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, nhúu mày nhìn kim đồng hồ trên đó, ánh mắt bỗng trở nên tỉnh táo. Anh vội vàng bật dậy, lay La Phi: “Phi Phi, dậy đi, đã hơn 10h rồi.”

La Phi ồm một tiếng, giả vờ ngáp một cái: “Không phải chứ?”

Bởi vì ngủ quá lâu, đầu óc Trịnh Thiên Dã vẫn còn rất nặng nề. Anh nhúu mày, xoa xoa huyệt thái dương, vừa lay La Phi dậy vừa lẩm bầm một mình: “Sao lại ngủ lâu thế nhỉ?”

La Phi ngồi dậy, cũng làm bộ ngơ ngác. “Phải đó, hôm qua em thấy buồn ngủ ghê lắm.”

Trịnh Thiên Dã nheo mắt lại, nghĩ ngợi. “Không đúng, anh nhớ là hôm qua anh ngủ trên sofa, là em kéo anh lên giường hả? Nhưng lúc ấy mới hơn 8h, tính tới nay là ngủ mười mấy tiếng, anh chưa từng ngủ say như vậy.” Anh cụp mắt nhìn La Phi. “Có phải vitamin hôm qua em đưa cho anh có vấn đề gì không?”

“Sao lại thế được?” La Phi thăm cả kính, nhưng vẫn phủ nhận. “Em chưa từng nghe nói vitamin sẽ gây buồn ngủ.”

“Cũng phải.” Trịnh Thiên Dã không nghi ngờ gì nữa, ngược lại chỉ gật đầu. “Em không uống mà cũng buồn ngủ à?”

“Đúng vậy.” La Phi hòa theo anh. “Chắc là do gần đây chúng ta mệt mỏi quá.”

Trịnh Thiên Dã nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi lại nghiêm túc nâng cằm cô lên. “Mắt như mắt cú rồi kìa. Anh đã nói với trưởng phòng rồi, bảo anh ta đừng giao cho em nhiều việc quá, sao còn mệt như vậy?”

“Không phải do làm việc mà mệt.” Là do bị anh tra tấn đó. Đương nhiên La Phi không dám nói ra câu này.

“Mặc kệ em vì sao mà mệt, tóm lại người của Trịnh Thiên Dã anh thì không thể trở nên như vậy.” Anh xuống giường, vừa lấy di động bấm số vừa nói: “Nếu hai chúng ta mệt như vậy thì hôm nay nghỉ làm luôn đi, ra ngoài chơi cho thoải mái một chút.”

La Phi vốn không hề có chút hứng thú với việc ra ngoài chơi với anh, nhưng nghĩ tới lời của Trịnh Trạch Thi nói, nhất định phải giúp anh duy trì trạng thái vui vẻ thì cô chỉ có thể gật đầu nghe theo.

Hơn nữa dù sao thì cũng có thể lấp liếm chuyện vitamin, lòng cô cũng thấy thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Thiên Dã gọi điện thoại căn dặn công việc công ty cho cấp dưới xong thì đi tới hỏi La Phi: “Em muốn đi đâu chơi?”

“Đâu cũng được.” Nói xong, cô thoáng thấy mặt anh có vẻ không vui thì vội nói. “Xem phim, đi xem phim đi, lâu rồi em không có đi xem phim.”

Xem phim? Dường như đó là một cách hẹn hò thường thấy của các cặp tình nhân. Chân mày Trịnh Thiên Dã giãn ra, rồi lại nhướng mày hỏi: “Em muốn xem phim gì?”

La Phi nhớ mấy ngày trước ở trên mạng có thấy giới thiệu một bộ phim. “Thư trong chai đi, hình như trưa nay bắt đầu công chiếu, em rất thích nữ diễn viên chính trong phim đó, nghe nói là sẽ xuất hiện ở lễ công chiếu, không biết là giờ có mua được vé không nữa?”

Trịnh Thiên Dã cười xùy. “Em cũng không nhìn lại xem bạn trai em là ai? Hai cái vé xem phim mà anh không kiếm được sao?” Anh xoa đầu tóc vốn đã rối bù của cô. “Em đi tắm rửa chuẩn bị đi, ăn cơm xong thì mình xuất phát.”

Giọng của anh vẫn ngang ngược như xưa, nhưng lại lộ ra vẻ thân mật và tự nhiên không thể nào nói rõ được, khiến La Phi vốn đã tập thành thói quen cũng có chút không được tự nhiên.

La Phi không phải là người quá mê phim ảnh, cô chỉ tình cờ nhìn thấy giới thiệu bộ phim này ở trên mạng, nói là thích nữ diễn viên chính cũng chỉ là cái cố lấy lệ với Trịnh Thiên Dã chứ hoàn toàn không chú ý đến nữ diễn viên đó là ai. Đến rạp chiếu phim, thấy tấm áp phích to đùng ở ngoài cửa thì mới phát hiện đó là ngọc nữ mới nổi Tiêu Phi Phi. Ừm, chính là cái cô mà cô từng thấy trong phòng làm việc của Trịnh Thiên Dã.

Cô quay đầu qua nhìn Trịnh Thiên Dã, thấy vẻ mặt anh có chút chán ghét. “Em chắc là em thích cái cô diễn viên mặt giả này?”

“Hình như cô ấy không có phẫu thuật thẩm mỹ mà. Hơn nữa...” Giọng cô ép xuống thật nhỏ. “Chẳng phải là bạn gái trước của anh sao?”

Mặt Trịnh Thiên Dã có vẻ không dám tin, nhìn cô như là nhìn một con cóc. “Đầu óc em không có vấn đề gì đó chứ? Sao anh lại có thể thích loại con gái này? Sao mắt thẩm mỹ của anh lại kém đến thế!” Nói xong, hình như nhớ ra điều gì, anh cười gượng vài tiếng. “Anh biết cô ta chạy tới phòng làm việc của anh nên chắc là em ghen phải không? Được rồi, anh thừa nhận lần ấy anh có làm chuyện có lỗi với em, nhưng muốn trách thì phải trách em, nếu trước đó em không lòng vòng với anh, trực tiếp thổ lộ thì anh đã không giận dữ mà sai đường. Nhưng sau này anh không có làm gì khiến em giận hết, em đừng có ghen nữa.”

Chuyện gì thế này hả trời? Đầu óc La Phi xoay vòng vòng mới hiểu được lời anh nói. Chắc là anh đang tưởng rằng khi đó anh và cô ta ở phòng làm việc làm bậy nên cô ghen. Hơn nữa anh xằng bậy với cô ta là vì đang giận dữ với cô?

Trời ạ! Lúc ấy cô chỉ là một người qua đường thôi có được không vậy? Không liên quan gì tới cô cả mà!

Chứng hoang tưởng của gã này nặng quá rồi!

La Phi chán thương, thở dài một hơi, nhưng vẫn nói theo anh. “Em sẽ không giận dữ với anh nữa.”

Trịnh Thiên Dã thỏa mãn ôm cô vào lòng, vừa cười vừa nói: “Tuy rằng bộ phim này có vẻ không ra gì, nhưng nể tình em ngoan như vậy, anh sẽ cố mà xem cùng em.”

Vé mà Trịnh Thiên Dã tìm được là hàng thứ ba của khu VIP. Bởi vì là lễ công chiếu cho nên vị trí VIP đều mời những nhân vật có tiếng trong giới và truyền thông. May mà khi hai người vào thì đã hơi trễ, phim đã chiếu nên không ai chú ý đến hai người bọn họ.

Bộ phim này cũng không tệ, Tiêu Phi Phi là một mỹ nữ chân chính, không phải mặt giả như Trịnh Thiên Dã nói, trong phim còn toát lên vẻ trong sáng, nhìn rất dễ chịu. Diễn xuất của cô ta, đối với một người mới mà nói thì coi như là đạt yêu cầu. La Phi vốn chỉ đi xem cho có nhưng khi xem xong bộ phim thì thấy cũng hay.

Bộ kim kết thúc, đèn sáng lên, người dẫn chương trình và thành viên đoàn làm phim cùng lên sân khấu.

Lúc này La Phi thấy phim không tệ, bây giờ nhìn Tiêu Phi Phi trên sân khấu thì càng cảm thấy cô ta xinh đẹp, trong nhất thời cảm thấy hứng thú.

Nhưng người dẫn chương trình chưa nói được mấy câu thì Trịnh Thiên Dã đã bắt đầu mất kiên nhẫn, khi Tiêu Phi Phi cầm micro nói thì gần như là không ngồi yên được nữa. Nếu không phải thấy La Phi đang tròn mắt nhìn với bộ dạng rất thích thú thì anh đã sớm kéo cô đi.

Đầu tiên, Tiêu Phi Phi nói vài cảm tưởng và vài chuyện xảy ra khi quay bộ phim này theo lệ. Sau khi nói xong, bỗng nhiên cười thật tươi tắn. “Hôm nay tôi rất vui vì một người rất quan trọng trong cuộc đời tôi cũng có mặt ở đây, đối với tôi mà nói thì đó là một niềm vui cùng bất ngờ khôn tả.”

Tuy khoảng cách từ sân khấu tới hàng ghế là khá xa nhưng La Phi cứ cảm thấy ánh mắt của Tiêu Phi Phi luôn nhìn về bên này. Cô hồ nghi quay đầu sang nhìn Trịnh Thiên Dã thì thấy anh đang ngửa đầu nhìn trời xanh, đáng vẻ bực bội lắm rồi, cho dù Tiêu Phi Phi có nói gì thì chắc anh cũng không nghe thấy.

Nhưng không ngờ Tiêu Phi Phi vừa nói xong thì phóng viên trong đó bắt đầu xôn xao, nhất là mấy vị paparazzi đứng phía trước chụp ảnh đều đồng loạt chuyển hướng về phía hàng ghế bên dưới tìm kiếm.

Người dẫn chương trình trên sân khấu bỗng giả vờ kinh ngạc la lên: “Nếu tôi đoán không lầm thì người cô Phi Phi nói chính là anh Trịnh đang ngồi ở hàng ghế thứ ba phải không?”

Trịnh Thiên Dã bị gọi tên nên hoàn hồn lại, nhú mày nhìn về phía trước, chỉ thấy tất cả máy quay đều hướng về mình, còn người dẫn chương trình thì nói: “Xem ra tin đồn về anh Trịnh và cô Phi Phi mấy tháng trước là có thật?”

Tiêu Phi Phi không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nhoẻn miệng cười duyên.

La Phi thấy đèn chiếu của camera đều chỉ về phía này thì sợ tới mức rùng mình, nhân lúc Trịnh Thiên Dã đang sa sầm mặt không vui thì lặng lẽ cúi đầu, tránh đi ống kính, len lén chạy mất.

Đầu óc cô tê rần lên, sao lại có người nhận ra Trịnh Thiên Dã? Cô không muốn bị điểm mặt chút nào đâu!

Người dẫn chương trình đứng trên sân khấu, hỏi với về phía Trịnh Thiên Dã. “Anh Trịnh, xin hỏi hôm nay anh xuất hiện tại buổi công chiếu phim của cô Phi Phi là vì muốn công khai chuyện tình cảm sao?”

Mặt Trịnh Thiên Dã lạnh tanh, anh đứng dậy, giận dữ: “Tôi và bạn gái...”

Anh vừa nói vừa định kéo người bên cạnh nhưng phát hiện chỉ nắm được không khí nên đương nhiên không nói tiếp nữa. Anh nhú mày, nhìn lên sân khấu. “Tôi và cô Tiêu không có bất cứ quan hệ nào cả, xin mọi người đừng suy diễn lung tung.”

Các phóng viên rất muốn nhào tới hỏi đến cùng nhưng dù sao thì buổi công chiếu còn chưa kết thúc, chỉ có thể trở mắt nhìn Trịnh Thiên Dã bước nhanh ra khỏi rạp chiếu phim.

Trịnh Thiên Dã ra khỏi cửa thì nhìn thấy La Phi lẻ loi đứng một mình bên ngoài.

Anh bước tới, kéo giật cô lại, quát khê. “Sao em lại bỏ chạy một mình?”

Bây giờ La Phi đã quá hiểu Trịnh Thiên Dã, cách tốt nhất là tỏ vẻ yếu đuối, vì thế cô vừa sợ sệt vừa ảm ức nói: “Em đâu phải ngôi sao gì, lúc này có nhiều phóng viên như vậy nên sợ chết đi được.”

Trịnh Thiên Dã liếc cô một cái khinh thường. “Sao em lại vô dụng thế nhỉ, phóng viên thì có gì đáng sợ chứ.” Sau đó anh lại nói tiếp. “Có điều cũng phải, bạn gái của anh không thể để người ta chụp bậy được. Đi thôi, đợi phóng viên ra không chừng sẽ chụp tùm lum nữa... Cái con nhỏ Tiêu Phi Phi kia đúng là muốn chết, muốn dùng ông đây làm bàn đạp để nổi tiếng hả. Hôm nào đó ông đây không vui thì sẽ tìm người khiến cô biến khỏi giới giải trí.”

La Phi lặng lẽ nhớ tới tình cảnh cô ta và Trịnh Thiên Dã ở trong phòng làm việc hôm đó, rồi thấy hôm nay anh vô tình như vậy, không khỏi thấy lạnh sống lưng.

38. Chương 38: Lại “bị” Tổ Tình

Chuyển ngữ: nhoclubu ***

Đặc điểm nổi bật của thời đại thông tin chính là tốc độ lan truyền của tin tức và lời đồn. Ngày hôm sau La Phi đi làm, bật máy tính lên, chỉ tùy tiện mở một trang web, liền thấy rất nhiều hình ảnh quen thuộc hiện ra.

“Tại hiện trường ra mắt phim mới của Tiêu Phi Phi, bạn trai tin đồn thần bí- người leo lái tập đoàn nào đó xuất hiện ủng hộ cô ấy.”

“Bạn trai tin đồn của Tiêu Phi Phi, một tổng giám đốc giàu có, lộ diện ủng hộ công khai chuyện tình cảm.”

“Doanh nhân họ Trịnh xuất hiện trong buổi ra mắt phim của Tiêu Phi Phi, lớn tiếng ủng hộ bạn gái.”

La Phi cảm thán với trí tưởng tượng phong phú và năng lực gán ghép của giới truyền thông, cứ đeo bám Trịnh Thiên Dã nhưng cô cũng không quên xem kỹ những tấm ảnh này, xác định chỉ chụp trúng cái mặt mốc của Trịnh Thiên Dã, còn bản thân ở bên cạnh anh may mắn tránh được ống kính, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Cô chỉ là một người bình thường, nên không muốn xui xẻo bị lên trang nhất.

Nhưng dễ nhận thấy, cách nghĩ của La Phi đã xem nhẹ sự thật trước mắt, cô chính là bạn gái của boss Trịnh. Đợi đến khi đồng nghiệp trong phòng lục đục đi vào, ai ai cũng mang theo ánh mắt thông cảm để nhìn cô, bỗng nhiên cô mới nhớ tới chuyện này, nhất thời cảm thấy sự việc trở nên hơi nghiêm trọng.

Quả nhiên, đầu tiên là anh chàng Khoai Sọ chạy đến, kêu to: “La Phi, cô xem cô xem, vẫn là người đàn ông bình dân như tôi là đáng tin nhất, nếu cô ở bên cạnh tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bắt cá hai tay...”

Nhưng anh ta còn chưa dứt lời, quản lý liền đuổi anh ta đi. Quản lý là người đàn ông gần 40 tuổi, đuối Khoai Sọ đi, nhìn thấy La Phi thở dài, liền chân thành an ủi cô: “Đàn ông, nhất là dạng đàn ông như boss Trịnh khó tránh thỉnh thoảng sẽ hái hoa bắt bướm, chỉ cần trái tim anh ta ở chỗ cô là được. Phụ nữ suy nghĩ nhiều quá sẽ chỉ tự làm tổn thương trái tim của mình thôi.”

La Phi cười ha ha: “Cám ơn sếp đã quan tâm.”

Quản lý thấy cô không giống như gặp phải vấn đề lớn gì, lắc đầu, cảm thán rồi đi.

Cả buổi sáng, La Phi cứ thế vượt qua đủ mọi ánh mắt từ đồng tình đến hả hê của người khác. Chỉ có điều, biểu hiện của cô càng làm cho người ngoài nhìn vào cảm thấy kỳ lạ hoang đường, cô lại có thể thản nhiên, bình tĩnh như thường đối diện với những ánh mắt này.

Đến giờ cơm trưa, cô vốn dĩ ngoan ngoãn đợi Trịnh Thiên Dã gọi, không ngờ, hiếm khi anh dùng cơm với khách vào buổi trưa, gọi điện về bảo cô tự ăn cơm một mình, còn đặc biệt dặn cô đừng cảm thấy mất mát.

Mất mát cái quỷ gì! La Phi cũng không biết bản thân trút được bao nhiêu gánh nặng, điên cuồng chạy tới cùng đồng nghiệp xuống nhà ăn.

Cùng ăn cơm toàn là những đồng nghiệp thường ngày có quan hệ tốt, thấy La Phi cùng họ đến nhà ăn ăn cơm, nên họ nghĩ chắc cô và Trịnh Thiên Dã thật sự đã xảy ra vấn đề, lúc nói chuyện sử dụng ngôn từ cũng cẩn thận hơn, cố gắng khiến bầu không khí sinh động hơn.

Khi đang trò chuyện vui vẻ thì trợ lý bộ phận Tiểu Nguyệt Nguyệt ngồi ở đối diện La Phi, vẻ mặt vốn đang phấn khởi, bỗng nhiên lại kích động, mắt sáng lên hạ giọng nói: “Mau nhìn mau nhìn, là Quách đồng.”

La Phi theo bản năng quay đầu nhìn theo ánh mắt cô, quả nhiên nhìn thấy Quách Tử Chính đang cùng vài người ngồi cách đó mấy mét ăn cơm.

Hai tay Tiểu Nguyệt Nguyệt nắm chặt: “La Phi, cô có điều chưa biết, tuy rằng Quách đồng từ nước ngoài về liền giữ chức giám đốc điều hành, nhưng lại không chút kiêu căng, ngày nào cũng cùng với đồng nghiệp trong phòng ăn cơm ở nhà ăn, nhìn thấy mấy đồng nghiệp như tụi mình vậy nè, tuy rằng không nhớ tên, nhưng vẫn chủ động chào hỏi, rất gần gũi với nhân viên. Quan trọng nhất chính là... anh ấy trông rất đẹp trai nha...”

Cô kéo dài giọng nói xong, anh Khoai Sọ bên cạnh chen ngang vào: “Không phải trước kia cô nói boss Trịnh đẹp trai nhất sao?”

“Dạng như boss Trịnh là đẹp trai theo kiểu nông cuồng- bá đạo- kiêu ngạo- lạnh lùng, còn Quách đồng đẹp trai theo kiểu ôn hòa như ánh mặt trời, hiểu chưa?” Tiểu Nguyệt Nguyệt kích động nói, “Hai thể loại khác nhau hoàn toàn không thể mang ra so sánh, chỉ là bây giờ tôi càng có khuynh hướng đón nhận kiểu đẹp trai như Quách đồng. Cũng không phải anh không thấy bây giờ La Phi thăm bao nhiêu, tin đồn giữa boss Trịnh và cô nữ diễn viên kia đều truyền lên tới trời rồi, giàu có đẹp trai thì có ích gì, vẫn là có nhân phẩm thì tốt hơn.”

Nói xong, cô mới cảm thấy bản thân nói gì đó không ổn, nhanh chóng chữa cháy với La Phi: “Tôi không có ý gì khác đâu, cũng không phải nói cô mê mê ngoài và tiền tài của boss Trịnh.”

La Phi mỉm cười gật đầu không hề gì, “Cô nói đúng mà, vẫn là có nhân phẩm tốt hơn.”

Cô vừa dứt lời, đã thấy hai má Tiểu Nguyệt Nguyệt bởi vì xúc động bất ngờ gần như nẩy lên, lấp bắp mở miệng: “Quách... Quách đồng.”

La Phi hoài nghi quay đầu lại, hóa ra là không biết Quách Tử Chính đã đứng bên cạnh họ từ khi nào. Anh nhìn La Phi, lại qua loa nhìn lướt qua ba bốn người trong bàn, nhếch miệng cười: “Thấy hình như mọi người tán gẫu rất vui vẻ.”

La Phi mỉm cười với anh: “Quách đồng.”

“Quách đồng, mời ngồi.” Tiểu Nguyệt Nguyệt nhanh chóng đứng lên nhường chỗ.

Quách Tử Chính khoát tay: “Mọi người cứ tiếp tục đi, tôi ăn xong rồi, chỉ đến đây chào hỏi thôi.” Nói xong, dường như lại thuận miệng nói, “Tiểu Phi, nếu em ăn cơm xong không có chuyện gì thì đến phòng làm việc của anh một chuyến, được không?”

Tuy La Phi không biết anh tìm cô có chuyện gì, nhưng nghĩ đến ngày đó Trịnh Thiên Dã ra tay đánh anh, đến giờ trên mặt còn vết xanh tím lờ mờ, trong lòng liền có chút áy náy, về tình về lý cũng muốn thay mặt Trịnh Thiên Dã xin lỗi anh, nên cô liền gật đầu.

Đội Quách Tử Chính đi khỏi, Tiểu Nguyệt Nguyệt kích động chộp lấy tay của La Phi: “Cô quen Quách đồng à.” Nói xong, bỗng nhiên bưng tỉnh, gật đầu, “Cũng đúng, nghe nói Quách đồng là em trai của boss Trịnh, đương nhiên phải quen biết cô rồi. Nhưng sao anh ấy không gọi cô là chị dâu, mà lại gọi là Tiểu Phi nhỉ.”

Anh Khoai Sợ liếc cô một cái: “La Phi còn chưa kết hôn với boss Trịnh, sao phải gọi là chị dâu.”

“Cũng đúng.” Tiểu Nguyệt Nguyệt gật gù tỏ vẻ đã hiểu.

Phòng làm việc của Quách Tử Chính ở tầng 17, lúc La Phi đến, vì vẫn chưa hết thời gian nghỉ trưa, nên khu làm việc không có người. Chỉ còn rải rác vài người, tuy rằng biết cô, nhưng vì quan hệ giữa Quách Tử Chính và Trịnh Thiên Dã, nên cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên gì.

La Phi gõ cửa phòng Quách Tử Chính, sau khi nhận được hồi đáp, cô đẩy cửa đi vào. Quách Tử Chính ngồi đối diện màn hình máy tính xem gì đó, lúc La Phi vào, liền cười nói: “Anh biết gọi em đến phòng anh là có chút đột ngột, nhưng anh thật sự không tìm được thời gian nào khác để có thể nói chuyện một mình với em, vất vả lắm mới biết trưa nay boss Trịnh không có ở đây, nên mới...”

La Phi ngồi xuống đối diện anh: “Học trưởng, anh khách sáo quá, em có hơi ngại đó. Mấy ngày trước, Trịnh Thiên Dã đối xử với anh như vậy, thật sự áy náy quá, em thay anh ấy nói một tiếng xin lỗi với anh.”

“Thay anh ta?” Quách Tử Chính nhũm mày, lại chuyển chủ đề, “Tiểu Phi, hôm nay anh xem tin tức, Trịnh Thiên Dã anh ta...”

“Chuyện không phải vậy đâu, là truyền thông viết bậy thôi.” La Phi vội vàng giải thích, “Hôm qua em có ở bên cạnh anh ấy, anh ấy chỉ cùng đi xem phim với em thôi, cũng không phải đến buổi ra mắt phim của Tiểu Phi Phi để ủng hộ cô ấy.”

“Là vậy à?” Biểu hiện trên mặt Quách Tử Chính không rõ mang ý gì, “Tiểu Phi, anh không biết em có nỗi khổ gì mà phải nói giúp anh ta như vậy? Nhưng anh nhìn ra được, em không thương anh ta.”

La Phi bỗng nhiên mở to mắt, cảm giác bị người khác vạch trần thật sự khiến cô có chút xấu hổ.

“Anh nói đúng phải không?” Quách Tử Chính nói tiếp.

“Học trưởng, anh đừng đoán mò mà, tóm lại, hiện giờ em và Trịnh Thiên Dã đang quen nhau là chuyện ai ai cũng biết, ngày cả ba anh ấy hay mẹ anh cũng biết điều này.” La Phi bất đắc dĩ nói.

“La Phi.” Quách Tử Chính nghiêm mặt, rời khỏi bàn làm việc đi đến ngồi xổm xuống trước mặt cô, “Mấy năm nay anh luôn cảm thấy hối hận vì sự khích động lúc đó, nếu năm đó anh không ra nước ngoài mà ở lại trong nước, hiện giờ người ở bên nhau nói không chừng chính là hai chúng ta.”

Tim La Phi đột nhiên đập nhanh hơn, cô đã biết tiếp theo anh sẽ nói gì. Không phải cô chưa từng được người khác tỏ tình, nhưng Quách Tử Chính vẫn là có chút khác biệt so với những người khác.

Quả nhiên, Quách Tử Chính bỗng kéo tay cô: “Nếu hiện tại em ở bên cạnh người khác thì anh sẽ chôn chặt những lời này tận sâu đáy lòng, thật lòng chúc phúc cho em. Nhưng em lại với Trịnh Thiên Dã, anh không thể trở mặt nhìn em nhảy xuống hồ lửa mà không chút động lòng. Anh ta không có khả năng mang lại hạnh phúc cho em đâu. Tiểu Phi, rời khỏi anh ra đi, anh không muốn nhìn thấy em buồn.”

“Anh điên rồi sao?” La Phi bỏ tay anh ra, từ ghế đứng phắt dậy, “Nói thế nào thì anh ấy cũng là anh trai anh.”

Quách Tử Chính đứng lên, cười khổ: “Trước giờ anh ta chưa từng xem anh là em trai.”

Nếu là trước kia, La Phi không xác định được bản thân có động lòng với những lời thổ lộ của Quách Tử Chính hay không, nhưng bây giờ, toàn bộ những thứ không xác định đều biến thành xác định.

Bởi vì quan hệ giữa Quách Tử Chính và Trịnh Thiên Dã, nên cô và Quách Tử Chính không có khả năng.

La Phi biểu hiện thẳng thắn: “Học trưởng, em rất cảm ơn sự quan tâm anh dành cho em, nhưng hiện tại em sẽ không chia tay với Trịnh Thiên Dã, cho dù sau này em và anh ấy có chia tay đi chăng nữa thì em cũng không thể ở bên cạnh anh. Anh không thấy ngại, nhưng em thấy ngại.”

“Tiểu Phi...”

“Học trưởng, anh đừng nói thêm gì nữa, thật lòng cảm ơn anh, nhưng quả thật là em rất tốt.”

Bên này, La Phi và Quách Tử Chính đang ở trong phòng làm việc của anh, người tỏ tình người cự tuyệt, bên kia Trịnh Thiên Dã đã xã giao với khách hàng xong, trở về công ty.

Anh không về phòng làm việc của mình trước mà đến bộ phận của La Phi. Lúc trưa ăn cơm ở nhà hàng bên ngoài, anh cảm thấy hương vị bánh dứa ở đây không tồi, liền đặc biệt dặn phục vụ gói một phần mang về cho La Phi.

Sếp lớn đến, mấy nhân viên vốn đang bàn tán sôi nổi đầu đề giải trí hôm nay nhất thời im bặt như ve sầu mùa đông, khúm núm chào hỏi anh.

Boss Trịnh ngông cuồng- bá đạo- kiêu ngạo- lạnh lùng, thờ ơ ừ vài tiếng, nhìn thấy La Phi không có trong văn phòng, liền thuận miệng hỏi Tiểu Nguyệt Nguyệt ở bên cạnh: “La Phi đâu rồi?”

“Cô ấy... Quách đồng gọi cô ấy đến phòng làm việc rồi ạ.”

“Gi?” Trịnh Thiên Dã sững sờ một lát mới hoàn hồn, “Quách Tử Chính à?”

Tiểu Nguyệt Nguyệt gật đầu liên tục.

Lấy được đáp án chính xác, trên mặt Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên hiện lên vẻ tức giận, vung tay ném món bánh lên trên bàn La Phi ở xa kia, xoay người đi nhanh lên tầng 17.

Anh không thèm chờ thang máy, chỉ hai tầng thôi mà, nên trực tiếp chạy thẳng lên bằng thang bộ.

La Phi từ trong phòng làm việc của Quách Tử Chính đi ra, liền thấy Trịnh Thiên Dã thở hồng hồng chạy đến, không quan tâm đến ánh mắt của người ngoài, một tay kéo tay cô: “Em tới đây làm gì?”

Thấy bên cạnh có rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ nhìn qua, La Phi vội vàng thấp giọng nói: “Quách đồng tìm em nói chuyện công việc ấy mà.”

“Thằng đó có chuyện công việc gì phải bàn bạc với em chứ?!”

Quách Tử Chính từ bên trong mở cửa đi ra, tình cờ nhìn thấy tư thế này, thần nhiên lên tiếng: “Hạng mục cải tạo nông thôn thành khu dân cư, tôi đang làm thiết kế chính nên cần đồng nghiệp trong bộ phận vẽ bản vẽ hỗ trợ.”

“Bộ phận vẽ bản thiết kế nhiều người như vậy, sao cậu phải tìm cô ấy? Lại không nói một tiếng với quản lý.” Trịnh Thiên Dã giận dữ nói.

“Tôi vừa mới đến công ty, chỉ quen biết mỗi La Phi, đương nhiên phải trực tiếp tìm cô ấy trước rồi, huống hồ còn chưa chính thức khởi động hạng mục mà, tự nhiên sẽ chưa thông qua trình tự chính thức.”

Trịnh Thiên Dã lạnh lùng nhìn Quách Tử Chính, lại cúi đầu nhìn về phía La Phi đang sợ tới nỗi mặt mày trắng bệch, thoáng khống chế chút cảm xúc, chỉ lạnh giọng nói với Quách Tử Chính: “Tôi là người chịu trách nhiệm tổng thể hạng mục cải tạo nông thôn thành khu dân cư, còn cậu chỉ lo thiết kế, nên phải cùng tôi bàn bạc, hy vọng cậu hiểu điểm này.”

Quách Tử Chính mỉm cười vui vẻ: “Đương nhiên tôi hiểu, thưa tổng giám đốc Trịnh.”

39. Chương 39: Đối Xử Dịu Dàng

Chuyển ngữ: Lạc Băng

Không biết là do lúc này đang ở công ty, dưới ánh mắt sáng ngời của một đồng nhân viên, hay là do thuốc của Trịnh Trạch Thi đưa có hiệu quả mà Trịnh Thiên Dã không hề xảy ra xung đột với Quách Tử Chính, chỉ hừ lạnh một tiếng, lôi La Phi vào trong thang máy, đi xuống dưới.

Trái tim La Phi vẫn còn treo ở lưng chừng, không dám nói tiếng nào, liền thành thật đi bên cạnh anh.

Cô sợ Trịnh Thiên Dã, trước kia hay nổi cáu linh tinh cô sợ, hiện tại lại thấy anh im lặng kỳ lạ như vậy, lại làm cô càng sợ hơn, bởi vì cô không biết im lặng như vậy là có ý gì nữa.

Phương hướng của Trịnh Thiên Dã tới là bộ phận La Phi làm việc, văn phòng vốn dĩ đang có chút ồn ào, nháy mắt liền im lặng tức thì.

Có lẽ đây là một ngày đáng buồn nhất cho bộ phận thiết kế, chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, boss đã xuất hiện đến 2 lần, làm cho tất cả nhân viên trong bộ phận đều phải nếm mùi vị pháp phòng lo sợ là gì.

Có điều khi chứng kiến Trịnh Thiên Dã kéo tay La Phi cùng tiến vào, tuy rằng sắc mặt hai người hình như không tốt cho lắm nhưng hẳn là không vì chuyện hôm nay mà chia tay.

Trịnh Thiên Dã hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt xung quanh, liền trực tiếp kéo La Phi tới bàn làm việc, ý bảo cô ngồi xuống

La Phi từ lúc đi hai tầng lầu xuống đây, đến thở mạnh cũng không dám, nghe anh bảo, tự biết vâng lời mà ngồi xuống.

Trịnh Thiên Dã vẻ mặt không chút thay đổi chỉ chỉ xuống mặt bàn, La Phi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên bàn có một hộp giấy, trên mặt hộp giấy viết tên khách sạn nào đó. Cô nhớ tới giữa trưa, Trịnh Thiên Dã đi tới khách sạn kia, nghi hoặc mở hộp giấy ra, bên trong là mấy cái bánh dứa, có lẽ vì chịu xóc nảy nên đã nằm ngổn ngang không trật tự.

Cô có chút không hiểu nên quay lại nhìn anh.

“Anh cố ý mang về cho em đó.” Vẻ mặt Trịnh Thiên Dã vẫn còn lạnh, cười như không cười.

La Phi cảm thấy càng thêm kinh hồn bạt vía : “Ah, cảm ơn.”

“Vậy em sao vẫn chưa ăn?”

“Em không đói....” La Phi còn chưa nói xong, bỗng nhiên ý nghĩ chợt lóe lên, cầm lấy cái bánh dứa đưa vào trong miệng, gật đầu nói, “ Ăn ngon lắm.”

Cô thật sự mơ hồ không rõ lối suy nghĩ của một bệnh nhân tâm thần nữa, chẳng hạn như mới vừa rồi, anh còn đang tức giận bởi vì cô đi vào văn phòng của Quách Tử Chính, nhưng lúc này đây anh lại kéo cô lại đây đưa một hộp bánh dứa trước mặt cô.

La Phi nghĩ lại, vẻ mặt anh đúng là kỳ lạ không hiểu nổi. Trăm phần trăm là bệnh thần kinh nặng, cũng không biết là nổi điên ở nơi nào, nổi điên bao lâu nữa?

Nói chung khiến cho cô thật là bị áp lực quá. Tuy rằng lúc này Trịnh Thiên Dã không làm gì cả nhưng cô lại thấy anh giống như một con dao đặt trên cổ của mình, làm cho cô sợ đến kinh hồn bạt vía, đến thở cũng không xong

Cho dù không hề đói chút nào thì cô cũng chỉ có thể thức thoir mà ngồi xuống ăn, dù rằng cô không thích đồ ngọt cho lắm

Cuối cùng thì vẻ hờ hững trên mặt Trịnh Thiên Dã cũng chậm rãi mà biến thành một nụ cười chân chính.

Hắn cũng không phải là người hay cười, nhưng nụ cười tươi như vậy lại làm cho tim La Phi đập mạnh, Vì thế sau khi ăn xong một cái bánh, thấy anh vẫn nhìn chăm chăm vào mặt mình, cô lại phải cố gắng ăn thêm một cái nữa.

Ăn hết cái này đến cái khác, cô phải ăn đến cái thứ năm, Trịnh Thiên Dã mới ngăn tay cô lại, nhẵn mặt nói : “Ăn có ngon đi nữa thì cũng không ăn nhiều vậy, nếu em thích thì lần sau mỗi ngày anh sẽ mua cho em.”

Câu nói này đúng là làm cho La Phi như trút được gánh nặng, nhưng lại lâm vào nghịch cảnh khác. Một lúc sau, Trịnh Thiên Dã vươn tay, trước mặt tất cả mọi người, dịu dàng lau đi những mảnh vụn dính trên miệng cô.

Loại hành động dịu dàng khác thường này lại làm cho cả người La Phi run lên từng hồi.

Cô đoán không ra suy nghĩ của anh, nhưng giờ phút này đây, cô thà rằng anh vẫn giống như trước đây, khó chịu thì liền nổi giận lôi đình lên, chứ đừng như bây giờ, cái gì cũng không chịu nói, vô duyên vô cớ lại đi dọa người khác thế này.

Trịnh Thiên Dã không chú ý tới sắc mặt trắng bệch của La Phi, thấy cô ăn nhiều bánh anh mang về như vậy thì nở nụ cười mãn nguyện, liền nhẹ nhàng lên lầu làm việc.

Đương nhiên anh không biết suy nghĩ trong đầu của La Phi, cũng không hề biết La Phi đang hiểu lầm anh, nghĩ anh cho cô ăn bánh dứa là đang trừng phạt cô.

Lúc anh nghe tin La Phi đi vào văn phòng của Quách Tử Chính, quả thật rất tức giận. Sau khi nổi giận bùng bùng đi lên, nhìn thấy La Phi, thời điểm chuẩn bị phát hỏa, anh bỗng nhiên nhớ tới vị khách mà hồi trưa gặp, là một cặp vợ chồng trung niên rất yêu thương nhau, hành động dịu dàng chăm sóc đối phương làm anh rất là ngưỡng mộ, và không khỏi oán giận sự lãnh đạm của La Phi thường ngày đối với mình. Sau đó anh lại không nên được mà hồi bí quyết của vị tổng giám đốc kia, người đó cho anh biết, cái gì cũng phải có qua có lại, anh muốn có được trước hết phải biết cho đi, tự mình phải biết nỗ lực hết mình thì mới có điều tốt nhất được.

Anh cảm thấy rất có lý, cẩn thận suy ngẫm lại cuộc sống 2 tháng nay, cảm thấy chính mình cũng chưa đối xử tốt với La Phi , thường xuyên to tiếng với cô, tức giận với cô, nên cô đối với chính mình chẳng tốt là phải, hiển nhiên là như vậy rồi.

Boss Trịnh đã lấy được chân kinh, không ngờ một lúc sau về công ty lại để cho anh gặp chuyện khó chịu đến vậy, thiếu chút nữa là núi lửa bùng nổ. Nhưng trước khi bùng nổ, nghĩ lại một chút, liền đem cơn tức giận đè nén xuống, thậm chí cũng không thêm so đo với Quách Tử Chính liền kéo La Phi đi ăn những cái bánh mà anh mang về.

Thấy La Phi ăn một hơi hết 4 cái, anh lại càng cảm thấy những tuyên bố của vị tổng giám đốc kia rất có lý, âm thầm tính toán về sau sẽ đối xử với La Phi tốt hơn một chút, hơn một chút nữa, như vậy thì cô mới có thể đối với mình tốt được.

Trịnh Thiên Dã vừa đi, La Phi liền ngồi sụp xuống dưới. Mấy đồng nghiệp tới gần, dựa vào ghế, vô sỉ mà nói : “La Phi à, xem ra địa vị chính cung cũng thật vững chắc nha, boss Trịnh đi ra ngoài tiếp khách còn cố ý mang bánh về cho em nữa.”

La Phi cười gượng vài tiếng, không có đáp lại lời nói của bọn họ, làm bộ chuyên tâm xử lý công việc trên máy tính.

Đợi người bên cạnh đi chỗ khác, La Phi càng nghĩ càng thấy không ổn. Tuy rằng cô rất cố gắng hoàn thành nhiệm vụ nửa năm này, thành thật mà làm bạn gái của boss Trịnh nhưng bản thân cô, một cô gái rất đỗi bình thường, mỗi ngày đều phải chịu cái loại tra tấn tâm hồn thế này, cô sợ đến lúc Trịnh Thiên Dã khỏe lại, thì chính cô cũng sẽ bất thường giống anh vậy.

Mấy ngày nay La Phi đã căng dây thần kinh chống chọi, cuối cùng cũng đến lúc suy sụp. Cả người cô lâm vào cảm giác mất mát chán chường, tinh thần sa sút, cả một buổi chiều đều mặt ủ mày chau, một câu cũng không muốn nói.

Loại tâm trạng này vẫn tiếp tục kéo dài.

Trịnh Thiên Dã đang đắm chìm vào thế giới suy nghĩ của chính mình cho nên không phát hiện ra sự khác thường của La Phi. Lúc ở trên giường, anh vẫn cho rằng mình phải làm một người đàn ông chu đáo dịu dàng, đối lại La Phi mới dịu dàng chu đáo với anh được.

Trước nay, bình thường anh ở trên giường đều rất thô bạo, như sói như hổ vậy. Tuy lúc bắt đầu cũng muốn nhẹ nhàng nhưng chỉ vài phút sau là không giữ được mình, thường làm cho La Phi than đau.

Dịu dàng chu đáo đương nhiên phải bắt đầu từ chuyện thân mật nhất giữa nam và nữ.

La Phi không biết anh suy nghĩ cái gì, thấy anh lên giường chuẩn bị cởi quần áo, liền nghĩ là anh muốn làm chuyện đó.

Trong khoảng thời gian này, đối với chuyện đó, tự nhiên cô đã hình thành thói quen, trừ hy vọng anh nhẹ nhàng chút xíu, trên cơ bản cũng không bài xích gì nữa. Nhưng tâm tình hôm nay không thoải mái, thấy Trịnh Thiên Dã đề sắp người lên người mình thì cô cảm thấy rất bi ai. Cmn, ban ngày phải cẩn thận dè dặt chưa tính, ban đêm còn phải phục vụ chuyện này nữa, đúng là còn không bằng cả kỹ nữ.

Có điều khiến cô bất ngờ là đêm nay Trịnh Thiên Dã không hề mạnh bạo như thường ngày mà bắt đầu hôn cô thật cẩn thận, từ môi, cổ, cơ thể rồi dần xuống tới phía dưới.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài khả năng nhận biết của La Phi. Cô vừa xấu hổ vừa bối rối, nhưng vì tâm trạng chán chường nên cũng chẳng thiết gì nữa, mặc cho Trịnh Thiên Dã muốn làm gì thì làm.

Nhưng dù tâm trạng có chán chường thế nào thì giác quan cũng không thể chối bỏ cảm giác anh đi vào cơ thể cô. Cuối cùng La Phi không nhịn được, nghiêng đầu vùi mặt vào gối, nước mắt tuôn trào vì sự nhục nhã.

Trịnh Thiên Dã rất hài lòng với hiệu quả khi lý luận kết hợp thực tiễn của mình. Anh thở hổn hển, dán sát vào tai La Phi, phả hơi vào tai cô để tranh công. “Lần này anh làm khúc dạo đầu rất êm ái, có thể em thấy thoải mái lắm không?”

La Phi càng cảm thấy mình bị lăng nhục, không nói được một lời, buồn bực quay mặt vào gối, nước mắt chảy xuống xối xả.

Trịnh Thiên Dã thấy cô không có phản ứng gì, cuối cùng cũng nhìn ra vấn đề. Anh vươn tay quay đầu cô lại. Đập vào mắt là khuôn mặt đầy nước, dọa anh nhảy dựng lên, vội vàng nâng cằm của cô lên hỏi : “ Em làm sao vậy? Sao lại khóc thành như vậy chứ?”

Nghe hắn nói như vậy, những tủi thân của La Phi lập tức tuôn trào ra ngoài, nức nở mà nói : “Tại sao anh lại ăn hiếp em như vậy?”

“Anh ăn hiếp em khi nào chứ?” Trịnh Thiên Dã như hòa thượng sờ sờ đầu khó hiểu, chợt nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, liền nói: “ Anh vừa rồi là muốn em thoải mái thôi mà, trước kia không phải em lúc nào cũng chê anh thô lỗ làm đau em sao?”

“Anh đang ăn hiếp em, vẫn đều ăn hiếp em.” La Phi khóc càng dữ dội hơn, những ủy khuất dồn nén lâu nay, bỗng nhiên bộc phát hết ra ngoài, giống như một đứa trẻ.

“Anh đâu có ăn hiếp em. Được rồi... Anh thừa nhận đối với em không được dịu dàng săn sóc, nhưng anh khi ăn hiếp em lúc nào chứ?” Anh chau mày, luống cuống lấy tay lau nước mắt cho cô. “Haizz... Đừng khóc nữa, em khóc làm cho anh không biết làm sao cả.”

“Anh toàn ăn hiếp em, bắt buộc em phải ở chung với anh, hề một chút là nổi giận với em, giữa trưa hôm nay lại bắt em ăn nhiều bánh như vậy, rồi bây giờ lại đối với em...”

“Em yêu anh nên anh mới bắt em ở chung một chỗ với anh, còn nổi giận là anh không đúng, về sau sẽ không như vậy nữa. Còn bánh... không phải là do em thích ăn sao, như thế nào lại thành anh bắt buộc em? Lúc này anh chỉ muốn làm cho em thoải mái, không phải là em rất thoải mái sao?” Thấy nước mắt La Phi vẫn ào ào rơi xuống, Trịnh Thiên Dã chỉ thấy đầu óc rối loạn đến tê dại, vội nâng cô dậy ngồi dựa vào giường, làm bộ dáng hiên ngang lăm liết nói : “Được rồi, nếu em cảm thấy anh thực sự ăn hiếp em, em đánh anh là được, chỉ cần em đừng có khóc nữa.”

La Phi lau nước mắt hết như đứa trẻ, nhìn về phía anh, lúc này trong lòng đã bình tĩnh lại, lẽ ra không nên lựa chọn cách thức tự tìm cái chết như thế. Nhưng có cơ hội được phát tiết bức bối như vậy thật tốt, cô thật không muốn bỏ qua, liền cầm lấy tay Trịnh Thiên Dã cắn thật mạnh.

Cắn đến nửa ngày, đến khi cả hai người được mùi máu, Trịnh Thiên Dã vẫn không kêu tiếng nào. Cô buông tay ra, nghi hoặc nhìn về phía anh. Quả nhiên thấy vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không có cảm giác đau đớn bị cắn.

Chẳng lẽ đúng như lời Trịnh Trạch Thi nói, bệnh thần kinh là ý thức cùng với cảm giác đau đớn sẽ giảm bớt?

Nghĩ như vậy, La Phi có điểm phần nộ, liền bấu môi ngả đầu nằm xuống.

“Không khóc nữa?” Trịnh Thiên Dã ở phía sau nhỏ giọng nói.

“Uhm!” La Phi lên tiếng cho có lệ.

Trịnh Thiên Dã cẩn thận sờ sờ chỗ bị cắn, thực rất đau mà! Nhưng nhìn nước mắt La Phi không chảy nữa, anh lại cảm thấy đau như vậy cũng đáng.

Sau một lúc anh lại nhích tới gần. “Anh cam đoan từ nay về sau sẽ không hung dữ với em nữa, nhất định sẽ làm một người bạn trai dịu dàng chu đáo.”

La Phi cho rằng bệnh thần kinh của anh lại tái phát nên nói năng lung tung, nhưng chung quy vẫn bị hấp dẫn bởi bốn chữ dịu dàng chu đáo. Nghĩ lại còn phải chịu đựng thêm mấy tháng nữa, ít nhất cũng không đến nỗi khó khăn như vậy nữa. Vì thế cô suy nghĩ, liền quay qua hỏi: “Anh nói là sự thật sao?”

Đương nhiên là thật rồi.”

“Sẽ không lại nổi giận với em chứ?”

“Chỉ cần em không làm trái ý của anh, anh tuyệt đối không nổi giận với em.”

La Phi hoài nghi nhìn anh, thật sự không dám tin lời nói của anh, dịu dàng chu đáo mà vẫn được trên anh thì cũng lạ.

Anh nâng cằm của cô lên, sờ vào ánh mắt đã đỏ lên của cô: “Anh sẽ đối xử tốt với em, em cũng phải đối xử tốt lại với anh.”

La Phi thầm nghĩ cô sắp cung kính anh như thần thánh rồi còn gì nữa. Có điều nghĩ lại thì yêu cầu của anh cũng không có gì sai nên gật đầu cho có lệ. “Em sẽ tốt với anh.”

Trịnh Thiên Dã vui vẻ ra mặt, ôm cô vào lòng, phía dưới lại dán sát vào cô. “Anh vừa phục vụ em rất thoải mái đúng không? Vậy em cũng làm anh được thoải mái đi.”

La Phi liền sững sốt, sau khi phản ứng lại, trên khuôn mặt bỗng ửng hồng. Cô biết là không thể tin tưởng những lời ma quỷ của anh mà, lời nói của một kẻ bệnh tâm thần như anh căn bản là không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để lý giải.

Cô cảm giận liếc mắt trừng anh một cái, xoay người nói: “Em tuyệt đối sẽ không làm chuyện đó cho anh đâu.”

Trịnh Thiên Dã cười nhạo một tiếng, ôm cô càng chặt hơn, ở phía sau lưng cô nói: “Em nghĩ đi đâu vậy, anh đâu có bắt em dùng miệng. Yên tâm, hôm nay anh sẽ rất dịu dàng, sẽ không làm em đau đâu.”

Anh không hề lừa La Phi, tuy rằng rất khó khăn nhưng boss Trịnh vẫn dùng ý chí và nghị lực của mình đè bẹp cái tính thô bạo kia xuống, cố gắng làm một người bạn trai dịu dàng chu đáo.

40. Chương 40: Bạn Trai Chu Đáo

Dịch: Thanh Dạ ***

Sau đó La Phi nhanh chóng biết được, chuyện chăm sóc dịu dàng mà Trịnh Thiên Dã nói, cũng không phải chỉ nói suông không thôi.

Ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy, đập vào mắt chính là ánh mắt tròn tròn của Trịnh Thiên Dã, nhìn cô bằng ánh mắt tha thiết. Thấy cô tỉnh dậy, anh nhỏ giọng nói chuyện dịu dàng: “Sao mắt em đỏ vậy chứ? Để anh lấy nước đá cho em chườm.”

Gương mặt của anh trời sinh đã lạnh lùng, kết hợp với giọng điệu đó chẳng tương xứng chút nào, làm tim La Phi run lên, lúng lúng nhìn anh đứng dậy đi ra ngoài, lại ngơ ngác nhìn anh lấy khăn gói hai cục đá lại, nhỏ tiếng nói sang sảng: “Em nói xem tại sao tối hôm qua em lại khóc dữ vậy hả? Khóc cứ như anh bắt nạt em vậy. Làm người ta hết cả hồn, sau này em đừng như vậy nữa, có biết không?”

“Vâng.” Anh chườm đá vào hai đôi mắt của La Phi, miệng cô phát ra tiếng lóng ngóng, rồi chợt giật mình như bị sét đánh.

Sau khi boss Trịnh bắt đầu chăm sóc dịu dàng, La Phi mới biết nó đáng sợ đến mức nào.

Lúc ngồi xe đi làm, La Phi còn chưa gài dây an toàn thì anh đã chồm người qua “chăm sóc” để giúp cô gài dây. Sau khi gài dây, anh cũng không lập tức di chuyển cơ thể, mà nhìn cô bằng ánh mắt “dịu dàng”.

Sống cùng với người bệnh thần kinh lâu như vậy, mặc dù La Phi vẫn chưa thể nói là hiểu rõ suy nghĩ của anh, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể đoán ra anh đang nghĩ gì.

La Phi nhìn thấy anh nghiêng người không nhúc nhích, nghĩ đến câu “em đối xử tốt với anh, anh cũng sẽ đối xử tốt với em” mà hôm qua anh nói, nên cô vội vàng nở nụ cười với anh: “Cám ơn anh, Thiên Dã.”

Nhưng hiển nhiên Trịnh Thiên Dã không cảm thấy hài lòng về thái độ của cô, bĩu môi ngồi thẳng dậy, vừa nổ máy xe vừa nói: “Bạn gái đáp lại sự chăm sóc dịu dàng của bạn trai, không phải bằng sự khách sáo mà phải chăm sóc dịu dàng cho nhau, ví như.....lúc này em không nên nói cám ơn với anh, mà phải hôn anh một cái.”

La Phi thầm liếc anh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Đương nhiên, đây chỉ mới là bắt đầu.

Đến công ty, Trịnh Thiên Dã kéo tay La Phi suốt, cho đến khi thang máy dừng ở tầng mười lăm, anh cũng không như lúc trước, đứng ở bên trong đợi cửa thang máy đóng lại để đi lên tầng mười tám, mà dẫn La Phi đến bộ phận thiết kế dưới ánh mắt kỳ lạ của La Phi.

“Anh có chuyện gì sao?” La Phi đứng ở cửa, hỏi anh với vẻ quái lạ.

Trịnh Thiên Dã lắc đầu: “Anh đưa em đi làm.”

La Phi ngẩng người, suýt chút nữa là té ngã xuống đất.

Lúc này là giờ lên ca, nhân viên trong phòng lục đục đi đến, nhìn thấy hai người đứng ở cửa, bèn khúm núm chào hỏi boss.

La Phi chỉ cảm thấy cảnh này thật mất mặt, bèn nhỏ tiếng nói: “Em vào trong đây.”

“Đợi đã.” Cô chưa kịp quay người, Trịnh Thiên Dã kéo cô lại, đi về phía trước, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Chu choa!

Xung quanh đều nhỏ tiếng hô lên.

Trong nháy mắt hai má La Phi đỏ lên, muốn đẩy tay anh ra, đi đến chỗ ngồi của mình lánh nạn, nhưng anh lại giữ chặt, nhắc nhở cô: “Em cũng phải cho anh một nụ hôn chào tạm biệt chứ.”

Tiếng nói của anh không lớn, nhưng lời yêu cầu của anh lại làm cho La Phi gần như suy sụp, vì không muốn tiếp tục cảnh dây dưa để người khác cười đùa, cô đành phải kiễng chân lên hôn một cái lên má anh.

Lúc này Trịnh Thiên Dã mới hài lòng mà buông tha cho cô.

La Phi vừa đi vào phòng làm việc, cô nàng bên cạnh bắt đầu đùa giỡn: “La Phi nè, cô và boss Trịnh thật vô nhân đạo nha, lúc này làm ắt của chúng tôi suýt đui mù luôn, đứng trước cửa phòng làm việc tình tứ, điên cuồng quá đi thôi!”

Đầu La Phi kêu ong ong, cất vài tiếng cười ha ha, coi như đối phó vậy.

Một lát sau, cơn gió đó mới thổi đi, nhưng rất nhanh sau đó, trong phòng làm việc lại bắt đầu có người kêu la: “La Phi La Phi, cô có nhìn thấy chưa, boss Trịnh ủy thác cho các trang mạng lên tiếng phủ nhận mối quan hệ giữa boss và Tiểu Phi Phi đó.”

Mặc dù lúc trước Trịnh Thiên Dã và Tiểu Phi Phi có mối quan hệ không được rõ ràng, nhưng chuyện xấu ở buổi ra mắt phim lần đó, La Phi hiểu rất rõ Trịnh Thiên Dã cũng là bị vạ lây thôi, mà có lẽ Tiểu Phi Phi cũng chỉ muốn thừa dịp này thổi phồng lên.

Lúc đó Trịnh Thiên Dã có nổi giận thì cũng nổi giận rồi, nhưng dường như cũng chẳng để chuyện đó trong lòng, cô cũng không hề ngờ đến anh sẽ đột nhiên lên tiếng phủ nhận, do đó cô cảm thấy kỳ lạ nên cũng lên mạng xem thử.

Quả nhiên, có vài trang mạng giải trí lớn đều để một cái tiêu đề tổng giám đốc Hằng Thiên lên tiếng ở trang chủ.

Những tin đồn gần đây giữ tôi và Tiểu Phi Phi ở trên mạng là điều sai sự thật, cá nhân tôi cũng chỉ muốn nói thật đơn giản:

Trước hết, tôi và cô Tiểu Phi Phi chỉ gặp mặt nhau vài lần, cũng không xem là thân thiết, càng không thể có bất kỳ quan hệ mập mờ nào, trước đó không có, bây giờ không có, mà sau này càng không thể có.

Lần trước, tôi có mặt có buổi ra mắt bộ phim mới của cô Tiểu Phi Phi không giống như những gì truyền thông đưa tin, đặc biệt cất công đến đó cổ vũ cho cô Tiểu Phi Phi, mà do tôi có hẹn với bạn gái mình, do cô ấy chọn bộ phim đó.

Cuối cùng, tôi không tham gia vào giới nghệ sĩ, cũng không phải người của công chúng, hơn nữa tôi cũng đã có bạn gái rồi, nên mong các bạn truyền thông đừng có quan tâm đến cuộc sống cá nhân tôi.

Nội dung không dài, lời nói ngắn gọn súc tích, cũng không khác mấy so với hình tượng trong mắt mọi người về Trịnh Thiên Dã. Không hề nhìn ra đây là lời nói của một tên bệnh thần kinh.

“Trời ơi, La Phi ơi! Đây là boss Trịnh đang bày tỏ lòng chung thủy của mình với cô trước mặt tất cả mọi người đó! Sao cô còn có thể bình tĩnh đến vậy chứ, cô không hề thấy cảm động sao?” Nguyệt Nguyệt ngồi ở ghế bên cạnh gào thét.

Cảm động khi mốc!

Đương nhiên La Phi không bình tĩnh nổi rồi, nhưng cũng không thể nói là cảm động được. Cô chỉ cảm thấy có gì đó nghẹn ở cổ họng, có chút không thể nói nên lời, giống như mối quan hệ giả dối này càng ngày càng thật hơn, càng ngày càng... không thể thoát ra được.

Cô cảm thấy mình hình như sắp... phát điên rồi!

“Đúng rồi.” Nguyệt Nguyệt lại sáp đến, hỏi lén: “Cô và boss Trịnh rốt cuộc đã đi đến giai đoạn nào rồi? Chắc cũng chưa đến mức ngày mai đột ngột tuyên bố kết hôn chứ, chúng tôi hẳn phải gọi cô là phu nhân tổng giám đốc rồi nhỉ?”

Trái tim La Phi có hơi đập loạn nhịp, nói một cách dứt khoát: “Dù sao cũng đã gặp mặt người lớn rồi.”

“Ồ

.” Nguyệt Nguyệt cười hi hi, bưng tỉnh hiểu ra mà gạt đầu vài cái, “vậy xin nhờ phu nhân tổng giám đốc sau này phải chiếu cố nhiều hơn rồi.”

La Phi cất tiếng cười khỏ, liếc cô ấy một cái: “Cô thấy tôi giống phu nhân tổng giám đốc lắm sao?”

“Giống, quá giống là đằng khác, nhất là lúc cảnh tình tứ lúc này giữa cô và boss Trịnh, giống y như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ vậy, một cặp xứng đôi vừa lứa nha.”

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của La Phi đổ chuông, là tiếng của quản lý: “La Phi à, cô đến phòng làm việc của tôi một lát nha.”

“Vâng.” La Phi cúp điện thoại, trừng mắt với bà tám Nguyệt Nguyệt, sau đó đi đến phòng làm việc của quản lý.

Do La Phi có quan hệ với Trịnh Thiên Dã, cho nên hiện giờ quản lý tỏ ra vô cùng khách sáo với cô, cũng không bóc lột cô như lúc cô vừa mới vào làm.

Nhìn thấy cô bước vào, quản lý cười hi hi: “Tôi đọc được tin của boss Trịnh ở trên mạng, chúc mừng cô nha La Phi, boss Trịnh hết lòng vì cô quá à!”

La Phi ngẩn người, có chút khó hiểu: “Quản lý, anh bảo tôi đến đây, cũng chỉ nói vậy thôi sao?”

Quản lý vẫy tay: “Đương nhiên không phải rồi, tôi là người nhiều chuyện đến vậy sao?”

Đúng thế! La Phi nói thầm.

“Là vậy nè, hạng mục nửa năm sau của công ty chính là hạng mục ở nông thôn, toàn bộ kế hoạch do boss Trịnh tự mình chịu trách nhiệm, còn thiết kế cụ thể thì do sếp Quách chỉ đạo. Sếp Quách vừa lập tổ hạng mục, muốn nhờ hai người trong bộ phận của chúng ta qua hỗ trợ giúp tổ hạng mục đó, một người trong đó có cô.”

La Phi ngẩn người, hỏi lại theo bản năng: “Sếp Quách điều động tôi đến tổ hạng mục sao? Vậy sếp Trịnh đồng ý chưa?”

Quản lý mỉm cười: “Tôi biết cô có quan hệ với boss Trịnh, chuyện công việc chắc chắn cũng sẽ để boss biết. Nhưng trên danh nghĩa thì sếp Quách là tổng giám đốc nhân sự, có quyền hạng ngang ngửa với boss Trịnh, ngoài hạng mục lần này ra, thì bất kỳ quyết định gì trong công ty, sếp Quách không cần phải xin chỉ thị của boss Trịnh. Nếu sếp Quách đã chỉ đích danh của cô, hơn nữa cũng đã ký quyết định điều động nhân sự rồi, đương nhiên tôi cũng không thể tự làm theo ý mình mà báo cáo với boss Trịnh. Hơn nữa, đây là chuyện liên quan đến công việc, tôi nghĩ boss Trịnh sẽ không can thiệp vào đâu.”

Không can thiệp vào mới lạ!

Xét thấy quản lý không biết rõ mối quan hệ tòi tẽ giữa Trịnh Thiên Dã và Quách Tử Chính, cũng không biết thần kinh của Trịnh Thiên Dã có vấn đề, vì thế La Phi cũng không nói nhiều với anh ta, chỉ tỏ vẻ đã biết rõ, sau đó trở về chỗ làm việc của mình.

Đang ngồi suy nghĩ, cuối cùng cô vẫn gọi điện thoại cho Trịnh Thiên Dã.

“Cục cưng à, em gọi cho anh chi vậy? Có phải em đã xem bài báo của anh rồi không?” Ở đầu bên kia nhanh chóng vang lên tiếng của boss Trịnh, một tiếng cục cưng, làm cho La Phi suýt chút nữa tưởng mình gọi nhầm số, lúc này mới hoàn hồn lại.

“Vâng, em đọc rồi, anh có lòng thật đó.” Cô thức thời đáp lại.

“Đây là chuyện mà anh phải làm, để làm một người bạn trai biết dịu dàng chăm sóc, anh nhận thấy mình phải có lòng thủy chung cả về mặt thể xác lẫn tinh thần với bạn gái, cho nên anh mới làm rõ mối quan hệ nam nữ không thỏa đáng này, để cho em có cảm giác an toàn.”

Hơ, cô mỗi ngày đều không có cảm giác an toàn rồi, anh như thế này, càng làm cô không có cảm giác an toàn hơn.

“Những lúc như thế này, em cần phải làm cái gì, em biết chưa hả?”

La Phi ngẩn người, nghĩ đến chuyện xảy ra lúc sáng, bèn dò hỏi anh: “Đến phòng làm việc của anh hôn anh một cái sao?”

“Mặc dù đáp án này không tệ, nhưng anh càng thích em bây giờ ở trong điện thoại nói với anh, em rất cảm động, em sẽ yêu anh mãi mãi.”

Bệnh thần kinh!

La Phi vô thức oán thâm trong lòng một câu, nhưng chợt nhớ đến anh là một tên bệnh thần kinh, nên cô cảm thấy oán thán câu này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cô chẳng thèm lằng nhằng với Trịnh Thiên Dã nữa, nên vội vàng chuyển qua chủ đề liên quan đến công việc: “Thật ra em gọi điện thoại là muốn hỏi anh một chuyện, sếp Quách điều em đến tổ hạng mục, anh biết không vậy?”

“Gi hử?” Trịnh Thiên Dã giống như chẳng có chút phản ứng gì, “em nói Quách Tử Chính sao?”

“Vâng, vừa nãy quản lý nói cho em biết, sếp Quách đã ký lệnh điều động nhân sự rồi, điều em đến tổ hạng mục của anh ấy.”

Nếu chỉ nói về phương diện công việc, thì La Phi rất bằng lòng làm nhân viên dưới quyền của Quách Tử Chính. Anh được đào tạo chuyên nghiệp bên ngành kiến trúc thiết kế, cùng chuyên ngành với cô, nếu như vậy cô có thể học được nhiều thứ, cũng có nhiều cơ hội thực tiễn hơn. Nhưng chính vì con người Quách Tử Chính này, cho dù cô không để ý đến, Trịnh Thiên Dã chắc chắn cũng có vấn đề rất lớn.

Quả nhiên, Trịnh Thiên Dã phản ứng lại, giọng điệu trở nên cực kỳ tồi tệ: “Nó muốn chết hử? Em không được đi, biết chưa hử?”

“Anh từng nói anh không hung dữ với em nữa mà!” La Phi tặng lại anh những lời tối hôm qua anh nói, không vui nói lại: “Hơn nữa em cũng đâu muốn anh ta làm như vậy, biết được chuyện này nên em đã báo cho anh rồi còn gì, anh còn muốn em làm sao đây hử?”

Trịnh Thiên Dã ở đầu dây bên kia thấp giọng chửi một tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng trở lại: “Anh đâu có hung dữ với em, em nói ngay cho anh biết tin này, em làm rất tốt, chứng tỏ em đã tiến gần hơn một bước đến tiêu chuẩn người bạn gái biết dịu dàng chăm sóc, anh rất vui nha.”

Cô, muốn, giết, người!

Công ty lớn như Hằng Thiên điều nói chuyện trên quy định và điều lệ, cho dù là tổng giám đốc cũng không được bóp méo. Quách Tử Chính có quyền hạn ngang ngửa với anh cũng đã ký xong quyết định điều động, cho nên hiển nhiên anh không có quyền sửa, nhất là trong lúc hạng mục của Quách Tử Chính đang cần người.

Lúc này Trịnh Thiên Dã rất tức giận. Nếu như người mà anh ghét điều động người khác đi, anh có thể nhắm một mắt mở một mắt cho qua, nhưng việc liên quan đến La Phi, là người phụ nữ của người họ Trịnh nào đó, anh đương nhiên không thể cho qua, mở to mắt nhìn La Phi bước vào hạng mục của Quách Tử Chính, để cho người phụ nữ của mình ngày ngày gặp mặt với người anh ghét nhất, chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ làm anh phát điên.

Điều quan trọng hơn nữa, trực giác của đàn ông, đôi khi lại chính xác đến khó tin, cho dù Trịnh Thiên Dã là một tên bệnh thần kinh. Ví như, anh cảm thấy Quách Tử Chính đang ngấp nghé mơ mộng đến La Phi, mà vốn dĩ điều này đã viết rõ trên mặt anh ta.

41. Chương 41: Đối Đầu Ghen Tuông

Bởi vì ban ngày Quách Tử Chính không ở công ty, Trịnh Thiên Dã không tìm được người làm một trận với anh.

Nhưng mà hôm nay là thứ sáu, Trịnh Thiên Dã đồng ý với bà nội về nhà ăn cơm, hai người đương nhiên sẽ đụng mặt nhau.

Tan tầm, trời nhá nhem tối, La Phi ngồi trên xe, cảm nhận được toàn thân anh phát ra khí lạnh, không cần nghĩ cũng biết là vì cái gì. Cô sợ đến lúc nhìn thấy Quách Tử Chính, hai người sẽ lại đánh nhau, liền cẩn thận nói: “Nếu anh không thích em đến tổ hạng mục của sếp Quách thì đợi em nói với anh ấy, đừng cãi nhau, bà nội tuổi tác đã cao, mong anh về ăn cơm, cũng không phải muốn nhìn thấy anh và sếp Quách cãi nhau.”

Trịnh Thiên Dã vừa lái xe, vừa liếc nhìn cô, làm như cảm thấy cô nói có lý, liền gật đầu: “Anh cũng không muốn làm cho bà nội buồn, nhưng vừa thấy Quách Tử Chính anh liền nổi giận, nhẫn nhịn không được.” Anh giống như suy nghĩ nghiêm túc một chút, “Hay là vậy đi, đợi đến lúc có bà nội ở đó, anh sẽ cố gắng không nhìn nó, em cũng không được nhìn nó.”

“Vâng.”

Không biết đúng lúc hay không, hai người vừa đi vào cửa lớn, vừa vẫn thấy Quách Tử Chính cũng đang từ bên ngoài tiến vào.

Quách Tử Chính vẫn mỉm cười như thường ngày, lịch sự chào hỏi hai người.

Ánh mắt Trịnh Thiên Dã nhìn thoáng qua anh ta liền dời đi, hoàn toàn làm ngơ với mấy câu hỏi han của anh ta, để lại vẻ mặt xấu hổ ngượng ngùng của Quách Tử Chính.

La Phi vô thức nhìn về phía Quách Tử Chính, nhưng bị boss Trịnh đưa tay kéo lại, xoay mặt cô kề sát lồng ngực mình, không cho cô nhìn người ở bên cạnh.

Hiện tại La Phi đã có khả năng bắt kịp sóng điện não của anh, liền ngoan ngoãn cúi đầu tựa vào ngực anh, bị anh nhanh chóng dẫn đi vượt qua Quách Tử Chính.

Lúc này, bà Trịnh nhìn thấy hai cháu trai, một trước một sau đi vào nhà, hình như không có dấu hiệu cãi nhau, quả nhiên trên mặt lộ vẻ vui mừng. Trịnh Thiên Dã nhìn thấy bà nội vui vẻ, nhất thời cảm thấy việc làm của mình rất đúng.

Nhưng đứng chung trong một căn phòng cùng Quách Tử Chính mà không xảy ra xung đột, đối với anh mà nói là một loại thách thức cực độ, vì phải thay đổi sức chú ý, anh liền đổ toàn bộ chú ý của mình lên người La Phi.

Đương Nhiên, cũng là chứng tỏ cho Quách Tử Chính xem.

Trước bữa ăn, anh kéo La Phi đi xem tivi, không ngừng bảo cô dựa vào vai mình, để anh ôm cô. Lúc ăn trái cây cũng đút cho nhau ăn.

Tuy rằng La Phi cũng có chút chậm chạp đối với chuyện này, thân mật trước mặt mọi người cực kỳ mất tự nhiên, nhưng phải công nhận rằng thói quen là một thứ gì đó vô cùng đáng sợ, hai người đã sống với nhau nhiều tháng, nên tuy rằng tâm lý không được thoải mái, nhưng cơ thể đã không còn cảm giác khó chịu nào.

Cô vừa miễn cưỡng thân thiết với Trịnh Thiên Dã, vừa tự giấu chính mình, cũng không biết đã làm bao nhiêu lần vận động trên giường, chuyện thân mật nhỏ nhặt này thì được coi là gì chứ, đương nhiên chẳng là gì rồi.

Nhưng mà, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút lo lắng, có thói quen như vậy sau này khi rời đi, có khi nào cô ngược lại cảm thấy không quen không.

Thói quen thật sự là một chuyện rất đáng sợ.

Phía Quách Tử Chính dù tính tình có tốt đến đâu, lấy được lòng của người lớn trong nhà đến đâu thì khi nhìn thấy hình ảnh tung hỏa mù này cũng có chút gai mắt, anh ta ngồi cách chỗ của hai người thật xa không nói gì, chỉ thỉnh thoảng nói chêm vào mấy câu với bà Trịnh ở bên cạnh cho có lệ.

Nhưng bà Trịnh lại dồn toàn bộ tinh thần lên cháu trai cùng cháu dâu của mình, nhìn thấy bộ dạng thân mật ân ái như chốn không người của hai đứa, bà cười toe toét, nói chưa được hai câu, liền tán gẫu với hai đứa cháu, thỉnh thoảng mới tặc lưỡi nhỏ giọng nói thầm với Quách Tử Chính: “Nhìn xem nhìn xem, hai đứa nó ân ái thật!”

Mặt của Quách Tử Chính tái đi, bà cũng không để ý, chỉ đắm chìm trong vui sướng việc cháu trai lớn sắp kết hôn, sắp được ẵm chắt trai trắng trẻo mập mạp.

Đến lúc ăn cơm, trên bàn ăn Trịnh Thiên Dã càng khoa trương hơn. Anh lột tôm lựa xương cá cho La Phi, sau khi nhìn La Phi ngoan ngoãn ăn xong, lại đem chén nhỏ của mình để trước mặt La Phi, bảo La Phi giúp anh múc canh.

Chỉ có điều, trong bữa ăn ngoại trừ bà Trịnh vui mừng cười tùm tùm ra, mấy người khác lại đăm chiêu.

Dưới sự lạm dụng uy quyền của Trịnh Thiên Dã, đương nhiên La Phi sẽ không nhìn Quách Tử Chính, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn tiến hành trao đổi ánh mắt và nói chuyện một chút với Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa.

Trong lòng cả ba đều hiểu rõ, tuy rằng trên mặt Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa thoát nhìn rất vui, nhưng La Phi nhò ra được vẻ lo lắng không yên ẩn trong ánh mắt họ, cùng với sự áy náy đối với cô.

Nghĩ đến bản thân cô cũng vậy, ngoài mặt thì phối hợp diễn kịch với Trịnh Thiên Dã bệnh thần kinh, nhưng là người biết rõ nội tình, tất nhiên sẽ nhìn ra được khổ sở trong mắt cô, cùng với sự giận dữ với gia đình này.

Có lẽ là cảm nhận được bình thường Quách Tử Chính nói rất nhiều hôm nay lại đột nhiên lặng lẽ, rất cục bà Trịnh cũng chuyển tâm tư lên người anh, cười nói: “Tử Chính, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, mau mau học theo anh trai con đi, nhanh chóng tìm bạn gái dẫn về nhà, tuổi tác nội cũng cao rồi, nếu con trẻ hơn mấy năm, cũng không biết nội còn cơ hội ôm chắt không.”

Quách Tử Chính chỉ mỉm cười gượng gạo, liếc mắt nhìn đôi uyên ương anh em em ở phía đối diện, thản nhiên nói, “Nội, nội không cần lo lắng, con đã có cô gái mà con thích rồi.”

La Phi đang múc canh cho Trịnh Thiên Dã, nghe anh nói xong, tay cô bắt giắc run lên.

Trịnh Thiên Dã liếc cô một cái không hài lòng, cô nhanh chóng mỉm cười với anh một cách khoa trương.

“Thật sao? Vậy lúc nào rảnh con dẫn về cho nội nhìn xem. Già rồi nên nội cũng không có trông mong gì hơn, chỉ mong nhìn thấy con cháu được hạnh phúc.”

Quách Tử Chính tiếp tục cười nhạt, nói: “Nội, nội yên tâm đi, con nhất định dẫn cô ấy về cho nội xem.”

“Thật sao? Là cô gái thế nào mà Tử Chính xuất sắc như vậy vẫn chưa theo đuổi được.” Bà Trịnh cảm thấy hứng thú, hỏi tới.

“Con mới vừa về nước không lâu, mới gặp lại người ta, làm sao nhanh như vậy được?”

Anh vừa dứt lời, cái chén trong tay Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên bị dẫn mạnh xuống bàn, khiến mọi người hết hồn. Ở dưới gầm bàn, La Phi nhanh chóng kéo quần anh, anh lạnh lùng liếc cô một cái, cũng không giận nữa, chỉ nói một cách kỳ lạ: “Học tôi kết giao bạn gái là tốt, nhưng học người ta cứ dòm ngó bạn gái của người khác hoài, vậy thì đáng ghét lắm.”

Điều mà anh ám chỉ, ở đây ngoài Quách Tử Chính hiểu ra, ngay cả La Phi cũng không xác định được tại sao anh lại nói như vậy, trên lý thuyết, chuyện trước kia giữa cô và Quách Tử Chính chắc chắn anh không biết. Chẳng lẽ anh dùng lối suy nghĩ bệnh hoạn của mình đoán được điều gì đó?

Cũng khó trách, người mắc chứng hoang tưởng dù sao cũng suy nghĩ nhiều hơn.

Nghĩ vậy, La Phi ngược lại có chút chột dạ.

Quách Tử Chính bị anh nói vậy, mặt hơi sa sầm, nhưng thấy ánh mắt tò mò của người lớn nhìn bầu không khí kỳ lạ giữa hai người, anh chỉ đành mỉm cười, nói băng quơ: “Đó là chuyện đương nhiên.”

Ăn cơm xong, không đợi người lớn rời bàn, Quách Tử Chính đã đứng lên trước, tuy rằng mỉm cười nhưng giữ nụ cười nhạt nhẽo này rõ ràng có một chút khó chịu, nói với mấy người lớn: “Con về bên kia trước, tối nay còn có một đồng việc phải làm, không ở lại với mọi người được.” Nói xong, quay về phía Trịnh Thiên Dã và La Phi, “Anh, Tiểu Phi, hai người ở lại nói chuyện với bà nội nhé.”

“Xùy!” Trịnh Thiên Dã hừ lạnh một tiếng.

Tối nay bà Trịnh rất vui vẻ, sau khi rời khỏi bàn ăn, kéo La Phi đến bên cạnh, phất tay xua Trịnh Thiên Dã: “Thiên Dã, con cho bà nội mượn Tiểu Phi một lát nhé, nội có chuyện muốn nói với nó.”

Trong lòng Trịnh Thiên Dã đúng lúc đang định đi tìm Quách Tử Chính để nói phải trái, liền đưa La Phi qua đó, “Nội, Phi Phi nhất lắm, nội đừng hù dọa cô ấy nha.”

Bà nội cười ha ha: “Tính bảo vệ vợ của con còn lợi hại hơn cả ông nội đã mất nữa.”

Nhìn La Phi theo bà Trịnh lên lầu, Trịnh Thiên Dã xoay người ra cửa.

Quách Tử Chính nói về bên kia, thực tế là về nhà của anh ta.

Khu biệt thự cao cấp này cũng xem như khu lâu năm, mấy hộ gia đình không giàu thì cũng sang, nhà nào cũng chiếm hơn mấy mẫu đất.

Quan hệ nhiều đời của hai nhà Trịnh-Quách, ba Trịnh Thiên Dã và ba của Quách Tử Chính chơi với nhau từ nhỏ, sau khi sáng lập Hằng thiên, hai người đã tới nơi này mua hai căn biệt thự gần nhau.

Sau khi Trương Cẩm Hoa gả cho Trịnh Gia Thăng, Quách Tử Chính theo bà dọn qua nhà họ Trịnh, nhưng bởi vì xung khắc với Trịnh Thiên Dã như nước với lửa, sau khi trưởng thành, anh ta phần lớn đều ở tại nhà mình.

Khi Quách Tử Chính đến trước cửa nhà mình, Trịnh Thiên Dã đã bắt kịp ở phía sau, gọi anh ta lại bằng giọng điệu lạnh băng.

Quách Tử Chính quay đầu, nhìn người đàn ông cao lớn, dọc theo đèn đường, hùng hổ đi về phía mình. Anh đại khái cũng đoán biết Trịnh Thiên Dã đến vì chuyện gì, nhưng anh và Trịnh Thiên Dã khác biệt rất lớn, anh biết làm sao để không chế cảm xúc của mình, vì thế hỏi ngược lại anh: “Chuyện gì?”

Trịnh Thiên Dã đứng lại trước mặt anh ta: “Cậu đừng giả đồ với tôi, chuyện La Phi chuyển công tác là thế nào?”

“Tổ hạng mục của tôi thiếu hai trợ lý chuyên môn, La Phi xuất thân từ bộ phận thiết kế, lại từng làm trợ lý tổng giám đốc, nên rất phù hợp. Xuất phát điểm của tôi hoàn toàn là vì muốn làm tốt hạng mục ở nông thôn.”

Trịnh Thiên Dã lạnh lùng xùy một tiếng: “Nói ra thì quang minh chính đại lắm, đừng cho rằng tôi không biết cậu đang nghĩ gì?”

Quách Tử Chính im lặng một hồi, chợt cười lên: “Vậy anh nói xem tôi nghĩ gì?”

“Cậu...” Trịnh Thiên Dã không lường được anh sẽ nói vậy, nhất thời có chút bối rối rồi giận dữ nói, “Mẹ kiếp, chính là cậu đang mơ tưởng đến người phụ nữ của tôi?”

Quách Tử Chính nhìn bộ dạng then quá hóa giận của anh, càng cười lớn hơn: “Trịnh Thiên Dã, đúng là anh chẳng tiến bộ được chút nào, vẫn bá đạo vô lý như vậy, nghĩ cả thế giới phải lấy anh làm trung tâm. Không phải tình cảm giữa anh và La Phi tốt lắm sao? Không phải anh nói La Phi yêu anh đến nỗi không dứt ra được sao? Tôi chẳng qua chỉ làm chút chuyện hợp tình hợp lý, anh lại không tự tin đến vậy? Sao anh không nghĩ, La Phi cuối cùng vẫn là một cá thể tồn tại độc lập, vẫn là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, tạm thời không nói đến chuyện tôi có ý gì đó với cô ấy hay không, chẳng lẽ anh có thể đảm bảo cô ấy sẽ không gặp được ai khác làm đảo lộn chủ ý của cô ấy sao? Đến lúc đó anh phải làm sao đây?”

“Cậu im miệng cho tôi! La Phi chỉ yêu mình tôi, không có tôi cô ấy hoàn toàn không chịu nổi. Cho dù có người làm đảo lộn chủ ý của cô ấy, cô ấy cũng sẽ không thêm để mắt đến người đó. Đâu phải cậu không thấy tối nay cô ấy không thêm liếc cậu cái nào hay sao?”

Bị anh ngang ngược phản bác như vậy, vốn Quách Tử Chính cảm thấy nhả ra được cục tức, nhất thời lại có chút bức bối. Nghĩ tới tối nay La Phi không thêm nhìn anh ta cái nào, không khỏi có chút mất mát.

Lời phản bác của Trịnh Thiên Dã đương nhiên cũng là tự thuyết phục chính mình, nhìn thấy sắc mặt Quách Tử Chính khê biến, liền mang theo tư thế của kẻ chiến thắng, nói: “Nếu cậu đã nói là công việc, tuy rằng tôi không tin cậu, nhưng tôi tin La Phi. Cô ấy theo cậu làm hạng mục, quả thật có thể áp dụng kiến thức cô ấy đã học. Tôi sẽ không cản trở cô ấy đến tổ hạng mục... Hơn nữa, cô ấy sẽ chứng minh cho cậu thấy cô ấy chỉ yêu mình tôi. Chân thành khuyên cậu bất luận định sắp tâm làm gì, cũng mau chóng bỏ đi ý niệm buồn cười trong đầu đó đi, đừng khiến người khác chê cười.”

42. Chương 42: Thường Xuyên Thị Uy

Dịch: Mon

Bên này, La Phi thấy bà nội Trịnh Thiên Dã đẩy một chiếc vòng tay bằng ngọc phỉ thúy xanh biếc tới trước mặt mình thì suýt nữa là chân mềm nhũn ra.

Cô chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, đừng nói là bản thân chiếc vòng, chỉ nhìn cái đồ bằng hộp gỗ lim đựng chiếc vòng thôi thì cũng có thể đoán ra phần nào giá trị xa xỉ của nó.

Bà nội Trịnh cười, nói: “Tiểu Phi à, cái vòng này là do tổ tiên bà để lại, luôn truyền cho cháu dâu. Bây giờ bà tặng cho con trước, hy vọng con và Thiên Dã có thể sớm kết hôn sinh con, sống cuộc sống thật ngọt ngào.”

La Phi hoàn hồn lại, vội vàng xua tay. “Bà nội, món quà quý giá thế này con không dám nhận đâu.”

Bà nắm lấy tay cô, vỗ vỗ, mỉm cười rồi bỗng thở dài một hơi. “Con à, con có biết khi thấy Thiên Dã dẫn con về nhà bà vui mừng đến thế nào không. Sau khi mẹ Thiên Dã xảy ra chuyện, cả nhà đều cố gắng yêu thương nuông chiều nó, sợ nó xảy ra chuyện gì nữa. Bao nhiêu năm nay, nuông chiều nó quá nên khiến tính tình nó không được tốt lắm, cũng không chịu có bạn gái. Mấy năm trước, biết nó đi theo mấy đứa bạn xấu, mỗi lần nghe nó ở ngoài làm những chuyện bậy bạ là bà lại lo lâu. Mấy năm nay, nó cũng đỡ hơn rồi, nhưng vẫn không chịu nghiêm túc tìm bạn gái. Sắp ba mươi rồi, ba nó giới thiệu cho nó vài cô gái thì chưa ai chịu được nó ba ngày. Bà nội đã từng này tuổi rồi, cũng không còn hy vọng gì nữa, không ngờ nó bỗng nói là có bạn gái, còn dẫn con về.”

Bà lão nói rất chân thành, gần như là sắp rơi nước mắt.

“Bà nội...” La Phi sợ nhất là gặp những trường hợp thế này nên không biết làm sao cả, muốn lên tiếng nhưng lại không biết phải nói gì.

Bà lão lau khóe mắt. “Bây giờ thấy Thiên Dã vui vẻ như vậy, bà không dám nghĩ đến chuyện trước kia nữa. Một đứa trẻ chưa đến mười tuổi mà cứ cầm dao bên mình, không chịu nói gì...” Bà nói xong, bỗng nhiên chuyển đề tài, lại nhét chiếc vòng vào tay La Phi. “Tiểu Phi, con phải giữ cái vòng này, coi như là bà nội cảm ơn con.”

La Phi cầm chiếc vòng mà cứ như là cầm một củ khoai lang nóng, lại không thể ném đi.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình rất vô sỉ, đi lừa gạt tình cảm của một bà lão.

Không, cô không hề vô sỉ, rõ ràng là cha mẹ Trịnh Thiên Dã vô sỉ mới đúng.

Khi một mình La Phi cầm chiếc vòng đi xuống lầu, nghĩ tới giá trị xa xỉ của nó. Nói không chừng phải có giá khoảng một chiếc xe, một ngôi nhà. Vì thế, cô lập tức cảm thấy trọng lượng của chiếc vòng này tăng lên ngang với chiếc xe, ngôi nhà, đè nén khiến cô không thở nổi.

Ra tới phòng khách thì đụng phải Trịnh Thiên Dã từ bên ngoài đi vào. Anh tỉnh mắt nhìn thấy chiếc vòng trên tay La Phi thì môi cong lên thành nụ cười. “Ừa, bà nội trao bảo bối gối đầu của mình cho em rồi à? Đây là đồ cưới quan trọng nhất của bà nội năm ấy, do tổ tiên để lại đó, ít nhất cũng có hơn trăm năm lịch sử, xem ra bà nội mong ngóng cháu dâu và cháu trai lắm rồi.”

La Phi nghe anh nói thế thì không khỏi rung mình một cái, im lặng nhìn anh, chỉ nghe anh thờ ơ nói. “Đúng rồi, anh vừa trò chuyện với Quách Tử Chính một lát, quyết định không phản đối em vào tổ dự án ấy nữa. Nghĩ lại thì em vào đó sẽ có thể phát huy năng lực của mình hơn. Có điều nếu em làm ở đó mà không được vui hoặc Quách Tử Chính hà khắc với em thì anh sẽ lập tức điều em sang chỗ khác.”

Một lúc sau La Phi mới có phản ứng lại, ấp úng à một tiếng.

Trịnh Thiên Dã nghiêng đầu, nhướn mày. “Thế thôi sao?”

La Phi nhìn thấy ánh mắt của Trịnh Thiên Dã, dựa vào sự hiểu biết của cô với anh thì lập tức hiểu ra, nhẹ nhàng nói. “cảm ơn anh, anh đúng là tâm lý quá.”

Lúc ấy Trịnh Thiên Dã mới hài lòng gật đầu. “Đó là đương nhiên, anh đã nói là sẽ làm một người bạn trai dịu dàng chu đáo mà, gặp được anh thì em là người phụ nữ may mắn nhất thế giới này đó.”

Ông trời ơi, mau đánh chết con đi cho rồi! Rõ ràng cô là người phụ nữ xui xẻo nhất thế giới này mới đúng!

Lúc ấy, bà nội anh cũng từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy vẻ ‘thâm tình’ của hai người thì cười, nói. “Thiên Dã, bà nhận đứa cháu dâu này rồi đấy, nhưng khi nào thì con mới chịu cưới nó về, để bà có cơ hội ôm chắt hả?”

Trịnh Thiên Dã còn chưa trả lời thì Trịnh Gia Thăng đang ngồi trên sô pha bỗng nhiên chen ngang vào. “Mẹ, chuyện của mấy đứa nhỏ thì để tự tự nó lo, mẹ đừng quản nhiều quá ắt công. Nửa năm tới công ty có rất nhiều dự án lớn, Thiên Dã làm gì có thời gian chứ. Chuyện kết hôn phải để nửa năm sau mới tính.”

Bà lão giả vờ tức giận. “Con chỉ biết giao việc cho con trai mình thôi, rốt cuộc là công việc quan trọng hay chuyện chung thân đại sự quan trọng?”

Trịnh Thiên Dã cười ha hả, kéo tay La Phi nói. “Bà nội, ba nói cũng đúng, đợi hoàn thành mấy dự án trong nửa năm tới rồi con sẽ kết hôn với Phi Phi.”

La Phi biết những lời Trịnh Gia Thăng vừa nói là để ám chỉ cho cô hãy an tâm, trong nửa năm nay sẽ không bị ép gả cho tên bệnh thần kinh Trịnh Thiên Dã.

Bà nội anh cũng gật đầu. “Biết rồi biết rồi, mấy người trẻ tuổi các con cứ tận hưởng thế giới của hai người trước khi kết hôn đi, thật ra bà cũng không gấp.”

“Cảm ơn nội!” Trịnh Thiên Dã cười tươi rồi kéo La Phi đi ra ngoài.

“Hả? Sao không ở trong nhà?”

Trịnh Thiên Dã vừa đi vừa nói. “Tuần sau Phi Phi phải bắt đầu công việc mới, con phải huấn luyện cho cô ấy.”

“Cái thằng này, có vợ là không ngó ngang gì tới bà nội nữa.”

Về tới nhà, La Phi mới biết chữ huấn luyện của anh là có ý gì.

Hai người tắm rửa xong, La Phi vốn tưởng anh sẽ tra tấn mình một chập rồi đi ngủ, nhưng vừa nằm xuống giường thì đã bị anh kéo dậy.

Cô tưởng anh lại muốn làm chuyện đó. Nói ra thì thuốc mà Trịnh Trạch Thi đưa đã uống được vài ngày rồi mà ham muốn của anh vẫn không giảm chút nào.

Cô hơi bực mình hỏi. “Anh không thể nghỉ một ngày được hả?”

Nhưng lần này La Phi đã nói oan cho Trịnh Thiên Dã rồi. Anh kéo cô dậy, hoàn toàn với một trái tim trong sáng, chuẩn bị nói chuyện với cô một cách đơn thuần.

Có điều, bị cô hỏi như vậy, lại nhìn thấy cô mặc áo ngủ, mặt mũi biếng nhác, vẻ mặt uể oải thì lập tức cảm thấy người nóng lên.

May mà anh còn có chút tự chủ, ý chí chiến thắng được thân thể. thời gian không nhiều lắm, anh phải lập tức huấn luyện cho La Phi mới được. Vì thế, anh lộ ra vẻ mặt nghiêm túc. “Anh là loại người vừa lên giường là chỉ biết làm chuyện đó thôi sao?”

Đương nhiên rồi! La Phi thầm oán, nhưng ngoài mặt vẫn đợi anh nói tiếp.

“Anh muốn nói chuyện nghiêm túc với em.”

“Chuyện nghiêm túc?” La Phi nghi hoặc. Một người bệnh thần kinh như anh thì có chuyện gì mà nghiêm túc.

“Ừ.” Trịnh Thiên Dã gật đầu. “trước kia anh đã nói trước khi em điều qua tổ dự án của Quách Tử Chính thì phải huấn luyện cho em trước.”

La Phi càng lấy làm lạ. “Em vào tổ dự án của Quách Tử Chính, có tập huấn thì cũng là người trong tổ làm. Hơn nữa anh ấy chuyên về mảng thiết kế, anh có thể tập huấn cái gì?”

Mặt Trịnh Thiên Dã sa sầm lại. “Tuy anh không học kiến trúc nhưng anh ở Hằng Thiên bao nhiêu năm nay, thực hiện biết bao dự án, em dám nói anh không hiểu hả?”

Đương nhiên La Phi sẽ không tranh cãi với anh. Thấy hai mắt anh sáng ngời, cô biết là nếu anh chưa thực hiện được việc anh gọi là huấn luyện thì chắc chắn sẽ không cho cô ngủ nên gật đầu. “Được rồi, em nghe anh nói đây.”

Trịnh Thiên Dã im lặng một lúc rồi tăng hắng, nghiêm túc lên tiếng. “Chú ý ba điều.”

“Ừ.” La Phi ngoan ngoãn gật đầu.

“Thứ nhất, bất cứ lúc nào cũng không thể làm việc một mình với Quách Tử Chính.”

....

“Thứ hai, khi làm việc, phải giữ khoảng cách hơn 1 met với Quách Tử Chính.”

....

“Thứ ba, tuyệt đối không được nói chuyện ngoài công việc với Quách Tử Chính.”

...

La Phi há hốc mồm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, xác định anh không nói chơi thì trong đầu cô trống không một lát, rồi đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó. “Đúng rồi, hôm nay anh đã uống vitamin mà em mua cho anh chưa?”

Trịnh Thiên Dã bị cô hỏi đột ngột như vậy thì hơi ngẩn ra nhưng cũng gật đầu. “Uống hồi sáng rồi.”

“Là thế này, gần đây trời vào thu, thời gian hơi khô hanh, bổ sung thêm vitamin sẽ tốt cho cơ thể. Hôm nay anh uống thêm một viên đi, em đi lấy cho anh.”

Trịnh Thiên Dã lập tức kéo cô lại, mặt có vẻ không được vui. “Em còn chưa đồng ý với những điều phải chú ý anh vừa nói.”

La Phi biết một khi anh đã phát bệnh thì sẽ không chịu thôi. Nếu thông minh một chút thì lẽ ra cô nên gật đầu đồng ý ngay mới phải. Nhưng tính cô thật thà, biết mình không thể thực hiện được những yêu cầu vô lý ấy. Cho dù bây giờ có gạt anh nhưng dù sao thì cô và Quách Tử Chính cùng làm chung một chỗ, ai biết khi nào anh sẽ nổi hứng đến thăm dò tình hình, lỡ như thấy cô và Quách Tử Chính hơi thân thiết chút xíu thì nói không chừng còn cho cô cái tội ngoại tình, cấm sừng anh.

La Phi liếc anh một cái, quay người lại nói. “Cho dù anh không nói thì em cũng sẽ giữ khoảng cách với Quách Tử Chính. nhưng bọn em là người bình thường, khi giao tiếp với nhau không thể cứ tuân theo vài quy tắc cứng nhắc được.”

Ý sâu xa là anh không phải người bình thường.

Đương nhiên, người bất bình thường như Trịnh Thiên Dã sẽ không nghe ra được hàm ý của cô. Nghe cô trả lời như thế thì chỉ thấy bất mãn, hết sức bất mãn.

Mặt anh lập tức sa sầm. “Làm thế rất khó sao? Mỗi ngày, trừ em ra thì anh không có tiếp xúc với cô gái nào khác hết. Ngay cả những người trong phòng thư ký anh cũng chẳng nói với họ vài câu.”

Đó là bởi vì ngày nào anh cũng ôm bộ mặt đen sì ấy nên mấy cô trong phòng thư ký vừa thấy đã sợ, ai còn dám nói chuyện với anh?

La Phi nghĩ thế nhưng vẫn nhẹ nhàng nói. “Thế này đi, tuy em không dám bảo đảm nhưng em sẽ cố gắng làm theo yêu cầu của anh, nếu anh cảm thấy không hài lòng thì em sẽ sửa đổi theo ý anh.”

“Thế mới phải chứ!” Trịnh Thiên Dã lập tức lộ vẻ vui mừng và hài lòng. anh ôm mặt La Phi hôn liên tục. “Anh thích nhất là em ngoan ngoãn nghe lời anh.”

La Phi liếc một cái xem thường, lặng lẽ bấm đốt ngón tay, chỉ còn bốn thánng nữa thôi, hy vọng là có thể yên ổn qua ngày. Nghĩ thế, cô hơi né tay anh ra, xuống giường tìm ‘vitamin’ tới, bưng cho anh ly nước. “Trời rất khô, uống thêm vitamin để bổ sung thêm dưỡng chất.”

Trịnh Thiên Dã cầm lấy viên thuốc với vẻ không thích, ngửa đầu uống thuốc với nước. “Mùi vị của vitamin này y hệt như thuốc vậy, từ nhỏ anh đã thấy ghét, nếu không vì cái này là em mua cho anh thì anh đã sớm ném đi.” Dừng một chút, anh bỗng nhớ tới việc gì đó. “Đúng rồi, em có uống không? Em cũng phải giữ sức khỏe thật tốt, đến chừng đó sinh con thì ít khổ hơn.”

Tim La Phi như lạ bị sét đánh qua vậy, không trên mặt cô vẫn hết sức bình tĩnh, à một tiếng. “Đương nhiên là em uống rồi.”

Có điều hình như thuốc này không được hiệu quả cho lắm. Hai người tắt đèn nằm trên giường không bao lâu thì Trịnh Thiên Dã đã bắt đầu cởi quần áo, vừa cởi vừa lẩm bầm. “Em nói rất đúng, vào thu rồi nên trời khô nóng quá.”

“Anh làm gì vậy? Làm gì vậy hả?” La Phi tức giận đẩy bàn tay đang cởi quần áo của cô ra. “Chẳng phải anh nói hôm nay không làm sao?”

“Anh có nói thế đâu? Anh chỉ nói là lúc ấy không làm.” Trịnh Thiên Dã lại bắt đầu giở trò lật lọng.

La Phi cảm giác được phía sau hơi cứng cứng, cô hít sâu một hơi, muốn hiểu thêm về bệnh tình của anh nên liền quay người lại, đối mặt với anh trong bóng tối, cố gắng bình tĩnh lại, hỏi. “Được rồi, em hỏi anh chuyện này, có phải anh thường... thường... hưng phấn thế này không?”

Trịnh Thiên Dã ôm cô, trong khi cô hỏi thì anh đã cởi sạch quần áo của cô, vừa hôn lên ngực cô vừa cười hì hì. “Anh ở bên cạnh em thì mới thấy hưng phấn.”

La Phi bị anh trêu chọc nên người không thoải mái lắm, cô nghiêng răng nói. “Em hỏi nghiêm túc đó.”

“Anh cũng trả lời rất nghiêm túc.”

43. Chương 43: Say Rượu Nổi Điên

“Anh từ từ...” Cảm giác được Trịnh Thiên Dã nóng lòng xông vào người cô, La Phi vừa giãy giụa vừa đẩy anh, “Anh nghe em nói đã.”

Trịnh Thiên Dã bắt màn ngừng động tác: “Rốt cục em muốn nói gì?”

“Anh nghĩ lại xem, mỗi ngày anh nổi hứng khoảng mấy lần? Có phải trước kia cũng như vậy hay không? Hay là bây giờ nghiêm trọng hơn?”

“Em nói lung tung gì vậy, nếu anh không nổi hứng thì tới lượt em bức rút đó.” Hai tay Trịnh Thiên Dã nâng mặt cô, áp mạnh vào, liếm láp, thoảng rời ra chút khoảng cách, phà hơi nóng nói khàn khàn và nhỏ, “Trước kia đúng là anh không dễ nổi hứng chút nào, nhưng sau khi ở bên em, ngày nào em cũng nổi hứng, một khi chạm vào em liền nổi hứng, nhưng mà anh không muốn em mệt mỏi quá, nên thường xuyên chịu đựng. Em rất có cảm giác thành tựu phải không? Nhìn nè, hiện giờ anh nổi hứng đến nhin không nổi nữa, mau mau để anh đi vào đi.”

Cảm giác thành tựu con khỉ mốc á! La Phi bị anh giữ đầu, khó mà cự cựa, cô muốn hỏi rõ bệnh tình của anh nhưng hoàn toàn không có khả năng. Còn định ngoan cố giãy giụa, đã bị anh lật người đè ở dưới thân.

Sau một hồi điên loạn đảo phượng, toàn thân La Phi đã bị Trịnh Thiên Dã biến thành cái dạng ngay cả gờ một ngón tay lên cũng không nổi, cô rầu rĩ, bệnh của anh rốt cục nghiêm trọng bao nhiêu? Thuốc của Trịnh Trạch Thi rốt cục chừng nào thì mới dùng được?

Trong cuộc sống buồn bã và hời hả, cũng may trong công việc cho La Phi một chút động lực.

Chưa đến hai năm rưỡi, vị trí làm việc của La Phi giống như trò Mairo ăn nấm vậy, từ lầu 15 nhảy lên lầu 18, rồi quay về lầu 15 sau lại nhảy đến lầu 17.

Từ nhỏ, cô đã là một học sinh chăm chỉ, thuận buồm xuôi gió thi đậu vào khoa kiến trúc của đại học Giang Thành. Ai ngờ tuổi trẻ chưa hiểu biết, khi đó chỉ cảm thấy chuyên ngành này nghe có vẻ rất hay, nhưng học rồi mới biết con gái ở trong ngành này rất thiệt thòi, mà cô thì cũng không có khả năng trỗi phú gì trên phương diện này. Lúc học đại học, tuy cô rất nỗ lực nhưng cũng chỉ có thể thuộc dạng trung bình khá. Khi tốt nghiệp, đương nhiên không giống những người khác tập trung tinh thần tiếp tục học lên à thành thật đi tìm việc làm.

Tìm việc làm cũng coi như thuận lợi, vào công ty buôn bán bất động sản như Hằng Thiên, cứ tưởng rằng ít nhiều cũng sẽ liên quan tới chuyên môn của mình. Trước kia ở bộ phận vẽ kỹ thuật, thật ra cũng có liên quan tới ngành học của cô, ai ngờ vẫn luôn không có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với dự án, ngày nào cũng chỉ biết chạy vật, hoàn toàn không biết đến khi nào mới có ngày thể hiện mình. Sau đó đến phòng tổng giám đốc làm việc, lại bị Trịnh Thiên Dã nô dịch, không liên quan gì tới việc thiết kế nhà cửa.

Lần này đến tổ dự án của Quách Tử Chính, theo anh làm cái dự án đô thị hóa nông thôn. Vừa nghĩ diện mạo của khu vực phía tây thành phố sau khi xây dựng xong, nơi ấy sẽ lưu lại dấu ấn trí tuệ của cô thì cô liền cảm thấy hưng phấn.

Sự hiểu biết của La Phi về Quách Tử Chính thật ra chỉ dừng lại ở giai đoạn đại học, là một đàn anh đẹp trai, nhiệt tình, cởi mở, có chút cà lơ phất phơ, hồ hững với đời nhưng nhiều lúc lại nghiêm túc và kiên định khiến người khác phải tâm phục khẩu phục.

không thể phủ nhận, nếu chỉ dựa vào ký ức mà nói, cho dù năm đó Quách Tử Chính làm ra chuyện khôn nạn là thổ lộ với cô xong thì biến mất tăm thì ấn tượng của La Phi về anh vẫn không tồi.

Trịnh Thiên Dã nói những lời không tốt về Quách Tử Chính hoàn toàn không làm ảnh hưởng tới những ấn tượng của cô về anh ta.

Sự thật chứng minh, nhiều năm về sau, Quách Tử Chính vẫn luôn tạo cho người ta một cảm giác thân thiết, không chút đề phòng.

Quách Tử Chính chỉ vừa vào hằng thiên có một hai tuần nhưng mười mấy người trong tổ dự án đều đã bị anh thu phục. Khi mọi người nói chuyện riêng với nhau, ai nấy đều khen không dứt lời vị giám đốc từ trên trời rơi xuống này. Nhân tiện so sánh anh và Trịnh Thiên Dã thì càng cảm thấy sếp Quách đúng là một vị lãnh đạo ngàn năm có một, tốt hơn Trịnh bạo chúa kia gấp trăm lần.

không, một ngàn lần.

La Phi cũng cảm thấy như vậy. Nhất là chỉ mới có hai ba ngày, dưới sự hướng dẫn của Quách Tử Chính, cô đã tìm thấy phương pháp làm việc đúng đắn.

Hơn nữa, trong công việc, Quách Tử Chính hết sức nghiêm túc, làm việc chừng mực, công tư phân minh. Mỗi lần thảo luận chuyện gì thì đều có bốn người trở lên, hoàn toàn không hề có chuyện ở một mình với La Phi như Trịnh Thiên Dã lo lắng.

Trịnh Thiên Dã tức tối mấy ngày trời, mấy ngày liên tiếp đều tập kích bắt ngờ nhưng bắt luận là buổi sáng, buổi trưa hay buổi tối tăng ca, mỗi lần âm thầm đến lầu 17 thì đều nhìn thấy Quách Tử Chính và La Phi ai làm việc nấy, một người ngồi trong phòng làm việc của mình, một người thì ngồi bên ngoài với mấy người khác.

Khó khăn lắm mới thấy hai người ngồi chung một phòng, nhưng là sáu bảy người cùng ngồi chung ở phòng làm việc lớn bên ngoài mở cuộc họp. Giữa Quách Tử Chính và La Phi cách mấy người, ai nấy đều chăm chú làm việc.

Mấy người đang họp tuy biết quan hệ giữa Trịnh Thiên Dã và La Phi nhưng trừ Quách Tử Chính và La Phi thâm biết ra thì không ai biết mấy ngày nay, boss Trịnh cứ liên tục xuất hiện ở lầu 17 là có ý gì?

Lúc này đã qua giờ tan ca, những đồng nghiệp cùng tham gia cuộc họp đều là nhân tố chủ lực của dự án, trải qua năm ngày nay bọn họ đều đã quen với việc Trịnh Thiên Dã tới đây giám sát một ngày mấy lần. Mấy đồng nghiệp đang ngồi lịch sự chào Trịnh Thiên Dã xong thì đợi anh nhanh chóng bước đi như những lần trước, sau đó bọn họ tiếp tục họp.

không ngờ lần này Trịnh Thiên Dã lại không chịu đi ngay mà ung dung đứng khoanh tay trong phòng làm việc, ra vẻ các người cứ tiếp tục, bỗng công tử muốn dự thính.

La Phi nhìn anh, không biết nói gì, rồi lại nhìn Quách Tử Chính. Quách Tử Chính liếc mắt nhìn anh một cái rồi không để ý tới, khép tài liệu trong tay lại, nhìn đồng hồ. “thời gian cũng không còn sớm nữa, hôm nay họp tới đây thôi. Bạn cả tuần nay rồi, mọi người đã vất vả nhiều, hôm nay tôi mời cơm tối, ăn xong cùng đi hát karaoke để xả stress một chút!”

“Sếp Quách muôn năm!” Hai người trẻ nhất trong đó vui vẻ hoan hô. “Đói muốn chết rồi. Ông chủ trả tiền, hôm nay chúng ta phải ăn một bữa hủ hê mới được.”

Trịnh Thiên Dã thả hai tay xuống, cười lạnh một tiếng, rõ ràng là khinh bỉ thủ đoạn lung lạc lòng người của Quách Tử Chính. Anh đi thẳng tới trước mặt La Phi, kéo lấy tay cô, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Ừa, boss Trịnh, La Phi không đi ăn cơm với mọi người sao?” Đồng nghiệp bên cạnh nghe anh nói thế thì tò mò thò đầu qua hỏi.

La Phi cũng không hứng thú gì với mấy hoạt động tập thể này lắm, đi hay không cũng chẳng sao cả. Cô nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Trịnh Thiên Dã rồi trả lời đồng nghiệp. “Các bạn cứ đi chơi cho vui đi, mình không đi đâu.”

“không phải chứ? Mọi người vừa trở thành đồng nghiệp, hiếm có dịp sếp Quách cảm thông với dân tình, đừng có làm mất hứng mà!” Vị đồng nghiệp này biết sếp Quách nhà mình có quyền lực không thua gì boss Trịnh nên không sợ chết mà cười hì hì, nói. “Boss Trịnh, anh có cần quản La Phi chặt chẽ không? Anh yên tâm, có chúng tôi cùng đi mà.”

trước giờ mắt Trịnh Thiên Dã vẫn mọc trên chóp, không có thói quen xã giao với cấp dưới nên liền vô thức định từ chối lời đề nghị này. nhưng vừa nghĩ đến việc mình phải làm một người bạn trai chu đáo của La Phi thì anh liền gạt đầu. “được, tôi và La Phi đi chung với mọi người.”

Quách Tử Chính từ phòng làm việc của mình bước ra, đúng lúc nghe được câu ấy thì chau mày lại, hỏi: “Tổng giám đốc, anh chắc là muốn đi chung với chúng tôi chứ?”

Trịnh Thiên Dã liếc anh một cái, kéo tay La Phi khiến cô nhào vào lòng mình. “Là tôi và La Phi đi chung với các người. Thế nào, không hoan nghênh à?”

Quách Tử Chính nhìn động tác thân mật của hai người, mắt hiện lên chút không vui nhưng mặt vẫn nở nụ cười. “Đương nhiên là hoan nghênh.”

“Boss Trịnh, La Phi, hai người đúng là ngọt ngào quá đi! Tôi bị chói mắt sắp mù rồi!” Có người thừa cơ trêu chọc.

mọi người cười ha ha, duy chỉ có mình Quách Tử Chính là mặt có vẻ khó coi.

trước nay Trịnh Thiên Dã không hề ngại làm những hành động thân mật, nhất là trước mặt Quách Tử Chính. Lúc ăn cơm còn đỡ, bất quá là gấp thức ăn cho nhau, thỉnh thoảng thì đút cô ăn làm chói mắt người khác, La Phi cũng đành phải phối hợp với anh.

nhưng sau khi ăn cơm xong, cả đám người kéo tới quán karaoke hát thì Trịnh Thiên Dã dần dần khiến cô không đỡ nổi nữa. Dưới sự xúi giục của các đồng nghiệp, sau khi uống vài ly, anh bắt đầu nói năng lộn xộn, không đầu không đuôi. Xét thấy đầu óc anh vốn đã có vấn đề, La Phi hoàn toàn không biết anh uống say nói bậy hay là lên cơn điên thật.

Đầu tiên, anh giật lấy micro của đồng nghiệp đang hát, chạy đến trước màn hình TV, gào thét bản “Chết cũng muốn yêu”. Còn chưa hát xong thì bỗng nhiên chạy qua bấm một bài hát song ca “Hôm nay em gửi cho anh.” Nhạc dạo vừa vang lên, anh liền chạy qua, kéo lấy La Phi đang ngồi trên sofa, hét vào micro: “Phi Phi, em hát với anh!”

La Phi không muốn bị xấu mặt chung với anh nên kéo anh ngồi xuống. “Anh hát dở quá đi, đừng có nổi điên nữa, để cho người khác hát với.”

“không.. anh muốn hát.” Anh dùng sức ôm cô vào lòng, kéo tới trước TV.

Bởi vì ai cũng uống ít rượu nên lúc này đã hồi húng, đối với hành vi khác thường của Trịnh Thiên Dã cũng không lấy làm lạ, còn đồng thanh bảo họ hát song ca.

Trên màn hình đã bắt đầu hiện chữ, dấu hiệu nhắc vào bài hiện lên, Trịnh Thiên Dã đồ dẫn thúc giục La Phi. “Mau hát đi.”

La Phi không còn các nào khác nên đành phải hát phần dành cho nữ. Cô còn chưa hát xong thì Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên ôm cô vào lòng, bắt ngờ hôn ập lên môi cô.

Tiếng hò reo lại tràn ngập căn phòng.

La Phi không còn mặt mũi nào nữa, khi được anh thả ra thì vô thức liếc về phía Quách Tử Chính đang ngồi ở góc sofa. Dưới ánh đèn nhấp nháy lơ mơ, cô không rõ biểu cảm trên mặt anh.

Cô bỗng có cảm giác nhục nhã tràn ngập. không đợi Trịnh Thiên Dã hát xong, liền bỏ micro xuống rồi định quay lại sofa ngồi.

không ngờ, cô còn chưa xoay người xong thì Trịnh Thiên Dã đã lập tức kéo cô qua, hai người mặt đối mặt. Cô nhìn về mặt đỏ bừng và mơ màng của anh, loáng thoáng có cảm giác khác thường, vô thức hỏi: “Anh sao thế?”

Anh không trả lời cô, chỉ nhìn cô chăm chăm, mãi đến khi bài hát chúc mừng tân hôn ấy kết thúc, chuyển qua một bài khác thì anh bỗng đẩy cô ra, giận dữ rống lên. “Em không yêu anh, em hoàn toàn không yêu anh. Em gạt anh, em gạt anh...”

La Phi không kịp phòng bị đẩy lùi ra sau vài bước, khi sắp ngã xuống thì được Quách Tử Chính đang bước vội tới đỡ lấy. Anh nhíu mày nhìn Trịnh Thiên Dã đang đứng tại chỗ, quát lớn: “Trịnh Thiên Dã, anh phát điên gì nữa vậy?”

nhưng Trịnh Thiên Dã như không nghe thấy những lời anh nói, bỗng nhiên dấn mạnh một dấn vào màn hình TV, rồi lại đá một đá vào bàn nước. Mấy người trong phòng đều bị anh làm giật mình, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Mấy người đàn ông trong đó đang định giữ lấy Trịnh Thiên Dã đang không tự chủ được kia lại, nhưng còn chưa tới gần anh thì anh đã ngã xuống đất, phát ra tiếng thở đặc trưng của người say rượu.

44. Chương 44: Sâu Trong Ý Thức

Dịch: Mon

Tiếng nhạc réo rất bỗng im bật, cả căn phòng trở nên yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng kêu của Trịnh Thiên Dã. Một lát sau, có người la lên: “Boss Trịnh uống say nổi điên thật là đáng sợ, dọa chết người được ấy!”

La Phi cũng hít sâu một hơi, đang định bước tới xem thế nào thì bị Quách Tử Chính kéo lại. “Để anh đi xem xem.”

Quách Tử Chính đi đến bên cạnh Trịnh Thiên Dã, ngồi xuống, vỗ vỗ anh. “Trịnh Thiên Dã, anh tỉnh lại đi!”

Trả lời anh chỉ có tiếng hít thở nặng nề của Trịnh Thiên Dã. Anh lắc đầu, quay người về phía mấy người đang ngồi trên sofa, lấy ví tiền, móc ra một tấm thẻ, đưa qua đó. “Hôm nay chơi tới đây thôi, làm phiền mọi người thanh toán chỗ này một chút, tôi trả tiền. Cuối tuần mọi người cứ nghỉ ngơi, thứ hai về lại công ty chiến đấu với dự án mới của chúng ta. Mọi người về nhà cẩn thận, tôi đưa anh Trịnh về.”

Một người trong đó nhận lấy cái thẻ. “Sếp Quách, anh đưa boss Trịnh về đi, ở đây để bọn tôi lo.”

Quách Tử Chính gật đầu, lại quay người về phía La Phi. “Đi thôi, chúng ta về!”

La Phi ừ một tiếng, bước tới trước phụ Quách Tử Chính đỡ Trịnh Thiên Dã dậy, rồi gọi vào tai anh. “Trịnh Thiên Dã, tỉnh lại đi, chúng ta về nhà.”

Trịnh Thiên Dã giống như là ở trong mơ hừ một tiếng, rồi không có bất kì phản ứng nào.

Anh vốn cao to tráng kiện, sau khi say rượu thì mềm như bún, trọng lượng như nặng ngàn cân. Quách Tử Chính và La Phi dốc hết sức mới có thể lôi anh tới bãi đỗ xe, rồi lại dốc sức mới nâng anh lên xe được.

Thấy một mình anh mà chiếm hết cả băng ghế sau, Quách Tử Chính kéo La Phi đang định lên xe. “Ra ghế trước ngồi đi, anh ấy thế này em ngồi sau không thoải mái lắm.”

Anh vừa dứt lời, Trịnh Thiên Dã bỗng từ trên ghế bật dậy, lập tức kéo La Phi lại. “Em đừng đi, anh không cho em đi.”

Sức của anh rất mạnh, hai cánh tay như nhốt La Phi trong ngực, không thể nào thoát ra được. Quách Tử Chính bước tới định giúp cô thì anh càng ôm chặt hơn. La Phi bị ôm đến nỗi muốn nghẹt thở, đành phải vội vàng nói. “Em không đi, anh buông em ra trước đã.”

Lời của cô có chút tác dụng, làm tay của Trịnh Thiên Dã thoáng buông lỏng ra nhưng vẫn ôm cô không rời, rồi gác đầu lên vai cô và ngủ mê man tiếp.

La Phi không biết làm sao, đành nói với Quách Tử Chính. “Em ngồi ở ghế sau vậy, anh ấy thế này, cần có em chăm sóc.”

Quách Tử Chính nhú mày lại nhưng không nói gì, chỉ gạt đầu. Thấy La Phi đỡ Trịnh Thiên Dã ngồi ngay ngắn trong xe, anh cũng quay người về ghế lái ở phía trước.

Kỹ thuật lái xe của Quách Tử Chính rất tốt, xe chạy rất êm. Lúc đầu Trịnh Thiên Dã vui mặt vào vai La Phi, thở ra hơi rượu, ngủ mê man không biết gì.

Nhưng đến giữa đường, bởi vì xuống một con đường dốc, hai người ở phía sau nhào tới trước, Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên mơ màng tỉnh lại. Giống như là bị kích thích, anh bỗng đẩy La Phi ở bên cạnh mình ra, nói với cô một cách không trôi chảy. “Em không yêu anh... anh biết... anh biết... em gạt anh...”

La Phi thấy anh không giống như phát điên nhưng dù gì cũng không được bình thường nên đành an ủi anh. “Em không có gạt anh, em yêu anh mà.”

“Anh không tin, em gạt anh, em vẫn luôn gạt anh. Rõ ràng là em không thích anh nhưng lại chạy tới trước mặt anh, tỏ tình với anh, khiến cho anh thích em. Anh đến trường tìm em, em hoàn toàn không nhận ra anh, còn nắm tay tên bạn trai ngu ngốc của em. Sau đó, mỗi lần gặp anh thì em không thèm nhìn anh, em còn dám nói không gạt anh?”

La Phi không hiểu lắm anh đang nói gì, chỉ cảm thấy anh đang nói nhảm. Hơi rượu nồng nặc phả vào mặt cô khiến cô rất khó chịu. Cách duy nhất chính là khiến cho anh im lặng, nên cô vỗ vỗ lưng anh, tiếp tục an ủi. “Em thật sự không có gạt anh, em vẫn luôn thích anh, chẳng phải anh nói em yêu thâm anh hơn hai năm, yêu anh đến không thể kiềm chế sao?”

“Em gạt anh... em gạt anh...” Giọng của Trịnh Thiên Dã trở nên hơi là lạ, giống như là nước nỏ ghen ngào vì coi thường bản thân mình, rồi lại như mang theo vẻ cười cợt trào phúng. Tóm lại, La Phi nghe mà rợn cả tóc gáy.

Có điều, anh thì thâm trầm lắm lắm một lúc rồi lại ngả đầu qua, ngủ tiếp.

Giấc ngủ này rất yên ổn, mãi đến khi Quách Tử Chính và La Phi lôi anh vào thang máy, vào phòng ngủ, rồi bị quăng lên giường mà cũng không thức giấc.

Hai người đều mồ hôi đầm trán, đứng bên giường, nhìn Trịnh Thiên Dã ngủ vùi không biết trời đất kia, cười bất đắc dĩ, rồi lác đầu, ăn ý cùng bước ra ngoài.

“Làm phiền anh rồi.” La Phi đưa cho Quách Tử Chính một chai nước, thuận miệng nói cảm ơn. Cô không hề phát hiện ra, bất tri bất giác cô đã kéo Trịnh Thiên Dã vào trong phạm vi chịu trách nhiệm của mình.

Quả nhiên, Quách Tử Chính cười cười, như là nhắc nhở cô. “Dù sao thì anh ấy cũng là anh trai anh mà.” Anh ngừng một lát. “Anh ấy thường thế này sao?”

La Phi lắc đầu. “Đây là lần đầu tiên như thế, trước đây anh ấy chưa bao giờ uống rượu trước mặt em, em không biết khi say thì sẽ phiền phức thế này.”

Quách Tử Chính vặn chai nước trên tay ra, uống một hớp, im lặng một lúc rồi bỗng nhiên hỏi. “Lúc ở trong xe anh ấy nói những câu đó là có ý gì?”

La Phi ngẩn ra, rồi lắc đầu. “Còn không phải là nói làm nhảm sao, ai mà biết.”

“Nhưng anh ấy nói em không yêu anh ấy.” Quách Tử Chính nhìn cô chăm chăm, giống như là muốn nhìn thấu trái tim cô, nói rõ từng chữ. “Cho dù là những lời khi say thì cũng không nên nói những lời ấy chứ. La Phi, em nói cho anh biết giữa em và anh ấy rốt cuộc là sao? Bởi vì... anh cũng không cho rằng em yêu anh ấy.”

La Phi bị anh nhìn tới nỗi chột dạ, cô né tránh ánh mắt anh, ngượng ngập nói. “Anh ấy chỉ nói bậy bạ khi say thôi, sao anh phải suy nghĩ nghiêm túc vì lời say xỉn của một con ma men.”

Quách Tử Chính nhún mày lại, có vẻ hơi sốt ruột, hai tay đặt lên vai cô, đè chặt lại. “Tiểu Phi, em nói thật với anh đi, chẳng phải trước kia có chuyện gì em cũng nói với anh sao?”

La Phi né tay của anh ra, sắc mặt hơi đen lại. “Sếp Quách, em không còn là cô bé vừa vào đại học, chuyện gì cũng không hiểu, chuyện gì cũng sợ như trước kia nữa. Cho dù là có chuyện thì em cũng sẽ không nói với anh, huống chi căn bản là không có chuyện gì cả.”

Quách Tử Chính thất bại thở dài một hơi. “Được rồi, không sao, anh tin vào trực giác của mình, anh sẽ đợi.”

Anh nói thế, La Phi hơi ngại ngùng. “Tóm lại cảm ơn anh, sếp Quách.”

Quách Tử Chính lắc đầu cười bất đắc dĩ, anh nhìn chai nước trên tay, rồi lại nhìn vào trong phòng ngủ, nhìn cái người vẫn ngủ không biết gì kia. “Em chăm sóc cho anh ấy đi, cũng chăm sóc bản thân mình. nếu gặp phải uất ức gì từ anh ấy thì nhất định phải nói với anh, anh sẽ bênh vực em.”

Mặt La Phi đỏ lên, cô cười. “Được rồi.”

Tiến Quách Tử Chính về, La Phi phiền muộn quay lại phòng ngủ. Trịnh Thiên Dã nằm ngửa, dang tay dang chân. Vừa nãy không có thay quần áo, lau mình mẩy cho anh. Tuy không muốn nhưng cô vẫn vừa oán thăm vừa cởi quần áo anh ra, lau mặt cho anh. Khi không kiểm chế được, tay cô dùng sức rất mạnh như để báo thù, đáng tiếc người đang ngủ kia vẫn không hay biết gì.

Đêm ấy, tuy La Phi rất mệt mỏi nhưng hiếm khi Trịnh Thiên Dã yên lặng như thế, không hề quấy rầy cô làm chuyện ấy. Có điều không thể chịu nổi mùi rượu còn vương lại trên người anh, La Phi ôm chăn gối ra sofa phòng khách ngủ. Khó khăn lắm mới có dịp ngủ một mình, tuy chỗ ngủ không được thoải mái lắm nhưng cô vẫn ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau, La Phi còn đang mơ giấc mơ đẹp, trong mơ cô nói vui vẻ bye bye với Trịnh Thiên Dã. nhưng cái người mà cô ghét kia còn chưa biến mất khỏi tầm mắt thì cơ thể cô bỗng bị lay động, giấc mộng đẹp bị cắt đứt, cô bị buộc phải thức dậy. Vừa mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy gương mặt còn say rượu của Trịnh Thiên Dã trong tầm mắt.

Anh gãi đầu, bộ dáng như rất mệt mỏi, ngáp một cái rồi hỏi cô. “Sao em lại ngủ trên sofa?”

La Phi bĩu môi, từ sofa ngồi dậy, mắng anh. “Còn không phải tại anh sao, tối qua anh uống rượu rồi nổi điên, khiến em phải ngủ trên sofa.”

Trịnh Thiên Dã nhún mày. “Thảo nào mà đầu anh đau quá, thì ra là tối qua uống rượu.” Anh vừa nói vừa nhìn cô từ trên xuống dưới. “Anh không làm gì em đó chứ? Anh nghe mấy thằng bạn nói anh uống rượu vào là không không chế được.”

La Phi lắc đầu. “Anh không làm gì em hết, chỉ đập TV và bàn ghế của quán karaoke thôi, còn nói làm nhảm nữa.”

Trịnh Thiên Dã nghiêm túc hồi tưởng lại. “Em nói thế thì anh mang máng nhớ ra rồi.”

La Phi liếc anh một cái. “Vậy anh có nhớ sau đó anh nói lảm nhảm gì không?”

Trịnh Thiên Dã lại nghiêm túc suy nghĩ, đôi mày vốn đang nhíu lại bỗng nhiên giãn ra. Anh cười, nói: “À, anh nhớ ra rồi, em nói em yêu anh, vẫn luôn yêu anh.!”

Ặc!

La Phi chán chường vuốt mặt. Đúng là còn không tỉnh táo bằng khi say rượu. Ít nhất uống rượu vào anh còn biết cô không thích mình.

Trịnh Thiên Dã hoàn toàn không đồng tình với biểu cảm của cô, anh ngồi xuống, ôm lấy cô. “Anh rất vui.”

Nói xong, anh làm bộ muốn hôn cô, bị cô né đi, đẩy anh ra với vẻ ghét bỏ. “Thối quá, còn không mau đi tắm đi.”

“Hình như là thế thật. “Trịnh Thiên Dã cười ha hả rồi nhanh nhẹn thả cô ra, vui vẻ đi vào nhà tắm.

Lúc ấy La Phi mới nhớ ra là mình còn chưa kịp báo cáo với Trịnh Trạch Thi, cô vội vàng nhân lúc Trịnh Thiên Dã đi tắm mà lấy di động ra nhắn tin.

Trịnh Trạch Thi trực tiếp gọi lại, La Phi vừa nghe máy thì cô ta đã ở đầu bên kia nói không ngừng. “Cô nói là nó uống rượu vào thì nói cô không thích nó, nói cô lừa nó sao?”

“Phải, còn nói trước đây tôi không chịu nhìn anh ấy nữa.”

Trịnh Trạch Thi ở đầu bên kia thở phào. “Tôi đoán không sai mà, vấn đề của nó là ở chỗ đó. Tầng sâu ý thức của nó không có vấn đề gì cả, nhận biết rất chính xác tất cả mọi chuyện, chẳng qua là không muốn đối mặt với những sự thật nó không thích mà thôi.” Trịnh Trạch Thi im lặng một lúc rồi nói tiếp. “Thế này nhé, cô cứ tiếp tục quan sát nó, xem xem trừ chuyện của cô ra thì nó còn nhận sai chuyện gì nữa không?”

La Phi ừ một tiếng rồi nói. “Bác sĩ Trịnh tài ba à, cô có thể nói với tôi khi nào thì cô có thể làm cho anh ấy đỡ hơn một chút không? Cô đặt mình vào vị trí của tôi mà nghĩ chút đi, ngày nào cũng phải ở chung với một người bệnh thần kinh thì tôi chịu nổi sao? Nói không chừng anh ta còn chưa khỏi bệnh thì tôi đã thành bệnh nhân của cô rồi!”

Trịnh Trạch Thi cười ha hả, không có chút đồng cảm nào. “Hoan nghênh hoan nghênh, đến lúc đó tôi không thu phí chữa bệnh của cô đâu.”

La Phi ghen hòng, đang định trả đũa thì bên kia lại lên tiếng. “Được rồi được rồi, tôi biết chỗ khó của cô, đổi lại là bất cứ ai thì cũng không thể chịu được tình trạng này. Có điều cô cũng suy nghĩ cẩn thận lại xem, tuy Thiên Dã không được bình thường lắm nhưng tốt xấu gì nó cũng là một người anh tuấn lịch sự, lại thừa kế một tập đoàn lớn. Quan trọng nhất là nó đối xử với cô không tốt sao?”

La Phi vô thức trả lời. “Dù sao thì cũng không tốt lắm.”

“Nó đánh cô?”

“Chuyện này thì không có.”

“Nó vừa ở bên cô vừa lăng nhăng với những người phụ nữ khác?”

“Hình như cũng không có.”

“Nó không hề quan tâm tới cô?”

“Cũng không phải.”

“Vậy thì đúng rồi, nó không phải bị bệnh bẩm sinh, tôi còn hy vọng nó có thể bình phục hơn cả cô, nhưng mọi chuyện đều không thể giải quyết một lần là xong. La Phi, chúng ta cùng nghiêm túc giúp đỡ nó, nhẫn nại thêm một chút, được không?”

“Được rồi được rồi.” Trịnh Trạch Thi vừa trở nên nghiêm túc thì La Phi liền bị đánh bại, đành phải đồng ý tuy không tình nguyện lắm.

45. Chương 45: Về Quê

Chuyển ngữ: nhoclubu ***

Đầu Trịnh Thiên Dã ướm nhẹp, khi từ phòng tắm bước ra, La Phi đã nói chuyện điện thoại xong. Anh liếc mắt nhìn cô, thuận miệng nói: “Em thường xuyên tăng ca ở chỗ Quách Tử Chính, làm việc vậy ổn không?”

“Cũng ổn.” La Phi nhủ thầm, lúc trước khi cô ở chỗ anh, mới gọi là bất ổn, ngay cả cuối tuần cũng không buông tha.

“Anh biết em ổn, tuy rằng em muốn học hỏi thêm này nọ trong công việc là chuyện tốt, nhưng đi theo Quách Tử Chính, anh thật sự sợ em bị thiệt thòi.”

“Thật ra Quách Tử Chính rất có năng lực, hơi nghiện công việc, nhưng đối xử với cấp dưới rất tốt, tất cả mọi người đều thích người sếp như anh ta.”

Tay đang lau tóc của Trịnh Thiên Dã ngừng lại, mày nhíu chặt, hỏi lại: “Tất cả mọi người đều thích nó? Bao gồm cả em à?”

Lại nữa rồi!

La Phi hồng mắt, ném cái nhìn khinh thường, cứng nhắc đáp lời anh: “Không bao gồm em trong đó.”

“Vậy còn được.” Trịnh Thiên Dã mỉm cười, đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, “Thấy em làm việc cực khổ, ngày 11 này anh dẫn em ra ngoài chơi nhé, em muốn đi đâu? Châu Âu được không?”

Cô làm việc một chút cũng không thấy cực khổ có được không? Cô cũng không có suy nghĩ muốn đi du lịch cùng anh. Nghĩ một lát, La Phi nói: “Ngày 11 này em về quê, hơn nửa năm rồi em chưa gặp ba mẹ.”

“Vậy để anh về cùng em.”

La Phi ngẩn ra, mở to mắt: “Không được! Ba mẹ em còn chưa biết anh và em sống chung với nhau mà.” Nhìn thấy sắc mặt anh bất ngờ thay đổi, cô lại nhanh chóng nói, “Nếu họ biết em vừa chia tay Ngô Thần liên sống chung với anh, họ sẽ tưởng anh là kẻ thứ ba đúng không? Mẹ em ghét nhất là kẻ thứ ba đó, nếu bây giờ em nói với mẹ, chắc chắn mẹ sẽ không chấp nhận anh đâu. Đợi qua một thời gian nữa đi, lần này em về nhà thăm dò ý tứ của họ trước.”

Trịnh Thiên Dã ừ một tiếng không tình nguyện: “Được rồi.”

Quả nhiên, hai tuần sau, tới đêm trước ngày 11, tối đó lúc La Phi thu dọn quần áo để về nhà, Trịnh Thiên Dã ở bên cạnh cô, cũng cầm vali đóng gói bộ đồ.

Bây giờ, La Phi nhìn thấy anh có bất cứ hành vi gì, dứt khoát sẽ có chút nổi da gà như gặp phải đại quân của địch, chỉ hy vọng không phải như chính mình đã nghĩ, liền e dè hỏi anh: “Anh đã có kế hoạch đi du lịch ở đâu chưa?”

“Ừ, có kế hoạch rồi, đi Vân Nam.”

La Phi cả kinh, buông việc trong tay xuống: “Không phải anh đã đồng ý để em về quê một mình sao, anh không bàn bạc với em gì cả liền đi theo vậy là có ý gì?”

Trịnh Thiên Dã khẽ nghiêng mắt liếc cô một cái: “Em về nhà của em, anh đi Vân Nam của anh, anh cũng đâu nói muốn về nhà em chứ. Tuy rằng anh rất muốn về cùng em, nhưng nếu em không muốn, với tư cách là một người bạn trai biết quan tâm, anh chắc chắn sẽ tôn trọng ý muốn của em.”

La Phi chán nản ngồi xuống giường: “Thiên Dã, em xin anh đừng quậy nữa được không? Anh đột nhiên xuất hiện như vậy, không để ba mẹ em có thời gian chuẩn bị tâm lý, họ sẽ rất giận.”

Trịnh Thiên Dã liếc cô: “Anh thật sự chỉ muốn đi Vân Nam du lịch thôi, em không đồng ý thì tuyệt đối anh sẽ không chạy đến nhà em. Hơn nữa, em về quê tận 7 ngày, cũng không phải suốt ngày cứ ở nhà với ba mẹ, đến lúc đó em ra ngoài đi chơi với anh là được mà.”

La Phi nghi ngờ nhìn anh: “Thật hả?”

“Anh là người nói chuyện không giữ lời vậy sao?”

La Phi nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy nếu em không muốn anh đi thì sao?”

Trịnh Thiên Dã nhìn cô: “Thì anh sẽ trực tiếp theo em về nhà.”

Uy hiếp trắng trợn, La Phi tức giận đến nổi nghiêng rằng, nhỏ giọng oán trách: “Còn nói là muốn làm một người bạn trai dịu dàng biết quan tâm nữa chứ!”

Quê hương Vân Nam của La Phi cách Giang Thành không xa, ngồi tàu chỉ mất ba tiếng đồng hồ. Thời còn đi học, một học kỳ cô về nhà mấy lần. Sau này khi đi làm, bởi vì trước kia gặp phải một đại boss Trịnh Thiên Dã cực kỳ tàn nhẫn, cuối tuần hay ngày nghỉ thường phải tăng ca, số lần cô về nhà trong hai năm này rõ ràng ít đi rất nhiều. Một năm về được ba lần xem như là may mắn rồi, mà mỗi lần về là về cùng Ngô Thần, lần này lại biến thành đi cùng với Trịnh Thiên Dã.

Khi cô lên tàu, nhớ lại tình hình lần trước cũng ngồi tàu như vậy, lúc đó có lẽ có đánh chết cô cũng không ngờ rằng, có một ngày bản thân cô sẽ sống vai ngồi trên một chuyến tàu với Trịnh Thiên Dã.

Xưa nay, số lần Trịnh Thiên Dã ngồi tàu có thể đếm trên đầu ngón tay, mấy loại tàu cao to như tàu cao tốc đều bị anh ghét hết. Vừa ngồi vào chỗ, đầu tiên là có cảm giác chỗ ngồi khá hẹp, sau đó lại ghét hành khách ở phía trước, cả người bốc mùi. Tóm lại, làm cho La Phi thấy rất phiền.

Xuống tàu, sự soi mói của anh lại nâng cao thêm một bậc, nói Vân Nam tuy là thành phố loại ba, nhưng dù sao cũng là thành phố, sao lại bẩn và quê mùa thế này.

La Phi lờ mờ cảm giác được sự bức dọc chẳng hề vui vẻ gì của anh, sắc mặt cũng khác lạ, nhưng đã về đến nhà rồi, cô một lòng một dạ nhủ thầm phải tống khứ anh đi, bản thân về nhà gặp ba mẹ.

Bởi rằng biết anh nhiều chuyện, La Phi đành phải dẫn anh đến khách sạn bốn sao duy nhất ở đây.

Cảm tạ trời đất, quê hương của cô không phải là nơi nhiều cảnh đẹp để du lịch gì cả, phòng VIP của khách sạn vẫn chưa có người đặt, cuối cùng cũng thuận lợi đặt một căn phòng sang trọng.

Trịnh Thiên Dã cầm thẻ vào phòng, sắc mặt càng thêm không thoải mái, La Phi nghĩ dù sao anh cũng bất thường, trước khi cô đi cũng có hơi lo lắng, đứng ở cửa nhìn không được dặn dò anh: “Nếu anh có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại cho em.”

Trịnh Thiên Dã ngồi trên giường ở trong phòng, quan sát xung quanh, biểu cảm lờ mờ có chút sợ sệt, như là không nghe lọt tai lời cô nói.

La Phi nhìn anh, nghĩ thầm, một người đàn ông 30 tuổi đầu thì còn có vấn đề gì khiến cô phải lo lắng chứ, cô liền đóng cửa rời khỏi đó.

Có lẽ trời sinh phụ nữ có tính nhạy cảm, khi đi ngang qua lễ tân dưới lầu, La Phi cảm thấy không mấy yên tâm, liền đi tới quầy lễ tân, nói với cô gái trực ở đó: “Vị khách vừa mới nhận phòng là bạn của tôi, gần đây tâm trạng của anh ấy không được tốt, phiền mọi người quan tâm đến anh ấy nhiều một chút, nếu anh ấy có chuyện gì thì có thể gọi điện trực tiếp cho tôi.”

Cung cách phục vụ của khách sạn cao cấp đúng là không tệ, cô gái lễ tân nghiêm túc gật đầu, còn ghi nhớ lại số điện thoại của cô.

La Phi đương nhiên không nghĩ sẽ thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ là muốn làm cho chính mình an tâm thôi. Nhìn thấy cô gái lưu lại số điện thoại của mình vào trong máy tính, cô liền yên tâm rời khỏi khách sạn.

Về đến nhà là sắp 10 giờ.

Bởi vì về trễ hơn bình thường mấy tiếng, La Phi nói với ba mẹ là lâu rồi mình không về cho nên đi dạo một lát, ba mẹ cô cũng không nghi ngờ gì, chỉ vui vẻ ôm lấy con gái đã lâu không gặp, ngồi xuống sofa trò chuyện.

Chuyện chia tay với Ngô Thần, ba mẹ cô đã biết từ lâu, nhưng vì sợ chọc vào chỗ đau của con gái nên không hỏi han gì đến chuyện tình cảm của cô. Lần này thấy La Phi về nhà, sắc mặt không có vẻ buồn bã vì thất tình, thái độ của ba mẹ cô liền dần dần cởi mở hơn.

Sau khi hỏi thăm mấy câu, mẹ cô liền hỏi thẳng: “Phi Phi, chuyện của Ngô Thần cũng qua một thời gian rồi, bây giờ con thế nào? Có gặp được ai thích hợp hay vừa ý chưa?”

Thời đại tân tiến rồi, phụ nữ 30 tuổi kết hôn cũng không phải là muộn, 20 tuổi sinh con cũng không quá sớm. Năm nay La Phi 25 tuổi, nói lớn không lớn, nhỏ cũng không phải là nhỏ. Ba mẹ có chút truyền thống, đương nhiên sẽ quan tâm đến chuyện này, khi cô trở về đã nghĩ trước, nhất định ba mẹ sẽ hỏi chuyện này. Quả nhiên vừa mới vào cửa đã bắt đầu rồi.

La Phi cười cười lắc đầu: “Hiện giờ công việc của con có hơi bận, thật sự không còn hơi sức đâu mà lo lắng chuyện này, đợi qua đợt này rồi nói sau.” Cô dừng một lát lại nói, “Yên tâm đi ba mẹ, con gái của ba mẹ diện mạo không tệ, tuổi cũng không lớn, sẽ không có chuyện ế chồng đâu.”

Mẹ cô gật đầu: “Đương nhiên mẹ biết con gái mẹ xinh đẹp, nhưng tuổi xuân của con gái được mấy năm chứ, không cẩn thận thì qua đi mất. Con thấy con gái của bác Trương không, đẹp thì đẹp đó, nhưng trước kia kén cá chọn canh, cứ trì hoãn kéo dài hoài giờ quá 30 tuổi rồi, bây giờ biến thành bị người ta kén chọn lại, cuối cùng phải gả cho người đàn ông tái hôn. Cho nên mẹ muốn nhân lúc còn trẻ, mau chóng quyết định.”

“Mẹ... ..” La Phi bắt đầu, “Mẹ đừng lo lắng nhiều quá, con cam đoan nội trong 3 năm sẽ gả mình ra ngoài, được chưa nào?”

Mẹ cô nghĩ nghĩ, có hơi chần chừ: “Là như vậy, Phi Phi, mẹ có người bạn đồng nghiệp cũ, con của anh ấy cũng xấp xỉ tuổi con, cũng làm ở ngân hàng, tính tình mặt mũi cũng không tệ, mẹ gặp qua rồi, cũng độc thân, mấy ngày này dù sao con cũng rảnh, chi bằng đi gặp thử xem sao?”

“Mẹ bảo con đi xem mắt á?” La Phi khó tin, đề cao giọng nói.

“Xem mắt thì sao? Hiện giờ thịnh hành xem mắt mà? Con xem trong tivi đi, mấy chương trình xem mắt rất HOT nhé.”

“Được rồi, con biết xem mắt không thành vấn đề, nhưng cho dù tui con xem mắt thấy ưng ý, với người đang đi làm ở Giang Thành như con, sao mà phát triển với người ta được?”

“Có vấn đề gì đâu, công việc của con dù làm cũng là đi làm công cho người ta, làm ở đâu mà chả được, nếu thật sự có thể thành, nhà họ sẽ phụ trách tìm việc làm tốt cho con ở đây, đúng lúc con có thể dọn về nhà, ở cạnh ba mẹ.”

Dù sao cũng là con một, La Phi biết ba mẹ cô vẫn luôn mong muốn cô có thể làm việc ở gần nhà, nhưng dù sao Vân Nam cũng chỉ là thành phố loại ba, cô có thể vào một công ty, làm một số việc vặt cho qua ngày. Cho nên, cô vẫn không định về quê, cho đến khi xảy ra chuyện của Trịnh Thiên Dã, cô mới định chạy khỏi Giang Thành, mới nảy ra suy nghĩ này trong đầu.

Nếu không có Trịnh Thiên Dã xen ngang vào cuộc sống của cô, thì đề nghị của mẹ quả thật nghe qua cũng không tồi. Tìm một người đàn ông cùng quê, công việc ổn định, gia cảnh tốt, kết hôn sinh con sống cả đời, hẳn là một lựa chọn rất không tồi.

Đáng tiếc, bây giờ còn chưa được, nhưng không thể thẳng thừng từ chối ba mẹ, cô liền nói quanh co: “Mẹ, con vừa về nhà, ngồi tàu mấy giờ liền, có hơi mệt, mẹ để con tự suy nghĩ cân nhắc nha.”

“Ừm, thì con suy nghĩ đi. Ba mẹ cũng không vội.” Mẹ cô nói.

Nhưng đi qua đi lại cả buổi tối, La Phi cũng có hơi mệt, nói chuyện mấy câu với ba mẹ xong, liền tắm rửa đi ngủ.

La Phi bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Đã hai giờ khuya, cô ngủ rất sâu, mơ mơ màng màng lấy điện thoại đổ chuông đã lâu ra nhìn, thấy số lạ, theo bản năng liền cúp máy. Nhưng vừa mới cúp máy, số điện thoại lạ kia lại gọi vào, có vẻ như bấm riết không tha, khiến cơn buồn ngủ của cô tan đi mấy phần, liền khó chịu nhăn nhó nghe máy.

Bên kia lập tức truyền đến giọng nữ gấp gáp: “Cho hỏi phải cô La không? Tôi ở khách sạn Lệ Cảnh.”

Những lời này vừa nói xong, La Phi liền giật mình bừng tỉnh, căng thẳng hỏi: “Có phải anh Trịnh đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Giọng bên kia vội luống cuống không biết thế nào: “Một tiếng đồng hồ trước, anh Trịnh gọi điện thoại xuống lễ tân nói có người đột nhập vào phòng anh ấy, chúng tôi lập tức đi xem xét, nhưng hoàn toàn không phát hiện có bất cứ người nào từng vào phòng. Nhưng anh Trịnh cứ khẳng định là có, nên chúng tôi lại đến kiểm tra lần nữa, cũng không thấy có gì khác thường. Bây giờ anh Trịnh còn gọi cả cảnh sát đến, bảo chúng tôi tiếp tục kiểm tra, nhưng chúng tôi quả thật không tra ra được gì, quả thật đã rất cố gắng rồi, cô có thể đến đây một chút không?”

46. Chương 46: Dẫn Anh Về Nhà

Dịch: Mon

Vì là thành phố nhỏ nên ban đêm ngoài đường xe cộ thưa thớt, La Phi đi mất khoảng chừng hai mươi phút là đến nơi. Đêm khuya vắng lặng, bóng đêm che phủ khắp nơi, La Phi đi vào sảnh khách sạn.

La Phi đi vào đến đại sảnh của khách sạn thì nhìn thấy có nhiều người, trong đó còn có mấy người mặc đồng phục cảnh sát, hình như đang tranh luận xôn xao.

La Phi cảm thấy sốt ruột, chen qua đám người liền nhìn thấy Trịnh Thiên Dã đang rất phần nộ đứng lẫn trong đám đông. Nhân viên khách sạn thấy La Phi liền như thấy cứu tinh đến, kéo lấy người có vẻ là quản lý ở bên cạnh, nói: “Bạn của anh Trịnh đến rồi.”

La Phi nhìn bọn họ rồi gật đầu, đi đến bên cạnh Trịnh Thiên Dã, lo lắng hỏi anh: “Đã có chuyện gì xảy ra thế anh?”

“Khuya lắm rồi, sao em lại tới đây?” Trịnh Thiên Dã hơi bất ngờ vì sự có mặt của cô. Anh ngừng một chút rồi hùng hổ nói. “Cái khách sạn này thật là tệ, anh đang mơ màng ngủ thì có người lên vào phòng của anh. Bảo bọn họ điều tra thì đến giờ vẫn không tra ra được gì. Mấy tay cảnh sát này, không tra được gì thì thôi, còn bắt anh đến cục cảnh sát để cho lời khai.”

Người quản lý khách sạn thận trọng nhìn hai người bọn họ rồi nói: “Cô La, chỗ cần tra chúng tôi đã tra hết rồi, thật sự không phát hiện được vấn đề gì. Cô có thể khuyên anh Trịnh được không? Bây giờ đã khuya rồi, bảo anh ấy về phòng nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta thương lượng lại.”

“Vâng, quản lý nói rất đúng, nếu anh Trịnh không muốn theo chúng tôi về cục cảnh sát thì trước tiên hãy nghỉ ngơi đi, sáng mai có vấn đề gì thì chúng tôi sẽ tới giải quyết.” Ông chú cảnh sát đứng ở bên cạnh lên tiếng.

Ai ngờ những lời có ý tốt này lại làm cho Trịnh Thiên Dã vô cùng bất mãn. “Cái gì? Các anh còn muốn tôi trở về căn phòng bị người ta đột nhập ấy sao? Điều đó là không thể nào!”

Người quản lý nhanh trí nói: “Nếu anh Trịnh không muốn quay về phòng đó thì chúng tôi còn một phòng hạng thường, xin anh suy xét đến việc dọn qua phòng đó.”

“Phòng thường mà ở được sao chứ?” Trịnh Thiên Dã càng thêm bất mãn.

Người quản lý chỉ còn biết nhìn La Phi cầu cứu. La Phi suy nghĩ một lúc rồi vỗ vỗ cánh tay Trịnh Thiên Dã. “Anh ở chỗ này bình tĩnh lại, em đi thương lượng với quản lý chuyện căn phòng.”

Nói xong, cô đưa mắt ra hiệu với quản lý, hai người cùng đi đến trước quầy tiếp tân.

Tuy không biết Trịnh Thiên Dã là ai nhưng anh ta làm việc trong khách sạn, từng thấy qua đủ loại người, có thể coi là có mắt nhìn người. Chưa kể tới việc Trịnh Thiên Dã đặt phòng VIP, chỉ nhìn quần áo trên người anh, đồng hồ trên cổ tay anh, dù không biết là hiệu gì nhưng cũng có thể nhận ra giá trị của nó rất xa xỉ. Mở cửa ra làm ăn, điều kiêng kỵ nhất là đắc tội với khách hàng, nhất là loại khách quý này.

La Phi nhìn Trịnh Thiên Dã vẫn còn phần nộ trách cứ khách sạn và cảnh sát, nhỏ giọng hỏi người quản lý đang có vẻ mặt lúng túng kia. “Làm phiền anh kể thật chi tiết cho tôi nghe xem chuyện là thế nào?”

Người quản lý nhân mặt nói. “Đại khái là khoảng 1 giờ sáng, quầy tiếp tân của chúng tôi nhận được điện thoại từ phòng anh Trịnh, nói là phòng anh ấy có người đột nhập vào. Tiếp tân thông báo cho nhân viên phục vụ và bảo vệ đi xem tình hình, nhưng bảo vệ đã kiểm tra khắp phòng của anh Trịnh mà vẫn không tìm thấy vết tích bị người đột nhập, đi tra camera giám sát thì vẫn không thấy gì khác thường. Anh Trịnh không chấp nhận kết quả này liền báo cảnh sát. Cảnh sát tới kiểm tra xong cũng không phát hiện điều gì lạ nhưng anh Trịnh cứ một mực khẳng định rằng chính mắt nhìn thấy có người lẻn vào phòng mình, nói là người đó mang mặt nạ hát tuồng, anh ấy không nhìn rõ được thì đã bỏ chạy.”

La Phi nhíu mày nghĩ ngợi một lát. “Tôi nghĩ là có hiểu lầm gì ở đây, anh đừng lo, tôi đi gọi điện thoại cái đã, anh giải thích với anh ấy lần nữa.”

Quản lý gật đầu bất đắc dĩ, đi về phía Trịnh Thiên Dã. La Phi lấy di động ra gọi cho Trịnh Trách Thi. Lúc này đã là ba giờ sáng, cũng may trước giờ Trịnh Trách Thi là một con cú ngủ ngày thức đêm nên điện thoại vang vài hồi chuông là có người nghe máy.

La Phi liếc nhìn đám người đang giằng co với nhau, xác định Trịnh Thiên Dã không chú ý về phía mình nên nhỏ giọng kể lại chuyện đêm nay Trịnh Thiên Dã gặp phải với Trịnh Trách Thi.

Dường như Trịnh Trách Thi không hề ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Nó nói người đột nhập vào phòng nói mang mặt nạ hát tuồng à?”

“Phải.” La Phi trả lời.

Trịnh Trách Thi thở dài một hơi. “Vây tám chín phần là do nó tự tưởng tượng ra thôi. Người năm đó bắt cóc nó và mẹ có mang loại mặt nạ này.”

La Phi cả kinh. “Không phải chứ? Trước đây anh ấy không hề có tình trạng này kia mà? Vậy bây giờ tôi phải làm sao?”

“Cô nghe nhé, La Phi. Tình trạng bây giờ của nó rất có thể là do ở một mình trong một môi trường xa lạ. Ban ngày có thể không sao, nhưng ban đêm lại có ảnh hưởng rất lớn đến bệnh tình của nó. Tóm lại đêm nay cô không thể để nó ở một mình tại một nơi xa lạ.”

La Phi ngắt điện thoại, bực mình rửa mặt rồi quay đầu sang nhìn về phía bên kia. Trịnh Thiên Dã đã bắt đầu có xung đột với cảnh sát. Cô giật cả mình, vội vàng chạy qua đó, kéo anh lại, rồi lại nói xin lỗi với chú cảnh sát đang định móc còng tay ra kia. “Thật xin lỗi, có thể vì chuyện xảy ra lúc này mà cảm xúc của bạn tôi bị ảnh hưởng, hơi kích động một chút.”

Một anh cảnh sát trong đó bất mãn nói. “Nửa đêm nửa hôm, nếu người đã an toàn và tài sản không bị mất gì thì để ngày mai giải quyết không được sao? Sao cứ nhất định phải bắt chúng tôi cho anh một câu trả lời hợp lý, chúng tôi làm gì có bản lĩnh đó! Còn gây chuyện nữa là theo chúng tôi về sở cảnh sát, không muốn cũng phải đi.”

Thấy Trịnh Thiên Dã đã sắp phát hỏa vì câu nói này, La Phi dùng hết sức bình sinh để kéo lại. “Thật ngại quá, khuya thế này mà còn làm phiền hai anh, chắc là có hiểu lầm thôi. Các anh về nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ thương lượng với bạn của mình, nếu cần cảnh sát giúp đỡ thì ngày mai chúng tôi sẽ đến sở cảnh sát báo án.”

Cảnh sát nghe cô nói thế thì đương nhiên là thở phào nhẹ nhõm, anh ta nhìn Trịnh Thiên Dã còn đang bất mãn, hừ một cái rồi quay người đi mất.

Thấy cảnh sát đi, La Phi cũng thở phào một hơi, vội vàng quay sang nói với Trịnh Thiên Dã. “Nếu anh không muốn ở đây thì về nhà em trước đi.” Nghe được những lời của Trịnh Trách Thi, cô nào dám để anh ở đây một mình. Cô lại nói với người quản lý đang âu sầu rồi rầu kia. “Hôm nay giải quyết tới đây thôi, làm phiền các anh rồi. Tôi dẫn bạn tôi về nhà nghỉ ngơi trước, có gì thì để mai nói.”

Quản lý vội vàng nói cảm ơn. “vậy cảm ơn cô La, chúng tôi sẽ tiếp tục tra xét rõ ràng, tra được vấn đề gì thì sẽ lập tức báo với hai vị ngay.”

Trịnh Thiên Dã im lặng từ nãy giờ, bỗng nhiên hỏi. “Em cho anh đến nhà em thật sao?”

La Phi bực bội lườm anh một cái. “Lẽ nào để anh ở đây quây tiếp, khiến cho ai nấy cũng không được nghỉ ngơi?”

“Vốn là do công tác bảo an của bọn họ có vấn đề.”

La Phi lườm tranh cãi với anh, gật đầu tỏ vẻ xin lỗi những người kia rồi kéo anh ra ngoài.

La Phi đi đến chỗ mình đậu xe ở bên ngoài, mở khóa ra, giao xe cho Trịnh Thiên Dã. “Lúc này không bắt được taxi đâu, chỉ có thể cưỡi xe đạp về, anh chở em.”

Trịnh Thiên Dã đứng nguyên tại chỗ, như là suy nghĩ một lát rồi đón lấy cái xe, ngồi lên yên, nói: “Tuy anh chưa từng cưỡi xe đạp nhưng nhìn có vẻ rất đơn giản, em lên đi.”

La Phi ngỡ rằng mình đã nghe lầm, một lúc sau mới phản ứng lại, hỏi với giọng không dám tin. “Anh không biết đi xe đạp.”

“Mười tuổi anh biết chạy xe máy, mười lăm tuổi biết lái xe hơi, chỉ chưa từng thử qua cái thứ thô sơ này thôi.”

La Phi sắp bị anh làm cho nhảy dựng lên. “Xuống xuống xuống... anh xuống cho em.”

Trịnh Thiên Dã bắt mãi giao xe cho cô. “Nhìn cũng đơn giản thôi mà.”

“Em không muốn gãy tay gãy chân.” La Phi dữ dằn nói, sau đó tự mình leo lên xe, tức tối nói. “Thôi đi, em chở anh.”

Nói xong, không nhịn được thâm oán trong lòng. Cô đúng là xúi quẩy đến tám đời, nửa đêm bị người ta lôi ra khỏi chăn không nói, còn phải chở một người đàn ông về nhà vào lúc ba giờ sáng. May mà lúc này đêm hôm không có người, nếu không lỡ đâu gặp phải người quen thì cô không biết phải để mặt vào đâu nữa.

Tuy La Phi nhìn có vẻ nhu nhược nhưng sức vẫn rất mạnh, gắng sức thì cũng có thể chở được một người đàn ông bảy tám chục ký, chẳng qua là phải cố hết sức mà thôi.

Lúc này trên con đường nhỏ không một bóng người, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy ngang qua để lại ánh đèn sau. Trên bầu trời trắng sáng sao thưa, khiến cho cả thành phố trông có vẻ hết sức tĩnh mịch, dường như chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của La Phi và Trịnh Thiên Dã.

Được con gái chở đi, Trịnh Thiên Dã thấy hơi xấu hổ. Có điều anh cảm thấy chuyện này cũng chỉ có thể trách La Phi không tin tưởng mình. Chuyện đơn giản như cưỡi xe đạp mà còn cần phải học sao? Anh ôm ý định ngày mai phải cho cô thấy bản lĩnh chạy xe đạp của anh mới được.

Mà lúc này trong đầu La Phi vẫn luôn nghĩ đến việc phải ăn nói với ba mẹ mình thế nào. Khổ sở suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng nghĩ ra được một lý do, liền lên tiếng nói với người ngồi sau. “Em dẫn anh về nhà thế này thì đường đột quá, đến khi đó cứ nói anh là đồng nghiệp trong công ty đến đây du lịch, bị người ta trộm mất hành lý, tiền mặt và thẻ đều bị mất, tạm thời chỉ có thể ở nhờ nhà em mấy ngày.”

Lần này Trịnh Thiên Dã đồng ý một cách nhanh chóng, rồi lại đưa tay ôm lấy eo cô. “Yên tâm đi, lần này về nhà em anh sẽ cố gắng thể hiện thật tốt để ba mẹ em thích anh, sau đó sẽ công bố quan hệ của chúng ta.”

La Phi thâm cười xùy một tiếng, với tính cách khó ưa của anh, cô chỉ mong anh đừng khiến nhà cô gà bay chó sủa là tốt lắm rồi.

Bởi vì chở theo ‘vật nặng’ nên thời gian vốn phải chạy hai mươi phút nay tăng lên gấp đôi. Đi đến giữa chừng, La Phi đã đuối sức, cô dừng xe lại, ngồi xuống băng ghế dài bên đường để nghỉ ngơi.

Lúc này đang là mùa thu, ban đêm hơi lạnh nhưng cô lại toát mồ hôi cả người, áo thun rộng rãi dán sát vào cơ thể tạo cảm giác không thoải mái. Cô vừa kéo kéo áo ra vừa lau mồ hôi, thở hổn hển. Nhớ tới kẻ đã hại mình trở nên chật vật thảm hại thế này, cô bất mãn quay đầu lại trừng mắt nhìn Trịnh Thiên Dã bên cạnh.

Vừa trừng mắt, nhờ ánh đèn đường lơ mờ, cô nhìn thấy mặt anh đang nở một nụ đầy ẩn ý, kỳ quái giống hệt thường ngày. La Phi run lên một chút. “Anh cười gì vậy?”

Trịnh Thiên Dã vén những sợi tóc dán trên mặt cô ra sau tai, rồi lau khô mồ hôi cho cô, mắt nhìn cô chăm chăm tha thiết. “Em tốt với anh quá.”

La Phi hơi chột dạ, lại nghe anh nói tiếp. “Anh muốn hôn em.”

Không đợi La Phi phản ứng, cả người anh đã ập tới.

Trước nay nụ hôn của anh luôn khiến La Phi không kịp đề phòng, vừa ngang tàng vừa nồng nàn. Anh giữ đầu cô lại, không cho cô nhúc nhích, hé môi mút mạnh vào môi cô, không cho cô chuẩn bị liền đưa lưỡi vào, tìm kiếm chiếc lưỡi của cô rồi quấn lấy.

La Phi vốn đang mệt mỏi, cả người lại toàn mồ hôi nên hơi bài xích với sự thân mật bất ngờ này. Nhưng so với mùi mồ hôi trên người cô, hương thơm trên người anh mát mẻ dễ chịu, cô bất giác cảm thấy cảm giác này có vẻ rất tốt đẹp.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tim mình đập nhanh vì nụ hôn của anh, không còn cái cảm giác ghét bỏ và nhục nhả như trước nữa.

Loại cảm giác này khiến cho cô bất ngờ không kịp phòng bị, khiến cô có chút hoang mang.

La Phi vốn đã rất mệt, lại thêm nụ hôn dài và sâu này nữa nên bây giờ cả người không có sức để nhúc nhích một ngón tay chứ nói chi làm chuyện khác. Cô bị Trịnh Thiên Dã ôm vào lòng, đầu cứ ong ong cả lên.

Anh Trịnh nhà mình thì ngược lại, cứ như là được nạp thêm năng lượng, mắt cũng sáng hơn nhiều. Anh vuốt ve gương mặt của La Phi. “Nghỉ ngơi xong rồi chứ? Chúng ta đi tiếp thôi.”

Đi cái đầu anh! Đầu óc cô rối bời, cơ thể thì mềm nhũn, nay bị anh nhắc nhở thì bỗng sinh ra một cảm giác phần uất. Cô tức tối nói: “Em bị anh làm cho không còn chút sức nào, không chờ nổi anh nữa!”

Trịnh Thiên Dã véo má cô, nhìn hai gò má ửng hồng và dáng vẻ không chút sức lực của cô thì cười ha hả. “Đúng là vô dụng. Thôi được rồi, không còn xa nữa chứ? Em không cho anh cưỡi xe thì anh công em về, được không?”

La Phi ngẩn ra, nhưng rồi nghĩ lại, hôm nay thê thảm như vậy đều là nhờ anh ban cho. Vì thế cô tức tối nảy sinh một ý nghĩ trừng phạt anh. “Đi bộ thì khoảng nửa tiếng nữa, dù sao em cũng không đi nổi, anh muốn công thì công tới nhà luôn đi.”

Trịnh Thiên Dã cười xùy như là chuyện nhỏ. “Em cũng không nhìn xem anh là ai, trên giường mỗi tư thế đều có thể làm được nửa tiếng đồng hồ, đừng nói là công em đi nửa tiếng, dù chạy nửa tiếng cũng không vấn đề gì.”

“Anh im miệng!”

47. Chương 47: Diễn Xuất Cao Siêu

Chuyển ngữ: nhoclubu ***

Sau khi hai người khóa xe đạp ở ven đường, Trịnh Thiên Dã hơi ngồi xổm người xuống ý bảo La Phi leo lên.

Trong lòng La Phi thật sự cảm thấy hơi kỳ cục, tốt xấu gì cô cũng là một phụ nữ trưởng thành hai mươi mấy tuổi, khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần, được người khác công ít nhiều gì cũng có chút xấu hổ. Nhưng nghĩ lúc này là nửa đêm, một bóng người cũng không có, cô liền mang theo tâm lý “làm cho bõ ghét” leo lên lưng Trịnh Thiên Dã.

Tâm lý Trịnh Thiên Dã không được bình thường, nhưng cơ thể anh cường tráng là sự thật, La Phi leo lên ôm lấy cổ anh, anh liền đứng thẳng người, nâng tay ôm đùi cô, xóc lên trên, đắc ý nói: “Nhẹ thật!”

“Đi mau đi! Trời sắp sáng rồi kìa!” La Phi bực bội vỗ anh.

“Tuân lệnh.” Anh hăng hái dạt dào đi về nhà.

La Phi dở khóc dở cười, vốn cô định làm cho anh mệt một chút, phát tiết phần uất của chính mình, không ngờ Trịnh Thiên Dã đi lại nhẹ nhàng như vậy, không có chút gắng sức nào. Tâm tư trả thù nho nhỏ kia của

La Phi liền như bắn phải đạn tịt, thở dài một tiếng, rất nhanh không còn thấy bóng dáng, chỉ chừa lại một chút tức giận không cam lòng.

Tâm trạng Trịnh Thiên Dã dường như rất tốt, thường xuyên nghiêng đầu nói chuyện với La Phi, thấy đáng vẻ cô mệt mỏi, liền tự điều chỉnh lại tiếng nói của mình.

Nếu là bình thường, có lẽ La Phi sẽ kích động muốn tát chết anh cho rồi.

Nhưng đêm nay, từ sau chiếc hôn đó, cảm xúc của cô liền trở nên có chút khó hiểu. Có chút bức bối âm ỷ, nhưng không phải đối với con người này, mà là đối với sự hỗn loạn và lơ mơ trong lòng.

Trời đêm thổi vài cơn gió, mồ hôi trên người cô sớm khô đi, chỉ còn lại nơi hai người dán chặt nhau, hơi nóng hòa lẫn thành một khối, như có một loại mờ ám dây dưa không rõ.

Cô nương theo ánh đèn yếu ớt ở ven đường, nhìn anh từ phía sau. Anh là một người đàn ông với đường nét điển trai rõ ràng, cho dù bỏ qua gia thế của anh, đứng giữa một đám đông cũng vẫn nổi bật.

Kỳ thực Trịnh Trạch Thi nói đúng, Trịnh Thiên Dã đối xử với cô không xấu mà. Ngoại trừ việc không tự biết rằng anh đang ép buộc cô, mấy tháng nay, anh đối xử với cô có thể nói là rất tốt. Tuy rằng tính tình anh thỉnh thoảng cũng nóng nảy, cũng uy hiếp đe dọa cô, nhưng phần lớn chỉ là phô trương thanh thế vậy thôi, ngay cả ngôn từ nặng nề quá mức anh cũng chưa từng nói, chứ đừng nói tới chuyện sử dụng bạo lực với cô. Có nhiều lúc, chính tâm lý sợ hãi của cô với anh mà gây nên chuyện.

Cô bỗng nhiên nghĩ, nếu ngày trước anh không phải đại boss ngang tàng bá đạo, cô cũng không có bạn trai, khi đó cô có khả năng thăm men anh không? Rồi nếu như thân kinh của anh bình thường, không làm ra cái chuyện khiến cô muốn giết anh, hiện giờ có phải cô đã yêu anh rồi hay không?

Nhưng làm sao mà có nếu như được? Tình yêu anh dành cho cô từ đầu chí cuối chỉ là suy nghĩ chủ quan của riêng anh. Lúc anh bình phục, cũng là ngày suy nghĩ chủ quan này chấm dứt. Cô không thể liệu mình rơi vào vũng lầy tình cảm này với anh được.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên La Phi cảm thấy có chút khổ sở.

Một lát sau, hai tay cô thoáng ôm anh thật chặt, ghé vào lỗ tai anh khẽ gọi: “Trịnh Thiên Dã...”

“Là Thiên Dã.”

Ồ!

“Thiên Dã, anh nói xem nếu như có một ngày chúng ta chia tay, anh có thể quên cái cảm giác từng thích em như hiện tại không?”

“Sao thể được?” Trịnh Thiên Dã bất mãn trách móc, “Sao chúng ta có thể chia tay được?”

“Em nói là nếu mà.”

Trịnh Thiên Dã cắt ngang lời cô: “Không có nếu. Đầu năm sau chúng ta sẽ kết hôn, em sẽ mặc chiếc áo cưới đẹp nhất trên thế giới, trở thành cô dâu đẹp nhất trên đời, đứng bên cạnh chú rể đẹp trai nhất là anh đây, để người khác lễ mất chơi. Sau đó thì... chúng ta sinh hai đứa con, một trai một gái.”

Nhìn thấy anh đắm chìm vào thế giới ảo tưởng, La Phi vội xen miệng vào: “Xem như em chưa nói gì cả. Đúng rồi, hôm nay anh uống vitamin em mua cho anh chưa?”

“Uống rồi! Ngày nào anh cũng uống, em xem bây giờ có phải anh rất khỏe hay không?”

Cơ thể thì khỏe, nhưng đầu óc lại tệ hơn.

La Phi khổ sở, lặng lẽ thở dài, nghĩ Trịnh Trạch Thi chắc không phải bác sĩ rơm chứ? Sao lâu như vậy mà không có hiệu quả chút nào, ngược lại bệnh trạng càng lúc càng rõ?

Bởi vì nhà của La Phi nằm ở lầu bốn, đến dưới lầu, cô yêu cầu được xuống, để tự mình đi lên. Tuy rằng Trịnh Thiên Dã tuyên bố bản thân không mệt, nhưng mồ hôi trên trán anh không đánh lừa được ai.

La Phi kéo anh rón rén vào cửa, sau khi bật đèn ở phòng khách, cô thì thầm: “Anh nhẹ thôi, đừng đánh thức ba mẹ em, em đi trải giường ở phòng khách cho anh.”

Bởi vì vô cùng buồn ngủ, động tác của cô cực nhanh, lấy ra chăn ra giữ hai ba cái liền trải xong giường rồi ra cửa gọi Trịnh Thiên Dã.

Ngay giây phút cô bước ra khỏi cửa phòng kia, mẹ cô bị tiếng động nọ đánh thức cũng từ phòng ngủ chính đi tới, hai người dường như cùng lúc đến ngay cửa.

Sau đó mẹ cô liền thấy Trịnh Thiên Dã trên sofa, sau giây phút hết hồn, bà bỗng nhiên trợn hai mắt gọi to: “Ông ơi, có trộm!”

Do Trịnh Thiên Dã đưa lưng về phía phòng ngủ chính, nghe thấy tiếng la mới quay đầu lại theo bản năng, nhìn thấy mẹ La Phi ngay cửa phòng, nhanh chóng phản ứng đứng bật dậy, lễ phép chào một tiếng: “Chào cô ạ!”

La Phi bị tiếng la của mẹ cô làm cho sợ tới mức sững sốt, nghe thấy tiếng của Trịnh Thiên Dã mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng đi lên giải thích trước: “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, anh ấy không phải là trộm đâu, anh ấy là đồng nghiệp của con, tên Trịnh Thiên Dã, hôm nay đến chỗ này du lịch, lúc tối vừa mới xuống tàu đã bị giật hành lý, tiền và giấy tờ mất hết, rơi vào đường cùng nên nửa đêm nửa hôm mới liên lạc với con. Con đưa thẳng anh ấy về nhà, vì thấy ba mẹ còn ngủ say, nên chưa kịp chào hỏi đã vào nhà.”

“Dạ.” Trịnh Thiên Dã lễ phép phụ họa theo, “May mà La Phi là người ở đây, nếu không mấy ngày nữa chắc cháu phải lưu lạc ở đầu đường xó chợ rồi.”

Mẹ cô bấy giờ mới nhìn rõ diện mạo của anh, thấy anh lịch sự lại cao to đẹp trai, nói năng lễ phép nho nhã liền có ấn tượng tốt. Ba La Phi khoác áo bước tới, đúng lúc nghe mấy lời này liền nói: “Ra ngoài du lịch mà bị như vậy đúng là gặp xui xẻo quá. Nhưng nếu đã là đồng nghiệp của Phi Phi, vậy trước tiên hãy ở lại nhà chúng tôi.”

“Đúng đúng đúng, đúng lúc mấy ngày này Phi Phi cũng rảnh rồi, có thể dẫn cháu ra ngoài dạo chơi.” Mẹ cô liền tục phụ họa theo.

Ba mẹ La Phi là dân thành phố nhỏ điển hình, có thể thỉnh thoảng cũng thừa cơ hội, nhưng bản tính nhiệt tình lương thiện, hiển nhiên có thể dễ dàng tiếp nhận Trịnh Thiên Dã. Thấy không còn chuyện gì nữa, liền bảo La Phi tiếp đãi Trịnh Thiên Dã, ba mẹ cô ngáp một cái tiếp tục đi ngủ.

La Phi thấy cửa phòng ngủ chính đóng lại, mới vẫy tay với Trịnh Thiên Dã: “Anh ngủ trước đi, mai em đến khách sạn lấy hành lý của anh về. Em cũng buồn ngủ lắm rồi.”

Trịnh Thiên Dã gật đầu, cười hì hì bước vào phòng ngủ dành cho khách, buông mình nằm xuống giường, lại nhìn về phía La Phi sắp ra khỏi cửa: “Anh muốn ngủ chung với em.”

La Phi tắt đèn, trừng mắt với anh trong bóng tối: “Nói bậy bạ gì vậy, ba mẹ em đang ở bên cạnh đó.”

“Lo gì chứ? Anh chỉ nói đại thôi mà.”

La Phi đi tới cửa, bỗng nhiên nhớ tới trận náo loạn ở khách sạn lúc nãy, nghĩ nghĩ rồi đi ngược tới bên giường: “Em ở sát bên, có chuyện gì nhớ gọi em. An ninh của nhà em rất tốt, chưa từng có trộm đột nhập hay gì cả, anh yên tâm ngủ đi.”

Sau đó cô không còn gì để nói thì lại nghe anh an ủi cô: “Có anh ở đây, cho dù trộm vào nhà em cũng đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

La Phi im lặng liếc anh: “Em đi ngủ đây.”

Một mối cả buổi tối, La Phi tùy tiện rửa mặt, trở về phòng ngã đầu xuống liền ngủ. Giấc ngủ này ngủ một mạch tới tận trưa. Vừa mở mắt, đầu óc thanh tỉnh đã nghĩ tới Trịnh Thiên Dã ở bên cạnh, cô lo lắng mình không có ở đó, không biết tên kia có làm ra chuyện gì dọa đến ba mẹ cô không.

La Phi lăn một cái đứng dậy, mặc áo khoác mở cửa phòng ra, mùi thức ăn nhất thời xộc vào mũi. Trong phòng ăn truyền đến tiếng cười của ba mẹ và Trịnh Thiên Dã vô cùng hài hòa.

La Phi giật mình, đi lướt qua phòng khách đến phòng ăn, nhìn thấy Trịnh Thiên Dã cùng mẹ cô mỗi người bưng một đĩa thức ăn sóng vai từ nhà bếp đi tới. Tâm trạng của mẹ cô thoát nhìn rất vui vẻ, nhìn thấy mặt mũi tèm nhem của con gái, bà cười hì hì nói: “Vốn muốn gọi con thức dậy sớm một chút, nhưng Tiểu

Trịnh nói vì chuyện của nó mà con phải chạy đi chạy lại suốt đêm nên phải ngủ bù, cho nên định nấu thức ăn xong mới gọi con dậy. Được rồi, bây giờ con thức rồi, cơm cũng chín, nhanh nhanh đi rửa mặt đi.”

La Phi liếc qua xem xét vẻ mặt thần nhiên của Trịnh Thiên Dã, trong đầu sinh ra rất nhiều nghi vấn, cô lúng túng đáp: “Dạ.”

Ngồi vào bàn ăn, cuối cùng La Phi cũng có cơ hội âm thầm quan sát Trịnh Thiên Dã, phát hiện toàn thân anh toát ra thứ khí chất lễ phép, khách sáo lại khiêm tốn mà trước giờ cô chưa từng thấy, hoàn toàn không giống với vẻ kiêu căng- ngang tàng- vô lễ- ấu trĩ thường ngày.

Cô không biết anh thức dậy lúc nào, đương nhiên cũng không biết anh cùng ba mẹ đã đợi cô bao lâu. Nhưng theo biểu hiện của ông bà La cho thấy hai người rất thích người đồng nghiệp gặp xui xẻo này của La Phi, nhất là bà La, như đang đón tiếp khách quý vậy. Bà gấp thức ăn cho Trịnh Thiên Dã, Trịnh Thiên Dã lịch thiệp liền lễ phép nói cảm ơn, cũng rất nể mặt nể mũi, cộng thêm lời khen ngợi tận đáy lòng của anh, một chút cũng nhìn không ra có vấn đề gì.

Giây phút bầu không khí chuyển động hài hòa, bà La đột nhiên hỏi La Phi: “Đúng rồi, nghe Tiểu Trịnh nói nó làm việc chung phòng với con, vậy bình thường hai đứa có tiếp xúc với nhau nhiều không?”

Mỗi một tế bào trong lòng La Phi đều đang gào thét, nhủ thầm tối nào cũng ở bên nhau, có thể gọi là không nhiều à? Nhưng ngoài mặt chỉ thần nhiên gật đầu: “Dạ, anh ấy là sếp con. Bình thường trên công việc thì cũng hay tiếp xúc.”

Hai mắt bà La sáng rỡ, khe nói: “Tiểu Trịnh trẻ như vậy mà đã làm sếp rồi, thật sự rất lợi hại, lợi hại nha!”

“Đâu có đâu có ạ!” Trịnh Thiên Dã cười nói, “Cháu đã 30 rồi, đâu còn trẻ nữa.”

La Phi tiếp tục oán thầm, không phải cách đây không lâu còn nghĩ bản thân chỉ mới 25 tuổi thôi sao? Sao hiện giờ lại thần nhiên nhận mình 30 tuổi thế?

Mẹ cô mỉm cười: “Đàn ông 30 đương nhiên còn trẻ rồi. Nhưng thấy Tiểu Trịnh đẹp trai lịch sự như vậy, sao vẫn còn độc thân?”

“Dạ do bình thường công việc bận rộn quá, không có cơ hội tiếp xúc với phái nữ ạ.” Giọng nói của anh hơi ngưng ngừng, đương nhiên có chút không giống với bình thường. Nói xong, không biết là vô tình hay cố ý mà liếc về phía La Phi ở đối diện, “Cũng may, cháu đã có ý trung nhân rồi ạ.”

Dóc tổ! La Phi ngẫm trừng mắt liếc anh, nhin không được ở dưới bàn đá anh một cái.

Mà hiện tại, cuối cùng cô cũng biết một tên thần kinh như anh sao lại trà trộn vào đám người bình thường nhiều năm như vậy mà không bị phát hiện. Hóa ra là người ta thì giả ngây giả dại, còn anh là kẻ điên lại giả bộ bình thường.

Giả bộ rất giống người bình thường!

Động tác của La Phi không ai phát giác ra, nhưng câu nói mập mờ trước đó của Trịnh Thiên Dã đã bị ông bà La chú ý. Hai ông bà nháy mắt ra hiệu với nhau, như trong lòng biết rõ, sau đó bà La cười ha ha nói sang chuyện khác: “Dù sao cháu cũng đã đến Vân Nam rồi, tiền bạc hành lý bị mất thì cùng lắm là trở về làm lại, mấy ngày này cô bảo Phi Phi nhà cô đưa cháu du ngoạn Vân Nam cho biết. Tuy rằng đây là thành phố nhỏ không lớn bằng Giang Thành, nhưng cũng có rất nhiều địa điểm đáng để ghé thăm. Phi Phi, mấy ngày này đúng lúc con không có việc gì đúng không? Coi như làm hướng dẫn viên du lịch cho Tiểu Trịnh đi.”

La Phi rất hiểu mẹ cô, đương nhiên biết mẹ cô đang có ý gì. Nhưng vậy cũng tốt, để Trịnh Thiên Dã cố ra vẻ nói hươu nói vượn như vậy, ngược lại chỉ khiến ba mẹ cô càng thêm nghi ngờ mà thôi.

Bởi vì đã có chỗ ở, ăn cơm xong, La Phi liền cùng Trịnh Thiên Dã đến khách sạn Lệ Cảnh trả phòng và lấy lại hành lý. Quản lý khách sạn liên tục xin lỗi, Trịnh Thiên Dã ra về không so đo, cuối cùng khiến đối phương thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có La Phi lặng lẽ bị ai dùm cho cái khách sạn gặp phải xúi quẩy này.

Mấy ngày tiếp theo, La Phi và Trịnh Thiên Dã ở bên nhau xem như vui vẻ. Nhất là lúc ở nhà, quan hệ giữa Trịnh Thiên Dã và ông bà La đột nhiên tiến triển vượt bậc, anh cùng đánh cờ với người mê cờ là ba cô, còn giúp mẹ cô nấu cơm, tóm lại anh vừa chịu khó vừa hiểu chuyện, không có buồn vui vô cớ. Mỗi lần La Phi nhìn thấy mẹ cô liếc Trịnh Thiên Dã một cái, lại lặng lẽ nhìn mình, ánh mắt kia rõ ràng đang nói, chàng rể tương lai của bà chính là anh!

La Phi nhứt đầu không thôi.

Cũng may một tuần quý báu trôi qua trong chớp mắt, đã đến ngày La Phi và Trịnh Thiên Dã quay về Giang Thành.

Ông bà La tiễn hai người xuống lầu, bà La lặng lẽ kéo con gái ra sau, nhỏ giọng nói: “Mẹ thấy Tiểu Trịnh được đó, mẹ con là người từng trải, nó có ý với con sao mẹ không nhìn ra chứ? Nhưng mẹ thấy nó là đứa yên phận sống nội tâm, nếu con cũng có tình cảm với nó, cũng đừng đợi người ta phải theo đuổi con, lúc thích hợp thì ám chỉ đi để người ta có dũng khí bày tỏ.”

Yên phận sống nội tâm!? La Phi thiếu điều sắp hộc máu. Nếu mẹ cô biết ngày hôm qua khi hai đứa ra ngoài đi dạo, cái người mà mẹ cho là yên phận sống nội tâm này bỗng nhiên bị tình trùng bơi lên não, muốn kéo cô đi thuê phòng, mẹ còn cảm thấy như vậy được hay không?

Nhưng mà, tên thần kinh Trịnh Thiên Dã đúng là có khả năng diễn kịch trời phú, làm cho người từng trải năm sáu chục tuổi như mẹ cô không nhìn ra được có chút khác thường nào.

Thấy con gái không có phản ứng gì, bà La lại nói: “Mẹ và ba con đã bàn bạc rồi, tuy rằng trước đó hy vọng con về làm gần nhà, nhưng nếu con muốn ở lại Giang Thành, có khả năng tìm được đối tượng thích hợp để kết hôn, ba mẹ cũng vui vẻ tác thành. Dù sao cũng là thành phố lớn, cũng có lợi hơn với tương lai con cái sau này. Tiểu Trịnh làm cùng công ty với con, trẻ như vậy đã là lãnh đạo, về ngoài cũng lịch sự tuấn tú, tính tình thì không cần phải bàn cãi gì. Nếu con ở bên nó thì ba mẹ rất là hài lòng.”

La Phi đã không biết nói gì, chỉ có thể im lặng lắng nghe, sau đó tự động bỏ qua.

Tới cổng khu nhà vậy taxi, Trịnh Thiên Dã xếp hành lý, La Phi lên xe trước. Đợi Trịnh Thiên Dã chào tạm biệt hai vị trưởng bối xong, bà La bỗng rướn người về trước, nháy mắt nhỏ giọng nói với anh: “Tiểu Trịnh, cháu nói thật cho cô biết, ý trung nhân của cháu có phải là Phi Phi nhà cô không?”

Trịnh Thiên Dã làm ra vẻ kinh ngạc, chột cùi đầu, biểu hiện ngượng ngùng, khẽ nói: “Cô, cô nhìn ra được à?”

Bà La cười cười: “Cô đâu phải đồ ngốc chứ. Cô nói thật cho cháu biết, trước kia Phi Phi nhà cô có thời gian bị thất bại trong tình cảm, nếu cháu thật sự thích nó, có thể yên tâm mạnh dạn theo đuổi nó, nhưng phải đối xử tốt với nó, tuyệt đối không được lừa dối nó. Cô rất thích cháu, cô chăm cháu rồi đó, cố lên!”

Nói xong, bà còn làm động tác nắm tay.

Mặt mày Trịnh Thiên Dã sáng rõ, mỉm cười rồi cũng làm lại động tác nắm tay: “Cô yên tâm, cháu sẽ cố gắng ạ!”

Bà La nhất thời cười đến không khép miệng được: “Đi nhanh lên đi, tài xế đợi lâu rồi kìa!”

“Tạm biệt cô chú!” Trịnh Thiên Dã nghiêng người chui vào trong xe, vẫy tay chào tạm biệt với ông bà La ở bên ngoài.

Đợi xe chạy được một đoạn, Trịnh Thiên Dã đặc ý nhìn về phía La Phi lúc này mặt mũi đang u ám: “Anh đã nói cô chú sẽ thích anh mà.”

La Phi lườm anh, nói một cách lạnh lùng: “Anh không làm diễn viên đúng là đáng tiếc, nói không chừng đã sớm là ảnh đế cấp quốc tế rồi.”

Trịnh Thiên Dã bất mãn hừ một tiếng: “Anh không giả bộ mà, họ là ba mẹ em, anh đương nhiên phải đối xử chân thành, như vậy họ mới yên tâm giao em cho anh chứ.”

“Cảm ơn anh nha!” La Phi liếc anh.

“Không cần cảm ơn.” Anh như là không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của cô.

48. Chương 48: Giậ Đồ Bìm Leo

Dịch: Mon

Hai người trở lại Giang Thành vào lúc trời chạng vạng. Lúc ở trên xe lửa, Trịnh Thiên Dã đã gọi điện thoại cho người nhà để họ chuẩn bị bữa tối cho hai người. Xuống xe lửa, anh kéo La Phi đi thẳng về phía chiếc xe hơi sang trọng đã đợi ở đó từ lâu, ngồi vào xe, chạy thẳng về nhà anh.

La Phi còn tưởng rằng bởi vì có mặt Quách Tử Chính mà anh không muốn về nhà nữa nên lên xe xong thì không nhận được mà hỏi nguyên nhân. Anh trả lời cô: “Mấy ngày nay, em không biết mỗi lần nhìn cả bàn đầy thức ăn mà ba mẹ mình nấu, anh thèm ăn cỡ nào đâu. Nhưng anh sợ để lại ấn tượng xấu nên không dám ăn nhiều, khiến ban đêm bị đói phải thức giấc mấy lần. Hôm nay anh đã bảo người nhà chuẩn bị những món thật ngon, nhất định phải ăn bù lại.”

La Phi nghĩ lại một chút, ở nhà cô, ngoại trừ việc những hành vi cử chỉ của anh quá bình thường đến nỗi khác thường thì hình như ăn cũng ít hơn trước. Lúc ấy cô không nghĩ gì nhiều, cứ tưởng là anh không quen ăn những món nhà mình nấu. Bây giờ nghe anh nói thế thì mới biết anh đang kiểm chế.

Trong nhất thời, cô không biết nên cười hay nên khóc.

Không đúng!

Trong đầu La Phi chợt lóe lên, trách mắng những lời của anh vừa rồi: “Cái gì mà ba mẹ mình?”

Trịnh Thiên Dã liếc cô một cái: “Ba mẹ em cũng chính là ba mẹ anh, tối nay anh về nhà sẽ kể cho bà nội và ba anh nghe chuyện đã gặp ba mẹ, bảo bọn họ thương lượng một chút xem khi nào thì gia đình hai bên có thể gặp nhau. Tuy năm nay không có thời gian để kết hôn nhưng chuẩn bị trước mấy tháng cũng là cần thiết mà. Nhà họ Trịnh có chuyện vui, đương nhiên không thể làm quá sơ sài.”

La Phi tròn tròn hai mắt, ngẩn người trong xe, cả buổi trời mới hoàn hồn lại, nói rõ từng chữ: “Anh đang nói đùa với em phải không?”

Trịnh Thiên Dã bĩu môi cười, quay đầu qua ngắt đôi gò má đang cứng đờ của cô. “Thế nào, vui đến nỗi không dám tin sao?” Anh hôn một cái lên trán cô đầy thân thiết. “Anh biết sang năm mới có thể kết hôn sẽ khiến cho lòng em không được vui lắm, cho nên sớm chuẩn bị trước vài tháng để em có thể yên tâm hơn. Đây là việc một người bạn trai chu đáo như anh phải làm, em không cần phải hưng phấn như thế!”

Hưng phấn cái đầu anh! La Phi chỉ cảm thấy giống như có hàng vạn con lặc đà Nam Mỹ đập qua người mình.

Quả nhiên, vừa về tới nhà, Trịnh Thiên Dã đã bắt đầu báo cáo với ba vị phụ huynh mình ở nhà La Phi được ba mẹ vợ tương lai yêu mến và khoản đãi thế nào.

Bà nội anh vui đến nỗi cười không khép được miệng, không đợi Trịnh Thiên Dã nhắc đến thì đã bàn đến chuyện lúc nào sẽ sắp xếp cho cha mẹ hai bên gặp mặt. Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa cố gắng khuyên can nhưng đều bị bà gạt đi.

Cuối cùng, Trịnh Gia Thăng chỉ có thể cho La Phi một ánh mắt bất đắc dĩ và đẩy về ấy náy.

La Phi lại lần nữa cảm thấy cuộc đời thật là bi ai, cả buổi tối cô đều không có hứng thú nói chuyện. Vừa nghĩ tới chuyện ba mẹ cô không rõ nội tình mà đi bàn chuyện hôn nhân của cô và Trịnh Thiên Dã với nhà họ Trịnh thì cô liền cảm thấy đầu đau như búa bổ, lòng dạ tê tái.

Ăn cơm xong, một mình La Phi ngồi trong phòng khách xem TV, Trịnh Thiên Dã thì vội kéo ba vị phụ huynh vào phòng làm việc bàn bạc chuyện hai gia đình gặp nhau.

Đương nhiên là cô xem không vào. Với thái độ nuông chiều của Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa đối với Trịnh Thiên Dã, chỉ sợ là giết người đốt nhà thì bọn họ cũng đi giải quyết hậu quả cho anh.

Mà nói cho cùng, cho dù bọn họ giữ chữ tín, hết thời hạn nửa năm sẽ để cô đi nhưng đến lúc đó, nếu ba mẹ đã bị kéo vào cuộc thì cô còn có thể ung dung phủ tay ra đi không chút vướng bận sao?

Đáng sợ hơn là đến lúc đó, chuyện của bọn họ ai ai cũng đều biết, một mình cô mất mặt không nói, sợ nhất là khiến cho ba mẹ mất mặt theo.

Càng nghĩ thì càng thấy phiền lòng, cũng càng thấy tức Trịnh Thiên Dã hơn.

Trong lúc La Phi đang buồn bực ngồi một mình trong phòng khách thì Trịnh Thiên Dã hớn ha hớn hở từ ngoài cửa đi vào, thấy trên sofa phòng khách chỉ có một mình cô thì tò mò hỏi. “Ừa, Tiểu phi, cô cũng ở đây à? Trịnh Thiên Dã đâu?”

Lúc này, La Phi thấy Trịnh Trạch Thi thì như thấy được phao cứu sinh, hai mắt sáng lên, đứng dậy chạy vội tới trước mặt cô, sau đó quay đầu nhìn mấy người làm trong phòng khách, nói thật nhỏ. “Bọn họ ở trong phòng làm việc, cô tới đúng lúc lắm, tôi có chuyện muốn thương lượng với cô.”

Trịnh Trạch Thi biết là cô sẽ nói chuyện của Trịnh Thiên Dã, thấy sắc mặt cô nhăn nhó gấp rút thì nụ cười cũng khẽ tắt đi, gật đầu nói: “Được, chúng ta ra ngoài vườn hoa nói chuyện.”

Hai người ra vườn hoa sau nhà, La Phi liền hùng hổ nói: “Bác sĩ Trịnh vĩ đại à, tôi thật sự không chịu được nữa rồi! Cô có biết Trịnh Thiên Dã và ba mẹ mình đang nói chuyện gì không? Đang bàn chuyện cha mẹ hai bên gặp nhau để chuẩn bị hôn lễ cho bọn tôi đấy! Cô cũng thấy rồi đó, đã lâu như vậy rồi, chẳng những anh ấy không đỡ hơn chút nào mà càng ngày càng nặng hơn. Cô là bác sĩ tâm lý, cô mau nghĩ cách đi, có cần tăng cường điều trị hay mời thêm bác sĩ khác không? Hoặc là đưa anh ấy vào bệnh viện để tiến hành chương trình điều trị?”

“Cô đừng gấp!” Trịnh Trạch Thi chậm rãi giơ tay làm ra một tư thế trấn an. “Tôi đã đọc hết những tin tức mà cô gửi cho tôi mấy ngày nay rồi, cũng đã nghiên cứu chúng thật kỹ. Trước mắt coi như Trịnh Thiên Dã vẫn chưa bị nặng lắm, cứ tiếp tục điều trị bằng biện pháp chậm rãi thế này thôi, chắc là sẽ từ từ mà bình phục. Cô nhẫn nại đợi thêm chút đi, dù sao lâu nhất là hết năm nay thôi.”

“Tôi không muốn đợi nữa, không muốn đợi thêm một giây một phút nào nữa. Tôi vốn không có nghĩa vụ phải làm điều này cho các cô. Bây giờ ngay cả ba mẹ tôi cũng bị kéo vào cuộc, tôi không thể chịu đựng được nữa. Thử nghĩ coi, nửa năm sau tôi có thể tiếp nhận chuyện giữa tôi và Trịnh Thiên Dã chỉ là một cuộc chơi qua đường nhưng cô muốn ba mẹ tôi phải đối mặt với nó thế nào đây? Để bọn họ biết được tôi và một người đàn ông chung sống với nhau, bàn chuyện kết hôn nhưng thật ra không có chút quan hệ nào ư?”

Đôi mắt sáng ngời của Trịnh Trạch Thi nhìn bộ dạng đang muốn phát điên của cô với ánh mắt như cười như không. Cô ta im lặng một lát rồi bỗng nhiên cười ha hả. “Trước kia cô chỉ bực bội chán ghét nhưng bây giờ cô đang sợ hãi. Rốt cuộc thì cô đang sợ điều gì? Chỉ sợ ba mẹ cô biết được sự thật thì sẽ đau lòng thôi sao? Hay là... thật ra trong lòng cô cũng đã có chút cảm giác với Thiên Dã, nhưng cô lo sợ là sau khi nó hết bệnh thì sẽ không yêu cô như bây giờ nữa? La Phi, sao cô lại không tin tưởng nó như thế?”

“Sao tôi phải có lòng tin vào một kẻ bị bệnh thần kinh chứ?” La Phi hét lên xong thì lập tức hối hận, rõ ràng cô đang gián tiếp thừa nhận những gì Trịnh Trạch Thi nói.

Nhưng sao cô có thể có cảm giác với một kẻ bị bệnh thần kinh được?

Cô phần nộ nhìn vẻ mặt tươi cười của Trịnh Trạch Thi. “Cô đừng tưởng rằng mình là bác sĩ tâm lý thì có thể đoán được người ta đang nghĩ gì? Cô lợi hại thế thì sao vẫn chưa chữa được cho Trịnh Thiên Dã?”

Trịnh Thiên Dã thờ ơ nhún vai. “Tôi có đoán đúng ý nghĩ của cô không cũng không quan trọng, quan trọng là tôi cần phải chữa lành bệnh cho em trai tôi. Nói trắng ra, bấy lâu nay tôi không làm gì là bởi vì tôi cho là nó chẳng bị bệnh gì nghiêm trọng, bởi vì phần lớn thời gian nhận thức của nó đều rất bình thường, rất khó nhận ra sự khác thường của nó. Mà mọi vấn đề của nó thì lại cần cô truyền đạt lại một cách gián tiếp, tất nhiên trong quá trình ấy thông tin sẽ bị chệch đi ít nhiều. Đương nhiên, cho dù có bị chệch đi thì tôi vẫn cần cô giúp.” Trịnh Trạch Thi cân nhắc một chút. “Thế này đi, nếu thật sự cha mẹ hai bên phải gặp mặt thì cô cứ nghe theo nó đi. Tôi nghe nói ba mẹ cô rất thích nó mà. Hãy để nó luôn được vui vẻ, chỉ có cảm xúc ổn định thì mới có lợi cho việc điều trị.”

“Không được! Các người không thể hiếp người quá đáng như vậy được! Tôi vẫn luôn phối hợp với các người, nhưng tôi không thể lừa gạt ba mẹ mình như vậy!”

“La Phi...”

“La Phi...”

Giọng của Trịnh Trạch Thi vang lên đồng thời với giọng của một người đàn ông khác. Không chỉ La Phi, ngay cả Trịnh Trạch Thi cũng bị giật mình.

Hai người quay đầu sang nhìn thì thấy Quách Tử Chính đang sa sầm mặt, từng bước đi về phía này.

Trịnh Trạch Thi phiên muộn xoa bóp trán, cười gượng gạo. “Tử Chính, em đến khi nào vậy?”

“Đến được một lúc rồi!”

Cô dò hỏi. “Chắc em không có sở thích nghe lén chứ, cho nên chưa nghe được bọn chị nói gì đúng không?”

“Tuy em không có sở thích ấy nhưng tối nay chợt có hứng thú, cho nên trùng hợp nghe được một đoạn.”

Trịnh Trạch Thi im lặng một lát, chưa hết hy vọng mà hỏi tiếp. “Bọn chị nói gì, chắc em nghe không hiểu đâu ha?”

Quách Tử Chính cười xùy một tiếng, liếc cô. “Em không phải là thằng ngu, hơn nữa em đã sớm nhận thấy sự khác thường.”

“Tử Chính.” Trịnh Trạch Thi nghiêm mặt nói. “Chuyện này là do bác hai và dì Trương tìm chị để thương lượng, bọn chị làm thế cũng chỉ vì không muốn Thiên Dã bị kích thích lần nữa mà thôi. Nó cũng là anh trai của em, xin em hãy nhớ điều này trước khi làm bất cứ việc gì.”

Quách Tử Chính cười lạnh. “Em coi anh ta như anh trai nhưng anh ta chưa bao giờ cần điều đó. Các chị muốn tốt cho anh ta nhưng lẽ nào lại bắt ép một cô gái làm chuyện mà cô ấy không thích? Trịnh Thiên Dã là người, La Phi cũng là người mà? Em sẽ không để cho các chị tiếp tục hiếp đáp cô ấy như vậy!”

Anh nói xong bèn nắm lấy cổ tay La Phi. “Đi thôi, chúng ta đến trước mặt bọn họ nói cho rõ ràng.”

“Sếp Quách.” La Phi nhìn anh, lúng túng không biết làm gì.

Trịnh Trạch Thi bước vội tới trước, ngăn trước mặt hai người. “Quách Tử Chính, em điên rồi hả? Bây giờ em kéo La Phi tới trước mặt Trịnh Thiên Dã và người lớn nói cho rõ ràng, bảo La Phi rời xa Thiên Dã thì chẳng những mình Thiên Dã chịu kích thích lớn mà ngay cả bà nội cũng không chịu nổi.”

Quách Tử Chính lạnh lùng nhìn cô. “Em không thể nhìn La Phi tiếp tục dây dưa với một tên thần kinh có vấn đề được. Bởi vì không có ai có thể đảm bảo tên có vấn đề về thần kinh ấy sẽ không làm tổn thương người khác. Thần kinh của Trịnh Thiên Dã có vấn đề thì nên để anh ta tiếp nhận chương trình điều trị chứ không phải bảo vệ một cách thế này.”

Trịnh Trạch Thi cũng cười lạnh. “Thật là một con người vĩ đại, Quách Tử Chính à! Đừng tưởng là tôi không biết cậu đang nghĩ gì? Đàn ông thích những cô gái xinh đẹp cũng là chuyện bình thường thôi, nhưng xin cậu đừng lấy cái cố chính nghĩa này làm bình phong, cũng đừng có giậu đổ bìm leo được không? Đúng là bây giờ Thiên Dã có chút vấn đề nhưng không có nghĩa là không có năng lực nhận thức. Trên thực tế, lần này nó xảy ra vấn đề cũng chỉ vì thích La Phi mà thôi. Cậu muốn lợi dụng điều này để đoạt tình yêu, phải chăng là quá tiểu nhân?”

Mặt Quách Tử Chính không có gì khác thường, chỉ bĩu môi cười. “Trịnh Trạch Thi, anh ta mới là em của chị, đương nhiên chị sẽ bên vực anh ta. Có điều chị dùng phép khích tướng cũng vô ích thôi, tôi thích La Phi, thích từ lâu rồi kia. Nhưng đây không phải là lý do tôi muốn giúp cô ấy rời xa Trịnh Thiên Dã. Bởi vì nếu đối là người khác, tôi cũng sẽ làm như vậy!” (Xạo pa, nói thật là tui không tin anh sẽ làm thế nếu đó là một cô gái anh không thích, hèn!)

Mặt Trịnh Trạch Thi lộ vẻ giận dữ, cô bước tới chỉ vào mặt Quách Tử Chính. “Quách Tử Chính, cmm, cậu tưởng cậu là thánh phụ sao?”

Quách Tử Chính thờ hơ cười nhạt, gạt Trịnh Trạch Thi ra, kéo La Phi vào trong nhà.

Đầu óc La Phi trống trơn, không biết có nên giãy ra hay không. Một mặt cô muốn tìm cách nào đó để mọi người không lúng túng, một mặt lại muốn dứt khoát một lần để được giải thoát. Vì thế, cô loạng choạng theo Quách Tử Chính vào trong phòng khách.

Bọn họ vừa bước vào thì nhìn thấy một nhà bốn người đang từ trên lầu bước xuống. La Phi nghe tiếng cười nói, lập tức tỉnh táo lại phần nào. Tuy chân cô không nhúc nhích nữa nhưng tay thì lạng lẽ rút khỏi tay Quách Tử Chính.

49. Chương 49: Trò Cười Trình Diễn

Chuyển ngữ: Sushi

Đối với việc La Phi và Quách Tử Chính đứng cùng một chỗ gần gũi như vậy, dĩ nhiên Trình Thiên Dã rất khó chịu, anh nheo mắt nhìn về phía hai người, đôi mày của anh khê cau lại, sau đó liền đi theo hai người xuống cầu thang. Anh đi tới trước mặt hai người, đưa tay kéo La Phi tới bên cạnh mình, sau đó lại mang theo ánh mắt tức giận nhìn về phía Quách Tử Chính, nói: “Mày tránh xa người phụ nữ của tao ra!”

Quách Tử Chính lạnh lùng liếc mắt về phía anh, rồi lại dời tầm mắt về phía La Phi đang hoảng sợ sau lưng Trình Thiên Dã, thản nhiên nói: “Người phụ nữ của anh? Hay phải nói là người bị anh ép buộc trở thành người phụ nữ của anh?”

Người La Phi run lên, thận trọng nhìn Trình Thiên Dã đang đứng bên cạnh mình, chỉ thấy sắc mặt anh xanh mét đến khó coi, đôi môi run rẩy hỏi lại: “Mày đang nói vớ vẩn gì đó hả?”

Quách Tử Chính đi lướt qua Trình Thiên Dã, hướng về phía cầu thang rồi lại quay đầu nhìn về phía ba vị trưởng bối còn đang đứng ở giữa cầu thang, nói: “Mẹ, chú Trịnh, chuyện của anh ta và La Phi, con đã biết hết rồi!”

Mặt của Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa cùng ngẩn ra, cuối cùng vẫn là Trương Cẩm Hoa định thần lại trước. Bà cười cười, đi vài bước xuống lầu, hơi lo sợ vỗ vai Quách Tử Chính, nói: “Tử Chính, đã trễ thế này rồi, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói sau.”

Quách Tử Chính phẫn nộ hất tay của bà ra: “Mẹ! Mọi người không thể như vậy được? Mọi người không thể hiếp đáp một cô gái như vậy được!”

“Tử Chính!” Mặt Trương Cẩm Hoa hơi sầm lại, khê quát một tiếng.

Bà vừa dứt lời, Trình Thiên Dã từ phía sau lưng hổ bước tới: “Mày biết cái gì? Tình cảm giữa tao và La Phi tốt đẹp nên mày ghen tỵ, đúng không? Đừng cho là tao không biết mày đang suy nghĩ cái gì?” Anh vừa nói vừa nhìn về phía mấy vị trưởng bối, đưa tay chỉ vào Quách Tử Chính: “Đứa em trai tốt này của con đang có ý đồ với chị dâu tương lai của mình, muốn đoạt người của anh trai nó.”

Sắc mặt Trịnh Gia Thăng sa sầm lại, bà nội Trịnh lúc này cũng tỏ ý trách móc, khê than hai tiếng rồi mở miệng: “Tử Chính! Thiên Dã nói như vậy có phải là sự thật không? Bà nghe nói con và Tiểu Phi đã quen nhau từ trước. Bà cũng không phải là đang bênh vực ai nhưng Tiểu Phi và Thiên Dã đã là một đôi, con không được có suy nghĩ như vậy!”

“Bà nội...” .” Đang nói, Trịnh Trạch Thi đã hấp tấp chạy nhanh như chớp đến bên cạnh bà nội, cười hề hề: “Bà nội, bọn nó chỉ nói đùa với nhau thôi, không phải bà không biết Thiên Dã và Tử Chính từ trước đến nay vẫn không hợp tính nhau mà, hai ngày không tranh cãi thì không chịu được. Chẳng phải bà không thích xem chúng nó cãi nhau sao? Đi thôi, chúng ta cùng trở về phòng, con cùng bà nói chuyện của con, chính là chuyện đó... Gần đây con tìm được một bạn trai... bà phải tư vấn giúp con một chút”.

Cô vừa nói vừa dìu bà nội lên lầu.

Quách Tử Chính nghe được tiếng đóng cửa trên lầu, thì mới lên tiếng nói tiếp: “Chú Trịnh, chú xem, anh ta căn bản là đang đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình. Mọi người cứ tiếp tục tung tung lừa gạt như thế này, không những đang làm hại La Phi mà còn hại anh ta nữa”.

“Cái gì là dung túng? Cái gì là lừa gạt? Cái gì là làm hại La Phi?” Không đợi Trịnh Gia Thăng lên tiếng trả lời, Trịnh Thiên Dã đã dùng dằng dặc hỏi lại.

Quách Tử Chính nhìn Trịnh Gia Thăng chỉ biết im lặng, thất vọng lắc đầu, đối với cơn giận dữ của Trịnh Thiên Dã anh chỉ bình tĩnh trả lời: “Anh, anh bị bệnh, anh có biết hay không? Cô ấy ở bên cạnh anh – La Phi, cô ấy không như anh nghĩ đâu, cô ấy không có yêu thầm anh hai năm. Tuy tôi không biết ban đầu vì sao anh có thể ép buộc cô ấy ở bên cạnh mình, nhưng cô ấy ở bên anh tuyệt đối không phải là vì tự nguyện, mà là bởi vì ba anh và mẹ tôi, chỉ vì không muốn anh bị kích thích mới xin cô ấy ở lại bên cạnh anh. Anh nếu như không tin thì hãy tự mình hỏi La Phi đi”.

Trịnh Thiên Dã nghe xong lời của anh ta nói, sắc mặt liền trở nên sa sầm như là đang suy nghĩ lại ý nghĩa trong lời nói của Quách Tử Chính, lát sau anh chỉ vào Quách Tử Chính quay lại hỏi Trịnh Gia Thăng: “Nó nói như vậy, ba hiểu chứ?”

Trịnh Gia Thăng im lặng cúi đầu, thờ dãi không nói.

Trịnh Thiên Dã sắc mặt không thay đổi, quay đầu nhìn về phía La Phi, hỏi: “Em có biết nó đang nói gì không?”

La Phi quan sát sắc mặt của Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa, dè dặt gạt đầu, nói nhỏ: “Anh ấy nói không sai. Em cũng không muốn tiếp tục như thế này nữa. Anh cần phải đi tìm bác sĩ tâm lý”.

Quách Tử Chính như đang thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị đưa tay cầm lấy tay của La Phi kéo đi. Không ngờ, tay đang đưa lên, lại bị Trịnh Thiên Dã ngăn lại: “Quách Tử Chính, mày muốn tranh giành phụ nữ với tao thì cứ nói thẳng ra chứ hà tất phải bịa đặt ra một chuyện không tưởng thế này. Tao cũng không phải là thằng ngu, tự bản thân mình có bệnh hay không phải rõ hơn ai hết, không phải sao? Tính cách của tao không tốt, cho nên thỉnh thoảng La Phi sẽ như lúc này, nói muốn rời xa tao, tao cũng hiểu được. Thế nhưng mày nói cái gì mà ép buộc thì thật đúng là như đang kể chuyện tiểu lâm! Bọn tao cùng ra cùng vào, cùng ngủ chung một giường. Khi cô ấy vui vẻ thì cười với tao, khi cô ấy không vui thì giận đối với tao, bọn tao không khác gì những đôi yêu nhau bình thường khác.” Anh nói xong, lại quay về phía La Phi. “Phi Phi, tâm trạng của em không vui thì có thể trút giận lên anh cũng không thành vấn đề nhưng không được ngốc nghếch đến nỗi để người khác kích động, lợi dụng, biết không?”

La Phi ngăn người, mắt chữ A mồm chữ O nhìn lại anh, rồi lại quay đầu về phía Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa, chỉ thấy hai người cau mày tựa hồ như cũng có chút bất ngờ. Cô bỗng nhiên nhớ đến, Trịnh Thiên Dã vốn đang bị chứng hoang tưởng, nếu như chỉ vì mấy câu nói của người khác mà có thể đổi mặt với hiện thực thì đúng là có chút không bình thường. Cô không biết nên thở phào nhẹ nhõm vì Trịnh Thiên Dã không bị lời của Quách Tử Chính kích thích hay là bi ai vì mình không thể thoát khỏi tình cảnh này trong một sớm một chiều.

Trịnh Gia Thăng giả vờ háng giọng một cái: “Tử Chính, con hãy về nghỉ trước đi, con và anh còn trước giờ đã có thành kiến với nhau, không thể trong một lúc có thể là rõ ràng mọi chuyện, sau này hãy nói đi”.

“Con sẽ đi! Nhưng con nhất định phải mang La Phi rời khỏi đây”. Quách Tử Chính lạnh lùng nói. “Mọi người cứ tiếp tục dung túng, cứ tiếp tục bao che cho đứa con ngoan của mình đi, con không quản được nhưng sẽ không dung túng nữa.”

Dứt lời, anh lại lần nữa bước lên kéo lấy La Phi: “Chúng ta đi”.

Lần này Trịnh Thiên Dã cũng không ngăn cản, chỉ là ở phía sau nhìn hai người rời khỏi, cao giọng nói: “Phi Phi, em xác định em muốn cùng nó rời khỏi đây?”

Lòng La Phi hơi buồn rầu, quay đầu liếc anh một cái, thấy sắc mặt anh trầm tĩnh khó đoán không giống bình thường, tìm lại đập kịch liệt không khống chế được. Cô không dám tiếp tục cùng anh đối mặt, khẩn trương quay đầu đi theo bước chân của Quách Tử Chính.

“Choang!” Một tiếng đồ vỡ vang lên, tiếp đó là tiếng thét chói tai của Trương Cẩm Hoa.

La Phi quay đầu lại, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, chỉ vừa vặn thấy Trịnh Thiên Dã đứng ở vị trí không xa, trán chảy ra hai dòng máu, máu tươi theo mặt anh chảy xuống, dưới chân lại thấy có mấy mảnh vỡ của lọ hoa.

“Thiên Dã, con làm cái gì vậy?!” Trương Cẩm Hoa nghiêm mặt tiến đến trước mặt anh, cố gắng kiểm tra vết thương của anh, lại bị anh đẩy ra.

Trịnh Gia Thăng ôm ngực khó thở, đi đến bên cạnh anh, lại nhìn về phía cửa nơi Quách Tử Chính và La Phi đang đứng, cảm phần nói: “Con xem, các con đã làm nên chuyện tốt gì?”

Trịnh Thiên Dã lại đẩy người cha đang muốn kiểm tra vết thương của mình ra, rồi dùng tay lau đi vết máu đưa đến trước mặt nhìn một chút, khi lên tiếng thì giọng nói lại cực kỳ bình thản: “Con chỉ muốn thử xem có đau hay không! Nhưng hình như lại không đau một chút nào!” Dứt lời, đột nhiên anh đem tay dính đầy máu đưa đến trước ngực. “Thế nhưng... thế nào mà chỗ này hình như lại rất đau?”

La Phi sợ đến ngất người, nhìn trên đầu lại thấy máu chảy ra mỗi lúc một nhiều, rốt cục một lúc sau mới phản ứng lại kịp. Cô chạy nhanh đến trước mặt anh, luống cuống tay chân lau máu cho anh, nước mắt nhịn không được lại thi nhau rơi xuống, nói năng có phần lộn xộn: “Em không đi... Em không đi nữa, anh đừng làm em sợ...”

Trịnh Thiên Dã vẫn không nhúc nhích nhìn cô, bỗng nhiên nhếch miệng cười hề hề: “Anh cũng biết mọi người đang gạt anh. Nếu em không yêu anh, làm sao lại vì anh mà khóc được?”

Anh nói xong câu đó, đôi mắt yếu ớt nhắm lại, cả người ngã xuống đất. Trương Cẩm Hoa xông lên, đem La Phi đẩy sang một bên, vừa xử lý vết thương của anh, vừa rống lên với Quách Tử Chính đã sớm đứng ngay người ra ở cửa: “Còn không mau gọi xe cứu thương?!”

Vết thương của Trịnh Thiên Dã không nặng lắm, nhưng bởi vì là bị thương ở đầu nên gây ra một chấn động nhẹ, phải nằm ở bệnh viện một đêm mới tỉnh lại. Người trong nhà ngoài bà nội Trịnh không biết chuyện ra thì tất cả đều ở đây, vì vậy mặc dù là phòng bệnh VIP rộng rãi nhưng cũng trở nên chật chội.

Quách Tử Chính cũng muốn tới thăm bệnh, nhưng lại bị viện trưởng Trương tức giận đuổi đi. Trước khi đi, anh có nhìn La Phi một chút, thấy cô đang rất lo lắng bên cạnh Trịnh Thiên Dã nên cũng không tiện mở miệng nói chuyện với cô, thở dài liền đi.

Trịnh Trạch Thi chạy đến sau, nhìn người đang nhắm mắt mê man trên giường, liền thở dài, lắc đầu nói: “Vốn đầu óc đã có chút không bình thường, giờ lại tự mình đập một cái như vậy không biết có trở thành một kẻ ngu si hay không”.

Trịnh Gia Thăng trải qua một đêm âm ỉ như vậy, bệnh tim thiếu chút nữa lại tái phát, thật vất vả lắm mới bình tâm lại được, lại thấy con mình không có gì đáng ngại, mới thở phào nhẹ nhõm được một chút lại nghe được những lời nói vô tâm của cháu gái mình, không khỏi nhíu mày khê quát lên: “Tiểu Thi, con không thể nói được những lời dễ nghe chút sao?”

Trịnh Trạch Thi bắt đầu oán thán hai câu, sau lại mở miệng nói: “Bác hai, không phải con trách bác nhưng nếu như sau khi Thiên Dã xảy ra chuyện hồi nhỏ, bác để ý quan tâm đến nó nhiều hơn thì ngày hôm nay đã không xảy ra chuyện như thế này. Không sai, ai cũng biết bác rất yêu đứa con quý tử của mình, nhưng yêu quý con mình cũng không thể cưng chiều, dung túng ọi việc của nó, mà là nên để ở trong lòng... Haiz... Bác cũng chỉ là một thương nhân, có nói bác cũng không hiểu”.

Trịnh Gia Thăng tức giận, liếc cô một cái: “Bây giờ nói mấy lời này có ích gì, quan trọng là mau mau đem Thiên Dã chữa trị cho thật tốt. Cái thân già này của bác không biết sẽ đi lúc nào nữa. Nếu nó cứ như thế này thì làm sao bác có thể yên tâm đây. Còn con nữa... Không phải tự xưng mình là bác sĩ tâm lý đó sao, thế nào mà bây giờ vẫn chưa thấy hiệu quả gì thế?”

Trịnh Trạch Thi mang vẻ mặt đau khổ, nói: “Aiz, con nhìn thân thể bác vẫn còn rất cường tráng lắm, ra ngoài còn có thể tán đổ nhiều cô gái trẻ, đừng nói hơn mười năm mà hai mươi, ba mươi năm cũng không thành vấn đề, bác cũng đừng làm con sợ. Tình trạng của Thiên Dã, con còn sốt ruột hơn mọi người nữa là. Nhưng nó là em họ của con, con không thể vì muốn nó hồi phục nhanh hơn mà lựa chọn những phương pháp trị liệu cấp thời được, đúng không? Chọn cách chậm một chút nhưng có thể chữa được tận gốc, lại tốt cho sức khỏe của người bệnh.”

“Chỉ mong là con nói đúng”. Trịnh Gia Thăng vừa ừ ừ thở dài vừa nhìn về phía La Phi cũng đang bất động không nói được một lời: “Tiểu Phi, coi như chú cầu xin con giúp Thiên Dã một tay, đừng cùng với Tử

Chính càn quấy nữa. Tử Chính, cái đứa này tính tình kiên quyết, đã nói là làm. Trước đây nó và Thiên Dã cũng thường xuyên xích mích với nhau, nói xuất ngoại là đi luôn. Chú không thể yêu cầu gì nó, nhưng cháu thì...”

La Phi vội vàng ngắt lời ông: “Chú à, chú yên tâm, con sẽ không làm như vậy nữa đâu. Con cũng không muốn Thiên Dã mau chóng bình phục. Còn đối với sắp Quách, con sẽ nói chuyện với anh ấy”.

Với gia đình ‘con tôi, con anh’ như vậy, La Phi cũng có chút hiểu được. Quách Tử Chính là con riêng, nếu không phải Trương Cẩm Hoa nói, Trịnh Gia Thắng là bố dượng đương nhiên cũng không thể bởi vì con trai của mình mà có bất cứ yêu cầu gì với anh ta được.

50. Chương 50: Từ Bỏ Đấu Tranh

Chuyển ngữ: nhoclubu

Trịnh Thiên Dã ngủ suốt một đêm, khi từ từ tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, bốn người trong phòng bệnh chăm sóc đều tự ngồi ở ghế của mình. Nghe thấy trên giường có động tĩnh, mọi người lập tức mở mắt.

Trịnh Trạch Thi phản ứng nhanh nhất, từ sô pha bật dậy, chạy đến bên giường, cười ha ha nói: “Em trai thân mến, cuối cùng cũng tỉnh rồi?” Cô vừa nói vừa đưa một ngón tay lên, “Nói cho chị biết, đây là mấy?”

Trịnh Thiên Dã như bị động vào vết thương, đau đớn nhúu mày, lại trở mình liếc một cái: “Con mèo mập kia, đầu óc chị úng nước rồi à? Bao nhiêu tuổi rồi còn chơi cái trò ngốc nghếch này?”

Trịnh Trạch Thi thoải mái thở phào nhẹ nhõm, nhún vai với hai trưởng bối ngồi trên sô pha: “Xem ra không sao hết.”

Trịnh Gia Thắng vẻ mặt ủ rũ đi đến, cuối cùng cũng nhìn không được, nhúu mày trách móc con trai: “Thằng cha mày đúng là không nên người! Lớn rồi còn làm ba cái chuyện ngu ngốc thế này?”

Trịnh Thiên Dã lơ đãng xùy một tiếng: “Con vốn định đập thằng Quách Tử Chính kia kìa, nhưng sợ lỡ tay đập chết nó.”

“Cái thằng này...” Trịnh Gia Thắng thở hổn hển đưa tay xia vào anh, “Quên đi, tuổi thọ của ba vì con mà bị ngắn đi vài năm. Tự con ở một mình trong bệnh viện đi, ba và dì Trường của con về nhà nghỉ ngơi trước.”

Chỉ qua một đêm, tóc mai hai bên của Trịnh Gia Thắng thật sự bạc đi không ít, Trịnh Thiên Dã nhìn ba mình, hình như cảm thấy có chút áy náy, giọng điệu cũng kỳ lạ hơn, nói: “Cũng không phải không có ai chăm sóc con, ai muốn hai bộ xương già ở đây khoe mẽ chứ.”

Trịnh Gia Thắng bị nghẹn một hơi, hừ một tiếng xoay người, ý bảo Trương Cẩm Hoa và Trịnh Trạch Thi cùng nhau đi về, nhưng đi tới cửa lại bỗng nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu nói với La Phi đang ngồi đối diện giường bệnh: “Tiểu Phi, con chăm sóc nó cho tốt nhé.”

“Dạ.” La Phi khúm núm gật đầu.

Đợi ba người ra khỏi phòng bệnh khép cửa lại, Trịnh Thiên Dã vốn đang mở mắt, bỗng nhắm mắt, hừ một tiếng xoay người đưa lưng về phía La Phi, chỉ để lại cho cô cái đầu quần đầy băng gạc.

Tối qua, La Phi bị việc làm của anh dọa sợ tới mức đến giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi, cả đêm ở trong phòng bệnh cũng không thể nào chợp mắt, hiện giờ bộ dạng như con gấu trúc.

Cô cẩn thận suy nghĩ suốt đêm, tại sao cô lại cảm thấy khủng hoảng đối với chuyện Trịnh Thiên Dã tự hủy hoại bản thân như vậy, tại sao cô lại lo lắng nếu anh gặp phải bất trắc? Đáp án giống hệt như Trịnh Trạch Thi đã nói.

Con người là loài động vật có tình cảm, cô ấy còn nói bản thân cô không rõ tình cảm của mình đối với Trịnh Thiên Dã, nhưng ở bên nhau lâu như vậy, cho dù là khúc gỗ cũng sẽ có cảm giác. Trịnh Thiên Dã có vấn đề về thần kinh là thật, nhưng đối với cô mà nói, anh có vấn đề thế nào đi chăng nữa thì cũng là một người

đàn ông, còn là người đàn ông đầu tiên chân chính trong đời cô. Thể xác và linh hồn của phụ nữ chưa bao giờ có thể tách rời, trong thời gian này, khi cơ thể của cô đón nhận anh, thì có phải cô cũng đã mở lòng ra vì anh hay không.

La Phi cảm thấy thất bại, thở dài, ngồi phía sau khẽ khều khều lưng anh: “Anh có đói không, em đi mua thứ ăn cho anh nhé?”

Người bị khều không mảy mảy phản ứng lại.

La Phi nâng tay nhìn đồng hồ, vừa vặn là giờ ăn sáng, lại khều lưng anh lần nữa: “Nghe nói bữa sáng của căn tin bệnh viện này không tệ, em sợ đến trễ sẽ hết. Nếu anh không khỏe thì cứ nằm đây nhé, đợi em về em sẽ đỡ anh ngồi dậy.”

Nói xong, cô vừa mới xoay người đứng lên, liền nghe tiếng nói tức giận từ sau lưng truyền đến: “Không cho phép đi!”

La Phi quay lại, nhìn người trên giường đã ngồi bật dậy, bởi vì trên đầu vẫn còn quần băng gạc, trông có vẻ ngốc nghếch, cô thấy mặt anh có vẻ bất ngờ, mắt anh đang quan sát cô: “Không phải em lại định chạy theo Quách Tử Chính nữa chứ?”

La Phi bất đắc dĩ đỡ trán: “Em chỉ đi mua bữa sáng cho anh thôi mà. Vả lại... giữa em và Quách Tử Chính thật sự không có gì.”

“Không có gì còn định chạy theo nó?” Trịnh Thiên Dã xuống giường, lại nói: “Nhưng anh cũng biết, chắc chắn là em bị nó lừa, con người nó giỏi lừa gạt phụ nữ lắm, em hơi ngốc nên bị nó lừa cũng là chuyện có thể hiểu được. Nhưng lần sau không được viện cớ này nữa, biết không? Nếu lần sau em còn dám cùng nó chọc giận anh, anh sẽ không cần em nữa.”

Anh nói xong, ngồi phịch xuống giường im lặng một lát, lại hung dữ bổ sung thêm: “Em có quỳ xuống cầu xin anh, anh cũng sẽ không cần em nữa.”

Đối với những lời nói càn này của anh, hiện giờ La Phi ngoại trừ cảm thấy bất đắc dĩ ra, còn thấy xót xa trong lòng. Nhìn anh đứng bật dậy, nhưng có lẽ vì mất máu quá nhiều, lại chưa ăn sáng, cơ thể loạng choạng không vững, cô nhanh chóng chạy đến đỡ anh, “Anh muốn làm gì? Để em giúp anh.”

Trịnh Thiên Dã được cô đỡ thì đứng vững lại, đưa tay xoa trán: “Anh muốn đi vệ sinh, em giúp anh cầm chai nước biển nhé.”

La Phi gật đầu, tháo bình dịch xuống, một tay giơ bình dịch, một tay đỡ anh, đi vào nhà vệ sinh.

Đến trước bồn cầu, anh đang muốn kéo quần xuống, lại liếc thấy La Phi đang quay đi chỗ khác, bỗng nhiên kéo tay đang giơ bình dịch của cô qua, thuận miệng nói: “Tay anh bị ghim kim nên không tiện, em giúp anh với.”

La Phi quay lại, có chút kinh ngạc nhìn về phía anh.

Chỉ thấy anh tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Có cần thiết phải ngạc nhiên vậy không? Hiện giờ anh là bệnh nhân đó, em suy nghĩ trong sáng một chút đi. Hơn nữa, có chỗ nào của anh mà không bị em xem qua rồi chứ?”

La Phi đưa mắt nhìn tay phải bị cầm kim của anh, tuy rằng biết anh cố ý, nhưng không muốn đứng đây dây dưa chuyện này với anh, liền bắt chập khó khăn kéo quần cho anh, nhưng rốt cục da mặt cô hơi mỏng, mắt cô không dám nhìn đến chỗ đó.

Đợi đến khi thứ kia được giải phóng, cô đang chuẩn bị rút lui, Trịnh Thiên Dã lại sốt ruột lên tiếng: “Em không đỡ nó, muốn nước tiểu của anh dấy ra ướt quần à?”

La Phi bị ép nhưng đành chịu, do dự một lát, vẫn làm theo lời anh, nhưng cuối cùng cũng nhịn không nổi, sáng giọng: “Bể đầu rồi còn giở trò xấu xa!”

Trịnh Thiên Dã lơ đãng cười ha ha, sau tiếng nước chảy ra ào ào, thoải mái dùng người mấy cái, nói: “Giở trò thì sao? Phụ nữ của ông mà không cho ông giở trò, không lẽ để cho thằng Quách Tử Chính giở trò sao!”

La Phi không nói gì, giúp anh chỉnh lại quần: “Anh cũng đừng nghĩ ngợi mấy chuyện này nữa, em lặp lại lần nữa, giữa em và Quách Tử Chính thật sự một chút quan hệ cũng không có.”

Anh liếc nhìn cô: “Không có thì không có, em khẩn trương gì chứ?!”

Hai người lại quay về giường bệnh, bụng Trịnh Thiên Dã đúng lúc biểu tình một chút, anh nhìn La Phi đang treo bình dịch lên: “Anh đói rồi, chúng ta cùng đi mua bữa sáng đi.”

La Phi liếc nhìn anh, tiếp tục công việc trong tay: “Anh bị vậy còn ra ngoài làm gì? Nếu động vào vết thương thì sao? Anh nằm trên giường đợi đi, anh muốn ăn gì, em đi nhanh về nhanh thôi mà.”

“Sữa đậu nành, bánh quẩy và cháo bắp là được.” Anh đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, “Cho em mười phút.”

La Phi liếc anh trắng mắt: “Em đi chứ không phải bay nha.”

“Vậy thì mười lăm phút.”

La Phi biết đôi co với anh cũng vô ích, liền dìu anh ngồi xuống giường: “Anh nghỉ ngơi trước đi, bình dịch này cũng không còn lại bao nhiêu, nếu nó nhiều hết mà em còn chưa về, thì anh tự nhấn chuông gọi y tá đổi bình khác nhé!”

Trịnh Thiên Dã nhìn bình dịch còn một nửa: “Mua bữa sáng mà lâu như vậy à?”

“Em sợ lỡ như đông người, được rồi được rồi.” La Phi hôn một cái lên mặt anh, “Em nhất định sẽ nhanh chóng quay lại.”

Trịnh Thiên Dã giả đồ bắt măn hừ một tiếng: “Anh cũng đâu còn là con nít.”

La Phi vốn tưởng phương pháp trấn an này sẽ có hiệu quả, ai dè nghe anh nói vậy nên có hơi xấu hổ ngượng ngùng. Rồi lại thấy anh chỉ vào miệng mình: “Phải hôn chỗ này mới đúng nè.”

La Phi cười khở, âm thầm lắc đầu, hôn nhẹ lên môi anh một cái: “Được rồi, em đi mua bữa sáng.”

Căn tin bệnh viện nằm ở khu khác, La Phi mua xong bữa sáng tất nhiên là mất hơn mười phút. Tới lúc cô gấp rút quay về, ở ngay đường nhỏ cạnh bồn hoa giữa hai tòa nhà bị người khác cản lại.

“Sếp Quách.”

Quách Tử Chính suốt đêm không ngủ, quanh mắt xanh tím, trên cằm lúng phúng râu, anh cau mày, mở miệng như là có chút đau khổ: “Tiểu Phi, đừng giả bộ ngờ ngẩn nữa, theo anh đi.”

La Phi nhìn anh, vẻ thẳng thốt hiện đầy trên mặt, lúc có phản ứng, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi thẹn: “Anh ấy đã vậy rồi, anh nhấn tâm à? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

“Vậy lỡ như anh ta làm tổn thương em thì phải làm sao?!” Quách Tử Chính thoáng cao giọng.

“Anh ấy sẽ không làm tổn thương em đâu.” Trái lại, giọng nói của La Phi lại không kích động như vậy.

“Được, cho dù anh ta không làm hại em, chẳng lẽ em cứ ở lại bên cạnh anh ta, mọi người cứ cấu kết để lừa dối anh ta, anh ta sẽ khỏe lại sao? Vì sao mọi người không nghĩ, điều quan trọng nhất bây giờ chính là anh ta phải đối mặt với vấn đề của chính mình, mà không phải tiếp tục sống trong ảo tưởng.”

“Em không biết.” La Phi cúi đầu khẽ thì thầm một câu.

“Quách Tử Chính! Em lại muốn giả trò gì nữa đây?” Hai người đang giằng co, không biết Trịnh Trạch Thi từ đâu hùng hổ xông tới. Cô liếc mắt nhìn thứ La Phi đang cầm trong tay, phát tay với La Phi, “Cô mau mau đi đưa bữa sáng cho Trịnh Thiên Dã đi, về muộn nó lại tức giận lên nữa, vốn dĩ cái đầu đã bị chính mình đập bể, để xảy ra chuyện gì thêm nữa thì thật sự sẽ biến thành tên dân đen đó.”

La Phi vâng một tiếng, chột dạ âm thầm đưa mắt liếc qua Quách Tử Chính, rồi cúi đầu chạy như bay.

Trịnh Trạch Thi ngăn lại người đang có ý định muốn đuổi theo La Phi, giọng điệu khó chịu nói: “Quách Tử Chính, xin em làm ơn có chút lòng thương xót được không, em họ của chị cũng là anh trai của em bây giờ còn đang nằm trong phòng bệnh, em nhất định phải làm cho tất cả mọi người sống không yên phải không?”

Quách Tử Chính cả giận nói: “Trịnh Thiên Dã anh ta là người trời sinh đã quý giá? Còn La Phi thì đáng bị các người bắt nạt thành ra như vậy?”

Mặt Trịnh Trạch Thi cũng biến sắc, hét lại với anh: “Đúng vậy! Cô ta đáng bị như vậy! Mà cho là bây giờ Thiên Dã thành ra như vậy, cô ta không có trách nhiệm nào trong đó ư? Mà cho rằng cô ta hoàn toàn bị ép buộc ư? Được, để chị mà nói ày nghe sao lại thế này. Ngay từ đầu, quả thật cô ta bị Thiên Dã ép buộc, nhưng một cô gái tốt nghiệp đại học, gặp phải chuyện thế này chẳng lẽ không biết cách để giải quyết ư? Là chính bản thân cô ta sợ phiền phức, sợ đầu sợ đuôi, nói khó nghe một chút, có lẽ còn có chút vui mừng vì được một người giàu có đẹp trai để mắt đến.”

“Chị đang ngậm máu phun người!” Quách Tử Chính tức giận, gân xanh nổi đầy trên trán.

Trịnh Trạch Thi lại từ từ bình tĩnh lại, giọng nói không nhanh không chậm, chất chứa sự khinh thường trong đó: “Chị còn có thể nói ày biết, lúc ấy đúng lúc cô ta phát hiện bạn trai mình vụng trộm bên ngoài, cô ta cứ ôm ờ như vậy khiến ảo tưởng của Thiên Dã càng bén rễ. Nếu ngay từ đầu cô ta kiên quyết từ chối, Thiên Dã cũng không đến nỗi không nhìn thẳng vào vấn đề của chính mình như hiện giờ. Nhu nhược, không có chủ kiến, cũng không có đầu óc, đàn ông đúng là chỉ cần vẻ ngoài đẹp là được tuốt.”

Quách Tử Chính cười lạnh: “La Phi là cô gái lương thiện.”

“Đúng... lại thêm một điểm mà chúng mà cho là thế. Mặc dù chị thấy cũng không khác với nhu nhược là mấy.”

Quách Tử Chính im lặng một hồi, lạnh lùng nói: “Trịnh Trạch Thi, đừng tưởng chị học tâm lý vài năm, thì ra về nhìn thấu hết tất cả, rồi nghĩ với ai cũng chỉ cần nhìn vài lần thì có thể rõ như lòng bàn tay.”

Trịnh Trạch Thi lơ đãng nhún nhún vai: “Đương nhiên chị đây không dám nói rằng hiểu người khác như lòng bàn tay. Nhưng đối với cái mác “tình thánh” làm cho người ta cảm động của mà thì chị đây cũng hiểu được đôi chút. Người khác không biết cuộc sống của mà ở nước ngoài mấy năm nay, nhưng chị mà sao lại không biết? Sao nào? Hiện giờ là dạo chơi ngắm cảnh đã rồi phải không? Cho nên muốn tìm lại cảm giác tốt đẹp lúc ban đầu?”

51. Chương 51: Đối Mặt Với Hiện Thực

Chuyển ngữ: Sushi ***

Đương nhiên La Phi không biết được Trịnh Trạch Thi và Quách Tử Chính nói những gì, nhưng dù sao thì Quách Tử Chính cũng không đuổi theo nữa.

Cô trở về phòng bệnh lại không thấy Trịnh Thiên Dã ở trên giường, chai nước biển ở trên giá vẫn chưa truyền xong, kim tiêm lại tùy tiện vứt trên giường.

La Phi đang buồn bực thì nghe được tiếng nước chảy trong toilet. Cô đem khăn tắm đặt ở trên bàn, bước tới cửa phòng rửa tay đang khép hờ, đưa tay ra đẩy, quả nhiên nhìn thấy Trịnh Thiên Dã đang đứng trước bồn rửa mặt.

Cô liếc mắt nhìn vào trong bồn rửa mặt, lại thấy có vài giọt máu, chắc chắn là anh đã cố chấp nhổ kim tiêm ra nên mu bàn tay mới chảy máu.

“Anh sao lại nhổ kim tiêm ra? Muốn rửa tay cũng nên chờ em về, em có thể giúp anh mà”.

“Trên tay bẩn quá, anh không chịu được”. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô một chút thuận miệng trả lời rồi lại cúi xuống tiếp tục rửa tay

La Phi cũng không quá để tâm, cô nhớ anh chỉ bị ngoại thương lại không chảy máu quá nhiều, nước biển cũng đã truyền được một đêm, chắc chảy một chút máu cũng sẽ không có vấn đề gì.

“Em mua bữa sáng rồi, anh mau ăn đi”.

Trịnh Thiên Dã ừ một tiếng, vẻ mặt có chút bất ổn bước từ toilet ra, đi tới ngồi vào ghế salon ở trong phòng, bắt đầu ăn sáng.

La Phi cũng cảm thấy mình hơi đói bụng nên cô cũng ngồi xuống bên cạnh chậm chậm ăn một ít, thỉnh thoảng lại thận trọng quan sát dáng vẻ của anh.

Trịnh Thiên Dã lúc này, ngoại trừ có một dải băng trên đầu thì anh và người bình thường cũng không có gì khác nhau, hết như những chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra, tình trạng của anh bây giờ không chút nào giống với biểu hiện của những người có bệnh về thần kinh.

Nhưng mà ý nghĩ ấy rất nhanh đã bị La Phi phủ định.

Trịnh Thiên Dã ăn bữa sáng xong, vỗ tay một cái, đứng thẳng lên đi vào toilet một lần nữa, sau đó lại truyền đến tiếng nước chảy rào rào, cô mới biết được, anh lại đang rửa tay. Nhưng rõ ràng là tay anh không bị dơ mà.

Trịnh Thiên Dã cũng không phải là người có bệnh sạch sẽ, chỉ ít thì trong mấy tháng qua La Phi hoàn toàn không nhìn ra anh là một người có khuynh hướng ưa sạch sẽ, thậm chí anh còn thường chưa rửa tay đã lấy đồ ăn của cô bỏ vào trong miệng. Cho nên có một dạo cô quên mất chuyện trước đây cô phát hiện anh thường xuyên rửa tay trong phòng làm việc. Nhưng bây giờ thấy anh cứ hơn mười phút lại rửa tay hai lần, mới chợt nhớ đến cảnh tượng mình vô tình nhìn thấy trước đây.

La Phi nhú mày, đi tới cửa phòng rửa tay, thấy Trịnh Thiên Dã đang chà rửa hai tay dưới vòi nước. Cô suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng lên tiếng, hỏi: “Không phải là mới rửa sao, có bẩn đến vậy không?”

Trịnh Thiên Dã nghiêm túc gật đầu: “Không hiểu thế nào mà hình như trên tay luôn dính thứ gì đó, rất khó rửa đi.”

La Phi sửng sốt một chút, đi vào cầm tay của anh lên xem: “Không có mà, là ảo giác của anh phải không?”

“Nhất định là có, là em nhìn không ra mà thôi”. Trịnh Thiên Dã rút khỏi tay cô, tiếp tục chà rửa hai tay dưới vòi nước.

La Phi ước chừng đã biết xảy ra chuyện gì nên cũng không dám tranh cãi nhiều với anh, thấy tay anh đã bị chà xát đến ửng đỏ, đành phải ngăn anh lại lần nữa: “Được rồi được rồi, đã rửa lâu như vậy dù có bẩn đến mấy cũng đã sạch lắm rồi”.

Trịnh Thiên Dã nhìn cô một chút lại, dừng động tác lại nhưng có vẻ như không hài lòng lắm.

Nhưng, chẳng qua đó chỉ mới là sự khởi đầu.

Trịnh Thiên Dã nằm viện theo dõi được ba ngày, bác sĩ khẳng định anh đã không có vấn đề gì, anh liền vội vàng nhanh chóng làm thủ tục xuất viện. Bởi vì mới xuất viện, anh vẫn chưa đi làm trở lại.

Thực ra, dường như anh đã mất đi hứng thú với công việc ở công ty, công ty gọi điện tới anh rất ít khi nghe máy, cả ngày bắt La Phi phải theo anh ở nhà, hầu hết là ngồi trên ghế sofa vừa chơi đùa vừa xem ti vi.

Thế nhưng dù đã quan sát rất kỹ cô vẫn không thấy có điều gì bất thường, ngay cả khi quay về nhà họ Trịnh dùng cơm, thái độ của anh vẫn bình thường, tính nóng nảy trước đây cũng không còn thấy. Điều này làm cho Trịnh Gia Thăng và Trương Cẩm Hoa cũng cảm thấy an tâm không ít.

Chẳng qua là cứ vào buổi tối, anh lại bắt đầu làm những hành động kỳ lạ đó, đầu tiên là việc số lần anh rửa tay mỗi lúc một nhiều, rồi lúc nửa đêm thường hay than đói rồi lại đi tìm lấy thứ gì đó để ăn.

Tiếp đó là đối với việc kia dường như cũng mãnh liệt hơn, thậm chí vào lúc nửa đêm, thời điểm La Phi đang ngủ say, anh lại thỉnh thoảng đánh lén cô. Còn có một lần, La Phi đi mua đồ ăn, từ bên ngoài trở về, vừa mới đóng cửa lại, giày cũng chưa thay xong, bỗng nhiên anh lại từ trên ghế sofa xông đến, đem cô chặn lại ở cửa, không nói một lời làm liên một hồi.

La Phi đương nhiên biết được đây là biểu hiện cho thấy bệnh tình của anh ngày càng trầm trọng.

Sau khi báo cáo với Trịnh Trạch Thi, biết được câu trả lời là có thể anh đã dần dần ý thức được bản thân mình có vấn đề, đó là lí do của việc xuất hiện chứng ép buộc và chứng lo nghĩ nghiêm trọng. Bên cạnh đó La Phi cũng tỉ mỉ chú ý đến hành vi của anh, không thể để anh lại bị bất cứ chuyện gì kích thích, tránh việc tinh thần anh có thể suy sụp. Bởi vì một khi tinh thần suy sụp, rất có thể dẫn đến thần kinh phân liệt, đến lúc đó thực sự rất phiền toái.

La Phi vừa nghe đến mấy chữ tâm thần phân liệt lại vô thức rùng mình, hiển nhiên không dám làm điều gì trái ý Trịnh Thiên Dã.

Cũng may, tuy tình trạng của Trịnh Thiên Dã có nặng thêm, nhưng ở trước mặt cô tính tình cũng trở nên tốt hơn nhiều. Không như lúc trước nếu có chút không vừa lòng liền nói năng hung dữ, dọa cô lo sợ. Chỉ là, dường như lời nói của anh so với lúc trước cũng đã mềm mỏng hơn nhiều so với lúc trước.

Nghỉ ngơi được hai tuần, Trịnh Thiên Dã rốt cục cũng quyết định đi làm trở lại.

Bởi vì không làm việc chung một tầng, ngoài lúc ăn cơm trưa cùng nhau, La Phi đối với công việc của Trịnh Thiên Dã hoàn toàn không biết gì cả, chỉ mơ hồ nghe được có người nói mấy ngày nay tính khí của boss càng ngày càng khó chịu. Nhưng mỗi khi trở về cô thấy anh rất bình thường, thậm chí có thể nói là rất dịu dàng.

Qua vài ngày, thời gian anh tăng ca càng ngày càng dài, La Phi phải thường xuyên tự mình về nhà trước. La Phi rất lo lắng anh làm việc quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến việc bình phục, nhưng anh luôn nói phải tranh thủ thời gian nhanh chóng hoàn thành mọi công việc để chờ đến sang năm có thời gian chuẩn bị tốt việc kết hôn và hưởng tuần trăng mật, khiến cho cô không biết phải khuyên anh như thế nào nữa.

Lại vào một buổi trưa, lúc La Phi mang theo hộp đựng thức ăn đi đến phòng làm việc của anh để cùng anh ăn trưa, khi gần đến văn phòng cô có cảm giác bầu không khí có gì đó bất thường, lại gần thêm một chút nữa, lại nghe được tiếng tranh cãi.

La Phi nghe ra được là giọng của Trịnh Thiên Dã và Quách Tử Chính, nhất thời không biết nên đi vào hay đi ra. Đang lúc phân vân, Trịnh Thiên Dã đã mở cửa phòng làm việc, Quách Tử Chính cũng cực kỳ phần nộ từ bên trong bước ra, thấy La Phi có hơi sững sốt một chút, rồi rất nhanh đi về phía cô, hơi mỉm cười có chút mỉa mai, mở miệng nói: “Tiểu Phi, anh vẫn không hiểu được, làm thế nào mà lại chịu đựng được anh ta?”

La Phi ngượng ngùng: “Anh đừng nói như vậy, anh ấy cũng rất đáng thương.”

Quách Tử Chính bắt đầu dĩ thử dài: “Em chính là quá mềm lòng.” Anh ta dừng lại một chút. “Anh chỉ mong em hãy cẩn thận suy nghĩ lại, chỉ cần em đưa tay ra, anh sẽ nắm lấy tay em.”

La Phi cũng không muốn cùng anh ta nói những việc này, qua quýt nói: “Em phải đi ăn cơm đã.”

Quách Tử Chính thấy cô vội vội vàng vàng đi vào phòng làm việc của Trịnh Thiên Dã, vừa lắc đầu khó chịu lại có chút đau lòng, đem tài liệu cầm trong tay đánh lên tường một cái thật mạnh, rốt cục cũng phải rời đi.

La Phi bước vào phòng, thấy Trịnh Thiên Dã đang xem tài liệu, trông vẻ không giống như mới vừa xung đột với người khác, cô dè dặt bước tới: “Anh và sếp Quách cãi nhau sao?”

Trịnh Thiên Dã chỉ trả lời hời hợt, cũng không phản ứng kịch liệt giống như mọi khi: “Dự án đô thị hóa nông thôn xảy ra chút vấn đề, cũng không phải chuyện lớn gì.”

Tình trạng của anh không phải là trở nên nghiêm trọng hơn đấy chứ? Thế nào lại thấy có chút ngược với bình thường. La Phi càng ngày càng không thể hiểu được anh.

Hôm nay Trịnh Thiên Dã vẫn tăng ca như cũ. La Phi tan ca về nhà, vô cùng buồn chán coi ti vi rất lâu, liếc nhìn đồng hồ trên tường mới phát giác đã gần mười giờ.

Cô suy nghĩ một chút, lại cầm điện thoại lên gọi cho anh, rất nhanh đã bắt máy. Không đợi cô mở miệng, anh đã nói trước: “Anh còn có chút việc phải làm, có thể sẽ về trễ. Em cứ ngủ trước đi.”

La Phi ồ một tiếng, cúp điện thoại, nghe lời anh chuẩn bị đi ngủ, nhưng vẫn có chút lo lắng. Suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thay đồ đi ra ngoài.

Đón xe đến tòa nhà công ty. Lúc này, cả một tòa nhà lớn ngoài trừ mấy tầng dưới là khu buôn bán vẫn còn lác đác mấy ngọn đèn sáng, từ tầng bốn trở lên hầu như chỉ là một mảng tối đen, chỉ có tầng mười tám còn lại một ít ánh đèn.

La Phi bước vào thang máy đi thẳng lên tầng mười tám. Khu làm việc cực kỳ yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào, ngọn đèn chỉ sáng ở một góc, tốc độ bước chân của cô bất giác cũng có vẻ nhanh hơn.

Cô từng bước từng bước đi đến cửa phòng làm việc của Trịnh Thiên Dã.

Bởi vì cửa vẫn chưa đóng kín, nên ánh sáng từ bên trong vẫn chiếu qua khe cửa.

Cô đưa tay đẩy cửa ra, chỉ thấy cả phòng sáng đèn nhưng lại không thấy người phía sau bàn làm việc. Đang cảm thấy có gì đó kỳ lạ, cô lại nghe được tiếng nước chảy rào rào truyền đến.

Trong lòng cô cả kinh, sải bước đi về phía nhà vệ sinh bên trong, quả nhiên lại thấy Trịnh Thiên Dã đang đứng rửa tay trước bồn rửa mặt, cả hai bàn tay dưới vòi nước đã lờ mờ sưng đỏ, chắc chắn là đã chà rửa rất lâu.

La Phi khẩn trương tiến đến bên ngăn anh lại: “Đừng rửa nữa! Anh đừng rửa nữa!”

Trịnh Thiên Dã cũng không nhìn cô, chỉ đẩy cô qua một bên, lại đem hai tay để dưới vòi nước cố thêm sức chà rửa.

La Phi nhìn tay của anh sắp rách da chảy máu, lòng nóng như lửa đốt, cũng không biết phải làm sao để ngăn anh lại, chỉ có thể khóa nước lại, cầm lấy vòi nước không cho anh mở ra nữa.

Trịnh Thiên Dã rốt cục cũng ngừng đầu lên nhìn cô, đây là lần đầu tiên La Phi thấy được ánh mắt của anh đỏ lên như vậy, hai người kinh ngạc nhìn nhau được một lúc, Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên ôm lấy đầu, đau đớn mở miệng: “Làm sao bây giờ? Hình như anh đã mắc bệnh rồi!”

Nhịp tim của La Phi đập loạn mất một lúc, sau đó mới bình tĩnh buông tay đang cầm vòi nước, nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của anh: “Không sao, không sao, sẽ ổn thôi, nhất định mọi việc sẽ tốt đẹp.”

Thân thể của anh có chút run rẩy, ngay cả giọng nói cũng không được bình tĩnh: “Phi Phi, anh không thể kiểm soát được bản thân mình.”

” Anh đừng nghĩ gì cả, trước tiên chúng ta về nhà, ngủ một giấc sẽ ổn thôi.” La Phi đỡ lấy anh, thậm chí cô còn nghĩ chỉ cần một khắc nữa thôi anh sẽ suy sụp, hiển nhiên không dám chậm trễ một chút nào.

Cũng may là mặc dù Trịnh Thiên Dã chưa thể chấp nhận được với hiện thực, nhưng dường như anh đang hết sức cố gắng kiểm soát chính mình, dọc đường đi anh chỉ nắm chặt lấy La Phi không nói một lời.

Về đến nhà, La Phi cho anh ăn một chút, sau đó cho anh uống một viên thuốc an thần, cuối cùng cũng ép anh thiếp đi.

Khi đã nghe được tiếng hít thở đã sâu hơn của anh, cô thở phào một cái, đi ra khỏi phòng liền gọi điện cho Trịnh Trạch Thi.

“Hôm nay chính Trịnh Thiên Dã đã nói hình như anh ấy bị bệnh.” Sau khi Trịnh Trạch Thi nhận điện, cô liền đi nói ngay vào vấn đề.

Trịnh Trạch Thi cầm điện thoại im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên kêu lên như rất vui mừng: “Thật tốt quá!”

“Tốt quá?” La Phi lặp lại, đầu óc vẫn còn mơ hồ.

“Loại bệnh thành kinh nhất thời của nó, nếu đến một ngày nó có thể đối mặt với thực tế là bản thân mình đã bị bệnh, nghĩa là nó có thể phối hợp điều trị, như vậy thì việc bình phục cũng không còn xa nữa.”

“Phải không?” La Phi vẫn có chút không tin.

Trịnh Trạch Thi ha hả cười nói: “Đương nhiên, bây giờ tôi sẽ lập ra một kế hoạch điều trị mới, cô phải tiếp tục phối hợp. Cứ tin ở tôi, không đến cuối năm, cô sẽ được tự do.”

La Phi giống cứ là bị ghen đi một chút, nửa ngày sau mới tìm lại được giọng nói của chính mình: “À.”

“Thế nào? Không nhớ ư? Không sao, mặc dù chuyện của hai người không thành thì Quách Tử Chính vẫn chờ cô mà. Một cô gái còn vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, lại sợ không tìm được người phù hợp với mình sao?”

La Phi bị lời nói kỳ quái của cô làm cho có chút không vui: “Cô có ý gì?”

“Không có ý gì, chỉ là thuận miệng nói một chút, cô cũng đừng để trong lòng, cứ tiếp tục chăm sóc cho thằng em họ đó của tôi, người chị họ này vẫn phải chúc hai người trọn đời trọn kiếp mà.”

Trịnh Trạch Thi cười ha hả cúp điện thoại. Bởi vì từ đầu đến cuối cô đều cho rằng vấn đề của Trịnh Thiên Dã có liên quan tới La Phi, cho nên trong lòng cô vẫn không thích La Phi lắm. Nếu như không phải là vì còn cần La Phi giúp đỡ, thì theo như tính cách của Trịnh Trạch Thi, không biết đã sớm xử cái cô có sức chiến đấu thấp này bao nhiêu lần rồi.

52. Chương 52: Mất Tự Chủ

Dịch: Mai Thảo Nguyên ***

Sáng hôm sau, La Phi vừa tỉnh dậy, mới mở đôi mắt còn chèm nhèm ra đã thấy Trịnh Thiên Dã nằm trên người mình, không chút động đậy nhìn cô chăm chăm. Trong ánh mắt ẩn chứa điều gì đó không rõ, giống như đang trầm tư suy nghĩ, lại có chút gì đó hoang mang mơ hồ.

La Phi bỗng thấy căng thẳng trong lòng, nháy mắt rồi giật mình thanh tỉnh hoàn toàn, vội nhích người sang một bên, bò dậy nép sát vào cạnh giường, lắp ba lắp bắp hỏi: “Sao... sao vậy?”

Trịnh Thiên Dã tiến lại gần, kề sát gương mặt mình vào mặt cô: “Em đang sợ anh sao?”

Gương mặt anh không chút biểu cảm khiến La Phi có chút sợ hãi, nhưng cô vẫn là thức thời vội vã lắc đầu.

Trịnh Thiên Dã vươn tay khẽ vuốt má cô, giọng nói có chút trầm thấp: “Người em yêu là anh, đúng không?”

La Phi nhìn ánh mắt không giống bình thường của anh, toàn thân như bị bó chặt lại, trái tim đập cuồn cuộn trong lồng ngực, ra sức gật đầu thật mạnh.

Khóe môi Trịnh Thiên Dã cong lên, mỉm cười vui vẻ, bàn tay cũng rời khỏi gương mặt La Phi, xoay người bước xuống giường, giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng bình thường: “Mau dậy đi, không khéo lại trễ giờ bây giờ!”

La Phi đang ngồi trên giường khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hai người sau khi ăn qua bữa sáng liền cùng nhau đến công ty. Lúc thang máy dừng lại ở lầu mười lăm, La Phi vừa bước ra khỏi thang máy thì bỗng nhiên bị Trịnh Thiên Dã gọi lại: “Em yên tâm, anh sẽ tiếp nhận điều trị, để bản thân mình mau chóng khỏi bệnh.”

La Phi chợt ngẩn ra, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nụ cười thản nhiên trên khóe môi anh, dáng vẻ ung dung đỉnh đạc. Lòng cô bỗng cảm thấy vui mừng, lại có chút cảm động, vội gật đầu nói: “Em tin anh!”

Trịnh Thiên Dã trở về văn phòng của mình, sau khi suy nghĩ thông suốt bèn cầm điện thoại lên gọi điện cho Trịnh Trạch Thi.

Mà ở đầu dây bên kia, Trịnh Trạch Thi cảm thấy quá đổi kinh ngạc trước việc Trịnh Thiên Dã tự động báo cáo tình hình của bản thân ỳnh. Cô vội vàng nói cho anh biết cách điều trị tốt nhất, rồi vội vàng chạy như điên đến công ty đưa thuốc, lại một phen dận dò kỹ lưỡng. Đương nhiên, sau khi rời khỏi đó xong, cô liền gọi điện thoại cho La Phi dặn dò thêm một lần nữa.

Sau khi Trịnh Trạch Thi đi khỏi, Trịnh Thiên Dã nhìn chăm chăm vào mấy lọ thuốc trong tay mình, mặc dầu đã cố kìm nén cảm xúc của bản thân nhưng vẫn không tránh được sự chán ghét trong đó. Vừa may đúng lúc đó, người phụ trách dự án đô thị hóa nông thôn phía bên chính phủ gọi điện thoại tới, muốn xem bản phác thảo thiết kế trung tâm mua sắm của dự án này. Mặc dù các thủ tục thiết kế do Quách Tử Chính phụ trách, nhưng người đứng ra phát triển toàn diện dự án này lại là Trịnh Thiên Dã, ngay cả việc liên lạc với chính phủ cũng là do một tay anh sắp đặt.

Dẫu đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với những người làm trong chính phủ. Vì vậy, anh ổn định lại cảm xúc của bản thân, đối đáp lại đối phương một cách đúng mực. Sau khi cúp máy liền gọi điện thoại nội bộ cho Quách Tử Chính, chỉ là không ngờ được, lúc này Quách Tử Chính lại không có ở trong phòng.

Trịnh Thiên Dã tức giận cúp máy, đem mấy lọ thuốc nằm trên bàn nhét vào ngăn kéo, rồi đứng dậy bước xuống lầu mười bảy.

Nhân viên cấp dưới của Quách Tử Chính mặc dầu luôn trung thành tuyệt đối với sếp của mình, nhưng đối mặt với việc Trịnh đại Boss đích thân đến đây cũng không dám hó hé nửa lời, vừa khúm núm vâng dạ, vừa khẩn trương mời anh vào phòng làm việc của Quách Tử Chính.

Quách Tử Chính vừa mới rời khỏi văn phòng được một lát, cho nên máy tính trên bàn vẫn còn sáng. Trịnh Thiên Dã kích chuột tìm file bản thiết kế trong máy, nhưng lại không tìm được bản vẽ đó. Lúc này, ánh mắt anh lại vô tình rơi trên laptop đang đặt kế bên, liền tiện tay mở ra. Trịnh Thiên Dã có chút bất ngờ khi phát hiện ra, laptop của Quách Tử Chính lại không cài mật khẩu. Thế nhưng, lúc anh tìm được nơi lưu trữ các văn kiện thì mới biết, mỗi file bên trong đều có một mật khẩu riêng biệt.

“Biến thái!” Trịnh Thiên Dã khinh thường mắng một câu, đang định tắt máy đi, thì đột nhiên lại phát hiện ra một file lưu tên “Phi”. Anh ngăn người, ma xui quỷ khiến thế nào liền mở ra, lại không biết linh tính thế nào, liền nhập mật khẩu là tên của La Phi. Trong nháy mắt, anh đã hy vọng rằng, mật khẩu vừa nhập vào là sai. Chỉ là không ngờ được, cái file đó lại mở ra một cách thần kỳ. Phía bên trong file hoàn toàn không có tài liệu nào, chỉ có ba bức ảnh. Trịnh Thiên Dã chỉ cảm thấy đầu óc mình lơ mơ khó chịu, giống như bị cái gì đó đánh vào, có chút âm ỉ đau, lại có chút mơ hồ hỗn độn. Anh sững sờ nhìn những bức ảnh ấy, kích chuột, mở ra từng tấm một.

Hoàn toàn không ngờ được, trong hình hiển nhiên là ảnh chụp chung giữa La Phi và Quách Tử Chính. Có lẽ là ảnh chụp lúc còn học đại học, bởi vì cả hai đều có bộ dạng ngây ngô, đơn thuần. Cũng không phải là bức ảnh gì ghê gớm lắm, cũng không phải trong nhất thời Trịnh Thiên Dã không thể chấp nhận được. Chỉ là, hình ảnh đôi nam nữ trong hình kia trông rất hài hòa, cả ba bức hình đều là hình ảnh hai người vai kề vai, một bức là Quách Tử Chính đang tình nghịch đưa tay “hi” phía trên đầu La Phi, một bức kia anh ta lại đùa giỡn kéo đuôi tóc của cô ấy, bức còn lại lại là hình ảnh anh ta thân mật khoác hồ trên vai La Phi, ôm mà như không ôm, mà trên mặt La Phi lại lộ ra nụ cười thẹn thùng xấu hổ.

Trịnh Thiên Dã nhớ tới những lời La Phi đã nói với mình, nói cô và Quách Tử Chính kia chỉ là bạn cùng trường mà thôi. Nhìn bức hình trên laptop, anh bực dọc ngồi phịch xuống ghế.

Quách Tử Chính từ bên ngoài trở về phòng, nhìn thấy cảnh tượng Trịnh Thiên Dã đang ngồi trên ghế của mình, nhìn chằm chằm vào màn hình laptop. Anh ta chau mày bước đến: “Anh trở nên bĩ ối từ lúc nào thế, nghiệm xem lên đồ dùng của người khác?”

Trịnh Thiên Dã từ phía sau màn hình laptop ngẩng đầu lên, vẻ mặt âm trầm mà hỏi: “Mày với La Phi trước đây rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Quách Tử Chính ngây người một chốc, sau đó lại mỉm cười nhìn anh: “À, hóa ra là đã nhìn thấy những tấm hình quý báu ấy của tôi rồi!”

Trịnh Thiên Dã đứng bật dậy, tức giận chỉ thẳng vào mặt anh ta mà mắng: “Mẹ kiếp, mày nói rõ cho tao, rốt cuộc các người trước đây có quan hệ gì?”

“Tôi nói cái gì anh đều tin sao?” Quách Tử Chính đối với bộ dạng giận dữ của anh lại chẳng mấy may sợ hãi, ngược lại còn mỉa mai rằng: “Anh chỉ cần tin rằng, giữa tôi và cô ấy chẳng có bất cứ quan hệ gì cả. Cũng nên tự biết rằng, chỉ có mỗi mình anh là cho rằng cô ấy yêu anh, bởi vì, anh vốn không dám đối diện với sự thật.”

Trịnh Thiên Dã từ sau bàn đứng bật dậy, hung tợn bước tới xách ngược cổ áo của anh ta: “Tao cảnh cáo mày lần nữa, La Phi là người phụ nữ của tao, mày mà còn dám có ý đồ gì với cô ấy thì đừng trách tao không khách khí!”

Quách Tử Chính không nhanh không chậm gạt tay anh ra khỏi cổ áo mình, chỉnh lại trang phục, sau đó bước tới bàn ngồi xuống, chậm rãi lên tiếng: “Trịnh Thiên Dã, từ nhỏ tới lớn, anh lúc nào cũng nghĩ rằng tôi muốn tranh giành với anh, lúc nào cũng đối đầu với tôi. Mặc dù tôi nhỏ hơn anh, nhưng lại nhường nhịn anh hết lần này đến lần khác. Nếu không phải vì anh ép tôi xuất ngoại thì hiện tại lúc này, người đứng bên cạnh La Phi là tôi, chứ không phải là anh đâu. Tôi cũng không ngại nói với anh rằng, tôi rất thích La Phi, trước đây đã thích, hiện tại càng thích hơn. Thế nhưng, nếu hai người là thật lòng yêu nhau, tôi sẽ chẳng

làm gì cả. Nhưng sự thật thì sao? Chẳng phải là anh đã dùng cách đê tiện nhất để có được cô ấy sao? Lợi dụng sự mềm yếu lương thiện của cô ấy, ép buộc cô ấy ở bên cạnh mình. Anh nói đi, tôi làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ?”

“Mày câm miệng! Sáng nay chính miệng cô ấy còn nói yêu tao!” Trịnh Thiên Dã xanh mặt hét to.

Quách Tử Chính nở nụ cười giễu cợt: “Tổng giám đốc Trịnh, nếu đã không còn việc gì, phiền anh đi ra ngoài, tôi còn phải làm việc.”

Trịnh Thiên Dã đá một đá vào bàn làm việc của anh ta, trong phòng liền vang lên một tiếng uỳnh chấn động, thế nhưng người ngồi sau bàn là Quách Tử Chính kia lại chỉ hừ nhẹ một tiếng, sau đó lẳng lặng nhìn Trịnh Thiên Dã hùng hùng hổ hổ bước ra khỏi phòng làm việc.

Trịnh Thiên Dã không trở về phòng mình mà trực tiếp xuống phòng La Phi ở lầu mười lăm, cũng không thêm đáp lại lời chào hỏi của ai hết, bước đến chỗ La Phi đang ngồi, kéo lấy tay cô khỏi chỗ ngồi.

“Anh làm gì thế?” La Phi bị hành động của anh làm cho kinh ngạc, nhưng vì đang ở trong phòng làm việc nên không dám hô to, chỉ có thể nương theo bước chân anh, xiêu vẹo đi lên lầu mười tám.

Sau khi đóng sầm cửa lại sau lưng, Trịnh Thiên Dã mới thả tay La Phi ra, hung dữ bóp cổ cô: “Tại sao em lại lừa tôi?”

La Phi mơ hồ không biết anh đang nói gì, tay anh lại dùng sức không hề nhỏ khiến cô có chút không thở được, gương mặt phút chốc đỏ bừng lên, vội nắm lấy tay anh: “Em không biết anh đang nói gì? Anh nói rõ ràng hơn được không?”

May mà lúc này đây, Trịnh Thiên Dã vẫn còn chút lý trí, thấy cô hít thở khó khăn, bộ dạng khổ sở thì ánh mắt anh ẩn chứa sự ẩn nhẫn, buông lỏng tay mình, lạnh lùng nói: “Em tại sao lại lừa tôi, nói em và Quách Tử Chính trước kia chỉ đơn giản là quan hệ bạn bè cùng trường?”

La Phi hít sâu mấy hơi, xoa xoa cái cần cổ bị đau: “Em và anh ấy vốn dĩ chỉ là bạn bè bình thường.”

Trịnh Thiên Dã híp mắt lại, lạnh lùng quát to: “Em lại còn gạt tôi sao? Cái gì mà ‘bạn học cùng trường’, bạn học bình thường có thể chụp hình thân mật với nhau sao?”

“Chụp hình thân mật?” La Phi càng thêm mờ mịt, không hiểu ra sao cả.

“Tôi nhìn thấy ảnh chụp của hai người trong máy tính của nó, lưng tựa vai kề vào nhau, cái đó cũng gọi là quan hệ bình thường hả?”

La Phi ngẫm lại, chợt nhớ ra thời điểm mình và Quách Tử Chính sắp sửa quen nhau, có mấy lần cùng nhau đi chơi, rồi chụp chung vài tấm hình nhìn vào có vẻ khá thân mật. Cô giương mắt nhìn về tức giận của Trịnh Thiên Dã rồi thấp giọng nói: “Quan hệ giữa em và anh ấy trước đây cũng không tệ lắm, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó thôi. Lúc đó anh ấy có thổ lộ với em, nhưng rồi mấy ngày sau lại đột nhiên xuất ngoại, cho nên, dù lúc đó em muốn có bất cứ quan hệ gì với anh ấy, e là cũng không có khả năng.”

“Nói như vậy, em thừa nhận là em có thích nó?”

La Phi cả kinh: “Em nói là lúc đó, mấy năm sau này bọn em cũng không hề có liên lạc gì cả.”

“Cho nên, lúc đó em đã thích nó rồi đúng không?”

La Phi thất vọng rũ mắt xuống, nắm lấy tay anh: “Bây giờ anh cứ nhắc mãi đến chuyện này, rốt cuộc là có ý gì? Em và anh ấy không có gì là không có gì, trước đây không có, bây giờ càng không.”

Trịnh Thiên Dã lại giống như không hề nghe thấy lời cô nói, lại càng kích động hơn: “Em gạt anh! Em vẫn luôn gạt anh, em vốn không hề yêu anh!”

La Phi cảm thấy thần sắc của anh bất thường, trực giác không tốt liền buông tay anh ra, muốn né tránh đi, để anh một mình ổn định lại cảm xúc. Thế nhưng chưa kịp quay lưng đã bị anh tóm chặt, nửa ôm nửa kéo vào phòng nghỉ.

Mấy tháng nay, có rất nhiều chuyện đã trở nên quen thuộc tự nhiên, nhưng tình hình lúc này đây, cùng một địa điểm, lại khiến cho cô hoảng sợ, trong đầu không tự chủ được nhớ lại lần đầu tiên của mình.

Cô đau khổ hét lên: “Trịnh Thiên Dã, anh đừng như vậy, đừng như vậy! Em sợ!”

Nhưng lúc này đây, Trịnh Thiên Dã giống như đã mất đi lý trí, y hết kẻ điên, hai mắt đỏ ngầu, dường như không hề nghe thấy La Phi đang kêu gào.

Mấy hôm nay, dấu bệnh của Trịnh Thiên Dã có nặng thêm, mỗi lần đều hung hăng thô lỗ, nhưng trước giờ đều chú ý tới cảm nhận của La Phi. Quần áo của cô bị xé toang, cơ thể anh bồng bồng khí thế, lúc La Phi vẫn còn chưa chuẩn bị gì liên tục tiếp tấn công. Sự đau đớn này đối với La Phi mà nói y hết lần đầu tiên. Thế nhưng, cảm giác sợ hãi này lại càng kinh khủng hơn. Dẫu cô có cầu xin thế nào, anh dường như đều không hề nghe thấy.

Nghe cô kêu phiền phức, anh liền cúi đầu gặm cắn, mỗi lần cắn đều không hề nhẹ. Khắp người La Phi, môi, cổ, ngực rất nhanh đều là dấu vết của anh để lại. Việc này giống như là phát tiết thú tính của bản thân. La Phi dần dần không còn kêu la được nữa, chỉ còn lại tiếng nức nở, nghe nổi tuyệt vọng đang gào thét trong lòng mình.

Trịnh Thiên Dã sau khi đã phóng thích, liền nằm trên cơ thể cô thật lâu, lúc ngẩng đầu lên, tơ máu trong mắt đã tan đi không ít. Chỉ là, lúc nhìn thấy bộ dạng chật vật của La Phi, sự hoảng sợ hiện rõ trong đôi mắt cô, giống như không thể nào tin được, té ngã ngồi trên nền nhà. Hơn nữa, lúc đứng dậy liền kéo lấy áo quần, thất tha thất thểu, giống như lẩn trốn mà tông cửa chạy ra ngoài.

53. Chương 53: Luống Cuồng Sau Khi Tỉnh Táo

Chuyển ngữ: Sushi ***

Cũng không đã biết trải qua bao lâu, La Phi mới từ từ tỉnh lại, nhưng vừa nhúc nhích người là đau nhức mình mẩy. Còn Trịnh Thiên Dã – người đã gây ra mọi thì sớm đã không thấy bóng dáng. Cô chịu đau từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy trên giường lẫn dưới giường quần áo đã bị xé nát thành từng mảnh, không tránh khỏi có chút xót xa. Cô không quên chỗ này là tòa nhà có nhiều người qua lại, lại nằm trong khu vực sầm uất nhất thành phố. Hiện tại, ngay cả một món đồ lành lặn để mặc cô cũng không có, đến việc đi ra khỏi căn phòng này cũng không thể được.

“Khốn nạn!” La Phi nghiêng răng nghiêng lợi chửi một câu, vừa nghĩ đến sự điên cuồng của Trịnh Thiên Dã đã tức đến phát điên, nhưng lại nhin không được mà lo lắng cho tình trạng của anh.

Cô lấy ra giường quần vào người, nhẹ nhàng đi tới cửa phòng nghỉ, cẩn thận mở cửa ra, không thấy bóng dáng của Trịnh Thiên Dã đâu. Rất may, lúc anh đi đã đóng luôn cửa ở bên ngoài, nếu không thì La Phi cũng không có gan đi ra. Cô bước nhanh ra ngoài, lấy tay khóa cửa lại. Sau đó, đi tới bàn làm việc của Trịnh Thiên Dã. Vào lúc này cô cũng không thể cầu cứu ai khác, chỉ có thể gọi điện thoại cho Trịnh Trạch Thi, nói Trịnh Thiên Dã phát điên, đã xé nát áo quần của cô, phải đến đây đưa cho cô một bộ quần áo.

May mà Trịnh Trạch Thi cũng rất nhanh, chẳng bao lâu sau đã mang theo một cái túi có đựng quần áo đến cho cô. La Phi nghe được tiếng gõ cửa, vội vàng trốn ở phía sau cửa mở cửa cho cô, đợi cô vừa bước vào đã nhanh tay khép cửa lại, cứ lén lút giống như đang đi trộm vậy.

Trịnh Trạch Thi thấy cô đang quần ra giường, dáng vẻ thê thảm cứ như gặp phải quỷ, miệng thì sưng, trên cổ và cả khắp người đều là dấu vết sưng đỏ, dù có dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết được chuyện gì đã xảy ra.

Cô nhú mày lại, đưa tay kéo ra giường trên người La Phi xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy dấu vết còn ghê người hơn, không khác gì với những vụ án ngược đãi mà cô đã từng gặp.

“Súc sinh!” Cùng là phụ nữ, hơn nữa lại là bác sỹ tâm lý, cô rất coi trọng việc bảo vệ quyền lợi của phụ nữ. Cô liền không khách khí mà mắng đứa em họ của mình một câu, sau đó lại đưa quần áo cho La Phi, “Nó đâu rồi?”

La Phi nhận lấy túi đồ, lắc đầu: “Không biết.”

Trịnh Trạch Thi tức giận nói: “Đây là hành động của một con người sao, gây chuyện xong liền bỏ chạy?”. Nói xong, lại nhìn bộ dạng thê thảm của La Phi, nói: “Cô thế nào mà lại vô dụng như vậy? Sao có thể để cho nó ức hiếp thành cái dạng này?”

La Phi bĩu môi nói: “Anh ấy cứ giống như bị cái gì đó kích thích, hoàn toàn mất khống chế, hết như một người điên vậy.” Cô dừng lại một chút, thấp giọng nói, “Vả lại, là do mọi người nói bệnh của anh ấy đang tốt lên nên tôi đành phải thuận theo, cố gắng không kích thích anh ấy.”

Trịnh Trạch Thi bị nghẹn lời, cực kỳ thất vọng, nói: “Thực sự là phục cô luôn, hèn gì dễ dàng bị người khác khi dễ mà. Thật không biết là làm sao mà hai đứa em của tôi lại thích phải một cô gái thế này?”

La Phi ngượng ngùng nhếch miệng: “Tôi đi thay quần áo đã, Trịnh Thiên Dã chỉ vừa mới rời khỏi thôi, hình như tình trạng cũng không được tốt, cô mau đi tìm anh ấy đi.”

Trịnh Trạch Thi thở dài, trong lúc chờ La Phi thay quần áo, cô bắt đầu gọi điện thoại. Nhưng khi điện thoại được kết nối thì lại nghe thấy tiếng chuông đổ ở trong phòng, vậy là di động của Trịnh Thiên Dã đã bị để lại phòng làm việc. Cô liền gọi điện thoại về nhà để nhờ họ giúp một tay cùng đi tìm.

Trịnh Thiên Dã đã mất tích suốt một đêm.

Sau sự việc vừa mới xảy ra, La Phi dĩ nhiên không muốn gặp lại anh, thế nhưng khi nằm ở trên giường bỗng dưng lại phát hiện ra, trong mấy tháng này, đây là lần đầu tiên cô ngủ một mình trong căn phòng này, trên cái giường này. Hơn nữa, cô còn cảm thấy có chút lo lắng, không yên vì điều đó. Cô không khỏi có phần nghi ngờ phải chăng bệnh thần kinh cũng có thể truyền nhiễm. Hơn nữa trên người cô vẫn còn âm ỉ đau nên cả buổi tối trằn trọc, hầu như không hề chợp mắt. Buổi sáng, dấu vết trên người vẫn còn chưa tiêu tan, lại có thêm hai con mắt gấu mèo, tóm lại là nhìn cô rất thảm hại.

Trong lòng cô cũng đang lo lắng cho Trịnh Thiên Dã. Cô tùy tiện súc miệng, tắm rửa một chút, sau đó vội vàng đi tới công ty. Xuống dưới lầu, cô bỗng dưng lại phát hiện thì ra đã một thời gian rất dài. mỗi sáng cô đều ra khỏi nhà cùng Trịnh Thiên Dã, anh lái xe chở cô đi làm, nay lại phải một mình đứng ở ven đường chờ xe, hiển nhiên cảm thấy có chút không quen. Bỗng nhiên cô liền cảm thấy thói quen thật là một thứ đáng sợ, chỉ mới ba tháng ngắn ngủi, vậy mà cô đã quen với việc ở cùng với một người có bệnh thần kinh bên cạnh mình.

Vừa bước vào phòng làm việc, La Phi liền phát hiện bầu không khí của cả phòng làm việc có gì đó không bình thường, đồng nghiệp tụ lại một chỗ thành tốp ba tốp năm, bàn tán chuyện gì đó rất sôi nổi. Thấy La Phi đi vào, có người lập tức kéo cô qua, có vài người chen lên trước hỏi: “La Phi, cô nói làm thế nào mà boss Trịnh lại bị kích động như vậy?”

La Phi không rõ bọn họ đang nói cái gì, mặc dù biết là Trịnh Thiên Dã đã làm những gì với mình nhưng cô lại không hiểu bọn họ đang nói về việc gì, liền hỏi: “Anh ấy làm sao vậy?”

“Trời ạ! Cả cô cũng không biết ư? Hai người không phải là đang ở cùng nhau sao? Đêm qua boss không về ngủ, cô cũng không biết ư?”

La Phi nghe được ‘không về ngủ’, bất giác lại nghĩ đến chuyện có khi nào Trịnh Thiên Dã đã gây ra chuyện gì đó tạo ra tin đồn mờ ám không. Nhưng dường như cô đã đánh giá thấp năng lực gây chuyện của Trịnh Thiên Dã, đồng nghiệp lại vội vàng giải thích với cô: “Chính là vì hạng mục đô thị hóa của công ty chúng ta, không phải gần đây chúng ta đang chuẩn bị quy hoạch phá bỏ và dời đi nơi khác sao? Nhưng có hai hộ gia đình vì không hài lòng với việc bồi thường nên vẫn không chịu di dời. Tối hôm qua, boss Trịnh không biết như thế nào mà lại tự mình chạy đến điều khiển xe ủi, phá dỡ nhà của hai gia đình đó. Ban đầu việc cưỡng chế cũng chưa xảy ra việc gì, nhưng bỗng nhiên lại xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, một người đàn ông là chủ hộ của một trong hai gia đình đó bị gạch rơi xuống nện vào người đã bị thương nặng. Khi ấy lại có người của giới truyền thông ở đó, sớm nay đã có trên mọi tin tức buổi sáng, lại trên trang chủ của các trang web lớn.”

La Phi sửng sốt, sau một lúc mới có phản ứng, đang muốn hỏi Trịnh Thiên Dã có tới công ty hay không. Nhưng chợt nhớ đến bản thân mình là bạn gái của Trịnh Thiên Dã nên vội nuốt câu hỏi đã đến đầu lưỡi vào trong. Cô không để ý tới đám đồng nghiệp vẫn còn đang nháo nhít mà xoay người đi đến tầng mười tám. Cô cũng sớm đoán được Trịnh Thiên Dã sẽ không tới công ty. Từ phòng làm việc của anh đi ra, vừa lúc gặp

được Quách Tử Chính đang cầm tài liệu lên lầu. Cách khoảng vài bước, anh nhú mào nhìn về phía La Phi đang cúi đầu lo lắng. Anh tiến thêm vài bước, dừng lại đứng trước mặt cô: “Anh ta đang ở nhà họ Trịnh.”

La Phi lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ trong chớp lát nhịp tim đập loạn lên, một cơn phần nộ bỗng nhiên ủa đến: “Anh biết rõ là anh ấy có vấn đề, vì sao còn phải kích thích anh ấy? Anh không những làm hại anh ấy, mà còn có em và cả hộ gia đình đang có người bị thương kia nữa.”

Quách Tử Chính hơi sững sốt một chút, lại bình tĩnh nói: “Anh chỉ nói sự thực, vấn đề của anh ấy chính là ở chỗ không chịu đối mặt với sự thực. Anh chỉ làm những việc anh muốn làm và cần phải làm.”

La Phi xoa xoa trán, khua tay nói: “Thôi quên đi, nếu chúng ta đã không cùng tiếng nói thì cũng không cần phải nói nữa, em đi xem anh ấy thế nào.”

Cô lướt qua người Quách Tử Chính, nhưng còn chưa đi được hai bước đã bị anh nắm lấy cổ tay: “La Phi, anh không tin em đã thích Trịnh Thiên Dã. Anh muốn nghe chính miệng em nói cho anh biết đáp án.”

La Phi quay đầu nhìn anh, có chút bị thương cùng bất đắc dĩ: “Ngay cả bản thân em cũng không có đáp án.” Cô ngừng lại, “Thế nhưng, với anh, em đã có đáp án. Năm đó anh không đợi được đáp án của em, bây giờ em đem cái đáp án đã đợi nhiều năm kia nói cho anh biết. Xin lỗi, đáp án của em là NO”

“La Phi...” Ánh mắt của Quách Tử Chính lóe lên, trong lúc đang nói lại bị La Phi giãy giụa cổ tay thoát ra. Đi tới biệt thự của nhà họ Trịnh, mọi người đều ở trong phòng, nhìn thấy La Phi cũng không ai bất ngờ, có vài người về mặt còn hơi nghiêm túc. Bà nội Trịnh lại cực kỳ lo lắng, vội vàng nói với La Phi: “Thiên Dã ở trên phòng. Ai cũng không gặp. Tiểu Phi, con lên trên xem thử.”

La Phi liếc nhìn về mặt thâm trầm của Trịnh Gia Thăng, thấy ông không có phản ứng gì với mình, liền bước nhanh lên lầu. Cửa phòng Trịnh Thiên Dã đã đóng chặt, cô có chút do dự, sau đó mới giơ tay lên gõ cửa: “Thiên Dã, anh có đó không? Là em đây.”

Rất lâu sau bên trong mới truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “À, em còn muốn đến để tiếp tục gạt anh sao?”

“Chuyện không phải như anh nghĩ đâu, chúng ta có thể nói chuyện không?” Cô dứt lời một lúc lâu nhưng vẫn không thấy anh đáp lại. Đến khi cô xoay người chuẩn bị rời đi thì cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra, khuôn mặt lạnh lùng của Trịnh Thiên Dã hiện ra ở cửa.

La Phi có chút hoảng sợ, cẩn thận hỏi: “Anh thế nào rồi?”

Trịnh Thiên Dã từ trên cao nhìn xuống, thấy sắc mặt của La Phi có phần tiêu tụy, hạ thấp giọng nói: “Em sợ anh sao? Hôm qua anh làm loại chuyện đó với em, em sợ anh, phải không?”

Lúc này La Phi cũng không muốn lại gạt anh, cô gặt đầu: “Có hơi sợ một chút.”

Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên nở một nụ cười châm biếm: “Em xem, em rõ ràng chỉ có sợ anh, làm sao lại yêu anh được? Em chỉ là vì sợ, cho nên vẫn luôn gạt anh.” La Phi lúc này mới ý thức được, tinh thần của Trịnh Thiên Dã bây giờ rõ ràng là rất bình thường, cô không biết có nên vì thế mà vui mừng hay không, nhưng lại nhớ đến mục đích mình lên đây: “Chuyện tối qua có phải rất nghiêm trọng không?”

Trịnh Thiên Dã giống như là không thèm để ý đến câu hỏi của cô, cười lạnh một tiếng: “Anh không quan tâm.” Anh nói xong, lại bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt vẫn không rời đi, một lúc lâu sau mới hé môi, mở miệng nói từng câu từng chữ: “La Phi, anh sẽ chấp nhận phương pháp trị liệu, sau này sẽ không dây dưa với em nữa.”

Anh nói xong, không biết từ đâu lại móc ra một tờ chỉ phiếu: “Tối hôm qua anh đã suy nghĩ rất lâu, mặc dù phải thừa nhận rằng anh chưa bao giờ muốn chấp nhận sự thật này, nhưng sự thực thì anh là một kẻ thần kinh, mắc chứng hoang tưởng. Mấy tháng qua, những việc anh làm với em, có thể được coi là phạm tội rồi.” Nói xong, bỗng nhiên anh lại cười lên một cách quỷ dị. “Đương nhiên, anh là người có bệnh thần kinh, pháp luật sẽ không thể có hình phạt gì với anh. Vì vậy, anh chỉ có thể cho em cái này, coi như là bồi thường.”

“Trịnh Thiên Dã!” La Phi nhìn một dãy số 0 trên tờ chỉ phiếu trong tay anh, nổi giận nói. “Trịnh Thiên Dã, bây giờ không phải là lúc để nói chuyện này, anh có biết là chuyện anh làm tối qua, giới truyền thông bên

ngoài đang làm ấm i lên không? Anh nếu không xử lý tốt, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Nghiêm trọng? Sẽ có bao nhiêu nghiêm trọng chứ?” Trịnh Thiên Dã thản nhiên nhún vai: “Tội danh được thành lập? Ngay cả vị trí tổng giám đốc cũng khó giữ được? Cho dù có chuyện gì đi nữa cũng chẳng liên quan gì, dù sao thì anh cũng là một kẻ có bệnh thần kinh.”

La Phi hoàn toàn không nghĩ tới, sau khi anh chấp nhận bản thân mình có bệnh, bỗng nhiên lại biến thành đáng vẻ cam chịu như vậy. Anh đẩy cô ra ngoài cửa, lại đem chi phiếu nhét vào tay cô: “Em đi đi! Không cần phải để ý đến một kẻ thần kinh như anh đâu. Quách Tử Chính cũng rất tốt. Anh chúc em hạnh phúc.”

La Phi gấp đến độ không biết nên nói cái gì, bắt lấy tay anh, trong phút chốc lại cảm thấy khó thở, sau đó mới thốt ra được một câu đầy đủ: “Anh đừng như vậy, em xin anh. Anh đã ức hiếp em lâu như vậy rồi, không thể lại ức hiếp em như thế này nữa.”

Trịnh Thiên Dã nhìn ánh mắt đã đỏ lên của cô, tim cảm thấy đau nhức giống như có cái gì đó đâm vào, bỗng nhiên lại trở nên luống cuống, cố gắng đẩy cô ra: “Đúng vậy, anh luôn ức hiếp em. Vì vậy từ giờ anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, được rồi chứ?”

54. Chương 54: Hành Vi Điên Cuồng

Chuyển ngữ: Hoài Thi Beta: nhoclubu

Đối với việc cưỡng chế, phá bỏ và di dời hộ dân gây thương tích, tuy bên phía cảnh sát nhận định là sự cố ngoài ý muốn, Hằng Thiên cũng phải bồi thường một số tiền không nhỏ, nhưng sự việc cũng không phát triển theo dự tính.

Người bị hại nhận bồi thường, chấp nhận cách thức giải quyết này. Nhưng không ngờ rằng hai ngày sau, lại chịu sự chỉ trích của giới truyền thông: tập đoàn Hằng Thiên là tập đoàn kinh doanh điền sản vô lương, gây ra chuyện nhưng người đứng đầu lại có thái độ khinh thường, từ đầu đến cuối không ra mặt nhận lỗi.

Công bố trên phương tiện truyền thông là một tuần san tin tức có sức ảnh hưởng đủ mạnh ở Giang Thành. Bài báo đã chỉ thẳng tổng giám đốc Hằng Thiên là một kẻ độc ác, tạp chí vừa ra đã dấy lên làn sóng xôn xao trong dư luận.

Trước đó bên phía Hằng Thiên, sự kiện tổng giám đốc đích thân thực hiện chính sách cưỡng chế được cho là tin đồn vô căn cứ, nhưng với tình hình hiện nay thì tin đồn lại chắc chắn là thật.

Trịnh Thiên Dã cùng với Hằng Thiên phút chốc bị đẩy lên đầu ngọn sóng.

Từ ngày La Phi rời khỏi nhà họ Trịnh đến nay, đã nhiều ngày không gặp Trịnh Thiên Dã. Buổi chiều hôm đó, đích thân người làm của nhà họ Trịnh đóng gói, vận chuyển đồ đạc anh còn để ở nhà cô mang đi.

Phòng của La Phi vốn nhỏ hẹp nhưng bây giờ dường như trở nên rộng hơn rất nhiều. Tuy nhiên sự rộng rãi này khiến cô lơ mơ cảm thấy trống trải, cảm giác giống như lồng ngực trở nên trống rỗng.

Nhất là vào ban đêm, trong lúc ngủ cảm giác như có một thân thể ấm áp nằm bên. Nhưng buổi sáng, khi thức dậy, chạm tay vào bên cạnh thì chỉ cảm thấy không khí giá lạnh.

La Phi đến trong mơ cũng mong chờ đến ngày này, hiện giờ ngày đó thực sự tới thì mới nhận ra cảm xúc của bản thân đã khác so với lúc trước.

Ngơ ngẩn trải qua ngày cuối tuần, La Phi đầu tuần đi làm suýt bị muộn, khi vội vàng chạy đến chỗ thang máy, lại nhìn thấy người đã nhiều ngày không gặp đứng trước cửa thang máy chuyên dụng.

Trịnh Thiên Dã với vẻ mặt lạnh lùng khiến cho ai cũng không dám tới gần trong vòng một mét, một đám nhân viên đến muộn chỉ dám đứng xa xa bên cạnh ngoài thang máy.

La Phi theo bản năng định đi qua hỏi thăm anh một chút, không ngờ sau khi Trịnh Thiên Dã quay đầu nhìn cô rồi lập tức ngoảnh mặt đi, đáng vẻ như không quen biết cô vậy.

Trong lòng La Phi căng thẳng, nhất thời cảm thấy tức giận và hơi mất mát, bất giác lùi vào đám đông. Cô nghĩ thầm, với tình trạng hiện giờ của anh, có lẽ đã nhận biết và xác định cảm xúc của mình rõ ràng. Anh hồ hững như vậy có lẽ anh đã xác định rõ thật sự anh không thích cô.

Những đoạn kí ức của mấy tháng trước hiện lên trong tâm trí La Phi, anh nhìn cô giống như yêu cô say đắm lắm. Rốt cuộc chỉ là ảo tưởng do anh bị bệnh.

Hai thang máy một trước một sau tới, người vội vàng lên ca. La Phi còn đang thất thần, chỉ không chú ý một lúc mà đã bị chen đến phải vào sau cùng.

Sức chứa thang máy có hạn, cô là người cuối cùng bước vào thang máy, nó cũng rất không khách khí mà phát tiếng báo thang máy quá tải. Những người xung quanh đương nhiên nhìn cô, cô chỉ có thể lui ra ngoài.

Ra khỏi thang máy, cô theo bản năng hướng ánh nhìn sang thang máy chuyên dụng bên cạnh. Mấy tháng trước, cô hầu như đều bị Trịnh Thiên Dã lôi kéo cùng đi thang máy đó. Cô còn đang do dự không biết có nên đi qua không thì đã thấy Trịnh Thiên Dã đứng giữa cửa, thản nhiên nhìn cô một cái rồi tay ấn nút đóng cửa.

Rốt cuộc cô cũng ý thức được mình và Trịnh Thiên Dã ở bên nhau đã là chuyện của mấy tháng trước. Giờ đây anh là cấp trên lạnh lùng, cao ngạo còn cô chỉ là cấp dưới khúm núm của anh.

La Phi cúi đầu, hơi mất mát thở dài, chuẩn bị chờ lượt thang máy tiếp theo, chợt cảm thấy cổ tay bị nắm chặt, cả cơ thể bị kéo vào trong thang máy chuyên dụng.

Trước khi thang máy đóng cửa, Quách Tử Chính đã kéo La Phi vào trong.

“Quách... Sếp Quách.”

La Phi phản ứng, lắp bắp nói, nhất thời quên rút tay đang bị Quách Tử Chính nắm lấy.

Quách Tử Chính cười cười, nhìn Trịnh Thiên Dã đang đứng ở đằng trước bên trái, làm như không thấy hai người, cười nói: “Ồ Hằng Thiên, đi làm muộn sẽ bị trừ lương, tuy đây là thang máy chuyên dụng, nhưng cũng không quy định nhân viên không được dùng. Nhất là khi đến muộn hoặc khi phải chen chúc trong thang máy thường.”

Ánh mắt Trịnh Thiên Dã quét qua cái nắm tay của hai người, môi mấp máy khẽ mắng thầm nhưng trên mặt kính thang máy vẫn là khuôn mặt bình tĩnh, lạnh lùng không có biểu hiện gì.

Đầu óc La Phi trống rỗng, đến khi tiếng ‘đỉnh’ vang lên, thang máy dừng lại ở tầng 15 cô mới vội vàng đi ra.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Quách Tử Chính đứng bên cạnh Trịnh Thiên Dã thờ ơ mở miệng: “Anh có thể đối mặt với sự thật, đối với mọi người mà nói là chuyện tốt, tôi cũng thay mặt La Phi cảm ơn anh.”

Trịnh Thiên Dã nhếch môi, gân xanh trên trán giãn giãn, tới khi thang máy đến tầng 17 thì Trịnh Thiên Dã mở miệng gần từng tiếng: “Đúng vậy, tôi chính là một kẻ đáng bị chê cười. Nhưng, Quách Tử Chính, nếu cậu dám đùa giỡn tình cảm của La Phi, tôi sẽ không tha cho cậu.”

Quách Tử Chính đi ra ngoài đứng trước cửa, quay đầu lấy tay chặn cửa thang máy, mỉa mai nói: “Cảm động quá! Như thế nào? Vậy sao lúc này còn làm bộ không để ý, người ta vừa quay đi thì làm kỹ sĩ im lặng. Hóa ra sự tự tin vô tri của anh chỉ lúc phát bệnh mới có thôi à, bệnh tình chuyển biến tốt đẹp hơn lập tức sẽ tự ti. Cũng đúng, tình hình thực tế chính là như vậy, anh dù có tự tin đến mấy cũng vô dụng, La Phi cô ấy không thể nào yêu anh, anh gây tổn thương cho cô ấy như vậy có lẽ cô ấy đã sớm hận anh đến thấu xương.”

Nói xong, Quách Tử Chính buông tay, nhìn khuôn mặt sa sầm của Trịnh Thiên Dã trước khi thang máy từ từ đóng lại.

Trịnh Thiên Dã tiến vào văn phòng, liền như phát cuồng đập phá đồ đạc xung quanh, sau cùng vứt điện thoại xuống đất, tức giận đập vỡ màn hình. Nhưng sau khi phát tiết xong, bỗng nhớ tới điều gì đó, tay chân luống cuống, về mặt đau xót nhặt lại điện thoại, mở màn hình, tìm mở vào bộ sưu tập, dần dần hiện ra khuôn mặt của La Phi, vì màn hình bị vỡ nên hình ảnh có chút trở nên mờ ảo.

Anh lấy tay tự đập vào đầu chính mình, lảo đảo chạy đến chỗ bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy mấy lọ thuốc ra, tùy tiện lấy ra mấy viên rồi nhét vào miệng, nuốt xuống.

Bên trong Hằng Thiên xem như tĩnh lặng, nhưng sự việc tổng giám đốc Hằng Thiên đích thân thực hiện chính sách cưỡng chế gây thương tích nghiêm trọng khiến dư luận toàn thành phố ngày càng trở nên dữ dội.

Thương trường chính là vậy, sẽ luôn có đối thủ rình rập bạn như hổ rình mồi, chỉ chờ bạn bất cẩn sẽ biến thành cửa tử để người khác tấn công. Những hộ gia đình bị cưỡng chế dời đi nơi khác nhận được sự đồng tình của giới truyền thông, liền nhanh chóng dẫn theo họ hàng thân thích tập trung tại đại sảnh của Hằng Thiên kháng nghị, muốn đòi lại công bằng. Đồng thời thu hút giới truyền thông ở địa phương sôi nổi ghi hình đưa tin.

Trịnh Thiên Dã hiểu hơn hết, nghĩ rằng mọi chuyện có người ở sau giật dây, theo tính tình của anh đương nhiên không thèm để ý, huống chi tinh thần của anh vốn đang hỗn loạn, bực bội nữa chắc sẽ hỏng mất. Nhưng mấy cổ đông lại gọi điện đến bắt anh phải giải thích hợp lý cho họ về sự việc lần này. Tuy ở trong điện thoại anh đã khiến mấy cổ đông đó phải sắc mặt tái mét, nhưng lời của chủ tịch cũng chính là cha anh, Trịnh Gia Thăng, anh không thể không cân nhắc.

Đợi đến giữa trưa, rốt cuộc anh cũng dặt mấy cấp dưới và bảo an xuống lầu một cách không tình nguyện, chuẩn bị diễn trò trước mặt truyền thông, trấn an những người biểu tình.

Vốn làm âm ỉ suốt buổi sáng nên những người biểu tình cũng đã mệt mỏi, nhìn thấy Trịnh Thiên Dã liền như đánh tiết gà, gân cổ hét to nhưng khẩu hiệu lại không thống nhất.

Trịnh Thiên Dã không kiên nhẫn nhìn những người trước mắt, đợi cho không khí lắng bớt mới chậm rãi lên tiếng: “Trong chuyện này, việc làm của chúng tôi đúng là thiếu thỏa đáng, tạo thành thương tổn cho người bị hại, tôi là tổng giám đốc Hằng Thiên xin được tỏ lòng áy náy. Nhưng trước đó, phía chúng tôi đã thành tâm bồi thường, cũng đạt được hòa giải. Vậy không biết vì điều gì mà mọi người lại bỗng nhiên gây rối, đương nhiên nếu mọi người còn có điều gì không hài lòng hoặc muốn yêu cầu thêm gì khác thì đều có thể nói ra, chỉ cần hợp tình hợp lý thì chúng tôi sẽ xem xét mà đáp ứng.”

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một gã đàn ông trung niên vẻ mặt đầy tức giận lắc lắc ngón tay rồi chỉ tay vào mặt anh: “Đừng nghĩ rằng đưa mấy đồng tiền dơ bẩn của chúng mày thì có thể giải quyết được mọi chuyện, cái tội tao muốn chính là công lý. Mày đường đường là một tổng giám đốc, gây thương tích cho người khác thì phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, dựa vào vài đồng tiền bồi thường là xong chuyện rồi nhón nhơ ngoài vòng pháp luật ư?”

“Đó là việc ngoài ý muốn.”

Gã đàn ông trung niên lớn tiếng kêu lên: “Ai mà biết đấy là cố tình hay là ngoài ý muốn? Tội tao muốn công bằng, muốn nợ máu phải trả bằng máu, muốn tổng giám đốc Hằng Thiên phải ngồi tù!”

Vì là ở dưới cao ốc Hằng Thiên nên có rất nhiều nhân viên Hằng Thiên đều xuống xuống đứng sau Trịnh Thiên Dã, cố gắng biểu hiện lòng trung thành... Cùng đứng xem náo nhiệt, trong đó có La Phi bị đồng nghiệp làm chung bộ phận kéo đến.

Đám người biểu tình rất kích động, cánh nhà báo thì hưng phấn, nhân viên Hằng Thiên ở sau lưng Trịnh Thiên Dã cực lực kiềm chế.

Trịnh Thiên Dã nhìn các tấm băng rôn cùng khẩu hiệu của người biểu tình hô hào, trầm mặc một lát, lạnh lùng nói: “Nếu mọi người đã không bình tĩnh như vậy, thì có vấn đề gì chúng ta sẽ đưa lên tòa án để giải quyết cho thỏa đáng. Hành vi của mọi người gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc kinh doanh của Hằng Thiên, chúng tôi không thể không báo cảnh sát xin trục xuất.”

Vừa nói xong, những người đó lại càng kích động, có người lấy trứng gà đã chuẩn bị từ trước ra. Nhất là người đàn ông trung niên lúc này rất can đảm, trực tiếp cầm trứng ném về phía Trịnh Thiên Dã, còn phá tan vòng vây của bảo vệ, trực tiếp nhắm vào Trịnh Thiên Dã.

Đương nhiên bảo vệ làm công ăn lương không phải chỉ để làm cảnh, hai người một trái một phải ngăn lại gã. Nhưng những người đó không chịu từ bỏ, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ lên, không biết ở đâu lại ném tới hai quả trứng, lợi dụng lúc mọi sơ hở lại lần nữa hướng Trịnh Thiên Dã ném tới.

Trịnh Thiên Dã lạnh lùng nhìn tình huống hỗn loạn trước mắt, đã sớm đề phòng đối với những này, trứng bay tới, anh liền nghiêng đầu nên dễ dàng tránh được.

“A!”

Trịnh Thiên Dã mơ hồ nghe thấy giọng nói quen thuộc hét lên, anh vừa quay đầu lại quả nhiên là La Phi, bên cạnh cô là đồng nghiệp nữ cũng bị trứng ném trúng, trên người bị trứng làm bắn một mảng.

Đôi mắt Trịnh Thiên Dã nheo lại, phát ra cái nhìn lạnh lẽo, quay đầu đi nhanh đến chỗ kẻ gây chuyện đang bị bảo vệ giữ lại, tức giận đá một cước vào kẻ đó.

Vì thế đám đông càng thêm kích động, cánh nhà báo thì càng thêm hưng phấn mà nhân viên Hằng Thiên đều trợn tròn mắt...

Quách Tử Chính chạy tới khi hiện trường không thể khống chế được nữa, nhà báo đã chụp được hình, người bị đánh kia chỉ còn thở hơi ra mà không có hơi vào, Quách Tử Chính hỗn hển quát bảo vệ đứng ngăn người ở đó: “Còn không mau ngăn boss Trịnh lại!”

Mấy bảo vệ khúm núm gật đầu, chạy tới khẩn trương kéo Trịnh Thiên Dã đang phát cuồng ra khỏi hiện trường. Một loạt các bảo an khác thì ngăn đám người biểu tình lại, bọn họ mù quáng, kêu to: “Đánh người! Tổng giám đốc Hằng Thiên đánh người giữa ban ngày ban mặt.”

La Phi vừa cùng cô gái bên cạnh lấy tay phủi vết dơ trên người, vừa lo lắng nhìn Trịnh Thiên Dã bị người ta kéo đi, khéo mắt như muốn nứt ra, trông dữ tợn và đáng sợ.

“Boss Trịnh thật đáng sợ!”

Cô gái bên cạnh nhỏ giọng nói: “Chúng ta cũng thật xúi quẩy, đi xem thôi mà cũng bị ném trứng! Lát nữa về phải mua vé số mới được...”

La Phi đương nhiên không nghe thấy gì, chỉ thấy đầu ong ong lên. Đến khi Quách Tử Chính cùng những người khác dàn xếp hết thủy, kêu mọi người quay về làm việc, cô mới phản ứng lại.

Quách Tử Chính đi đến trước mặt cô, nhìn quần áo cô, nhíu mày nói: “Để anh cho người mang đồ đến đây.”

Cô gái bên cạnh không biết La Phi có quen biết Quách Tử Chính, chỉ nghe nói sếp Quách là người thân thiện nên cười hì hì nói: “Sếp Quách, tôi cũng cần.”

Quách Tử Chính cười cười gật đầu: “Được.”

La Phi không nhịn được, đi theo Quách Tử Chính vào thang máy chuyên dụng, nhìn Quách Tử Chính ấn tầng 18, thấp giọng mở miệng: “Em cũng muốn đi xem anh ấy thế nào.”

Quách Tử Chính nhìn cô, ngượng ngùng nói: “Em nhìn đi, nháo loạn thành thế này, hai ngày nữa nếu không phải ở đồn cảnh sát thì cũng là bệnh viện tâm thần, đến lúc đó muốn gặp mặt cũng không được.”

55. Chương 55: Mọi Chuyện Đầu Trở Nên Nhẹ Nhõm

Dịch: Thanh Dạ Lúc La Phi theo Quách Tử Chính lên tầng mười tám, cả căn phòng tổng giám đốc đã thành một đồng hỗn độn. Trịnh Thiên Dã vẫn còn mắt không chế, đồ vật bên trong phòng, chỉ cần có thể đập được đều bị anh đập nát nát, bình hoa để cạnh tường, mấy vi tính trên bàn, bức tranh theo trên tường, không có một thứ nào may mắn thoát khỏi.

Ba bảo vệ kéo anh lên đây, trong lúc đó cũng không biết làm sao, chỉ có thể mở mắt nhìn anh đập đồ đến đỏ con mắt, các cô gái ở bên phòng thư ký sợ đến nỗi chỉ biết đứng tránh ở ngoài, không ai dám bước vào.

Nhìn thấy Quách Tử Chính và La Phi nói đuôi nhau đi tới, Trịnh Thiên Dã liền cầm ngay cái bảng chức danh lên, ném về phía người vừa mới đến. Quách Tử Chính kéo La Phi tránh qua một bên, cau mày lại, thần nhiên ra lệnh với bảo vệ: “Còn không mau giữ sếp Trịnh lại.”

“Nhưng mà....” Bảo vệ vẫn còn chút do dự với ông sếp này.

Ba bảo vệ mới vâng dạ gật đầu, xông thẳng đến chỗ Trịnh Thiên Dã, ba chân bốn cẳng dùng hết sức, cuối cùng mới kéo Trịnh Thiên Dã đến ghế sofa để giữ lại.

Từ đằng xa La Phi nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của anh, giống như mặt hết tính người, trong lòng khó chịu đến nỗi vô thức nắm chặt tay lại, cắn môi mà không biết làm gì.

Trịnh Thiên Dã bị giữ lại trên ghế sofa, nghiêng mặt qua, vừa hay nhìn thấy mặt của La Phi. Anh nhìn cô với đôi mắt đỏ hoe, cả gương mặt nhăn nhó dữ tợn, giống như đang chịu đựng một nỗi đau khó có thể chịu được nào đó, rồi dần dần, cảm xúc kia bị vỡ òa, anh nhắm chặt hai mắt lại, hơi thở nặng nề pha lẫn với tiếng khóc nức: “Anh không chịu nổi nữa rồi....”

La Phi nhìn thấy hai dòng nước mắt chảy xuống từ đôi mắt đang nhắm lại của anh, trong lòng vô cùng khó chịu. Cô muốn chạy qua đó theo bản năng, nhưng bị Quách Tử Chính giữ lại: “Em đừng quá đó, cẩn thận kéo bị thương. Cứ chờ Trịnh Trạch Thi đến đi.”

Không có lệnh của cấp trên, ba bảo vệ giữ chặt Trịnh Thiên Dã trên ghế sofa hơn nửa tiếng, cho đến khi Trịnh Trạch Thi chạy như bay đến.

“Lúc chị đến thì đã nhận được tin nhắn trên điện thoại rồi, tại sao lại trở nên như vậy?” Trịnh Trạch Thi vừa chạy vào vừa hỏi Quách Tử Chính đang đứng ở cửa.

“Lúc xung đột với mấy hộ di dời thì đột nhiên mất không chế, đánh bị thương một người trong số đó. Em đã báo cho chú Trịnh rồi, chắc chú ấy đang ở chỗ cảnh sát xử lý chuyện đó.”

Trịnh Trạch Thi lấy ống chích từ trong hộp y tế ra, nói: “Chị sẽ tiêm cho em ấy trước, rồi đưa đến bệnh viện, đợi đến khi em ấy tỉnh dậy mới kiểm tra tình trạng bệnh.”

Sau khi tiêm xong mũi thuốc, Trịnh Thiên Dã mất hết sức lực, cuối cùng gục xuống, nằm trên ghế sofa chìm dần vào giấc ngủ. Quách Tử Chính thở phào nhẹ nhõm, nói với ba bảo vệ: “Các anh đi làm việc của mình đi, cái gì nên nói thì nói không nên nói thì đừng nói bừa.”

Sau khi ba bảo vệ rời khỏi, Trịnh Trạch Thi nhìn người nằm trên ghế sofa, bất đắc dĩ nhếch miệng lên: “Nói hay không nói cũng chẳng có tác dụng gì. Lần này gây lớn chuyện rồi, chị nghe nói mấy hộ di dời kia chuẩn bị nộp đơn kiện lên tòa án, hôm nay còn đánh người bị thương, truyền thông gây ồn ào dư luận, chịu bỏ tiền ra để mọi việc êm xuôi cũng chẳng được, đã vậy nghe nói còn có kẻ ném đá giấu tay. Bác cũng nói rồi, nếu phải chịu trách nhiệm hình sự thì sẽ đưa ra bản báo cáo bệnh án của Thiên Dã, nếu như vậy em ấy sẽ bị đưa vào bệnh viện điều trị, cũng đỡ hơn phải vào tù.” Cô ấy nói vậy, cất một tiếng than rồi nhìn La Phi, nói với vẻ hơi dăm chiêu, “có lẽ ngay từ đầu chúng ta đã sai rồi, cho nên mọi chuyện mới thành như vậy.”

“Đúng thế!” Quách Tử Chính cất tiếng nói chính nghĩa, “nếu không phải các người sợ tổn thương anh ta, để La Phi diễn trò với anh ta, đợi đến khi vỡ kịch lún quá sâu mới để anh ta đột ngột đối mặt với sự thật, anh ta làm sao có thể chấp nhận đây?”

Trịnh Trạch Thi nổi giận, đứng dậy chỉ trích lại: “Còn không phải vì cậu à! Tại sao cậu phải kích động em ấy? Tại sao không cho chúng tôi thời gian!” Cô bèn chỉ tay vào La Phi, “người em ấy thích là cô gái này, cho dù để hai đứa bên nhau, thì có gì không tốt chứ? Cậu cần gì phải xen vào chứ? Cậu nhìn bộ dạng của cô ấy kìa, có giống người không có chút tình cảm gì với Thiên Dã không?”

Quách Tử Chính quay lại nhìn La Phi theo những gì chị ấy nói, chỉ nhìn thấy cô cắn môi, hai mắt cũng đỏ lên.

Trịnh Trạch Thi quyết không cho qua: “Có phải cậu không tìm được phụ nữ hay không? Nếu không tại sao còn chạy đến giành với anh trai cậu chứ? Hay là cậu cho rằng cậu là Chúa Jesus, tất cả các cô gái trên đời này đều phải chờ cậu đến cứu hả?”

“Hai người đừng cãi nhau nữa!” La Phi không sợ mà nói nhỏ.

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng hai người kia cuối cùng cũng im lặng.

Lần này Trịnh Thiên Dã ngủ rất lâu, cho đến tối, mới tỉnh lại trong bệnh viện. Chỉ là, đập vào mắt là một không gian màu trắng, tự nhiên có chút cấu kính.

La Phi không đến bệnh viện, vì vẫn luôn cảm thấy thân phận bây giờ của mình thật xấu hổ, hơn nữa cô có đến cũng không giúp được gì, nên chỉ có thể ngồi lo lắng.

Chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi chờ tin.

Tất nhiên, chỗ cập nhật tin tức nhanh nhất đó chính là truyền thông. Từ lúc tổng giám đốc Hằng Thiên tự mình phá dỡ mấy hộ dân dư cho đến chuyện anh đánh người ở dưới công ty, thì bây giờ Trịnh Thiên Dã đã nổi tiếng khắp nơi, trở thành nhân vật hot nhất Giang Thành, trên tất cả các trang nhất đều là anh. Còn có phòng viên dùng tên thật của mình đăng bài trên mạng xã hội, nói cậu của Trịnh Thiên Dã có quan hệ với ngài thị trưởng Giang Thanh, vô rất hạ mực trước đây của Hằng Thiên, đều được thị trưởng chấp nhận. Kết quả là, cả một Hằng Thiên cũng bị lôi xuống nước.

Những bài bình luận trên mạng đăng ừn ừn đòi phải nghiêm khắc trừng trị Trịnh Thiên Dã.

Cái ghế ủy viên hội đồng quản trị của Trịnh Thiên Dã chắc chắn ngồi không được nữa, yêu cầu mở cuộc họp hội đồng, bãi miễn chức vụ của Trịnh Thiên Dã. Nhà họ Trịnh tuy là cổ đông lớn, nhưng đây dù sao cũng là công ty lớn, áp luận từ phía dư luận đè xuống, nên Trịnh Gia Thăng đồng ý bãi miễn chức vụ của Trịnh Thiên Dã, tạm thời giao chức tổng giám đốc cho Quách Tử Chính.

Cũng chính vì áp lực của dư luận, công chúng đang chờ cảnh sát cho họ câu trả lời hài lòng. Nhà họ Trịnh định giải quyết bằng quan hệ, nhưng không được, nên đành đưa ra bản bệnh án của Trịnh Thiên Dã.

Tuy không cần ngồi tù, nhưng truyền thông vì tin này mà gây xôn xao. Lúc đó có người còn nghi ngờ Trịnh Thiên Dã muốn trốn tội nên mới giở trò này, nhưng quan điểm này nhanh chóng bị bác bỏ.

Quả thật, Trịnh Thiên Dã đã đánh hai người bị thương, nhưng lần thứ nhất là ngoài ý muốn, lần thứ hai đánh người bị thương nhưng cũng không đến nỗi nào, cho dù có ngồi tù, thì cũng chỉ bị xử phạt ba bốn tháng thôi. Chuyện ngồi tù với một thương nhân chẳng có gì đáng nói. Nhưng nếu có vấn đề về mặt thần kinh, thì tương lai coi như đi tong rồi. Chẳng ai muốn làm việc với một người bị bệnh tâm kinh cả, cũng chẳng có ai muốn hợp tác một công ty do một người bị bệnh tâm kinh quản lý, hơn nữa cũng chẳng có khách hàng nào tin tưởng vào sản phẩm của công ty đó.

Vì vậy, dần dần dư luận càng nghiêng về chuyện Trịnh Thiên Dã bị bệnh tâm kinh. Tất nhiên cả Hằng Thiên cũng bị ảnh hưởng, có nhiều hạng mục dừng lại tạm thời, nhưng nhìn chung đó cũng chẳng phải là ảnh hưởng quá lớn, nhất là sau khi Quách Tử Chính nhậm chức, sự kiện này đã tạo nên làn sóng gây chú ý đến công chúng, làm ọi người đều đổ dồn sự chú ý vào vị tổng giám đốc trẻ tuổi mới nhậm chức này.

Qua vài hôm, La Phi nghe Trịnh Trạch Thi nói bệnh tình của Trịnh Thiên Dã đã ổn định rồi, mới do dự đi đến bệnh viện.

Khoa thần kinh của bệnh viện khác với những khoa khác, yên tĩnh hơn rất nhiều, thậm chí còn mang theo một bầu không khí quái lạ. La Phi cầm theo giỏ trái cây, nơm nớp lo sợ mà tìm phòng bệnh của Trịnh Thiên Dã.

Trong phòng bệnh có Trịnh Trạch Thi và Trịnh Thiên Dã đang nằm trên giường, không biết có phải hai người vừa mới cãi nhau hay không, mà nhìn vẻ mặt ai cũng bí xị. Trịnh Trạch Thi nhìn La Phi bước vào, lập tức đứng dậy: “Em nói chuyện với em ấy đi, bệnh tình em ấy bây giờ ổn định rồi, em không cần phải sợ. Nhưng lỡ em ấy có nói những lời điên khùng gì thì em nhớ bấm chuông nha.”

“Trịnh Trạch Thi! Chị đủ chưa hả?” Trịnh Thiên Dã gào to lên hét một câu, giận thì cũng giận rồi, nhưng đã bình thường trở lại rồi.

Trịnh Trạch Thi phản đối liếc anh một cái, để lại chỗ bên giường cho La Phi.

Dưới cái nhìn của Trịnh Thiên Dã, La Phi vượt ngay ngắn chỗ ngủ, rồi mới lúng túng ngồi xuống. Trong một khoảng thời gian ngắn, mọi thứ đều thay đổi.

Mấy tuần trước đó, cô và anh vẫn còn ngủ chung giường, vậy mà bây giờ người ở đầu giường người ở cuối giường, giống như cách nhau thật xa vậy.

Trịnh Thiên Dã vẫn luôn nhìn chằm vào gương mặt cô mà không nói gì, La Phi đành phải ngượng ngùng mở miệng trước: “Bây giờ anh sao rồi?”

“Trịnh Trạch Thi nói, em có tình cảm với anh.” Anh không trả lời câu hỏi.

La Phi cũng người một lúc, rất lâu cũng không trả lời lại.

Trịnh Thiên Dã không đợi cô nói thì đã nở nụ cười mỉa mai: “Nhưng anh biết chị ấy đang nói vậy, em làm sao có thể thích một người bị bệnh tâm thần như anh đây?”

La Phi cau mày lại: “Anh đừng nói như vậy, trước hết anh phải chữa khỏi bệnh đã.”

“Bệnh bệnh bệnh!” Trịnh Thiên Dã tự dưng nhảy xuống giường giống như bị đâm phải đuôi, cầm lấy bình thuốc ở đầu giường ném xuống, “tôi biết tôi là thằng tâm thần, tôi không cần mấy người ngày nào cũng nhắc nhở.”

La Phi hoảng sợ, nhìn thấy bình thuốc rơi xuống đất, vội vàng ngồi xuống nhặt.

Nhưng người vẫn còn chưa đứng dậy, thì phía sau đột nhiên được bao quanh bởi một cơ thể ấm áp. Cô cũng người trong chốc lát, không dám động dậy.

Trịnh Thiên Dã ôm cô từ phía sau, đôi môi hôn lên sau gáy của cô, nói thầm thì, giọng nói như nước nỏ, hơi thở ấm áp phả vào da thịt của cô: “Anh rất đau khổ.....vô cùng đau khổ.....mỗi ngày anh ngủ không được, chỉ khi tiêm hay uống thuốc mới có thể chợp mắt được.....có lúc anh rất muốn nhảy từ cửa sổ xuống.....”

Trái tim của La Phi giật thóp lại, quay đầu nhìn anh. Lúc này cô mới nhận ra, gương mặt điển trai của anh, giờ tái xanh và tiêu tụy, dường như còn mang theo chút suy sụp. Cô đứng dậy một chút, ôm anh vào lòng: “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi mà, bác sĩ nói rồi, bệnh của anh không nặng lắm đâu.”

Trịnh Thiên Dã sà vào lòng cô, vươn tay nắm chặt lấy tay cô: “Vậy em chờ anh có được không?”

“Được.”

“Mỗi ngày đều đến thăm anh chứ?”

“Ừ.”

Cuối cùng Trịnh Thiên Dã cũng nở nụ cười vui sướng, ngẩng đầu từ trong lòng La Phi lên: “Còn phải bảo thằng Quách Tử Chính cút xa một chút!”

La Phi ngỡ ngàng, nhìn gương mặt của anh, sau khi chắc chắn thái độ lúc này của anh là bình thường, mới thoải mái rồi mỉm cười đánh nhẹ anh một cái: “Em đã nói là em với Quách Tử Chính không có gì với nhau mà.”

Trịnh Thiên Dã vẫn mỉm cười, kéo cô dậy: “Mau cho người bệnh tâm thần này ăn chút trái cây đi.”

La Phi nghe lời lấy trái cây ra, lúc tìm dao gọt trái cây, Trịnh Thiên Dã nhắc cô: “Trong phòng bệnh của người bệnh tâm thần không có thứ đó đâu.” Nói xong còn bĩu môi, “Em đem vào nhà vệ sinh rửa sạch được rồi.”

Lúc Trịnh Trạch Thi đi vào, nhìn thấy hai người kề vai nhau ngồi trên giường, đút táo cho nhau ăn. Cô chặc chặc hai tiếng: “Mắt của tôi không bị gì chứ? Xin hỏi hai người đang diễn vở gì vậy? Lúc này còn lúng túng ngượng ngùng, quay đi một cái thì đã sắp nhau rồi.”

Trịnh Thiên Dã hừ một tiếng phản bác lại, mặc kệ cô ấy.

La Phi ngượng ngùng nở nụ cười: “Chúng em hòa nhau rồi.”

Trịnh Trạch Thi không đùa giỡn nữa: “La Phi này, em nghĩ kỹ chưa? Lần này không phải dâng trào lòng thương cảm rồi bị em ấy uy hiếp dụ dỗ chứ?”

“Vâng, em nghĩ kỹ rồi. Em sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho anh ấy.”

“Lời này là em nói đó nha, bác sĩ nói em ấy phải ở trong này hai ba tháng đó, em phải chuẩn bị tâm lý chăm sóc tốt em ấy. Chị chịu hết nổi rồi, nếu bị nó tra tấn thêm mấy ngày nữa, chị thấy chị cũng phải xin vào nằm ở phòng bên cạnh quá.”

“Sau này, mỗi ngày em sẽ đến chăm sóc anh ấy.”

Trịnh Thiên Dã ăn xong táo, chà tay qua loa, nói: “Mèo mập, khoảng thời gian này chị vất vả rồi. Chị không cần lo lắng quá đâu, em ổn mà.”

“Xề, ai lo cho cậu chứ, chị chỉ cảm thấy y thuật của mình chưa đủ giỏi, nên phải trị cho cậu khỏi trước.”

“Nếu chuyện này là thật, sau này chị nên chuyển nghề đi, đừng có hại người vô tội.”

“Trịnh Thiên Dã!”

“Lúc La Phi bước vào phòng bệnh tâm trạng vẫn còn nặng trĩu, thì bây giờ đi ra lại cảm thấy nhẹ nhõm, tâm trạng vui vẻ, có một cảm giác vui sướng giống như sắp bay lên.

Sao lại không vui chứ?

Không phải giả vờ, không phải qua quýt, không phải ép buộc, cũng không phải lừa gạt. Mà là một người đàn ông và một người phụ nữ mở rộng lòng mình bởi vì họ yêu thương nhau và chấp nhận nhau. Mặc dù người đó vẫn đang điều trị tâm lý, nhưng vẫn không gây tổn hại cho La Phi, làm cho lòng cô sinh sôi tình yêu với anh. Đúng vậy, cô thích Trịnh Thiên Dã. Cho đến hôm nay, cô mới dám đối mặt với tình cảm này, thậm chí ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy thích một người như vậy, là một chuyện cực kỳ hoang đường. Nhưng cảm giác này, lại mang đến cho cô một niềm vui thầm kín trong lòng, lại có chút buồn bã lo sợ ngày nọ.

Có lẽ đây chính là mùi vị của tình yêu.

Cô và Trịnh Thiên Dã từ trước đến giờ đều là sai lầm, tuy cơ thể hai người đã kết hợp với nhau từ lâu, nhưng nhận ra có tình cảm với nhau thì lại chậm, nhưng vẫn làm cho cô cảm nhận được sự rung động khi tình yêu đến.

Ôm một trái tim đang rung lên vì tình yêu, La Phi đi ra ngoài bệnh viện. Đón tiếp cô là một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, mang theo một nụ cười quái lạ hỏi cô: “Xin hỏi cô có phải là La Phi không?”

La Phi ngỡ vực gạt đầu: “Đúng là tôi, xin hỏi.....”

“Là như vậy, tôi là phóng viên của báo, nghe nói cô và ông Trịnh Thiên Dã đang qua lại với nhau, xin hỏi cô vừa đến thăm ông ấy sao? Cô có thể cho tôi biết một chút thông tin về bệnh tình của ông ấy không?”

Gần đây La Phi xem tin tức trên báo mạng, đã cảm thấy bức bối rồi, bây giờ phóng viên còn đến tìm cô, càng làm cô khó chịu hơn. “Ngại quá, tôi không có gì để nói.”

Phóng viên đó vẫn bám riết không buông: “Chỉ cần cô nói một chút thôi, giống như chuyện ông ấy bị bệnh có ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày không? Cô và ông ấy đã chia tay chưa?”

La Phi tức giận nói: “Anh ấy rất khỏe, chẳng qua chỉ là chứng trầm cảm bình thường thôi. Xin các người đừng có đổ dầu vào lửa được không?”

Phóng viên đó đột nhiên mỉm cười: “Làm việc ác quá nhiều, phải chịu báo ứng thôi. Trịnh Thiên Dã đáng bị vậy.”

La Phi sững người, đột nhiên nghĩ đến tên tạp chí mà cô ta vừa nói: “Cô chính là phóng viên ở trên mạng chỉ đích danh Trịnh Thiên Dã? Rồi cuộc anh ấy đã làm gì với cô hả?”

Cô giá kia buông lỏng tay: “Thú thật thì có chút xích mích riêng với nhau, nhưng tôi là một phóng viên, vạch trần mặt trái của xã hội là thiên chức của tôi.”

La Phi quay đầu bỏ đi, không muốn dây dưa với cô ta.

Do Hằng Thiên cách bệnh viện không xa, cho nên cách một ngày cứ đến trưa là La Phi lại đến nhà ăn mua món ăn mà Trịnh Thiên Dã thích, ôm hai hộp cơm chạy đến bệnh viện.

Cô vừa đến phòng bệnh của Trịnh Thiên Dã, đẩy cửa vào, lại thấy trong phòng có hai người, một người mặc quần áo bệnh nhân chính là Trịnh Thiên Dã, người còn lại làm cho La Phi bất ngờ chính là Quách Tử Chính.

Quách Tử Chính cầm con dao ngồi ở bên giường gọt táo, còn Trịnh Thiên Dã nằm ở trên giường hất mặt lên sai bảo: “Mày nhanh chút được không? Gọt có trái táo cũng không xong, có tin là tao lấy dao gọt mày không hả!”

Mặt Quách Tử Chính đen thui, tay dùng sức hơi mạnh một chút, sau đó đem trái táo gọt không được đẹp đưa cho anh: “Trịnh Thiên Dã, anh làm ơn hiểu cho rõ, tôi bây giờ rất bận, tôi đến bệnh viện thăm anh chứ không phải làm hòa với anh, nếu không phải nể mặt người lớn trong nhà, cho dù anh sống hay chết, điên hay khùng, tôi cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn anh.”

Trịnh Thiên Dã nhận lấy trái táo với vẻ khinh thường, liếc anh ta bằng ánh mắt nghi ngờ, nói với giọng điệu quái gở: “Phải không, người bận rộn như tổng giám đốc Quách đây, tài giỏi lắm nha! Nếu nói tôi là người kéo Hằng Thiên xuống, vậy thì phải nhờ mày kéo lên rồi. Viên kim cương sáng giá nhất thành phố, không bận rộn hèn hò với phụ nữ, mà chạy đến chỗ người bệnh tâm thần như tao đây chi vậy? Mày cho rằng tao muốn thấy mày, mỗi lần nhìn thấy bản mặt mày là tao ăn hết vô rồi.”

Quách Tử Chính tức tối mặt tái mét: “Anh lại cho rằng tôi cướp của anh phải không? Tôi trịnh trọng nói lần nữa cho anh biết, những thứ thuộc về anh, tôi không thèm. Chờ đến khi anh khỏi bệnh, anh trở về Hằng Thiên, tôi sẽ từ chức trả lại cho anh.”

“Đừng đừng đừng.” Trịnh Thiên Dã liếc anh ta một cái, “mày được hội đồng quản trị bầu lên, mấy ông già cổ đông kia, từ nhỏ đã vừa lòng với mày rồi, mày được lòng của mọi người, tao không dám làm trái ý đâu. Tao nghĩ kỹ rồi, dù sao nhà họ Trịnh là cổ đông lớn nhất, mày cứ ngoan ngoãn kiếm tiền đi cho tao, như vậy là tốt nhất.”

Lúc anh chưa nói hết, đã nhìn thấy La Phi đứng ở cửa, đang trợn mắt há mồm vẻ mặt suy sụp, anh vẫy tay với cô: “Em qua đây.”

La Phi nghe lời chạy qua đó, để hộp cơm lên bàn, chưa kịp quay người, thì Trịnh Thiên Dã đã leo xuống giường nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong lòng anh, chỉ nghe thấy anh điều võ dương oai với kẻ địch còn ngồi tại chỗ, nói với Quách Tử Chính đang mặt mày xụ xuống: “Nhưng mà, những thứ thuộc về tao sẽ thuộc về tao thôi, mày có cướp cũng không được.” Anh ôm La Phi, “nhìn thấy chưa, cái gì gọi là hoạn nạn mới thấy chân tình. Mày đừng mơ tưởng hảo huyền nữa, sau này còn gặp nhau dài, đừng để người ta đồn thổi chuyện xấu hổ giữa chị dâu với em chồng.”

Mặt của Quách Tử Chính càng đen hơn, đứng lên ngay, đem dao gọt kỹ rồi cất vào trong túi: “Anh yên tâm đi, tôi cũng không thích ép buộc người khác, nếu hai người có thể bên nhau trọn đời, tôi nhất định sẽ chúc phúc cho hai người.”

Trịnh Thiên Dã hả hê nở nụ cười khoái trá: “Chắc chắn rồi.”

Quách Tử Chính im lặng vài giây, đang định đi ra cửa, thì đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó nên quay đầu lại nói: “Đúng rồi, phóng viên họ Ngô của

56. Chương 56: Dư Luận Dậy Sóng

Chuyển ngữ: Sushi

La Phi không ngờ rằng lời cảnh báo của Quách Tử Chính lại trở thành sự thật.

Ngay tối hôm ấy, cô phóng viên kia đã bắt đầu bối rối trước đây của Trịnh Thiên Dã và tung lên mạng. Không biết lấy từ đâu ra được rất nhiều ảnh chụp của nhiều năm trước, cả một đám người, nam có nữ có ở trong hộp đêm ăn chơi trác táng, trong đó có cả Trịnh Thiên Dã. Các tin tức vu vơ trước đây về tổng giám đốc của Hằng Thiên cùng các ngôi sao mới nổi, trước mắt đã được chứng minh là đúng.

La Phi nhìn những tấm hình kia, vừa bức cô phóng viên đó, lại vừa tức Trịnh Thiên Dã thực sự là quá phóng túng. Những người đàn ông trong hình, La Phi có thể nhận ra được mấy người, chính là những người bạn thân nổi khổ của Trịnh Thiên Dã. Mặc dù không có bức nào có những hình ảnh quá đáng, cũng không có bức nào cho thấy Trịnh Thiên Dã và những người phụ nữ kia có vẻ thân mật quá mức nhưng đàn ông và phụ nữ cùng ở trong hộp đêm thôi cũng khiến cho người xem không khỏi tưởng tượng nhiều điều khác nữa. Ảnh chụp cũng chỉ là ảnh chụp, nhưng những việc không thể chụp được sau những tấm ảnh đó là gì, chắc hẳn phần lớn người xem trong lòng đều biết rõ.

Ngay cả bản thân La Phi cũng không có cách nào để biện hộ cho Trịnh Thiên Dã. Hơn nữa cô lại nhớ những người phụ nữ ăn mặc sexy bước vào phòng làm việc của Trịnh Thiên Dã, rồi bước ra với vẻ mặt thỏa mãn lúc trước thì cảm thấy rất lo lắng.

Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường. Trước đây khi ở cùng với Trịnh Thiên Dã, bởi vì không có chút tình cảm nào nên đối với những việc như vậy cô không thấy có vấn đề gì. Bây giờ khi đã xác định được tình cảm của mình, tất nhiên cô sẽ cảm thấy khó chịu. Có câu ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’, nghĩ đến đây cũng đủ làm cô thấy lo lắng về tương lai của hai người.

La Phi nghĩ thế cũng phải. Đợi đến khi Trịnh Thiên Dã hoàn toàn khỏi bệnh, anh sẽ như trước kia, sẽ lại là một boss Trịnh cao quý, có danh, có tiền, lại phong độ như thế, chắc chắn sẽ có rất nhiều phụ nữ ái mộ, tình nguyện lao đầu vào. Còn cô sức chiến đấu lại yếu như vậy, đối với việc tranh giành thế này khẳng định là không có nửa điểm trời phú.

Đương nhiên, cô không biết việc cô sợ hãi, cứ lo được lo mất chính là tâm trạng thường thấy của phụ nữ khi yêu.

Ngày hôm sau, La Phi phải vác hai con mắt gấu mèo đi là. Quả nhiên nghênh đón cô là việc đồng nghiệp cứ tùm tùm lại một chỗ với nhau bàn ra tán vào. Nguyên nhân là chỉ trong một đêm, những scandal của cựu tổng giám đốc Trịnh đã được truyền đi khắp nơi. Mà thân là một nhân vật trong lịch sử tình trường của Trịnh Thiên Dã, lại là người duy nhất từng được Trịnh bạo chúa công nhận, quan trọng nhất là vẫn chưa chính thức chia tay nhau nên đương nhiên sự tò mò nhiều chuyện sẽ bị đổ ập lên người cô.

La Phi chỉ trả lời qua loa, không tỏ bất cứ thái độ gì đối với chuyện ‘ong bướm’ trước đây của Trịnh Thiên Dã. Cô chỉ trả lời tình trạng hiện nay của hai người, cuối cùng cũng làm ấy ‘bà tám’ mất hứng tản đi.

Nhưng mà, cũng chính vì những chuyện này mà tâm trạng của La Phi cũng suy sút theo.

Gần tối, cô mang theo cơm tối đến bệnh viện. Đẩy cửa bước vào, cô lại thấy Trịnh Thiên Dã rất ung dung thông thả. Anh đang hí hục chạy bộ trên máy tập thể dục trong phòng bệnh. Thấy La Phi đến, anh từ trên máy chạy bộ nhảy xuống, lắc đầu lau hết mồ hôi trên trán, chạy về phía cô, lại cứ cọ tới cọ lui trên người cô.

La Phi đẩy anh ra, sáng giọng quở trách: “Bắn chết đi được!”

Trịnh Thiên Dã không để ý, cười hì hì vài tiếng. “Bác sĩ bảo anh phải duy trì tập luyện mới có lợi cho việc hồi phục. Vừa chạy xong, ra mồ hôi cả người, cảm giác rất thoải mái. Nhưng hình như cũng có chút bất thật, anh đi tắm một cái, em soạn cơm ra giúp anh nhé!”

“Dạ.” La Phi gật đầu, có chút lúng túng nhìn anh. Quả nhiên tinh thần anh có vẻ rất sáng khoái, không còn giống với những ngày trước nữa. Mặc dù chỉ mới nhập viện vài ngày nhưng cô nghĩ Trịnh Thiên Dã giờ đây đã thay đổi rất nhiều, tính nóng nảy, lạnh lùng trước kia của anh cũng giảm đi nhiều, giờ đây tính tình anh trở nên rất ôn hòa hơn nữa lại có thêm chút gì đó tính cách của trẻ con.

Nghĩ tới đây, La Phi không khỏi cảm thấy có chút vui mừng.

Đợi Trịnh Thiên Dã tắm xong đi ra, hai người cùng ngồi trên ghế sa lon dùng bữa. Vừa cầm đũa lên, La Phi chợt nhớ đến những tin tức của hôm nay, cô dè dặt hỏi: “Hôm nay anh có xem tin tức không?”

Trịnh Thiên Dã vừa ăn một miếng lớn, vừa lắc đầu nói: “Không có, bác sĩ muốn anh phải thoải mái tinh thần, cấm anh lên mạng và cũng khuyên anh không nên xem ti vi. Mỗi ngày Trịnh Trạch Thi đều mang một tờ báo đến cho anh.”

La Phi nhớ đến những tin xấu về anh đều được đưa lên mạng, có lẽ anh thực sự không biết, nhất thời cô không biết có nên nói cho anh biết không. Không ngờ, Trịnh Thiên Dã lại không chút để ý tiếp tục nói: “Có điều hôm nay Trịnh Trạch Thi có nói cho anh biết, anh bị người khác nói xấu rất tồi tệ ở trên mạng.”

“Nói xấu cái gì? Người ta có bằng có chứng kia kia?” La Phi bắt mắt lần đầu.

Trịnh Thiên Dã thản nhiên cười một tiếng: “Ày, thì chỉ là vài bức ảnh chụp được hình của anh trước đây thôi mà cũng đem ra nói này nói nọ!”

“Nhưng nếu như anh không phải như vậy, vì sao trước đây lại có rất nhiều người nói anh là trắng hoa?”

Trịnh Thiên Dã nhún mày, nhăn mặt, tạm thời đặt đôi đũa đang ăn ở trên tay xuống, tuy bộ dáng có vẻ rất lắng nghe lời cô nói nhưng rõ ràng là có chút khó chịu khi nghe La Phi hỏi vậy: “Trước đây anh cũng rất buồn bực, tại sao lại có cái danh hiệu này. Những cô gái đó lần nào cũng do mấy thằng bạn anh gọi tới. Đương nhiên, cũng có một số người được giới thiệu riêng cho anh, nhưng anh không hề có chút hứng thú nào với bọn họ cả.”

La Phi thở dài, suy nghĩ một chút rồi lại ngẩng đầu nhìn lại anh: “Những việc anh đã làm thì cũng làm rồi, tại sao lại không thừa nhận? Không phải em muốn bới lại chuyện cũ với anh nhưng em ghét nhất là đàn ông dám làm mà lại không dám nhận.”

Về mặt Trịnh Thiên Dã thoáng chút tức giận: “Cái gì gọi là dám làm mà không dám nhận, việc anh không có làm chính là không có làm.”

La Phi cũng lên giọng: “Về những tấm hình kia đúng là em không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng em biết việc những cô gái đó có tới phòng làm việc của anh, và bọn anh đã làm gì ngay trước mắt em? Anh có ngon thì chối nữa đi?”

Trịnh Thiên Dã định phản bác lại nhưng khi nghe những lời La Phi nói cũng có phần đúng sự thực khiến lời muốn nói ra đều nghẹn lại nơi cổ họng. Dù không phải lúc nào cũng làm chuyện đó, nhưng đúng là cũng có một hai lần anh đã làm chuyện xấu xa. Trong lòng nhất thời có chút chột dạ, thẹn quá hóa giận, anh lấy chân đá một cái vào cái bàn, dằn dừ nói: “Như vậy mà em bảo là em không nhắc lại chuyện cũ ư!”

“Em không phải là muốn nhắc lại chuyện cũ. Có điều... Có điều nếu như là anh, anh nghe được những tin đồn trước đây của người mình thích, anh có thể không để tâm đến sao?”

Trịnh Thiên Dã ngẩn người, rồi bỗng nhiên lại nở nụ cười. Tuy tinh thần của anh không bình thường lắm nhưng cũng không phải là kẻ ngốc. Lúc trước La Phi chưa từng lưu tâm đến những chuyện tình cảm trong quá khứ của anh là bởi vì cô vẫn chưa có tình cảm với anh, chỉ một mực muốn rời khỏi anh, nên đối với bất cứ chuyện gì của anh cô tự nhiên sẽ không để tâm đến. Bây giờ cô lại nói cô để tâm đến những chuyện này, chứng tỏ cô đã có tình cảm với anh, quan tâm tới anh.

Trước đây, cô hầu như không tức giận gì với anh, cùng lắm cô chỉ tỏ ra là mình không vừa ý và có hơi cáu kỉnh, bây giờ nhìn cô đang rất giận dữ và khó chịu, không hiểu sao tâm trạng của anh lại có chút vui vẻ. Anh nhanh chóng ôm lấy cô, để cô ngồi ở trên đùi mình, đem mặt mình cọ cọ vào người cô: “Được rồi, đúng là trước đây anh có hơi phóng túng, nhưng thực sự không giống như những gì viết ở trên mạng, cũng không phải như những gì em đã nghĩ đâu. Lúc đó để cho những cô gái kia vào phòng làm việc của anh thực ra chỉ là muốn thử thái độ của em mà thôi. Nhưng cái đầu ngốc của em lại không có chút phản ứng nào cả.”

“Anh mới là đầu ngốc ấy, anh tỏ ra lạnh lùng với em như vậy, lại đối xử rất nghiêm khắc, em làm sao biết được là anh đang thích em?” La Phi nói xong, dường như chợt nhớ ra gì đó: “Anh thực sự là đã thích em từ sớm ư?”

“Ừ.” Trịnh Thiên Dã suy nghĩ một chút. “Lần đầu tiên nhìn thấy em thì đã thích. Anh còn nhớ rõ khi ấy em mặc một cái váy màu xanh lam, đi về phía anh, mái tóc thì nhẹ nhàng bay theo gió. Lúc ấy anh đã nghĩ tại sao lại có một cô gái xinh đẹp thế này chứ?”

“Thật là nông cạn! Em rất ghét bị ‘trông mặt mà bắt hình dong’ đó.” La Phi không được tự nhiên mà bĩu môi, lại sờ sờ vào mặt mình, nói. “Hơn nữa, em đâu có xinh đẹp như anh nói vậy?”

Trịnh Thiên Dã cười ha ha, mở miệng nói: “Nếu không ‘trông mặt mà bắt hình dong’ thì em nghĩ xem em còn có cái gì để người khác phải nhìn chớ?”

Tâm trạng của La Phi liền sa sút. Cô từ trên đùi anh tụt xuống, ngồi lại vào ghế, lạnh lùng nói: “Ăn cơm!”

Cô đã không nhận ra là mình và anh đã giống như những cặp đôi bình thường khác, cô cứ so đo từng tý với anh, anh lại thích trêu đùa cô.

Trịnh Thiên Dã lại cầm lấy đĩa, vừa ăn vừa nói rất nghiêm túc: “Phi Phi, em yên tâm, anh sẽ mau chóng tốt lên thôi. Anh cũng sẽ không làm những việc khiến em phải lo lắng nữa đâu.”

Nghe anh nói vậy, La Phi trong lòng tuy cảm thấy rất ngọt ngào nhưng vẫn cố gắng tỏ ra không lưu tâm lắm, thản nhiên nói: “Ừm, biết rồi, mau ăn cơm thôi.”

Trịnh Thiên Dã cứ ăn một miếng lại nhìn một chút về phía La Phi, khóe miệng chốc chốc lại nhếch lên vui vẻ.

Chỉ là, mặc dù những điều ngọt ngào đó, đã không dễ có được lại rất nhanh qua đi.

Cuộc sống xa đọa Trịnh Thiên Dã bị tung lên mạng, chung quy cũng chỉ tạo thành tin đáng đọc cho những người thích hóng chuyện chứ thực tế cũng chẳng có ảnh hưởng gì to tát lắm. Dẫu sao thì đối với một người đàn ông vừa giàu có lại đẹp trai, có một cuộc sống hưởng thụ thì cũng là quá bình thường.

Nhưng việc cô phóng viên đó tiếp tục tung tin đồn lại khiến mọi người phải bất ngờ.

Theo một nguồn tin từ một người đàn ông đã giấu tên cung cấp rằng tổng giám đốc của Hằng Thiên đã lợi dụng quyền hành của mình, cướp đi bạn gái của người khác. Hai người vốn đã có kế hoạch kết hôn, nhưng Trịnh Thiên Dã lại ngang nhiên phá hoại, dùng đủ mọi uy hiếp, cảm dỗ ép hai người phải chia tay, còn ám chỉ có thể Trịnh Thiên Dã đã dùng đến thủ đoạn bẩn thỉu mới có được bạn gái anh ta. Nhân lúc anh ta đang mắc bệnh nặng, để chữa trị ỉn, cuối cùng cô bạn gái đó phải đáp ứng mọi yêu cầu của Trịnh Thiên Dã. Sau cùng ngay cả tên La Phi cũng được nhắc đến.

Vì tối nay La Phi ở cùng Trịnh Thiên Dã, nói chuyện hồi lâu nên sau khi về tới nhà cũng không mở vi tính lên mạng, cô chỉ rửa mặt rồi lên giường ngủ một giấc thật sâu. Ngày thứ hai đến công ty, cô đã lơ mơ thấy có điều gì đó bất thường. Vừa bước vào, cô lại bị một đám đồng nghiệp bao quanh, nhốn nháo hỏi: “La Phi, những gì viết trên mạng đều là thật ư?”

“Cái gì thật hay giả?”

“Chính là chuyện của cô và boss Trịnh đó?”

“Tôi và anh ấy thì làm sao?”

“Có phải là cô bị ép buộc mới ở cùng boss Trịnh, hơn nữa cô còn bị anh ta...”

Cuối cùng dưới sự truy hỏi của một đám người đang hết sức tò mò này, cô cũng không thể trực tiếp hỏi rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Nhưng qua những lời đồng nghiệp hỏi, La Phi cũng mơ hồ đoán được điều họ đang muốn nói đến là cái gì.

Cô mở máy vi tính lên, vừa nhìn vào phần tin tức tìm cô đã đập rất nhanh.

Những điều được nói trên mạng chỉ là nửa thật nửa giả, anh ta không thừa nhận cũng như không phản bác tất cả những chuyện này. Đúng là quá khôn ngoan. Mà kẻ tiếp tay cho cô phóng viên này, chắc chắn là Ngô Thần.

Cô không thể ngờ rằng đã qua lâu như vậy rồi mà anh ta lại có thể làm ra chuyện xấu xa như vậy, đúng là trước đây cô có mắt như mù.

Về mặt bản chất, ‘trắng hoa’ hoàn toàn khác với ‘cưỡng ép’, ‘cưỡng bức’. Nếu như trước đây những cư dân trên mạng chỉ là muốn xem náo nhiệt, bây giờ khi biết được những việc làm này của Trịnh Thiên Dã thì lại hoàn toàn phẫn nộ, còn có rất nhiều người khởi xướng lên việc muốn người bị hại đứng ra vạch trần hành vi phạm tội của Trịnh Thiên Dã. Tuy là bây giờ tinh thần của anh có vấn đề, có thể bị miễn trách nhiệm hình sự nhưng lại phải đối mặt với dư luận.

Đáng sợ nhất là điện thoại di động của cô không ngừng có người gọi tới, tự xưng là phóng viên xx của tờ báo yy, muốn phỏng vấn cô. La Phi không biết làm sao chỉ, có thể tắt nguồn điện thoại.

Không sai, việc bắt buộc và cưỡng ép đúng là có tồn tại giữa cô và Trịnh Thiên Dã khi cả hai mới bắt đầu, nhưng từ lâu những điều này đã không còn nữa. Cô không thể cứ để những tội danh này thêm lên người Trịnh Thiên Dã được.

Chịu đựng đủ mọi phiền hà đến hết buổi chiều, La Phi theo thường lệ đến bệnh viện, chuẩn bị bàn bạc mọi chuyện cùng Trịnh Thiên Dã.

Nhưng mới vừa đi ra khỏi cổng công ty, trước mặt có hai người đang vội vã đi tới, khiến cho La Phi phải giật mình.

“Ba, mẹ. Sao ba mẹ lại tới đây?”

Ông La bà La trông có vẻ rất lo lắng, thấy con gái của mình, cả hai đều nôn nóng: “Ba mẹ gọi điện cho con không được, liền trực tiếp tới đây. Những điều nói trên mạng không phải là thật chứ?”

La Phi giật mình. Nghĩ lại thì tin tức công bố tràn lan như vậy, tuy ba mẹ hai người rất ít khi lên mạng, nhưng hàng xóm láng giềng khó tránh khỏi có người biết được, một truyền mười, mười truyền một trăm, hai ông bà nhất định rồi sẽ biết. Cô cố gắng bình tĩnh trấn an hai người, vừa lắc đầu vừa nói: “Trên mạng chỉ toàn viết nhầm nhứ, ba mẹ nhất thiết đừng tin vào nó.”

Bà La lôi kéo tay con gái, nhíu mày, nhăn mặt: “Con cũng đừng gạt chúng ta nữa, mọi chuyện Ngô Thần đều nói cho chúng ta rồi. Chàng trai đó mẹ vẫn còn nhớ rõ, chính là cái cậu đã tới nhà mình lần trước, lúc đó con đã gạt chúng ta rồi, con sợ ba mẹ nghi ngờ, phải không?”

Đầu óc La Phi trở nên lộn xộn, không biết nên giải thích thế nào. Bỗng nhiên từ đâu lại có mấy người phóng viên đang xông về phía cô, nhất thời càng thêm loạn. Cô nhanh chóng kéo ông bà La đến ven đường đón một chiếc taxi: “Trước tiên chúng ta rời khỏi nơi này đã rồi hãy nói ạ.”

Bà La nhìn thấy những phóng viên kia, vừa bực lại vừa xót thương cho con gái mình, nói: “Không được, ngay hôm nay con phải theo ba mẹ về nhà, phải rời xa nơi này đây.”

57. Chương 57: Nhượng Bộ, Thoả Hiệp

Chuyển ngữ: Tcass Nguyễn

La Phi kéo cha mẹ chạy thoát khỏi đám phóng viên, chật vật về đến nhà. Vừa mới vào cửa, không đợi cô giải thích, mẹ cô liền giáng cho cô một bạt tai. La Phi sững sờ tại chỗ một lúc. Ba cô cũng hoảng sợ không kém, vội vã chạy tới giữ chặt vợ: “Bà làm cái gì vậy, có gì thì bình tĩnh mà nói, con đã lớn như vậy, bà đánh thế còn ra thể thống gì nữa!”

Mẹ cô cao giọng hét lên: “Có lớn hơn nữa thì nó cũng là do tôi sinh ra, tóm lại dù sao tôi vẫn là mẹ nó.” Nói xong, bà đã gào khóc, đứng lên chỉ vào mặt La Phi, mắng: “Con nói xem tại sao mà con lại vô dụng như vậy? Người khác ức hiếp con thì con để cho người ta ức hiếp à. Có chuyện gì không giải quyết được con không biết nói với ba mẹ sao? Ngay cả khi chúng ta không đủ sức, cũng sẽ liều mạng bảo vệ con.”

La Phi ầm ức xoa xoa gò má bị đánh đau. Cô đã không còn nhớ nổi lần cuối cùng mẹ đánh cô là khi nào, mười tuổi hay tám tuổi, dù sao vẫn còn là một đứa trẻ. Thế đủ biết lúc này mẹ đã bị cô chọc cho tức điên rồi.

Cô thả tay xuống, thật cẩn thận mà trấn an mẹ mình: “Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu. Cũng không phải như trên mạng viết. Con và Trịnh Thiên Dã là thật lòng yêu nhau.”

“Con ẹ là kẻ ngốc ư? Trên mạng xuất hiện đầy ảnh chụp, người kia là ai, mẹ sống đến từng này tuổi còn nhìn không ra sao? Ngang tàng phá hoại nhà người ta, đánh bị thương người khác. Còn là cái loại con nhà giàu ăn chơi đàng điếm, đùa bỡn con gái nữa. Con nói nó thích con, thích con vì cái gì? Còn không phải do con trẻ trung xinh đẹp sao. Hôm nay là con, ngày mai lại là người khác thôi.” Mẹ cô vừa nói, vừa thất

vọng, đưa chảy xía vào đầu cô. “Con thích nó cái gì? Có phải cũng như bao đứa con gái khác, thích tiền của nó? Mua cho con quần áo hàng hiệu sang trọng?”

“Không phải, không phải, không phải vậy!” La Phi lùi về sau hai bước, đỏ mặt phủ nhận.

Mẹ cô cũng không để lời của cô vào tai, tiếp tục nói: “Nhà của chúng ta so ra không phải dạng giàu có gì, nhưng cũng không thua kém ai. Mẹ và ba có mỗi con là con gái, từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ đều ăn mặc không thua kém người khác. Người ta nói con gái phải được chăm sóc, con gái đẹp lại càng phải được chăm sóc. Mẹ và ba con luôn nghĩ con gái mình xinh đẹp như vậy, nhất định phải được nâng niu chiều chuộng, khi trưởng thành mới không bị dụ dỗ. Con muốn cái gì, chúng ta cho con cái đó. Nhiều năm như vậy, con cũng làm chúng ta rất yên tâm. Nhưng bây giờ lại học theo người khác, nghĩ cách quyến rũ kẻ có tiền. Trước đây cùng Ngô Thần cũng rất tốt. Nhưng hiện tại là sao? Con ẹ biết, tại sao con lại trở nên như vậy?”

“Mẹ, thật sự không phải như vậy!” La Phi vội vàng giữ chặt tay ba mình: “Ba khuyên mẹ giùm con, không phải như mẹ nghĩ đâu. Con và Trịnh Thiên Dã thực sự yêu nhau, không phải là con coi trọng gia cảnh nhà anh ấy. Anh ấy cũng không hư hỏng như trên mạng nói.”

Ông La khó xử mà nhìn La Phi, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, vỗ vỗ lưng mẹ cô: “Bà đã nghe con gái nói rồi chứ? Những tin trên mạng gì đó không thể tin được.”

“Thông tin trên mạng không tin được, nhưng lời Ngô Thần nói có thể tin!”

Gương mặt La Phi ửng đỏ vì tức giận, phản bác: “Con không biết vì sao Ngô Thần lại nói với ba mẹ những lời thế này thế nọ, nhưng con có thể cam đoan Trịnh Thiên Dã không hề làm những chuyện đồi bại. Đúng là lúc đầu con bị ép buộc, nhưng đó cũng không phải là do ý của anh ấy. Bởi vì ngay lúc đó tinh thần của anh ấy có chút bất bình thường.”

Không ngờ, cô vừa nói như vậy, mẹ cô càng thêm tức giận, thiếu chút nữa nhảy dựng lên chỉ tay vào mũi cô, quát: “Cái gì! Ý của con là nó bị bệnh thần kinh? Nói như vậy thì trên mạng viết nó bị trầm cảm là sự thật sao? Con gái, đầu óc con toàn là nước phải không? Ở chung với một người có vấn đề về thành kinh? Con không thấy trên TV hay báo chí nói người mắc chứng trầm cảm này không tự sát cũng sẽ giết người sao? Tại sao con dám ở chung với một người như thế? Con không muốn sống nữa có phải không?”

Gương mặt ông La cũng lộ vẻ kinh ngạc: “Con gái, có phải là thật không? Chuyện này không thể đùa được? Chúng ta có một đồng nghiệp thân thiết, cũng là vì bệnh ấy mà nhảy từ lầu tám tự sát.”

“Không phải.” La Phi nhất thời không biết nên giải thích như thế nào. Trên mạng nói là anh bị chứng trầm cảm, bởi vì đây là bệnh phổ biến, dễ dàng được công chúng công nhận. Nhưng nếu nói anh không phải bị trầm cảm, mà là một loại bệnh tâm thần nhất thời, đừng nói ba mẹ không chấp nhận, ngay cả cô cũng cảm thấy mập mờ. Tóm lại, trạng thái tinh thần của anh có vấn đề, là sự thật.

Bà La nói hết một tràng thì có vẻ bình tĩnh lại một chút. Bà hít sâu vài cái, thành khẩn nói: “Con gái, không phải ba mẹ không nói lý lẽ. Nhưng còn người kia, có thật là con yêu nó hay là nhất thời con bị ma xui quỷ khiến? Không bàn đến việc thần kinh nó có vấn đề không, có ăn chơi đàng điếm không, nhưng gia thế nhà nó cũng không thích hợp để gia đình nghèo như chúng ta trào cao đâu. Mẹ là mẹ con, hi vọng duy nhất chính là con tìm được người đàn ông phù hợp, sống hạnh phúc yên ổn qua ngày, đôi lứa bên nhau, có hiểu hay không?”

“Mẹ.....” Không thể phủ nhận rằng bị mẹ nói như vậy, cảm giác chưa chắc chắn trong lòng La Phi lại bắt đầu do dự. Cô cảm thấy mỗi một câu mà mẹ nói dường như đều rất hợp lý. Cô có thể không cần để ý Trịnh Thiên Dã có bệnh hay không, cũng không để ý anh đã từng làm tổn thương mình, nhưng gia thế của nhà họ Trịnh, có thật là phù hợp với cô không? Cho dù trường bối nhà họ Trịnh coi như có tư tưởng hiện đại, nhưng người gốc cũng biết tư tưởng hiện đại này là do họ quá cưng chiều Trịnh Thiên Dã. Nói trắng ra là, bọn họ đối xử tốt với cô chính là vì hy vọng cô làm cho Trịnh Thiên Dã vui vẻ.

Nhìn thấy La Phi im lặng không nói, bà La biết lời nói của mình đã có tác dụng. Bà kéo tay cô: “Con gái, ba mẹ không ép con. Con theo chúng ta trở về, rời khỏi người kia một thời gian, bình tĩnh mà suy nghĩ xem con có thực sự yêu nó hay không?”

“Nhưng...” La Phi nghĩ đến việc Trịnh Thiên Dã còn đang trị liệu trong bệnh viện, nếu biết cô bỗng nhiên rời khỏi, không biết anh có bị ảnh hưởng gì hay không.

“Phi Phi, con hãy nghe mẹ nói. Mẹ thấy trên mạng nói bây giờ nó còn ở trong bệnh viện, nhưng con không phải bác sĩ, cũng không phải người thân của nó, cứ gì con phải ở lại?”

La Phi nghĩ ngợi: “Đợi con đi nói với anh ấy đã. Dù sao cũng không thể cứ như vậy mà ra đi, công việc ít nhất cũng vài ngày nữa mới bàn giao được.”

Bà La khoát tay: “Công việc gì gì đó cũng không sao. Mẹ và ba con sẽ lo cho con, tìm cho con một công ty rất tốt ở quê rồi. Con trực tiếp từ chức là xong. Về phần người kia, con cũng có thể thương lượng với nó, nhưng nhất định không được dao động.”

La Phi nghe lời mẹ, gật đầu.

Giăng co với nhau cả buổi, lại phải ăn tối với ba mẹ nên khi La Phi đến bệnh viện thì đã trễ. Lúc cô đi vào phòng bệnh, Trịnh Thiên Dã cùng Trịnh Trạch Thi đang trừng mắt nhìn nhau, giữa hai người là một bàn nhỏ bày thức ăn, bên trong thức ăn còn nguyên vẹn, vừa thấy đã biết là chưa đụng qua.

“Làm sao vậy?” La Phi hỏi

Trịnh Trạch Thi nhíu mày, day day trán: “Cái thằng này không chịu ăn cơm, thế nào cũng phải chờ cô đến.”

La Phi không biết làm sao: “Chẳng phải em đã nói là ba mẹ em đột nhiên đến đây, tối nay em đến trễ rồi sao? Không ăn cơm đói bụng thì biết làm thế nào bây giờ?”

Trịnh Thiên Dã cầm lấy đôi đũa, gương mặt không bộc lộ nhiều cảm xúc: “Bây giờ mới đói.”

Trịnh Trạch Thi nhìn La Phi với ánh mắt ‘giao cho cô’, rồi quay sang nhìn Trịnh Thiên Dã bằng nửa con mắt, đi ra ngoài.

Trịnh Thiên Dã giương mắt nhìn La Phi: “Sao cô chú lại đến đây? Có cần anh đi gặp bọn họ không?”

“Không cần, không cần!” La Phi nhanh chóng xua tay, “Bọn họ đến chỉ để gặp em.”

Tay cầm đũa của Trịnh Thiên Dã bỗng khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô: “Làm sao vậy? Có chuyện gì phải không?”

La Phi do dự một lát: “Bọn họ thấy bài báo trên mạng!”

Trịnh Thiên Dã nhíu mày: “Sau đó bọn họ đã tin? Anh muốn gặp họ, giải thích với họ rõ ràng.”

“Không cần, không phải bác sĩ nói anh không được ra ngoài sao? Hơn nữa bọn họ biết suy xét, sẽ không tin toàn bộ đâu. Có chuyện gì chờ anh khỏe hơn đã rồi nói sau”

“Cũng được, bây giờ anh vẫn còn chút vấn đề về thần kinh, bộ dáng này mà đi gặp bố mẹ vợ cũng có chút quái lạ.”

La Phi thấy anh ăn cũng khá rồi, chần chờ một lúc, rốt cuộc thật dè dặt mà mở lời: “Chuyện này... Em có chuyện muốn bàn bạc với anh.”

“Chuyện gì?” Trịnh Thiên Dã đã ăn uống no nê, buông đũa, tựa nửa người trên sofa, bộ dáng hoàn toàn thư giãn, cho dù đang mặc đồ bệnh nhân, toàn bộ cơ thể toả ra vẻ lười nhác nhưng anh vẫn toát lên một khí chất tao nhã.

La Phi không thể không thừa nhận, người đàn ông này thật sự rất hấp dẫn.

Bởi vì lần đầu tiên có loại cảm giác này nên cô có chút ngượng ngùng. Nghĩ tới những lời mà mình sắp nói ra, càng cảm thấy rối rắm. Thật lâu sau, cô mới nói ra tiếng: “Là như thế này. Đám phóng viên ở trên mạng làm ra nhiều chuyện như vậy, hai ngày nay em vẫn bị truyền thông quấy rầy, hôm nay lúc tan tầm thiếu chút nữa còn bị người ta chặn lại. Cha mẹ em lo lắng cho em, muốn em theo bọn họ về quê vài ngày. Chờ mọi chuyện qua rồi tính sau.”

Về mặt Trịnh Thiên Dã không chút tức giận, dường như đang suy nghĩ một chút, nhúu mày nhìn cô, hỏi: “Bên ngoài thật sự là có rất nhiều phóng viên tìm đến làm phiền em?”

La Phi ra sức gạt đầu, sợ anh không tin nên lấy điện thoại di động ra đưa cho anh xem nhật kí cuộc gọi. Quả nhiên là một danh sách dài những dãy số xa lạ.

Mày Trịnh Thiên Dã nhúu càng chặt: “Quách Tử Chính đúng là vô dụng. Không phải đã dặn là phải xử lí thật tốt rồi sao?”

“Anh ấy bận bịu nhiều việc mà. Gần đây hình ảnh của Hằng Thiên sa sút, mỗi ngày có một đồng công việc chờ anh ấy xử lí, làm sao mà anh ấy có thể quản được nhiều chuyện như vậy?” Cô thấy anh mím môi không vui thì nhỏ giọng nói: “Có thể chứ?”

“Nhiều nhất là một tuần.” Trịnh Thiên Dã dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, nói ra vài chữ.

“Một tuần chắc chắn không thể dẹp yên được chuyện này.” La Phi suy nghĩ: “Chẳng phải bác sĩ nói nhanh nhất là một tháng anh mới có thể xuất viện sao? Một tháng sau em tới đón anh.”

“Cái gì? Một tháng?” Trịnh Thiên Dã bắt mắt kêu lớn lên.

La Phi ngượng ngùng cười, đi qua bên cạnh anh, giơ một ngón tay cầu xin: “Chỉ một tháng!”

Trịnh Thiên Dã cắn chặt răng: “Được, anh đồng ý. Nhưng hôm nay em phải ở trong này với anh”

La Phi sững sốt nói: “Không phải bác sĩ không cho ở lại sao?”

“Hiện tại anh cảm thấy rất khỏe, có gì mà không cho. Cùng lắm thì để Trịnh Trạch Thi đi cửa sau một chút. Tóm lại em phải ở lại đây với anh, bằng không anh không cho em về.”

Rốt cuộc thì Trịnh Trạch Thi cũng đồng ý đi cửa sau, để tranh thủ xin cho La Phi được ở lại. La Phi báo cho cha mẹ ở nhà, không đợi bọn họ tức giận, lập tức tắt máy.

58. Chương 58: Xảy Ra Biến Cố

Chuyển ngữ: nhoclubu

Phòng bệnh của Trịnh Thiên Dã là phòng VIP sang trọng chuyên dụng, hoàn toàn không đơn điệu như phòng bệnh bình thường. Ngược lại như khách sạn sa hoa, giường là giường đôi lớn, vật dụng đồ điện thứ gì cần cũng có. Nói là chữa bệnh, chỉ bằng nói là đi nghỉ dưỡng ở trong này.

La Phi đồng ý ở lại, nhưng hai người ngồi trên sofa xem tivi một hồi đến chán, khi chuẩn bị đi tắm mới phát hiện không có đồ thay.

Trịnh Thiên Dã đương nhiên cảm thấy chuyện này chả có vấn đề gì to tát, La Phi ngủ chung với anh thì đâu cần mặc quần áo làm gì, cho dù mặc cũng bị anh cởi hết. Nhưng ý nghĩ này không thể biểu đạt trắng trợn quá, anh lại bộ suy tư một hồi, chợt nảy ra một ý, từ trong tủ áo lôi một bộ đồ bệnh nhân sạch sẽ ra, nói: “Em lấy cái này mặc ngủ đi, bây giờ ngày nào anh cũng mặc cái này, thoải mái lắm.”

La Phi nghĩ, giờ cũng muộn rồi, cũng không có cách nào khác, liền đồng ý nhận lấy.

Tắm rửa thay đồ xong, La Phi mới phát hiện, bộ quần áo của Trịnh Thiên Dã mặc lên người cô rộng thùng thình nhìn có hơi quá. Quả nhiên, cô vừa ra tới, Trịnh Thiên Dã liền cười ha ha, chạy đến ôm lấy cô: “Hiện giờ tui mình là bệnh nhân cùng phòng.”

La Phi giẫy khởi người anh: “Nếu bác sĩ đến kiểm tra phòng, có khi nào tưởng em là bệnh nhân thật không?”

Cô vừa nói xong, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa. La Phi cứng người, lại bị anh xoa đầu nói: “Yên tâm đi, bác sĩ điều trị cho anh là Trịnh Trạch Thi, ngoại trừ chị ấy, không có ai khác đến đây đâu.”

Quả nhiên anh đi ra mở cửa, liền thấy Trịnh Trạch Thi trợn mắt há mồm đi tới, nhìn La Phi đang mặc đồ bệnh nhân, tấm tắc khen: “Quả nhiên cô yêu thật rồi, ngay cả đồ bệnh nhân cũng mặc, hóa ra cô cũng bệnh thần kinh theo nó à!”

La Phi ở lại vốn đã xấu hổ rồi, ngượng ngùng cười cười: “Mai em phải về quê một thời gian, cho nên đêm nay muốn ở bên anh ấy.”

Trịnh Trạch Thi hiểu ra rồi gật đầu: “Đợi tý đã, để chị đi mua cho hai đứa cái này.”

La Phi và Trịnh Thiên Dã không biết cô định làm gì, chẳng qua chưa tới vài phút, Trịnh Trạch Thi lại ở ngoài lật đật chạy vào, trong tay cầm cái hộp nhỏ: “Em trai yêu quý, chị nghĩ chỗ em chắc là không có thứ này đâu. Em đang trong thời gian điều trị, đang uống thuốc, không thích hợp có thai.”

Hai má La Phi ửng đỏ, Trịnh Thiên Dã tỉnh bơ nhận lấy cái hộp, nói: “Cám ơn nhé!”

Trịnh Trạch Thi nhìn La Phi, nhún vai: “Chỗ chị chỉ còn có một hộp à, đủ không? Nếu không đủ, chị đi mua thêm hộp nữa.”

Cuối cùng Trịnh Thiên Dã trừng mắt liếc cô một cái, chán ghét vung tay: “Nơi này hết chuyện rồi, chị đi nhanh đi, khỏi lo cho tụi em.”

Trịnh Trạch Thi ném lại một câu “Đồ vô ơn” rồi thức thối rời đi.

Trịnh Thiên Dã cầm cái hộp trong tay nhìn nhìn, lại nghĩ đến gì đó rồi thở dài, quay đầu nhìn La Phi: “Yên tâm, bác sĩ nói bệnh của anh không có tính di truyền, sẽ không ảnh hưởng đến thế hệ sau đâu. Chỉ cần sau khi xuất viện ngưng uống thuốc, rồi điều dưỡng một thời gian mới có thể có em bé.”

Về mặt của anh nhìn qua như là đáng tiếc, La Phi buồn cười huých anh một cái: “Hiện giờ anh nghĩ mấy chuyện này làm gì? Đâu cần gấp gáp đâu.”

Trịnh Thiên Dã thấp giọng lầu bầu: “Ai bảo không gấp.” Thôi vậy, rồi gơ cái hộp lên nói, “Nhưng mà, Trịnh Trạch Thi nghĩ cũng chu đáo đó. Mười cái, chắc là đủ dùng.”

La Phi vừa then vừa buồn cười: “Anh lợi hại vậy à?”

Trịnh Thiên Dã đang nói liền gật đầu: “Bình thường thì không lợi hại vậy đâu, nhưng nhịn lâu quá rồi, trải qua lần này lại phải đợi một tháng, đêm nay dù phải liều mạng anh cũng phải gỡ gạc chút đỉnh chứ.”

“Không đứng đắn...” La Phi chưa nói dứt lời, môi cô đã bị chặn lại. Cả người bị nhấc bổng, ném lên giường.

Trịnh Thiên Dã nhanh chóng thực hiện ý nghĩ lúc này của anh, La Phi ngủ cùng anh thì cần gì phải mặc đồ chứ?

Một phòng xuân sắc, một đêm diễm lệ.

“Em thật sự không chịu nổi nữa, đây là lần cuối được không, anh đừng quậy nữa.” Gằn rặng sáng, La Phi phát ra tiếng thở dốc ồ ồ đáng thương.

Tiếp theo lúc cô gằn kêu lên lại phát ra tiếng rên khàn khàn, rồi sau đó là sự im lặng, ngoại trừ tiếng thở dốc của một nam một nữ như tái sinh kiếp sau.

Trịnh Thiên Dã thở hổn hển, từ trên người La Phi leo xuống. Lúc này đã sắp rặng sáng, anh ghé vào bên nhìn mớ bao cao su thảm thương đầy trên đất, đếm đếm, dứt quãng nói: “Không... không được, còn lại bốn cái, đêm nay anh phải dùng cho hết.”

La Phi như bị hạ đường huyết, thấy anh cũng không tốt hơn mình là bao, cô nghĩ ngợi rồi lấy hộp ra, móc hết mấy cái còn lại, xé rách toàn bộ: “Giờ thì hết rồi, có thể khỏi làm.”

Trịnh Thiên Dã thất vọng nhìn La Phi ném mảnh vụn xuống đất: “Em thật đáng ghét, chiêu độc ác như vậy cũng có thể nghĩ ra.”

Nói xong, anh lồm bồm bò đến, nằm xuống bên cạnh La Phi, ôm cô vào lòng, không cam lòng mà hôn cô một hồi, giả bộ hung dữ nói: “Quên đi, ngủ thôi.”

La Phi nhắm mắt lại, choàng tay ôm lấy thắt lưng anh, trong lòng không khỏi tràn dâng ngọt ngào.

Ngày hôm sau, La Phi thức dậy khá sớm, thu dọn sạch sẽ tàn tích trên mặt đất trước khi Trịnh Trạch Thi đến, rồi thay đồ của mình. Nhưng vừa khởi động lại điện thoại, điện thoại đòi mạng của ba mẹ lại kéo đến.

Cô không dám nán ná nữa, sợ hai người lo lắng, liền không để ý Trịnh Thiên Dã không vui, nói tạm biệt với cái mặt đen thui của anh.

Về đến nhà, vẻ mặt ba mẹ cô quả nhiên u ám. Nhìn thấy hai má La Phi vẫn còn đỏ bừng, dưới mí mắt lại nhuốm xanh, là người từng trải đương nhiên biết tại sao lại thế này, nhưng lại không thể nổi giận. Mẹ La Phi lúc này cũng không mắng cô, chỉ nói: “Nói rõ chưa? Có thể đi được rồi chứ.”

La Phi như trút được gánh nặng, liền tục gật đầu: “Đã nói rõ rồi, con nói với anh ấy về quê một tháng để tình hình tạm lắng.”

Cô nói xong, mới phát hiện có chút không đúng, trong phòng khách có mấy thùng lớn, đi vào phòng ngủ thì thấy trống trơn, cô thấy lạ liền hỏi: “Ba mẹ, đâu phải con không về nữa đâu, ba mẹ đóng gói đồ đạc của con lại làm gì?”

“Về gì mà về? Công việc ở nhà cũng đã liên hệ xong, sau này con ở cạnh ba mẹ, không đi đâu nữa.”

“Nhưng không phải ba mẹ nói để cho con và Thiên Dã xa nhau một thời gian, tình hình tạm lắng là được mà?”

Mẹ cô muốn nói thêm gì đó liền bị ba cô kéo lại: “Là thế này, Phi Phi, chuyện sau này cũng chưa xác định được gì. Nói không chừng con ở nhà một thời gian, nghĩ thông suốt, sẽ cảm thấy cậu họ Trịnh kia không phải là người tốt, vậy con không cần phải quay về đây, mấy thứ này để lại chỗ này cũng không tiện. Nếu như con cảm thấy vẫn muốn ở bên cậu ấy, con với cậu ấy là thật lòng, đến lúc đó ba và mẹ con giúp con đưa đồ đạc này về lại đây, cũng không mắc công gì mà. Vả lại, mấy thứ này con dùng quen rồi, giờ đem về nhà cho con dùng trong thời gian này cũng tiện mà.”

La Phi cảm thấy ba cô nói rất có lý, gật đầu: “Được rồi, vậy con đem số đồ sinh hoạt này về trước vậy.”

Cô không biết rằng ba mẹ cô đã hoàn toàn quyết tâm không cho cô quay về.

Trong lòng La Phi không vương bận gì, theo ba mẹ về quê. Nhưng chuyện mà Trịnh Thiên Dã đã làm lại vẫn chưa kết thúc.

Chính sách tháo dỡ của Trịnh Thiên Dã làm người khác bị thương nghiêm trọng, sau đó còn ra tay đánh người. Nhưng bởi vì anh được giám định là người hạn chế năng lực hành vi, cơ quan kiểm sát không khởi tố. Không ngờ, những hộ dân bị di dời đi lại không phục, trực tiếp thuê luật sư khởi kiện lên tòa án.

Vị luật sư kia nghe nói là luật sư giỏi trong năm văn phòng luật hàng đầu ở Giang Thành, có lẽ bản lĩnh rất lớn. Những hộ gia đình bị di dời kia chỉ là dân thường trong tầng lớp bình thường ở thành phố này, đi được tới bước này có lẽ phía sau có người tiếp tay, một trong số đó chính là nữ phóng viên kia.

Quách Tử Chính mấy lần hỏi Trịnh Thiên Dã, anh có từng làm gì nữ phóng viên kia không, nhưng anh suy nghĩ thật lâu, ngoại trừ nhớ ra anh có hẹn hò vài lần với cô ta, cuối cùng cũng không nhớ nổi gì thêm, chỉ cảm thấy lòng mưu tính dối trá và khôn khéo của cô ta quá mạnh, anh không có chút thiện cảm nào, đương nhiên ngay cả tay cô ta anh cũng chưa từng nắm.

Anh vừa nói như vậy, Quách Tử Chính cũng biết anh không nhận thức được bản thân đã phạm sai lầm.

Bởi vì chuyện này quá ồn ào, tâm lý ghét nhà giàu của dân chúng, hướng phát triển của dư luận khiến tình hình của vụ tự khởi kiện này hoàn toàn đứng về phía những hộ dân bị bắt phải di dời. Trịnh Thiên Dã hoàn toàn rơi vào tình thế bất lợi, luật sư của đối phương có tư duy kín đáo, tài hùng biện bậc nhất. Quan tòa và bồi thẩm đoàn hình như hoàn toàn chọn dùng chứng cứ của ông ta, ít nhất tin tưởng rằng lúc Trịnh Thiên Dã đang thi hành cưỡng chế, trạng thái tinh thần bình thường, không hề có vấn đề về nhận thức.

Cũng may là việc tháo dỡ gây ra chấn thương nghiêm trọng, nhưng cuối cùng chỉ có thể định tính là chấn thương do tai nạn, hơn nữa trạng thái tinh thần của anh trên khung hình phạt được xử lý nhẹ.

Kết quả phán quyết cuối cùng của phiên sơ thẩm, ngoại trừ bồi thường một khoản lớn, Trịnh Thiên Dã bị xử hai năm tù, nhưng được hoãn thời gian thi hành.

Gần đây, nhà họ Trịnh xử lý chuyện lần này có thể nói là lao tâm lao lực úa độ, đang ở giữa lốc xoáy của dư luận, kết quả này tuy rằng không tốt hoàn toàn, nhưng tóm lại thì cũng được, ít nhất không cần ngồi tù.

Tuy rằng Trịnh Thiên Dã không ra tòa, nhưng không thể không quan tâm, sau khi biết được kết quả toàn án điều tra, rồi cẩn thận xem tin tức trên mạng, mới giật mình phát hiện bản thân đã bị tai tiếng. Rồi lại phát hiện, thời gian 1 tháng sắp đến, anh đã có thể xuất viện, nhưng mấy ngày nay vẫn chưa có tin tức của La Phi.

Lúc này anh mới cảm thấy không đúng lắm, gọi vào số di động và điện thoại nhà của La Phi nhưng không ai bắt máy.

Khi vợ chồng Trịnh Gia Thăng và Trịnh Trạch Thi đến đón anh xuất viện, thấy anh vẫn mặc đồ bệnh nhân, hoàn toàn không giống tư thế chuẩn bị xuất viện. Trịnh Trạch Thi thấy lạ, “Được ra viện rồi, sao em vẫn mặc vậy?”

“La Phi nói sẽ đến đón em, em đang đợi cô ấy.”

Trịnh Trạch Thi kinh ngạc, nhìn thoáng qua vợ chồng Trịnh Gia Thăng, lại nói: “Chắc là ở nhà La Phi có việc nên nán lại, chúng ta về trước đã. Cô ấy hết bận rộn rồi tự nhiên sẽ đến tìm em.”

“Không được, cô ấy nói sẽ đến đón em. Cô ấy không đến, em sẽ không xuất viện.”

Trịnh Gia Thăng lắc đầu: “Thiên Dã, đừng giữ thói trẻ con nữa. Con cứ nằng nặc ở lại bệnh viện cũng không phải là cách.”

Trịnh Thiên Dã lơ mơ cảm thấy không đúng, hỏi vặn lại: “Cái gì gọi là nằng nặc ở bệnh viện. Mọi người biết chuyện gì à? La Phi sao vậy?”

“La Phi rất tốt. Chúng ta về nhà trước đã.”

“Mọi người không nói rõ ràng, con sẽ không về.”

59. Chương 59: Chia Tay Từ Đây

Dịch: Thanh Dạ

Gần đây Trịnh Gia Thăng vì chuyện của Trịnh Thiên Dã mà lao tâm lao lực quá độ. Chuyện công ty Hằng Thiên xuống dốc nhanh chóng, cùng với chuyện đứa con trai duy nhất của nhà họ Trịnh bị mắc chứng tâm thần buộc phải cưỡng chế điều trị, Trịnh Thiên Dã cũng như nhà họ Trịnh đã trở thành tâm điểm chú ý của truyền thông, đã vấy trên mạng tuôn vô số lời mắng chửi đại loại như ý giàu có rồi ức hiếp người nghèo khó.

Mà Trịnh Thiên Dã lúc này đây, là đứa con duy nhất của mình, nó dường như bắt đầu trở nên vô cảm với tất cả mọi thứ, tính tình vẫn nóng nảy như lúc trước. Trịnh Gia Thăng chợt cảm thấy mình thật thất bại, ông sống đến tuổi này, tiền tài và danh lợi đều nắm trong tầm tay, nhưng chỉ có duy nhất đứa con trai này lại không như thế.

Trịnh Gia Thăng quay đầu nhìn con trai mình, trong lòng thấy bức tức, nên đi đến trước mặt Trịnh Thiên Dã quát to: “Con quậy đủ chưa hả? Được, con muốn chúng ta nói rõ ràng cho con biết, vậy chúng ta sẽ nói cho con nghe. La Phi chẳng xảy ra chuyện gì hết, chỉ là nó sẽ không gặp con nữa. Ba mẹ nó nói rồi, họ nói nếu con còn quẩn lầy con gái họ nữa, họ sẽ tố con với bọn nhà báo, còn báo cảnh sát nữa. Con cho rằng bây giờ con còn là Trịnh Thiên Dã của ngày trước sao, ai cũng phải nể mặt nhà họ Trịnh mà a đưa theo con sao? Nếu con không bình tĩnh lại, bọn báo chí sẽ kiếm cớ cản lại con. Bây giờ con vẫn còn hưởng án treo, nếu còn gây ra chuyện gì nữa, sẽ ngồi tù như chơi đó!”

Mặt Trịnh Thiên Dã hết trắng rồi xanh, anh không đợi Trịnh Trạch Thi nói, thì đã nói lại một câu: “Không thể nào, La Phi nói, cô ấy sẽ chờ con mà. Con phải đi tìm cô ấy.”

“Chị xin em đó Thiên Dã, em chính chắn một chút được không? Em nhìn đi bác trai trong khoảng thời gian này đã mệt mỏi đến cỡ nào? Không sai, không phải La Phi không muốn gặp em, mà là ba mẹ của em ấy không cho em ấy đến đây gặp em, bởi vì chuyện này mà mẹ người ta phải nhập viện đó. Em đi tìm em ấy là em hại em ấy đó, em biết không hả? Em tha cho em ấy đi, được không? Em phải để cho hai bác yên tâm chứ, hai bác tuổi đã cao rồi, không thể chịu thêm đả kích nào nữa đâu!”

Trịnh Thiên Dã then quá hóa giận, nhảy từ trên giường xuống, đi ra ngoài, rồi nói: “Em phải tìm cô ấy, cô ấy không thể thất hứa như vậy!”

Bốp!

Một tiếng vang chói tay, tất cả mọi người trong phòng bệnh đều im lặng. Trịnh Gia Thăng nhìn bạt tay mình vừa mới đánh, ngỡ ngàng không thể tin được, vừa ôm lấy lồng ngực vừa thở: “Thiên Dã à, con đã ba mươi rồi, ba cũng không thể ở với con hoài, ba còn không biết ba còn sống đến lúc nào nữa. Con đừng để ba lo lắng cho hoài được không? Năm đó mẹ con vì bảo vệ cho con, ngay cả mạng của mình cũng không quan tâm. Còn ba lại nuôi đứa con mà mẹ con yêu thương bằng mạng sống của mình thành ra thế này. Sau này ba biết ăn nói với mẹ con sao đây?”

Trương Cẩm Hoa vội vàng vỗ lưng ông để ông dễ dàng hít thở, nhìn Trịnh Gia Thăng, rồi lại nhìn Trịnh Thiên Dã, chỉ biết lắc đầu thở dài.

Trịnh Thiên Dã ngẩn ngơ đứng im tại chỗ, nhìn thấy ba mình hít thở. Không biết từ nào, người ba mạnh mẽ giỏi giang của anh, đã trở thành một ông già đầu hai thứ tóc, không còn tìm thấy được vẻ dạn dĩ đầy sức sống trước kia.

Anh quét mắt nhìn những người còn lại trong phòng bệnh, Trịnh Gia Thăng suy sụp tinh thần, Trương Cẩm Hoa lo lắng thất vọng, Trịnh Trạch Thi thì vô cùng tức giận. Lúc này anh mới biết được mình đã gây ra chuyện gì.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng Trịnh Thiên Dã hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng cất tiếng nói: “Con đi thay quần áo, mọi người chờ con xuất viện.”

Xuất viện cũng chẳng thuận lợi, báo chí xếp hàng dài như rắn, không biết họ đào đâu ra tin, khi Trịnh Thiên Dã xuống lầu, lúc chuẩn bị lên xe, thì ở cửa bệnh viện lại có bọn phóng viên ập đến, vây quanh chiếc xe, làm xe không nhúc nhích được.

Hai chiếc Land Rover chuyên dụng của nhà họ Trịnh đều dùng cửa kính xe màu đen, bọn phóng viên chồm vào nhìn, cố gắng nhìn vào bên trong, nhưng chẳng nhìn được gì.

Những người ngồi ở trong xe, Trịnh Thiên Dã và Trương Cẩm Hoa bực bội thở dài, Trịnh Trạch Thi giận quá mà nhắm hai mắt lại. Còn Trịnh Thiên Dã chẳng có thái độ gì, giống như không nghe không thấy bọn nhà báo ở ngoài cửa xe.

Xe bị kẹt lại khoảng mười phút, cho đến khi bảo vệ của bệnh viện chạy đến, kéo bọn phóng viên ra. Tài xế của nhà họ Trịnh mới thừa lúc này lái xe đi.

Mà dư luận vẫn không ngừng oanh tạc.

Do Trịnh Thiên Dã đánh hai người bị thương, một trong hai người có một người bị thương nặng, còn người kia chỉ xây xước ngoài da. Người bị thương nặng trong hộ di dời đó được nhà họ Trịnh ợt khoản bồi thường rất lớn, nhưng vẫn để lại tàn tật. Báo chí lợi dụng tâm lý căm ghét chuyện ỷ giàu có ức hiếp người nghèo khó của dân chúng, mà sau khi Trịnh Thiên Dã xuất viện, vẫn viết những lời châm chọc, soi mói, đâm thọt ở trên mạng, rất nhiều diễn đàn đăng bài, luôn có rất nhiều người ủng hộ, ví như “Kẻ giàu có vô đạo đức Trịnh Thiên Dã hãy cút khỏi Giang Thành”, “Đánh bẹp gian thương hiểm ác Trịnh Thiên Dã”, v.v.v...

Tóm lại là hoàn toàn mang tiếng xấu.

Do đó ngay cả Hằng Thiên cũng phải giảm biên chế, tiếp đó là nhiều nhà thầu sợ ảnh hưởng đến hình ảnh công ty mình, do đó cũng chủ động rút vốn.

Trịnh Thiên Dã đã về nhà, thần kinh cũng không có vấn đề gì. Nhưng không thể ra ngoài chứ đừng nói đến là trở về Hằng Thiên làm việc. Sức ảnh hưởng của báo chí lớn hơn những gì ta có thể tưởng tượng, bất kể anh đi đến đâu đều có phóng viên xuất hiện bất thành hình.

Nhóm bạn chơi chung từ nhỏ, đều là những gia đình có tiếng tăm và gia thế, cho nên không dám đến gặp anh, nhiều lần cũng chỉ gọi điện hỏi thăm vài tiếng thôi.

Ban đêm, bên cạnh Trịnh Thiên Dã ngoài người nhà, thì chẳng có ai, thối đời bạc bẽo, lòng người dễ đổi. Người nhà của anh bởi vì anh mà bị vạ lây, người ít lộ mặt như Trịnh Gia Thăng vẫn yên ổn, chỉ tội cho Quách Tử Chính, bây giờ anh ta là lãnh đạo cấp cao của Hằng Thiên, đi tới đâu cũng bị phóng viên bám đuôi hỏi chuyện của Trịnh Thiên Dã, đã vậy còn giở đủ trò đủ chiêu để công kích.

Một gia đình vốn rạng danh ngay thẳng, thì bây giờ, đi đến đâu cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Cuộc sống cứ vậy mà trôi qua, Trịnh Gia Thăng thấy con mình cứ ru rú trong nhà, không thể đi đâu, sợ anh buồn quá sinh bệnh, nên mới bàn bạc với Quách Tử Chính, đưa anh ra nước ngoài.

Trịnh Thiên Dã không có ý kiến, ông cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyến bay giữa đêm, trong phòng chờ VIP, cuối cùng cũng không bị phóng viên quấy nhiễu. Trịnh Gia Thăng vô cùng lo lắng, vỗ vào gương mặt ung dung của con trai: “Bên kia ba đã sắp xếp ổn thỏa rồi, có cứ ở bên đó vui chơi khuây khỏa đi, dư luận là vậy đó, chừng ba bốn tháng nữa, bọn họ tự nhiên sẽ quên hết thôi, lúc đó con quay trở về thì mọi chuyện đã êm xuôi rồi.”

“Ba à.” Trịnh Thiên Dã mỉm cười, nói: “Cũng đâu phải lần đầu tiên con ra nước ngoài, con đã từng tuổi này rồi, con biết tự chăm sóc mình mà, hơn nữa, bên kia cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi, ba còn sợ gì chứ. Mấy ngày nay, con đã suy nghĩ kỹ rồi, con đã sống quá phóng túng rồi, cũng nên trưởng thành thôi. Ba phải giữ gìn sức khỏe, còn bà nội nữa, mấy tháng sau, con lại về mà, con sẽ thường xuyên gọi điện thoại ọi người, mọi người không cần lo lắng đâu.”

Quách Tử Chính nghiêm túc nói: “Lần này chắc anh cũng học được một bài học rồi, đừng có ở nước ngoài gây ra chuyện nữa đó. Bà nội và chú em sẽ chăm sóc thay anh.”

Trịnh Thiên Dã thở dài, mỉm cười: “Mọi chuyện phải nhờ em rồi, Tử Chính. Anh biết khoảng thời gian này em chịu nhiều áp lực rồi, anh muốn nói lời xin lỗi với em. Không phải về khoảng thời gian này, mà những chuyện anh đã gây ra trong những năm qua, anh xin lỗi em về tất cả mọi chuyện.”

Quách Tử Chính ngẩn người, có lẽ anh không ngờ rằng Trịnh Thiên Dã sẽ nói với anh như vậy, ngược lại ngừng nói: “Đều là người một nhà, anh nói vậy làm gì chứ.” Anh ngừng lại, nói tiếp: “Nói thật thì gần đây em lại nghĩ đến chuyện lúc nhỏ của chúng ta, mỗi ngày đi học, anh luôn đứng trước cửa nhà em đợi em, rồi hai chúng ta cùng nhau đi học. Khoảng thời gian nghỉ hè đó, anh đi đâu chơi đều dắt em theo, anh luôn bảo vệ em khi người khác bắt nạt em, có gì ngon anh cũng để dành cho em. Nhưng sau này, chúng ta lại trở thành như vậy..... Những năm qua, em luôn hy vọng người anh trai lúc đó quay trở lại.”

Anh thở dài nói hết mọi phiền muộn ra, giọng điệu dường như có chút ghen ngào: “Không phải chỉ có một anh sai, mà em cũng sai, nếu em không bướng bỉnh không ngang ngược, chắc sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay.”

Trịnh Thiên Dã vỗ vai anh, thở dài, nói với mọi người: “Được rồi, sắp đến giờ bay rồi, mọi người quay về đi, bay đến nơi con sẽ gọi điện thoại cho mọi người.”

Trịnh Gia Thăng gật đầu, đứng lên chào tạm biệt anh còn có Trương Cẩm Hoa và Trịnh Trạch Thi: “Đi thôi.”

La Phi sau khi bị ba mẹ bắt về quê hai tháng, liền bị ba mẹ ép vào làm chỗ họ đã sắp xếp. Lúc vừa về nhà, ba mẹ liền nói cô ý định bắt cô chia tay với Trịnh Thiên Dã, nhưng cô cự tuyệt, mẹ La Phi tức quá mà tăng huyết áp phải nhập viện, do đó La Phi không dám nói thêm gì nữa, chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ, ngoan ngoãn đi làm, cũng không dám liên lạc với Trịnh Thiên Dã, lời chia tay, ba mẹ cũng đã nhấn tới nhà họ Trịnh, mà cô không có can đảm nói với Trịnh Thiên Dã, chỉ biết ngồi một chỗ chờ đợi. Thấy bên kia không có tin tức gì nữa, trong lòng nghĩ chắc hẳn Trịnh Thiên Dã đã chấp nhận sự thật rồi.

Cô không biết đây là cảm giác thoải mái hay là mất mát. Tình cảm chưa sâu đậm, ngay từ lúc bắt đầu đã rất hoang đường rồi, có lẽ khi bình tĩnh lại, chia tay là cách tốt nhất.

Bây giờ cô không ra ngoài xã giao, bởi vì mọi chuyện trôi qua chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cho nên ba mẹ cũng không ép La Phi đi xem mắt quen bạn trai gì đó.

Hôm nay tan ca sớm, lúc sắp về đến cửa nhà, cô lơ mơ nghe thấy tiếng cãi vã từ trên cầu thang. Người đang cất cao giọng, đó chính là mẹ mình, còn tiếng đàn ông kia, chính là.....

Trong lòng La Phi hoảng hốt, từ từ đi lên lầu, quả nhiên nhìn thấy mẹ cô đang đứng ở trước cửa, còn người quay lưng đứng trên bậc thang, chính là Trịnh Thiên Dã.

Cô không thể tin được mà cất tiếng thét: “Sao anh lại ở đây hả?”

Mẹ La Phi nhìn thấy cô về, càng gào to hơn: “Phi Phi, con mau qua đây cho mẹ, con đã hứa với mẹ là không gặp người đàn ông này mà.” Nói xong, lại quay qua quát Trịnh Thiên Dã: “Tên khốn cặn bã này, còn không mau cút, nếu không tôi báo cảnh sát giờ.”

La Phi đi ngang qua Trịnh Thiên Dã, đứng bên cạnh mẹ mình, lấy lòng mẹ: “Mẹ à, mẹ bình tĩnh đi, có chuyện gì thì từ từ nói.”

Trịnh Thiên Dã khom người nói: “Dì à, lần này con đến, cũng không muốn làm gì cả, con chỉ muốn nói lời xin lỗi với La Phi thôi. Ai cũng phải trả giá cho những sai lầm của mình, con cũng không ngoại lệ.”

Nói xong, anh quỳ phịch xuống: “Con xin lỗi!”

La Phi và mẹ đều ngạc nhiên, cuối cùng là mẹ La Phi lên tiếng trước, xua xua tay: “Được rồi được rồi, cậu mau đi đi, cậu đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, đây chính là lời xin lỗi tốt nhất.”

Trịnh Thiên Dã đứng dậy, nhìn La Phi thật lâu, nói: “La Phi, anh xin lỗi em.”

La Phi che miệng lại, nhìn anh, không biết nói gì.

Chỉ nghe anh nói tiếp: “Em phải giữ gìn sức khỏe đó, anh sẽ không đến làm phiền em nữa.”

Nói xong, anh quay đầu, bước từng bước xuống cầu thang.

Mẹ La Phi liếc cô, nhìn hai mắt đỏ hoe của con gái, kéo cô vào nhà đóng cửa lại, giọng nói tức tối: “Con như vậy là có thái độ gì hả? Luyến tiếc hay đau lòng đây? Mẹ nói cho con biết, chỉ cần mẹ vẫn là mẹ con, thì con đừng mong dính dáng tới tên kia, một kẻ cặn bã chỉ biết đùa giỡn con gái nhà người ta, đã vậy còn là một tên bệnh tâm thần, cho dù có núi vàng núi bạc thì con đừng mong mẹ gả con gái cho.” Mẹ cô hung dữ nói xong, thấy La Phi vẫn còn nhìn ra cửa, vẻ mặt ngẩn ngơ, bà bèn tức tối nói tiếp: “Trừ khi mẹ chết!”

Mắt La Phi nóng ran, nước mắt sắp chảy xuống, nức nở cất tiếng nói: “Mẹ à, mẹ nhất định phải làm thế sao? Anh ấy cũng không tồi tệ như mẹ nghĩ đâu? Anh ấy đã quỳ xuống xin lỗi rồi còn gì, mẹ còn muốn sao nữa? Mẹ không vui, con cũng không qua lại với anh ấy rồi. Mẹ đừng nói anh ấy như vậy.”

Mẹ La Phi tức giận liếc cô, trong lòng bực bội, chửi bới: “Đồ vô dụng, khóc gì chứ? Nó cũng đây có chết, mẹ mày cũng chưa chết mà. Thôi đi thôi đi, con đi nghỉ ngơi đi, mẹ đi làm cơm, hôm nay mẹ có tôm mà con thích ăn đó....”

60. Chương 60: Tự Chối Bỏ Mình

Chuyển ngữ: Hoài Thi Trịnh Thiên Dã ra nước ngoài đã được một tuần, nhà họ Trịnh báo rằng sắp xếp mọi chuyện cho anh rất ổn thỏa, có người giúp việc có thầy thuốc, cuộc sống an nhàn không phải lo gì. Nhưng cảm giác trống rỗng cùng thất bại khi phải ở một mình trong căn biệt thự to lớn như vậy không ngừng lớn dần lên và chỉ chờ đến lúc bộc phát.

Vì thế một tuần sau, Trịnh Thiên Dã liền mua vé máy bay về nước. Không quay về thành phố Giang Thành lắm rắc rối, mà đi xe đến Vân Nam. Quê nhà của La Phi.

Trịnh Thiên Dã đã nhận ra được những việc trước kia mình gây ra cho La Phi có ý nghĩa như thế nào. Đó chính là ép buộc, Trịnh Thiên Dã không thể tưởng tượng được, lúc ấy anh đã gây tổn thương cho La Phi nhiều đến mức nào. Cũng không thể tưởng tượng được, cha mẹ của La Phi căm ghét anh đến cỡ nào.

Cảm giác áy náy mãnh liệt này, khiến anh muốn đến nhà họ để xin lỗi.

Dĩ nhiên kết quả không như ý muốn. Anh bị xua đuổi.

Cũng may, anh cũng đã đoán trước được kết quả sẽ như thế này.

Từ nhà La Phi đi ra, Trịnh Thiên Dã đi bộ một đoạn đường dài mà không biết phải đi về đâu.

Thị trấn nhỏ có nhịp sống chậm và nhân nhả nên không ai biết anh là “Nhân vật làm mưa làm gió” ở Giang Thành, cho dù có người đã từng đọc qua tin tức ấy cũng không nghĩ đến nười đàn ông đang đi trên đường cùng với nhân vật nổi tiếng trên mạng có liên quan với nhau.

Anh đã từng tự mình đứng, nghĩ rằng cả thế giới đều chuyển động vây quanh anh, anh chính là trung tâm vũ trụ. Nhưng bây giờ mới nhận ra, anh không là gì cả, anh cùng với người đi đường trong thị trấn này không khác gì nhau, thậm chí còn đáng thương, nực cười hơn. Ít nhất những người này còn biết bản thân mình là ai, biết bản thân muốn gì.

Anh không biết mình muốn đi đâu, ở Giang Thành thì không thể trở về, ra nước ngoài thì chính anh cũng không muốn đi nữa. Đi một hồi thì dừng lại trước một quán cà phê, mùi hương cà phê phảng phất trong quán đưa đến, chạm vào nơi nào đó trong lòng anh.

Anh lưỡng lự một lát rồi đẩy cửa đi vào.

Trịnh Thiên Dã xuất hiện, giống như sao băng, vụt sáng bay qua, không còn có tin tức gì.

Cuộc sống của La Phi trở lại quỹ đạo bình thường.

Việc tăng ca cuối năm kết thúc, một đồng nghiệp nam cùng tuổi trong công ty đã bày tỏ tình cảm với cô trước khi kì nghỉ đông đến.

Tuổi tác cũng xấp xỉ, gia cảnh cũng không quá chênh lệch nhau. Mặt mũi sáng sủa, tính cách tạm ổn. Mẹ La chắc sẽ rất hài lòng. La Phi tính toán, hết năm nay cô sẽ tròn 26 tuổi, không quá lớn cũng không quá nhỏ, là độ tuổi phù hợp nhất để bàn chuyện hôn nhân. Cô không có lí do gì để lại lãng phí thời gian.

Kì nghỉ đông bắt đầu, La Phi cũng bắt đầu hẹn hò với Hướng Đông.

Anh ấy là một người đàn ông tốt, có gia giáo, lễ phép khiêm tốn. La Phi cảm thấy ở bên cạnh anh ấy rất thoải mái, sau này ắt hẳn sẽ là một người chồng tốt. Nhưng chỉ nghĩ vậy thôi, cô bất giác lại cảm thấy buồn phiền. Từ khi nào, cô đã ảo tưởng Trịnh Thiên Dã là chồng cô rồi.

Thế nhưng lúc này chính cô cũng không thể thuyết phục chính mình, vì sao lúc trước thích Trịnh Thiên Dã, người đàn ông hư hỏng như thế, vốn cô luôn cho rằng đó chỉ là một cơn ác mộng.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy hoang mang. Về sau dứt khoát ép bản thân quên đi.

Kỳ nghỉ lễ năm sau trùng với lễ tình nhân.

La Phi hẹn với Hướng Đông đến một quán cà phê lãng mạn, hữu tình uống cà phê. Khi yêu đương nam nữ phải tìm hiểu lẫn nhau, đây là điều đương nhiên.

La Phi đối với cà phê không tìm hiểu kĩ lắm, chỉ là thích hương vị cà phê. Cảm thấy đáy lòng được đọng đầy.

Nhân viên phục vụ mang lên hai tách cà phê vẽ hình tinh xảo. La Phi nhìn tách cà phê tràn ngập sự yêu thích.

Cô nhìn hình vẽ trong tách cà phê, cười nói: “Làm sao bây giờ? Đẹp như vậy làm sao nỡ uống.”

Ánh mắt Hướng Đông dịu dàng nhìn cô, sắc nước hương trời, có thể nói chính là hình ảnh bây giờ. La Phi ngày thường đã xinh đẹp, cách ăn mặc cũng giản dị, nhưng hôm nay khó được dịp thấy cô xinh đẹp trong chiếc áo măng tô cùng đồ trang sức trang nhã, cứ nghĩ đến đây là lễ tình nhân đầu tiên của bọn họ lại càng thêm căng thẳng.

Hướng Đông khi cảm thấy rất vui vẻ thì gương mặt càng dịu dàng hơn, anh hé miệng nở nụ cười ấm đảm: “Cà phê vẽ hình cũng là nghệ thuật, chẳng qua việc vẽ hình là hồi sinh lại vẻ đẹp, cuối cùng cũng vào bụng, đúng là có điểm đáng tiếc. Em thích hình gì anh bảo người pha cà phê pha cho em thêm một tách... cho em thêm một phiếu uống nữa, dù sao cái chúng ta có nhiều nhất là thời gian.”

La Phi gật đầu: “Hình nào cũng được, chỉ cần sáng tạo một chút.”

Hương Đông vỗ vỗ lên mu bàn tay cô đặt trên bàn: “Vây em chờ một chút.”

Hương Đông đi đến cạnh quầy bar, nói với nhân viên pha cà phê ở bên trong: “Tôi muốn một tách cà phê thể hiện tình yêu của tôi dành tặng bạn gái.”

Nhân viên pha cà phê bắt tay vào làm, nâng mi mắt, thoáng nhìn nói: “Anh muốn tôi giúp anh viết gì?”

Anh ấy là một người đàn ông trẻ tuổi, đây có lẽ là lần đầu tiên làm việc này, ngượng ngùng sờ gáy: “Anh hãy viết là anh yêu em, viết bình thường như lúc nói vậy.”

Nhân viên pha cà phê nói: “Lời nói này không tầm thường chút nào. Phải can đảm lắm mới có thể nói ra những lời này. Chắc hẳn anh phải rất yêu người bạn gái ấy.”

Hương Đông gật đầu: “Ừm, tôi thích cô ấy lắm.”

Nhân viên pha cà phê nhìn gương mặt đang bừng sáng của người đàn ông đứng đối diện, trầm mặt một lát: “Chúc anh cùng bạn gái anh hạnh phúc.”

Anh ta nói xong nhẹ nhàng đưa lại phiếu uống cà phê đã xài hết cho Hương Đông: “Những lời anh muốn nói, tôi đã vẽ ở trên mặt.”

Hương Đông cúi đầu nhìn, là ba từ tiếng Anh đơn giản “I LOVE YOU”. Mặt trên còn có thêm hai chữ F. Cảm thấy kì quái, hỏi: “Ồ? Làm sao anh biết được tên viết tắt của bạn gái tôi là F?”

Nhân viên pha cà phê nở nụ cười ê chề: “Tôi đoán.”

Hương Đông nói với vẻ mặt khó tin: “Anh thật lợi hại.”

Lúc Hương Đông bưng cẩn thận bưng cà phê trở lại chỗ ngồi, La Phi đã uống li cà phê mới nãy hơn một nửa. Cô cảm li cà phê vừa mới mang tới chậm rãi đặt trước mặt, nét mặt thoáng ửng đỏ.

Tuy rằng không phải lần đầu yêu đương, cũng không phải lần đầu tiên được thổ lộ, nhưng lời bày tỏ thẳng thắn bằng hành động như thế này, thì là lần tiên gặp phải.

La Phi nhìn dòng chữ màu trắng viết trên mặt ngoài cà phê. Vốn dĩ tâm trạng phải vui vẻ khi đón nhận tình cảm này nhưng khi nhìn thấy hai chữ F, khuôn mặt đang tươi cười, chợt cứng đờ.

Mặt trên cà phê viết chữ, cách viết rất sáng tạo, nét chữ vốn dĩ là nét thẳng nhưng phía sau lại cong lên, giống cái đuôi, cực kì đáng yêu.

Cô nhớ, Trịnh Thiên Dã đã có một lần viết tên cô, chính là cách viết như thế này, lúc ấy cô tò mò hỏi anh, vì sao lại viết như vậy, anh không ngoảnh đầu lại đáp: “Vì anh cảm thấy nó phù hợp với em.”

Tuy Trịnh Thiên Dã thấy lí do này khá gượng ép, nhưng với kiểu viết đáng yêu này, anh nhớ cong phần dưới. Đó là cách viết anh dành riêng cho cô.

La Phi ngây người nhìn tách cà phê trước mắt nửa ngày, đến khi Hương Đông ở đối diện gọi cô, cô mới sực tỉnh lại.

“Em làm sao vậy? Không phải là em cảm động quá đấy chứ? Tuy nhưng chữ không phải là anh viết, em có muốn cảm ơn người pha cà phê không?” Hương Đông nói giỡn.

La Phi cũng cười, quay đầu, bị bàn ngăn ở quầy bar che khuất, loáng thoáng thấy vài nhân viên phục vụ, cũng không thấy bóng dáng quen thuộc. Cô giả vờ thuận miệng nói: “Nên cảm ơn. Đúng rồi, nghe nói nam nhân viên pha cà phê đó rất đẹp trai, phải không?”

Hương Đông gật đầu: “Tuy rằng anh không thích cùng bạn gái bàn luận về người đàn ông khác, nhưng quả thật anh ta rất anh tuấn, nhất là việc anh ta đoán được tên em, viết tắt là F.”

La Phi sững sờ một chút, rồi lại ngây người.

Vẻ mặt như vậy, khiến một người bình thường như Hướng Đông nhìn ra có điểm bất thường. Anh tỏ vẻ thoải mái cười nói: “Uống xong tách cà phê này, chúng ta phải đi xem phim mới được. Hôm nay là dịp lễ tình nhân, có vài bộ phim không tệ.”

La Phi ngẩn ngơ gật đầu.

Hai người rời quán cà phê, bỗng La Phi ở trước cửa đứng lại, như là đang suy nghĩ gì đó, nói với Hướng Đông: “Anh chờ tôi một chút.”

Cũng không nói rõ lý do, liền xoay mình chạy trở vào.

Tại quầy bar chỉ có hai nhân viên phục vụ trẻ, còn có một nhân viên pha cà phê đang chú tâm pha cà phê. Hoàn toàn là gương mặt xa lạ. Cô tiến tới, hỏi: “Cho hỏi, vừa mới nãy trừ anh ra, còn có nhân viên pha cà phê nào khác không?”

Người thanh niên ngẩng đầu nhìn cô mỉm cười: “Chỉ có tôi ở trong này nãy giờ.”

La Phi không rõ có phải mắt mác không nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu: “Cảm ơn anh vừa mới nãy viết chữ cho tôi.”

Người thanh niên vẫn mỉm cười: “Không cần cảm ơn.”

La Phi đi về phía Hướng Đông đang đứng, khoe miệng hơi mỉm cười, còn chưa đi, thấy cô đi ra, cười rạng rỡ: “Sao vậy, lưu luyến nơi này?”

La Phi gật đầu: “Ừm, chỉ là muốn nhìn một chút xem chuyên gia pha cà phê anh tuần bộ dạng như thế nào?”

Hướng Đông làm bộ, nói: “Anh thực đau lòng.”

Hai người từ rạp chiếu phim đi ra cũng khoảng 8 giờ tối.

La Phi khéo léo từ chối lời đề nghị đưa cô về nhà của Hướng Đông, hai người tạm biệt ở ngã tư. Cô đeo khăn quàng cổ, một mình giữa đêm đông, chậm rãi đi bộ về nhà.

Lại đi ngang qua quán cà phê ban nãy, vẫn chưa đóng cửa, cũng không biết cái gì sai khiến, có lẽ hương vị cà phê ban nãy rất ngon, hoặc cũng có thể trong thâm tâm nhen nhóm ngọn lửa hi vọng. Cô không tự chủ đẩy cửa đi vào.

Cô từng bước đi đến quầy bar, cách mấy mét, trong quầy bar chính là người đàn ông anh tuần đó, đang cúi đầu chăm chú pha cà phê, cô chưa từng thấy qua vẻ mặt chuyên chú, dịu dàng như thế của anh, nhất thời cảm thấy như cách nhau cả một thế hệ.

Cho đến khi anh ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn vào ánh mắt cô. Lúc này cô mới phản ứng lại.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” La Phi lại gần hỏi.

Trịnh Thiên Dã cười cười, cầm ly cà phê đưa cho cô, giữa chừng thì lại cầm về lại: “Không được, cà phê không thể uống nhiều, ban ngày em đã uống hết hai li rồi.”

La Phi phản bác nói lại, có chút tức giận: “Tôi hỏi anh vì sao lại ở đây?”

Vì sao lại làm pha chế cà phê ở cái quán nhỏ bé trong cái thị trấn này.

Trịnh Thiên Dã hạ tầm mắt, tiếp tục nghịch li cà phê trên tay, nhẹ nhàng băng quơ đáp: “Không có chuyện gì, chỉ muốn yên tĩnh nên nghỉ phép mà thôi.” Nói xong như nhớ tới điều gì đó, ngẩng đầu nhìn cô, “Em yên tâm, anh sẽ không quấy rầy em. Em cũng thấy đấy, em đã hẹn hò cũng bạn trai, anh cũng không có xông ra quấy rối. Anh đã làm được rồi, sẽ không lặp lại chuyện hoang đường như trước kia nữa.”

Cổ họng La Phi nghẹn lại, không biết nên nói gì, cảm thấy tức giận nhưng lại không nói nên lời có chút mất mát. Bình tĩnh lại một lát, rồi nói: “Nếu như tính toán không sai thì anh phải ở đây ít nhất một tháng. Anh có tính toán gì không? Chủ tịch Trịnh cùng mọi người có biết không?”

Trịnh Thiên Dã bình tĩnh đáp: “Anh là người trưởng thành, biết bản thân mình đang làm gì. Anh sẽ không ở mãi nơi này, chờ tình hình ở Giang Thành dịu lại, anh sẽ quay trở về. Không phải anh đang trốn tránh

gì, chỉ là anh muốn một khoảng thời gian yên tĩnh, làm những việc mình muốn mà trước đây chưa có cơ hội làm được.”

“Việc anh muốn làm chính là pha cà phê sao?”

“Đúng vậy, nghe có vẻ không có triển vọng gì. Nhưng em cũng biết, anh chính là người không có triển vọng như vậy đó.”

Giọng điệu của anh lại rất bình tĩnh, nhưng La Phi cảm nhận được sự tự ti, chán ghét bản thân anh trong lời nói. Cô nhúu mày nhìn anh một lúc, rồi cục im lặng không nói gì, xoay người rời đi.

61. Chương 61: Công Tử Nghèo Túng

Chuyển ngữ: Sushi

Bởi vì tiệm cà phê mà Trịnh Thiên Dã đang làm ở vị trí ngay trên đường đi làm mà hằng ngày La Phi phải đi qua. Vì vậy, mỗi ngày đi làm hay sau khi tan tầm La Phi đều phải đi ngang qua chỗ này.

Tuy cô không dự định sẽ có bất cứ điều gì dính líu cùng với Trịnh Thiên Dã nữa, nhưng con người chính là loài động vật có tình cảm, trong lòng cô đương nhiên vẫn còn tình cảm với anh.

Kể từ ngày lễ tình nhân, sau khi nhìn thấy anh pha cà phê sau quầy làm việc thì những nhớ nhung trong cô lại trở dậy khiến cả người cô có chút không được tự nhiên.

Cô không hiểu anh đang dự định làm gì, nhưng anh lại đang ở cùng một nơi với cô, dù có nghĩ thế nào cô cũng cảm thấy có điều gì đó không đúng. Hết lần này tới lần khác anh vẫn giữ một dáng vẻ rất chuyên tâm làm việc không màng tới mọi thứ xung quanh mình, cứ như việc anh làm việc ở đây và việc anh cùng ở một thành phố với cô là hai việc không có liên quan gì với nhau. Điều này khiến cho La Phi thấy rất khó chịu nhưng lại không biết làm sao để giải tỏa.

Dĩ nhiên là La Phi không thể đi vào tiệm cà phê đó lần nữa, thế nhưng mỗi lần trên đường đi làm về ngang qua tiệm, cô lại không nhìn được mà nhìn vào trong thông một tấm kính thủy tinh, vô thức tìm kiếm bóng dáng của Trịnh Thiên Dã.

Có mấy lần ngang qua, cô thấy anh đang rất lịch sự, lễ phép bưng cà phê phục vụ cho khách. Chứng kiến cảnh đó càng khiến cô thấy cực kỳ khó chịu. Trước đây khi anh là cấp trên của cô, anh đối xử với cô rất vênh váo, tự phụ chứ đâu phải là đáng vẻ thế này?

La Phi tự nhủ là mình đã quyết tâm phải quên đi anh. Mẹ cô nói đúng, một người đàn ông tính tình đã không tốt, tinh thần lại thất thường, cho dù điều kiện có tốt thì cũng không thể lại gần.

Chí hướng của cô không quá lớn, cô không mong là mình sẽ tìm được một người đàn ông giàu có, cô chỉ cần người đó có tính cách tốt, có điều kiện tạm ổn rồi sau đó có một cuộc sống gia đình bình thường.

Nhưng bây giờ lại có một Trịnh Thiên Dã ôn hòa, nhã nhặn, không bệnh không tật ở gần cô thế này, làm cho cô cảm thấy giống như là đang có một ngọn lửa từ từ dâng lên trong lòng. Thực sự cô rất không muốn thừa nhận rằng, thật ra thì tận sâu trong tâm khảm trái tim cô vẫn có một điều gì đó mong đợi ở anh. Chẳng hạn như việc mỗi ngày cô đều muốn đi ngang qua nhìn thấy anh, cho dù chính bản thân cô cũng không có ý định nói lại tình cũ với anh.

Phụ nữ chính là như vậy, bạn có thể chủ động từ bỏ người đàn ông, nhưng lại không thể chấp nhận được việc mình bị đàn ông bỏ rơi.

Bởi vì có mấy lần đối mặt với Trịnh Thiên Dã qua tấm kính nhưng dáng vẻ của anh lại rất bình tĩnh, làm cho người cô có một cảm giác rất khó chịu. Đến ngay cả việc gặp gỡ, tìm hiểu Hướng Đông cũng trở nên không còn hứng thú.

Cứ như vậy, thời gian qua thật nhanh, thấm thoát trôi, mùa hè cũng đã đến, Trịnh Thiên Dã vẫn cứ làm việc tại tiệm cà phê đó, dường như anh không có ý định rời đi. Mặc dù cứ hai, ba ngày La Phi lại nhìn thấy

anh từ ngoài cửa sổ, nhưng anh cũng chỉ đối với cô rất lễ phép, khách khí cười một cái, hai người vẫn chưa chính thức nói chuyện trực tiếp với nhau lần nào.

Mãi cho đến một ngày thứ sáu, La Phi tan tầm sớm, lúc đi ngang qua tiệm cà phê lại thấy được hai người đàn ông đang ngồi chồm hổm ăn mì ăn liền. Một người trong đó lại là Trịnh Thiên Dã.

Trịnh Thiên Dã là một ‘cậu ấm’ thật sự được nuông chiều, được sống an nhàn sung sướng, đừng nói là ăn mì ăn liền, trước đây khi thấy người khác ăn cũng chỉ khịt mũi, cười nhạt, xa lánh.

Bây giờ nhìn anh lại giống như một kẻ lang lang ngồi xồm trên lề đường ăn lấy ăn để, rất tội nghiệp.

La Phi đang chăm chú nhìn anh, đúng lúc anh lại ngẩng đầu lên, hai người ngược nhìn nhau. Sau đó La Phi lại nghiêm mặt, bước đi không muốn để ý đến anh. Nhưng chỉ là mới đi được mấy bước, bỗng nhiên lại nghĩ đến anh tại sao lại ăn mì ăn liền? Chẳng lẽ lại vì bỏ nhà ra đi không có tiền? Lúc trước cô có đọc được những tin tức ở trên mạng, nói rằng Trịnh Thiên Dã bởi vì phải xuất ngoại để chữa bệnh nên trì hoãn hình phạt, được hưởng án treo. Lúc này cô mới cảm thấy kinh hãi, đáng ra bây giờ Trịnh Thiên Dã phải đang ở nước ngoài, vậy mà anh lại ở cái thị trấn nhỏ này những hai, ba tháng. Có khi nào gia đình anh vẫn chưa biết.

Vừa nghĩ như thế, cô liền cảm thấy đây quả thật là một vấn đề nghiêm trọng.

Người này làm việc gì cũng chưa bao giờ nghĩ đến người khác. Nhìn anh bây giờ bình thường là thế, nhưng thật ra có ai biết được việc anh đến cái thị trấn nhỏ yên bình này, có thể gây ra một cú sốc lớn đối với mọi người ở nhà họ Trịnh.

La Phi cau mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó liền quay trở lại chỗ người vẫn đang ngồi chồm hổm dưới đất chiến đấu với mì ăn liền kia, hỏi: “Anh ở chỗ này người nhà anh có biết hay không?”

Trịnh Thiên Dã ngẩng đầu nhìn cô, rồi lại rất thành thực lắc đầu: “Không biết, họ vẫn nghĩ rằng anh đang ở nước ngoài.”

Cậu thanh niên tuổi trông vẫn còn trẻ đang ngồi bên cạnh ăn mì cùng Trịnh Thiên Dã, nhìn hai người với ánh mắt có vẻ khó hiểu, không biết được hai người này đang nói về chuyện gì.

La Phi nhíu mày càng sâu, sau đó lại kéo tay Trịnh Thiên Dã nói: “Anh đi theo em, em có vài lời muốn nói với anh.”

Trịnh Thiên Dã đưa chỗ mì chưa ăn xong cho cậu thanh niên bên cạnh rồi lại rất nghe lời đứng lên, cùng La Phi đi ra ngoài.

Cô quay đầu nhìn anh, giọng nói có vẻ hơi cáu gắt: “Em đã nghĩ rằng một khi trải qua những chuyện đó thì anh sẽ trưởng thành hơn, nhưng hóa ra là em đã sai rồi. Anh có biết là một mình anh chạy đến nơi này lâu như vậy lại không có nói gì với người nhà của mình, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra thì biết phải làm sao?”

Trịnh Thiên Dã cười cười tự giễu: “Anh đã hơn 30 tuổi rồi, không cần phải có người giám hộ nữa. Hơn nữa, anh cũng đã sắp đặt hết mọi việc rồi, cứ cuối tuần anh sẽ gọi điện về liên lạc với mọi người trong nhà, chỉ là không để cho họ biết anh ở nơi này. Anh không muốn dựa dẫm vào sự bảo hộ của gia đình nữa. Bây giờ, anh chỉ muốn sống ở nơi không ai biết đến mình, một nơi yên tĩnh, không những có thể tu thân dưỡng tính mà còn có cơ hội để trải nghiệm cuộc sống bình thường, giản dị này.”

La Phi tạm thời tin lời anh, lại hỏi: “Vậy sao anh lại ăn mì ăn liền? Trước đây không phải anh luôn khinh thường những loại đồ ăn nhanh như thế này sao? Chẳng lẽ anh thực sự là muốn trải nghiệm tất cả mọi mặt của cuộc sống bình dân này?”

Sắc mặt Trịnh Thiên Dã có chút xấu hổ nói: “Lúc anh tới đây không mang theo nhiều tiền mặt, quét thẻ lại sợ người nhà phát hiện được. Còn tiền lương làm ở tiệm cà phê lại quá ít, cho nên anh...”

La Phi ghen lại nơi cổ họng. Đã qua mấy tháng, cô nhìn thấy anh ở nơi này rất là an nhàn, tự tại, không bao giờ nghĩ đến anh sẽ có những vấn đề này. Suy nghĩ một chút, cô lại hỏi: “Vậy bây giờ anh đang sống ở đâu?”

Trịnh Thiên Dã: “Anh muốn được một căn phòng ở gần đây.”

“Anh dẫn em đi xem thử.”

“Không... Không cần đâu.”

Dương nhiên, cuối cùng Trịnh Thiên Dã vẫn phải dẫn La Phi đi tới căn phòng anh đang thuê.

Còn La Phi thật sự không nghĩ tới cái được anh gọi là phòng cho thuê chính là một gian phòng trên tầng áp mái chỉ với mười mét vuông, trong phòng lại rất lộn xộn, ở một góc phòng lại chất ngổn ngang một đồng hộp mì ăn liền và còn có một vài loại thức ăn nhanh khác.

“Anh sống ở đây?”

Trịnh Thiên Dã gật đầu: “Dù sao cũng là một nơi để ngủ, anh cũng không dự định sẽ sống ở đây lâu dài.”

Hay quá ha. Đã không có dự định ở lại đây lâu dài thế mà đã ở được 3 tháng rồi. La Phi xoa xoa cái trán đang phát đau của mình: “Trịnh Thiên Dã, anh nói thật cho em biết đi, tóm lại là anh đang dự định làm gì? Hoặc là anh nói xem rốt cuộc thì đến lúc nào anh sẽ rời đi? Cứ coi như là anh đang rất vui vẻ với việc trải nghiệm cuộc sống của người nghèo thế này, nhưng 3 tháng cũng đã đủ rồi chứ?”

Trịnh Thiên Dã cũng chẳng ừ hử gì cả: “Trước đây, khi còn ở nhà đúng là anh không biết được cuộc sống của người bình thường lại khó khăn thế này. Nhưng qua 3 tháng tự lập này, anh đã hiểu ra có rất nhiều thứ không phải cứ có tiền là có thể mua được, đôi khi không cần phải có vật chất đầy đủ thì mới hạnh phúc. Anh làm việc cùng với những người trẻ tuổi ở tiệm cà phê, bọn họ tuy xuất thân thiếu thốn, ở trong những căn phòng chật hẹp, thế nhưng mỗi ngày đều rất vui vẻ. Còn anh thì sao? Từ trước đến giờ, vật chất thứ gì cũng không thiếu nhưng thời gian vui vẻ thật sự lại rất ít ỏi, có lẽ vì thế mà anh mới mắc bệnh. Bây giờ anh rất muốn có thể giống một người bình thường, có một cuộc sống bình thường.”

Anh nói rất chân thành, tha thiết, La Phi nghe xong cũng rất cảm động nhưng nghĩ lại cô vẫn cảm thấy vô lý. Cô liếc anh một cái: “Anh như thế này, ngược lại bản thân anh mới chính là người chịu khổ.”

Nhưng rồi khi đi xuống dưới lầu, cuối cùng cô vẫn không nhịn được mà lấy mấy tờ tiền mặt từ trong ví ra nhét vào tay anh, có chút tức giận nói: “Dù sao thì mì ăn liền, ăn nhiều quá cũng không tốt cho sức khỏe.”

Nhìn La Phi hậm hực bỏ đi, Trịnh Thiên Dã cầm mấy tờ tiền trong tay quơ quơ trước mặt, khóe miệng lộ ra nụ cười có phần đắc ý. Cứ cười như vậy, anh quay trở lại tiệm cà phê như chưa từng có việc gì xảy ra.

Cậu thanh niên ban nãy mới cùng anh ăn mì thấy anh quay lại, có chút tò mò lại gần hỏi: “Anh Thiên, người phụ nữ lúc nãy cùng anh ra ngoài là ai vậy? Đáng vẻ rất đoan trang?”

“Vợ anh.”

“Phải không đó? Nhìn không giống lắm! Cảm giác dường như cô ấy rất ghét bỏ anh vậy?”

“Đó là bởi vì trước kia anh có làm nhiều chuyện sai lầm, nên cha mẹ vợ có chút không hài lòng với anh lắm.”

“Vậy anh phải cố gắng lên thôi, chị dâu xinh đẹp như vậy, nói không chừng có ngày lại bị người khác cướp mất đấy.” Nói xong, dường như cậu ta chợt nhớ đến điều gì đó, vỗ đầu một cái, “Đúng rồi, thảo nào em nhìn chị ấy rất quen. Ngày lễ tình nhân không phải chị dâu tới cùng với một người đàn ông, vào uống cà phê của tiệm mình sao? Nhưng, cũng không đúng, rõ ràng người đàn ông đó bảo là bạn trai của chị dâu mà. Anh Thiên, không phải là anh đang muốn làm ‘kẻ thứ ba’ đấy chứ?”

“Cái gì mà bạn trai chứ, anh mới là người đàn ông của cô ấy. Cậu không thấy cô ấy nhìn anh với ánh mắt có bao nhiêu trêu mến sao?” Vừa nói anh lại giơ những tờ tiền ở trong tay lên, “Thấy không? Cô ấy không nỡ nhìn thấy anh ăn mì ăn liền nên đưa tiền cho anh để anh mua đồ ăn ngon sao?”

“Không phải chứ? Chẳng phải anh nói mỗi ngày ở tiệm cà phê nhìn thấy người khác ăn mì ăn rất thơm nên muốn nếm thử sao? Với lại là anh Thiên này, ngay cả khi tiệm cà phê của chúng ta kinh doanh không tốt thì cũng không tới mức một ông chủ như anh phải nhận tiền giúp đỡ của người khác chứ. Hơn nữa vào ngày đầu tiên khi anh mua lại tiệm cà phê này, người khác có thể không biết nhưng em sao lại không biết được anh là người có tiền chứ. Giờ anh lại nhận tiền của phụ nữ không thấy có chút xấu hổ sao?”

“Có gì đâu mà phải xấu hổ chứ, của cô ấy chính là của anh, của anh cũng chính là của cô ấy.” Trịnh Thiên Dã nhìn mấy tờ tiền trong tay, cười títt mắt, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì đó, dằn dò, “Có điều cậu tuyệt đối không được lăm mồm để cho cô ấy biết được tiệm cà phê này là của anh mua đấy.”

Cậu thanh niên gãi gãi đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ khó hiểu: “Thật không biết là anh đang muốn làm gì, theo đuổi phụ nữ thì cứ trực tiếp theo đuổi đi, sao lại lăm ra vẻ thần thần bí bí như vậy chứ.”

“Cậu thì biết cái rắm ấy!”

Từ sau khi La Phi thấy được điều kiện sinh hoạt của Trịnh Thiên Dã, mặc dù cảm thấy như vậy thì cũng đáng đời anh, nhưng lại nghĩ tới anh đã quen với việc sống trong an nhàn, sung sướng, kén cá chọn canh thì làm sao có thể chịu được cuộc sống như thế?

Nghĩ kỹ lại khi gặp lại anh vào mấy tháng trước thì dường như anh thực sự đã gầy đi không ít. Đột nhiên trong tim cô có chút nhói đau.

Cô rất muốn gọi điện đến nhà họ Trịnh để bọn họ có thể đưa cái người không biết lo cho bản thân mình này về nhà. Nhưng mà nghĩ lại, làm vậy thì thật chưa đúng thời điểm lắm vì ở Giang Thành những tin tức về Trịnh Thiên Dã vẫn chưa hạ nhiệt, chỉ sợ bây giờ mà trở về, dư luận biết được lại xôn xao cả lên. Mà chính anh đã không muốn để cho người nhà biết, cô cũng không thể cứ như vậy mà tự tiện đi quản chuyện của anh được.

Nhưng mà cứ nghĩ đến đó thì La Phi vẫn không thể không lo nghĩ đến anh.

Hôm sau là thứ bảy, Hướng Đông hẹn cô đi ăn một bữa thật ngon ở một nhà hàng, nhưng cô lại không thể tập trung ăn những món cao lương mỹ vị này được, trong đầu cứ liên tiếp hiện lên hình ảnh Trịnh Thiên Dã ăn mì ăn liền cùng với những hộp mì ăn liền chất đống trong căn phòng trọ đơn sơ của anh.

Vì vậy trước khi tính tiền, cô bảo nhân viên gói lại hai hộp đồ ăn gồm những món mà Trịnh Thiên Dã thích ăn.

Hướng Đông thấy vậy cảm thấy khó hiểu: “Muốn đem về cho cô và chú sao?”

“Ừm, chợt nhớ ra là bếp gas ở nhà đã bị hư, không biết hai người đã ăn gì chưa.” Cô tùy tiện bịa ra một lời nói dối.

Bởi vì còn phải đem đồ ăn về cho ba mẹ, Hướng Đông cũng không tiếp tục kéo dài buổi hẹn mà rất chu đáo đưa cô về nhà.

Khi La Phi nhìn thấy Trịnh Thiên Dã thì đúng vào giờ ăn trưa của anh, lúc này tuy anh không ăn mì ăn liền nhưng lại đang gặm một ổ bánh mì ở sau quầy.

La Phi tức giận đem gói đồ ăn đưa tới cho anh: “Vốn là gói về cho con mèo ở nhà nhưng đúng lúc đi ngang qua đây lại nhớ là con mèo ở nhà em đã đem tặng cho người khác rồi. Nhìn anh nghèo túng như thế nên thôi thì đem tới cho anh coi như là làm việc tốt vậy.”

Trịnh Thiên Dã cười cười mở hộp ra, lại thấy là rõ ràng hai gói đồ ăn này vẫn chưa bị ai động qua, trong bụng đã hiểu rõ, nói: “Phi Phi, em thật tốt.”

La Phi nhìn anh cầm lấy đũa bắt đầu ăn, sau một lát, rốt cục vẫn nhin không được mà mở miệng: “Trịnh Thiên Dã, đây không phải là nơi anh nên ở lại đâu, em xin anh rời đi được không? Anh có biết là anh ở lại đây làm em rất phiền lòng không?”

Tay của Trịnh Thiên Dã thoáng dừng lại một chút, sau đó lại thản nhiên nói: “Anh đã nói là anh sẽ không làm phiền đến em mà, em xem đó, mấy tháng nay anh cũng đâu làm phiền gì đến em đâu.”

“Em biết, anh không có làm gì phiền đến em, anh cũng không có ý định gì với em nữa. Nhưng dù sao thì trước đây chúng ta cũng đã từng có quan hệ như vậy, giờ anh lại ở chỗ này, em dù sao vẫn cảm thấy rất kỳ cục khi mỗi ngày em và bạn trai hẹn hò, cũng không thể cảm thấy tự nhiên được.”

Trịnh Thiên Dã trầm mặc trong chốc lát, rồi lại bỗng nhiên lại ngẩng đầu chuyển đề tài: “Em thích anh ta ư?”

“Ai?” Phản ứng của La Phi nhất thời có phần chậm lại.

“Bạn trai của em đó?”

“Cũng... thích”

“Em căn bản là không có thích anh ta, đúng không?” Trịnh Thiên Dã đặt đĩa xuống, nhìn về phía cô, lời nói thâm thía, sâu xa, “Phi Phi, anh biết là anh đã gây ra những tổn thương rất lớn đối với em, nhưng thật sự thì anh không hy vọng em bởi vì chuyện của chúng ta mà muốn nhanh chóng tìm một người khác để qua lại. Như vậy lương tâm anh sẽ cảm thấy rất bất an, sẽ cực kỳ áy náy.”

62. Chương 62: Công Tác Điều Tra

Chuyển ngữ: TcassNguyen La Phi đã quen với việc anh luôn ngang ngược tự ình là đúng, bây giờ thấy anh là một người hiểu lý lẽ như vậy, thái độ kiên quyết phải thay đổi để trở thành con người mới, làm cho cô có chút không quen. Quả nhiên cô là dạng trời sinh thích bị ngược.

Nói sao đi nữa, cho dù anh ăn năn hối hận, nhưng với tư cách từng là bạn trai cũ của cô, thì chuyện anh quan tâm đến đời sống tình cảm của cô có gì không được chứ?

La Phi đứng hơi thẳng người, ngượng ngùng nói: “Nếu không có cảm tình, làm sao em có thể qua lại với anh ấy. Em cũng không phải là cô bé hơn mười hai tuổi, mở miệng là thích hoặc không thích. Tất cả mọi người quen nhau đều hướng mục đích đến hôn nhân sao, còn tình cảm đương nhiên là phải từ từ xây dựng rồi.”

Sắc mặt Trịnh Thiên Dã có chút biến đổi, nhưng trước khi La Phi phát hiện ra, anh đã kịp điều chỉnh lại, anh khẽ cười, nói: “Em nói rất đúng. Tình cảm vốn là thứ phải từ từ xây dựng, nhưng nếu chỉ vì đám cưới mà quen nhau, thì phải càng cẩn thận hơn, lỡ sau này mới phát hiện không hợp nhau, vậy thì không kịp nữa rồi.”

La Phi càng cảm nhận được tình hình lúc này có chút kì quái, cho dù anh khỏi bệnh rồi, cũng không đến mức tốt như vậy, ngay cả phong cách nói chuyện dường như cũng giống mấy bà nội trợ. Những lúc anh còn bình thường, cũng không phải là bộ dạng này, mà là một tổng tài bá đạo ngang ngược. Anh lúc này giống như người đã khám phá hết nhân gian, hiểu rõ cuộc đời chỉ là hư ảo, bộ dáng của phật tổ phổ độ chúng sinh, cô thấy anh có chút điểm tương đồng. Theo những hiểu biết của cô về anh, nếu anh hoàn toàn buông tha cho cô, chắc chắn sẽ còn rất lâu, nếu anh không muốn buông tha cô, tất nhiên sẽ sống chết dính lấy cô không buông ra. Hiện tại anh không có chút dấu hiệu cho thấy anh muốn tái hợp cùng cô, nhưng anh lại giống như một âm hồn mãi không tiêu tan, cứ quanh quẩn trong cuộc sống của cô.

Nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy có chỗ không đúng, La Phi lặng người rùng mình một cái, đánh giá người đang đứng cạnh mình ở quầy bar. Trịnh Thiên Dã dường như cũng hiểu được rằng mình đang diễn quá mức, giả vờ cất giọng thanh cao: “Phi Phi, trước kia anh làm nhiều chuyện sai như vậy, không dám cầu xin em cái gì, chỉ hy vọng nhìn thấy em hạnh phúc. Anh biết em không tin rằng anh có ý tốt như vậy, nhưng anh thật sự ý thức được chính mình trước kia đối xử với em điều là sai trái, nên muốn chuộc lỗi bằng việc thay đổi thành một người mới, bù đắp sai lầm này thôi.”

Anh nói rất chân thành, tuy La Phi vẫn còn hoài nghi anh vì lý do gì mà thay đổi bản thân, cho nên cô vẫn bán tín bán nghi.

Trịnh Thiên Dã thấy vẻ mặt do dự của cô, nó tiếp: “Thế này đi, anh cũng biết là ngoại hình bạn trai hiện giờ của em không tồi. Nhưng con người không chỉ nhìn về bề ngoài, anh giúp em kiểm tra anh ta, nếu anh ta thật là người đáng giá để em phó thác cả đời, thì anh có thể yên tâm rồi.”

La Phi nghe anh nói như vậy, trong lòng cảm thấy chua xót, hai người tốt xấu gì cũng đã từng bên nhau, ngay cả khi chia tay cũng vì nguyên nhân khách quan, mà giọng điệu bây giờ của anh nghe chỉ thấy toàn áy náy, không thấy chút lưu luyến níu kéo nào.

“Tùy anh.” La Phi đỏ mặt quay lưng về phía anh, tức giận bỏ đi.

“Anh Thiên!”

Người thanh niên đang pha cà phê, đứng trước quầy bar cũng chính là A Tuấn, trợ thủ đắc lực của Trịnh Thiên Dã, thông thả đi tới, đến bên tai anh nói “Anh cùng chị dâu vừa mới nói những lời gì, tôi có nghe lắm không? Anh giúp chị dâu điều tra đối phương? Anh điên rồi phải không?”

Trịnh Thiên Dã chỉ liếc nhìn bằng một con mắt: “Cậu em trai trẻ à, chiều này là lạt mềm buộc chặt với phụ nữ, có hiểu hay không?”

“Em không hiểu.”

“Ngu ngốc.”

Hai đĩa thức ăn trước mặt Trịnh Thiên Dã còn chưa ăn hết, cho nên anh ăn tiếp trong tâm trạng vô cùng vui vẻ, A Tuấn mon men tới, muốn thử một chút, thì bị anh đẩy ra: “Ăn mì ăn liền của cậu đi!”

“Anh Thiên ơi, không phải anh nói mì ăn liền ăn rất ngon sao? Mua nhiều mì ăn liền như vậy, nói là phải cùng anh trải nghiệm cuộc sống, nhưng chính anh ăn không quá hai lần, đã vậy còn bắt em ăn mỗi ngày, thật là quá đáng mà.”

Cuối cùng Trịnh Thiên Dã cũng ăn hết toàn bộ thức ăn trong hộp, nói với vẻ mờ ám: “Ăn mì ăn liền sẽ ảnh hưởng đến chất lượng tinh trùng, hiện tại tôi phải chăm sóc thân thể thật tốt, chuẩn bị sinh con, đương nhiên không thể ăn mì ăn liền. Dù sao bây giờ cậu cũng không có bạn gái, ăn nhiều đến mấy cũng có sợ gì, đừng có lãng phí.”

“Thật quá đáng mà!” A Tuấn tức tối lấy từ quầy bếp ra một hộp mì ăn liền, quay trở lại chỗ nấu nước.

Trịnh Thiên Dã hài lòng nhớ lại biểu hiện không bình thường của La Phi. Hiện tại anh cũng coi như là đang mình mẫn sáng suốt, tuyệt đối là không có chút suy đoán cùng ảo tưởng nào, nhưng biểu hiện kia của La Phi cũng rất mâu thuẫn. Một mặt luyến tiếc anh, một mặt lại muốn hoàn toàn rời xa anh.

Từ bỏ cô? Không đời nào!

Anh sẽ cho cô thấy, anh mới là người phù hợp với cô nhất.

Tuy rằng còn chút khúc mắc, nhưng hai người đã thẳng thắn qua lại với nhau, cho nên quan hệ giữa La Phi và Trịnh Thiên Dã, ngày càng dịu xuống. Mỗi lần La Phi ghé qua quán cà phê, Trịnh Thiên Dã sẽ nhiệt tình đón tiếp cô vào quán uống một tách cà phê. Nhất là mỗi khi cô đi cùng Hướng Đông, anh sẽ càng ân cần hơn.

Có lẽ Hướng Đông chỉ nghĩ là thường xuyên lui tới, cho nên thành khách quen, đối với sự nhiệt tình của anh cũng không để bụng.

Điều duy nhất làm anh ta thấy không hài lòng chính là, mỗi lần anh ta và La Phi quay lại quán uống cà phê, sau khi anh nhân viên này pha xong cà phê còn rất nhiệt tình, luôn tự mình mang cà phê lên, tự động ngồi ở bên cạnh hai người, rồi ngồi nói chuyện cùng hai người như một cái máy cát sét, từ chuyện hương vị cà phê như thế nào, cho đến chuyện nghề nghiệp của Hướng Đông ra sao.

Nhất là, mỗi khi Hướng Đông và La Phi thật vất vả lắm mới có được không gian của hai người, thì anh nhân viên này vốn không có ở bên cạnh người pha cà phê, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện. Làm cho anh ta thật sự cảm thấy có gì đó không bình thường.

Đến giữa tháng tư, chính là lúc tiết trời tốt để ra ngoại ô chơi.

Cuối tuần đẹp trời, Hướng Đông và La Phi đi tắm suối nước nóng ở ngoại ô. La Phi vốn không muốn một mình cùng anh ta, hai người cô nam quả nữ đi cùng nhau, nhưng lại nghĩ đến việc hai người quen nhau đã hai ba tháng, tốc độ tiến triển phải nói là rùa bò, ngay cả hôn cũng không có, thật sự là quá mức bình thường. Vì thế cũng muốn nhân cơ hội hai người có thêm thời gian bên nhau, có thể tiến thêm một bước.

Đương nhiên loại tiến triển này, cũng không phải là loại quan hệ thân mật gì. Với bản tính rụt rè của La Phi với quan hệ nam nữ, cũng chỉ nghĩ đến việc cầm tay nhau dưới ánh trăng cùng bàn chuyện nhân sinh, triết học, vân vân, có tiến thêm một bước cũng chỉ là ôm hôn một cái, chứ không hơn.

Trước ngày lên đường, cuộc nói chuyện lên kế hoạch đi chơi của hai người ở quán cà phê đã đến tai Trịnh Thiên Dã. Đợi Hướng Đông rời đi trước, anh đi đến trước mặt La Phi, gấp gáp nói: “Cô nam quả nữ đi

chung với nhau, là thời điểm tốt nhất để kiểm tra phẩm chất của một người đàn ông, ngày mai anh đi theo bọn em, giúp em kiểm tra Hướng Đông kỹ càng một chút.”

La Phi uống một ngụm cà phê thiếu chút nữa phun ra, trong đầu liền nhớ tới tình hình lúc trước cô và anh đi du lịch, anh nói thật đúng, đúng là phải kiểm tra phẩm chất a! Cô nhíu mày nói: “Chúng tôi đi hẹn hò, anh đi theo làm gì. Cơ hội để anh khảo sát còn nhiều mà. Đúng rồi, mấy ngày nay, rốt cuộc anh nhìn ra Hướng Đông là người như thế nào qua thái độ của anh ấy chưa?”

Trịnh Thiên Dã nghiêm túc gật đầu: “Bên ngoài nhìn quả là không tồi, nhưng mà....”

“Nhưng mà gì?” La Phi tò mò hỏi đến cùng.

Trịnh Thiên Dã suy nghĩ một lát: “Có một số vấn đề mà bây giờ anh có nói, em cũng sẽ không hiểu được. Không bằng ngày mai anh đi theo bọn em, nói không chừng anh có thể cho em thấy được chính xác vấn đề của cậu ta, nhìn em anh cho rằng em cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng.” Nhìn La Phi dường như muốn phản bác, anh lập tức nói: “Em yên tâm, anh chỉ đi theo bọn em, không quấy rầy bọn em, cũng sẽ không để Hướng Đông phát hiện ra anh. Trừ phi... em tính toán cùng anh ta làm chuyện riêng tư bí mật gì, sợ người khác biết?”

Mặt La Phi ửng đỏ, cất giọng: “Nói cái gì vậy! Anh tưởng ai cũng giống anh sao. Dù sao tôi thấy hiện tại chính anh là người đang rảnh rỗi đến phát chán đó.”

Trịnh Thiên Dã thấy La Phi không cự tuyệt, trong lòng vui sướng.

Hướng Đông lái xe đến. La Phi ngồi trên xe còn đang suy nghĩ, từ lúc nào mà Trịnh Thiên Dã đã đuổi theo, thấy bọn họ ngồi trên một chiếc mô tô, có hai người. Người lái xe phía trước, tuy rằng đội mũ bảo hiểm, nhưng cô nhìn từ gương chiếu hậu cũng nhận ra là Trịnh Thiên Dã, bóng dáng người ngồi phía sau, hẳn là người thanh niên pha cà phê ở cửa hàng.

Chiếc xe máy kia, cũng không biết hai người này lấy từ đâu.

La Phi còn đang nghi ngờ, bỗng nhiên phía thân dưới xe lắc lư, tiếng Hướng Đông vang lên trong xe: “Con đường lên núi Hướng Khê này, tu sửa mấy năm vẫn không khả quan hơn, mấy hôm trước lại có mưa, mặt đất không được cứng rắn, không được tốt lắm, không chừng sẽ có ổ gà, nếu em thấy không thoải mái nói cho anh biết. Anh chạy chậm lại một chút.”

La Phi gật gù đầu, nghe anh nói xong, không kiểm lại mà quay đầu nhìn về đoạn đường phía sau, chỉ thấy chiếc mô tô kia không biết từ khi nào đã té trên mặt đất, hai người trên xe đang từ mặt đất lồm cồm đứng dậy. Cô nhanh chóng nắm lấy tay Hướng Đông: “Phía sau hình như vừa gặp tai nạn.”

Hướng Đông kêu một tiếng, giảm bớt tốc độ xe, quay đầu lại vừa thấy, không đợi La Phi nói thêm, lập tức xuống xe.

La Phi nhanh chóng mở cửa xe theo sau, Hướng Đông đến hiện trường vụ tai nạn nhỏ bên kia trước, hướng về phía cô vẫy tay cười: “Tiểu Phi, thật là khéo, thì ra là mấy người ở quán cà phê, anh Thiên và A Tuấn, bọn họ cũng đi đến suối nước nóng ở núi Hướng Khê.”

La Phi nhìn họ bằng nửa con mắt, thật đúng là đối trá!

Kết quả sau đó, tự nhiên Trịnh Thiên Dã cùng với A Tuấn được ngồi trên xe Hướng Đông, đường hoàng mà trở thành bạn đồng hành cùng đường với họ.

Ban đầu La Phi nghĩ Trịnh Thiên Dã đã muốn đi theo thì đi theo, chỉ cần không quấy rầy cô là được. Vậy mà anh như một cây tre cứ dính lấy cô, hoàn toàn phá hỏng việc cùng Hướng Đông ngắm trăng sao nói chuyện triết lý của đời người theo tính toán của cô, cả kế hoạch phát triển tình cảm nữa.

Bốn người cùng nhau lên núi, cùng nhau ăn tối, hoàn toàn không có thế giới riêng của hai người. Nếu như không phải anh đang trò chuyện hăng say cùng Hướng Đông, coi như đang giúp cô kiểm tra một nửa tương lai, thì bọn họ cảm thấy rằng anh đến là để quấy rối.

Đến lúc tối ở suối nước nóng, Trịnh Thiên Dã, Hướng Đông, A Tuấn ba người ở khu dành cho nam, La Phi một mình ở khu dành cho nữ, rốt cuộc quá vắng vẻ. Chẳng qua có một mình thật nhàm chán, chưa đầy hai

mười phút đã đi ra.

Thay quần áo xong, đúng lúc ở hành lang thì gặp Trịnh Thiên Dã. Cô cảm thấy kỳ quái: “Hương Đông và A Tuấn đâu?”

Trịnh Thiên Dã nói: “A Tuấn đã đi về phòng ngủ rồi, Hương Đông hình như đang mát xa ở trên lầu.”

“À.” La Phi gật đầu, cũng không để ý, chuẩn bị cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Không ngờ, Trịnh Thiên Dã lại chặn trước mặt cô, hỏi: “Nơi này phục vụ mát xa nghe nói không tồi, tắm suối nước nóng xong làm mát xa, làm cho thân thể sảng khoái lắm đó. Em có muốn đi không?”

La Phi mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng ngẫm nghĩ, vất vả lắm mới đi đến đây một chuyến, cũng nên hưởng thụ nhiều một chút, liền theo anh đi lên phòng mát xa trên lầu.

Đến trên lầu, cô phục vụ dẫn hai người đến một phòng trống, không ngờ lúc đi qua mấy phòng bên cạnh, La Phi dường như nghe được âm thanh truyền ra có chút kì quái, mà người phục vụ dẫn đường, vẻ mặt vẫn tự nhiên.

Cô lại nhìn Trịnh Thiên Dã, vừa lúc chạm ánh mắt của anh. Trịnh Thiên Dã bí hiểm ghé sát tai cô: “Ở những chỗ này sẽ khó tránh khỏi có loại phục vụ này, em cứ coi như chưa thấy gì là được.”

La Phi đương nhiên đoán biết được chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh nói như vậy, làm cô khó chịu, nhin không được thâm oán trách, anh thấy nhiều tất nhiên thấy nó bình thường rồi!

63. Chương 63: Phát Triển Quan Hệ

Chuyển ngữ: nhoclubu ***

La Phi lại liếc anh một cái, đang muốn tiếp tục đi theo cô phục vụ vào bên trong, lại bỗng nhiên nghe được tiếng nói quen thuộc khi đi ngang qua một phòng. Trong lòng cô căng thẳng, dừng chân, nghe kỹ lại, có tiếng nam nữ loáng thoáng, rất lạ. Tuy rằng không rõ lắm, nhưng lại mang đến cảm giác quen thuộc.

Cô kéo người phục vụ đi trước lại, chỉ vào phòng bên cạnh và hỏi: “Vị khách bên trong, có phải họ Hương không?”

Mặt của người phục vụ lộ vẻ ái ngại: “Ngại quá, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin khách hàng được.”

Sắc mặt La Phi trầm xuống, đi đến vặn nắm cửa, nhưng cánh cửa bị khóa từ bên trong, không thể mở ra được. Cô hồn hồn chuẩn bị gõ cửa, lại bị cô phục vụ ngăn lại: “Chị ơi, tất cả loại hình phục vụ của chúng tôi đều là khách hàng tự gọi. Chị làm vậy, thật sự khiến chúng tôi khó xử lắm.”

Trịnh Thiên Dã cũng đi đến, giữ tay cô lại: “Đúng vậy, Phi Phi. Nếu em xông vào như vậy, làm phiền Hương Đông đang làm mát xa bảo vệ sức khỏe, ai cũng bị xấu hổ.”

Tới địa ngục mà bảo vệ sức khỏe ấy!

Nhưng La Phi ngẫm lại thấy cũng đúng, đã biết vậy còn chạy vào, người xấu hổ không chỉ có Hương Đông mà còn có cô. Nhưng vì muốn xác định, cô đi ngược trở về quầy lễ tân, nhìn sổ đăng ký, quả nhiên người trong phòng ấy chính là Hương Đông.

Cô biết những chỗ thế này có rất nhiều dịch vụ đặc biệt, rất nhiều đàn ông có cũng sở thích này. Nhưng cô không ngờ Hương Đông trông có vẻ là người đàn ông khỏe mạnh đáng tin cậy như vậy, cũng sẽ đi làm ba cái chuyện này, lại còn là thời điểm đang đi cùng với cô.

Có phải cô nên cảm ơn anh ta hay không, anh ta vì giải quyết nhu cầu, tình nguyện dùng tiền giải trí, cũng không muốn ‘vượt rào’ với cô.

La Phi tức điên chạy về phòng mình, không thèm nghe tiếng gọi của Trịnh Thiên Dã ở phía sau.

Trịnh Thiên Dã giả vờ ở phía sau cô gọi mấy lần, rồi quay về chỗ lúc nãy, mỉm cười khen ngợi người phục vụ, lại đi đến căn phòng còn đang phát ra thứ âm thanh mơ hồ, đưa tay gõ cửa.

Sau một lát, một nam một nữ từ bên trong đi ra, cô gái nọ mỉm cười nịnh nọt với anh, sau đó rời đi.

“Thế nào? Anh Thiên, bắt chước giọng có giống không?” A Tuấn hỏi.

“Rất giống.” Trịnh Thiên Dã gật đầu khen ngợi, khoát vai cậu ta đi xuống lầu, “Lần sau dẫn cậu đi làm mát xa bảo vệ sức khỏe thật sự.”

“Thôi đi, em là loại người đó sao?” A Tuấn khước từ, “Hơn nữa, anh đi mấy chỗ như thế, không sợ chị dâu xất anh ra à.”

“Anh đâu có làm.” Nói xong hình như nhớ tới gì đó, “Cậu chắc chắn Hướng Đông uống rượu ngủ say như chết.”

“Uống hết hai chai Vodka, là do em khiêng anh ấy về, sáng mai không biết có thể tỉnh hay không nữa.” A Tuấn cười hì hì, “Hiện giờ chị dâu chắc đang đau lòng lắm, anh không đến an ủi à?”

“Tất nhiên phải đến rồi.” Nói xong, anh bước nhanh chân hướng về phòng của La Phi.

“Phi Phi, em ở trong đó đúng không?” Anh đứng bên ngoài gõ cửa.

Bên trong không có tiếng đáp lại, anh lại gõ thêm hai lần nữa: “Phi Phi, em mở cửa nhanh đi, tuyệt đối đừng làm chuyện dại dột. Nếu em không mở, anh gọi phục vụ đó.”

Vừa nói xong, cửa cũng mở ra, La Phi nghiêm mặt nói: “Anh có phiền hay không vậy! Không biết hiện giờ em rất không vui sao?”

Trịnh Thiên Dã: “Là anh lo quá thôi! Em cũng đừng cảm thấy khó khăn quá, với đàn ông mà nói, chuyện này rất bình thường, chỉ là một trò tiêu khiển thôi, không nhất thiết phải xem như chơi dao thật sừng sật. Hướng Đông là người rất đáng hoàng, chắc chỉ là nhất thời bị cảm dỗ thôi.”

“Đối với anh mà nói là rất bình thường, nhưng với em một chút cũng không bình thường.” Cô giương mắt nhìn anh, “Không phải anh nói giúp em điều tra sao? Giờ sao lại nói giúp anh ấy chứ?”

“Sao anh lại đi nói giúp anh ta được, nếu em không vui, anh sẽ giúp em đánh anh ta một trận.” Anh nói xong, giả bộ xoay người đi.

La Phi nhanh chóng giữ anh lại: “Anh định làm gì? Quên đi quên đi, bây giờ biết anh ấy là người thế nào rồi, còn tốt hơn nhiều sau khi kết hôn mới phát hiện ra.”

“Em có thể nghĩ như vậy là rất tốt.” Trịnh Thiên Dã gật đầu ra vẻ đồng tình, rồi giống như không xác định được tâm trạng của cô, “Em thật sự không sao à?”

Sắc mặt La Phi đương nhiên vẫn rất thối, nhưng cũng không phải là quá thương tâm đòi sống đòi chết. Cô gật đầu xoay người đi vào trong: “Không có việc gì, chỉ là không muốn gặp lại anh ấy, cảm thấy ngán ngẩm quá.”

Trịnh Thiên Dã theo cô vào trong, nhìn thấy hành lý trên giường: “Em định đi bây giờ à?”

La Phi ừ một tiếng: “Chẳng lẽ còn phải đợi tới mai cho xấu hổ à?”

“Nhưng giờ này trễ rồi?”

“Không sao, em đã nhờ khách sạn gọi xe giúp rồi.” Cô vừa nói vừa thu dọn quần áo.

Trịnh Thiên Dã nhanh chóng chạy đến kéo lấy hành lý của cô: “Để anh đưa em về.”

“Không cần, anh cứ chơi tiếp đi.”

“Như vậy sao được? Hiện giờ bên ngoài nhiều tên biến thái lắm, một cô gái như em nửa đêm nửa hôm ngồi xe về thành phố rất là nguy hiểm!”

La Phi liếc anh: “Anh còn chê em tâm trạng chưa đủ tệ à? Cần phải làm cho em buồn thêm?”

“Là anh lo lắng cho em.” Trịnh Thiên Dã phản đối, cười cười, “Yên tâm đi, có anh ở đây, đầu trâu mặt ngựa gì cũng không dám đến đâu.”

La Phi oán thăm, anh mới chính là tên đầu trâu mặt ngựa lớn nhất ấy!

Nhưng nghĩ thế nào, cũng không thể không nói Trịnh Thiên Dã đã thức tỉnh cô, La Phi thật sự có chút không yên, đêm hôm khuya khoắt ngồi xe một mình về thành phố, hình như đúng là không sáng suốt lắm, nên không từ chối ý tốt của anh nữa.

Nhưng đợi đến khi lên xe, mới phát hiện trong xe có năm cô gái, đúng là lo lắng vô ích.

Đợi đến khi xe chạy đến dưới nhà của La Phi đã là rạng sáng. Cô nhìn bên ngoài tối thui, bỗng nhiên có chút do dự.

Trịnh Thiên Dã nhìn ra sự do dự của cô, bèn hỏi: “Sao vậy? Có phải sợ cô chú lo lắng không?”

La Phi gật đầu: “Tự nhiên em đột ngột quay về, mẹ em chắc chắn cho rằng em và Hướng Đông đã xảy ra chuyện gì đó, hiện giờ em rất rối, nhất thời không thể nói rõ được.”

Trịnh Thiên Dã nghĩ một lát, tốt bụng đề nghị: “Nếu không em đến chỗ anh ngủ một đêm trước đã, chờ trời sáng nghĩ tiếp, rồi mới về nhà giải thích với cô chú.”

La Phi quay đầu, nghi ngờ nhìn anh, đầu mày hơi cau lại.

Trịnh Thiên Dã nhanh chóng nói: “Yên tâm đi, anh không làm gì em đâu. Em cũng thấy rồi đó, hiện giờ anh chỉ hy vọng em sống thật hạnh phúc.”

La Phi lẩm bẩm: “Chính là anh như vậy khiến em có chút không quen.”

“Từ từ em sẽ quen thôi, thật ra đây mới chính là bản chất của anh, khỏe mạnh lương thiện.” Trịnh Thiên Dã nói mà không biết xấu hổ.

La Phi liếc anh, xùy một tiếng: “Cũng có thể là vậy, đến chỗ anh ở một đêm trước vậy.”

Có lẽ dù sao hai người cũng từng có quan hệ thân mật, thời gian ở chung nhà cùng giường chung gối không ngắn, La Phi và anh cô nam quả nữ ở chung, đúng là không cảm thấy có gì mất tự nhiên cả.

Gác xếp Trịnh Thiên Dã thuê để ở cũng khá cũ, vừa vào cửa thì thấy bữa bãi mấy hộp mỳ ăn liền, đồ đạc này nọ ném lung tung, cũng may trên giường xem như ngăn nắp.

La Phi khó chịu nhìn xung quanh nhà: “Anh thật sự quen sống vậy à?”

Nghĩ đến lúc trước anh xông vào nhà trọ của cô, còn ra sức trang hoàng lại nó.

“Có gì mà sống không quen!” Trịnh Thiên Dã nhún vai, “Không ai cả đời sẽ thuận buồm xuôi gió, xem như anh lĩnh hội khổ cực trần gian đi, lỡ như có ngày nhà họ Trịnh anh phá sản, anh cũng không cảm thấy suy sụp quá nhiều.”

La Phi cười khúc khích: “Nếu chủ tịch Trịnh nghe anh nói vậy, bệnh tim sẽ nhanh chóng khỏi hẳn.”

Trịnh Thiên Dã không đồng ý: “Cuộc sống vốn chính là vậy, được và mất, không có chuyện gì thập toàn thập mỹ cả.”

Thấy anh đã hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống hiện thực, không hiểu tại sao, La Phi bỗng cảm thấy có chút vui mừng, bất giác tiến lên, nắm lấy tay anh: “Thiên Dã, nhìn anh thế này, em cảm thấy rất vui.”

Trịnh Thiên Dã hé miệng, nở nụ cười, đổ mắt: “Anh tệ như vậy mà em còn khen anh, làm anh ngượng quá.”
“Em nói thật đó.”

Trịnh Thiên Dã cười lớn: “Khuya rồi, em lên giường nằm nghỉ đi.”

La Phi gật đầu, cô cũng thật sự thấy mệt. Bởi vì lúc trên núi đã tắm rồi, nên La Phi lên giường ngủ luôn, cô thấy Trịnh Thiên Dã gạt gạt đá đẽ đẽ mấy thứ trên sàn, trải thảm lên chỗ trống đó, chuẩn bị nằm xuống. Cô nhúu mày: “Anh ngủ vậy à?”

“Không sao, bây giờ trời không lạnh mà.”

La Phi nghĩ, dù sao hai người cái gì cũng làm hết rồi, còn gì phải ngại ngần nữa, hơn nữa bây giờ nhìn anh trong sáng lương thiện như thế, chắc sẽ không làm ra chuyện gì thú tính đâu, liền vỗ vỗ lên giường nói: “Anh lên đây đi, chúng ta nằm chặt một chút, không sao đâu.”

Đây đương nhiên là điều Trịnh Thiên Dã muốn, nhưng ngoài mặt lại giả bộ tỉnh bơ: “Không cần đâu, anh ngủ trên sàn được mà.”

La Phi mất kiên nhẫn: “Con người anh sao lại thế chứ! Tự nhiên trở nên lời thôi như vậy?”

Trịnh Thiên Dã ừ một tiếng, từ từ leo lên giường.

Thời gian hai người thân mật thể này đã cách hơn mấy tháng. Trịnh Thiên Dã có mùi đặc biệt, mang theo nhiệt độ ấm áp truyền vào chóp mũi La Phi, nhất thời khiến lòng cô dâng lên một cảm giác khó tả, tương tác mạnh mẽ, phẳng phất như cách mấy đời.

Cô còn nhớ lần cuối cùng, hai người ở bệnh viện, bởi vì phải tạm xa nhau nên Trịnh Thiên Dã đã giẫy vò cô rất lâu. Không ngờ lần đó thật sự biến thành ly biệt của hai người.

Cô đang nghĩ ngợi, Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên nhích sát lại, thì thầm: “Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta ngủ chung với nhau không?”

La Phi đang ngơ ngẩn bỗng lấy lại tinh thần, chợt nhớ đến lần đầu tiên trong lời nói của anh. Thật ra chắc phải hơn một năm rồi, cũng không tính là quá lâu, nhưng bởi vì trải qua không tốt, hiện giờ nhớ lại ký ức hãy còn mới mẻ, không khỏi cảm thấy xấu hổ, giận dữ nói: “Đương nhiên là nhớ rồi, bộ phận của em đi du lịch, anh lại đi theo, còn bắt em ở chung một phòng với anh. Ngoài miệng thì nói sẽ không làm gì em, nhưng sau đó lại...”

La Phi không thể nói tiếp.

“Khi đó có phải em rất hận anh đúng không?”

“Đương nhiên, ước gì có thể giết anh luôn đó. Cô gái nào mà gặp phải chuyện thể này chắc chắn sẽ không chịu nổi đâu. Tự nhiên bị cưỡng hiếp, tự nhiên bị người khác leo lên người. Lúc ấy em còn không hiểu tại sao trên đời này lại có loại người không nói đạo lý như anh.”

Trịnh Thiên Dã cúi đầu cười: “Anh cũng không muốn vậy đâu. Nhưng em vào công ty hai năm, làm ở văn phòng anh một năm, một chút phản ứng với anh cũng không có. Thật ra lúc ấy mỗi lần vừa nhìn thấy em, anh đều tức giận vô cùng, rồi sau đó biết em bị bạn trai lừa dối, lại cảm thấy em đúng là có mắt như mù. Sau đó lại tình cờ thấy em chụp ảnh cưới với tên khốn đó ở ven đường, anh liền không chịu nổi.”

La Phi im lặng một hồi, xoay người nhìn thẳng vào anh: “Lúc ấy anh đã biết Ngô Thần làm chuyện có lỗi với em, nhưng lại không biết nói sao, còn nhìn thấy chúng em chuẩn bị kết hôn, cho nên trạng thái tinh thần của anh liền xảy ra vấn đề?”

64. Chương 64: Hiểu Thấu Lòng Người

Dịch: Thanh Dạ Trịnh Thiên Dã gạt đầu trong bóng tối, giọng nói mang chút xấu hổ: “Anh cũng không hiểu bản thân mình cho lắm, nhưng đại khái là như thế này. Nói ra anh lại có chút xấu hổ.”

La Phi mỉm cười: “anh cũng biết mất mặt à.”

Trịnh Thiên Dã im lặng vài giây: “Sau này anh sẽ không làm những chuyện như thế nữa đâu.”

La Phi đang mỉm cười, thì nụ cười chợt gượng lại, giống như có chút hậm hực mà ở một tiếng. Có lẽ cô cảm thấy có chút kích động nhẹ, nghe anh nói như vậy, cô lại có chút mất mát.

Trịnh Thiên Dã nói tiếp: “Em ngủ đi, anh không quấy rầy em nữa.”

Nói xong, anh lùi về sau một tí, rồi nằm quay lưng với La Phi.

La Phi nhìn cái ót của Trịnh Thiên Dã, buồn bã thở dài một hơi, rồi cũng quay người ngủ. Cô nghĩ, có lẽ cứ như bây giờ là tốt nhất, anh trở lại bình thường, quan hệ của hai người cũng tốt đẹp, không oán giận

cũng không dây dưa với nhau. Đợi đến sau này, cuộc sống của mỗi người đều trở lại bình thường, có thể sẽ không gặp nhau nữa, cũng có thể khi gặp lại nhau, hai người sẽ vui vẻ chào hỏi nhau.

La Phi nghĩ như thế, những buồn bã và mất mát trong lòng cũng tự nhiên biến mất, chậm chậm bình tĩnh lại, hô hấp sâu dần, rồi dần dần chìm sâu vào giấc ngủ ngọt ngào.

Còn Trịnh Thiên Dã tất nhiên vẫn còn tỉnh, vô cùng tỉnh táo, nói đúng hơn là anh đang vô cùng phấn khích, tóc gáy và lông mao từ đầu đến chân đều rục rịch. Chỉ cần nghe thấy bất cứ động tĩnh gì đều dựng đứng lên, cho đến khi nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của La Phi, anh mới nhẹ tay nhẹ chân quay người, nhỏ giọng gọi thử: “Phi Phi....”

Thấy cô không nhúc nhích, anh lại lấy tay đẩy nhẹ cô, cũng không thấy nhúc nhích.

La Phi ngủ rất sâu, vừa nằm xuống là ngủ, cho dù sét đánh cũng không dậy.

Cơ hội này với Trịnh Thiên Dã mà nói, nó dài bằng cả một thế kỷ vậy, lúc này anh vẫn luôn giả vờ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã kích động nổi gió bão từ lâu rồi, từ sinh lý đến tâm lý đều không thể nhịn nổi nữa.

Anh nhúc nhích người mình, nhích đến gần cái cổ của cô, hành động y như một con cún, dùng sức ngửi. Làm xong hành động này, anh dường như cảm thấy mình thật đáng khinh, hậm hực sờ cái mũi mình. Dừng một chút, quyết định cúi đầu xuống, hôn lên má của La Phi.

Nhưng kiểu hôn má này làm cho anh bị ngượng, vừa hôn xong một cái, anh lại di chuyển, tham lam hôn nhẹ lên môi La Phi.

Trịnh Thiên Dã sợ làm cho người kia thức giấc, cho nên anh không dám động dậy mạnh, chỉ lè lưỡi ra, dịu dàng liếm thật nhẹ, nhưng không xông vào trong. Làm một hồi lâu, anh lại liếm tai của cô, hôn lên phía sau ót và hai má, ở trên mặt La Phi hôn tới hôn lui thật lâu, sau đó mới luyến tiếc dời người đi.

Sự tự chủ của anh luôn xao động trước cô. Anh không dám làm vậy nữa, anh không chắc mình có thể không chế được súng lửa của mình hay không, lỡ đánh mất hình tượng khỏe mạnh vừa mới tạo dựng trước mặt La Phi, anh không muốn đánh mất hạnh phúc lâu dài của mình chỉ vì người anh em súng lửa kia.

Trịnh Thiên Dã hít một hơi thật sâu, lật người nằm ngay ngắn, để mình bình tĩnh lại. Có lẽ anh bị ảnh hưởng bởi tiếng hít thở đều đặn của La Phi, cho nên sau khi anh đếm tới mười mấy con cừu cũng dần đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, La Phi tỉnh lại, Trịnh Thiên Dã đã rời giường, chỉ nghe thấy ở trong phòng vệ sinh vang lên tiếng lạch cạch vang lên. Cô xuống giường, tò mò đi đến mở hé cửa ra xem, cảnh tượng bên trong làm cho cô há hốc mồm.

Cái nhà vệ sinh bé như lòng bàn tay, Trịnh Thiên Dã ngồi xổm dưới đất, trước mặt còn để hai cái thau, anh đang hì hà hì hục chiến đấu với mớ quần áo trong thau, cả người ướt nhẹp, trên sàn nhà toàn là bọt xà phòng. Cảnh tượng này trông quá dị biết bao nhiêu.

Mặt La Phi nổi ba vạch đen, hỏi anh với vẻ không chắc chắn: “Anh đang giặt quần áo sao?”

Trịnh Thiên Dã quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi gật đầu: “Ừm, anh ở đây giặt quần áo, em chỉ có thể sử dụng bồn rửa tay thôi. Em muốn đi vệ sinh sao?”

La Phi lắc đầu, vẫn còn ngỡ ngàng mà nhìn anh giặt áo sơ mi trắng xen lẫn với quần jeans trong cùng một thau: “Anh biết giặt không vậy?”

“Anh làm sao không biết chứ.” Anh lấy một chiếc áo sơ mi trong thau ra, “em xem nè, không phải anh giặt rất sạch sao?”

La Phi nhìn chiếc áo sơ mi màu trắng đã mị nhiễm màu của chiếc áo sơ mi màu, cô lắc đầu đi vào, cầm chiếc áo trong tay anh, lắc nhai: “Không thể giặt đồ như vậy được. Cúc áo phải mở ra, nhất là quần jeans đó. Anh xem anh kia, một mình chạy đến chỗ này, còn không nói cho người nhà biết, bây giờ ăn không ngon ngủ không yên, ngay cả máy giặt cũng không có, còn phải tự mình giặt đồ nữa, nếu để bà nội anh biết, nhất định bà sẽ đau lòng chết mất.”

Trịnh Thiên Dã ngai ngừng ừ một tiếng: “Không sao đâu mà, thêm hai tháng nữa anh sẽ quay về nhà. Dư luận mới vừa lắng xuống chưa tới nửa năm, bây giờ ở Giang Thành vẫn còn bàn tán chuyện của anh, thêm hai tháng nữa thôi, chắc chắn mọi người sẽ quên hết chuyện của anh thôi. Nếu không xảy ra thêm bất kỳ tin hot nào nữa, thì có thể chưa đến hai tháng anh có thể quay về rồi.”

La Phi vừa phân loại quần áo trong hai cái thau, vừa gật đầu: “Chỉ mong là vậy. Thôi vậy đi, dù sao chúng ta cũng ở gần nhau, khoảng thời gian này, anh đưa quần áo bẩn của anh cho em, em đem về giặt bằng máy giặt nhà em, mỗi ngày anh phải tự mình giặt đồ thì phiền phức lắm.”

Trịnh Thiên Dã nhếch miệng cười đến tận mang tai, nhưng ngoài miệng lại nói: “Làm như vậy không ổn đâu, lỡ chú và di biết chắc chắn sẽ rặng hỏi em đó.”

La Phi nói: “Không sao cả, em treo trên ban công phòng em, ba mẹ làm sao biết được.”

“Vậy làm phiền em rồi.”

La Phi không nhìn thấy nụ cười đạt được mục đích của anh.

Sau khi phơi xong quần áo đã giặt, La Phi quay trở về phòng liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên từng hồi. Cô cầm điện thoại lên xem, chính là số của Hướng Đông. Cô chẳng có tâm trạng đi tiếp điện thoại của anh ta, chỉ vừa ngắt điện thoại, thì nó lại reo lên.

“Có chuyện thì phải nói chuyện rõ ràng với nhau, hôm qua em đột ngột bỏ đi như vậy, bây giờ chắc anh ta lo lắng lắm đó. Ít nhất cũng phải báo bình an cho anh ta chứ.” Trịnh Thiên Dã có lòng tốt nhắc nhở cô.

La Phi cảm thấy anh nói cũng có lý, liền nhấn nút nhận điện thoại, ở đầu bên vang kia vang lên tiếng nói đầy lo lắng của Hướng Đông: “Tiểu Phi à, hôm nay anh đến phòng em gõ cửa tìm em, nhưng anh nghe phục vụ nói là hôm qua em đã quay về rồi? Đã xảy ra chuyện gì vậy em?”

“Không có gì, tự dưng em muốn về thôi.”

“Nhưng em cũng phải báo với anh một tiếng chứ, đi cùng với nhau mà, lỡ em xảy ra chuyện gì, anh làm sao nói chuyện với ba mẹ em đây.” Anh nói xong vừ thở dài tự trách mình, “đều trách anh cả, nếu hôm qua anh không uống say, em muốn về anh cũng có thể đưa em về.”

La Phi không muốn vạch trần lời nói của anh ta, rõ ràng hôm qua anh ta được hưởng dịch vụ đặc biệt, còn nói mình uống rượu say. Cô nở nụ cười lạnh lẽo: “Làm sao có thể xảy ra chuyện gì chứ, bây giờ không phải em rất ổn sao? Ở trên núi rất tốt đó, anh nên chơi thêm hai đêm đi!”

“Em cũng quay trở về rồi, anh còn chơi được gì chứ?” Hướng Đông dường như vừa nghĩ đến điều gì đó, nói tiếp, “bây giờ em đang ở nhà sao? Anh trở về tìm em ngay.”

“Không không không, em không ở nhà, anh đừng đến tìm em.”

Đến lúc này đây, cho dù Hướng Đông vẫn còn ngỡ ngàng không hiểu gì, nhưng cũng nhận ra đã xảy ra chuyện gì đó, nên nói chuyện với vẻ ngờ vực: “Tiểu Phi à, có phải đã xảy ra chuyện gì phải không? Sao anh cứ cảm thấy có điều gì kỳ lạ ở đây.”

“Không có chuyện gì đâu.” La Phi im lặng vài giây, cuối cùng cũng quyết định nói rõ ràng với anh, “chỉ là..... Hướng Đông này, tối hôm qua em suy nghĩ kỹ rồi, em cảm thấy hai chúng ta không hợp, bằng không chúng ta kết thúc đi nhé, cả hai không làm trễ nãi chuyện của nhau.”

Bên kia giống như không có phản ứng: “Gì chứ?”

“Em nói chúng ta chia tay nhau đi.”

Hướng Đông im lặng vài giây, giọng nói đột nhiên trở nên nóng nảy tức tối: “Em nói gì vậy! La Phi, em xem chuyện tình cảm là trò chơi sao? Nói chia tay là chia tay à, anh không đồng ý, anh muốn gặp em!”

Nói xong, đầu dây bên kia liền cúp máy.

La Phi đoán ra Hướng Đông tính làm gì, vội vã để điện thoại ngay ngắn, cũng không thèm quan tâm đến vẻ mặt kỳ lạ của Trịnh Thiên Dã, chỉ cuống quýt nói: “Em phải về nhà gấp, nói chuyện rõ ràng với ba mẹ. Nếu không để Hướng Đông tìm đến nhà, thì mọi chuyện chắc chắn sẽ rối tung lên.”

Nụ cười bình thần của Trịnh Thiên Dã vụt tắt, nói: “Em nghĩ kỹ chưa vậy? Em muốn chia tay với Hường Đông thật sao? Nói thật thứ tình cảm đó, thật ra chẳng có gì to tát cả?”

La Phi có chút tức giận nói: “Bọn đàn ông các anh đều như vậy cả, chả có ai tốt lành, chỉ biết niềm vui sướng của mình, chẳng hề mảy may nghĩ đến phụ nữ chúng tôi sẽ như thế nào cả?”

Trịnh Thiên Dã lập tức bắn trả lại: “Trời đất chứng giám, mặc dù anh đúng thật không phải kẻ tốt lành gì, nhưng em suy nghĩ kỹ lại xem, lúc chúng ta ở bên nhau, anh có làm chuyện gì không phải với em không?”

La Phi vô thức nghĩ lại, đúng là không có thật, liền bực bội nói: “Vậy tại sao anh phải nói giúp Hường Đông chứ?”

“Anh chỉ hy vọng em hạnh phúc thôi, anh không muốn em qua quýt phũ phàng một người. Được rồi, nhưng quả thật anh cũng cảm thấy người đàn ông đã có vợ đã có bạn gái làm những chuyện như vậy là không nên.”

La Phi cau mày: “Em đã nghĩ kỹ rồi, em chắc chắn sẽ chia tay với Hường Đông. Em còn trẻ mà, em không tin em không tìm được một người đàn ông vừa thật lòng thật dạ vừa đáng tin.”

“Tất nhiên là em có thể rồi.” Trịnh Thiên Dã hòa theo, trong lòng lại nói, vừa thật lòng thật dạ vừa đáng tin, không phải cô đang nói anh sao?

La Phi vội vã chạy về nhà, cũng may mẹ cô vẫn chưa đi ra ngoài. Nhưng lúc này cô quay trở về nhà, mẹ La Phi cảm thấy kỳ lạ, vừa mở cửa liền hỏi: “Sao con lại quay về nhà giờ này hả? Còn Hường Đông đâu?”

La Phi thở hì hục vào nhà, cầm túi hành lý bỏ trên ghế sofa, nói với giọng buồn bã: “Con và Hường Đông chia tay rồi.”

“Gì chứ?” Mẹ La Phi giật hết cả mình, đi về phía trước hỏi: “Hôm qua không phải hai đứa còn tốt đẹp mà, sao lại chia tay chứ? Mấy người trẻ tuổi tụi con cứ chí chóe với nhau thì không sao, mà im ắng bình lặng thì hề cãi nhau là chia tay.”

“Mẹ à, con nói thật đó. Con không hợp với loại người như Hường Đông.”

“Sao lại không hợp chứ? Mẹ thấy Hường Đông rất tốt mà. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

La Phi ngược mắt lên nhìn mẹ cô, bĩu môi nói: “Con cảm thấy ngại khi phải nói ra.” Cô im lặng vài giây, mới lẩm bẩm: “Anh ấy ở khách sạn tìm mấy em trẻ đẹp.”

“Ả?!” Mẹ La Phi thiếu điều tưởng tai mình có vấn đề, mới phản ứng lại, nghiến răng nói: “Đúng là nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài mà! Cái thứ đã dẫn theo bạn gái theo mà còn dám làm những chuyện như thế, về sau chắc còn hơn thế.”

Bà nhìn vẻ mặt ai oán của con gái, sợ cô đau lòng, bà ngồi bên cạnh cô, vỗ vào vai cô an ủi: “Không sao đâu, cũng may hai đứa chưa làm gì quá mức, bây giờ biết nó là loại như vậy còn tốt hơn lấy về rồi mới biết. Con gái mẹ trẻ trung xinh đẹp như vậy, sợ gì không tìm được người tốt hơn.”

“Mẹ à, con bây giờ cảm thấy rất ghê tởm, không có tâm trạng đâu, chuyện này sau này hẳn nói đi. Bây giờ vấn đề lớn nhất là con cùng Hường Đông làm cùng đơn vị với nhau, sau này ngắc đầu cũng gặp, cúi đầu cũng gặp, làm sao đối mặt với anh ta đây.”

Mẹ La Phi cũng có chút rầu rĩ: “Cũng đúng, để mẹ bàn bạc với ba con, ít nhất cũng phải tìm con điều đến bộ phận khác, tránh không gặp nhau mỗi ngày là được.”

“Cũng chỉ có thể làm vậy thôi.”

La Phi vừa dứt lời, ở cửa liền vang lên tiếng chuông dồn dập. Mẹ La Phi đi đến cửa nhìn vào mắt mèo, thì vẻ mặt liền trở nên lạnh lẽo, quay đầu nói với La Phi đang ngồi trên ghế sofa: “Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, con xem mẹ trừng trị nó một trận như tử.”

La Phi cau mày lại, đứng dậy giữ mẹ lại: “Thôi đi mẹ, dù sao con cũng chưa bị thua thiệt gì, đạo đức anh ta đòi bại là chuyện của bản thân anh ta, anh ta cũng không biết con biết anh ta làm những chuyện như thế. Không cần thiết phải làm xấu mặt nhau đâu, dù gì sau này vẫn còn gặp mặt nhau mà.”

Hương Đông chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì, vừa giận vừa gấp: “Dì à, con đến tìm Tiểu Phi, tự đừng cô ấy nói chia tay với con, con không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa?”

“Cậu đừng giả vờ nữa, chuyện cậu làm thì tự cậu phải hiểu rõ chứ, nhà chúng tôi không hoan nghênh loại người như cậu đâu, cậu mau đi đi!”

Mà lẽ hiển nhiên Hương Đông sẽ không bỏ đi, do quá gấp, nên anh ta ngang ngược xông thẳng vào nhà, nắm lấy tay La Phi: “Tiểu Phi, em nói rõ ràng với anh đi, rốt cuộc anh đã làm gì hả, tại sao tự đừng em muốn chia tay với anh hả?”

La Phi dùng sức đẩy anh ta ra: “Anh ngay cả chính mình đã làm gì cũng không biết à, em không muốn nói ra để mọi người khỏi phải xấu hổ đâu.”

“Không lẽ chuyện hôm qua anh uống rượu quá say.” Anh nói vội, “Có lúc anh cũng thích uống rượu, nhưng không phải ngày nào cũng uống. Nếu em không thích, sau này anh sẽ cai rượu. Không phải em vì chuyện nhỏ nhặt này mà chia tay với anh chứ!”

Lông mày của mẹ La Phi dựng thẳng lên, dùng sức kéo con gái mình ra khỏi Hương Đông, quát mắng: “Gì hả? Thì ra cậu là con quỷ nghiện rượu à. Bà đây ghét nhất những người nghiện rượu, cậu mau cút xa khỏi con gái tôi đi, càng xa càng tốt!”

Sức của người phụ nữ trung niên không thể coi thường được, Hương Đông bị mẹ La Phi đẩy ra khỏi cửa, nhưng anh ta kiên quyết chống tay lên cửa không cho đóng, còn trong lúc chống cực cật lên tiếng “hai người không thể làm vậy được”, rồi bị nhốt ở ngoài cửa.

Nhưng mà, La Phi và Hương Đông dù sao cũng làm cùng đơn vị với nhau, mặc dù không cùng phòng ban, nhưng mỗi buổi sáng đều gặp mặt nhau.

Lúc làm việc, Hương Đông ngại làm ồn ào, cho nên chỉ lên mạng và dùng điện thoại hỏi cô không ngừng.

Còn đến lúc tan ca, anh ta lập tức chạy đến bắt ra La Phi khi cô đi ra khỏi cao ốc văn phòng, kéo cô không buông: “La Phi, em nói cho rõ ràng đi! Rốt cuộc anh đã sai gì hả? Anh không thể bị đá mà không hiểu gì hết?”

La Phi đã đoán được anh ta sẽ bám riết cô, nhưng nghĩ đến thái độ của anh cổ chấp như vậy, cứ như không có được câu trả lời sẽ không thỏa mãn, quyết bám đến cùng. Lúc trước cô còn chút thiện cảm với anh ta, cảm thấy anh ta là người ôn hòa, không ngờ, anh ta lại là người càn quấy như vậy.

Cô nghĩ kỹ, rồi nói rõ với anh ta: “Có thật là anh muốn biết tại sao chúng ta chia tay chứ?”

Hương Đông gật đầu.

“Được thôi, vậy em hỏi anh, cái hôm anh ở trên núi, buổi tối anh làm gì hả?”

“Anh ở trong quán cà phê uống rượu với A Tuấn, sau đó anh uống say nên quay về phòng nghỉ ngơi.”

“Anh có chắc là anh chỉ uống rượu không? Không làm chuyện gì khác sao?”

La Phi hỏi rất nghiêm túc, Hương Đông có hơi bối rối, lúc đó anh ta uống quá nhiều, những chuyện xảy ra sau khi anh ta say anh ta chẳng nhớ gì cả. Anh ta chỉ nhớ rõ là A Tuấn dìu anh về phòng thôi. Anh ta nghĩ rồi nói: “Lúc đó anh uống quá say, anh chẳng nhớ gì cả, vậy em nói cho anh nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Anh.....” Dù sao da mặt La Phi cũng mỏng, không biết phải nói sao.

Lúc này đột nhiên có một giọng nói vui vẻ của người đàn ông vang lên: “Anh Đông à, anh tan ca rồi sao?” A Tuấn không biết chạy ra từ chỗ nào, A Tuấn mỉm cười đi đến trước mặt Hương Đông: “Lúc nào chúng ta có thể uống rượu nữa hả anh?”

Hương Đông chẳng hiểu xảy ra chuyện gì, nói: “Mất xa gì hả?” Nói xong, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, kéo tay A Tuấn lại, nói: “Đúng rồi, A Tuấn, hôm đó sau khi tôi uống rượu xong, rốt cuộc tôi còn làm gì nữa hả?”

Hương Đông do dự nhìn La Phi, nói năng cẩn thận: “Có thật là phải nói không?”

“Cậu nói đi, tôi cũng muốn biết tôi đã làm gì.”

A Tuấn nở nụ cười ngượng ngùng: “Em cảm thấy em vẫn nên nói chuyện riêng với anh thì hơn.”

“Cậu cứ nói đi!”

“VẬY em nói nha.” Cậu ta nhìn vào mắt La Phi, nói lí nhí: “Sau khi anh uống rượu say đòi mát xa, đã vậy còn gọi mấy em gái xinh đẹp nữa.”

Mặt Hường Đông hết đen rồi trắng, phủ nhận ngay: “Không thể nào.”

“Thật đó. Phục vụ trực ca ngày hôm đó biết mà, không tin anh hỏi họ đi. Bình thường em cũng nhìn không ra anh cởi mở đến vậy.”

“ĐỪNG nói nữa!” Mặt Hường Đông tái mét, cắt lời cậu ta, quay lại nắm lấy tay La Phi, nói: “Tiểu Phi à, ngay cả anh cũng không biết mình đã xảy ra chuyện gì nữa? Cho dù lúc đó anh có làm chuyện đó đi nữa, nhưng người say rượu thì có thể làm được gì hả? Em phải tin anh.”

“HƯỚNG Đông à, đây không phải là vấn đề làm hay không làm, mà chính là vấn đề về hành vi của bản thân anh. Em không thể sống với một người đàn ông khoái đi tìm mấy em gái được.”

“GÌ mà khoái chứ, trước giờ chưa từng làm những chuyện như thế.”

“HƯỚNG Đông!” La Phi đẩy anh ra lần nữa, nói: “Em không tin anh đâu.”

Chỉ là, Hường Đông vẫn không chấp nhận như thế, nắm chặt lấy tay cô không buông, nói: “Tiểu Phi à, cứ coi như anh sai rồi đi, nhưng em hãy cho anh thêm một cơ hội nữa đi, anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh không phải loại người như vậy, anh chắc chắn không phải là hạng người đó.”

La Phi cảm thấy có chút phần biền, nhưng cổ thể nào cũng không rút tay ra được, hai người dây dưa với nhau trên đường, có vài người còn quay mặt lại xem, làm cô cảm thấy thật xấu hổ.

“Anh Thiên anh Thiên!” Đột nhiên A Tuấn kêu to.

Trịnh Thiên Dã đi qua đường, đáp lại A Tuấn, rồi nhìn Hường Đông và La Phi đang dây dưa với nhau ở đằng kia, a một tiếng: “Hai người làm gì vậy?”

Hường Đông mặc kệ anh, tiếp tục cầu xin sự tha thứ từ La Phi.

Trịnh Thiên Dã vốn muốn giả vờ bình tĩnh, nhìn thấy Hường Đông nắm lấy tay La Phi không chịu buông, mặt La Phi sắp đỏ ửng cả lên, vội vã đi đến phía trước, kéo ra người ra, rồi kéo La Phi ra sau lưng mình: “HƯỚNG Đông, cậu đang làm gì hả? Một người đàn ông to xác lại đi bắt nạt phụ nữ à, coi có được không?”

Hường Đông cũng luống cuống, mặt mày đều là vẻ sốt ruột: “Tôi chỉ muốn cô ấy tha thứ cho tôi thôi! Tôi không muốn chia tay!”

Trịnh Thiên Dã vỗ vai anh ta: “Là đàn ông cầm lên được thì buông xuống được, cậu làm sai rồi thì phải thừa nhận hậu quả của mình, mà không phải bám riết lấy phụ nữ.”

Hường Đông cũng là người có công việc đảng hoàng, đã vậy họ còn đang đứng trên đường lớn, nghe anh nói những lời như vậy, anh ta cũng có chút xấu hổ, nhìn La Phi đứng phía sau Trịnh Thiên Dã, nói xin lỗi cô: “Tiểu Phi à, anh không cố ý đâu, anh quay về nghĩ xem phải làm sao mới đúng. Em cũng quay về nghĩ kỹ lại đi, được không?”

La Phi sợ anh ta quậy nữa, nên gật đầu ngay.

Sau khi Hường Đông rời khỏi, Trịnh Thiên Dã mới quay người nhìn La Phi đang suy sụp: “Em không sao chứ?”

La Phi lắc đầu.

Nhìn thấy cô tay cô đỏ ửng, anh vội vã kéo tay lại xoa giúp cô, rồi nói với vẻ tức tối: “Cái thằng Hường Đông này làm sao vậy chứ? Bình thường nhìn nó nhả nhận vậy, lúc gây sự thì lại chanh chua như đàn bà.”

Anh nói chuyện tỏ ra như mình buột miệng nói đại, nhưng thực ra rong lòng lại nghĩ, đồ khốn dám làm vậy với người phụ nữ của ông đây, không muốn sống nữa sao?

A Tuấn nhìn hai người, cười hi hí đến: “Anh Thiên, chị.....”

Một chữ “dâu” còn chưa nói ra, thì bị Trịnh Thiên Dã chặn ngang: “Chuyện cửa hàng từ từ quét dọn cũng được, đợi khi khách hàng vắng thì làm tiếp.”

A Tuấn ngẩn người, vội vàng hòa theo: “Cũng đúng, trong tiệm cũng không dơ lắm, tôi chút lại quét tiếp.”

65. Chương 65: Tiến Hành Từng Bước

Chuyển ngữ: Irisbo Chính sửa: Thanh Dạ

Tiến La Phi về, Trịnh Thiên Dã mới cùng A Tuấn quay vào trong quán.

A Tuấn theo chỉ thị của Trịnh Thiên Dã, đã làm việc thất đức này, mặc dù cảm thấy vì hạnh phúc của đại ca có đâm hai nhát dao vào người ta cũng không sao, nhưng là người trẻ tuổi nên không khỏi tò mò, vào trong quán, liền kéo Trịnh Thiên Dã lại hỏi: “Anh Thiên, anh cùng chị dâu rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Nếu thích người ta, dù chia tay vẫn có thể đường đường chính chính theo đuổi lại một lần nữa, sao phải lên lút sau lưng hãm hại người vô tội vậy?”

“Vô tội ư?” Trịnh Thiên Dã bất mãn phản bác, “Tên kia tranh giành người phụ nữ của anh đây, vậy mà cho là vô tội ư?”

“Anh ta không hề biết. Hơn nữa anh như vậy, em thấy chị dâu cũng không biết anh muốn cùng chị nối lại quan hệ.”

Trịnh Thiên Dã bí hiểm lắc đầu, vỗ vai A Tuấn: “Nhóc, có một số việc có nói cậu cũng không hiểu. Cậu có biết anh và chị dâu cậu trước đó vì sao chia tay không?”

“Không phải anh nói ba mẹ chị dâu không đồng ý việc anh chị ở bên nhau sao?”

“Đúng vậy.” Trịnh Thiên Dã gật đầu, “Cậu hãy nghĩ thử coi, nếu cậu thật sự thích một cô gái, nhưng ba mẹ cậu không chấp nhận việc các cậu bên nhau, không lẽ cậu sẽ chia tay với cô gái đó sao?”

A Tuấn suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Nếu em thật sự thích cô gái đó, em chắc chắn sẽ kiên trì ở bên cô ấy. Trừ phi bản thân em không xác định được tình cảm của mình.”

“Cái này đúng rồi.” Trịnh Thiên Dã bộ dạng như người bề trên nói, “Ban đầu anh cũng nghĩ sẽ chia tay với chị dâu cậu, hoàn toàn bị bức bách bởi áp lực của cha mẹ cô ấy. Nhưng sau này cẩn thận nghĩ lại, nguyên nhân chính là do không xác định được tình cảm của bản thân, nên khi cha mẹ cô ấy tạo chút áp lực thì đã dao động.”

Dứt lời, nghiêng răng nói: “Chưa được bao lâu đã vội vã quen người khác. Chờ sau khi kết hôn, xem anh xử em thế nào.”

A Tuấn rùng mình, lẩm bẩm nói: “Nếu như vậy, anh làm gì mà bây giờ vẫn chưa cùng chị dâu nối lại quan hệ. Mà anh vừa có tiền lại đẹp trai vậy, sợ gì không tìm thấy phụ nữ hết lòng yêu anh?”

“Cậu thì biết cái gì! Anh đây là thích chị dâu cậu.” Trịnh Thiên Dã vỗ vỗ đầu A Tuấn, “Tuy cô ấy không kiên định nhưng anh đây cũng không thể không kiên định, nếu không thì cả hai thật sự không thể ở bên nhau được.”

A Tuấn gãi đầu cười: “Anh Thiên, anh đúng là người đàn ông si tình!”

“Đương nhiên!” Trịnh Thiên Dã đắc ý được nhận danh hiệu này.

“Có điều anh rốt cuộc đang tính toán gì vậy? Sao vẫn chưa bắt đầu tấn công, một Hướng Đông đi rồi còn có thể có người thứ hai! Trước mắt, anh có thể qua được cửa ải cha mẹ của chị dâu không?”

Trịnh Thiên Dã hai tay nắm lại, vẻ mặt kiên định: “Đương nhiên anh đây đã tính toán đầu vào đó, lần này anh sẽ khiến chị dâu cậu phải chủ động đến với anh, làm cho cô ấy cam tâm tình nguyện yêu anh. Chỉ cần cô ấy giữ vững lập trường, thì phía cha mẹ vợ không thành vấn đề.”

“Khó trách anh trước mặt chị dâu xử sự tốt như vậy.” A Tuấn vẻ mặt sùng bái, “Anh Thiên, cách làm của anh thật inh.”

La Phi đương nhiên không biết Trịnh Thiên Dã đang bàn tính cái gì, thấy anh đối tốt với cô, lại không hề mưu toan, bộ dạng thật sự hối lỗi sửa sai, cố gắng sửa chữa, cô cảm thấy rất vui.

La Phi đương nhiên không biết Trịnh Thiên Dã đang bàn tính cái gì, thấy anh đối tốt với cô, lại không hề mưu toan, bộ dạng thật sự hối lỗi sửa sai, cố gắng sửa chữa, cô cảm thấy rất vui.

Nhất là khi gặp Hướng Đông làm chuyện đó, làm cô nhớ lại Trịnh Thiên Dã ngày trước, tuy đều khốn kiếp, nhưng khi ở bên cạnh cô, quả thực chưa làm gì có lỗi với cô, đối với những người phụ nữ bên ngoài ngay cả liếc mắt cũng không thèm. Cán cân trong lòng cô, hiển nhiên lại nghiêng về Trịnh Thiên Dã một chút.

Hướng Đông mới đầu vẫn chưa từ bỏ ý định, mỗi ngày gặp mặt, đều giải thích với cô. Nhưng thái độ La Phi kiên quyết, không được bao lâu, đổi ngành, cô cùng anh ta làm việc khác tầng, anh ta cũng không mặt dày mà thường xuyên đến tìm cô nữa. Hướng hồ, Hướng Đông cũng là đàn ông không thể tránh khỏi cảm giác nhục nhã, mặc dù đối với chuyện say rượu hôm đó, không hề nhớ gì, nhưng dù sao cũng rất hổ thẹn, mấy ngày đầu vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng dần dần cũng hết hi vọng. Bởi vì Hướng Đông thấy La Phi, chuyển qua ngành mới, còn có đồng nghiệp nam khác thích. Là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, không sợ không có đàn ông theo đuổi, cho nên đối với đàn ông gây ra lỗi lầm, mới kiêu ngạo mà đoạn tuyệt quan hệ như vậy.

Đương nhiên La Phi cũng không tính sẽ bắt đầu một mối quan hệ mới, cô đã hiểu rằng, cũng do qua loa đại khái mà bắt đầu một mối tình mới, ngốc nghếch tới nỗi không tìm hiểu rõ được bản chất của đối phương.

Đường xa mới biết sức ngựa, người quen biết lâu mới biết rõ tính nết. Mới đầu đều cảm thấy những người này không tệ, chẳng hạn như Ngô Thần hay Hướng Đông, nhưng thật chất đều là những kẻ hèn hạ. Nghĩ đến những kẻ vô lại đó, một thời gian lâu mới biết được bản chất, nhưng cũng không phải ai cũng là kẻ vô lại, chẳng hạn như Trịnh Thiên Dã.

Cô cùng Trịnh Thiên Dã đã liên lạc lại, có thể nói là có sự thay đổi vượt bậc, không phải người yêu, mà giống như bạn bè quen biết lâu năm vậy. Cách một ngày, cô lại lặng lẽ mang quần áo bẩn của Trịnh Thiên Dã về nhà giặt.

Cha mẹ La Phi có thói quen ngủ sớm, mỗi ngày La Phi chờ cha mẹ an giấc mới đem quần áo bỏ vào máy giặt, giặt xong lại mang ra ban công phòng mình phơi, thần không biết quỷ không hay.

Chẳng qua, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma.

Sáu giờ sáng, La Phi vẫn còn ngủ trên giường, ba cô gõ cửa đi vào mượn máy tính xách tay của cô chuẩn bị đi ra, bỗng ngẩng đầu lên thấy trên ngưỡng cửa sổ có treo áo sơ mi nam.

Ba La Phi a một tiếng: “Phi phi, sao ngoài ban công phòng con lại có sơ mi nam?”

La Phi vốn đang ngủ trên giường, giật mình ngồi dậy, quay đầu nhìn, quả nhiên là cái áo sơ mi hôm qua mang về đang bay bay trong gió, vừa đập vào tầm mắt của người trong phòng. Vòng vo một hồi, trong đầu chợt lóe lên, nói: “A! Cái đó... Tháng này không phải con đã nhận được tiền thưởng rất nhiều sao? Cho nên con đã mua cái áo này làm quà tặng ba, nhưng vì có vết bẩn nên con muốn giặt sạch rồi mới đưa cho ba.”

Suy nghĩ của ba La Phi tương đối đơn giản, nên không suy nghĩ nhiều, chỉ xem xét rồi nói: “Con lãng phí vậy làm gì, tiền lương con bây giờ lại không nhiều, ba cũng không phải không có quần áo để mặc. Con xem cái áo sơ mi đó hình như là vải tơ tằm, chắc tốn nhiều tiền lắm!”

Ông La nói không sai, cái áo sơ mi kia thật sự là bằng tơ tằm, nên La Phi mới giặt bằng tay, sau lại phơi ở ban công nên không kịp lấy cất vào. Cô ha hả cười: “Cũng không tốt đến vậy đâu ba.”

Ông La lại nói: “Nhưng dù sao cũng là tấm lòng của con, nếu đã mua rồi giặt sạch rồi thì mang xuống dưới đưa cho ba, để ba mang thử xem có vừa không?”

La Phi khó khăn đem cái áo sơ mi của Trịnh Thiên Dã đưa cho ba. Cũng may quần áo Trịnh Thiên Dã đều là đồ tốt, giặt qua mấy nước cũng không cũ nên ông La cũng không nhận ra là áo cũ. Ông vui vẻ cầm áo vào phòng thử, một lúc sau mang thử áo rồi đi ra, nhìn La Phi kêu: “Hình như hơi dài.”

La Phi đi ra vừa thấy, ba cô đang mặc áo sơ mi của Trịnh Thiên Dã, thực sự là dài cả một đoạn, tiện thể nói: “Vậy ba cởi ra đi, con đi đổi cái khác cho ba.”

Ông La có chút quyền luyện không buông tay sờ sờ chất liệu quần áo: “Giặt sạch rồi làm sao mà đổi, thôi quên đi, cái này chất liệu thoải mái, dài một chút cũng không sao.”

...Dạ

Áo bị ba cô lấy đi nên La Phi đương nhiên phải mua cho Trịnh Thiên Dã cái khác

Cô biết hành lý của anh mang theo không nhiều lắm, hiện tại thời tiết lại ẩm đang ẩm lên, có lẽ áo quần khoác mỏng lại càng ít, tuy Trịnh Thiên Dã kiên quyết không cần cô bồi thường lại áo sơ mi đó, nhưng lúc sau cô vẫn tự mình mua tặng anh, lôi kéo anh cùng đi trung tâm mua sắm.

Nhưng cô cũng không phải là người nhiều tiền, chỉ có thể đi những quầy giá cả phải chăng, lại mua thêm đôi giày, toàn thân trên dưới anh thay đổi hoàn toàn.

Dáng người Trịnh Thiên Dã cao ráo, quần áo dù nhãn mác bình thường, mặc trên người anh cũng rất phong độ. La Phi nhìn anh mặc quần áo mình mua, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác hài lòng nói không nên lời.

Trịnh Thiên Dã đương nhiên là vui mừng, nhưng về mặt vừa cảm kích lại vừa có vẻ tự tránh thở dài nói: “Anh trước kia hình như anh chưa lần nào mua quần áo cho em, nghĩ tới anh lại thấy mình khí đó thật kém cỏi.”

La Phi cười: “Sao lại không có? Hai bộ đầm dạ hội đắt tiền trước đây anh mua cho em vẫn còn.”

Cô đang nói chính là lúc sinh nhật của Trịnh Thiên Dã.

Trịnh Thiên Dã vẫn còn áy náy: “Lễ phục thì tính làm gì, cũng không phải trang phục thường ngày.”

La Phi nhìn bộ dạng khổ sở của anh, cũng không biết phải an ủi thế nào, dù sao quan hệ lúc trước của hai người cũng không coi là bình thường.

Hai người túi lớn túi nhỏ từ trung tâm mua sắm đi ra, Trịnh Thiên Dã còn đang buồn. La Phi không yên tâm, đi theo anh đến phòng trọ của anh.

Từ lần trước đến giờ, cô không cùng anh lên đến phòng trọ, vào cửa sau, phát hiện so với phía trước càng bừa bộn, liền xắn tay áo, không nói gì mà giúp anh dọn dẹp.

Thật sự thì Trịnh Thiên Dã cũng không cố ý làm phòng trọ trở nên bừa bộn, nhưng căn phòng mười mét vuông, thật sự quá nhỏ, tùy tiện quăng đồ một cái sẽ thành một đống lộn xộn liền. Mặt khác một phần cũng vì La Phi, anh giả vờ không biết dọn dẹp, nếu La Phi có vào, nhìn đống lộn xộn này sẽ thương cảm anh hơn.

Trịnh Thiên Dã nhìn La Phi giúp mình dọn dẹp, anh lại cảm thấy không đành lòng nên đi theo sau phụ cô.

Căn phòng nhỏ hẹp nên hai người khó tránh khỏi việc tay chân đụng chạm nhau. Có lẽ lúc này nỗi đau đã được buông lơi, đã trở thành sự đùa vui, trêu chọc lúc nào không hay. Đang đùa nghịch, bất cẩn cả hai đều té ngã trên giường.

Thân thể kề cận, ánh mắt giao nhau, phá vỡ sự im lặng, bầu không khí ám muội nhanh chóng tràn ngập căn phòng. Trịnh Thiên Dã nhìn La Phi, tay không tự giác xoa nhẹ mặt cô, thì thầm gọi tên cô.

Vì bầu không khí đầy ám muội này, trái tim La Phi đập mạnh liên hồi, cô biết tình huống hiện tại rất nguy hiểm, nhưng Trịnh Thiên Dã đang gần kề cô, khiến tình cảm vốn che giấu bấy lâu nay của cô bị khơi nguồn. Cô không thể không thừa nhận, cô có tình cảm với anh, thời điểm này cô nguyện ý bản thân như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Anh...” La Phi do dự mở miệng, nhưng lại không biết phải nói gì.

Trịnh Thiên Dã trong lúc tim đập mạnh, loạn nhịp hồi phục tinh thần, đứng bật dậy đưa lưng về phía La Phi thở dài: “Xin lỗi, mới này anh thật không phải phép.”

La Phi mất mắc nằm bất động, nhìn bóng dáng Trịnh Thiên Dã, nghe anh tiếp tục nói: “Anh chỉ muốn ghi nhớ hình ảnh em sống vui vẻ, sẽ không vì những chuyện trước đây anh gây ra cho em mà trở thành bóng ma tâm lý. Có như vậy, hai tháng sau, anh mới có thể yên tâm mà ra đi.”

“Ra đi?” La Phi thì thào nói theo, bỗng nhiên sực tỉnh, đứng bật người dậy, chạy đến từ đằng sau ôm lấy Trịnh Thiên Dã: “Anh còn thích em không?”

Trịnh Thiên Dã trầm mặc một lát: “Bây giờ nói tới việc này thì có ích lợi gì? Anh đã gây tổn thương cho em quá nhiều. Em yên tâm, anh sẽ không gây tổn thương cho em, khiến cha mẹ em khổ sở nữa đâu.”

La Phi ôm Trịnh Thiên Dã càng chặt: “Được, chúng ta không quan tâm đến tương lai nữa, hai tháng này, chúng ta ở bên nhau được không?”

Trịnh Thiên Dã nhìn thấy ngọn lửa nhỏ trong mắt La Phi, cứ nghĩ rằng tâm tình cô giống mình. Nhưng không ngờ lại như vậy, cô không hề có dự định sẽ thật sự hàn huyên lại với anh.

Anh tức giận muốn phun ngum máu, hai tháng ư? Không lẽ anh là loại đàn ông phục vụ ngắn hạn hả? Cái anh muốn là tương lai!

Vốn định nói những lời này để cự tuyệt đề nghị hoang đường của La Phi, nhưng cô đã muốn quẩn lầy anh. Anh vốn dĩ không cách nào cự tuyệt cô.

Đương nhiên ngoài miệng Trịnh Thiên Dã vẫn nói: “Phi Phi, em đừng như vậy, anh không muốn lại gây tổn thương cho em.”

La Phi từ phía sau hôn lên mặt Trịnh Thiên Dã, líu ríu nói: “Em biết, cho nên đừng cự tuyệt em. Nếu không thích hợp ở bên nhau, trong thời gian này chúng ta hãy vui vẻ mà bên nhau, coi như để lại một kí ức đẹp cho đối phương.”

Trịnh Thiên Dã giả bộ đầu tranh tư tưởng: “Anh ở đây không thể suy nghĩ gì được.”

La Phi quả nhiên do dự một chút, còn chưa chờ cô phản ứng lại, Trịnh Thiên Dã đã xoay người đổi khách thành chủ: “Quên đi, anh ra ngoài đi dạo một lát.”

66. Chương 66: Anh Trai Quý Hiếm

Chuyển ngữ: Sushi ***

Căn phòng đã xập xệ, cũ kỹ cộng thêm chiếc giường chỉ có mét rưỡi cũng đã rất cũ nên chỉ cần một lực nhỏ tác động vào cũng sẽ dễ dàng phát ra tiếng ‘kèo cà kèo kẹt’ bao trùm cả căn gác xép, nghe rất chói tai.

Thật ra trong lòng La Phi cũng tràn đầy xúc động, nhưng khi nghe thấy âm thanh phát ra từ dưới giường, cô sợ đến kinh người lại thấy có chút xấu hổ, vội lấy tay cầu véo vào cái người đang ở phía trên người mình, lo lắng hỏi: “Cái giường này sẽ không sập xuống chứ?”

Trịnh Thiên Dã đang rất cao hứng đâu có để ý tới những việc này, vừa thở dốc lại qua quýt trả lời: “Sẽ không đâu.”

Dứt lời anh lại hì hục tiếp tục làm việc.

Lâu rồi La Phi không trải qua chuyện này lại bị anh khơi gợi rất thuần thực, đầu óc cũng dần dần mờ mịt, trống rỗng ngay cả âm thanh phát ra từ chiếc giường cô cũng cảm thấy giống như là đang nghe thấy những giai điệu rất cảm hứng trong một bản nhạc.

Cứ như vậy, hai người tựa như củi khô bốc lửa gặp phải gió to, càng cháy càng mãnh liệt.

Sau một hồi lẫn lộn, triền miên Trịnh Thiên Dã giống như đã hoàn toàn mất đi lý trí, dùng hết sức lực đè trên người cô, cứ như anh đang muốn đem những nhớ nhung của mấy tháng qua để bù đắp lại.

Vì thế âm thanh phát ra từ chiếc giường càng ngày càng lớn, cho đến khi anh chuẩn bị tắt công lần cuối thì lại nghe thấy tiếng gì đó gãy, chiếc giường vốn đã lung lay sắp đổ rốt cục cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, sập xuống dưới.

Lại vào lúc La Phi cũng đã lên tới cao trào, cô sợ tới nỗi phải thét lên một tiếng chói tai, lại vô thức ôm lấy cái người đang ở trên mình.

Đến cả Trịnh Thiên Dã cũng không nghĩ là mình sẽ gặp phải tình huống cụt cả hứng thế này, nhưng cũng may là cũng đã gần kết thúc, chỉ là có hơi bất ngờ vì lại rơi vào tình huống không kịp đề phòng như vậy nên vẫn chưa kịp rút lui.

Hai người ôm lấy nhau từ trong trạng thái kinh hãi dần dần trở lại bình tĩnh, Trịnh Thiên Dã có chút lúng túng sờ lên mặt của La Phi, mở miệng: "... Không sao chứ?"

Làm sập cả giường, La Phi thực sự là có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ là mình sẽ gặp phải loại chuyện như thế này, lại có chút trách giận Trịnh Thiên Dã vì mình cũng đã lo lắng về chiếc giường này mà anh lại không để ý, ra sức cầu véo lên người anh: "Làm em sợ muốn chết, đều tại anh cả đấy!"

Trịnh Thiên Dã từ trên người cô trở mình xuống dưới, có chút không tình nguyện cười cười: "Xem ra là anh cũng thật lợi hại!"

"Anh vẫn còn cười được sao?" La Phi đẩy anh một cái, ngồi dậy nhìn lại cái giường ở dưới người mình, "Làm sao bây giờ, buổi tối sao anh ngủ được đây?"

Trịnh Thiên Dã thần nhiên ra vẻ không có việc gì, dang tay ra rồi lại lẩn một vòng ở trên giường: "Không sao đâu, thì cứ ngủ trên đất thôi."

La Phi có chút do dự, nghĩ tới anh là con nhà giàu đã quen sống an nhàn sung sướng, chắc hẳn sẽ không quen ngủ đất, liền nói: "Nhưng ít nhất cũng phải có một cái nệm chứ, chắc là bây giờ siêu thị gần đây vẫn chưa đóng cửa đâu, chúng ta tranh thủ thời gian, nhanh tới đó mua cái khác thôi."

Trịnh Thiên Dã gật đầu: "Cũng phải, dù sao cũng không thể làm ở trên đất được."

Mặt La Phi nóng bừng, vừa mặc áo quần vào lại vừa trừng mắt liếc anh mấy cái.

Hai người vội vội vàng vàng chạy tới siêu thị gần đó, vì cũng gần đến thời gian phải đóng cửa, nhân viên giao hàng lấy lý do là đã quá thời gian giao hàng, mở miệng ra giá hai trăm.

Trịnh Thiên Dã thiếu chút nữa đã nổi giận, chắc chắn là phải mắc tới hơn một nữa.

La Phi nghĩ cũng không còn cách nào nữa, tự mình thì không thể tự chuyển về được, nên đành phải đưa cho người nhân viên đó hai trăm.

Cả cái ví tiền của Trịnh Thiên Dã, gom hết lại thì cũng chỉ là ba bốn đồng tiền lẻ, cho nên đương nhiên cô là người trả tiền, thoát cái đã tồn của cô hơn hai ngàn, thực sự là có chút đau đầu, nhìn lại Trịnh Thiên Dã đang đứng cạnh mình vừa cao ráo, anh tuấn lại đẹp trai có thể nói là tương lai rộng mở, sáng sủa, cô không khỏi cười thầm trong bụng thì ra gặp phải một anh chàng 'tốt mã rã đám' chính là như vậy đấy.

Trịnh Thiên Dã đương nhiên là không biết được cái ý nghĩ này của cô, ngược lại còn rất đắc ý, hả hê vì nghĩ rằng khi cô chịu trả tiền thay anh chắc chắn là vì cô yêu anh, vẫn còn tình cảm với anh nên mới làm như vậy. Nhưng như vậy vẫn chưa được, anh muốn cô phải yêu anh nhiều hơn cho đến khi cô không thể rời xa anh được nữa.

Nhưng thực tại thì lại tàn khốc, đắc ý chưa được bao lâu, Trịnh Thiên Dã đã bị hiện thực vô tình dội ột gáo nước lạnh thức tỉnh.

Khi hai người chuyển giường, dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, La Phi thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, liền chuẩn bị về nhà. Trịnh Thiên Dã đưa cô xuống lầu, vừa đi đến cổng khu trọ, La Phi bỗng nhiên nhớ đến một việc, liền nói: "Đúng rồi, phải đi mua thuốc nữa chứ."

Trịnh Thiên Dã còn chưa biết cô muốn mua thuốc gì, theo cô đi đến tiệm thuốc, thấy cô hỏi nhân viên thuốc tránh thai, mặt anh liền đen lại. Anh cứ tưởng rằng tối nay sau sự cố sập giường kia, La Phi sẽ không để ý đến chuyện anh đã không làm biện pháp bảo vệ, cứ như vậy có thể lừa được cô. Anh cũng đã nghĩ đến

chuyện không chừng sau lần này, đến mười tháng sau sẽ có một ‘tiểu Thiên Dã’ hoặc là một ‘tiểu Phi Phi’ rồi chứ, nào ngờ tương lai vẫn chưa dật xong thì cô vẫn nhớ ra chuyện này.

Vào tiệm mua thuốc La Phi cứ lén lút như đang sợ người khác biết vậy. Mua thuốc xong, cô mới nhận ra là Trịnh Thiên Dã đứng cạnh mình nãy giờ vẫn chưa nói lời nào, quay sang nhìn anh thì lại thấy mặt anh cứ lạnh như băng, hình như tâm trạng anh đang rất không tốt, cô cảm thấy khó hiểu, thuận miệng hỏi: “Anh sao vậy?”

Trịnh Thiên Dã buồn bực nói: “Không có gì.” Dừng lại một chút, anh lại nói tiếp, “Uống mấy loại thuốc này không tốt đâu.”

“Không phải tại anh sao.” La Phi cũng không quá để ý đến chuyện này, tiện miệng trách anh.

Trịnh Thiên Dã liếc cô một cái, đến gần quầy thuốc, cao giọng nói với nhân viên bán hàng đang đứng trong quầy: “Bán cho hai hộp áo mưa.”

La Phi vừa nghe xong, mặt đỏ cả lên véo vào người anh, thấp giọng nói: “Anh không thể nhỏ giọng lại sao.”

Trịnh Thiên Dã tỏ vẻ xem thường: “Cũng đâu phải làm chuyện gì xấu đâu, sợ gì chứ, vả lại chúng ta còn là khách hàng mà.”

Nhân viên bán hàng nghe hai người nói chuyện, khẽ cười cười, lấy ra bốn cái hộp nhỏ trưng ra ở trên mặt tủ: “Thưa anh, anh muốn dùng loại nào ạ?”

Trịnh Thiên Dã đưa mắt xem xét, ra vẻ rất quan trọng, hỏi: “Loại nào thì tốt nhất?”

Người nhân viên này nhìn anh cao ráo, đẹp trai, ăn mặc rất phong độ không giống với mấy cậu thanh niên choai choai chỉ muốn mua loại rẻ, liền cười cười nói: “Thật ra những loại này cũng không khác nhau nhiều, giá cả hợp lý, chất lượng, mẫu mã cũng đều rất tốt.”

Trịnh Thiên Dã không để ý đến lời cô nhân viên giải thích, tiếp tục cao giọng nói: “Bán cho tôi loại tốt nhất ấy.”

La Phi sưng sốt rồi có chút thẹn thùng, hỏi anh: “Anh làm gì vậy?” Hỏi xong lại cảm thấy ở chỗ này mà lại đi đôi co, cãi nhau về loại chuyện này đúng là không tránh khỏi xấu hổ, liền tiến lên chỗ quầy thuốc, tùy tiện cầm lấy hai hộp mà lúc nãy người nhân viên đó giới thiệu, “Hai hộp này, bao nhiêu tiền?”

Nào ngờ, chưa đợi nhân viên trả lời, Trịnh Thiên Dã đã lấy lại hai hộp mà cô đang cầm trên tay, giao cho cô nhân viên vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, “Lấy loại tốt nhất cho tôi.”

Cô nhân viên nhận ra nét mặt của anh rất nghiêm túc, liền thu lại mấy hộp ở trên mặt tủ, xoay người đem ra mấy hộp loại khác, sau đó cô lại nghe được giọng nói hào phóng của anh chàng đẹp trai nào đó đang nói với mỹ nữ đứng bên cạnh mình: “Cho dù anh có nghèo thật thì chẳng lẽ đến cả tiền mua cái này cũng để em phải trả sao, chỉ là mua loại tốt hơn một chút thôi mà. Hơn nữa cái này cũng không phải là em dùng mà.”

Đến khi nhân viên bán hàng đưa ra hai hộp cũng không biết là nhãn hiệu gì cho Trịnh Thiên Dã, La Phi vẫn chưa phản ứng lại được, cô thầm nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi, không thì sẽ mất mặt đến chết mất.

Ngược lại Trịnh Thiên Dã lại rất bình thản, đã vậy còn bắt người nhân viên đó phải xác nhận nhiều lần về việc dùng mấy loại này sẽ không có ảnh hưởng gì tới cơ thể, sau đó mới hài lòng trả tiền rồi nắm lấy tay La Phi rời khỏi.

Sau khi hai người rời đi trong tiệm thuốc chỉ còn lại cô nhân viên bán hàng, cô ta thấy hai người rời khỏi rồi mới không ngừng cảm thán một mình: “Aiz, thật không nghĩ tới hóa ra là loại đàn ông như vậy, ngay cả hộp áo mưa cũng mua không nổi. Đúng là không thể ‘trông mặt mà bắt hình dong’ được!”

Nhưng chỉ một lát sau, Trịnh Thiên Dã lần nữa quay lại tiệm thuốc.

Cô nhân viên chưa hiểu chuyện gì, lập tức bộc lộ ánh mắt chân thật: “Thưa anh, vừa rồi bán cho anh chính là loại tốt nhất mà!”

Nét mặt Trịnh Thiên Dã không đổi đi tới quầy thuốc, từ trong ví tiền lấy ra một nắm tiền lẻ: “Lấy cho tôi hai hộp, loại Okamoto-siêu mỏng 0,03 ấy.”

Cô nhân viên bán hàng sững sốt một chút rồi mới phản ứng lại kịp, nhanh tay lấy ra hai hộp mà anh yêu cầu, sau đó lại nhìn thấy anh không chút biểu tình một lần nữa rồi khỏi.

Sau một lát, cô nhân viên một lần nữa rơi vào trầm lặng, thu lại mớ tiền lẻ ở trên mặt tủ, lần thứ hai cảm thán: “Xem ra cho dù là đàn ông có nghèo thì đối với loại chuyện này cũng phải là loại thượng hạng, không muốn dùng loại thường. Nói cho cùng thì cũng là chuyện liên quan đến mạng người mà!”

67. Chương 67: Bạn Của Phụ Nữ

Chuyển ngữ: Tcass Nguyen ***

Thời gian La Phi và Trịnh Thiên Dã áp dụng kế ám độ Trần Thương [1] chính thức bắt đầu. Chiều nào tan ca cũng tạt qua tiệm anh, chờ anh hết bận, liền đi lên gác xếp nhà anh.

Trong phòng đơn giản, mỗi khi thân mật, đều làm cho cô có cảm giác như là đôi nam nữ yêu đương vùng trộm ở loại khách sạn hạng bét.

Tuy rằng cô cảm thấy rất hoang đường, nhưng lén lút như vậy, cùng với thời gian vui vẻ ngắn ngủi có thể tính được, làm cho cô có loại cảm giác hưng phấn kích thích.

Chỉ tiếc, những ngày vui vẻ như vậy lại không kéo dài lâu, bởi vì bà La về hưu nên việc trở nên không thuận lợi.

Bởi vì La Phi đã lớn, lại công tác ở bên ngoài suốt hai ba năm, sau đó về nhà ông bà La cũng không quản cô, mỗi ngày chỉ cần về nhà không quá muộn, liền không thêm bận tâm.

Nhưng đó là lúc cả hai ông bà đều còn đi làm. Chẳng ngờ, bà La mới đây lại vừa về hưu, từ một người phụ nữ có nghề nghiệp trở thành một bà bác về hưu.

Mà chuyện quan trọng nhất của một bà bác đã về hưu chính là hôn sự của con gái. Bởi vì bà thấy chuyện của La Phi và Hướng Đông đã không thành, liền vì cô mà bắt tay vào việc tìm kiếm đối tượng khác.

Ban ngày bà và mấy bà bạn đi tìm kiếm thông tin, vừa đến giờ tan tầm liền gọi điện thoại giục La Phi mau về nhà, cùng nhau tham khảo thông tin về người mà ban ngày họ tìm hiểu xem như thế nào, có muốn gặp mặt không?

Vài ngày tiếp theo, La Phi không khỏi đau đầu, không kể thời gian gặp mặt cùng Trịnh Thiên Dã đã ít ỏi, không có cơ hội ám độ trần thương, ngay cả việc kiểm soát để từ chối mấy mối giới thiệu này đã làm cô bị đứt không ít nơ ron thần kinh, bởi vì thoát nhìn họ có điều kiện lại không tồi, căn bản là cô không tìm ra lí do chính đáng.

Lại cấp bách hơn chính là tự nhiên Trịnh Thiên Dã, anh đã tính toán thật kĩ kế hoạch ‘gạo nấu thành cơm’, nhưng đã bị hỏng hết. Cuối cùng bày mưu tính kế, bảo La Phi đề nghị mẹ cô đi học khiêu vũ ở quảng trường.

Gần nhà La Phi có một cái mảnh sân nhỏ, là quảng trường đã lâu không được tu sửa, cỏ dại mọc um tùm, cho nên việc dạy và học khiêu vũ ở đây không được khuếch trương cho lắm.

Không ngờ, sau khi La Phi đề nghị mẹ cô đi học khiêu vũ ở đó nhằm rèn luyện thân thể, ở đó lại phát triển nhanh chóng, nguyên nhân là do có người sửa sang lại, còn trang bị thiết bị âm thanh tốt nhất, hơn nữa còn có giáo viên chuyên nghiệp thường xuyên đến dạy vũ đạo miễn phí.

Đây chính là một thú vui lớn của bà La, mỗi ngày từ sáng sớm liền lao tới quảng trường, lại bởi vì khiêu vũ như thế này có thể làm quen nhiều bạn bè, khiêu vũ xong lại có thể nói chuyện nhà, thuận tiện mà mở rộng con đường tìm kiếm đối tượng cho La Phi, vui đến quên cả trời đất, buổi tối cũng không còn gọi điện thoại kêu La Phi về nhà ngay sau giờ tan ca nữa.

Trong hơn một tuần bà La đi học khiêu vũ, mỗi lần cùng mấy người bạn mới kết giao nói chuyện phiếm, liền nghe có người nhắc đến một cậu đẹp trai lại nhiệt tình. Nghe nói sân tập khiêu vũ này chính là do cậu ta dọn dẹp sạch sẽ, âm thanh cũng chính là do cậu ta lo liệu, tuy là mất không nhiều tiền, nhưng tốn không ít tâm sức, ngay cả giáo viên dạy khiêu vũ hàng đầu cũng là bằng hữu do cậu ấy mời đến.

Mấy người phụ nữ trung niên khen ngợi cậu ta, con người cái gì cũng tốt, thấy những người già đã về hưu như bọn họ, đến cái thân cũng lười vận động, liền làm giúp bọn họ những chuyện này.

Bà La nghe xong, tự nhiên liền có cảm tình với cậu trai trẻ, nghĩ lại thanh niên hiện đại mà lại vô tư lương thiện như vậy quả thực hiếm thấy, liền hỏi thăm người ta về tình trạng hôn nhân của anh chàng này.

Phần lớn mấy người phụ nữ trung niên đều rất nhiệt tình, lại biết bà La vội vàng tìm đối tượng cho con gái, liền đi hỏi thăm giúp. Một ngày sau bà La biết được tin tức cậu thanh niên kia vẫn còn độc thân, lập tức như mở cờ trong bụng, ngồi chờ ở quảng trường hai ngày sau đó, rốt cuộc cũng chờ được con rể tương lai đến.

“Mau mau lên, tiểu Trịnh đến đây.” Hôm nay, bà La không khiêu vũ đang trò chuyện cùng mấy người, bị hai bà chị kéo đến: “Bà xem, có phải thật đẹp trai không? Có xứng đôi với con gái nhà bà không?”

Bà La trong lòng thực vui vẻ, đứng dậy quay đầu lại nhìn, nét cười trên mặt liền tắt ngóm: “Tại sao lại là cậu?”

Trịnh Thiên Dã quả thực cũng giật mình, lắp bắp nói: “A... Cô...”

Bà La mang tâm trạng chờ mong hồi hộp, lại bị phá hủy hoàn toàn, không để ý những ánh mắt kì quái của người khác, liền hỏi liên tục: “Cậu cho tôi biết, tại sao cậu còn ở đây? Có phải còn muốn quần lấy Phi Phi nhà chúng tôi không, tôi nói cho cậu biết, cho dù con gái tôi không tìm được chồng, cũng sẽ không gả cho loại người như cậu.”

Bà La vừa nói xong, lập tức có một người phụ nữ bắt mồm nói: “Này, sao bà lại nói như vậy chứ! Tuy rằng bà và tiểu Trịnh có quan hệ gì tôi không biết, nhưng bà mắng chửi con người ta như vậy, chúng tôi cũng không hài lòng.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Tiểu Trịnh mỗi ngày đều giúp chúng ta trang bị âm thanh, mời giáo viên dạy khiêu vũ cho chúng ta, tâm tư thật là kính trọng người lớn tuổi, khẳng định cậu ta cũng là một đứa trẻ tốt bụng.”

...

Bà La bị người ngoài mỗi người nói một câu liền choáng váng đầu óc, nhưng còn nhớ chuyện quan trọng, tiếp tục hỏi Trịnh Thiên Dã: “Cậu nói thật đi, cậu đến đây làm gì?”

Trịnh Thiên Dã thành thật cụp mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Chuyện của cháu cô cũng biết mà, hiện tại cháu không tiện trở về, đợi đến khi mọi việc trở lại bình thường rồi tính tiếp, cần yên tĩnh thanh tịnh nên đến nơi này.”

Bà La thấy người ngoài đều che chở cho anh, cũng không tiện nổi giận quá mức với anh, chịu đựng trong lòng, nhú mồm nói: “Cậu cam đoan là ở đây không phải để bám lấy Phi Phi?”

“Cô yên tâm.” Trịnh Thiên Dã lắc đầu, “Nếu cô không đồng ý, cháu tuyệt đối sẽ không đụng đến Phi Phi.”

Bà La suy nghĩ, định đứng dậy, hần là cậu ta đã ở đây mấy tháng, La Phi cũng không thấy có gì khác thường, lúc trước còn cùng Hướng Đông hẹn hò, nghĩ đến người trước mặt này quả như con thiêu thân, liền nghiêm mặt nói: “Tốt nhất là như vậy, cậu nhớ rõ lời tôi rồi chứ, dù sao tôi cũng không đồng ý, tốt nhất là cậu nên thức thời đi.”

“Cháu biết rồi.” Trịnh Thiên Dã gật đầu.

Bà La tức giận mà bỏ đi, để lại một đám đông mấy người phụ nữ trung niên lòng đầy tức giận. Mấy người phụ nữ quen biết Trịnh Thiên Dã liền đi tới hỏi: “Tiểu Trịnh, cháu cùng con gái bà ta có chuyện gì? Nhìn bộ dạng cháu khó xử như vậy, cháu cứ việc nói, nếu dì làm được, nhất định sẽ giúp cháu.”

Trịnh Thiên Dã cười cười lắc đầu: “Quả thực cũng không có gì, con gái của cô La lúc nãy trước kia là bạn gái cháu, lúc trước có vài điểm hiểu lầm chưa làm rõ, nên có nói sao cô ấy cũng không cho chúng cháu bên nhau.”

“Đầu óc bà ta nghĩ cái gì vậy? Người tuấn tú lịch sự như cháu cũng không đồng ý, làm như con gái bà ấy là tiên nữ vậy?”

“Chủ yếu là do cô ấy có hiểu lầm với cháu.”

“Thật là, đứa con trai tốt như vậy lại không chịu. Cùng lắm nếu muốn quay lại, cháu vẫn muốn trở thành chồng của cô gái đó, chúng tôi sẽ giúp cháu, khuyên nhủ bà ấy.”

“Cháu muốn.”

Hôm đó La Phi về đến nhà, chỉ thấy mẹ mình đang tức giận ngồi trên sô pha, như là đang chờ cô.

Quả nhiên, vừa vào cửa, giày còn chưa kịp cởi ra, bà La đã lên tiếng: “Phi Phi, con có biết hôm nay mẹ gặp ai không?” Không đợi La Phi trả lời, bà đã tự trả lời câu hỏi: “Trịnh Thiên Dã, chính là cái người hại con thê thảm Trịnh Thiên Dã.”

La Phi vô thức lẩm bẩm: “Anh ấy không có hãm hại con.”

Bà La tức giận đứng lên, dí tay vào đầu cô: “Con còn nói không sao. Con bị mê muội rồi hay sao vậy? Một đứa con trai bức ép con như vậy, còn không hại con.” Lời bà nói ra mấy phần ác cảm, khoát tay: “Được lắm, chúng ta không nói chuyện đó nữa, mẹ muốn hỏi con, bây giờ con và nó có còn quan hệ hay không?”

La Phi lập tức nói dối: “Không có, tuyệt đối không có.”

“Mẹ không tin, nó ở gần đây, con chưa từng thấy nó sao?”

“Thấy thì có thấy, nhưng anh ta ở đây để tránh những chuyện không hay, không thể làm khác, qua khoảng thời gian này sẽ quay về Giang Thành. Chúng con đã chia tay, không thể có chuyện gì đâu.”

“Tốt nhất là như vậy.” Bà La thấy lí do của cô và Trịnh Thiên Dã lúc ban ngày không khác nhau là mấy, nên tạm tin lời cô.

[1] Âm độ Trần Thương: một trong 36 kế quân sự của Trung Quốc: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

68. Chương 68: Rạng Ánh Bình Minh

Chuyển ngữ: Irisbo

Mẹ La Phi ở nhà hờn dỗi suốt hai ngày liền, cuối cùng không chịu nổi sự cô quạnh khi về già, qua vài ngày, nhàn rồi quá đâm chán, lại chạy đến quảng trường tập múa cùng mấy người bạn già.

Trịnh Thiên Dã sẽ tình cờ có mặt ở quảng trường, mang theo điểm tâm vừa mới sáng chế của quán cà phê, chia cho các bác gái ăn. Mẹ La Phi hiểu rõ con người có ăn là miệng tắt ngấm, đối với ưu đãi bé xíu này bà kiên quyết không nhận. Không chỉ không nhận, mà trong mắt bà Trịnh Thiên Dã không là gì, Trịnh Thiên Dã tiến đến chào hỏi bà, bà cũng phớt lờ không thèm nhìn đến.

Nhưng việc hối lộ nhỏ nhỏ này của Trịnh Thiên Dã, đối với những bác gái khác, thì có hiệu quả rất rõ ràng. Người nào cũng khen Trịnh Thiên Dã đẹp trai, lễ phép, tính tình lại tốt. Cho dù bị mẹ La Phi phớt lờ, nhưng Trịnh Thiên Dã trong lòng các bác gái ở quảng trường vẫn là hình tượng người đàn ông sáng giá. Mong muốn trong nhà có một đứa con ngoan như vậy.

Vì thế, một nhóm các bác gái sau khi tập múa xong ngồi tán gẫu, không thể không thiếu đề tài này.

“Bà chị này, em nói chị nghe, tiểu Trịnh là đứa trẻ tốt như thế, sao chị lại ghét nó vậy?”

“Các bà bị bề ngoài cậu ta lừa rồi, cậu ta là kẻ bị bệnh tâm thần, làm những việc vô nhân đạo, con gái tôi trước kia bị cậu ta hại rất thê thảm.” Mẹ La Phi khi nghe người khác nói Trịnh Thiên Dã là người tốt thì rất uất nghẹn, tên khốn kiếp đó quả nhiên là kẻ lừa đảo, trước kia bà cùng chồng bà cũng bị lừa như thế,

nếu không đọc được những tin tức được tung trên mạng, bà chắc chắn không thể tưởng tượng được cậu ta lại là loại người này.

“Nhất định chị đã có gì hiểu lầm với cậu ta rồi, chị nói cậu ta hư hỏng, là tận mắt thấy, hay là như thế nào biết được? Nghe cách nói của tiểu Trịnh, có vẻ cũng không muốn cùng con chị chia tay, mà người làm mẹ như chị lại không đồng ý việc này.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Tuy rằng cậu ta làm việc thất đức, tôi đây không tận mắt chứng kiến, nhưng bản thân cậu ta cũng không phủ nhận, tôi còn có thể đối xử oan cậu ta sao?”

“Cũng không thể nói như vậy, không phải tận mắt thấy thì cuối cùng cũng không khác so với tưởng tượng là mấy. Hơn nữa chuyện của bọn trẻ, cùng sự hiểu biết bậc trưởng bối như chúng ta, có nhiều cái không giống nhau.”

Những buổi trò chuyện như vậy, cũng làm lòng mẹ La Phi dần dần dao động, nhưng mỗi khi nhìn bộ dạng lương thiện của Trịnh Thiên Dã, nhớ đến việc làm bỉ ổi của cậu ta, thật sự không muốn nhìn đến cậu ta nữa.

Thời gian cứ như vậy trôi qua cũng nửa tháng, Trịnh Thiên Dã bị phần nhìn La Phi lại một lần nữa gặp mặt thông gia khác. Trịnh Thiên Dã ban đầu tràn đầy tự tin, không khỏi có chút tổn thương. Nhớ lại mỗi ngày anh đều tập thể dục, ăn uống lành mạnh, ngủ sớm dậy sớm, lại đang năm tốt, còn chọn đúng thời điểm, vậy mà lại không trúng thầu như mong muốn. Vì thế, anh chỉ có thể tiếp tục đến quảng trường gặp bác gái, cố gắng lấy lòng mẹ vợ tương lai.

Chạng vạng hôm đó, mẹ La Phi ở quảng trường cùng mọi người thảo luận về điệu múa mới, bỗng nhận được cuộc gọi tới của ba La Phi, bà hả vài tiếng, đứng dậy nói: “Cái gì? Té ngã? Ở đâu? Có sao không? Tôi sẽ tới liền.”

Đúng lúc, Trịnh Thiên Dã có mặt ở đây, nghe lời nói của bà, theo sau hỏi: “Bác gái, có chuyện gì vậy?”

Mẹ La Phi sốt ruột, nhất thời quên mất thù oán với Trịnh Thiên Dã, chỉ vô cùng lo lắng nói: “Ba La Phi té từ trên cầu thang xuống!”

“Cháu chờ bác đi!”

Mẹ LaPhi liếc mắt nhìn Trịnh Thiên Dã, buồn bực thở dài, để Trịnh Thiên Dã theo bà về nhà.

Vì buổi chiều ba La Phi cùng mọi người trong cơ quan ra ngoài có uống chút rượu, khi về nhà, lên lầu, hơi choáng váng không đứng vững, ngã từ trên cầu thang xuống.

Tay chân già yếu ngã xuống không đẹp mắt chút nào, cú ngã này thật sự không nhẹ, mãi đến khi Trịnh Thiên Dã cùng mẹ La Phi tới nơi, ba La Phi còn ngồi ở cầu thang gào khóc.

Mẹ La Phi vội vàng chạy đến, trên dưới xem xét, vừa tức vừa lo lắng: “Lại là uống rượu? Cho đáng đời ông! Thế nào rồi? Ngã đau ở đâu?”

“Chân...Chân... Không biết vì sao không cử động được.” Ba La Phi rên rỉ lên tiếng.

Trịnh Thiên Dã tiến lên phía trước, vén ống quần lên, nhìn chỗ mất cá chân sưng đỏ: “Không được rồi, có thể là bị gãy xương.”

Mẹ La Phi vừa nghe hai chữ gãy xương, sợ tới mức xanh mặt, lấy điện thoại ra: “Tôi gọi xe cấp cứu.”

Trịnh Thiên Dã xoay người ngồi xổm xuống: “Xe cấp cứu không biết khi nào mới đến, để con công bác trai xuống lầu lấy xe trực tiếp chở đi bệnh viện.”

“Được được.” Phía sau, mẹ La Phi cũng không kể ghét hay gì đó, chỉ nóng lòng theo sát Trịnh Thiên Dã xuống lầu.

Tới bệnh viện xét nghiệm, ba La Phi bị gãy xương thật, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm. Song thương tật liên quan đến xương cốt phải nằm viện là việc đương nhiên.

La Phi nhận được cuộc gọi của mẹ, vội vã chạy đến bệnh viện, mẹ cô đã làm xong thủ tục nhập viện, bên cạnh giường có hai người đang ngồi, một là mẹ cô, một là Trịnh Thiên Dã.

Cô lo lắng cho vết thương của ba, nên cũng không có tâm tư hỏi Trịnh Thiên Dã vì sao lại ở đây. Tiến lên phía trước vội vã hỏi: “Ba, không có chuyện gì sao lại té ngã? Còn ngã đến bị thương thế này là sao?”

Ba La Phi là người đàn ông trung niên điển hình với thân hình hơi phát tướng, xử lý xong vết thương ở chân, đang chờ mẹ cô mang cơm tới, đối với chuyện bị té ngã, dường như không quan tâm mấy, thấy con gái, cười hì hì nói: “Không có chuyện gì, lớn tuổi rồi, lên cầu thang không cẩn thận nên té ngã thôi! Nhờ có tiểu Trịnh đưa ba đến bệnh viện.”

Mẹ La Phi tức giận trách mắng: “Đi cầu thang không cẩn thận gì, còn không phải là vì uống rượu.”

“Cơ quan có buổi xã giao, không thể không uống được.”

“Ông chỉ là một kế toán, có cái gì để xã giao hả?!” Bà La mắt tròn tròn, dường như nhớ tới cái gì đó, cũng nhắc quay đầu nhìn Trịnh Thiên Dã, “Cảm ơn cậu.”

“Đây là việc cháu nên làm.” Trịnh Thiên Dã nhìn vẻ mặt lạnh lùng của mẹ La Phi, rồi nhìn bố vợ tương lai nằm trên giường nói, “Bác trai, bác nghỉ ngơi cho khỏe, cháu không làm phiền mọi người nữa, có thời gian cháu lại đến thăm bác.”

Nói xong, Trịnh Thiên Dã cũng không thấy La Phi lịch sự ra phòng bệnh tiễn khách

La Phi không dám để lộ quan hệ của cô cùng Trịnh Thiên Dã trong thời gian này, thấy biểu hiện không vui của mẹ, cô cẩn thận hỏi: “Sao anh ấy lại là người đưa ba đến bệnh viện vậy?”

Mẹ La Phi tức tối nói: “Đúng lúc mẹ nhận điện thoại, cậu ta ở bên cạnh nghe được, cho nên giả bộ nhiệt tình làm người tốt. Đừng tưởng rằng mẹ không biết cậu ta đang có âm mưu gì!”

Ba La Phi nghe xong có chút không vui: “Bà nó bụng dạ cũng đừng nhỏ nhen như vậy, dù gì cũng là lòng tốt của cậu ta, cũng đâu nhận lại được cái gì? Bà so đo với cậu ta như vậy, không phải hơi quá đáng à?”

“Tôi quá đáng ư?” Mẹ La Phi tức giận nói, “Nếu không phải vì ông uống rượu rồi té ngã thì sao nhà chúng ta phải nợ cậu ta món nợ ân tình này?”

“Được rồi được rồi, ba mẹ cũng đừng cãi nhau nữa.” La Phi nín thở khuyên can mẹ, thấy ba cô không có việc gì, lại nói: “Ba nói rất đúng, dù sao cũng là lòng tốt của anh ấy. Mẹ chăm sóc ba, con đi cảm ơn anh ấy.”

Nói xong, vội đuổi theo Trịnh Thiên Dã.

“Ai! Con bé này!” Mẹ La Phi tức giận dậm chân: “Vậy mà nói không có quan hệ gì, thế này mà không có quan hệ gì sao?”

“Tôi nói bà rồi đừng lo lắng làm gì, đã lớn vậy, Phi Phi làm gì thì bản thân nó biết rõ, bà cũng đừng quản nữa.”

“Tôi đây là muốn tốt cho nó, cậu ta có đối xử tốt với con mình sao?”

“Tôi thấy tiểu Trịnh thực ra cũng không tệ.”

“Không tệ con khi!”

La Phi chạy ra đuổi theo, tới chỗ cửa cầu thang liền thấy Trịnh Thiên Dã đang đợi cô, cô cười cười: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Trịnh Thiên Dã giấu cợt: “Em không cần phải khách sáo với anh như vậy.”

“Dù sao cũng phải cảm ơn anh.” La Phi nghĩ một chút, nhỏ giọng nói, “Hôm nay mẹ sẽ ở bệnh viện chăm sóc ba, em đến chỗ anh nha.”

Trịnh Thiên Dã nghe xong lời đề nghị này, đương nhiên vẻ mặt vui mừng, trong khoảng thời gian này, anh cùng La Phi cứ như là đang yêu đương vụng trộm, mỗi lần làm xong chuyện đó, cả hai liền mặc quần áo vội vàng về nhà, khiến cho anh mấy lần cảm thấy như mình là một tên gian phu, một tên gian phu rẻ mạt.

La Phi bỏ qua việc chăm sóc ba đang bị thương, qua đêm cùng Trịnh Thiên Dã, thật sự là một đứa con gái bất hiếu. Nhưng nghĩ đến việc không bao lâu nữa sẽ rời xa Trịnh Thiên Dã, tâm phé như thất lại, chỉ điên cuồng muốn được ở bên Trịnh Thiên Dã

Chẳng qua hai người rửa mặt xong, nằm trên giường, La Phi cũng không thấy Trịnh Thiên Dã có hành động gì. Cô đành phải mặt dày nhắc nhở anh: “Em đã chuẩn bị xong rồi.”

Trịnh Thiên Dã nhắm mắt lại, bộ dáng như là chuẩn bị đi ngủ thật, nghe lời nói của cô, a một tiếng, cũng không có hành động gì khác.

Phải chủ động trong loại chuyện này, đối với La Phi có chút không quen, nhưng cô theo Trịnh Thiên Dã tới gác xép này, cũng không phải đơn thuần chỉ là nằm trên giường ngủ.

Thấy Trịnh Thiên Dã không có phản ứng gì, cô khó chịu lấy tay chạm vào thân thể Trịnh Thiên Dã: “Anh không muốn sao?”

Trịnh Thiên Dã thầm giật mình, vốn cường ép bản thân phải đi ngủ, bỗng nhiên giật mình, nửa người dưới vì bị La Phi đụng chạm, lập tức có phản ứng. Trịnh Thiên Dã cầm tay La Phi kéo ra, lại ôm cô kéo sát vào lồng ngực: “Đừng nghịch nữa, ngủ đi thôi.”

La Phi tự thấy mình đã tiến đến bước này vậy mà Trịnh Thiên Dã vẫn không đáp lại, hết sức mất mặt, đứng dậy giả vờ phải đi: “Nếu ngủ thì em về nhà ngủ là được, so với ở đây thoải mái hơn nhiều.”

Trịnh Thiên Dã lập tức giữ chặt La Phi, bày ra vẻ mặt hết sức thành khẩn: “Phi Phi, còn hơn cả việc làm chuyện này, yêu đương, anh lại càng muốn cùng em yên tĩnh ngủ chung trên một giường, anh chưa bao giờ suy nghĩ là vì phải làm chuyện này mà đến với em.”

La Phi đối với phản ứng này của Trịnh Thiên Dã có chút khó hiểu, thường ngày gấp đến độ như chàng trai lần đầu nếm trái cấm, thoát cái trở thành chính nhân quân tử, làm cô thật sự nghĩ không ra. Nhưng không thể không nói, cô cũng có chút cảm động: “Vậy được rồi, em cũng không phải muốn làm, khiến em giống như...”

Cô cười hì hì lại nằm xuống, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Mà Trịnh Thiên Dã bên cạnh một lúc lâu vẫn chưa ngủ được, ôm cơ thể mềm mại đang nằm trong ngực, Trịnh Thiên Dã cũng không phải Liễu Hạ Huệ, thân thể ngọc ngà nguyệt không ngừng. Nhưng Trịnh Thiên Dã biết miệt mài quá độ, đối với việc mang thai không lợi ích gì, anh hoài nghi tháng trước không thành công, nguyên nhân chính là do tần suất làm quá nhiều. Cho nên lúc này đây, anh nhất định phải duy trì thể trạng tốt nhất, đợi qua kì an toàn của La Phi, thì lại tiếp tục.

Làm hòa thượng, quả thực khó khăn mà!

Vì thế, ngày hôm sau tỉnh dậy, La Phi tinh thần sáng khoái, Trịnh Thiên Dã thì mặt mày xanh xao.

“Anh sao vậy? Ngủ không ngon hả?” La Phi cảm thấy quái lạ hỏi anh.

Trịnh Thiên Dã lắc đầu, nhìn chằm chằm La Phi, bỗng nhiên nói: “Anh cảm thấy hình như da em so với trước kia không được tốt lắm?”

La Phi a một tiếng, sờ sờ mặt mình: “Không phải vậy chứ, không lẽ da đã bắt đầu lão hóa.”

Trịnh Thiên Dã còn thật sự chăm chú cúi xuống quan sát cô một chút: “Chắc là thiếu vitamin.” Trịnh Thiên Dã nói xong, kéo ngăn kéo ở tủ đầu giường lấy ra một hộp thuốc, “Đây là vitamin trước đây Trịnh Trạch Thi đã uống, em xem chị ta đã 30 tuổi mà cứ như mới hơn 20 tuổi, chính là nhờ cái này. Hôm qua, anh có đi ngang qua một tiệm thuốc, nhìn vào thấy có bán cái này, nên tiện thể mua cho em một hộp.”

La Phi nhìn mặt ngoài hộp toàn chữ tiếng Anh, cũng không nghĩ ra lí do gì, chỉ nói: “Anh không có tiền, mua cho em cái này làm gì?”

“Thấy tốt nên anh thuận tay mua, làm việc này rất có lời. Phụ nữ phải quan trọng việc bảo dưỡng, em đừng ỷ vào bản thân xinh đẹp, mà không quan tâm.” Trịnh Thiên Dã nói với vẻ nghiêm túc.

La Phi cầm hộp thuốc nhìn nhìn, cười: “Được rồi, em sẽ uống mỗi ngày. Em còn chưa kết hôn mà anh đã phiền toái vậy.”

La Phi không biết, thuốc này với thuốc mà trước kia cô đưa Trịnh Thiên Dã uống bề ngoài lọ thuốc giống nhau như đúc, trước kia cô cho Trịnh Thiên Dã uống thuốc trị liệu thần kinh, nói là vitamin. Mà bây giờ Trịnh Thiên Dã đem vitamin B11 bỏ vào lọ này.

Có thể nói đây là báo ứng.

69. Chương 69: Thỏa Lòng Mong Ước

Chuyển ngữ: CO “Bảo ông chăm chỉ tập luyện vào, mà ông không nghe, chân toàn thịt, giờ còn hại tôi!” Chân ba La Phi bị thương, phải có người giúp đỡ, trông nó mập mạp thế này, mẹ La Phi thật đáng thương, đi vệ sinh, cả hai đều toát cả mồ hôi hột. Mẹ La Phi đứng một bên vừa quở trách, vừa xé rách bai dịch đỡ ba La Phi đi về phía nhà vệ sinh, bỗng nhiên ba La Phi hét lên, “Thất lưng của tôi...Đau quá...”

Hai người sắp ngã nhào xuống, chợt có người từ phía sau nâng lên.

Mẹ La Phi đứng vững, đang muốn quay đầu lại cảm ơn, nhưng khuôn mặt lọt vào tầm mắt bà, khiến bà lập tức thay đổi sắc mặt: “Sao lại là cậu? Cậu tới đây làm gì?”

Trịnh Thiên Dã coi như không thấy sự chán ghét của bà, đỡ lấy ba La Phi, rồi mang nước tới: “Cô chú, chúng ta đi, nhà vệ sinh nam bất tiện, chẳng may chú lại bị ngã thì thật không may.”

Mẹ La Phi lạnh lùng nói: “Anh đang nguyên rửa chúng tôi à!”

Ba La Phi cười hì hì với anh, trừng mắt nhìn vợ: “Bà không nói được câu nào dễ nghe cả, đây là tấm lòng của cháu nó. Còn nói, tối hôm qua khi bà chờ tôi bên ngoài nhà vệ sinh, tôi cũng suýt bị ngã.”

“Thật không?” Mẹ La Phi đỡ sau thất lưng, vội vàng hỏi, mắt liếc nhìn Trịnh Thiên Dã, đầy hoài nghi, “Cậu muốn làm người tốt, tôi cũng không có gì để nói, nhưng...”

“Được rồi được rồi.” Ba La Phi phát tay, “Bà muốn tôi nín đến chết à! Cháu Trịnh, chúng ta đi.”

“Dạ.” Trịnh Thiên Dã gật đầu, cẩn thận đỡ ông đi về phía nhà vệ sinh.

Có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai.

Tuy ngày nào mẹ La Phi cũng khó chịu ra mặt, nhưng ba La Phi cả ngày cười híp mắt, Trịnh Thiên Dã liền mặt dày bám rễ ở bệnh viện. Ngày nào cũng phục vụ ba vợ tương lai, cùng ông đánh cờ, hào hứng phấn khởi.

Ba La Phi ở trong viện nằm chán, còn phải nghe vợ cằn nhằn, cuối cùng cũng có người đến giúp ông giải trí, khỏi phải nói tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Nhưng mẹ La Phi càng nhìn càng chướng mắt, nhìn anh vài lần, châm chọc nói: “Đừng cho là tôi không biết ý định của anh, tôi khuyên anh nên sớm từ bỏ ý định này đi, tôi tuyệt đối không chấp nhận chuyện của hai đứa đâu.”

Trịnh Thiên Dã không tức giận, cười thản nhiên: “Cô à, cô đừng hiểu nhầm, cháu không có ý gì cả, chỉ muốn làm vài việc, bù đắp cho những lỗi lầm trước kia cháu đã gây ra. Cháu sẽ không dây dưa với La Phi, cũng sẽ không để cô phải khó xử.”

“Hừ!”

Chuyện anh chăm chỉ cần mẫn chạy tới bệnh viện, đương nhiên La Phi biết. Trên thực tế giữa trưa lúc hết giờ làm ngày nào cô cũng vào bệnh viện thăm ba, đều có thể nhìn thấy cảnh vui vẻ hoà hợp của Trịnh Thiên Dã và ba cô, cùng với vẻ mặt khó chịu của mẹ.

Cô biết anh là thật lòng, nhưng mấy ngày sau, buổi tối khi hai người gặp nhau, cô vẫn không nhận được đề nghị: “Chuyện này anh không cần làm nữa, em dám chắc mẹ luôn gây khó dễ cho anh, anh đã thăm rồi, sao phải tiếp tục chịu bực bội.”

Trịnh Thiên Dã phản đối: “Ba em rất tốt với anh, anh cũng nên chăm sóc chú. Hơn nữa, bọn họ cũng không biết, mấy ngày hôm nay chúng mình lén lút làm cái gì.”

Nói xong, anh bấm ngón tay tính toán, đột nhiên cười trộm, lấy bao cao su từ trong ngăn kéo ra, vẻ mặt háo sắc.

La Phi khó hiểu nhìn động tác của anh, không phải cô không biết, thế giới này biến đổi quá nhanh. Mấy ngày nay, người này luôn bày ra bộ dáng Liễu Hạ Huệ, thời điểm hai người ngồi chung với nhau, mỗi lần đều chỉ ôm cô, cho dù La Phi cố tình chọc ghẹo, đều dừng dừng. Cô còn nghĩ, chẳng lẽ tính cách người này thật sự đã thay đổi. Không nghĩ, bỗng nhiên hôm nay lại thấy bộ dáng này của anh, có chút không quen.

Trịnh Thiên Dã cởi quần áo nhìn về phía La Phi, nghiêm túc nói: “Nghỉ ngơi vài ngày, giờ chúng ta bắt đầu đi.”

“Đùa à?” La Phi cười, nhíu mày, “Không phải anh nói muốn cùng ngủ yên giấc với em, hưởng thụ chút thời gian cuối cùng sao?”

“Thời gian ngủ yên giấc đã hưởng thụ đủ rồi, hiện tại bắt đầu hưởng thụ sự sung sướng của hoạt động cơ thể. Cái này phải kết hợp với nhau, mới là quý giá.” Anh hùng hồn đầy lý lẽ nói.

La Phi nhíu mày nhìn anh: “Trịnh Thiên Dã, sao em cứ cảm thấy anh có vẻ kỳ quái?”

Trịnh Thiên Dã nhếch miệng cười, đặt cô dưới người: “Về sau em sẽ hiểu, một chút anh cũng không hề kỳ quái.”

Đối với Trịnh Thiên Dã mà nói, bảy tám ngày xa cách, chẳng khác nào hạn hán gặp mưa rào, quần quýt lấy La Phi dày vò tới tận nửa đêm, mới chịu thả người.

Ba La Phi ở bệnh viện hơn một tháng, cuối cùng cũng được tháo bột, ra viện. Ba mẹ cô, cuối cùng cũng rời bệnh viện, trở về nhà.

Buổi tối tự nhiên La Phi cũng không có cơ hội cùng Trịnh Thiên Dã yêu đương vụng trộm nữa, chỉ có thể nhìn anh vào cuối giờ tan tầm. Biết anh gặp khó khăn, vẫn như thường lệ, đúng giờ cô cùng anh đi siêu thị mua những vật dụng hàng ngày.

Hôm nay, hai người đi hết khu thực phẩm, đi ngang qua khu vật dụng nhà vệ sinh, La Phi nhìn thấy một loạt đồ phụ nữ, một ý tưởng chợt lóe lên, giật mình, không thể tin được lấy điện thoại ra xem lịch, vẫn có chút không tin, lôi kéo Trịnh Thiên Dã nói: “Anh giúp em nhớ lại xem, lần chúng ta làm trước lúc nghỉ lễ, em sợ em nhớ nhầm.”

Trịnh Thiên Dã ra vẻ suy nghĩ nói: “Mùng bảy mùng tám thì phải.”

Mặt La Phi căng lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh chắc chắn chứ? Có phải, anh nhớ nhầm không?”

Thế là Trịnh Thiên Dã lại bày ra vẻ mặt suy nghĩ nói: “Không sai, chính là ngày ấy”. Anh nói xong, dường như cũng nhớ ra gì đó, thở nhẹ một hơi, “Đúng, giờ đã là mười hai, tháng này của em còn chưa có đến? Trước kia không phải ngày của em rất chuẩn sao?”

“Đúng vậy, của em từ trước đến nay đều rất chuẩn.” La Phi phì cười vò đầu, lẩm bẩm, “Không phải là có thai chứ?”

Tim Trịnh Thiên Dã đã sớm dâng lên mạnh mẽ, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, giả vờ nói: “Không... Không thể nào! Anh có dùng biện pháp.”

La Phi hít mấy hơi thật sâu: “Không được, em phải lập tức đi về kiểm tra.”

“Phải.” Trịnh Thiên Dã không ngừng gật đầu.

Về nhà đương nhiên không phải về nhà cô, mà là về phòng của Trịnh Thiên Dã. Cô ở trong WC hơn nửa tiếng, Trịnh Thiên Dã ở bên ngoài gõ cửa không dưới mười lần, mãi mới nghe thấy giọng La Phi: “Đừng giục em!”

Nửa tiếng sau, La Phi ra khỏi phòng vệ sinh, mặt như quả cà chua đi ra.

Trịnh Thiên Dã lập tức đi tới: “Sao rồi?”

“Hai vạch.” La Phi lúng túng nói.

“Là sao?”

La Phi ngẩng ngẩng đầu nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Có thai! Là có thai rồi!”

Tảng đá trong lòng Trịnh Thiên Dã rơi xuống, khóe miệng chuẩn bị nhếch lên, nhìn thấy bộ dáng phần nộ của La Phi, lại thu hồi lại không chút dấu vết, vô tội nói: “Không thể nào, rõ ràng là anh đã dùng biện pháp rồi mà. Trước kia chúng ta ở cùng một chỗ với nhau lâu như vậy, đã làm rất nhiều lần, cũng không dính, làm sao lần này lại...”

La Phi thở hổn hển trừng mắt nhìn anh, bỗng nhiên đi tới đầu giường, mở ngăn kéo lấy hộp bao cao su ném vào người anh: “Anh nói hay lắm, nếu không phải anh dùng thứ này, làm sao em có thể bị dính chứ?”

Trịnh Thiên Dã nghiêng đầu né tránh, lẩm bẩm nói: “Ai biết sẽ xảy ra chuyện này.” Dừng lại, nâng giọng nói: “Vậy giờ em muốn thế nào?”

La Phi cúi đầu suy nghĩ, ngẩng đầu, như đã đặt quyết tâm nói: “Anh không phải lo, tuy rằng đứa bé sinh ra không có ba, nhưng em thật lòng rất thích trẻ con. Anh không cần chịu trách nhiệm, cũng không phải tự trách.”

Trịnh Thiên Dã giả bộ như thật, rốt cục nổi giận, nhảy dựng lên quát: “Không có ba? Không cần chịu trách nhiệm? Em cho là anh đã chết sao? Anh nói cho em biết, cho dù em không muốn sinh, cũng phải sinh!”

La Phi kinh ngạc, vành mắt đỏ hoe, khóc ầm lên: “Anh là đồ khốn nạn! Chính anh gây ra, giờ còn quát em!”

Sau khi Trịnh Thiên Dã quát xong, cũng có chút hối hận, nhìn La Phi nước mắt tuôn rơi, trong lòng vô cùng hối hận. Bộ dáng thật thà, ôm La Phi vào trong lòng: “Anh sai rồi anh sai rồi, không phải anh sợ em bỏ đứa nhỏ sao? Em đã quyết định sinh con, vậy chúng ta sẽ không xa rời nhau, sống cùng nhau, được không?”

Có lẽ tin có thai đến quá đột ngột, khiến cho phòng tuyến trong lòng La Phi sụp đổ, nói muốn sinh con, nhưng trong lòng rối loạn. Cô dùng sức đánh Trịnh Thiên Dã vài cái: “Nhờ mẹ em không đồng ý thì sao? Đều tại anh, làm những việc không ra gì, ở trong mắt mẹ em, anh còn không bằng phân chó.”

Trịnh Thiên Dã nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô hiểu nhầm anh rồi, ngoại trừ việc anh ý chí không rõ ràng đã làm những việc khốn nạn với em, những chuyện khác anh căn bản không làm. Mấy ngày nay anh chăm sóc ba em, còn không phải để mẹ em thay đổi cái nhìn về anh.”

“Vậy có chuyển biến không?” La Phi rời khỏi ngực anh, tức giận hỏi.

Trịnh Thiên Dã nghiêm mặt, có chút khó chịu oán thăm vài câu, lại chính trực nói: “Anh sẽ tiếp tục cố gắng.”

La Phi suy nghĩ nói: “Em chưa nói ẹ biết vội, chờ mẹ em chấp anh anh rồi hãy nói.”

“Yên tâm đi.” Trịnh Thiên Dã vỗ ngực, “Chồng em nhất định sẽ lấy được lòng mẹ vợ.”

La Phi nghi ngờ cười giấu cợt: “Chưa biết có phải mẹ vợ hay không đâu.”

Trịnh Thiên Dã cũng không nghĩ nhiều, chỉ cười cười, đỡ cô ngồi xuống giường: “Bây giờ còn sớm, ở chỗ anh có mấy quyển sách, đều là những việc cần chú ý khi mang thai, chúng ta cùng nhau nghiên cứu học tập đi.”

La Phi lấy sách từ dưới gối, không đọc, tức giận nhìn anh: “Đừng có nói với em, hôm qua anh tình cờ đi qua hiệu sách, sau đó vội vàng, tùy tiện mua hai quyển sách này nhé?”

Trịnh Thiên Dã cười ngượng ngùng: “Cũng không phải tiện tay, chỉ là đột nhiên anh có chút tò mò với chuyện này, liền mua hai quyển sách. Chỉ nghĩ dù sao sớm hay muộn cũng làm ba, không bằng học sớm một chút.”

La Phi nghe anh nói dối, tức giận nghiêng răng, ném sách vào người anh: “Anh nói thật đi, có phải anh cố ý động tay động chân để em mang thai phải không?”

“Anh là người thất đức như vậy sao?” Trịnh Thiên Dã lơ đãng nhún vai, nhưng dưới cơn thịnh nộ của La Phi, cuối cùng cũng phải nhận tội: “Phải phải phải, là anh cố ý.”

“Tại sao anh lại làm như vậy?” La Phi cất cao giọng nói.

Trịnh Thiên Dã rũ tai, ngẩng đầu, để sách xuống, nắm lấy vai cô, chậm rãi nói từng chữ: “Bởi vì anh muốn ở bên em, mãi mãi.”

La Phi đang trong lửa giận, nhưng đối diện với sự nghiêm túc và ánh mắt thâm tình của anh, ngọn lửa đang cháy bùng lên trong lòng, giống như bị dội nước tắt lịm, có chút xấu hổ, lại có chút xúc động.

Một lát sau, cô ngượng ngùng đẩy tay anh ra, không được tự nhiên xoay người đưa lưng về phía anh.

Trịnh Thiên Dã nhếch môi, đi tới nắm bờ vai cô: “Bà xã, anh biết em cảm động, đừng ngại ngùng. Ôi đau _____”

La Phi nhẫn nhịn ép tay một hồi lâu, cuối cùng tát lên mặt anh một cái.

70. Chương 70: Bại Lộ

Chuyển ngữ: Irisbo

Việc đột ngột mang thai thực sự khiến La Phi rất bất ngờ, không kịp chuẩn bị tâm lý. Nhưng đồng thời cũng khiến sự do dự của cô từ trước tới nay trở nên chắc chắn, mặc dù Trịnh Thiên Dã luôn miệng nói anh ở lại thị trấn này, chờ khi mấy tin đồn ở Giang Thành lắng bớt thì sẽ trở về, cũng không dây dưa làm phiền cô.

Lúc đầu khi nghe những lời này, cô cảm thấy có chút mất mát, nhưng cô không phải kẻ ngốc, ít nhiều cũng đoán được Trịnh Thiên Dã đang có ý nghĩ gì. Anh không bám riết lấy cô, nhưng lại làm nhiều việc như vậy, ít nhiều gì cũng có ý gì đó. Cô cũng đoán được, Trịnh Thiên Dã chỉ chờ cô mở lòng từng chút một. Chỉ cần cô mở lòng, chắc chắn Trịnh Thiên Dã sẽ lập tức bám chặt không buông.

Nhưng cô vẫn do dự, nên cuối cùng mới đưa ra đề nghị hoang đường như vậy trong thời gian qua. Mẹ cô có thành kiến với Trịnh Thiên Dã, với quá khứ đen tối của anh. Thêm hoàn cảnh gia đình hai bên quá cách biệt, khiến cô không thể tin tưởng vào tương lai của hai người. Xin hãy thứ lỗi cho sự ích kỷ và hèn nhát của cô.

Cũng may trong bụng cô đang mang thai đứa bé, khiến cô đưa ra quyết định. Tuy miệng nói không cần Trịnh Thiên Dã chịu trách nhiệm, nhưng đây chỉ là cố ý nói vậy. Đúng như cô dự đoán, sự vui mừng ranh mãnh của Trịnh Thiên Dã liền bị bại lộ ngay tức khắc.

Nhưng La Phi lại không thể ngờ được Trịnh Thiên Dã cố ý khiến cô mang thai. La Phi suy nghĩ một hồi liền tức giận, phải để cho Trịnh Thiên Dã một thân một mình chống chọi với mẹ cô, cô sẽ không giúp Trịnh Thiên Dã vượt qua ải này.

Vì La Phi có thai theo đúng như dự tính của Trịnh Thiên Dã, nên đương nhiên anh cũng phải đẩy nhanh tốc độ lấy lòng mẹ vợ tương lai.

Sau khi ông La xuất viện, bà La tiếp tục gia nhập đội quân khiêu vũ ở quảng trường.

Mỗi ngày tới giờ Trịnh Thiên Dã đều đứng cạnh quảng trường, vừa thấy bà La đến, mặt dày mày dạn tới gần, hôm nay tặng ít điểm tâm, ngày mai tặng vài thứ dễ thương. Người không biết chuyện, còn tưởng rằng máy bay trẻ khổ cực theo đuổi máy bay bà già.

Song bà la cũng là người rất có cốt khí, hoàn toàn không coi trọng mấy thứ nhỏ nhặt này. Lúc vui vẻ, bà còn nói với Trịnh Thiên Dã vài câu, khi cảm thấy bị làm phiền bà liền trực tiếp la mắng.

Trịnh Thiên Dã từ nhỏ đến lớn nào có nếm trải qua những việc như thế này, mỗi ngày bị biến thành mặt xám mày tro. La Phi không nghĩ Trịnh Thiên Dã có thể kiên trì tới mức này. Ban đầu Trịnh Thiên Dã là tổng giám đốc với ánh mắt luôn mọc trên đỉnh đầu, luôn vênh mặt sai khiến làm cô nhiều lần tức giận, khó có cơ hội được lên mặt thế này, đương nhiên cô cảm thấy ngẫm vui sướng trong lòng.

Mỗi lần trông bộ dạng than thở của Trịnh Thiên Dã, cô lại giả vờ ôm Trịnh Thiên Dã an ủi, vừa vuốt tóc anh vừa thở dài: “Anh xem anh kia, tóc đã bạc đi vài sợi rồi, phải làm sao bây giờ. Nếu mẹ em không chấp nhận, không cho kết hôn, con sinh ra cũng không biết phải đăng kí hộ khẩu sao đây.”

Nghe vậy Trịnh Thiên Dã càng thêm buồn.

Bà La vẫn cực kì căm giận Trịnh Thiên Dã, nhưng nhờ có ông La mỗi ngày ở bên cạnh bà nói mấy câu bóng gió, nào là Trịnh Thiên Dã không tệ, đối với con gái mình rất quan tâm. Hay là chuyện của con gái thì để bọn trẻ tự quyết định đi.

Mặc dù mỗi lần bà La đều lớn giọng gắt gỏng, nhưng trong thâm tâm bà cũng không khỏi mềm lòng, càng là như vậy, càng cảm thấy không cam lòng, thái độ đối với Trịnh Thiên Dã lại càng thêm cay nghiệt.

Qua nửa tháng, La Phi lén lút đi kiểm tra sức khỏe, xác định cái thai đã được 40 ngày. Cô gặp Trịnh Thiên Dã đang bán loạn tìm biện pháp, sợ đẻ lâu không tốt, bụng càng lớn là không phải chuyện tốt lành gì, trước mắt cô chỉ có thể nói bóng gió với mẹ cô vài câu.

Còn chưa biết phải mở lời như thế nào, mẹ cô đã phát hiện chuyện cô giúp Trịnh Thiên Dã giặt quần áo. Bà La há hốc mồm nhìn mấy bộ quần áo kia, cứ nghĩ chỉ có Trịnh Thiên Dã đơn phương có tình ý, không hề nghĩ đến con gái mình đã cùng người ngoài ngấm ngấm thành một phe.

Lúc đó, La Phi giặt quần áo xong, lén lút lấy áo quần trong máy giặt ra, chuẩn bị mang ra ban công ở phòng cô phơi. Không ngờ đúng lúc bà La đi vệ sinh, nhìn thấy La Phi lấy từ máy giặt ra hai cái áo sơ mi nam.

Có phải áo ông La hay không, bà La liếc mắt một cái là nhìn ra. Hai mẹ con đều giặt mình đứng im, nhìn nhau một lát, vẫn là bà La phản ứng trước tiến lại, bà đi tới giặt đồng quần áo trên tay La Phi, lật qua lật lại nhìn, ngẩng phắt đầu lên nhìn La Phi, nói: “Con nói rõ xem, chuyện gì đây? Sao lại có áo sơ mi nam ở đây? Mấy cái này của Trịnh Thiên Dã phải không?”

La Phi ngượng ngùng cười: “Mẹ, trước tiên mẹ đừng tức giận, hãy nghe con nói. Chẳng phải bên cạnh anh ấy không có ai sao, nơi đang ở cũng không có máy giặt, coi như con đang làm việc tốt, mang quần áo về giúp anh ấy giặt sạch.”

Bà La tức giận đến mức hơi thở dồn dập: “Được, con giỏi lắm! Mẹ nuôi con lớn đến chừng này là để làm người tốt, việc tốt chính là giúp đàn ông giặt đồ ư? Lại còn là tên vô lại kia nữa. Con cũng đừng lừa mẹ, con nói đi, con cùng cậu ta rốt cuộc là sao?”

La Phi trầm mặc một lát, cười gượng đáp: “Tụi con nối lại quan hệ.”

“Con... Con thật sự làm mẹ tức chết mà!” Bà La thiếu chút nữa nhảy dựng lên, gân cổ gọi với xuống nhà dưới: “Ông nó ơi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Bà vừa nói xong vài giây, ông La mặc áo ngủ từ phòng ngủ chạy ra đây: “Làm sao vậy? Nhà có trộm hả?”

Bà La tức giận gật đầu: “Gặp phải kẻ trộm lớn. Con gái ông bị cướp mất rồi.”

Ông La nghi hoặc nhìn hai mẹ con: “Phi Phi không phải đang bình thường đứng đây sao? Bà nói mê sảng cái gì vậy?”

“Nó cùng tên họ Trịnh kia đang qua lại với nhau đấy!” Bà La cao giọng nói.

Ông La sững sốt nửa ngày, dường như mới phản ứng lại, cười đáp: “Kêu lớn tiếng vậy làm tôi tưởng có chuyện gì! Cái gì rồi thì cũng đã rồi, người trẻ tuổi yêu đương là bình thường.”

Bà La hít sâu, nghe ông La nói thì càng thêm tức giận, nói: “Ông có đúng là ba nó không vậy? Con gái ông đang yêu đương với một kẻ vô lại đó!”

Ông La vừa giãy giụa vừa nói: “Gì mà vô lại với không vô lại, tôi thấy tiểu Trịnh không có vấn đề gì, bà không nên tin mấy cái gì đó trên mạng. Hơn nữa, con gái mình thích, cho dù là kẻ vô lại, chúng là làm cha mẹ cũng chỉ có thể khuyên nhủ, không thể can thiệp vào được.”

La Phi thấy mẹ chuyển mũi nhọn sang ông La, chạy nhanh ra khỏi WC: “Ba mẹ, con đi ngủ trước, có chuyện gì ngày mai hẵng nói.”

Ông bà La không nghe được lời của La Phi nói, đứng trước phòng vệ sinh cãi nhau đến quên trời quên đất. Lầy mầy chuyện bé như hạt vừng, hạt thóc mấy trăm năm trước của La Phi ra nói, âm ỉ đến gà bay chó sủa.

La Phi đã quá quen việc ba mẹ cãi nhau, cơ bản là âm ỉ một trận, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tình cảm đôi bên. Cô lén lút đóng cửa phòng lại, cảm giác buồn nôn khiến cô ói ra một trận.

Quả nhiên, sáng hôm sau, ông La và bà La đã bình thường như ban đầu, chuẩn bị xong bữa sáng chờ cô xuống cùng ăn. La Phi dè dặt ngồi vào bàn ăn, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của bà La, có chút chột dạ, cười ha ha, nói: “Bữa sáng hôm nay thật phong phú, mẹ thật lợi hại.”

Bà La khê cười giễu cợt: “Con bớt nói nhảm đi. Nói đi, thành thật nói ẹ nghe, con đang có dự tính gì! Là dự tính của hai đứa!”

“Tụi con...” La Phi đang vắt hết óc suy tính những lời muốn nói, bỗng dạ dày cuộn lên, cô vội che miệng, cố gắng nhịn xuống, nhưng cơn buồn nôn tiếp theo lại lập tức dâng lên.

Bà La thấy sắc mặt La Phi không tốt: “Con sao vậy?”

La Phi buông tay, định trả lời, cảm giác buồn nôn lại dâng lên, lúc này cô không thể nhịn được nữa, che miệng chạy vào nhà vệ sinh.

Ói được một lúc, La Phi ra khỏi phòng vệ sinh với gương mặt trắng bệch, chờ trước cửa phòng vệ sinh là bà La mặt còn trắng nhợt hơn cô. Như đang chịu đựng một cơn giận dữ, bà La gần từng tiếng, mở miệng: “Con không cần nói nữa, chắc không khác với những gì mẹ đang nghĩ.”

Chưa kết hôn mà đã có thai chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì, nhất là khi đối mặt với mẹ mình. La Phi không dám nói gì nữa, chỉ có thể trầm mặc chờ phán quyết.

Yên lặng một lát liền có đáp án.

Bà La hít sâu mấy lần nói: “Mấy tháng rồi?”

La Phi giật mình: “Dạ, một tháng rưỡi.”

“Được...Được lắm...” Bà La chỉ tay vào La Phi, bỗng cao giọng nói. “Gọi điện thoại kêu tên họ Trịnh kia tới đây, ngay lập tức!”

“Lại làm sao nữa vậy?” Ông La không biết đã có chuyện gì, lại gần hỏi.

“Sao vậy?” Bà La căm giận quát. “Ông sắp được làm ông ngoại rồi đấy.”

“Hả?!” Ông La sờ sờ đầu, quá sốc chưa kịp phản ứng lại, cầm tay bà La hỏi, “Bà nó đang nói thật hả? Chuyện này... Chuyện này rốt cuộc là sao?”

La Phi ngượng ngùng nhìn ba cô, cười cười: “Con đi gọi điện kêu Trịnh Thiên Dã, ba khuyên mẹ giúp con, ngàn vạn lần đừng khiến bà làm ra chuyện gì kích động.”

Ông La liên tục gật đầu, nhìn bà La đi về phía nhà bếp, thân hình mập mạp giống mũi tên vọt qua, chui vào trong đó.

La Phi vừa gọi điện thoại, vừa chú ý tình hình bên trong.

“Ông làm gì vậy?” Bà La the thé kêu.

Ông La cười nói: “Bà xem, bây giờ bà đang nổi nóng, lại dùng dao thái rau, thịt v.v... thì nguy hiểm lắm, lỡ như bị thương thì sao đây? Trước mắt để tôi cắt con dao đã, chờ đến giờ nấu cơm tối, tôi lại đưa cho bà.”

“Ông thật sự muốn đổi đầu với tôi phải không? Hôm nay dù thế nào cũng phải làm cho tên họ Trịnh đó ít nhất thiếu một tay một chân, phải cho tên đó biết nhà chúng ta tuy nhỏ nhưng cũng không phải loại dễ bị bắt nạt.”

“Bà nói cái gì vậy, tiểu Trịnh thiếu tay thiếu chân thì có lợi gì, không lẽ bà định để cháu ngoại mình có người cha tàn tật à?”

“Cháu ngoại cái gì, đợi đó tôi sẽ mang La Phi đi bỏ cái thai này.”

“Được rồi được rồi, bà tức giận nói vậy cũng vô dụng, chờ tiểu Trịnh đến đây, nhìn xem cậu ta có thái độ thế nào.”

La Phi trong điện thoại kể gần lược lại đã xảy ra chuyện gì, nói Trịnh Thiên Dã sang nhà cô. Trước khi cúp máy, La Phi nghĩ nghĩ lại dặn dò: “Có thể mẹ em sẽ làm ra một số hành động không lí trí cho lắm, em không can giúp anh được, anh tự cẩn thận một chút.”

Trịnh Thiên Dã nghĩ đến việc được gọi đến gặp mặt thì coi như quan hệ giữa hai người đã được xác định, ở đầu dây bên kia liền vỗ ngực: “Không hề gì, mẹ em có làm gì, anh cũng sẽ không phản kháng lại.”

La Phi nói chuyện điện thoại xong thì ông bà La cũng đã từ phòng bếp ẩm ỉ trở lại phòng khách.

Bà La thấy La Phi, liền tức giận mắng: “Sao tôi lại sinh ra đứa con vô dụng thế này. Chưa kết hôn mà đã có thai, chuyện này mà truyền ra ngoài mặt thì mũi bà già này biết để ở đâu.”

La Phi sém chút nữa bị nước bọt bà La phun trúng, vuốt trán né tránh một lúc, cười gượng đáp: “Con cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy.”

La Phi cúi đầu bị bà La mắng 20 phút, rốt cuộc chuông cửa vang lên.

Ông La chạy ra trước bà La mở cửa, đúng là Trịnh Thiên Dã mặc âu phục giày da, mang theo túi lớn túi nhỏ.

“Thưa hai bác, con đã tới.” Trịnh Thiên Dã lễ phép chào hỏi.

“Nào nào, mau vào nhà đi.” Ông La kéo Trịnh Thiên Dã vào nhà.

Phía sau cửa vừa đóng lại, bà La đã xông lên, cũng không biết lấy ở đâu ra một cây gậy gỗ giật đồ, đánh tới tấp vào Trịnh Thiên Dã, không khác gì mấy người đàn bà chanh chua là mấy, vừa đánh vừa mắng: “Mày, tên khốn kiếp, lưu manh, vô lại này...”

Ông La cùng La Phi nghe một tràng mắng chửi không dứt của bà La, hoàn toàn ngây người, cũng quên mất phải vào can ngăn.

Trịnh Thiên Dã choáng váng, toàn bộ đồ cầm trên tay đều rơi trên mặt đất, nhưng cũng không dám tránh, cố đứng để bà La đánh 5 phút.

Đợi bà La trút giận xong, Trịnh Thiên Dã tóc tai rối loạn, mặt mày bầm tím, quần áo thì nhăn nhoe.

“Theo tôi lại đây!” Bà La bỏ cây gậy giật đồ xuống, xoay người đi đến sofa ngồi xuống.

Trịnh Thiên Dã chân đau như nhũn ra, cà nhắc đi theo sau, cũng không dám ngồi, thành thành thật thật đứng cách bàn trà, đối diện với bà La.

La Phi nhìn bộ dạng chật vật của Trịnh Thiên Dã, không khỏi đau lòng, nhịn không được nói với bà La: “Mẹ, mẹ cũng quá đáng quá!”

“Con im miệng lại ẹ!” Bà La liếc mắt một cái.

La Phi chỉ có thể im miệng.

“Nói đi, con gái tôi bị cậu làm cho bực lớn, cậu đã có tính toán gì chưa? Chỉ là muốn chơi đùa, hay thật sự dự định chịu trách nhiệm với nó?”

Trịnh Thiên Dã nhanh nhạy đáp: “Con là thật lòng, con đã muốn kết hôn với La Phi từ lâu, chỉ là sợ hai bác không tán thành.”

“Đương nhiên tôi không tán thành. Đàn ông khiến ột người phụ nữ chưa kết hôn mà đã mang thai, thì có thể là thứ gì tốt lành chứ?!”

Trịnh Thiên Dã biết ý im lặng.

Bà La nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Cậu là thật lòng muốn kết hôn với con gái tôi?”

“Hai trăm phần trăm là thật lòng.”

“Được, tôi cũng không phải là bậc trưởng bối không biết phân biệt phải trái gì. Cậu đã nói là thật lòng, vậy đưa cái thật lòng của cậu cho tôi xem. Tôi có thể đồng ý hôn sự của hai người, nhưng cậu phải đáp ứng tôi hai điều kiện, để tôi xem cái thật lòng của cậu đến đâu.”

“Không thành vấn đề, một trăm điều kiện cũng được.”

“Tôi không cần một trăm, chỉ cần đáp ứng hai điều kiện. Thứ nhất, cậu phải đến nhà tôi ở rể.”

.....

“Thứ hai, đứa trẻ sinh ra dù trai hay gái, đều phải mang họ La.”

71. Chương 71: Con Rể Đưa Đến Cửa

Chuyển ngữ: Irisbo

Mẹ La Phi thấp giọng, phòng khách nhà họ La nhất thời trở nên yên tĩnh. Sự yên tĩnh đó kéo dài ít nhất mười giây, cuối cùng vẫn là ba La Phi mở miệng trước: “Bà nói nhầm nhí cái gì vậy! Bà cũng không nhìn xem nhà tiểu Trịnh là gia đình như thế nào!”

Mẹ La Phi lập tức nổi giận: “Có tiền là giỏi lắm ư? Nhà giàu thì được hả? Tôi đây một chút cũng không thêm! Nói xong, bà lại nhìn về mặt hoảng hốt của Trịnh Thiên Dã, “Cậu không đồng ý cũng không sao! Ngày mai tôi lập tức đưa La Phi đi bệnh viện!”

“Mẹ...” La Phi cũng nhận thấy mẹ cô quá đáng, bất mãn gọi một tiếng.

Mồ hôi trên đầu Trịnh Thiên Dã chảy xuống từng giọt, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của mẹ La Phi, cắn răng hé mồm nói: “Cháu đồng ý, đồng ý tất.”

Mẹ La Phi cười nhạt một tiếng: “Nếu đã như vậy, thì tôi cũng không có gì để nói nữa. Nhưng vì mấy tai tiếng bên ngoài của cậu, nên tạm thời khoan tổ chức hôn lễ, tránh bất cẩn để người ngoài bàn tán lung tung, ảnh hưởng đến việc La Phi dưỡng thai. Cậu mang hộ khẩu của cậu đến đây, nhớ là mang đến nhà chúng tôi trước là được. Bên phía người nhà của cậu, thì tự bản thân cậu giải thích với họ, tạm thời tôi chưa muốn gặp mặt bọn họ.”

Trịnh Thiên Dã nghe lời gật đầu: “Mọi chuyện đều nghe theo bác.”

Mẹ La Phi lại nói: “Nếu là ở rể, cũng không nhất thiết phải ở bên ngoài, mau chóng chuyển đến đây để còn chăm sóc La Phi.”

Trịnh Thiên Dã ban đầu còn đang đau buồn nghe mẹ La Phi nói thế sắc mặt lập tức trở nên vui mừng: “Dạ, cháu sẽ chuyển đến ngay.”

Đội Trịnh Thiên Dã rời đi, La Phi mới lộ vẻ mặt đau khổ mới lôi kéo mẹ La Phi oán giận: “Mẹ, mẹ làm vậy quá đáng quá!”

“Đúng là quá đáng!” Ba La Phi Phi hòa theo.

Mẹ La Phi trừng mắt nhìn hai người rồi liếc mắt một cái: “Người có phẩm chất kém như thế, nếu không thể hiện chút thành tâm, thì sao tôi có thể gả con gái cho được?”

Ba La Phi: “Coi chừng gia đình cậu ta không đồng ý đâu!”

“Nếu vậy là do cậu ta không thành tâm giải thích, làm sao được.” Mẹ La Phi hừ lạnh nói.

“Tôi nói bà đây là vì muốn tốt cho con gái? Hay là đang hại con gái đây?” Ba La Phi lắc đầu, “Cũng may tiểu Trịnh đối xử với Phi Phi chúng ta là thật lòng.”

“Không phải lâu ngày mới có thể biết được lòng người sao? Có thật lòng hay không giờ vẫn chưa biết đâu! Cậu ta là loại người gì tôi còn không biết, không phải là kẻ bề ngoài hay làm bộ sao? Cũng không biết trong bụng đang suy tính cái gì.”

“Mẹ, con xin mẹ, anh ấy thật sự đối xử với con rất tốt, mẹ đừng gây khó dễ cho anh ấy.” La Phi sắp bị mẹ cô làm cho nóng lòng đến chết mất.

Mẹ La Phi trừng mắt nhìn La Phi một cái: “Mẹ đây là muốn tốt cho con. Nhà bọn họ là gia đình kiểu gì, nếu ngay từ đầu con nuông chiều nó, về sau có chuyện gì con tự chịu.”

La Phi biết điều không lên tiếng.

Kì thật Trịnh Thiên Dã về nước vào ngày cuối tuần của tuần thứ hai, đã thông báo hành trình của bản thân cho người trong nhà. Tuy Trịnh Thiên Dã nói rằng bản thân không muốn một mình đợi ở nước ngoài, trước mắt tùy tiện tìm một thị trấn nhỏ chờ ở đó, chờ dư luận ở Giang Thành lắng xuống thì sẽ trở về.

Nhưng Trịnh Gia Thăng đối với con trai của mình đương nhiên hiểu rõ, ở cái thị trấn nhỏ đó có ai ông lại càng biết rõ, nhưng thấy Trịnh Thiên Dã cần phải đối mặt với những chuyện trước đây, nên ông cũng lười không vạch trần.

Lúc này đã cách mấy tháng, Trịnh Thiên Dã bỗng nhiên gọi điện thoại về nhà, nói La Phi mang thai, hai người phải kết hôn, thật sự khiến mọi người trong Trịnh gia sợ ngây người.

Trịnh Gia Thăng hiển nhiên là người lên tiếng yêu cầu Trịnh Thiên Dã đưa La Phi về nhà, nhanh chóng tổ chức đám cưới, nhưng Trịnh Thiên Dã lại nói sợ bị phóng viên chụp hình viết loạn không tốt cho việc dưỡng thai, chờ La Phi sinh xong thì trở về bù đắp, kêu người mang sổ hộ khẩu đưa tới là được.

Các bậc trưởng bối của Trịnh gia hoàn toàn bị tin tức này làm cho vui mừng vạn phần, cái gì cũng đáp Trịnh Thiên Dã, ngay cả khi Trịnh Thiên Dã nói bọn họ đừng đến thăm anh và La Phi, cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, chỉ vui vẻ lo tính toán xem nên đặt tên gì cho cháu trai, cháu gái tương lai. Bọn họ không biết, tên tiểu tử bất hiếu Trịnh gia đã cùng mẹ vợ kí kết hiệp ước bán nước mất quyền, vứt bỏ dòng họ Trịnh.

Đối với Trịnh Thiên Dã mà nói, tuy mẹ La Phi đưa ra điều kiện khinh người quá đáng, nhưng nghĩ đến chỉ cần đáp ứng hai điều kiện, vợ cùng con liền trong tầm tay, họ có biết được cũng không sao, dù sao anh cũng không phải người đàn ông dễ dàng chí khí.

Hơn nữa, chờ một khoảng thời gian sau khi kết hôn, tính cách La Phi vốn dễ mềm lòng, về sau mọi chuyện còn không phải do anh quyết định.

Có điều sự thật chứng minh, những tính toán của Trịnh Thiên Dã cũng không tốt như mong muốn, khi cùng mẹ La Phi so chiêu, Trịnh Thiên Dã chỉ có thể xem như một bản vẽ bị xé rách từng mảnh. Chờ Trịnh Thiên Dã hì hục mang hành lý đến nhà họ La, nhắc nhở cuộc sống bí hiểm của anh chỉ vừa mới bắt đầu.

Bởi vì còn chưa kết hôn, hơn nữa La Phi lại đang có thai, ban đầu Trịnh Thiên Dã định vào ở phòng La Phi, bị mẹ La Phi đây tới phòng khách.

Chuyện này cũng không hề gì, tức nhất là, La Phi cùng ba cô đi làm, thời gian đi làm của hai người trở về sau, trong nhà chỉ có hai người, mẹ La Phi và Trịnh Thiên Dã.

Trịnh Thiên Dã định như bình thường mọi ngày sẽ đến quán cà phê, nhưng không nghĩ bị mẹ La Phi bắt phải bỏ công việc này, chỉ được ở nhà chăm sóc La Phi. Trịnh Thiên Dã đành phải nói rõ mình đã mua quán cà phê đó, ai ngờ càng ẹ La Phi thêm lí do, nếu đã là ông chủ, thì càng không cần phải đi đến đó.

Trịnh Thiên Dã chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà, nhưng Trịnh Thiên Dã vẫn không hiểu, La Phi rõ ràng vẫn đi làm, anh có thể chăm sóc cho cô cái gì. Nhưng rất nhanh thắc mắc này có câu trả lời. Việc anh có thể làm quả thật rất nhiều!

Xoay quanh thời gian sau khi La Phi và ba La Phi đi làm, mẹ La Phi liền đưa cho Trịnh Thiên Dã cái giỏ đựng rau, bắt anh cùng bà đi chợ mua đồ.

Chợ nằm gần ngay khu chung cư, có ở phường Lào Cai mười mấy năm, những người bán hàng ở chợ chủ yếu đều biết mẹ La Phi. Đi phía trước mẹ La Phi là một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đến mua thực phẩm, thật sự có chút kinh ngạc, vào chợ, còn có người bán hàng quen hỏi: “Chị, đi mua thức ăn à! Chàng trai này là ai vậy? Mặt mày sáng sủa nhỉ!”

Mẹ La Phi có phần đắc ý: “Là con rể tôi đấy!” Sau lại còn nói thêm một câu, “Tối nhà tôi ở rể.”

“Ôi, chị thật có phúc!” Mọi người cực kì hâm mộ tâng bốc.

“Cũng tạm thôi.”

Trịnh Thiên Dã ở phía sau bà, bị mọi người vây quanh, sắc mặt so với thức ăn đang bày bán còn xanh hơn, may là những người này cũng không biết Trịnh Thiên Dã, bằng không da mặt dù có dày, cũng không ngẩng mặt lên nổi.

Đi một vòng quanh chợ, mẹ La Phi hai tay trống trơn, trong tay Trịnh Thiên Dã lại cầm đầy túi đồ ăn.

Về đến nhà, Trịnh Thiên Dã để giỏ xuống, định ngồi sofa nghỉ ngơi một lát, mẹ La Phi nhướng mày, tức giận ngăn cấm: “Làm gì đấy? Thức ăn mua về là xong à? Thời gian cũng không còn sớm, nhanh chóng đi làm đi.”

“Làm gì ạ?” Trịnh Thiên Dã buồn bực.

“Làm cơm trưa đó! Bây giờ La Phi đang mang thai, đồ ăn trong nhà ăn làm sao đủ dinh dưỡng được. Cậu chăm lo nó, đương nhiên phải bắt đầu từ thực đơn ăn uống hằng ngày đến việc chăm sóc, có chút khó nên cậu muốn tôi chỉ dạy cho cậu.”

Trịnh Thiên Dã há hốc mồm, mấp máy môi nửa ngày: “Con không biết nấu cơm.”

Mẹ La Phi lập tức nổi giận: “Cậu là con rể ở rể, đến nấu cơm cũng không biết làm, nói cái gì vậy!” Nói xong lại không kiên nhẫn khua tay: “Nào nào, tôi dạy cho cậu.”

Trịnh Thiên Dã chưa từng làm qua, khi ở bên La Phi, phần lớn việc nhà đều bị La Phi ôm làm hết, Trịnh Thiên Dã cũng chỉ rửa chén bát, chưa lần nào vào phòng bếp nấu ăn. Cũng may Trịnh Thiên Dã không phải kẻ chuyên sống trong nhung lụa bị nuông chiều, mẹ vợ nói dạy anh, anh liền không nói hai lời, vén tay áo lên bắt đầu làm.

Vừa nghĩ đến, La Phi cùng đứa con trong bụng cô ăn bữa cơm do chính tay anh nấu, cảm thấy thật xúc động.

Mẹ La Phi tựa vào cửa phòng bếp, khoanh hai tay bắt đầu chỉ đạo: “Hôm nay trước mắt dạy cậu làm vài món đơn giản, bữa trưa thì làm món canh sườn heo, cà chua chiên trứng, lại chuẩn bị thêm một ít rau cải xào, chừng đó cũng không nhiều lắm.”

“Dạ vâng!” Trịnh Thiên Dã tràn đầy hào hứng đáp.

Mẹ La Phi mặt nhăn mày nhú, ở phía sau im lặng đánh giá Trịnh Thiên Dã, không nhịn được thâm nghĩ, con người này rốt cuộc đang ra vẻ trước mặt bà ư? Hay vẫn là người đầu óc bị gì?

Mới vừa nghi ngờ, Trịnh Thiên Dã đã quay đến đây: “Nguyên liệu ba món đó con đã chuẩn bị xong, tiếp theo là làm như thế nào ạ?”

Mẹ La Phi tức giận xoay người khinh bỉ nhìn: “Đầu tiên phải nấu cơm trước, sau đó luộc sơ rau. Sườn heo dùng nước rửa sạch hai lần, rồi nấu nước sôi chần sơ qua...”

Mẹ La Phi nói từng bước một, Trịnh Thiên Dã khiêm tốn thật sự chăm chú lắng nghe.

Ban đầu mẹ La Phi định gây khó dễ Trịnh Thiên Dã một phen, không ngờ, Trịnh Thiên Dã ở phòng bếp bận rộn còn rất hăng hái làm, tuy tay chân còn vụng về, nhưng miễn cưỡng chấp nhận được, còn có thời gian mà ngâm nga hát. Lúc xào rau, còn đùa vui dùng muỗng đưa ẹ La Phi nếm thử thức ăn. Đương nhiên là bị ghét bỏ xua đuổi.

Một giờ sau đó, Trịnh Thiên Dã thật sự làm xong ba món. Nếu đem đi bán thì rất khó ăn, nhưng mùi vị thì cũng tạm được. Mẹ La Phi ném thữ hai lần, cau mày ghét bỏ nói: “Canh nấu tệ, ngày mai tiếp tục luyện tập. Trước tiên mang cho La Phi đã.”

“Dạ, sau này mỗi ngày con sẽ làm.” Trịnh Thiên Dã đối với bất mãn của mẹ vợ hoàn toàn ngó lơ, giả bộ cầm cúi nhìn thức ăn, lái xe máy đến công ty La Phi.

La Phi không ngờ Trịnh Thiên Dã tự mình đưa cơm inh, nhận được điện thoại của anh, vừa ra khỏi cửa đúng là thấy anh mang theo cặp lồng cơm.

Cô nhìn mấy ngăn thức ăn ngập đầy: “Nhiều như vậy à, anh làm quá đấy!”

“Bây giờ em phải ăn phần ăn cho hai người, dĩ nhiên nhất định phải ăn hết.”

La Phi cười nhạo, thuận miệng hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa, lát quay về anh sẽ ăn.”

La Phi cầm cặp lồng cơm, để lên tay Trịnh Thiên Dã: “Vừa đúng lúc, thức ăn nhiều như vậy em ăn không hết, anh cùng em ăn đi.”

Trịnh Thiên Dã đương nhiên ngoan ngoãn đi theo cô đến nhà ăn của công ty.

Ở công ty La Phi, có mấy trăm người, lúc này đúng vào thời gian cơm trưa, nhà ăn chật ních người, hai người thật vất vả mới tìm được chỗ ngồi xuống.

La Phi mở ca men ra, nhìn thức ăn bên trong, trừ món canh sườn heo coi như bình thường, thì món cà chua chiên trứng và rau cải xào so với bên ngoài bán, quả thật vô cùng thâm. La Phi nhăn mặt nhíu mày: “Mẹ em hôm nay hình như lụi nghề rồi!”

Trịnh Thiên Dã cười hì hì, bộ dáng có chút ngượng ngùng: “Bởi vì cái này là anh làm.”

La Phi trợn mắt, không thể tin nhìn Trịnh Thiên Dã: “Anh nấu ăn ư?”

“Là mẹ dạy. Mẹ nói anh là con rể ở rể, nếu cơm cũng không biết thì rất vô lý. Hơn nữa em là phụ nữ có thai, thức ăn hằng ngày anh phải tự mình lo liệu cho em mới đúng.”

La Phi lắc đầu cười ra tiếng: “Mẹ em đang chinh anh đó. Anh thật sự tự nguyện muốn ở rể à!”

Trịnh Thiên Dã thoáng buông tay: “Không sao cả, dù sao chúng ta có thể ở bên nhau là được.”

“Tổng giám đốc Trịnh mà biết anh thế này, chắc sẽ bị anh làm tức chết.” La Phi mở cặp lồng cơm ăn một miếng, “Không sao cả, chờ sinh con xong, em cùng anh quay về Giang Thành.”

“Anh biết em luôn nghĩ cho anh.” Trịnh Thiên Dã không biết xấu hổ sáp lại gần La Phi, đột ngột hôn cô một cái.

“Làm gì vậy?” La Phi đỏ mặt, “Đây là chỗ em làm việc đấy.”

Cô vừa dứt lời, bên cạnh liền có mấy đồng nghiệp mà cô quen biết đi đến, kinh ngạc nhìn hai người: “La Phi, đây là bạn trai cậu hả?”

La Phi quay đầu, gương cười, gạt đầu: “Ừm, đây là bạn trai của mình.”

Trịnh Thiên Dã nho nhã lễ độ cùng mọi người chào hỏi, nghĩ tới cái gì đó tựa như thêm vào: “Nói đúng hơn là vị hôn phu, vì chúng tôi sắp kết hôn rồi.”

“Thật à? Nhanh vậy sao?” Trước đó chuyện La Phi và Hướng Đông, rất nhiều đồng nghiệp đều biết, bây giờ chỉ mới hai tháng ngắn ngủi, La Phi chẳng những giới thiệu bạn trai mới, mà còn chuẩn bị kết hôn, thật sự làm mọi người kinh ngạc.

La Phi ngượng ngùng gạt đầu: “Ừ, nhưng mà hôn lễ sang năm mới có thể tổ chức.”

“La Phi... Trịnh...” Mấy âm thanh lú lú, đột nhiên thanh âm một người đàn ông không thể tin được chuyện này xen vào.

La Phi nhìn người đi ở phía sau, sắc mặt cứng đờ, thì ra cô đã nhiều ngày không gặp mặt, đó chính là Hường Đông.

Hường Đông đi tới, mấy đồng nghiệp gần đó vốn đang vây quanh, biết ý đều rời đi.

“Chuyện này...” La Phi ghen giọng, đối với vẻ mặt tức giận của Hường Đông chỉ cười cười.

Còn Trịnh Thiên Dã thì liếc mắt người vừa tới một cái, như nhìn một quái vật đến trái đất, La Phi hòa theo một tiếng: “Này...”

Hường Đông nhìn Trịnh Thiên Dã, lại nhìn La Phi, tựa hồ không thể tin chuyện này: “Hai người... Hai người làm sao lại ở bên nhau?”

“Chúng tôi ở bên nhau, chẳng lẽ phải được anh cho phép?” Trịnh Thiên Dã tức giận nói.

La Phi biết Trịnh Thiên Dã vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện của cô với Hường Đông trước kia, liếc nhìn Trịnh Thiên Dã một cái, rồi xoay qua xin lỗi Hường Đông nói: “Có một số chuyện em không biết phải giải thích thế nào với anh, nhưng quả thật em cùng Thiên Dã đang ở bên nhau, cũng sắp kết hôn.”

Hường Đông vỗ trán trầm mặc một lát, bỗng nhiên buông tay cười châm chọc, vừa gật đầu vừa nói: “Anh suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không thể nào thông suốt chuyện xảy ra ở trên núi, bây giờ rốt cuộc cũng đã hiểu.” Hường Đông nhìn Trịnh Thiên Dã, “Tôi, Hường Đông, lớn như vậy lần đầu bị người ta chơi một vỏ đầu vậy. Xem như anh lợi hại!”

Trịnh Thiên Dã không thềm đoái hoài đến... chỉ lo uống canh, cũng không thềm nhìn Hường Đông.

72. Chương 72: Đánh Đập Tàn Nhẫn

Chuyển ngữ: Irisbo

Trời nhá nhem tối, dưới uy quyền của bà La, Trịnh Thiên Dã rửa sạch đồng chén bát cả nhà, mới được trở về quán cà phê.

Mới một ngày không gặp, hai nhân viên trong quán trông thấy Trịnh Thiên Dã như xa cách ba năm. A Tuấn biết Trịnh Thiên Dã đi ở rẻ, tưởng rằng sẽ thấy bộ dạng lão đại đau khổ chỉ hận không thể kéo bọn họ lại để trút hết nỗi lòng. Vậy mà, bộ dạng Trịnh Thiên Dã hoàn toàn là sự đắc ý, hả hê.

A Tuấn thật sự không rõ, vừa báo cáo tiền lời hôm nay, vừa nhịn không được hỏi: “Anh Thiên, không phải hôm nay anh qua nhà chị dâu làm rể sao? Giữa trưa đi chợ em còn nghe mấy người bán hàng nói, bác La dẫn theo con rể đi mua thức ăn, mua rất nhiều thứ tất cả đều để cho anh xách.”

Trịnh Thiên Dã lơ đãng lau cái ly: “Xách đồ thì kể làm gì? Anh đây còn nấu cơm rửa bát nữa đây! Anh đây chính là một chú ong mật cần cù, siêng năng, vo ve vo ve...”

Sau đó còn kêu ra tiếng.

A Tuấn đỡ trán: “Anh Thiên, không phải anh bị kích động quá mà vậy chứ?”

Trịnh Thiên Dã gõ vào ót A Tuấn: “Anh đây phải gọi là người đàn ông tốt của thế kỉ 21.”

A Tuấn khinh bỉ liếc nhìn Trịnh Thiên Dã, bỗng nhìn ra phía ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Bạn trai cũ của chị dâu đến!”

Trịnh Thiên Dã vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hường Đông cùng ba người đàn ông đi vào.

Nhóm người đó trực tiếp đi đến chỗ quầy bar ngồi xuống, Hường Đông cũng không tức giận giống ban ngày, chỉ lịch sự cười nhạt với Trịnh Thiên Dã nói: “Ban ngày ở công ty lời nói của tôi có chút quá đáng, chi bằng chúng ta ở đây nói chuyện rõ ràng.”

Anh ta nói xong, lại đem tầm mắt dời về phía A Tuấn ở bên cạnh Trịnh Thiên Dã: “Hay là cậu cũng lại đây nói chuyện đi, dù sao ngày đó ở trong núi, người rủ tôi uống rượu chính là cậu.”

A Tuấn nhìn Trịnh Thiên Dã, đang muốn mở miệng nói dối, lại bị anh đưa tay ra tỏ ý ngăn lại, nhẹ giọng cười nhạo: “Ngày đó là tôi bảo A Tuấn chuốc say anh, cô gái đó cũng là tôi gọi đến dỗ tội cho anh. Anh còn muốn biết điều gì cứ nói, tôi có thể kể hết cho anh nghe.”

Thái độ khinh miệt của Trịnh Thiên Dã khiến Hường Đông không nhịn được, sắc mặt sa sầm: “La Phi có biết chuyện này không?”

“Đương nhiên là không biết.”

Hường Đông gật gật đầu: “Anh với La Phi trước đây đã biết nhau?”

Trịnh Thiên Dã nhếch mày: “La Phi vốn là người phụ nữ của tôi. Trước kia vì có chút chuyện hiểu lầm mà thôi, tôi đến đây để mang La Phi về. Tất nhiên trong quá trình này, có thể tôi đã gây tổn hại đến anh, tôi chân thành xin lỗi.”

Nói là nói như vậy, nhưng giọng điệu một chút cũng không thể hiện sự chân thành, trái lại còn có chút đắc ý. Trên thực tế, ánh mắt nhìn Hường Đông vẫn canh cánh trong lòng, Trịnh Thiên Dã đã thấy anh ta cùng La Phi hôn nhau, lúc ấy hận không thể lấy dao đâm anh ta một nhát.

Hường Đông cũng cười: “Vật hi sinh là tôi đây có phải nên vì các người gương vỡ lại lành mà hoan hô không nhỉ? Sau đó lại còn tốt bụng chúc phúc?”

“Anh đã độ lượng như vậy, thì tôi đây cũng miễn cưỡng xin nhận.” Trịnh Thiên Dã không biết xấu hổ nói lại.

Vừa nói xong, Hường Đông đã đứng dậy, giật lấy ly cà phê đang pha trên tay Trịnh Thiên Dã, hất vào mặt Trịnh Thiên Dã. “Anh Thiên...” A Tuấn hoảng sợ, đang định đưa khăn cho Trịnh Thiên Dã, lại bị anh một tay giữ lại.

Trịnh Thiên Dã lau cà phê trên mặt, cách quây bar nhìn vẻ mặt khiêu khích của Hường Đông, hần cười cợt một tiếng, bỗng một cú đấm đánh tới: “Ông đây nhịn lâu lắm rồi!”

Hường Đông mang theo vài người bạn, vốn chính là muốn tìm đến để gây chuyện. Đoàn ông gặp phải loại chuyện nhục nhã này, đương nhiên không thể nuốt xuống cục tức này. Anh ta vốn là người sinh ra ở vùng này, đối với việc Trịnh Thiên Dã là người vùng khác, tất nhiên cũng có chút lo lắng.

Nhưng Trịnh Thiên Dã là ai, trước mặt bà La không khác gì một cái túi giấy, nhưng bản chất tà ác lại tiềm tàng bên dưới lớp quần là áo lụa. Hường Đông vừa khiêu khích, Trịnh Thiên Dã liền không kiềm chế nhào tới.

Tiếc rằng con rồng dù mạnh mẽ đến cỡ nào thì cũng không đấu lại một đám rắn độc, bên Hường Đông có bốn người, Trịnh Thiên Dã ngoại trừ bản thân, sức đánh chỉ bằng hai người, trong quán chỉ có năm nhân viên.

Trong quán vốn dĩ đang có vài cặp đôi uống cà phê, thấy đánh nhau, ngay cả hóa đơn còn chưa kịp đưa, đã bị làm cho sợ chạy mất, để lại quán cà phê trở thành chiến trường.

Hai nhân viên trong quán sau khi bị đánh, không dám cậy mạnh chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất gọi điện thoại báo cảnh sát, trơ mắt nhìn ông chủ mình anh dũng, mạnh mẽ lấy một chọi bốn, sau đó... bị đánh tới bời.

Trịnh Thiên Dã không có võ công cái thế, cũng không phải cao thủ võ lâm gì, khí thế tuy mạnh, nhưng tình huống trước mắt vẫn là bị đám Hường Đông đánh cho vô cùng thê thảm.

La Phi đẩy cửa đi vào, nhìn thấy tình cảnh này, đồ đạc trong quán bị đập bể đến loạn xạ ngẫu, trên mặt đất đều là mảnh vụn thủy tinh. Chính giữa quán mấy người đang vây quanh đánh một người, nhìn qua khe hở, La Phi nhận ra người ở bên trong.

“Các anh đang làm gì vậy!” Cô hoảng sợ kêu to.

Tiếng hét chói tai làm ấy đang đánh dừng tay, Hường Đông nhìn thấy cô, thoáng bình tĩnh, dù sao cũng là đồng nghiệp cùng công ty với La Phi, không nên làm to chuyện trước mặt cô. Hường Đông nói bằng giọng

mĩa mai, nhìn La Phi: “Người đàn ông của em làm ra chuyện không ra con người, anh thay em dạy dỗ anh ta.”

Hai nhân viên ban nãy trong quán xanh mặt nhân cơ hội chạy nhanh đến kéo Trịnh Thiên Dã ra.

La Phi tức giận thở hổn hển, đi đến trước mặt Trịnh Thiên Dã, nhìn thấy mặt mũi bầm dập, vẻ mặt thảm thương, lại càng tức giận đau lòng, quay đầu nhìn Hướng Đông quát: “Hướng Đông, anh đừng khinh người quá đáng!”

“Anh khinh người quá đáng, hay là hẳn mới khinh người quá đáng?” Sắc mặt Hướng Đông biến đổi liên tục, thở gấp nói: “La Phi, anh vì nể mặt em nên chuyện hôm nay chỉ tới đây thôi. Chúng ta đi.”

Hướng Đông nói xong, cùng ba người bạn, phát áo bỏ đi.

La Phi sờ khuôn mặt bầm tím của Trịnh Thiên Dã, chỉ nghe anh hít mạnh một hơi. Cô vừa tức vừa giận: “Anh rốt cuộc đã làm gì Hướng Đông? Sao anh ta lại căm hận anh như vậy?”

“Chị dâu!” A Tuấn cẩn thận tiến tới, “Chuyện lần trước ở trên núi, Hướng Đông đã biết.”

“Câm miệng!” Trịnh Thiên Dã quát bảo A Tuấn dừng lại.

La Phi trừng mắt liếc Trịnh Thiên Dã một cái, nhìn A Tuấn nói: “Chuyện trên núi là gì? Cậu nói rõ ra xem nào!”

“Được, nói thì nói!” Trịnh Thiên Dã xoa chỗ bị đánh đau trên tay, “Lần trước anh ta ở trên núi không có gọi cô gái đó tới, là anh muốn em chia tay với anh ta nên mới đổ tội cho anh ta.”

La Phi tức giận đến ong cả đầu, ngón tay chỉ mặt Trịnh Thiên Dã, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh không phải là người ư? Tại sao có thể làm ra chuyện thất đức như vậy?” La Phi hít sâu mấy lần, “Ngày mai anh theo em đi xin lỗi Hướng Đông!”

“Dựa vào cái gì? Anh ta ỷ đông hiếp yếu đánh anh, vậy mà còn bắt anh đi xin lỗi! Anh nói cho em nghe, ngày mai anh muốn đi tìm anh ta, đánh một trận!”

“Anh...Anh...” La Phi tức đến nói không nên lời, bỗng cảm thấy bụng quặn đau, vịn lấy quầy bar, miệng rên nhỏ đỡ lấy bụng, đứng lên.

Trịnh Thiên Dã đang căm phẫn, cảm thấy có điều bất thường, cũng không dám làm ồn nữa, đỡ lấy La Phi vội nói: “Sao vậy?”

La Phi hít vào tức giận nói: “Bụng đau quá, mau đưa em đến bệnh viện.”

Trịnh Thiên Dã tay chân luống cuống đưa La Phi đến bệnh viện, kết quả kiểm tra là dự đoán có dấu hiệu sinh non, cũng may không quá đáng ngại, cần cẩn thận tránh sảy thai.

Con gái suýt sinh non, nhìn khuôn mặt bầm dập của con rể, không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, thừa dịp La Phi ngủ, kéo Trịnh Thiên Dã ra ngoài, liền mắng té tát một trận.

Trịnh Thiên Dã tự biết mình sai, cũng bị dọa sợ một trận, đến thở một cái cũng không dám, cho dù bản thân có đúng, nhưng trước mặt mẹ vợ cũng không dám phản kháng.

Bà La mắng xong, sáng khoái trút được cơn giận, trên dưới đánh giá Trịnh Thiên Dã một phen, cau mày: “Anh giỏi thật, học đòi người ra đi đánh nhau để rồi bị đánh ra thế này?”

Trịnh Thiên Dã rút cuộc không nhịn được nói: “Bọn họ lấy bốn đánh một.”

“Còn nguy hiểm, đã là đàn ông hơn 30 tuổi lại đi đánh nhau, anh không ngại mất thể diện, nhưng tôi ngại.”

Vì thế, Trịnh Thiên Dã lại thức thời không lên tiếng.

Bà La ghét bỏ nhú mày: “Đã bôi thuốc chưa?”

Trịnh Thiên Dã lắc đầu.

“Sao còn chưa đi để bác sĩ kiểm tra, đầu óc đã có vấn đề, lại bị đánh tàn tạ thế này, đừng có làm liên lụy gì đến con gái tôi.”

“Dạ.” Trịnh Thiên Dã vội chạy nhanh đến gặp bác sĩ.

Bà La nhìn bóng dáng Trịnh Thiên Dã, vẻ mặt đau khổ lắc đầu: “Cũng không biết kiếp trước La Phi gây ra nghiệp chướng gì, lại chọn người thần trí không minh mẫn! Hơn ba mươi tuổi, là ăn trầu mà lớn lên sao?”

Bà La trở vào phòng bệnh, La Phi ngủ được một lúc, từ từ tỉnh dậy, nhìn thấy bộ dạng mẹ mình, chỉ có thể chắc chắn rằng đã biết chuyện đánh nhau của Trịnh Thiên Dã, La Phi thử thăm dò an ủi: “Mẹ đừng trách anh ấy nữa, là Hướng Đông dẫn theo vài người tìm đánh anh ấy.”

“Con cũng đừng nói đỡ dùm nó, Hướng Đông cũng không phải dạng lưu manh du côn gì, sao có thể vô duyên vô cớ đi gây sự, chắc chắn nó đã gây ra chuyện gì chọc đến người ta.” Bà La nói xong phất tay, “Mà thôi quên đi, không nói chuyện này nữa, con lo dưỡng thai cho tốt, ba tháng đầu rất nguy hiểm, bản thân phải chú ý. Mẹ sẽ trông coi nó cẩn thận, không để nó làm ra mấy chuyện như thiêu thân lao vào lửa. Ai! Loại công tử ăn chơi trác táng như nó, nếu không vì thấy nó thật lòng với con, mẹ đây cũng sẽ không đồng ý chuyện hai đứa.”

La Phi cười xòa: “Em bé cũng đã có rồi, không đồng ý cũng không được.”

“Con còn mặt mũi mà nói, chưa kết hôn mà đã có thai chưa đủ mặt à.”

“Cũng không phải không có ai chịu trách nhiệm.”

“Thôi thôi, dù sao con thích là được.”

Trịnh Thiên Dã bôi thuốc xong, khi trở lại phòng bệnh, thấy La Phi đã tỉnh, chạy nhanh vào thành thật nói: “Là anh không đúng, ngày mai anh sẽ đi gặp Hướng Đông xin lỗi.”

Không đợi La Phi trả lời, bà La liếc mắt nhìn Trịnh Thiên Dã, mở miệng trước: “Xin lỗi cái gì? Bị người ta đánh thành thế này còn xin lỗi gì nữa? Còn ra thể thống gì nữa?”

Trịnh Thiên Dã nhìn La Phi, lại nhìn bà La, nhất thời không biết nên quyết định thế nào.

La Phi nói: “Thiên Dã thật sự đã gây ra chuyện không phải, việc cần xin lỗi nhất định phải xin lỗi.”

“Không được đi!” Bà La quát bảo ngưng lại, “Đánh thì cũng bị đánh rồi, cho dù có làm chuyện gì sai đi nữa, thì cũng đã tính toán xong.”

Trịnh Thiên Dã mừng thầm trong bụng, vẫn là mẹ vợ hiểu lý lẽ.

La Phi nhìn băng gạc cùng thuốc nước trên đầu Trịnh Thiên Dã, nghĩ nghĩ: “Vây thôi, chuyện này cho qua.”

Bà La nghĩ nghĩ lại nói: “Bắt đầu từ ngày mai con đừng đi làm, ở nhà yên tâm mà dưỡng thai.”

Trịnh Thiên Dã liên tục gật đầu: “Đúng đấy, đừng đi làm nữa, hôm nay làm anh sợ muốn chết. Em ở nhà dưỡng thai, anh sẽ đặc biệt chăm sóc em.”

“Như vậy không tốt cho lắm... Em mới đi làm được mấy tháng đã xin thôi việc.”

Bà La liếc mắt nhìn Trịnh Thiên Dã: “Mẹ nghĩ kỹ rồi, công việc hiện tại của con tuy an nhàn ổn định, nhưng dù sao cũng không đúng với chuyên ngành của con, con học bốn năm chuyên ngành đó cứ vậy mà bỏ, thật sự rất đáng tiếc. Chờ con sinh con xong, con hãy đi Giang Thành tìm một công việc phù hợp với con.”

“Đúng đúng!” Trịnh Thiên Dã tiếp tục hứa theo.

Thực ra La Phi cũng có dự định này, công việc hiện tại không khác gì ăn không ngồi rồi, vẫn luôn nhớ cuộc sống sôi động trước kia.

73. Chương 73: Quách Tử Chính Đến Thăm

Edit: Nhu Mai

Beta: nhoclubu

Hôm sau, La Phi xuất viện. Một nhà máy người về đến nhà, đi tới đầu cầu thang, liền gặp một người đàn ông trẻ tuổi đang lưỡng lự trước cửa nhà họ La.

“Sếp Quách.” La Phi kinh ngạc, cô không nghĩ tới Quách Tử Chính sẽ xuất hiện ở đây.

Quách Tử Chính nhìn người đang tới, nhẹ giọng nói: “Anh còn tưởng mình tìm nhầm chỗ. Ấn chuông cửa mãi mà không thấy ai.”

Hiện tại tinh thần của Trịnh Thiên Dã đã khôi phục bình thường, không còn bài xích Quách Tử Chính, ngược lại vui vẻ hỏi: “Cậu làm thế nào mà tìm được chỗ này?”

“Em có xem qua tư liệu lúc trước của La Phi ở công ty.” Quách Tử Chính quay về phía anh, nói: “Anh, em tới để đưa hộ khẩu cho anh.”

Trịnh Thiên Dã nghe thế càng thêm vui vẻ: “Cuối cùng cũng mang tới.”

Mẹ La Phi nhìn người đàn ông lịch sự tuấn tú, mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Cậu này là?”

“Cháu là em trai của Trịnh Thiên Dã, Quách Tử Chính.” Quách Tử Chính nho nhã lễ độ trả lời, “Bác là bác gái phải không ạ?”

Mẹ La từng nghe qua tình hình gia đình Trịnh Thiên Dã, biết được anh có một cậu em trai không cùng cha cũng không cùng mẹ. Hiện tại gặp mặt Quách Tử Chính đẹp trai nhã nhặn, bà khó tránh khỏi tức giận bất bình, La Phi nhà ta tại sao lại gặp phải ông anh mà không phải cậu em? Số phận thật sự trêu người mà!

Nhưng nét mặt bà vẫn tĩnh lặng, khách sáo nói: “A, là Tiểu Quách hả, nào nào nào, đi vào thôi.”

Quách Tử Chính theo họ vào nhà, thản nhiên nhìn quanh phòng. Nhà họ La không phải gia đình giàu có, nhưng ở thành phố nhỏ này, với số tiền lương của họ mà sống ở đây thì điều kiện cũng không quá kém. Ngôi nhà của họ La không quá lớn nhưng phong cách trang hoàng cổ xưa ấm áp, rất có hương vị khói lửa.

Lúc này đứng vào giữa trưa, mẹ La mời nước Quách Tử Chính, rồi phân phó Trịnh Thiên Dã: “Hôm qua mua nhiều đồ ăn quá còn chưa làm hết, anh đi làm vài món. Tiểu Quách đường xa đến, chắc cũng đói bụng rồi. Phi Phi mới ra viện, từ tối qua đến giờ chưa ăn gì, phải nhanh chóng bổ sung dinh dưỡng.”

“Dạ, con đi ngay.”

Quách Tử Chính trợn mắt há mồm nhìn Trịnh Thiên Dã lúi vào bếp, một lát sau mới đại khái ý thức được mình hơi thất thố, giả vờ khụ khụ: “Hình như anh cháu thay đổi rất nhiều.”

La Phi lắc đầu cười: “Là mẹ em bắt anh ấy đấy, khi trở về anh nhất thiết không được tố cáo với chủ tịch Trịnh.”

Nét mặt mẹ La có chút không nhịn được: “Rõ ràng là nó tự nguyện.”

Trong phòng bếp, Trịnh Thiên Dã nghe được đối thoại của mấy người, lộ đầu ra tỏ lòng thành: “Là con tự nguyện.”

Quách Tử Chính không nói gì, nhìn mắt anh. Khi vừa thấy, cậu liền chú ý đến miệng vết thương trên mặt, lúc này nhìn không được hỏi: “Anh trai cháu không phải lại mới gây ra chuyện gì chứ?”

Mẹ La vừa nghe, bộ dạng lập tức kể khổ: “Nhắc tới việc này bác lại tức giận, cháu xem nó đã hơn ba mươi tuổi, làm sao không khiến người khác bớt lo.”

Quách Tử Chính cười cười: “Việc này.... Từ nhỏ anh cháu đã bị chiều hư, làm việc không quan tâm đến hậu quả. Bác gái, bác lượng thứ một chút.”

“Nếu bác không tha thứ, hiện tại nó có khả năng ở nhà bác sao?”

Quách Tử Chính ngượng ngùng cười cười, có chút bất đắc dĩ, liếc mắt một cái cùng La Phi nhìn nhau.

Đây là lần thứ hai Trịnh Thiên Dã xuống bếp. Không thể không nói, anh có thiên phú về khoản nấu nướng. So sánh với thực đơn mẹ La đưa cho, không có ai chỉ dẫn, nhưng anh vẫn làm ra năm món ăn giống khuôn giống dạng, mặc dù vẫn như trước không tính là quá tốt.

Quách Tử Chính theo mẹ con La Phi vào bàn ăn, nhìn trên bàn đã dọn xong năm món, có chút khó tin cảm thán: “Cháu thật sự nghi ngờ mình đang nằm mơ!”

Trịnh Thiên Dã vênh vang đắc ý, khẽ chớp mi: “Không phải mạnh miệng, con người anh chỉ cần có tâm, chuyện gì cũng đều là chuyện nhỏ.”

Mẹ La trừng mắt nhìn anh, liếc mắt một cái, tức giận nói: “Đang tự sướng đấy à! Món xào kiểu gì thế này, nói hay!”

Trịnh Thiên Dã thành thật không lên tiếng, lại lấy lòng nói: “Mời mọi người cùng ăn cơm.”

Quách Tử Chính mặt không biến sắc nhìn họ, không khỏi rùng mình. Bỗng nhiên thấy có phần may mắn, làm con rể nhà họ La chính là Trịnh Thiên Dã chứ không phải anh.

Giữa không khí kỳ dị, bốn người cũng ăn xong bữa cơm, Quách Tử Chính liền đứng dậy cáo từ. Trịnh Thiên Dã vốn định tiễn anh, nhưng bị mẹ La sai đi rửa chén trong bếp, cuối cùng đành để La Phi tiễn Quách Tử Chính xuống lầu.

Hai người một trước một sau đi xuống lầu đứng đó, Quách Tử Chính quay đầu nhìn La Phi. Cơ bản là cô đang mang thai nên so với trước đây thì mượt mà hơn, nhưng vẫn xinh đẹp, thậm chí còn phẳng phất một chút dịu dàng.

Anh không kìm được mà thở dài, không rõ là thoải mái hay phiền muộn, khóe miệng thoáng cong lên, như cười như nhếch: “Anh không nghĩ lại được chứng kiến tình huống này.”

La Phi biết anh đang nói tới Trịnh Thiên Dã, trên thực tế nếu là mấy tháng trước, chính cô cũng không cách nào tưởng tượng Trịnh Thiên Dã sẽ thành cái dạng này. Nhưng ở tình hình hiện tại, đối với cô mà nói, chuyện này như việc tự nhiên thôi, không có gì là bất ngờ, giống như Trịnh Thiên Dã vốn đã là như vậy.

Cô suy nghĩ một chút nói: “Có thể là tình trạng tinh thần của anh ấy đã ổn rồi, tâm tính dường như độ lượng hơn, cho nên đối với tất cả mọi thứ đều có thể thích thú. Anh không cần phải lo lắng cho anh ấy, mẹ em là người tuy nói năng chua ngoa nhưng tâm tính thì như đậu hũ.”

Quách Tử Chính lắc đầu than nhẹ: “Có lẽ vậy! Nhưng đến bây giờ anh mới hoàn toàn biết, anh ấy có bao nhiêu nghiêm túc đối với em. Theo tính cách của anh ấy, nếu không phải vì yêu em sẽ không trong tình trạng này mà thích thú như vậy.”

Vì lời này của anh, La Phi có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn theo lời anh, đáp: “Ừm, em biết rồi.”

“Được rồi!” Quách Tử Chính khẽ vỗ lên vai cô, “Đã thế này thì anh an tâm rồi! Chúc hai người hạnh phúc, nhất định phải sinh cho anh một đứa cháu cực kì đáng yêu.”

La Phi im lặng một lát, hốc mắt hơi nóng lên: “Cảm ơn anh, học trưởng.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta suốt mướt nữa.” Quách Tử Chính phát tay, như nhớ tới việc gì, cười nói, “Đúng rồi, lúc ăn cơm, nghe bác gái nhắc tới cái gì mà con rể, ở rể. Anh trai anh không phải thật sự muốn ở rể nhà em chứ? Chú Trịnh mà biết con trai độc nhất của nhà họ Trịnh không phong độ như vậy, khẳng định là tức giận đến chết.”

La Phi hơi ngượng cười cười, “Thực sự là mẹ em có đưa ra điều kiện hoang đường, nhưng nào ngờ anh ấy lại thật sự đồng ý. Yên tâm đi, mẹ em để anh ấy ở rể đâu, chẳng qua là sợ anh ấy không đáng tin cậy, sợ em sau này phải chịu uất ức, nên mới tìm biện pháp để áp chế anh ấy.”

“Tội nghiệp cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.” Quách Tử Chính tỏ vẻ đã hiểu, nói.

La Phi và Quách Tử Chính đang đứng dưới lầu nói lời tạm biệt, trên lầu Trịnh Thiên Dã đã rửa bát xong, lén lút ra ban công, ló đầu ra quan sát hai người.

Mặc dù anh đã ôn hòa nhã nhặn tiếp nhận Quách Tử Chính, nhưng La Phi với đứa em trai trên danh nghĩa này dù sao trước đây vẫn có điểm không rõ ràng, chỉ có hai người đứng dưới lầu chia tay chia chân như trong vở ‘Thập bát tương tống’, thật sự làm cho anh có chút ghen tuông. Nhất là nhìn thấy móng vuốt của Quách Tử Chính khoát lên vai La Phi, anh lại càng cực kì khó chịu.

*Thập bát tương tống: tên một vở tuồng về Lương Sơn Bá- Chúc Anh Đài.

Bà La không chú ý đến hành vi lén lút của anh, mà ánh mắt liếc đến quyển hộ khẩu trên bàn trà, liền gọi vào: “Tiểu Trinh, anh vào đây!”

Trịnh Thiên Dã không tình nguyện trở vào phòng khách, nhìn thấy quyển hộ khẩu bà La đang cầm mới nhớ tới mục đích chuyến này của Quách Tử Chính, nét mặt anh vui vẻ: “Mẹ, con và Phi Phi rất cuộc có thể kết hôn rồi. Ngày mai chúng con lập tức đi đăng ký.”

“Còn chưa kết hôn mà! Gọi bậy cái gì!”

“Con sợ trong nhất thời sẽ khó sửa, cho nên con luyện tập trước.”

Bà La liếc mắt một cái, chậm rãi nói: “Cũng đã có con rồi, đương nhiên phải kết hôn. Tôi đã lớn tuổi, chuyện của mấy đứa thanh niên cũng không hiểu, nhưng mà cũng biết cầu hôn, nhẫn hay gì đó.”

“A??” Trịnh Thiên Dã sững sốt, đúng là anh chưa từng cân nhắc kĩ lưỡng tới những chuyện này.

Bà La nhíu mày: “Anh đừng nói với tôi, cái gì anh cũng chưa chuẩn bị mà đã muốn lấy con gái tôi vào cửa?”

“Không phải không phải.” Trịnh Thiên Dã hấp tấp nói, “Con đã chuẩn bị rồi.”

Bà La nhìn anh nói bừa, nhíu mày càng sâu: “Nhìn anh như vậy, khẳng định là chưa chuẩn bị rồi. Hộ khẩu của anh, trước hết tôi sẽ giữ, chờ anh chuẩn bị mấy thủ tục này xong, thì tới Cục Dân Chính đăng ký.”

Trịnh Thiên Dã nhìn thái độ nghiêm túc của bà La, tự hiểu tương lai xoay chuyển trực diện là vô vọng, lại sợ làm không tốt, việc hợp pháp thân phận của mình ngày càng xa, anh cẩn thận hỏi: “Không biết mẹ vợ muốn cầu hôn và nhẫn như thế nào?”

Sắc mặt mẹ La thoáng xụ xuống: “Anh có biết nói chuyện hay không vậy! Cầu hôn và nhẫn là cho tôi sao? Tất nhiên, đối với hiểu biết của tôi về Phi Phi, nhẫn không cần quá xa xỉ, nhưng cầu hôn thì nhất định phải có đủ thành ý, phải khiến người ngoài nhìn thấy là cảm động.”

Trịnh Thiên Dã sờ sờ cằm, gật đầu như sáng tỏ: “Dạ, con biết rồi.”

74. Chương 74: Màn Cầu Hôn Xui Xẻo

Chuyển ngữ: Sushi

Bởi vì phải chuyên tâm vào việc dưỡng thai nên khoảng thời gian này La Phi rất nhàn nhã, thanh thoi, chỉ có ăn và ngủ.

Trong khi dưới sự giám sát của mẹ La Phi, Trịnh Thiên Dã cứ như là đã trở thành con rể chính thức, hầu hết trong khoảng thời gian này đều ở tại đây. Khi La Phi muốn đem áo quần đi giặt, đã bị bà La ngăn lại, quay sang Trịnh Thiên Dã trách: “Cậu hay thật, có thể đứng đó mà nhìn phụ nữ có thai đi giặt quần áo sao?”

Trịnh Thiên Dã nhận được mệnh lệnh, liền ngay tức khắc chạy đến đem áo quần giặt sạch sẽ.

Thế là trong một khoảng thời gian ngắn mà Trịnh Thiên Dã, từ một đại thiếu gia chưa từng chạm tay vào bất cứ việc gì, nay lại trở thành một người đàn ông của gia đình, thành thạo tất cả mọi công việc lớn nhỏ, từ việc có thể sử dụng thành thạo mọi thiết bị điện gia dụng đến việc có thể nấu được những món ăn phức tạp dành cho phụ nữ mang thai nhưng vẫn rất đúng khẩu vị như chân giò hầm đậu phộng, canh cá chép rau củ hay ngay cả những món làm từ lòng heo, lòng gà cũng không có gì khó khăn.

Mặc dù đôi lúc La Phi cũng thấy mẹ cô có hơi quá đáng với anh, nhưng khi được hưởng thụ sự chăm sóc, lo lắng của anh, cô lại cảm thấy có chút vui vẻ, sung sướng. Theo lời mẹ cô nói thì Trịnh Thiên Dã vẫn còn nhiều thiếu sót để trở thành một người chồng tốt, vì vậy trước tiên phải huấn luyện, phải dạy bảo anh để tránh cho sau này khi hai người xảy ra mâu thuẫn, cô lại không ‘hold’ được anh.

Nghĩ vậy La Phi cũng cảm thấy đúng.

Thật ra La Phi cũng chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng đã một tuần sau khi Quách Tử Chính rời khỏi, cô bỗng nhiên nghĩ đến hộ khẩu của Trịnh Thiên Dã cũng đã đưa đến đây được mấy ngày rồi, ấy thế mà lại không thấy ‘người kia’ có chút động tĩnh gì là sẽ lôi kéo cô cùng đi kết hôn.

Tóm lại thì cô vẫn là có chút căng thẳng, lo âu của phụ nữ nhưng lại thấy có hơi xấu hổ nên vẫn không thể hỏi được.

Hôm nay, hiếm khi La Phi thức dậy sớm hơn mọi ngày, mới hơn bảy giờ sáng cô đã rời giường, ra đến phòng khách đã thấy ba cô đã đi làm còn mẹ lại đang ăn sáng ở bàn ăn. Còn một người nữa ở trong nhà nhưng bóng dáng lại không thấy đâu.

“Trịnh Thiên Dã đâu ạ?” Cô cảm thấy có chút khó hiểu.

Bà La liếc cô một cái, lại ra vẻ không để ý, nói: “Mới sáng sớm đã lén la lén lút ra khỏi cửa, cũng không biết là đang giở trò quỷ gì!”

La Phi ngồi vào bàn ăn, lấy một ly sữa uống một ngụm, suy nghĩ một chút lại nhìn về phía mẹ cô, thử thăm dò mở miệng, hỏi: “Mẹ, mẹ nói có phải Trịnh Thiên Dã đã thật sự quên mất chuyện cùng con đi đăng ký không, hay là lại đang cố tình kéo dài thời gian?”

Bà La đương nhiên là sẽ không để cho La Phi biết được là bà đã tịch thu sổ hộ khẩu của Trịnh Thiên Dã, chỉ không thay đổi về mặt, nhìn cô một cái: “Yên tâm, nó không có gan đó đâu, chắc là đang chuẩn bị. Cho dù chỉ là đăng ký thôi thì nhẫn hay mấy thứ khác cũng phải chuẩn bị chu đáo chứ.”

La Phi gật gật đầu có chút nửa ngờ nửa tin, bỗng nhiên lại nghe thấy âm thanh ồn ào như là có ai đang gọi tên mình. Cô nhíu nhíu mày hỏi: “Vừa rồi hình như có người đang gọi con phải không ạ?”

Cô vừa dứt lời, âm thanh đó liền kêu to hơn nữa.

Nghe kĩ hơn thì rõ ràng là giọng của Trịnh Thiên Dã từ dưới lầu truyền đến.

La Phi để ly xuống, ra ngoài ban công, thiếu chút nữa đã bị giật mình vì cảnh tượng bên ngoài.

Trịnh Thiên Dã một thân âu phục, đi giày da đứng ở dưới lầu, tay cầm một bó hồng và một chùm bóng bay khổng lồ, anh vừa thả từng quả bóng lại vừa kiểm soát dây buộc làm cho chúng bay đến ban công tầng ba của La gia.

Trên từng quả bóng đều được viết những dòng chữ rất to, rất rõ: “La Phi, gả cho anh nhé!”

Mọi người trong tiểu khu này, ai cũng đã quen với việc Trịnh Thiên Dã đang sống trong nhà La Phi trong mấy ngày qua. Hôm nay lại thấy anh đứng dưới lầu rất anh tuấn, đẹp trai vừa cầm hoa hồng vừa cầm bóng bay cầu hôn, quả đúng là một cảnh tượng vô cùng ‘lãng mạn’. Bây giờ đang là giờ làm việc nhưng mọi người hầu như ai cũng quên là phải đi làm, rất nhiều người đều đang nán lại để chứng kiến cảnh tượng náo nhiệt này.

La Phi da mặt mỏng lại bị nhiều người quen vây xem như vậy quả thực là có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không thể quay vào trong nhà chỉ có thể đứng ở ngoài ban công chờ anh sẽ làm gì tiếp theo.

Lúc này lại có một quả bóng bay lên ban công, La Phi nhìn kỹ lại thì thấy phía dưới quả bóng có cột một chiếc hộp nhỏ đựng nhẫn.

La Phi khi nhìn thấy chiêu trò này của anh, một mặt có phần rất thích thú, một mặt lại thực sự cảm động.

“Quỳ gối đi, quỳ gối đi!” Mọi người đứng xung quanh Trịnh Thiên Dã đang cổ vũ anh.

Trịnh Thiên Dã ngửa đầu lên nhìn La Phi, toét miệng cười rồi quỳ một chân xuống, hô to: “Phi Phi, hãy gả cho anh!”

La Phi lập tức gật đầu, nhìn anh nói: “Anh mau lên đây đi!”

Cô nói xong đang định đưa tay ra ngoài ban công lấy cái hộp nhẫn dưới quả bóng.

Không ngờ khi Trịnh Thiên Dã đột nhiên đứng dậy, không hiểu sao sợi dây giữ quả bóng mà anh đang cầm trong tay bỗng nhiên lại bị đứt mất. Quả bóng đang lơ lửng chỉ còn cách La Phi nửa bàn tay giờ lại tiếp tục bay lên.

La Phi choáng váng, Trịnh Thiên Dã sửng sốt, những người đang vây lại xem thì được một phen kinh ngạc.

Một lát sau, từ trên lầu chợt truyền đến giọng nói lạnh lạnh của một đứa bé: “Cảm ơn chiếc nhẫn của anh trai, mặc dù mẹ em bảo không được tùy tiện nhận đồ của người khác, nhưng em có thể thấy được anh trai là người rất chân thành, rất có thành ý, thôi thì em sẽ miễn cưỡng chấp nhận nó vậy.”

Trong phút chốc tất cả đã ‘đứng hình’ không thể thốt nên lời, sau đó mọi người ai đều được dịp cười nghiêng ngả. Trịnh Thiên Dã, trong lúc mọi người đang cười vui vẻ thì anh lại gấp rút chạy lên lầu, trước tình huống vừa rồi dĩ nhiên là anh cũng chỉ biết cười trừ, bất quá thì xem đó là một tiểu phẩm góp vui đi chứ cũng không làm ảnh hưởng đến đại sự được. Còn mọi người ở dưới lầu, người có công việc thì đi làm, người cần ăn sáng thì đi mua đồ ăn, rất nhanh sau đó cũng đã giải tán.

Bắt được nhẫn chính là một cậu bé mười tuổi ở tầng bốn, là con trai nhà họ Hùng. Trịnh Thiên Dã chạy lên lầu lại đúng vào lúc cha mẹ cậu bé không có ở nhà, sau một hồi dùng mọi đủ mọi chiêu đe dọa, dụ dỗ cuối cùng lấy lại được nhẫn sau khi sử dụng chiêu cuối cùng là một bộ manga đắt tiền.

Chán nản về đến nhà, La Phi thấy bộ dạng mệt mỏi của anh, cười đến nỗi không thể ngừng lại được, còn bà La thì lại ra vẻ chê bai.

Trịnh Thiên Dã tưởng rằng mình đã tạo nên một cuộc cầu hôn lãng mạn nào ngờ lại xả ra sơ sót thế này, đúng là cực kỳ xui xẻo, ngồi vào ghế salon, lấy nhẫn đưa cho La Phi, buồn bực nói: “Cho em này.”

La Phi cũng không cầm lấy nhẫn ngay mà chỉ tiếp tục cười: “Đây không phải là đưa cho cậu bé đó sao?”

Đứa bé ở lầu trên đó chắc chắn là con của nhà họ Hùng đây mà.

Trịnh Thiên Dã liếc mắt: “Em còn cho là anh chưa đủ xấu mặt sao?”

La Phi cười: “Dù sao cũng không phải một mình anh xấu mặt mà, so với anh em cũng xấu hổ đấy thôi.”

Trịnh Thiên Dã cau mày suy nghĩ một chút, xoay người nắm lấy tay của La Phi: “Phi Phi, có phải em cũng cảm thấy màn cầu hôn của anh đã không còn ý nghĩa nữa, đúng không?”

“Không phải đâu! Mặc dù có hơi xấu hổ, nhưng lại rất đặc biệt, nhất định là cả đời này em cũng sẽ không quên được, như vậy tính ra thì cũng là rất có ý nghĩa rồi.”

Trịnh Thiên Dã suy nghĩ một chút lại nói: “Anh cũng còn một kiểu cầu hôn khác nữa, đảm bảo là sẽ rất cảm động.”

“Thôi quên đi!” Người vừa nói chính là bà La, bà liếc Trịnh Thiên Dã một cái, rồi cứ như là làm ảo thuật không biết thế nào mà từ phía sau lấy ra hai cuốn sổ hộ khẩu, “Cậu cũng đừng có nghĩ là sẽ làm những chuyện xấu hổ nào nữa, còn chưa thấy đủ mất mặt sao, tôi thì không muốn mất mặt nữa đâu. Gây thêm một chuyện tương tự như vậy nữa chắc là nhà chúng tôi không còn mặt mũi nào để ở lại cái chỗ này nữa quá. Thôi thì thời gian còn sớm, hai cô cậu nhanh đi đến cục dân chính đăng ký luôn đi.”

Về mặt Trịnh Thiên Dã liền trở nên vui vẻ: “Hôm nay thực sự có thể đi đăng ký sao ạ?”

“Vậy chẳng lẽ hôm nay cậu không muốn đi?”

“Dạ muốn! Đương nhiên là muốn đi rồi!” Trịnh Thiên Dã cứ như là đi ba bước một lúc kéo La Phi cùng đi, rồi lại chợt nhớ tới cái gì đó, lấy ra một chiếc nhẫn đơn giản hơn nhưng lại rất tinh xảo cũng không có nói lời nào liền đeo nhẫn vào ngón áp út của La Phi, “Đi thôi, chúng ta đi kết hôn thôi.”

Mặc dù màn cầu hôn có chút không thuận lợi nhưng lúc đăng ký kết hôn lại rất suông sẻ.

Người xếp hàng cũng không nhiều, đợi không bao lâu đã đến phiên hai người, nửa giờ sau, cầm lấy tờ giấy hôn thú màu đỏ trong tay đi ra từ cục dân chính.

Trịnh Thiên Dã nắm tay La Phi, gương mặt rất phấn khởi, trong lúc chờ xe anh cứ không nhìn được mà chốc chốc lại nhìn tờ hôn thú rồi lại nở nụ cười ngây ngô, bỗng nhiên lại quay đầu nhìn về phía La Phi, biểu

hiện rất nghiêm túc, nói: “Phi Phi, anh và em đã thực sự, thực sự kết hôn rồi sao? Em mau véo anh đi, xem có phải là anh đang nằm mơ không?”

Thấy anh hỏi vậy, La Phi cũng làm thật ra sức bấm anh một cái: “Đau không?”

“Đau! Xem ra là thật rồi!” Anh cười hì hì, rồi cứ đang đứng ở lề đường mà ôm lấy La Phi cắn một cái.

La Phi vừa đau vừa ngượng đẩy đẩy anh ra: “Anh không thấy xấu hổ sao!?”

“Chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp rồi, có gì mà xấu hổ chứ.”

75. Chương 75: Hạnh Phúc Viên Mãn

Chuyển ngữ: Sushi

Sau khi lãnh giấy hôn thú trở về, đêm đó Trịnh Thiên Dã rốt cuộc đã chính thức chuyển từ phòng khách sang phòng ngủ của La Phi. Dĩ nhiên là vì lo cho sức khỏe của La Phi nên đêm động phòng hoa chúc là điều không thể rồi, nhưng anh vẫn rất vui mừng, cứ cầm lấy tờ giấy hôn thú lên nhìn mãi dường như không bao giờ thấy chán.

Cứ như vậy, qua 12 giờ đêm, anh vẫn còn lật qua lật lại làm cho La Phi không tài nào ngủ được. La Phi rốt cuộc cũng nổi giận muốn giật lấy tờ hôn thú đem đến học tử cắt vào. Nhưng Trịnh Thiên Dã cứ cầm chắc trong tay, dù thế nào cũng không cho cô lấy đi, thế là tuy vẫn nằm trên giường nhưng anh lại ôm cái tờ giấy hôn thú ngủ cả đêm.

Từ khi thân phận của mình đã chính thức được luật pháp công nhận, Trịnh Thiên Dã càng săn sóc, trông nom La Phi hơn nữa. Mỗi ngày đều đưa cô đến phòng tập cho phụ nữ mang thai rồi lại cùng cùng cô tập thể dục, mỗi lần như thế đều khiến cho những phụ nữ ở đó đều nhìn hai người với ánh mắt ngưỡng mộ.

Bà La thấy anh cả ngày đều có dáng vẻ mãn nguyện còn có chút gì đó tự đắc, bà cũng đã bắt đầu thay đổi thái độ từ việc hay khó chịu, gắt gỏng với anh dần dần bà đã vui vẻ, ôn hòa hơn, đi đâu ra ngoài gặp phải người quen bà đều ca ngợi, khoe khoang về đứa con rể này của mình.

Khi La Phi gần tới ngày sinh thì lại có thêm một vấn đề nữa phải lo lắng là chuyện đặt tên cho đứa bé. Mặc dù mắc phải một số lý do nên Trịnh gia vẫn chưa được gặp mặt La Phi trước khi sinh và cả chuyện hai bên gia đình gặp nhau để bàn về đám cưới của hai người, nhưng Trịnh Gia Thắng và bà nội Trịnh rất quan tâm đến chuyện đặt tên cho đứa cháu của mình, còn rất chu đáo đưa ra vài cái tên bắt Trịnh Thiên Dã phải lựa chọn.

Kiểu phức tạp, văn chương có, kiểu đơn giản, dễ nhớ cũng có, ngay cả những cái tên được đặt theo kiểu cực kỳ đơn giản, không cần phải suy nghĩ như Trịnh Tiểu Dã hay Trịnh Tiểu Phi cũng được đưa ra. Còn Trịnh Thiên Dã thì vẫn chưa chọn được cái tên nào nên mỗi lần gọi điện về nhà vẫn cứ ấp a ấp úng, trả lời qua loa, có lệ.

Thật ra đối với chuyện đặt tên cho con anh cũng rất để tâm nhưng bởi vì muốn làm vui lòng ‘nhạc phụ’ và ‘nhạc mẫu’ anh đã hứa là sẽ để đứa trẻ mang họ La, nên khi cả cha và bà nội bảo phải chọn một cái tên thì anh quả thật là không biết phải làm thế nào.

Tuy nhiên trong lòng anh cũng đã có suy tính sẵn, cùng lắm sau khi con ra đời sẽ gọi luôn là ‘La Tiểu Dã’, vừa đơn giản lại vừa dễ hiểu, ai nghe thấy cũng sẽ biết ngay được đó là bảo bối của anh và La Phi.

‘La Tiểu Dã’, đúng là một cái tên trên cả tuyệt vời!

Sau khi anh nói ra cái ý tưởng ‘trên cả tuyệt vời’ này cho La Phi biết thì phủ phàng thay là chỉ nhận được một ánh mắt xem thường của cô. Còn bà La không biết có phải là chỉ muốn ‘chỉnh’ anh hay không vì bà cũng không thật sự bắt anh phải ở rể nhà mình. Một mặt bà cảm thấy anh như thế này không biết là đã hết bệnh hay chưa nhưng mặt khác lại cảm nhận được sự thật tâm và cả chân tình ngây ngô đến đáng yêu của anh.

Sáng nay, Trịnh Thiên Dã dậy sớm để phụ mẹ vợ làm bữa sáng, lúc vào phòng để gọi La Phi thức dậy thì đã thấy La Phi đứng ngẩn người dựa vào giường, giống như cô đang gặp phải chuyện gì đó bất thường.

Khi anh tiến lại gần liền nhìn thấy dưới đất có một vũng nước.

Trong thời gian gần đây anh đã bổ sung không ít kiến thức về chuyện sinh con nên dù có hơi sững sốt một chút nhưng anh đã lập tức có phản ứng bước nhanh đến phía trước, đỡ lấy La Phi: “Có Phải đã bị vỡ nước ối rồi không? Chúng ta nhanh đi đến bệnh viện thôi.”

La Phi lúc này hoàn toàn không thể cử động, dường như cơn đau âm ỷ ở bụng làm cô không biết phải làm gì chỉ có thể nghe lời theo anh cùng đi ra ngoài.

Bà La thấy hai người cùng ra ngoài, biểu hiện có vẻ khác thường thì cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì bỗng chốc lại trở nên căng thẳng, luống cuống. Ngược lại Trịnh Thiên Dã thì vẫn còn bình tĩnh chỉ huy: “Mẹ, mẹ mau lấy túi đồ đi sinh đi, con và La Phi lên xe trước đã.”

Chiếc xe của nhà La Phi chỉ là loại xe hơn mười vạn, thường ngày Trịnh Thiên Dã lái xe cũng có chút bất cẩn vì thế lúc này anh phải rất cố gắng để bình tĩnh lái xe tuy nhiên trong lòng không tránh khỏi có chút căng thẳng, khẩn trương, trên trán đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Còn La Phi thì đau đến nỗi mất hết cả sức lực, nhưng cô lại có thể thấy được một mặt khác của Trịnh Thiên Dã, thường ngày không dám trông cậy, tin tưởng vào anh thế mà lúc này anh đã cho thấy rằng anh là một chỗ dựa vững chắc, một người để có thể tin cậy, nghĩ như vậy bỗng nhiên cô lại cảm thấy có chút vui mừng.

Chỉ là...cô đã vui mừng quá sớm.

Vì khi đến bệnh viện, vào phòng sinh, cô mới biết được, chút bình tĩnh mới phát hiện ra của Trịnh Thiên Dã cũng không thể trụ nổi.

Bệnh viện có quy định chồng của sản phụ có thể theo vào phòng sinh, Trịnh Thiên Dã liền thay đồ rồi theo bác sỹ vào phòng, camera đã cầm sẵn trên tay chờ đợi để ghi lại khoảng khắc chào đời của bảo bảo.

Thế nhưng, anh lại không ngờ quá trình chờ đợi này lại dài đến dằng vặt cả người thế này.

La Phi lúc đầu chỉ mới đau âm ỷ, dần dần cơn đau lại trở nên dữ dội hơn.

Trịnh Thiên Dã đứng bên cạnh cũng không thể chịu nổi khi nhìn cô mồ hôi đầm đìa, la hét đến tái hết mặt mày, ngay cả cái camera nắm trong tay cũng cầm không vững, vì thế để chuyên tâm xoa dịu bớt cơn đau của La Phi anh dứt khoát dẹp nó sang một bên.

Lúc đầu anh còn cố gắng tỏ ra bình thường, thoải mái như: “Không sao, không sao đâu, có anh ở đây, em cố chịu một chút nữa thôi, nhất định mọi chuyện sẽ tốt đẹp mà!”

Một lát sau, anh lại trở nên cáu kỉnh, khó chịu lớn tiếng nói: “Sao mà sinh đứa bé này lại hành hạ người khác như vậy chứ?! Sinh xong sẽ vứt đi, không cần nữa!”

Nhưng sau một lát giọng anh còn lớn hơn so với cả La Phi: “Phi Phi, em nhất định phải cố gắng chịu đựng! Nếu như có chuyện gì xảy ra với em thì anh biết phải làm sao?”

Đừng nói là bác sỹ, đến La Phi cũng không thể chịu nổi việc anh cứ hét gào lại thét như thế, khi thấy bác sỹ tới chỗ mình để tiêm thuốc giảm đau, cô cố nhịn đau, nhủu mày cau mặt, thở từng cơn khó nhọc, nói: “Bác sỹ, trước hết làm phiền các ngài có thể làm cho anh ấy im miệng được không? Không, nếu có thể thì khâu lại cũng được!”

Vì thế vốn lẽ ra là được ở bên cạnh để giúp đỡ sinh con, nhưng Trịnh Thiên Dã lại bị cả bác sỹ và La Phi ‘liên thủ’ đuổi ra khỏi phòng sinh.

Ba mẹ La Phi ở ngoài cửa lo lắng chờ đợi tin tức, nhưng cũng nghĩ là có con rể ở bên cạnh nên cũng an tâm phần nào. Không ngờ lại thấy Trịnh Thiên Dã đã bị đuổi ra ngoài.

Bà La dĩ nhiên là rất tức giận, mắng anh: “Cậu kêu cái quỷ gì hả? Kêu còn to hơn cả La Phi, tôi ở bên ngoài nghe càng rõ hơn, bây giờ bị đuổi ra đây, cậu hài lòng rồi chứ?”

Trịnh Thiên Dã gục đầu, ngồi chồm hổm bên cạnh hàng ghế chờ, nhỏ giọng nói: “Con đâu biết rằng việc sinh con này lại làm khổ La Phi như vậy? Sớm biết thế sẽ không sinh nữa đâu.”

Bà La nghe anh nói vậy cũng bớt đi chút tức giận, kéo anh ngồi lên ghế: “Thôi, con cái gì cũng đừng có nghĩ nữa, phụ nữ ai cũng đều phải trải qua chuyện này. Chúng ta chỉ còn biết chờ thôi.”

Trong phòng sinh giữa những tiếng kêu đau của La Phi chốc chốc lại thét lên một tiếng đau đớn. Một lát sau, La Phi chắc là đã quá đau nên trong lúc kêu la lại còn thỉnh thoảng kêu cả tên Trịnh Thiên Dã vào.

Vốn dĩ là tâm trạng cũng Trịnh Thiên Dã đã ổn định phần nào, nhưng khi nghe La Phi kêu tên mình thì anh lại giật thót, từ trên ghế nhảy dựng lên, thẳng hướng cửa phòng sinh chạy tới.

Cũng may là ông bà La lanh tay lẹ mắt, phản ứng nhanh kịp thời ngăn lại, kéo anh trở về.

Trịnh Thiên Dã sốt ruột đỏ mồ hôi, không biết là vì khẩn trương hay là do quá sợ mà cả người cứ run lên từng cơn, bị bà La giữ lại ngồi trên ghế, anh ngửa đầu về mặt đau khổ nói: “Phi Phi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Bà La đánh vào đầu anh một cái: “Cậu, cái miệng quạ đen, ngậm miệng lại!”

Lại thêm ông La lúc này cũng đang rất khẩn trương, nói thêm vào: “Thiên Dã, con bình tĩnh lại đi, con cứ như vậy chỉ càng thêm rối loạn, làm tim ta cũng ‘thất loạn bát nháo’ theo.”

Trịnh Thiên Dã rốt cục cũng dần bình tĩnh lại.

Chỉ là trong đầu vẫn không ngừng tưởng tượng đến cảnh nhờ đâu La Phi gặp phải chuyện gì không may, trong một lúc yên lặng đã bắt đầu rơi nước mắt.

Ông bà La thấy thế liền dứt khoát không nhìn tới anh nữa, ‘mắt không thấy, tâm không phiền’.

Thật ra thì La Phi sinh con rất thuận lợi, chỉ có là quá trình lại hơi dài.

Đến trưa, giọng của cô cũng nhỏ dần, sau đó trong phòng sinh lại truyền đến tiếng khóc trong trẻo của trẻ con.

Trịnh Thiên Dã như viên đạn lao tới cửa.

Y tá từ bên trong mở cửa ra, cười nói: “Chúc mừng! Chúc mừng! Mẹ tròn con vuông!”

Trịnh Thiên Dã vừa nghe, hai chân liền mềm nhũn, ông bà La ở bên cạnh phải đỡ anh đi vào.

La Phi vì mới trải qua một thời gian dài tiêu hao thể lực, sắc mặt cũng yếu ớt đi, nhưng khi nhìn thấy con nhỏ nằm trong ngực mình bản tính thiên phú của người mẹ trong cô trỗi dậy, cô cảm thấy một điều gì đó thật thần kỳ, có chút kích động nước mắt lại chảy xuống.

Ông bà La kéo Trịnh Thiên Dã vào, nhìn qua cửa sổ, thấy được cả hai mẹ con đều bình an liền thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Trịnh Thiên Dã cũng đã khôi phục lại tinh thần, đứng thẳng người nhìn vào đứa nhỏ đang nhăn nhó mặt mày trên ngực La Phi rồi lại nhìn thấy trên khuôn mặt nhợt nhạt của La Phi lại dần dụa nước mắt, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút khó chịu với ‘viên thịt nhỏ’ vẫn còn nhắm mắt này, khi thấy y tá bước vào ôm lấy con đi làm kiểm tra, anh lại thở phào.

Bà La thấy con gái đã không còn gì đáng ngại, lại không thấy Trịnh Thiên Dã có ý định đi cùng y tá nên chỉ có thể để anh ở lại cùng La Phi còn hai ông bà thì đi xem cháu gái của mình.

Trịnh Thiên Dã ngồi xổm bên giường, cố sức thở một hơi, nói: “Aiz! Anh sẽ không bao giờ sinh con nữa đâu!”

La Phi thấy sắc mặt anh tái nhợt, mắt đỏ bừng, không khỏi có chút buồn cười: “Là em sinh con mà, đâu phải là anh sinh con đâu, anh có khoa trương quá không vậy?”

Trịnh Thiên Dã càng khoa trương thêm: “Em đau, anh còn đau hơn!”

“...Cút”

Bởi vì sinh con thuận lợi, đứa bé cũng khỏe mạnh. La Phi ở lại bệnh viện ba ngày sau đó liền xuất viện.

Tất cả mọi người cùng trở về nhà, sau mấy ngày đắm chìm trong niềm vui sướng mới nhớ tới vẫn còn một chuyện.

Lúc mọi người đều đang ở phòng khách, Trịnh Thiên Dã ôm lấy con trong ngực, tuyên bố đồng ý là con gái của mình sẽ gọi là ‘La Tiểu Dã’.

Ông bà La vừa nghe thế, hai người nhìn nhau rồi lại nhìn về phía con rể đang rất yêu thích mà ôm lấy cháu gái của mình. Cuối cùng vẫn là bà La lên tiếng, hắng giọng một cái, mở miệng: “Thiên Dã...Cái đó, thật ra là trước đây mẹ chỉ muốn thử con thôi chứ thật sự cũng không phải là muốn đứa bé phải theo họ La đâu.”

Ông La cũng gật đầu: “Mẹ con, lúc đó bà ấy chỉ là thuận miệng thôi, con cũng đừng cho là thật. Con nói xem gia đình con như vậy sao lại để đứa nhỏ theo họ mẹ được, còn không lo người khác chê cười sao! Rồi còn cha của con nữa, con không sợ cha của con, ông ấy sẽ không vui sao.”

Trịnh Thiên Dã căn bản là không có để tâm, vừa đùa giỡn với đứa nhỏ vừa thờ ơ nói: “Vậy gọi là ‘Trịnh Tiểu Phi’ đi.”

Ông bà La đang muốn mọi người đều vui vẻ liền nói: “Được!” thì anh bỗng nhiên lại nhăn mặt cau mày nói: “Không được, ‘Trịnh Tiểu Phi’ nghe không kêu bằng ‘La Tiểu Dã’, vẫn nên gọi là ‘La Tiểu Dã’ thôi!”

La Phi từ bên trong phòng đi ra, nhìn anh ôm con gái càng ngày càng lớn, ở trong phòng khách đi qua đi lại, vừa nghe thấy mọi người đang bàn về chuyện đặt tên. Trước đó anh có nói qua cái tên ‘La Tiểu Dã’ này với cô, cô nghĩ là con cái thì hẳn là nên theo họ cha, vì thế khi nghe anh nói vậy cô cũng không tâm nhiều, chỉ để ở trong lòng, nhưng không ngờ anh lại làm thật.

Thấy ba mẹ nhìn mình với vẻ bất đắc dĩ, La Phi chỉ còn cách chạy tới đem con bồng lại trên tay, làm ra vẻ rất nghiêm túc nhìn Trịnh Thiên Dã nói: “Tên con nhất định là phải theo họ Trịnh, chớ để đến lúc bà nội và mọi người lại không vui, cho là người nhà em lại ngang ngược, vô lý.”

Trịnh Thiên Dã vẫn cảm thấy là cái tên ‘La Tiểu Dã’ này vẫn là êm tai hơn: “Thật sự là phải đổi sang họ Trịnh sao?”

La Phi gật đầu.

Còn bà La ở bên cạnh, hết đỡ trán rồi lại cảm thán, chính là con gái nhà mình quả thật là đã gả ột cậu con rể thiếu đầu óc mà...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tuong-cuong>